

MIN KAMP

ADOLF HITLER

Band I 1925, Band II 1927

Förord

FÖRSTA DELEN EN UPPGÖRELSE

- 1. Föräldrahemmet**
- 2. Läro- och prävoår i Wien**
- 3. Allmänna politiska betraktelser från min tid i Wien**
  - 4. München**
  - 5. Världskriget**
  - 6. Krigspropaganda**
  - 7. Revolutionen**
- 8. Jag börjar min politiska verksamhet**
  - 9. Tyska arbetarpartiet**
- 10. Orsakerna till sammanbrottet**
  - 11. Folk och ras**
- 12. Det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiets första utveckling**

ANDRA DELEN DEN NATIONALSOCIALISTISKA RÖRELSEN

- 1. Världsåskådning och parti**
    - 2. Staten**
  - 3. Undersåtar och medborgare**
  - 4. Personlighet och folkstatstanke**
  - 5. Världsåskådning och organisation**
  - 6. Den första tidens kamp - talets betydelse**
    - 7. Kampen mot röd front**
    - 8. Ensam är stark**
  - 9. Grundtanke om S. A:s betydelse och organisation**
    - 10. Federalismen som förklädning**
    - 11. Propaganda och organisation**
    - 12. Fackföreningsfrågan**
    - 13. Tysk allianspolitik efter kriget**
  - 14. Allians- eller erövringspolitik i Östeuropa**
    - 15. Rätten till nödvärn**
- Slutord**

MIN KAMP

ADOLF HITLER

FÖRORD

Den 1 april 1924 måste jag i Landsberg am Lech börja avtjäna det mig av folkdomstolen i München samma dag ådömda fängelsestraffet.

Efter år av oförtrutet arbete erbjöd sig äntligen möjlighet att påbörja ett verk, som man från flera håll uppfordrat mig till, och som jag själv ansåg vara av stor vikt för hela rörelsen. Därför har jag nu beslutat att i två volymer inte endast klarlägga vår rörelses mål utan även teckna en bild av dess utveckling. Av en sådan bok skall man kunna lära mera än i en rent vetenskaplig avhandling.

Jag har därvid också tillfälle att ge en skildring av min egen personliga utveckling, i den utsträckning detta är nödvändigt för förståelsen av innehållet i såväl första som andra delen och kan tjäna till att vederlägga de illvilliga historier, som den judiska pressen satt ihop om min person.

Med detta arbete vänder jag mig inte till främlingar utan till de anhängare av rörelsen, som av hela sitt hjärta tillhöra densamma och vilkas intellekt nu strävar efter mer ingående upplysningar.

Jag vet, att man har mycket större utsikter att vinna människor med det talade än det skrivna ordet, och att varje rörelse av betydelse här på jorden har de stora talarna och icke de stora skriftställarna att tacka för sin framgång.

För en allsidig och enhetlig förkunnelse av en lära fordras dock, att dess principer en gång för alla bli nedtecknade. Härvid skall denna boks båda band tjäna som murstenar, vilka jag fogar till det gemensamma verket.

Fängelset i fästningen Landsberg am Lech.

Författaren.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

1

FÖRÄLDRAHEMMET

Numera förefaller det mig som en ödets skickelse, att jag råkade födas just i Braunau am Inn, ty denna lilla stad ligger precis på gränsen mellan de två tyska stater, vilkas återförening synes åtminstone oss yngre vara en livsuppgift, som med alla medel måste genomföras.

Det tyska Österrike måste tillbaka till det stora tyska moderlandet och detta inte av några handelspolitiska skäl. Nej, nej: även om denna förening ur nationalekonomisk synpunkt vore likgiltig, ja, till och med om den vore skadlig, måste den dock äga rum. *Samma blod hör hemma i ett gemensamt rike.* Det tyska folket äger ingen moralisk rätt till kolonialpolitisk verksamhet, så länge det inte ens förmår samla sina egna söner till en gemensam stat. Först när rikets gränser innesluta även den siste mannen av tysk börd utan att längre kunna erbjuda garanti för hans försörjning, uppstår ur det egna folkets nöd den moraliska rätten till förvärfv av främmande mark. Svärdet blir då plögen, och för eftervärlden kommer det dagliga brödet att spira ur krigets tårar. Så synes mig denna lilla gränsstad som en symbol för en stor uppgift. Men även i ett annat hänseende står den manande för vår egen tid. För mer än hundra år sedan fick denna oansenliga avkrok - som skådeplats för en tragisk olycka, vilken grep hela den tyska nationen - tillfälle att för alltid inskriva sitt namn i åtminstone den tyska historiens annaler. I en tid av vårt fosterlands djupaste förnedring föll där för sitt även i olyckan högt älskade Tyskland bokhandlaren Johannes Palm från Nürnberg, förstockad "nationalist" och franskfiende. Han hade hårdnackat vägrat ange de medskyldiga eller rättare huvudansvariga. Precis som Leo Schlageter. Han blev också, liksom denne, förrådd till Frankrike av en representant för regeringen. En polismästare i Augsburg skaffade sig på så sätt herostratisk ryktbarhet och skapade därigenom förebilden för nyryska myndigheter i herr Severings rike.

I denna lilla stad vid Inn, förgylld av en tysk martyrglorias strålar, bayersk till blodet och österrikisk till namnet, bodde i slutet av åttiotalet mina föräldrar. Min far var en pliktrogen statstjänsteman, min mor gick upp i sitt hushåll och ägnade framför allt oss barn sin ständigt lika kärleksfulla omsorg. Från denna tid har mycket litet stannat kvar i mitt minne, ty redan efter ett par år måste min far lämna den kära lilla gränsstaden för att flytta nedåt Inn och tillträda en ny plats i Passau, alltså i själva Tyskland.

På den tiden var det en österrikisk tulltjänstemans lott att "vandra" ofta. Redan en kort tid därefter kom min far till Linz och blev slutligen också pensionerad där. Men detta var för honom inte liktydigt med att slå sig till ro. Han var son till en fattig torpare och hade redan som barn inte trivts med att sitta hemma. Han hade ännu inte fyllt tretton år, när han snörde sin ränsel och rymde från den skogstrakt, där han hade sitt hem. Mot "erfarna" byinvånarens råd vandrade han till Wien för att där lära sig ett hantverk. Detta var någon gång i mitten av förra århundradet. Inte illa att med tre gulden på

fickan ge sig ut på landsvägen, ovissa öden till mötes! Men när trettonåringen blivit sjutton, hade han avlagt sitt gesällprov utan att därför känna sig mera belåten. Snarare motsatsen. Den dåvarande långa nödtiden, det eviga eländet och jämmern stärkte honom i beslutet att ge hantverket på båten och bli något "finare". Liksom prästen en gång förefallit den fattige bypojken inbegripa det högsta en människa kunde nå upp till, så syntes honom nu, sedan storstaden vidgat hans synkrets ordentligt, en statstjänstemans värdighet vara det mest eftersträvansvärda. Med hela ihärdigheten hos den, som genom nöd och fattigdom blivit gammal i förtid, gick sjuttonåringen upp i sitt nya beslut - och blev tjänsteman. Efter nära tjugotre år, tror jag, hade han nått sitt mål. Nu hade han också uppfyllt det heliga löfte, den fattige gossen en gång givit sig själv, nämligen att inte återvända till sin kära fäderneby, förrän han blivit något.

Nu hade han nått sitt mål; men i byn fanns det ej längre någon; som kom ihåg den forne lille pojken, och för honom själv hade den också blivit främmande.

När han slutligen blev pensionerad vid femtiosex års ålder, skulle han likväl icke ha förmått tillbringa en enda dag i sysslolöshet. Han köpte en gård i närheten av den österrikiska köpingen Lambach, slog sig på lantbruk och återvände så efter ett långt och på arbete rikt liv till sina faders kall.

Under denna tid torde mina första ideal ha tagit form. Det myckna friluftslivet, den långa vägen till skolan och umgänget med riktiga vildbasare, vilket särskilt vållade min moder bitter sorg, kom mig att bli allt annat än en stugsittare. Om jag alltså då knappast hade någon allvarlig tanke på vad jag skulle bli, låga redan från början mina intressen åt helt annat håll än min faders. Jag tror, att jag redan då uppövade min talarbegåvning genom mer eller mindre ingående diskussioner med mina kamrater. Jag hade blivit en liten upprorsledare, som hade lätt för att lära i skolan och på den tiden också lärde någonting, men som annars var tämligen svår att tas med. Då jag på lediga stunder fick sångundervisning i klostret i Lambach, hade jag utmärkta tillfällen att titt och tätt tjusas av den festliga ståten vid de ytterst praktfulla kyrkliga högtiderna. Vad var naturligare, än att abboten syntes mig vara ett högst eftersträvansvärt ideal, liksom en gång byprästen var för min fader. Åtminstone tidvis var detta fallet, men då min far av begripliga skäl inte i så hög grad uppskattade sin stridslystne sons talarbegåvning, att han av densamma drog några gynnsammare slutsatser för den unge telningsens framtid, kunde han naturligtvis ej heller hysa någon förståelse för dennes ungdomliga tankar. Säkerligen betraktade han min dubbelnatur med sorg.

Faktiskt försvann också rätt snart min längtan efter detta yrke för att lämna plats åt framtidsdrömmar, som bättre motsvarade mitt temperament. När jag rotade i min fars bibliotek, hade jag träffat på åtskilliga böcker med militäriskt innehåll, däribland en populär framställning av fransktyska kriget 1870-71. Det var två band av en illustrerad tidskrift från dessa år, som nu blev min älsklingslektyr. Det dröjde inte länge, förrän den stora hjältemodiga kampen blivit min största inre upplevelse. Från och med nu svärmade jag mer och mer för allt, som på något sätt hörde samman med krig eller åtminstone med militärväsen.

Men även i annat hänseende skulle detta komma att bli av betydelse för mig. För första gången trängde sig den frågan på mig, om också till att börja med endast som en oklar föreställning, om det var någon skillnad, och i så fall vilken, mellan de tyskar, som deltog i dessa strider, och de övriga? Varför hade inte Österrike kämpat med i detta krig, och varför hade ej far och alla andra deltagit?

Voro vi då olika alla andra tyskar?

Hörde vi icke alla samman? Detta problem började för första gången rinna upp i min unga hjärna. Med inre avund mottog jag på mina försiktiga frågor svaret, att inte alla tyskar hade lyckan tillhöra Bismarcks rike.

Det kunde jag inte förstå.

*

Jag skulle studera.

Av hela min läggning och ännu mera mitt temperament trodde sig min far kunna dra den slutsatsen, att latingymnasiet skulle utgöra en motsägelse till mina anlag. Realskolan tycktes honom bättre motsvara dessa. I denna sin åsikt stärktes han ytterligare genom min påtagliga fallenhet för teckning, ett ämne, som enligt hans övertygelse försumrades i de österrikiska skolorna. Kanske bidrog också hans egen strävsamma kamp för tillvaron till att han mindre uppskattade de humanistiska studierna, som i hans ögon föreföllo opraktiska. Emellertid var han fullt och fast övertygad om, att hans son naturligtvis skulle, ja, måste, bli statstjänsteman som han själv. Hans bittra ungdomstid kom honom helt naturligt att anse det, han sedermera uppnådde, så mycket större, som detta uteslutande var resultatet av hans egen flit och energi. Det var stoltheten hos den, som själv arbetat sig upp i världen, vilken förmådde honom att vilja skaffa sin son samma, eller om möjligt ännu bättre levnadsställning, och detta så mycket mer, som han genom sin egen flit blivit i stånd att i hög grad jämna vägen för sonen.

Tanken på att jag skulle sätta mig emot det, som en gång utgjort hela hans livsinnehåll, föreföll honom orimlig. Min fars beslut var enkelt, bestämt och klart, och i hans egna ögon självfallet. Slutligen skulle det varit fullkomligt otänkbart för hans i en enda lång och bitter existenskamp styvnade sinne att i sådana frågor lägga avgörandet i händerna på sin oerfarne och därigenom ännu icke ansvarige son. En dylik förkastlig svaghet i utövandet av den honom tillkommande faderliga myndigheten och ansvaret för barnets framtid skulle omöjligt ha låtit sig förenas med hans uppfattning av pliktuppfyllelse.

Och ändå skulle det icke gå som han hade tänkt sig. För första gången i mitt liv blev jag, knappt elva år gammal, tvingad att opponera mig. Lika fast och beslutsam som min far kunde vara i genomförandet av de planer och avsikter, han en gång fått i sitt huvud, lika envis och motspänstig var hans son, när det gällde att värna sig mot en tanke, som föga eller icke tilltalade honom.

Jag ville inte bli tjänsteman.

Varken vackra ord eller "allvarliga" förmaningar förmådde ändra något ifråga om detta motstånd. Jag ville inte bli tjänsteman, nej och återigen nej. Alla försök att genom skildringar ur min fars eget liv väcka kärlek och lust till detta yrke resulterade i motsatsen. Jag mådde illa bara vid tanken på att behöva sitta fastkedjad på ett kontor och inte kunna vara herre över sin egen tid, utan känna sig nödsakad att tränga in ett helt livs innehåll i formulär, som skulle ifyllas.

Och vilka tankar förmådde inte detta väcka hos en gosse, som verkligen var allt annat än "snäll" i gängse bemärkelse! Jag hade löjligt lätt för att lära i skolan och fick därigenom så mycket tid över, att solen såg mera till mig än mitt rum gjorde. När numera mina politiska motståndare med kärleksfull uppmärksamhet nagelfara mitt liv ända tillbaka till den tiden, för att slutligen med en lättnadens suck konstatera, vilka fasliga saker denne "Hitler" gjorde sig skyldig till redan som barn, så tackar jag himlen att den även nu har några minnen att skänka mig från denna lyckliga tid. Skog

och mark voro på den tiden de tummelplatser, där de alltid förhandenvarande "motsättningarna" sökte sig utlopp.

Även den därpå följande tiden vid realskolan ändrade föga härutinnan.

Till på köpet måste även en annan strid nu utkämpas.

Så länge min fars avsikt att låta mig bli tjänsteman endast mötte min principiella motvilja mot detta yrke, kunde man knappas tala om någon konflikt. Jag kunde ju hålla tyst med mina innersta tankar och behövde icke genast säga emot. Mitt eget fasta beslut att aldrig i världen bli tjänsteman, var tillräckligt att skapa fullständigt lugn i mitt inre. Ty detta beslut stod orubbligt fast. Frågan blev betydligt mera komplicerad, när min fars planer kolliderade med mina egna. Detta inträffade redan när jag var tolv år. Jag kommer inte längre själv ihåg, hur det gick till, men en vacker dag stod det klart för mig, att jag skulle bli målare, konstnär. Mina anlag för teckning voro visserligen ett faktum och hade till och med utgjort ett skäl för min far att skicka mig i realskolan, men aldrig någonsin hade han tänkt sig möjligheten att låta mig få yrkesutbildning i den riktningen. Tvärtom. När jag första gången, efter att ånyo ha tillbakavisat min fars älsklingsidé, blev tillfrågad, vad jag egentligen själv tänkt mig att jag skulle bli, och tämligen oförberett kläckte ur mig mitt allt fastare vordna beslut, blev min far först alldeles mållös "Målare? Konstnär?"

Han tvivlade på mitt förnuft, trodde kanske också, att han hört fel eller missförstått mig. Men när han fick bekräftelse på saken, och särskilt när han märkte, att mina avsikter voro allvarliga, motsatte han sig dem med hela den för honom betecknande ihärdigheten. Det var helt enkelt hans fasta föresats, och han funderade inte ett ögonblick på att ta i övervägande om jag ägde några anlag åt det hållet.

"Konstnär, nej, aldrig så länge jag lever." Då emellertid hans son, jämte åtskilliga andra egenskaper, också måtte ärvt en liknande envishet, så fick han ett liknande svar tillbaka. Fast naturligtvis av motsatt innebörd.

Båda parterna stodo fast vid sina föresatser. Min far ändrade inte sitt "aldrig", och jag förstärkte mitt "i alla fall". Detta hade givetvis inga vidare glädjande följder. Min far var förbittrad och - hur mycket jag än höll av honom jag också. Min far förklarade, att det inte fanns den minsta förhoppning att jag någonsin skulle få lov att utbilda mig till målare. Jag gick ett steg längre och svarade, att i så fall ville jag över huvud taget icke lära mig någonting alls. Men då jag naturligtvis med dylika "förklaringar" drog det kortaste strået såtillvida, som min far förstod att hänsynslöst hävda sin faderliga myndighet, teg jag hädanefter men omsatte min hotelse i handling. Jag trodde, att när min far upptäckte, att jag inte längre gjorde några framsteg i realskolan, så skulle han låta udda vara jämnt och ge mig lov att få drömma om min lycka.

Jag vet ej om denna uträkning stämde. Men en sak var absolut säker, mitt påtagliga misslyckande i skolan. Jag brydde mig bara om att lära det, som intresserade mig, och framför allt sådant, som enligt min åsikt kunde vara till nytta senare, när jag blev målare. Vad som däremot ur denna synpunkt föreföll mig betydelselöst eller i övrigt inte tilltalade mig, nonchalerade jag fullkomligt. Mina betyg från denna tid uppvisade, allt efter min uppskattning av de olika ämnena, alltid ytterligheter. Vid sidan om A och a förekomma B och Bc. Ojämförligt bäst voro mina kunskaper i geografi och i synnerhet i världshistoria. Dessa voro de båda ämnen, i vilka jag var klassens ljus.

När jag nu efter så många år tänker efter, vad denna tid betytt för mig, så anser jag två omständigheter ha varit särskilt betydelsefulla.

För det första: *jag blev nationalist.*

För det andra: *jag lärde mig förstå och begripa historiens inre sammanhang.*

Det gamla Österrike var en *stat av flera nationaliteter*. Medborgarna i Tyska riket kunde i själva verket åtminstone på den tiden inte alls fatta, vilken betydelse detta faktum hade för den enskildas dagliga liv i en sådan stat. Efter den hjältemodiga härens underbara segertåg i fransk-tyska kriget hade man så småningom blivit alltmer främmande för tyskheten i utlandet och delvis inte alls förstått att längre uppskatta densamma eller kanske inte längre vetat, vad den innebar. Man förväxlade särskilt beträffande tysk-österrikaren blott alltför lätt den deklinerade dynastin med det kärnfriska folket.

Man förstod ej, att om tysken i Österrike inte haft så sunt blod i sina ådror, skulle han aldrig ägt förmågan att i så hög grad sätta sin prägel på en femtiotvåmiljonersstat, att just i Tyskland till och med den felaktiga meningen kunde uppstå, att Österrike var en tysk stat. Det var en dumhet med de svåraste följder, men i alla fall ett glänsande betyg åt de tio miljoner tyskarna i Ostmark. Få tyskar i hemlandet hade någon aning om den eviga, obevekliga kampen om tyska språket, tysk skola och tysk kultur. Först nu, då samma sorgliga situation är påtvingad många miljoner av vårt eget folk, som under främmande herravälde drömde om det gemensamma fosterlandet och, medan de längta efter det, söka att åtminstone göra sitt heligaste anspråk på modersmålet gällande, förstår man i vida kretsar vad det betyder att vara tvungen kämpa för sin nationalitet. Numera inser kanske också en och annan den storslagna tyskheten i det gamla Ostmark, som, helt och hållet hänvisat till sig självt, under flera århundraden skyddade riket mot öster, för att slutligen under förödande fejder hålla den tyska språkgränsen, i en tid då riket visserligen intresserade sig för kolonier men inte för sitt eget kött och blod utanför sina portar.

Som överallt och alltid i varje strid fanns det också i det gamla Österrikes språkstrid tre kategorier: *de stridande, de likgiltiga och förrädarna.*

Redan i skolan började denna uppdelning, ty det är det märkvärdiga med all språkstrid över huvud, att dess vågor kanske gå högst i skolan, där den kommande generationen utvecklas. Denna kamp rör sig om barnet, och till detta riktas stridens första appell: "Tyska pojke, glöm ej att du är tysk", och "lilla flicka, tänk på, att du en gång skall bli en tysk mor".

Den som känner ungdomens psyke förstår, att just denna med glädje lånar sitt öra åt ett sådant stridsrop. I hundratals former brukar sedan ungdomen föra denna strid på sitt sätt och med sina vapen. Den vägrar att sjunga otyska sånger, svärmar ivrigare för tysk hjältestorhet, ju mer man försöker göra den främmande, och offerar sina fickpengar till de vuxnas kampfond. Den uppfattar otroligt snabbt om en lärare är otysk och sätter sig samtidigt på tvären mot honom, bär den egna nationens förbjudna emblem och är lycklig om den fördenskull blir straffad eller till och med får utstå hugg och slag. Ungdomen är alltså i smått en trogen spegelbild av de stora, ofta bara mycket bättre och uppriktigare.

Även jag hade en gång i tiden tillfälle att vid jämförelsevis unga år deltaga i det gamla Österrikes nationalitetsstrid. Vi gjorde en insamling för Südmark och skolföreningen, buro som föreningsmärke en blåklint och de svart-röd-gyllene färgerna, hälsade med "Heil" och sjöngo i stället för kejsarsången hellre "Deutschland über alles", trots alla varningar och bestraffningar. En pojke blev på så sätt politiskt skolad under en epok, då den, som tillhörde en s. k. nationalstat, för det mesta kände föga av sin nationalitet mer än språket. Att jag redan på den tiden inte tillhörde "de likgiltiga" förstår var och

en. Inom kort hade jag blivit en fanatisk "tysknationell", vilket emellertid ej är identiskt med det nuvarande partibegreppet.

Denna utveckling gjorde hos mig så snabba framsteg, att jag redan vid femton års ålder förstod att skilja på kejsartrogen "*patriotism*" och folklig "*nationalism*"; för mig existerade redan då endast den sistnämnda.

För den, som aldrig gjort sig besvär att studera de inre förhållandena i den habsburgska monarkien, kanske en dylik utveckling inte förefaller fullt förklarlig. Redan skolundervisningen i världshistoria måste bli ett frö till en dylik utveckling, eftersom den rent österrikiska historien ju har så liten omfattning. Sagda stats öden äro så nära förknippade med hela den tyska nationens liv och tillväxt, att en uppdelning av historien i en tysk och en österrikisk över huvud taget inte är tänkbar. Ja, när äntligen Tyskland började delas i två maktområden, blev denna delning tysk historia.

De i Wien förvarade kejsarinsignierna från rikets svunna storhetstid synas fortsätta att verka med magisk kraft som ett tecken på evig samhörighet.

Det tysk-österrikiska folkets impulsiva rop på förening med det tyska moderlandet, när den habsburgska staten föll sönder, var ju blott resultatet av en djupt i hela folkets hjärta slumrande längtan efter detta återvändande till det aldrig glömda fadershuset. Detta skulle emellertid aldrig kunna förklaras, om inte den historieundervisning, den enskilda tysk-österrikaren åtnjutit, varit orsak till en dylik allmän längtan. Denna utgör en källa, som aldrig sinar, som särskilt under perioder av glömska ständigt likt en stilla maning får en att glömma ögonblickets vällevnad genom att minna om det förgångna och på samma gång visa om en ny framtid.

Historieundervisningen i de s. k. mellanskolorna är säkerligen än i dag mycket försummad. Få lärare förstå, att just denna undervisnings mål aldrig i livet kan bestå i att lära sig rabbla upp historiska årtal och tilldragelser utantill, och att det ej betyder någonting, om en pojke inte så noga har reda på, när det och det slaget ägde rum, en fältherre föddes eller en (för det mesta mycket obetydlig) kung fick sina förfäders krona tryckt på sin hjässa. Nej, det är sannerligen inte detta, det kommer an på.

Att "läsa" historia betyder att söka och finna de krafter, vilka som orsaker leda till de verkningar, vi sedan se för våra ögon som historiska tilldragelser.

Konsten, såväl att läsa som lära, består också här i att *komma ihåg det väsentliga, glömma det oväsentliga*.

Det blev kanske avgörande för hela mitt senare liv, att jag hade lyckan att vid denna tidpunkt just i historia få en lärare vilken som ingen förstod att göra denna synpunkt till ledande vid undervisningen och i examen. Dåvarande adjunkten vid realskolan i Linz, dr Leopold Pötsch, var i sanning det förkroppsligade idealet för en dylik lärare. Han var en äldre man med lika vänligt som bestämt uppträdande. Genom sin glänsande värtalighet förstod han icke blott att väcka utan även helt fånga vårt intresse. Jag kan ännu i dag bli rörd, när jag tänker på den gråhåriga mannen, som med sin levande framställning ofta kom oss att helt glömma nuet, trollade oss tillbaka till förgångna tider och ur årtusendenas dimslöjor formade torra historiska fakta till levande verklighet. Vi kunde sitta där alldeles röda av hänförelse och ibland till och med röda till tårar.

Vår lycka var så mycket större, som denne lärare förstod att jämföra vår tid med den svunna och dra konsekvenserna av det närvarande ur det förgångna. Mer än någon annan var han också i stånd att skänka oss förståelse för alla de dagens problem, som

på den tiden höllo oss i spänning. Vår lilla nationella fanatism blev honom ett medel till vår uppfostran, i det han mer än en gång, bara genom att vädja till vår nationella hederskänsla, fortare fick ordning på oss pojkslynglar än det skulle varit möjligt med andra medel.

Det var denne lärare, som gjorde historia till mitt älsklingsämne.

Jag blev säkerligen, ehuru från hans sida alldeles ofrivilligt redan då en ung revolutionär.

Men vem skulle också kunnat studera tysk historia under en sådan lärares ledning utan att bli fiende till staten, som genom sitt kejsarhus utövade ett så skadligt inflytande på nationens öden?

Och vem kunde slutligen bevara sin undersåtliga trohet mot en dynasti, som både förr och nu gång på gång förrådde tyska folkets heligaste intressen för egen vinnings skull?

Visste vi då inte redan som barn, att denna österrikiska stat inte hyste, ja, över huvud taget aldrig kunde hysa någon kärlek till oss tyskar?

Den historiska kunskapen om det habsburgska husets verksamhet kompletterades genom den dagliga erfarenheten. I norr och söder frätte det främmande folkgiftet på vår nations kropp, och till och med Wien blev synbarligen mer och mer en otysk stad. Den ärkehertigligen familjen visade sig alltmer tjeckisk vid varje tillfälle, och det var den eviga rättens och obevekliga vedergällningens gudinna, vars hand lät den österrikiska tyskhetens dödligaste fiende, ärkehertig Franz Ferdinand, falla just för de kulor, han själv hjälpte till att stöpa. Han var ju skyddspatron för Österrikes slaviserande uppifrån och ner!

Ofantliga voro de bördor, man begärde av det tyska folket, oerhörda dess offer i form av skatter och blod, men trots detta måste var och en, som inte var alldeles blind, begripa, att alltsammans skulle vara förgäves. Vad som härvid smärtade oss mest var den omständigheten, att hela systemet moraliskt skyddades genom förbundet med Tyskland, varigenom det långsamma utrotandet av tyskheten i den gamla monarkien i viss mån till och med sanktionerades av Tyskland självt. Det habsburgska hyckleri, med vilket man förstod att utåt ge ett sken av att Österrike alltjämt vore en tysk stat, stegrade hatet mot kejsarhuset till öppen vrede och förakt på samma gång.

Endast i själva riket sågo de redan då "initierade" intet av allt detta. Som slagna med blindhet vandrade de vid sidan av ett lik och trodde sig till och med i de första tecknen på föruttnelse upptäcka symtom av "nytt" liv.

I det unga Tyska rikets olycksaliga förbindelse med den österrikiska skenstaten låg fröet till det kommande världskriget, men också till sammanbrottet.

Jag skall sedermera i denna bok få tillfälle utförligare syssla med detta problem och nöjer mig här med att konstatera, att jag i grund och botten redan under min tidigaste ungdom kom till en insikt, som aldrig lämnade mig utan tvärtom fördjupades, nämligen:

att tyskhetens säkerställande förutsatte Österrikes förintande, vidare att nationalkänsla i intet hänseende är identisk med kejsartrogen patriotism; och att framför allt den habsburgska ärkehertigligen familjen var förutbestämd att bli den tyska nationens olycka.

Jag hade redan då dragit konsekvenserna av detta mitt vetande: glödande kärlek till min tysk-österrikiska hembygd och djupt hat mot den österrikiska staten.

*

Den form av historiskt tänkande, som på så sätt bibringades mig i skolan, har jag sedermera aldrig övergivit. Världshistorien blev mig alltmer en outtömlig källa till förståelse av nutidens historiska handlande, alltså av politik. Jag vill inte "lära mig" historien, den skall lära mig.

Om jag sålunda redan tidigt blev "revolutionär" i politiskt hänseende, blev jag det inte mindre tidigt även i konstnärligt.

Det övre Österrikes huvudstad ägde på den tiden en teater som efter förhållandena inte var så dålig, och där man spelade så gott som allting. Vid tolv års ålder såg jag där för första gången "Wilhelm Tell" och några månader senare mitt livs första opera, "Lohengrin". Jag blev eld och lågor. Min ungdomliga hänförelse för mästaren i Bayreuth kände inga gränser. Jag drogs oupphörligen till hans verk, och känner det nu som en särskild lycka, att det landsortsmässiga framförandet sedermera gav mig möjlighet till stegrad njutning.

Allt detta stärkte min djupa inre motvilja mot ett sådant yrke, som det min far valt åt mig, särskilt sedan jag kommit över slyngelåren (vilket minsann inte skedde utan smärta). Jag kom alltmer till den övertygelsen, att jag aldrig skulle bli lycklig som tjänsteman, och sedan jag även i realskolan fått erkännande för mina anlag i teckning, blev mitt beslut så mycket orubbligare.

Varken böner eller hotelser förmådde längre ändra någonting i detta hänseende.

Jag ville bli målare, och på inga villkor i världen tjänsteman.

Det var därför besynnerligt, att jag med åren blev alltmer intresserad av arkitektur.

Då ansåg jag detta för den naturliga kompletteringen av mina målargångar och glädde mig i mitt inre åt denna utvidgning av mina konstnärliga möjligheter.

Jag anade ej, att det med tiden skulle bli helt annorlunda.

Frågan om min framtid skulle emellertid bli fortare löst, än jag någonsin kunnat drömma om.

När jag var tretton år gammal, dog plötsligt min far. Ett slaganfall drabbade den hittills livskraftige mannen, avklippade smärtfritt hans jordiska vandring och försänkte oss alla i djupaste sorg. Vad han mest strävat efter, nämligen att hjälpa sin son till en existens för att därigenom skydda honom mot en lika bitter kamp som den han själv fått genomgå, ansåg han väl knappast ha lyckats då. Han hade blott, om också alldeles ofrivilligt, lagt grunden till en framtid, som varken han eller jag skulle ha förstått på den tiden.

Till att börja med inträffade inga yttre förändringar. Min mor kände sig tydligen förpliktad att leda min uppfostran enligt min fars önskan, d. v. s. låta mig studera för att kunna vinna inträde i statens tjänst. Men i samma mån mellanskolan ifråga om läroämnen och undervisningsmetoder avlägsnade sig från mina ideal, kände jag mig allt likgiltigare till sinnes. Då kom plötsligt en sjukdom till min hjälp och avgjorde på ett par veckor den ständiga tvistefrågan i hemmet. På grund av mina svårt angripna lungor rådde läkaren på det enträgnaste min mor att under inga förhållanden låta mig sitta på kontor i framtiden. Min skolgång måste likaledes inställas under minst ett års tid. Det som jag så länge i mitt stilla sinne längtat efter och alltid kämpat för, hade härigenom på en gång förverkligats av sig självt.

Under intrycket av min sjukdom gick min mor slutligen med på att sedermera låta mig sluta realskolan och komma till akademien.

Det var lyckliga dagar, vilka nästan syntes mig som en vacker dröm; det skulle inte heller bli mer än en dröm. Två år senare satte min mors död tvärt stopp för mina planer.

Det var slutet på en lång och smärtsam sjukdom, som ända från början lämnat föga hopp om tillfrisknande, och ändå träffade mig slaget med oerhörd kraft. Jag hade vördat min far, men älskat min mor.

Den hårda verkligheten tvingade mig nu att fatta ett snabbt beslut. De blygsamma tillgångar, far lämnat efter sig, hade till största delen förbrukats under min mors svåra sjukdom, och den pension, vilken tillkom mig som föräldralös, var inte så stor, att jag kunde leva på den, varför jag nu var hänvisad till att på något sätt själv förtjäna mitt bröd.

Med en väska kläder och linne samt en okuvlig vilja for jag därpå till Wien. Vad min far lyckats med för femtio år sedan, hoppades även jag kunna avvinna ödet; jag ville också "bli någonting", men - i varje fall inte tjänsteman.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

2

LÄRO- OCH PRÖVOÅR I WIEN

När min mor dog, hade mitt öde i ett hänseende redan avgjorts.

Under de sista månaderna av hennes sjukdom hade jag farit till Wien för att avlägga inträdesprov till akademien. Utrustad med en tjock lunta teckningar hade jag givit mig i väg i den fasta övertygelsen, att jag lekande lätt skulle kunna bestå dessa prov. I realskolan hade jag utan vidare varit den bästa tecknaren i klassen, och sen dess hade mina anlag utvecklats i så hög grad, att jag var belåten med mig själv samt stolt och lycklig hyste de bästa förhoppningar.

En enda droppe malört fanns i glädjebägaren: mina anlag för målning syntes överträffas av min talang i teckning, särskilt på nästan alla områden inom arkitekturen. Men samtidigt ökades också mitt intresse för byggnadskonsten mer och mer. Detta fick ytterligare näring, då jag, innan jag ännu fyllt sexton år, för första gången fick fara till Wien på ett två veckors besök. Jag reste dit för att studera tavelgalleriet i Hofmuseum, men hade nästan bara ögon för själva museet. Jag skyndade från tidigt på morgonen till sent på natten från den ena sevärdheten till den andra, men det var alltid byggnadsverken, som i första rummet fängslade mitt intresse. Jag kunde till exempel stå flera timmar framför operan eller beundra parlamentet, och hela Ringstrasse verkade på mig som en saga ur Tusen och en natt.

Nu befann jag mig alltså för andra gången i den sköna staden och väntade med: brinnande otålighet men också med stolt tillförsikt på resultatet av mina inträdesprov. Jag var så övertygad om att ha lyckats, att underkännandet träffade mig som en blix från klar himmel. Och ändå förhöll det sig så. När jag kom in till rektorn och presenterade mig samt bad om förklaring till orsaken, varför jag ej kommit in i den allmänna målarskolan, försäkrade han mig, att det tydligt framgick av mina medhavda teckningar, att jag inte passade till målare, utan att mina anlag synbarligen lågo åt det arkitektoniska hållet; för mig kunde aldrig målarskolan, endast akademiens arkitekturskola komma i fråga. Att jag hittills aldrig besökt någon teknisk skola eller på annat sätt fått någon undervisning i arkitektur kunde man inte alls förstå.

Förkrossad lämnade jag den Hansenska praktbyggnaden vid Schillerplatz, för första gången i mitt unga liv missbelåten med mig själv. Ty vad jag fått höra om mina anlag syntes mig nu med ens som i blyxtbelysning avslöja ett komplex, vilket jag redan länge lidit av, utan att hittills riktigt ha kunnat klargöra orsaken.

Efter ett par dagar förstod jag också själv, att jag skulle bli arkitekt.

Visserligen var den banan oerhört svår för mig; ty vad jag hittills försummat i skolan skulle nu bittert hämna sig. För att få inträde i arkitekturskolan fordrades att ha genomgått en teknisk elementarskola, och inträdet i denna förutsatte avlagd realskoleexamen. Allt detta fattades mig fullkomligt. Mänskligt att döma var alltså en uppfyllelse av mina konstnärsdrömmar något otänkbart.

När jag efter min mors död för tredje gången och för flera år framåt kom till Wien, hade jag under den tid, som förflutit, återfått mitt lugn och min beslutsamhet. Min envishet hade kommit tillbaka, och jag hade inriktat mig på mitt mål. Jag ville bli arkitekt, och svårigheter äro icke till för att man skall kapitulera, utan för att övervinnas. Och jag var fast besluten att göra detta. För mitt inre öga stod bilden av min far, som en gång från fattig skomakarpojke på landet arbetat sig upp till en man i staten. I jämförelse därmed voro mina förutsättningar större; och vad som då syntes mig som ett slag av ödet, prisar jag nu som ett tecken på försynens vishet. När nödens gudinna omfamnade mig och ofta höll på att krossa mig, växte mitt trots, och slutligen segrade min vilja.

Det är den tiden jag har att tacka för, att jag blivit hård och kan vara hård, och i ännu högre grad är jag tacksam för, att den slet mig loss ur ett makligt liv, att den ryckte mammas gosse från ejerdunen och gav honom Fru Sorg till ny mor, samt att den kastade den motsträviga ynglingen mitt i eländets och armodets värld, så att han lärde känna dem, för vilka han sedermera skulle komma att kämpa.

*

Under denna tid skulle mina ögon öppnas för två faror, vilka jag knappt hört talas om, och vilkas fruktansvärda betydelse för tyska folkets existens jag i varje fall inte insåg: marxismen och judendomen.

Wien, den stad vilken för så många galler som den oskyldiga glädjens symbol och nöjda människors festliga tillhåll, är för mig tyvärr blott en levande påminnelse om den sorgligaste tiden i mitt liv.

Än i dag kan denna stad endast väcka dystra tankar hos mig. Fem års sorg och bedrövelse betyder för mig fiakerstadens namn. Fem år, under vilka jag först som hantlangare och sen som målarkladd måste förtjäna mitt bröd, mitt i sanning knappa bröd, vilket ändå aldrig räckte så långt, att det ens kunde stilla den värsta hungern. Denna var min trognaste vaktare, den ende som nästan aldrig lämnade mig ensam, och som ärligen delade allt med mig. Varje bok jag köpte, väckte hans deltagande; ett operabesök kom honom efteråt att hålla mig i sällskap flera dagar; jag förde en ständig strid mot min skoningslöse vän. Och ändå var denna tid den lärrikaste, jag dittills upplevat. Utom min byggnadskonst och några hopsnålade operabesök voro böcker mina enda vänner.

Jag läste på den tiden oändligt mycket och grundligt. Så snart mitt arbete lämnade mig någon tid över, använde jag den till studier. Därigenom skaffade jag mig på ett par år en skatt av vetande, som jag än i dag har nytta av.

Men jag lärde mer än så.

Under dessa år fick jag en världsbild och en livsåskådning, som blev en granitgrund för mitt handlande på den tiden. Till vad jag då skapade, har jag sedermera gjort få tillägg men inga ändringar.

Tvärtom.

Jag är än i dag fast övertygad om, att i allmänhet alla fruktbara idéer principiellt uppstå redan i ungdomen, i den utsträckning de över huvud taget äro tillfinnandes. Jag skiljer på ålderns vishet, som blott kan ta sig uttryck i större grundlighet och försiktighet, och ungdomens genialitet, vilken slösande strör omkring sig tankar och idéer utan att ens kunna utarbeta dem till följd av deras mängd. Ungdomen lämnar byggnadsmaterial och framtidsplaner, av vilka den visare mannaåldern hämtar de

stenar, den tillyxar och använder vid byggets uppförande, såvida inte ålderdomens s. k. vishet kvävt ungdomens genialitet.

*

Det liv, jag dittills fört i mitt föräldrahem, skilde sig föga eller intet från andra människors. Utan bekymmer kunde jag emotse morgondagen, och något socialt problem existerade inte för mig. Den miljö, i vilken jag tillbragte min ungdom, bestod av småborgerliga kretsar och utgjorde alltså en värld, som har mycket små förbindelser med de rena kroppsarbetarna. Ty hur underligt det än förefaller vid första påseendet, är dock klyftan mellan just denna samhällsklass, som i ekonomiskt hänseende långt ifrån har det glänsande ställt, och handens arbetare ofta djupare än man tror. Skalet till denna, man kan nästan säga fiendskap, är att finna i den fruktan, de känna, vilka först för helt kort tid sedan höjt sig över kroppsarbetarnas nivå, att åter sjunka ned i sin gamla ringaktade ställning eller åtminstone räknas dit. Härtill kommer dessutom hos många det motbjudande minnet av underklassens kulturella elände och den råhet i umgänget, som där ofta kommer till uttryck, varvid den egna, om än aldrig så ringa ställningen i samhället gör varje beröring med denna övervunna kultur- och levnadsstandard till en outhärdlig plåga.

Därpå beror det, att en person från en högre samhällsklass känner sig mera besvärad, när han stiger ett trappsteg ned på samhällsskalan, än en "uppkomling" någonsin kan föreställa sig.

Ty som uppkomling räknas ju var och en, som genom egen energi lyckas arbeta sig upp från sin hittillsvarande levnadsställning till en högre.

Men slutligen förkväver ofta denna hårda strid medlidandet. Den egna, smärtsamma kampen för tillvaron dödar känslan för de kvarblivnas elände.

Med mig hade ödet förbarmande i detta hänseende. Då det tvang mig att vända tillbaka till denna armodets och osäkerhetens värld, som min far en gång i tiden lämnat, slets en inskränkt småborgerlig uppfostrans skyggglappar från mina ögon. Nu först lärde jag känna människorna, lärde skilja mellan falskt sken och brutalt yttre samt dess inre karaktär.

Wien hörde efter sekelskiftet redan till de i socialt hänseende sämst lottade städerna.

Strålande rikedom och motbjudande armod sågos här sida vid sida. I centrum och i de inre stadsdelarna kände man riktigt 52-miljonerrikets pulsslag med nationalitetsblandningens tvivelaktiga tjusning. Hovet i sin bländande prakt verkade likt en magnet på den övriga statens rikedom och intelligens. Härtill kom så habsburgarmonarkiens starka centralisering i och för sig.

Detta var enda möjligheten att sammanhålla denna folkröra, men följden blev en utomordentlig koncentration av de höga och högsta myndigheterna i huvud- och residensstaden.

Ty Wien var inte blott politiskt och intellektuellt den gamla Donaumonarkiens centrum, utan även industriellt. Å ena sidan rymde den en här av högre officerare, ämbetsmän, konstnärer och vetenskapsmän, å andra sidan en ännu större armé av arbetare; aristokratiens och handelns rikedom vid sidan om ett blodigt armod. Framför palatsen på Ringstrasse drogo tusentals arbetslösa, och under denna det gamla Österrikes *via triumphalis* hade de hemlösa sitt tillhåll i kanalernas skumrask och dy.

Det fanns knappt någon tysk stad, där den sociala frågan kunde studeras bättre än i Wien. Men man måste göra det på rätt sätt. Dessa "studier" kunde inte ske uppifrån.

Den, som inte själv känner ormen klämma om sin hals, kommer aldrig att göra bekantskap med dess gifttänder. I annat fall blir resultatet endast ytligt svammel eller förljungen sentimentalitet. Båda äro skadliga. Det ena, emedan man aldrig förmår tränga till problemets kärna och det andra, emedan man förbigår det väsentliga. Jag vet ej, vad som är mest ödesdigert: ett nonchalerande av den sociala nöden, som majoriteten av de av lyckan gynnade och de, som själva arbetat sig upp, dagligen ses göra, eller den lika högmodiga som ofta påträngande taktlösheten och det alltid nådiga sättet att vara nedlåtande, som vissa modedockor i kjolar och byxor visa, vilka "känna med folket". Dessa människor, som totalt sakna intuition, begå i sitt oförstånd en större synd, än de över huvud taget begripa. Därför blir till deras egen förvåning resultatet av de av dem visade sociala känslorna alltid lika med noll, och ofta t. o. m. ett upprört avslag, vilket sedan säkerligen anses som bevis på folkets otacksamhet.

Att en social verksamhet inte har något som helst att göra härmed och framför allt inte får framställa några anspråk på tack, då den ju inte skall utdela nådegåvor utan skipa rättvisa, ha sådana människor mycket svårt att få klart för sig.

Jag blev förskonad från att lära känna den sociala frågan på detta sätt. I det att den drog mig in i sitt lidandes trollkrets, syntes den inte inbjuda till studier utan snarare vilja använda mig som försökskanin. Det var inte dess förtjänst, att kaninen, trots detta, frisk och sund överlevde operationen.

När jag nu vill försöka återge mina intryck från den tiden, så kan detta inte ens tillnärmelsevis ske utan luckor; blott de väsentliga och för mig ofta mest uppskakande intrycken skola här skildras jämte de få lärdomar, som jag redan då förstod att dra av dem.

Det var för det mesta icke så svårt för mig att få arbete, då jag ju inte var utlörd hantverkare utan måste försöka skaffa mig mitt dagliga bröd som s. k. hantlangare och mången gång hålla tillgodo med tillfälligt arbete.

Jag ställde mig därvid på samma ståndpunkt som alla de, vilka skudda Europas stoft av sina fötter med den orubbliga föresatsen att i den nya världen grunda en ny existens och ett nytt hem. Lösryckta från alla hittills förlamande begrepp om yrke och samhällsställning, miljö och tradition, anamma de varje tillfälle att tjäna pengar och ta itu med vad slags arbete som helst, medan de så småningom komma till den uppfattningen, att hederligt arbete aldrig är någon skam, av vad slag det vara må. Så var också jag besluten att med bägge fötterna kliva in i den för mig nya världen och slå mig igenom.

Att det alltid finns arbete att få, kom jag snart underfund med, men jag förstod lika fort, hur lätt det åter kan förloras. Den osäkra kampen för det dagliga brödet syntes mig inom kort som en av de mörkaste skuggsidorna i mitt nya liv. Visserligen blir den "utlärde" arbetaren inte så ofta ställd på gatan som fallet är med den, vilken ej är fackutbildad; men han är dock inte helt och hållet skyddad mot ett dylikt öde. För honom kan det bli lockout eller strejk i stället för avsaknad av bröd i brist på arbete.

Här hämnat sig den osäkra dagsförtjänsten allra bittrast på hela näringslivet.

Bondpojken, som beger sig till storstaden, ditlockad av det förmodat - kanske också i verkligheten lättare arbetet och den kortare arbetstiden, men mest av det bländande ljus, som storstaden nu en gång förmår utstråla, är fortfarande van vid en viss säkerhet i fråga om utkomstmöjligheter. Han brukar inte lämna sin gamla plats, förrän han åtminstone har utsikt att få en ny. Slutligen är bristen på lantarbetare stor, och sannolikheten för en längre tids arbetslöshet alltså i och för sig mycket liten. Det är

emellertid ett fel att tro, att en ung pojke, som beger sig till storstaden, kanske redan från början är av sämre virke än den, som stannar kvar och redligen försörjer sig på den lantliga torvan. Nej, tvärtom: erfarenheten visar, att alla utvandrande element snarare bestå av de friskaste och duktigaste naturerna. Till dessa "utvandrare" höra emellertid inte blott amerikafararna, utan även den unge dräng, som beslutar lämna sin hemby och flytta till den främmande storstaden. Även han är beredd att bege sig okända öden tillmötes. För det mesta har han litet pengar på fickan, när han kommer till den stora staden, och behöver alltså inte redan de första dagarna tappa modet, om han har oturen att en längre tid inte kunna finna något arbete. Värre blir det emellertid, om han redan efter en kort tid förlorar den plats han fått. Att få tag i en ny är ofta svårt på vintern, för att icke säga omöjligt. De första veckorna kan det ju gå an. Då får han arbetslöshetsunderstöd från sin fackförening och klarar sig så gott han kan. Men när det sista egna öret är slut och även fackföreningen på grund av arbetslöshetens långvarighet drar in understödet, kommer den verkliga nöden. Nu driver han hungrande omkring och måste ofta nog pantsätta och sälja sina sista ägodelar, hans kläder bli allt sämre, och han sjunker även till sitt yttre ned i en miljö, som utom den rent kroppsliga misären även förgiftar honom själsligt. Blir han dessutom utan tak över huvudet, och detta, som fallet ofta är, händer på vintern, så växer eländet ytterligare. Slutligen finner han åter något arbete. Men så upprepas samma historia. Det händer en gång till, och tredje gången drabbas han kanske ännu hårdare, så att han så småningom lär sig att med allt större likgiltighet bära den ständiga osäkerheten. Till sist blir upprepningen en vana.

Så slappnar den förr så flitige mannen i hela sin livsåskådning, för att med tiden bli ett verktyg åt dem, som förstå att dra nytta och skamlig fördel av honom. Han har så ofta utan eget förvållande varit arbetslös, att det numera inte kommer an på en gång mer eller mindre, även om det inte längre gäller att tillkämpa sig ekonomiska rättigheter utan att förintat statliga, samhällsliga eller allmänt kulturella värden. Han blir, om också inte direkt strejklysten, i varje fall likgiltig för om man strejkar eller ej.

Jag kunde med öppna ögon följa tusentals exempel på detta utvecklingsförlopp. Ju längre jag var vittne härtill, desto större blev min motvilja mot miljonstaden, som först girigt drog människorna till sig, för att sedan grymt slita sönder dem.

När de kommo, räknades de alltjämt till sitt eget folk, men när de stannade, förlorade de kontakten.

Även jag hade brutalt kastats omkring av livet i världsstaden och kunde sålunda kroppsligt konstatera verkningarna av detta öde och själsligt analysera dem. Jag iakttog därvid ännu en sak: den snabba växlingen från arbete till arbetslöshet och tvärtom, såväl som den därigenom uppkomna ständiga skiftningen i inkomster och utgifter, förstör i längden hos många sinnet för sparsamhet och förståelsen för ett förnuftigt levnadssätt. Kroppen vänjer sig skenbart långsamt att i goda tider leva i överflöd och hungra i dåliga. Ja, hungern kullkastar varje föresats att sedermera, när man åter förtjänar pengar, leva förnuftigt, genom att den framkallar ständiga hägringar om ett liv i vällevnad och förstår att stegra denna dröm till en sådan längtan, att ett dylikt sjukligt begär gör slut på varje förmåga av självbehärskning, så snart inkomsterna tillåta det. Därpå beror det, att en sådan person, så fort han fått arbete, genast glömmet varje förnuftig indelning och i stället lever helt och hållet på Guds försyn. Detta gör, att han inte kan hushålla veckan ut, eftersom till och med i detta avseende klok beräkning saknas. Till att börja med räcker lönen bara fem dagar i stället för sju, och sedermera inte mer än tre. Slutligen knappt en enda dag, för att till sist festas upp redan första natten.

Ofta har vederbörande hustru och barn. Ibland smittas även de av detta liv, i synnerhet om mannen i och för sig är snäll mot dem, ja, på sitt sätt till och med älskar dem. Då gör man gemensamt slut på veckolönen i hemmet på två, tre dagar äter och dricker så länge pengarna räcker, och de sista dagarna svälter man - likaledes gemensamt. Sen smyger hustrun runt i grannskapet och omgivningen och lånar litet här och där gör småskulder hos specerihandlarn och söker på så sätt komma över de sista svåra dagarna i veckan. Vid middagarna sitta alla framför halv- eller heltomma fat och vänta på den kommande avlöningsdagen, tala om den och uppgöra planer, och medan de hungra, drömma de åter om den kommande lyckan.

På så sätt bli de små barnen redan i sin tidigaste ungdom förtrogna med detta elände.

Men det slutar värre, när mannen redan från början går sin egen väg, och hustrun för barnens skull protesterar häremot. Då blir det strid och gräl, och ju längre mannen kommer bort från sin hustru, desto närmare kommer han alkoholen. Nu är han drucken var lördag, och för att kunna existera med sina barn, slåss hustrun om de få ören, hon kan ta ifrån honom, till på köpet för det mesta på vägen från fabriken till krogen. Kommer han så till sist hem på söndags- eller måndagsnatten, drucken och brutal men alltid utan ett öre, utspelas ofta scener, så Gud sig förbarma.

Jag har upplevt hundratals exempel på allt detta och till att börja med känt motvilja eller rentav blivit upprörd, för att slutligen förstå hela detta lidandets tragik, de djupare liggande orsakerna. Olyckliga offer för dåliga förhållanden.

På den tiden voro bostadsförhållandena nästan ännu bedrövligare. Arbetarna i Wien bodde obeskrivligt eländigt. Jag ryser än i dag, när jag tänker på dessa hål, härbärgen och baracker, på dessa dystra bilder av vidriighet och smuts.

Hur måste och hur kommer det att bli, när strömmen av lössläppta slavar en gång ur dessa eländiga kyffan väller ut bland de tanklösa medmänniskorna!

Ty tanklös kan man kalla denna andra värld.

Tanklös låter den händelserna ha sin gång utan att i brist på intuition ens ana, att vedergällningens timme förr eller senare måste slå, om icke människorna i tid blidka ödet.

Hur tacksam är jag inte i dag mot försynen, som tvang mig genomgå denna skola. Där kunde jag inte skolka från sådant, som misshagade mig. Där fick jag en snabb och grundlig uppfostran.

Om jag inte ville misströsta om människorna i min dåvarande omgivning, måste jag lära mig skilja mellan deras yttre liv och orsakerna till deras utveckling. Endast på så sätt kunde jag uthärda allt detta utan att ge tappt. Då växte inte längre människor fram ur all olycka och allt elände, ur orenlighet och yttre förfall, utan sorgliga resultat av sorgliga lagar; varvid tyngden av den egna, allt annat än lätta kampen för tillvaron bevarade mig från att kanske ge tappt i ömklig sentimentalitet inför de förfallna slutprodukterna i denna utvecklingsprocess.

Nej, så skall det inte uppfattas.

Redan då insåg jag, att här kunde blott dubbla vägar föra till det mål, som bestod i en förbättring av tillståndet:

Djupaste sociala ansvarskänsla för åstadkommande av bättre underlag för vår utveckling, parad med hänsynslös beslutsamhet vid utrotandet av obotliga kräftsvulster.

Liksom naturen koncentrerar sin största uppmärksamhet inte på att vidmakthålla det bestående, utan på att tukta de unga växterna som släktets fortplantare, så bör det också i det mänskliga livet mindre gälla att på konstlad väg förädla något bestående ont, vilket med människornas läggning till nittionio procent är omöjligt, än att från början försäkra sig om sundare banor för en kommande utveckling.

Redan under min kamp för tillvaron i Wien hade jag kommit underfund med att:

den sociala verksamheten aldrig någonsin kan finna sin uppgift i lika löjlig som meningslös och slentrianmässig välgörenhet utan allenast i avlägsnandet av sådana fundamentala brister i organisationen av vårt ekonomiska och kulturella liv, som måste leda eller åtminstone locka till vissa individers urspårande.

Svårigheten med de yttersta och hänsynslösaste medlen i kampen mot den statsfientliga förbrytarvärlden ligger inte minst just i osäkerheten att kunna bedöma de inre bevekelsegrunderna eller orsakerna till dylika tidsföreteelser.

Denna osäkerhet är blott alltför motiverad i känslan av egen skuld till sådana tragiska fall av dekadans; den förlamar också varje allvarligt och fast beslut och bidrar sålunda till det tveksamma och därför även svaga och halva genomförandet av till och med de nödvändigaste åtgörandena för självbevarelse.

Först när det kommer en tid, som inte längre är fördunklad av den egna skuldkänslan, får den samtidigt inre ro och yttre kraft att brutalt och hänsynslöst skära av de vilda skotten och rensa bort ogräset.

Då någon social rättsskipning och lagstiftning var så gott som okänd i den österrikiska staten, var också dess svaghet i bekämpandet av till och med de samhällsfarligaste existenserna iögonenfallande stor.

*

Jag vet ej vad som på den tiden mest upprörde mig: mina dåvarande kamraters sociala elände, den sedliga och moraliska råheten eller deras andliga kulturs låga ståndpunkt.

Hur ofta brusa inte våra borgare ut i moralisk indignation, så fort de höra ett yttrande av en eländig landstrykare, att det är honom likgiltigt, om han är tysk eller ej, att han trivs lika bra var som helst där han kan få föda för dagen.

Denna brist på "nationalstolthet" beklagas därefter på det djupaste, och man ger ett kraftigt uttryck åt sin avsky över en dylik inställning.

Hur många ha egentligen gjort sig den frågan, vad som hos dem själva kan vara orsaken till ett bättre tänkesätt?

Hur många fatta månne, att det är alla de enstaka minnena av fäderneslandets och nationens storhet på alla områden av det kulturella och konstnärliga livet, som tillsammans skapa just den berättigade stoltheten att tillhöra ett så gudabenådat folk?

Hur många ana väl, i huru hög grad stoltheten över fäderneslandet är beroende av kännedomen om dess storhet på alla områden?

Tänker man i borgerliga kretsar på, i vilken löjlig omfattning denna förutsättning för fosterlandsstolthet bibringas "folket"?

Det hjälper inte att söka intala sig, att det "i andra länder ju förhåller sig på samma sätt", att arbetaren där "likväl" håller på sin nationalitet. Även om det vore så, skulle det inte kunna tjäna till ursäkt för egna försummelser. Men det är inte så, ty vad vi alltid beteckna som "chauvinistisk" uppfostran, till exempel hos franska folket, är inte annat än det omåttliga framhållandet av Frankrikes storhet på alla kulturens eller, som

fransmannen brukar säga, "civilisationens" områden. En fransk yngling blir helt enkelt inte uppfostrad till objektivitet utan till den mest subjektiva åsikt, man gärna kan tänka sig, så snart det rör sig om betydelsen av hans fosterlands politiska eller kulturella storhet.

Denna uppfostran kommer därvid att inskränka sig till allmänna huvudsynpunkter, vilka om så erfordras, genom evigt upprepanande inpräglas i folkets minne och medvetande.

Till de negativa underlåtenhetssynderna kommer emellertid hos oss även det positiva förstörandet av det lilla, som den enskilda lyckas få lära sig i skolan. De rättor, som åstadkomma vårt folks politiska förgiftning, gnaga också ut detta lilla ur den stora massans hjärta och hågkomst, såvida inte nöd och elände redan gjort det.

Man torde själv föreställa sig följande:

I en källarvåning, bestående av två mörka och fuktiga rum, bor en arbetarefamilj på sju personer. Bland de fem barnen finns också en, låt oss säga treårig, pojke. Han är i den åldern, då de första intrycken göra sig gällande i ett barns medvetande. Hos begåvade människor finns ännu i höga ålderdomen spår kvar av minnen från denna tid. Redan trångboddheten och de överfyllda rummen skapa ogynnsamma förhållanden. Mycket ofta uppstår på så sätt bråk och gräl. Människor, som ha det så ställt, leva icke med, utan knuffas mot varandra. Varje även den minsta kontrovers, som i en rymlig lägenhet lätt kan biläggas genom att man går ur vägen, leder här till en oundviklig och motbjudande strid. Barn emellan är detta naturligtvis relativt uthärdligt. De kivas ju under sådana förhållanden alltid och glömma det lika fort och grundligt igen. Men när denna kamp utkämpas mellan föräldrarna och därtill nästan dagligen under former, som verkligen ofta inte lämna något övrigt att önska beträffande inre råhet, då måste, om också först så småningom, resultatet av en sådan åskådningsundervisning visa sig hos de små. Hur det kan se ut, när denna ömsesidiga tvist tar sig uttryck i faderns råa utfall mot modern och leder till misshandel i berusat tillstånd, kan den som ej är van vid en sådan miljö, blott med svårighet föreställa sig. När den lille beklagansvärda pojken blir sex år gammal, anar han saker och ting, för vilka till och med en vuxen inte kan känna annat än fasa. Moraliskt förgiftad, kroppsligt undernärld och med det stackars lilla huvudet fullt av ohyra, kommer så den unge "medborgaren" till folkskolan. Med knapp nöd lär han sig läsa och skriva, men det är också allt. Någon läxläsning hemma kan det inte bli tal om. Tvärtom. Far och mor prata ju själva i barnens närvaro om lärarna och skolan på ett sätt, som inte kan återges, och äro hellre beredda att säga fula ord om dessa än att lägga sin lilla telning över knäet och få honom att ta reson. Och vad den lille pysen för övrigt får höra i hemmet bidrar inte precis till att öka aktningen för hans kära omgivning. Här säger man inte ett gott ord om någon människa, och ingen institution går fri, ända ned från läraren och upp till statens överhuvud. Om det rör sig om religionen eller moralen, om staten eller samhället, spelar ingen roll, alla bli nedgjorde och på det mest oanständiga sätt dragna i smutsen av simpla tankar. När ynglingen sedan vid fjorton års ålder slutar skolan, är det svårt att längre avgöra, vad som är det mest utmärkande hos honom: den otroliga dumheten, för såvitt det rör sig om verkligt vetande och kunnande, eller fräckheten i hans uppträdande, förenad med en hårresande brist på moral.

Vad för en ställning kan en sådan människa inta i livet, i vilket hon bereder sig att träda ut, som redan nu knappast finner någonting heligt, och som inte lärt känna någonting stort, utan tvärtom anar och vet alla mänskliga avgrunder?

Av det treåriga barnet har blivit en femtonårig föraktare av varje auktoritet. Utom smuts och orenlighet har den unge mannen inte lärt känna något, som kan uppväcka någon större hänförelse.

Men nu först kommer han in i tillvarons högre skola.

Nu börjar han samma liv, som han från sin tidigaste barndom sett sin far föra. Han stryker omkring, och Gud vet när han kommer hem, pryglar för omväxlings skull själv det förkrympta väsen, som en gång var hans mor, förbannar Gud och hela världen, och blir slutligen av en eller annan anledning häktad och förd till en uppfostringsanstalt.

Där får han den sista polityren.

Men det kära, borgerliga samhället är helt förvånat över denne unge "medborgares" bristande "nationella hänförelse".

Man ser, hur på teatern och biografen, i smutslitteraturen och skandalpressen giftet dag för dag spannväs öses ut över folket, och förvånar sig sedan över den ringa "sedliga halten" och "nationella likgiltigheten" hos den stora massan. Precis som om filmidioti, smutstidningar och liknande företeelser skulle kunna ange principerna för kännedomen om fosterländsk storhet. Alldeles bortsett från den enskildas föregående uppfostran.

Vad jag dittills aldrig anat, kom jag då fort och grundligt underfund med:

Frågan om ett folks "nationalisering" är samtidigt i främsta rummet en fråga om sunda sociala förhållanden som grundval för individens uppfostran. Ty blott den, som genom uppfostran och skola lär känna det egna fäderneslandets kulturella, ekonomiska, men fram för allt politiska storhet, kan och skall också känna den inre stoltheten att få lov att räkna sig som en av detta folk. Och kämpa kan jag blott för något, som jag älskar, endast älska vad jag högaktar, och högakta det, jag åtminstone känner till.

*

Så snart mitt intresse för den sociala frågan väcktes, började jag också studera den i grund och botten. Det var en ny, hittills okänd värld, som på så sätt öppnade sig för mig.

Under åren 1909-1910 hade min egen belägenhet ändrats såtillvida, att jag nu inte behövde förtjäna mitt bröd som hantlangare. Jag arbetade nämligen som självständig tecknare och akvarellist. Hur dåligt det än var med förtjänsten - den räckte verkligen knappast till brödet - så passade det emellertid bra med det yrke jag valt. Nu var jag inte längre som förr om kvällarna efter hemkomsten från arbetsplatsen dödstrött och ur stånd att titta i en bok utan att strax slumra in. Mitt nuvarande arbete skolade mig för mitt kommande yrke. Dessutom var jag nu herre över min egen tid och kunde indela den betydligt bättre än förr.

Jag målade för mitt uppehälle och studerade för mitt nöjes skull.

På så sätt blev det mig också möjligt att få den nödvändiga teoretiska kompletteringen till min åskådningsundervisning i det sociala problemet. Jag studerade allt jag kunde få tag på i böcker rörande hela detta ämne, och fördjupade mig för övrigt i mina egna funderingar.

Jag tror nog att min omgivning på den tiden ansåg mig för en enstöring.

Att jag samtidigt med brinnande intresse ägnade min kärlek åt arkitekturen, var helt naturligt. Den syntes mig vid sidan om musiken som de sköna konsternas drottning. När jag sysselsatte mig med den, var det under inga omständigheter ett "arbete" utan den högsta lycka. Jag kunde sitta och läsa eller rita långt in på nätterna utan att bli trött. På så sätt stärktes jag i tron, att min sköna framtidsdröm i alla fall skulle förverkligas, även om det skulle dröja många år. Och jag var fullt övertygad om att jag en gång skulle göra mig ett namn som arkitekt.

. Att jag dessutom hyste det allra största intresse för allt, som hade med politik att göra, syntes mig inte vara av någon betydelse. Tvärtom var det i mina ögon varje tänkande människas självklara plikt. Den som inte ägde någon förståelse därvidlag, förlorade ju varje rätt att kritisera eller beklaga sig.

Även i detta fall läste och lärde jag mig alltså mycket.

D. v. s. med "läsa" menar jag kanske något annat än det stora flertalet av vår s. k. "intelligens".

Jag känner folk, som "läser" oändligt mycket, och ändå skulle jag inte vilja kalla dem "belästa". De äga visserligen en kolossal mängd "vetande", men deras hjärna förstår inte att göra en indelning av och förteckning över materialet. De sakna förmåga att skilja det för dem värdefulla och värdelösa, att behålla det förra i huvudet för alltid, och att om möjligt helt bortse från det senare, eller i varje fall inte släpa det med sig som en onödig barlast. Läsningen är ej heller målet utan medlet. Den skall i första rummet bidra till att fylla den ram, som anlag och förmåga utgöra för varje människa, dessutom skall den lämna verktyg och stoff, som den enskilda nödvändigt behöver för sitt levnadskall, alldeles oavsett om detta blott tjänar till den primitiva brödförtjänsten eller är tillfredsställandet av en högre uppgift; först i andra hand bör den tjäna till uppbyggandet av en allmän världsbild. Men i båda fallen är det nödvändigt, att innehållet i det för ögonblicket lästa icke överlämnas till förvaring i minnet i bokens eller ens i böckernas ordningsföljd, utan som mosaikstenar får den plats, som tillkommer det i den allmänna världsbilden, och på så sätt hjälper till att forma denna bild i läsarens huvud. I annat fall uppstår ett brokigt virrvarr av inlärt vetande, som är lika värdelöst, som det å andra sidan gör den olycklige ägaren inbilsk. Ty denne tror nu verkligen på fullt allvar, att han är "bildad", förstår något av livet och äger kunskaper, under det att han med varje ny tillökning av detta slags "bildning" i själva verket blir mer och mer främmande för världen, tills han icke så sällan slutar på ett nervhem eller som "politiker" i ett parlament.

Han skulle således aldrig vara i stånd att frammana ur sitt "vetandes" virrvarr just det, som passar för ögonblicket, eftersom hans andliga barlast inte ligger ordnad enligt livets principer, utan efter ordningsföljden hos de böcker, han läst. Om ödet alltid för det dagliga livets behov skulle påminna honom om den riktiga användningen av det, han en gång läst, måste det också tala om för honom, i vilken bok och på vilken sida det stått, ty annars skulle den armé stackaren aldrig i evigheten kunna hitta det rätta. Men eftersom detta inte är fallet, råka sagda klokhuvuden i varje kritiskt ögonblick i den största förlägenhet, söka krampaktigt efter analoga fall och få naturligtvis med till visshet gränsande sannolikhet tag i orätt recept.

Om det inte vore så, skulle man ej kunna förstå vad som åstadkommas av våra lärda regeringsheroer på högsta ort i politiskt hänseende, såvida man inte vill dra den slutsatsen, att det har sin grund i gemen skurkaktighet i stället för i sjukliga anlag.

Men den, som verkligen förstår konsten att läsa, känner vid studerandet av en bok, tidskrift eller broschyr genast instinktivt vad som enligt hans egen åsikt är lämpligt att komma ihåg, antingen emedan det är nyttigt för honom själv eller över huvud taget bra att veta. Allteftersom de kunskaper, som på så sätt inhämtas, inrangeras i den så att säga ständigt aktuella bild, medvetandet gjort sig av en företeelse, verka de antingen korrigerande eller kompletterande, och öka således riktigheten eller tydligheten av densamma. Uppställer nu livet plötsligt en fråga till prövning eller besvarande, skall den, som förstått att läsa på ovannämnda sätt, genast göra klart för sig, vad han vet om saken. Dessa under decennier samlade enskildheter angående denna fråga skall han sedan låta förståndet pröva och granska på nytt, tills frågan blivit uppklarad eller besvarad.

Endast på så sätt har läsningen ändamål och mening. En talare t. ex., som inte handlar så, blir aldrig i stånd att effektivt försvara sin åsikt, när han blir motsagd, om han också har aldrig så rätt. Vid varje diskussion skall minnet svika honom, och han skall varken finna skäl att bevisa sina egna påståenden eller vederlägga motståndarens. Så länge det i första hand rör sig om den egna blamagen, som fallet är med en talare, kan detta gå an, men det blir värre, när ödet ställer en sådan man, som mycket vet men ingenting kan, i spetsen för en stat.

Jag har ända sedan min tidigaste ungdom bemödat mig att läsa på rätt sätt och därvid haft god hjälp av minne och förstånd. Från denna synpunkt var min tid i Wien fruktbarande och värdefull. Mina erfarenheter i det dagliga livet stimulerade mig till ständigt nytt studium av de mest skilda problem. När jag så slutligen blev i stånd att teoretiskt förklara verkligheten och med exempel ur praktiken bevisa teorierna, räddades jag från att antingen drunkna i teorier eller förflackas av verkligheten.

Förutom det sociala problemet var det i synnerhet två viktiga frågor, där det dagliga livets erfarenheter bestämde och lockade mig till ett grundligt teoretiskt studium.

Vem vet när jag någonsin skulle ha kommit att fördjupa mig i marxismens läror och väsen, om icke de dåvarande förhållandena formligen kastat mig huvudstupa in i sagda problem.

*

Vad jag i min ungdom visste om socialdemokratien var mycket obetydligt och åtskilligt felaktigt. Att den stred för den allmänna rösträtten med slutna sedlar glädde mig uppriktigt. Ty mitt förstånd sade mig redan då, att detta måste föra till ett försvagande av det av mig i så hög grad hatade habsburgska regementet. Utan att offra sin tyska del skulle Donau-staten aldrig kunna hålla ihop. Till och med en långsam slavisering av det tyska elementet skulle i intet avseende ha inneburit en garanti för ett i så fall verkligen också livskraftigt rike, eftersom slavismens samhällsbevarande förmåga måste anses högst tvivelaktig. Därför hälsade jag med glädje varje utveckling, som enligt min åsikt måste leda till ett sammanbrott för denna omöjliga stat, som ville dödsdöms den tyska nationalitetskänslan hos tio miljoner människor. Ju mer den språkliga förbistringen frätte och söndergnagde även parlamentet, måste tiden för detta babyloniska rikets förfall rycka närmare, och därmed också frihetens timme slå för mitt tysk-österrikiska folk. Det var det enda sättet, på vilket återföreningen med det gamla moderlandet skulle kunna ske.

Denna socialdemokratiens verksamhet var mig på så sätt inte osympatisk. Att den därjämte, som jag i min oskuld på den tiden var dum nog att tro, strävade efter att höja arbetarnas levnadsvillkor, syntes mig likaledes snarare tala för än emot densamma.

Vad som föreföll mig mest motbjudande, var dess fientliga inställning till striden för tyskhetens bevarande, dess ömkliga försök att vinna de slaviska "kamraternas" gunst, vilka visserligen inte avvisade inställsamma närmanden, såvitt dessa voro förenade med några fördelar, men annars genom att fräckt sätta näsan i vädret och förhålla sig reserverade gåvo de påträngande tiggarna den lön, de förtjänade.

Vid sjutton års ålder kände jag sålunda föga ordet "marxism", under det att "socialdemokrati" och socialism för mig voro identiska begrepp. Även här fordrades först, att ett kraftigt ingripande av ödet skulle öppna mina ögon för detta oerhörda nationella bedrägeri.

Hade jag hittills endast såsom åskådare lärt känna det socialdemokratiska partiet vid några massdemonstrationer, utan att därutöver ha den ringaste inblick i dess program eller dess anhängares mentalitet, så kom jag nu på en enda gång i beröring med produkterna av dess uppfostran och "världsåskådning". Och vad jag annars skulle ha lärt kanske först efter åtskilliga årtionden, fick jag nu inhämta inom loppet av ett par månader: insikten om en under den sociala dygdens och människokärlekens mask uppträdande pest, från vilken mänskligheten om möjligt snart måste befria jorden, emedan annars jorden mycket lätt skulle kunna bli fri från mänskligheten.

Som byggnadsarbetare gjorde jag min första bekantskap med socialdemokraterna.

Den var redan från början inte vidare uppmuntrande. Min klädsel var ännu något så när ordentlig, mitt språk vårdat och mitt väsen reserverat. Jag ägde fortfarande så många egna bekymmer att tänka på, att jag hade mycket litet tid att intressera mig för andras. Jag var enbart inställd på att söka arbete för att inte svälta ihjäl och för att på så sätt få möjlighet till en fortsatt om också aldrig så långsam utbildning. Jag skulle kanske inte alls ha brytt mig om min nya omgivning, om inte redan efter tre eller fyra dagar en händelse ägt rum, som genast tvang mig till ett positivt ställningstagande. Jag blev nämligen uppmanad att söka inträde i byggnadsarbetarnas organisation.

Mina kunskaper om fackföreningsväsendet voro på den tiden lika med noll. Jag hade varken förmått bevisa nyttan eller skadan av dess existens. Då man förklarade för mig, att jag måste bli medlem, vägrade jag detta. Jag motiverade mitt avslag med, att jag inte hade en aning om det hela, och att jag för övrigt inte lät tvinga mig till någonting. Kanske det första skälet gjorde, att jag inte genast blev utkastad. Man hoppades måhända, att jag om några dagar skulle bli omvänd eller medgörlig. Men i så fall bedrog man sig grundligt. Efter fjorton dagar orkade jag inte längre höra på, även om jag aldrig så gärna velat. Under dessa två veckor lärde jag känna min omgivning närmare, vilket hade till följd, att ingen makt i världen längre skulle ha kunnat tvinga mig att inträda i en organisation, vars medlemmar under tiden visat sig i en så ogynnsam dager.

De första dagarna var jag förargad.

Under middagsrasten gick en del av arbetarna till kaféerna i närheten, under det andra stannade kvar på arbetsplatsen och därstädes förtärde sitt mestadels magra middagsmål. Det var de gifta, vilkas hustrur kommo till dem med soppan i sina trasiga kärl. Mot slutet av veckan blev deras antal allt större; varför, förstod jag först senare. Och nu pratades det politik.

Jag drack min flaska mjölk och åt min brödbit på något avstånd från de andra, studerade försiktigt min nya omgivning och funderade över mitt olyckliga öde. Likväl fick jag höra mer än nog; och ofta syntes det mig, som om man med avsikt flyttade sig närmare mig, för att på så sätt få mig intresserad. I varje fall var det, jag fick höra,

ägnat att på det högsta uppröra mig. Man förkastade allt: nationen, som en uppfinning av "kapitalisterna" - hur ofta fick jag bara inte höra det ordet - fosterlandet, som överklassens medel att utsuga arbetarna; lagens auktoritet, som medel att undertrycka proletariatet; skolan, som ett institut att tukta slavmaterialet men också slavägarna; religionen, som medel till fördummande av arbetarklassen; moralen, som tecken på enfaldigt tålmod o. s. v. Det fanns faktiskt ingenting, som inte blev smutskastat på samma förfärliga sätt.

Till att börja med försökte jag tåga, men slutligen gick det inte längre. Jag började fatta ståndpunkt och opponera mig. Då kom jag emellertid till insikt om, att detta var fullkomligt utsiktslöst, så länge jag inte förfogade över någon kännedom om de omstridda frågorna. Då började jag forska i de källor, ur vilka de hämtade sin förmenta vishet. Jag slukade den ena boken och broschyren efter den andra.

På bygget gick det emellertid ofta hett till numera. Jag stred, för varje dag allt bättre informerad i deras egna kunskaper än mina vedersakare själva, tills en vacker dag det medel kom till användning, som lättast besestrar förnuftet, nämligen våldet. Ett par av motpartens talesmän ställde mig inför valet att antingen omedelbart lämna arbetsplatsen eller bli nedknuffad från byggnadsställningen. Då jag var ensam, och motstånd syntes mig meningslöst, föredrog jag, en erfarenhet rikare, att följa det förstnämnda rådet.

Jag gick, fylld av avsky, men likväl samtidigt så uppskakad, att det varit mig fullkomligt omöjligt att vända ryggen åt alltsammans. Nej, sedan den första vreden lagt sig, vann halsstarrigheten åter överhand. Jag var fast besluten att i alla fall gå tillbaka till arbetsplatsen. Jag stärktes i detta beslut av den nöd, som några veckor senare slöt mig i sin hjärtlösa famn, sedan de få pengar, jag lyckats spara av min lön, hade gått åt. Nu var jag tvungen, antingen jag ville eller ej, och leken började på nytt för att sluta likadant som första gången. Då kämpade jag med mitt inre: äro dessa verkligen människor, värda att tillhöra ett stort folk?

En pinsam fråga; ty om den besvarades jakande, så är kampen för nationalitet i sanning inte längre värd den möda och de offer, som de bästa måste påtaga sig för dylika utskott; blir svaret däremot nekande, då är vårt folk redan fattigt på *människor*.

Med ängslan och bekymmer såg jag under sådana dagar av grubbel och självrannsakan massan av dem, som inte längre kunde räknas till sitt eget folk, växa i oroväckande grad.

Med vilka förändrade känslor stirrade jag inte på de ändlösa leden i den massdemonstration, som en dag anordnades av Wiens arbetare. Nästan två timmar stod jag med tillbakahållen andedräkt och betraktade den ofantliga mänskliga jätteorm, som långsamt ringlade förbi. Nedtryckt och beklämd lämnade jag slutligen platsen och vandrade hemåt. På vägen fick jag i en cigarraffärs fönster se "Arbeiterzeitung", den gamla österrikiska socialdemokratiens huvudorgan. På ett enklare kafé, som jag ofta brukade besöka för att läsa tidningar, fanns den också, men jag hade hittills inte kunnat förmå mig att längre än två minuter bläddra i denna blaska, vars hela ton verkade på mig som andlig vitriol. Under det deprimerande intrycket av demonstrationen drev mig nu en röst i mitt inre att köpa tidningen och läsa igenom den grundligt. Var kväll gjorde jag nu detta med en ofta uppflammande ilska över denna koncentrerade lögnhärva.

Bättre än ur all teoretisk litteratur kunde jag genom att dagligen läsa den socialdemokratiska pressen studera den inre strukturen av dess tankegångar.

Ty vilken skillnad är det inte mellan den teoretiska litteraturens granna tal om frihet, skönhet och värdighet, detta bedrägliga ordsvammel, som mödosamt uttrycker den skenbart djupaste vishet, denna motbudande humana moral - allt nedskrivet med profetisk säkerhet - och den brutala dagspress, som, när det gäller den nya mänsklighetens frälsningslära, inte ryggar tillbaka för någon skändlighet, ljuger och baktalar, och arbetar med en hårresande lögnvirtuositet. Det förra avsett för dumbommar ur de mellersta och naturligtvis även de högsta "intelligenslagren", det senare för den stora massan.

Mitt fördjupande i denna läras och organisations litteratur och press förde mig tillbaka till mitt folk.

Det, som först syntes mig som en oöverstiglig klyfta, skulle nu i stället öka min kärlek till nationen.

Blott en narr kan, med kännedom om detta oerhörda förgiftningsarbete, till på köpet förbanna offret. Ju bättre min ekonomiska ställning blev med åren, desto mer vidgades, tack vare det ökade avståndet, min blick för de inre orsakerna till socialdemokratiens framgång. Nu förstod jag betydelsen av det brutala kravet att endast hålla röda tidningar, endast besöka röda möten, läsa röda böcker o. s. v. Med plastisk åskådlighet såg jag för mina ögon det framtvingade resultatet av denna intoleranta lära.

Den stora massans psyke är inte mottagligt för något halvt eller svagt.

Liksom kvinnan, vars själsliga intryck mindre påverkas av förnufts-skäl än av sådana, som stamma från en odefinierbar intuitiv längtan efter kompletterande kraft, och som därför hellre böjer sig för den starke än behärskar den svage, föredrar massan härskaren framför den som ber samt känner större inre tillfredsställelse med en lära, som inte tål någon annan vid sidan om sig, än med införandet av liberal frihet. För det mesta vet den inte vad den skall ta sig till med denna frihet och känner sig därför lätt lämnad i sticket. Massan inser lika litet det oförskämda i denna andliga terrorisering som den upprörande misshandeln av dess mänskliga frihet, ty den har inte den minsta aning om, hur vansinnig själva läran i grund och botten är. På så sätt ser den blott målmedvetna yttringar av hänsynslös kraft och brutalitet, som den till sist alltid böjer sig för.

Om socialdemokratien skulle ställas upp mot en sannare, men lika hänsynslöst genomförd lära, kommer den senare att segra, om också först efter hård strid.

Innan ännu två år gått, förstod jag inte blott den socialdemokratiska läran utan också dess taktiska verktyg.

Jag förstod den infama andliga terror, som denna rörelse utövar, framför allt på borgarna, vilka varken moraliskt eller själsligt äro vuxna dylika angrepp, i det att den på ett givet tecken alltid släpper lös en formlig trumeld av lögn och förtal mot den motståndare, som synes farligast, tills hans nerver brista, och han ger tappt bara för att få vara i fred för den förhatliga angriparen.

Någon ro få de dåraktiga ändock inte.

Spelet börjar på nytt och upprepas ända tills rädslan för vargen blir suggestiv förlamning.

Eftersom socialdemokratien av erfarenhet bäst känner kraftens värde, löper den också mest till storms mot dem, i vilkas väsen den vädrar något av denna för övrigt mycket

sällsynta substans. Å andra sidan berömmar den varje stackare inom motpartiet än försiktigt, än högljuddare, allt efter dennas kända eller förmodade andliga kvalitet. Den fruktar mindre ett vanmäktigt, viljelöst geni än en till på köpet obegåvad kraftnatur.

Livligast rekommenderar den sådana, som samtidigt äro både fysiskt och psykiskt svaga.

Den förstår att förespegla, att lugnet blott kan upprätthållas på så sätt, samtidigt som den med klok försiktighet men dock målmedvetet erövrar den ena positionen efter den andra, än genom stilla utpressning, än genom faktisk stöld i sådana ögonblick, då den allmänna uppmärksamheten är vänd åt annat håll och antingen ej vill störas eller anser saken alltför obetydlig för att väcka uppseende och på nytt reta den farliga motståndaren.

Detta är en taktik, som uttänkts med noggrann beräkning av alla mänskliga svagheter, och vars resultat med nästan matematisk visshet måste leda till målet, under den förutsättningen, att inte motparten också lär sig att bekämpa giftgas med giftgas.

Svaga naturer må veta, att detta är ingenting mindre än en kamp på liv och död.

Inte mindre begriplig blev mig betydelsen av den enskildas kroppsliga misshandel gentemot massan.

Även i detta fall under noggrann beräkning av den psykologiska verkan.

Terrorn på arbetsplatsen, i fabriken eller i möteslokalen och vid massdemonstrationer skall alltid följas av framgång, så länge den ej mötes av ett lika starkt våld.

Då kommer partiet förvisso att upphäva gälla nödskrin och jämrande ropa på statens auktoritet, som den hittills föraktat, för att i de flesta fall i den allmänna förvirringen faktiskt nå sitt mål - nämligen att finna ett nöt till ämbetsman, som i den idiotiska förhoppningen att på så sätt kanske sedermera bli väl anskriven hos den fruktade motståndaren, hjälper till att krossa denna världsplågas vedersakare.

Vilket intryck en dylik framgång utövar på den stora massan såväl bland anhängarna som motståndarna, kan blott den föreställa sig, som känner folksjälens, inte ur böckerna utan ur livet, ty medan den uppnådda segern i de egna leden framstår som en triumf för sakens rättfärdighet, tvivlar den slagne motståndaren i de flesta fall på framgången av ett ytterligare motstånd.

Ju mer jag kom underfund med metoderna för den kroppsliga terrorn, desto större blev min avbön gentemot de hundratusenden som blivit dess offer.

Jag är evigt tacksam för den prøvotid, jag då fick genomgå, därför att den ensam återgivit mig mitt folk, och därför att jag lärt mig skilja offren från förförarna.

Resultaten av detta människoförförande kan man nämligen inte kalla annat än offer. Ty om jag nu försökte i några bilder direkt ur livet teckna dessa "understa" folklagers väsen skulle de inte bli fullständiga, om jag ej försäkrade, att jag emellertid också på djupet fann ljuspunkter av en sällsynt offervillighet, trofast kamratskap, utomordentlig förnöjsamhet och tillbakadragen anspråkslöshet, i synnerhet beträffande de äldre arbetarna. Om också dessa dygder redan genom storstadens allmänna inflytande mer och mer gingo förlorade hos den yngre generationen, fanns det till och med här många, hos vilka det kärnsunda blodet segrade över livets eländiga uselhet. Om dessa godhjärtade och hyggliga människor i sin politiska verksamhet ändå anslöto sig till vårt folks dödsfiende, berodde detta på, att de varken förstodo den nya lärans gemena

beskaffenhet eller kunde inse, att någon skulle göra sig besvär att bekymra sig om dem, och slutligen på att de sociala förhållandena voro starkare än deras eventuella vilja i andra riktningen. Den nöd, för vilken de en vacker dag på ena eller andra sättet föllo offer, drev dem i alla fall in i det socialdemokratiska lägret.

Då nu de borgerliga oräkneliga gånger på det mest oskickliga men också mest omoraliska sätt gjorde front mot till och med allmänt mänskliga fordringar, ofta utan att uppnå eller ens kunna vänta sig någon nytta av en dylik inställning, drevs till och med den hederligaste arbetare från fackföreningen in i den politiska verksamheten.

Miljoner arbetare voro säkerligen i grund och botten till en början motståndare till det socialdemokratiska partiet men besegrades i sitt motstånd genom det ofta vansinniga sätt, på vilket man hos de borgerliga partierna tog ställning till varje social fordran. Det helt enkelt dumma tillbakavisandet av alla försök till bättring i arbetsförhållandena, till skyddsanordningar vid maskinerna, begränsningen av minderårig arbetskraft och hjälp åt kvinnan, åtminstone de månader, då hon bär den blivande medborgaren under sitt hjärta, alla sådana fall av ynkligt sinne lag hälsades med tacksamhet av socialdemokratien och bidrog till att driva massorna rakt in i dess nät. Vårt politiska "borgarstånd" kan aldrig gottgöra sina försyndelser härvidlag. Ty genom att göra motstånd mot alla försök till avlägsnandet av sociala missförhållanden sådde det hat och bekräftade skenbart de påståenden, som gjordes av hela nationens dödsfiende, att det socialdemokratiska partiet var det enda, som företrädde det arbetande folkets intressen.

Det skapade så i första hand den moraliska motiveringen för fackföreningarnas faktiska bestånd, dessa organisationer, som alltid drivit de flesta fären in i den politiska partifällan. Under mina läroår i Wien tvangs jag, antingen jag ville eller ej, att ta ställning även till frågan om fackföreningarna. Då jag ansåg dem som en oskiljaktig beståndsdel av det socialdemokratiska partiet, var mitt beslut snabbt och - felaktigt.

Jag avvisade dem helt enkelt.

Ödet självt gav mig undervisning även i denna så oändligt viktiga fråga.

Resultatet var ett kullkastande av mitt första omdöme. Vid tjugo års ålder hade jag lärt mig skilja mellan fackföreningen som medel till försvar av arbetstagarnas allmänna sociala rättigheter och till vinnande av bättre levnadsvillkor för var och en av dessa, samt fackföreningen som partiets redskap i den politiska klasskampen.

Att socialdemokratien insåg fackföreningsrörelsens enorma betydelse, tillförsäkrade den detta redskap och därmed segern; att de borgerliga inte förstodo detta, kostade dem deras politiska ställning. De trodde sig med ett envist tillbakavisande kunna ge nådestöten åt en logisk utveckling, för att i själva verket i stället tvinga denna in i ologiska banor. Ty att fackföreningsrörelsen i och för sig skulle vara fosterlandsfientlig, är bara prat och dessutom osanning. Snarare är den motsatsen. Om en facklig verksamhet eftersträvar och genomför bättre villkor för ett stånd, som hör till nationens grundpelare, verkar den allt utom fosterlands- eller statsfientlig, utan "nationell" i ordets bästa bemärkelse. Ty den hjälper till att skapa de sociala förutsättningar, utan vilka en allmänt nationell uppfostran vore fullständigt otänkbar. Den är värd det högsta erkännande, därför att den genom avlägsnandet av sociala kräftskador håller såväl andliga som kroppsliga sjukdomsorsaker på avstånd och sålunda bidrar till folk kroppens allmänna friskhet.

Frågan om fackföreningsrörelsens nödvändighet är alltså i sanning överflödig.

Så länge det bland arbetsgivarna finns folk med ringa social förståelse eller till och med bristande känsla för rätt och billigt, är det för deras anställda inte bara en rättighet utan även en plikt att skydda allmänhetens intressen mot en enskild persons vinningslysnad eller oförnuft; ty upprätthållandet av tro och lydnad i en folk kropp är ett intresse för nationen likaväl som upprätthållandet av folkets hälsa.

Båda hotas svårt genom ovärdiga företagare, som icke känna sig som medlemmar av hela folkgemenskapen. Ur de fördärliga verkningarna av deras snikenhet eller hänsynslöshet uppstå allvarliga skador för framtiden.

Att avlägsna orsakerna till en dylik utveckling är att göra sig förtjänt om nationen och inte tvärtom.

Men det duger inte att säga, att det står envar fritt att dra konsekvenserna av en honom faktiskt eller förment tillfogad orätt, alltså att gå sin väg. Nej! Sådant är att slå blå dunster i ögonen på folk och måste betecknas som ett försök att avleda uppmärksamheten. Antingen ligger det i nationens intresse att avlägsna dåliga, asociala företeelser, eller också inte. I förra fallet måste kampen mot desamma föras med sådana vapen, som inge förhoppning om seger. Men den enskilda arbetaren är aldrig i stånd att göra sig gällande gentemot den större företagarmakten, då det här inte gäller en seger för den, som har mest rätt - om man erkände detta, skulle ju hela striden upphöra av brist på orsak - utan för den, som har största makten. I annat fall skulle redan den förefintliga rättskänslan på ett ärligt sätt göra slut på striden, eller, rättare sagt, den skulle aldrig kunna uppstå.

Nej, om en asocial eller ovärdig behandling av människor uppfordrar till motstånd, då kan denna kamp endast avgöras av den, som har makten på sin sida, så länge inte lagliga domstolar inrättas till utjämmandet av dessa orättfärdiga förhållanden. Men i och med detta är det självklart, att den enskilda personen som representant för ett företags koncentrerade kraft endast kan underhandla med en förespråkare för arbetstagarnas totala mängd, för att inte redan från början vara tvungen avstå från varje möjlighet till seger.

På så sätt kan den fackliga organisationen leda till ett stärkande av den sociala tankens praktiska tillämpning i det dagliga livet, och i och med detta till ett avlägsnande av irritationsmoment, som i sin tur förorsaka missbelåtenhet och klagomål.

Att detta inte är fallet, får till mycket stor del skrivas på deras skuldkonto, vilka ha förstått att lägga hinder i vägen för varje laglig reglering av de sociala missförhållandena eller gjort motstånd med sitt politiska inflytande.

I samma mån som de borgerliga inte förstodo, eller rättare sagt inte ville förstå, den fackliga organisationens betydelse och satte sig till motstånd mot densamma, tog socialdemokratien sig an den omstridda rörelsen. Den skapade därvid genom sitt förutseende en fast grund, som redan mer än en gång bestått provet i kritiska ögonblick. Otivelaktigt trängdes härigenom det ursprungliga ändamålet så småningom i bakgrunden för att lämna rum för nya mål.

Socialdemokraterna tänkte aldrig på att bibehålla de av dem omhändertagna yrkessammanslutningarna för deras ursprungliga uppgift.

Nej, det var sannerligen inte deras avsikt.

På några få decennier hade under deras förfarna händer av försvarsmedlet för sociala mänskliga rättigheter blivit ett verktyg till förstörande av den nationella hushållningen. Arbetarnas intressen hindrade härvidlag inte det minsta. Ty även

politiskt medge ekonomiska påtryckningsmedel möjlighet att när som helst öva utpressning, så snart den nödvändiga samvetslösheten å ena sidan och det fåraktiga tålmodet å den andra är för handen i tillräcklig grad.

Något som i detta fall stämmer på bägge hållen.

Redan kring sekelskiftet hade fackföreningsrörelsen för länge sedan upphört att tjäna sin tidigare uppgift. Från år till år hade den mer och mer råkat in i den socialdemokratiska politikens trollkrets för att slutligen endast finna användning som murbräcka i klasskampen. Den skulle till sist genom upprepade stötar få hela den mödosamt uppbyggda samhällskroppen att störta ihop för att sedan så mycket lättare kunna låta statsbyggnaden dela samma öde, sedan dess ekonomiska grundmurar krossats. Det blev allt mindre fråga om arbetarnas alla verkliga behov, tills den politiska klokskapen slutligen inte längre fann det önskvärt att avhjälpa den stora massans sociala eller ens kulturella nöd, då man ju i så fall kunde riskera att den inte i evighet ville låta sig användas som en viljelös stormtrupp när den fått sina önskningar uppfyllda.

En dylik befarad utveckling injagade så stor fruktan hos klasskampens ledare, att de till sist kort och gott avböjde varje verkligt välsignelserik social reform, ja, till och med hårdnackat tillbakavisade den.

De behövde inte vara ängsliga att finna en motivering för ett skenbart så oförklarligt förhållande.

I det att man spände fordringarna allt högre, syntes möjligheten av deras uppfyllelse så liten och obetydlig, att man när som helst kunde intala massan, att det här blott var fråga om ett sataniskt försök att genom ett löjligt litet tillfredsställande av de heligaste rättigheterna på billigaste sätt försvaga, ja, om möjligt förlama arbetarnas stridskraft. Med hänsyn till den stora massans ringa tankeförmåga må man icke förundra sig över att det lyckades.

I det borgerliga lägret var man upprörd över en dylik påtaglig osannfärdighet hos den socialdemokratiska taktiken utan att därur kunna dra ens de ringaste slutsatser angående riktlinjerna för det egna handlandet. Just socialdemokraternas fruktan för varje faktisk höjning av arbetarklassen ur deras hittillsvarande kulturella och sociala eländes djup hade bort leda till de största ansträngningar i denna riktning för att så småningom kunna vrida vapnet ur händerna på klasskampens representanter.

Detta skedde likväl icke.

I stället för att genom ett eget angrepp intaga motståndarnas position, lät man sig hellre tryckas och klämmas för att slutligen gripa till fullständigt otillräckliga utvägar, som visade sig resultatlösa, emedan det var för sent, och lätta att avvärja, då de voro utan betydelse. Så förblev i själva verket allt vid det gamla, endast missbelåtenheten var större än förut.

Som ett hotande åskmoln hängde redan då den "fria fackföreningen" över den politiska horisonten och den enskildas tillvaro.

Den var ett av de fruktansvärdaste medlen att terrorisera den nationella hushållningens säkerhet och oavhängighet, statens fasthet och den personliga friheten.

Det var framför allt den, som gjorde demokratiens begrepp till en motbudande och löjlig fras, vanhelgade friheten och med uttrycket "om du inte blir med i partiet, skall vi slå in skallen på dej", gjorde broderskapet till föremål för ett odödligt åtlöje.

Så lärde jag känna denna människovänliga rörelse. Under årens lopp har min åsikt om densamma utvidgats och fördjupats, men jag har aldrig behövt ändra den.

*

Ju mer jag fick inblick i socialdemokratiens yttre väsen, desto större blev min längtan att även förstå denna läras inre kärna.

Den officiella partilitteraturen kunde naturligtvis härvidlag vara mig till föga nytta. Den är, för såvitt det rör sig om nationalekonomiska frågor, oriktig i sina påståenden och bevis, och, vad de politiska målen angår, lögnaktig. Härtill kom, att jag särskilt kände mig bortstött av den nyare, rabulistiska terminologien och framställningssättet. Genom en oerhörd förbrukning av ord med otydligt innehåll eller obegriplig betydelse, fogar man samman satser, vilka skola vara lika snillrika som de äro meningslösa. Blott vår förfallna storstadsbohème torde kunna känna sig som hemma i en dylik förnuftets labyrint, för att ur denna litterära dadaistiska smörja kunna plocka fram "inre upplevelse", biträdd av den allbekant anspråkslösa del av vårt folk, som alltid vädrar så mycket djupare vishet i det, som är dem personligen obegripligt.

Men när jag så jämförde denna läras teoretiska osannfärdighet och meningslöshet med dess framträdande i verkligheten, fick jag så småningom en klar bild av vad den egentligen åsyftade.

I sådana ögonblick smögo sig dystra aningar och hemsk fruktan över mig. Jag såg då framför mig en lära, som bestod av egoism och hat, som enligt matematiska lagar kunde leda till seger, men som därigenom också måste bringa mänskligheten på fall.

Jag hade under tiden kommit underfund med sammanhanget mellan denna förstörelselära och naturen hos ett folk, som ända dittills varit så gott som obekant för mig.

Endast kunskap om judendomen ger nyckeln till förståelse av socialdemokratiens inre och därför verkliga avsikter.

För den, som känner detta folk, skingras slöjorna av felaktiga föreställningar om detta partis mål och avsikter, och ur de sociala frasernas dis och dimma höjer sig marxismens otäckt grinande ansikte.

*

Det är numera svårt, om inte omöjligt, för mig att säga, när ordet "jude" första gången gav mig anledning till vissa reflexioner. I mitt föräldrahem erinrar jag mig över huvud taget aldrig ens ha hört ordet under min fars livstid. Jag tror han skulle ansett den stå tillbaka i kulturellt avseende som särskilt betonat detta ord. Han hade under loppet av sitt liv trots sitt nationella tänkesätt kommit till mer eller mindre kosmopolitiska åsikter, vilka icke blott hållit sig utan också färgat av sig på mig.

I skolan fanns heller ingen anledning att förändra denna lånade uppfattning. I realskolan lärde jag visserligen känna en judisk pojke, som av oss alla behandlades med försiktighet, men endast därför att vi på förekommen anledning icke hyste något vidare förtroende till hans förtegenhet. Men jag reflekterade dock inte, lika litet som de andra, något vidare häröver.

Först vid fjorton-, femtonårsåldern stötte jag oftare på ordet jude, vanligtvis i politiska samtal. Jag kände en lätt motvilja mot det och kunde icke värja mig för den oangenäma känsla, som alltid kom över mig, när jag blev åhörare till konfessionella gräl.

Jag betraktade inte frågan som något annat på den tiden. Linz ägde mycket få judar. Under seklernas lopp hade deras yttre europeiserats och blivit mänskligt; ja, jag tog dem till och med för tyskar. Jag förstod föga, hur dum denna inbillning var, då jag såg det enda karaktäristiska kännetecknet i den främmande trosbekännelsen. Att de fördenskull blivit förföljda, som jag trodde, lät ofta min motvilja gentemot ogynnsamma yttranden om dem nästan ökas till avsky.

Att det fanns systematiska judehatare, hade jag på den tiden ingen aning om.

Så kom jag till Wien.

Förvirrad genom mängden av intryck på det arkitektoniska området och nedtryckt av mitt eget olycksöde, hade jag under den första tiden intet öga för den inre uppdelningen av folket i jättestaden. Fastän Wien under dessa år redan räknade nära tvåhundra tusen judar bland sina två miljoner människor, såg jag dem inte. Mina ögon och min hjärna voro under de första veckorna ännu ej i stånd att på en gång mottaga alla de intryck och tankar som stormade in på mig. Först när lugnet så småningom återvände och den förvirrade bilden började klarna, såg jag mig grundligare omkring i min nya värld och stötte nu också på judefrågan.

Jag vill inte påstå, att det sätt, på vilket jag kom att lära känna den, var mig särskilt angenämt. Jag såg hos juden ännu blott hans trosbekännelse och var därför av rent mänsklig tolerans även i detta fall motståndare till religiös förföljelse. Alltså syntes mig den ton, som särskilt anslogs av den antisemitiska pressen i Wien, ovärdig ett stort folks kulturella tradition. Minnet av vissa tilldragelser under medeltiden, som jag inte gärna ville se upprepade, plågade mig. Då de ifrågavarande tidningarna allmänt ansågos mindre framstående - vad detta berodde på visste jag på den tiden inte så noga - såg jag i dem snarare ett utslag av ilsken avund än resultatet av en principiell, om också oriktig åskådning över huvud taget.

Jag styrktes i denna min uppfattning av den i mina ögon oändligt mycket värdigare form, i vilken den verkliga storpressen besvarade alla dessa angrepp eller också helt enkelt teg ihjäl dem, vilket föreföll mig ännu lovvärdare.

Jag läste ivrigt den s. k. världspressen ("Neue Freie Presse", "Wiener Tageblatt" o. s. v.) och förvånades över omfattningen av vad den bjöd sina läsare, ävensom över objektiviteten av framställningen i detalj. Jag uppskattade den förnäma tonen men var ibland inte riktigt nöjd med, ja, till och med oangenämt berörd av den högtravande stilen. Men det kanske låg i hela världsstadens rytm.

Eftersom jag på den tiden ansåg Wien för en sådan, trodde jag, att denna hemmagjorda förklaring kunde tjäna som ursäkt.

Vad som emellertid irriterade mig ideligen, var den ovärdiga form, i vilken denna press fjäskade för hovet. Det fanns knappast någon tilldragelse i kejsarliga slottet, som inte meddelades läsarna antingen med ett tonfall av extatisk hänförelse eller klagande bestörtning, en tillgjordhet, som, i synnerhet när det rörde sig om alla tiders "visaste monark", nästan kunde liknas vid tjädertuppens spel.

På mig verkade alltsammans uppstylat.

I mina ögon var det en fläck på den liberala demokratien. Att fjäska för detta hovs gunst och under så oanständiga former var att prisge nationens värdighet.

Det var den första skugga, som skulle fördunkla mitt själsliga förhållande till den "stora" pressen i Wien.

Som alltid följde jag även i Wien alla tilldragelser i Tyskland med det mest brinnande intresse, oavsett det rörde sig om politiska eller kulturella frågor.

I stolt beundran jämförde jag rikets frammarsch med den österrikiska statens avtynande.

Men om de utrikespolitiska tilldragelserna för det mesta uppväckte odelad glädje, framkallade de mindre glädjande händelserna i det inrikespolitiska livet ofta djupa bekymmer. Den strid, som på den tiden fördes mot Wilhelm II, vann inte mitt gillande. Jag såg i honom ej blott den tyske kejsaren, utan i första rummet skaparen av en tysk flotta. De talförbud, riksdagen ålade kejsaren, förargade mig utomordentligt, emedan de härstammade från ett håll, som i mina ögon verkligen inte hade någon anledning därtill, då dessa parlamentariska gäss på ett enda sammanträde snattrade mera strunt, än en hel dynasti av kejsare skulle kunna åstadkomma under århundraden, även om man inberäknade de allra svagaste numren.

Jag var upprörd över, att kejsarkronans bärare kunde få "tillrättavisning" av världens tommaste pratkvart i en stat, där varje halvidiot inte endast ansåg sig ha rätt att kritisera, utan till och med släpptes lös som "lagstiftare" i riksdagen.

Vad som ännu mer förtörnade mig, var att samma Wienerpress, som fortfarande gjorde den mest vördnadsfulla bugning för den senaste hovhästen och råkade ur gängorna för en tillfällig svansviftning, med skenbart bedrövad uppsyn men, som jag tyckte, illa dold skadeglädje gav uttryck åt sin misstro mot den tyske kejsaren. Det låg den fjärran att på något sätt vilja blanda sig i Tyska rikets förhållanden - nej, gudbevars - men genom att helt vänskapligt lägga sitt finger på detta sår uppfyllde man i lika hög grad den plikt, det ömsesidiga förbundets anda fordrade, som man samtidigt också tillfredsställde det journalistiska kravet på sanning o. s. v. Och så petade man av hjärtans lust med fingret omkring i såret.

Vid sådana tillfällen steg mig blodet åt huvudet.

Det var detta, som så småningom kom mig att betrakta den stora pressen med litet större försiktighet.

Att en av de antisemitiska tidningarna, "Deutsches Volksblatt", i dylika angelägenheter uppförde sig mera anständigt, måste jag erkänna.

Vad som dessutom gick mig på nerverna, var den motbudande kult, den stora pressen redan då ägnade Frankrike. Man måste nästan skämmas för att vara tysk, när man fick se dessa sliskiga lovsånger till det "stora kulturfolket". Detta ömkliga fjäskande för Frankrike kom mig mer än en gång att lägga ifrån mig en av dessa "världstidningar". Det hände numera, att jag rätt ofta läste "Volksblatt", som visserligen föreföll mig mycket obetydligare, men beträffande ovannämnda frågor något renligare. Jag kunde dock inte förlika mig med den skarpa antisemitiska tonen, även om jag då och då fann motiveringar, som föreföllo mig tänkvärda.

Jag lärde i varje fall på så sätt långsamt känna den man och den rörelse, som på den tiden avgjorde Wiens öde: dr Karl Lueger och det kristligt-sociala partiet.

När jag kom till Wien, var jag motståndare till bägge.

Mannen och rörelsen voro i mina ögon "reaktionära".

Men vanlig rättskänsla förmådde mig att ändra denna åsikt, allteftersom jag fick tillfälle att lära känna mannen och hans verk; och efter hand ökades det rättvisa bedömandet till oförställd beundran. Numera ser jag i ännu högre grad än förr i denne man den mest framstående tyske borgmästare, som någonsin funnits.

Hur många av mina förutfattade åsikter blevo inte kullkastade genom en dylik förändring i min inställning till den kristligt-sociala rörelsen!

Om därigenom också mina åsikter beträffande antisemitismen så småningom blevo underkastade tidens växlingar, så torde detta ha varit den största förvandling, jag över huvud genomgått.

Den har kostat mig de flesta själsstriderna, och först sedan jag fört en månadslång kamp mellan känsla och förnuft, började segern luta åt det senare hållet. Två år därefter hade känslan följt förnuftet, för att från och med nu vara dess mest trofaste väktare och varnare.

Under denna tid av bitter kamp mellan själslig uppfostran och kallt förstånd hade den åskådningsundervisning, jag fick på Wiens gator, gjort mig oskattbara tjänster. Det kom en tid, då jag ej längre, som under de första dagarna, vandrade blind genom den mäktiga staden, utan med öppna ögon observerade inte blott byggnaderna utan även människorna.

När jag så en vacker dag flanerade i centrum, stötte jag plötsligt på en svartlockig uppenbarelse i lång kaftan.

Är detta också en jude? var min första tanke.

Så sågo de minsann inte ut i Linz. Jag betraktade mannen förstulet och försiktigt, men ju längre jag stirrade in i detta främmande ansikte och med forskande blick studerade det drag för drag, desto mera antog i min hjärna den första frågan en annan form:

Är han även tysk?

Som alltid i dylika fall började jag nu att med böckernas hjälp söka skingra mina tvivel. Jag köpte för några få heller de första antisemitiska broschyrerna i mitt liv. Tyvärr utgingo de alla från den ståndpunkten, att läsaren till en viss grad redan kände till eller rent av förstod judefrågan i stort sett. Dessutom var tonen i dessa häften för det mesta sådan, att jag på nytt började tveka, till följd av den delvis så ytliga och ytterst ovetenskapliga bevisföringen för de påståenden, som däri gjordes.

Så fick jag mina tvivel tillbaka för flera veckor, ja, en gång till och med i månader.

Saken föreföll mig vara så fasaväckande och beskyllningen så våldsamt, att jag plågad av fruktan att handla orätt åter blev ängslig och osäker.

Men en sak kunde även jag ej längre tvivla på, nämligen att det här inte var fråga om tyskar med egen religion utan om ett folk för sig; ty sedan jag börjat sysselsätta mig med denna fråga och väl blivit uppmärksam på judarna, framträdde Wien för mig i ett annat ljus än förr. Vart jag än gick, såg jag nu judar, och ju flera jag såg, desto skarpare skilde de sig för mitt öga från andra människor. Särskilt centrum och den stadsdel, som låg norr om Donau-kanalen, vimlade av ett folk, som redan till sitt yttre inte längre ägde någon likhet med det tyska.

Men om jag ännu varit tveksam, skulle mina tvivel definitivt skingras genom den inställning, en del av judarna själva intog.

En stor rörelse bland dem, vilken inte hade så liten omfattning i Wien, utgjorde ett påtagligt bevis för judendomens nationella karaktär, nämligen zionismen.

Visserligen såg det ut, som om blott en del av judarna gillade denna position, medan det stora flertalet var motståndare till en dylik fastlåsning, ja, rentav fördömde den. Men när man tittade närmare efter, upplöste sig denna synvilla i ett dimmigt moln av undanskyltningar, för att inte säga lögner, dikterade av rent ändamålsenliga skäl. Ty

de s. k. liberala judarna togo inte avstånd från zionisterna och förklarade dem för icke-judar, utan endast för judar av en opraktisk, ja, kanske rentav farlig offentlig bekännelse av sin judendom.

I deras inre samhörighet var ingenting förändrat.

Denna skenbara kamp mellan zionister och liberala judar väckte inom kort min vämjelse, ty den var helt igenom osann, alltså förljugen, och passade följaktligen föga samman med detta folks alltid påstådda höga moraliska nivå och renhet.

Över huvud taget var både moraliskt och i andra avseenden renheten hos detta folk ett kapitel för sig. Att det här inte var frågan om ett folk, som tyckte om vatten, kunde man se redan på utanskriften, ja, till och med om man blundade. Det hände mig sedermera ofta, att jag mådde illa, när jag kände lukten av dessa kaftanbärare. Därtill kom även de osnygga kläderna och den föga hjältelike gestalten.

Allt detta kunde inte verka vidare tilldragande, utan måste göra ett rent fränstötande intryck, när man utom den kroppsliga osnyggheten plötsligt upptäckte det utvalda folkets moraliska smutsfläckar.

Ingenting hade på kort tid gjort mig så betänksam som den alltmer tilltagande insikten om arten av judarnas verksamhet på vissa områden.

Fanns det månne något ruttet eller skamlöst av något slag, framför allt på det kulturella livets område, i vilket icke åtminstone *en* jude var delaktig?

Om man bara försiktigt skar håll på en dylik böld, fann man - liksom masken i en ruttande kropp - en liten jude, ofta alldeles bländad av det plötsliga ljuset.

Judarna fingo i mina ögon en svår fläck på sig, när jag lärde känna deras verksamhet inom pressen, konsten, litteraturen och teatern. Här tjänade alla salvelsefulla bedyranden inte längre något till. Det räckte redan med att betrakta en av affischpelarna och studera namnen på de andliga fäderna till dessa gräsliga fuskverk för biograf och teater, som där berömdes, för att hårdna till en lång tid framåt. Det var pest, andlig pest värre än digerdöden en gång i tiden, med vilken man där smittade folket. Och tänk i vilken mängd detta gift tillverkades och spreds! Naturligtvis, ju lägre en sådan konstfabrikants andliga och moraliska nivå är, desto större hans fruktsamhet, tills en sådan lymmel som en kastmaskin slungar sin smörja i ansiktet på den övriga mänskligheten. Härvid må man betänka deras obegränsade antal, betänka, att naturen med största lätthet för en enda Goethe skaffar samtiden tiotusen sådana klåpare på halsen, vilka nu likt bacillbärare av värsta sort förgifta själarna.

Det var förfärligt men kunde icke förbises, att just juden syntes av naturen i oöverskådligt antal utsedd till denna smakfulla bestämelse.

Skulle måhända hans utvaldhet bestå häri?

Jag började omsorgsfullare studera namnen på tillverkarna av dessa det offentliga konstlivets smutsiga produkter. Resultatet blev allt värre för min hittillsvarande inställning till judarna. Om också känslan tusen gånger opponerade sig, måste förståndet dra sina slutsatser.

Det gick faktiskt inte att förneka, att skulden för nio tiondelar av all litterär smörja, konstnärligt strunt och idiotiska teaterpjäser måste tillskrivas ett folk, som icke belöper sig till en hundradel av landets invånare; det var helt enkelt så.

Till och med min kära "världspress" började jag nu pröva ur dessa synpunkter.

Men ju närmare jag gick vederbörande in på livet, desto mera krympte föremålet för min forna beundran samman. Striden blev allt outhärdligare. Innehållet måste jag ogilla såsom varande tomt och ytligt, och framställningens objektivitet syntes mig numera snarare vara lögn än ärlig sanning; författarna voro emellertid - judar.

Tusentals saker, som jag knappast sett förut, väckte nu min uppmärksamhet, andra återigen, som förr vållade mig huvudbry, lärde jag begripa och förstå.

Den liberala hållningen hos denna tidningspress såg jag nu i ett annat ljus, dess förnäma ton, när den besvarade eller teg ihjäl angrepp, avslöjade sig nu för mig som ett lika klokt som gement knep, dess inspirerade teateranmälningar gällde alltid den judiske författaren, och aldrig träffade klandret någon annan än tyskarna. De fina pikarna mot Wilhelm II avslöjade genom sin uthållighet metoden på samma sätt som rekommenderandet av fransk kultur och civilisation. Det värdelösa innehållet i novellerna förvandlades till oanständighet, och ur språket förnam jag ett främmande folks tonfall; meningen med det hela var emellertid så påtagligt ofördelaktigt för den tyska nationalkänslan, att det måste vara arrangerat med avsikt.

Men vem hade intresse härav?

Var allt detta bara en tillfällighet?

Jag började så småningom bli osäker.

Utvecklingen påskyndades emellertid genom att jag fick inblick i en del andra förhållanden. Det var den allmänna uppfattningen av sed och moral, som en stor del av judarna lade i öppen dag genom påtagliga exempel.

Härvidlag erbjöd gatan en ofta nedslående åskådningsundervisning.

Judendomens förhållande till prostitutionen och i ännu högre grad till själva kvinnohandeln, kunde man studera i Wien som kanske uti ingen annan västeuropeisk stad, Sydfrankrikes hamnplatser möjligen undantagna. När man på aftonen skyndade genom gator och gränder i Leopoldstadt, blev man för varje steg med eller mot sin vilja vittne till episoder, som voro okända för största delen av tyska folket, tills kriget gav kämparna vid ostfronten tillfälle att få se, eller rättare sagt vara tvungna att åse, någonting liknande.

När jag första gången upptäckte juden som den lika kallblodige som skamlöst beräknande ledaren av denna upprörande trafik bland storstadens avskum, kände jag kalla kårar utefter ryggen.

Men sedan exploderade jag.

Nu undvek jag inte längre att tala om judefrågan, nej, nu önskade jag tvärtom diskutera den. När jag så lärde mig söka efter juden i det kulturella och konstnärliga livets alla riktningar och yttringar, stötte jag plötsligt på honom på ett ställe, där jag minst av allt väntat finna honom.

När jag fann juden som socialdemokratisk ledare, började fjällen falla från mina ögon. Långa inre själsstrider funna därmed sin avslutning.

Redan under det dagliga umgänget med mina arbetskamrater slog mig den förvånansvärda ombytlighet, med vilken de intogo olika ståndpunkter till en och samma fråga, ofta med en tidrymd av några få dagar, ibland endast några timmar. Jag hade svårt att förstå, hur människor, som, när man talade med dem en och en, alltid hade förnuftiga åsikter, plötsligt kunde förlora dessa, så snart de råkade i massans trollkrets. Det var ofta så man kunde bli förtvivlad. När jag efter flera timmars

övertalningsförsök redan var övertygad om, att jag för en gångs skull äntligen brutit isen eller lyckats få dem ur en villfarelse och redan hjärtligt gladdes åt min framgång, måste jag till min sorg nästa dag börja från början igen; allt hade varit förgäves. Som en evig pendel tycktes det idiotiska i deras åsikter alltid återkomma på nytt.

Jag kunde så väl förstå alltsammans: att de voro missnöjda med sin lott och förbannade ödet, som ofta slog dem hårt, hatade företagarna, vilka syntes dem som detta ödes hjärtlösa utmättningsmän och smädade myndigheterna, som i deras ögon inte hade någon medkänsla för deras belägenhet; att de offentligen protesterade mot livsmedelspriserna och genom gatudemonstrationer sökte göra sina fordringar gällande, allt detta kunde man utan vidare förstå. Men vad som var och förblev fullkomligt obegripligt, var det gränslösa hat, de kände mot sin egen nation, vars storhet de hånade, vars historia de smutskastade och vars stora män de släpade i dyn.

Denna kamp mot det egna släktet, det egna ursprunget, det egna hemmet, var lika meningslös som obegriplig. Den var onaturlig.

Man kunde tillfälligtvis bota dem för denna last, men endast för ett par dagar, på sin höjd ett par veckor. Träffade man senare den, man trodde sig ha omvänt, hade han återfått sitt gamla jag.

Onaturen hade honom åter i sina klor.

*

Att den socialdemokratiska pressen till övervägande delen dirigerades av judar, kom jag så småningom underfund med; men jag tillskrev inte denna omständighet någon särskild betydelse, då förhållandena i fråga om de andra tidningarna låge till på samma sätt. En enda omständighet var kanske påfallande: det fanns inte en tidning, med judar i sin tjänst, vilken kunnat betecknas som verkligt nationell i den betydelse, vari jag genom uppfostran och åskådning uppfattade ordet.

Då jag nu övervann mig själv till att läsa dessa marxistiska pressalster, fast min avsky därvid ökades i det oändliga, sökte jag närmare lära känna fabrikanterna av dessa koncentrerade skurkaktigheter.

De voro från utgivaren och nedåt idel judar.

Jag tog tag i alla socialdemokratiska broschyrer, som kommo inom räckhåll, och sökte efter författarnamnen: judar. Jag lade märke till namnen på nästan alla ledare; det var till övervägande delen likaledes medlemmar av det "utvalda folket", vare sig det rörde sig om representanterna i riksrådet eller fackföreningens tjänstemän, organisationernas ordförande eller agitatorerna på gatorna. Alltid samma ohyggliga bild. Namnen Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen o. s. v. gå aldrig ur mitt minne.

En sak förstod jag nu: ledningen för det parti, med vars små representanter jag sedan månader tillbaka utkämpat en häftig strid, låg nästan uteslutande i händerna på ett främmande folk; ty att judarna inte voro tyskar, hade jag till min stora tillfredsställelse definitivt lyckats konstatera.

Men nu först lärde jag känna vårt folks förförare helt och hållet.

Jag hade inte behövt vara i Wien mer än ett år för att bli övertygad om, att ingen arbetare kunde vara så förhärdad, att han ej vore mottaglig för sakskalet och bevis. Jag hade så småningom blivit kännare av deras egen lära och använde densamma som vapen i kampen för min inre övertygelse.

Nu stannade segern nästan alltid på min sida.

Den stora massan kunde räddas, om också blott genom de största offer av tid och tålmod.

Men att få en jude att ändra åsikt var omöjligt.

Jag var på den tiden barnslig nog att vilja klargöra för dem det vansinniga i deras lära. Jag pratade mig hes i min lilla krets. Jag trodde, att jag skulle lyckas övertyga dem om det fördärliga i deras marxistiska vanvett. Det såg ut, som om den ökade insikten om den förintande verkan av de socialdemokratiska teorierna och deras uppfyllelse blott skulle stärka dem i deras tro.

Ju mer jag sålunda stred med dem, desto mer lärde jag känna deras advokatyr. Först räknade de med motståndarens dumhet, för att sedan, om de inte längre funno någon utväg, helt enkelt låtsa, som om de själva voro dumma. Hjälpte icke det heller, låtsade de, som om de inte förstodo riktigt, eller också kastade de sig, när de ställdes mot väggen, ögonblickligen in på ett annat område. Därtill kommo de med alldeles självklara saker, vilkas godtagande de emellertid hänförde till helt andra ämnen, för att sedan, när de åter blevo angripna, vika undan och inte veta någonting bestämt. Alltid när man gick en sådan apostel in på livet, var det som att få handen full av slem, som rann ut mellan fingrarna för att i nästa ögonblick åter flyta samman. Men om man verkligen lyckades till den grad förinta en dylik, att han i andras närvaro inte kunde göra annat än ge med sig, och trodde man sig på så sätt åtminstone ha kommit ett steg framåt, blev man nästa dag storligen förvånad. Juden erinrade sig inte längre ett spår av gårdagen, berättade åter samma smörja, precis som om ingenting hänt, och låtsade när man ställde honom till svars, som om han vore förvånad och inte kunde erinra sig det allra minsta utom den redan dagen förut bevisade riktigheten i hans egna påståenden. Jag stod ofta alldeles stum.

Man visste inte vad man mest skulle förvåna sig över: deras munvighet eller deras förmåga att svänga sig.

Jag började så småningom hata dem.

Allt detta hade emellertid det goda med sig, att kärleken till mitt folk växte i samma mån som jag lärde känna dem som buro upp eller i varje fall utbredde den socialdemokratiska läran. Vem kunde väl fördöma det olyckliga offret, när man tänkte på dessa förförars djävulska skicklighet? Hur svårt var det inte för mig själv att bli herre över den illistiga förljugenheten hos denna ras? Hur värdelös var inte en sådan framgång hos människor, som förstodo att göra svart till vitt och gladeligen förnekade vad de nyss sagt, för att i nästa ögonblick själva återberopa sig därpå.

Nej. Ju mer jag lärde känna judarna, desto mera måste jag förlåta arbetaren.

Den största skulden låg i mina ögon inte längre hos honom utan hos alla dem, som inte ansågo det mödan värt att förbarma sig över honom och med omutlig rättskänsla ge folkets egna söner vad dem tillkom, samtidigt som de krossade förförarna och fördärvarna.

Inspirerad av det dagliga livets erfarenheter började jag nu själv efterforska källorna till den marxistiska läran. Dess verkningar förstod jag i alla detaljer, dess yttringar visade sig dagligen för mitt iakttagande öga, och följderna kunde jag med en smula fantasi föreställa mig. Frågan var blott, ifall grundarna hade en aning om resultatet av sin skapelse, sedd i dess sista form, eller om de själva voro offer för ett misstag.

Jag ansåg båda alternativen möjliga.

I förra fallet var det varje tänkande människas plikt att tränga sig fram i denna olycksaliga rörelses främsta led för att på så sätt söka hindra den att gå till ytterligheter, men i andra fallet måste upphovsmännen till denna folksjukdom ha varit sannskyldiga djävlar; ty blott i ett vidunders - och inte en människas - hjärta kunde planen snillrikt utformas till en organisation, vars verksamhet som slutresultat måste leda till den mänskliga kulturens sammanbrott och därmed till världens undergång.

I så fall var min enda räddning striden, striden med alla de vapen, som mänskligt snille, förstånd och vilja kunna uttänka, alldeles oavsett i vems vågskål ödet sedan lägger segern.

Så började jag nu göra mig förtrogen med lärofäderna själva för att på detta sätt studera rörelsens grundprinciper. Att jag här kom fram till mitt mål fortare, än jag kanske själv vågat hoppas, därför hade jag uteslutande min nyvunna, om också den tiden föga djupgående kännedom om judefrågan att tacka. Blott härigenom blev jag i stånd till en praktisk jämförelse av verkligheten med det teoretiska skrävel, som åstadkoms av socialdemokratins religionsstiftare. Ty jag hade lärt mig förstå det judiska folkets språk; det talar för att dölja eller åtminstone beslöja tankarna; och dess verkliga mål står alltså inte att finna i källtexten utan slumrar väl dolt mellan raderna.

För mig var ögonblicket inne för den största revolution, som någonsin försiggått i mitt inre.

Från att ha varit en passiv världsborgare hade jag blivit en fanatisk antisemit.

En enda gång till - det var sista gången - kommo över mig ängsligt tryckande tankar, som djupt plågade mig.

När jag forskande betraktade det judiska folkets verksamhet genom långa perioder av mänsklighetens historia, steg plötsligt den ängsliga frågan upp inom mig, om kanske ändå det outrannsakliga ödet av skäl, varom vi stackars människor intet veta, i sitt evigt oföränderliga beslut önskade, att detta lilla folk hemginge med segern?

Skulle detta folk, som ständigt lever blott för denna jord, tillerkännas densamma som belöning?

Ha vi en objektiv rätt till strid för vår självbevarelse, eller är också denna endast subjektivt motiverad inom oss?

När jag så fördjupade mig i marxismens lära och lugnt och klart underkastade det judiska folkets verksamhet en kritisk granskning, gav mig ödet självt sitt svar.

Marxismens judiska lära förkastar naturens aristokratiska princip och ersätter kraftens och styrkans eviga företrädare med massans antal och dödvikt. Den förnekar den enskilda människans personliga värde, bestrider betydelsen av nationalitet och ras och undandrar således mänskligheten förutsättningen för dess bestånd och dess kultur. Den skulle som grundval för universum omintetgöra varje ordning, som låga inom mänsklig fattningsförmåga. Och liksom inom denna för det mänskliga förnuftet största fattbara organism blott ett kaos skulle kunna bli resultatet av tillämpandet av en dylik lag, skulle det på jorden för invånarna på denna stjärna blott bli deras egen undergång.

Om juden segrar över människorna i denna värld med tillhjälp av sin marxistiska trosbekännelse, då blir hans krona mänsklighetens begravningskrans, då skall denna planet åter liksom för miljoner år sedan virvla människotom genom etern.

Den eviga naturen straffar obönhörligen överträdelser av dess lagar.

Så tror jag numera, att jag handlar i den allsmäktige skaparens anda: *när jag försvarar mig mot judarna, kämpar jag för Herrens sak.*

MIN KAMP

ADOLF HITLER

3

ALLMÄNNA POLITISKA BETRAKTELSEFRÅN MIN TID I WIEN

Jag är numera av den övertygelsen, att en man - bortsett från fall av alldeles särskild begåvning - inte före sitt trettionde år bör taga offentlig del i politiken. Han bör inte göra det, därför att han i regel först då hunnit skaffa sig en allmän plattform, från vilken han förmår granska de olika politiska problemen och definitivt ta ställning till dem. Först sedan han vunnit en dylik grundläggande världsåskådning och därmed stabilitet i den egna uppfattningen av dagens olika frågor, bör eller får den nu åtminstone invändigt mogne mannen delta i den politiska ledningen av samhället.

I annat fall löper han fara att en dag antingen tvingas att ändra sin hittillsvarande ståndpunkt i väsentliga frågor eller mot bättre vetande och insikt stå fast vid en åskådning, som hans förnuft och övertygelse för länge sedan tagit avstånd från. I förra fallet är det pinsamt för honom personligen, eftersom han, själv villrådig, inte längre kan vänta sig att hans anhängares tro på honom skall vara lika orubblig som förut. För dem, som stå under hans ledning, betyder en dylik förändring i ledarens åsikter rådvillhet och inte sällan även en viss skamkänsla gentemot dem, de hittills bekämpat. I senare fallet uppstår en situation, som vi särskilt i våra dagar ofta se exempel på: allteftersom ledaren inte längre tror på vad han själv säger, blir hans försvar tomt och ytligt, men till ersättning hans val av medel gement. Under det att han själv inte längre har en tanke att på allvar gå i bräsch för sina politiska förkunnelser - man dör inte för någonting, som man inte själv tror på - bli hans pretentioner på sina anhängare samtidigt allt större och oförskämdare, tills han slutligen offerar det sista av ledaren för att så hamna bland herrarna "politiker", d. v. s. den sorts människor, vilkas enda verkliga åsikt är bristen på åsikter, parad med fräck påflugenhets och en enastående förmåga att ljuga.

Kommer en dylik gynnare till anständiga människors olycka dessutom in i ett parlament, så bör man redan från början ha klart för sig, att politikens väsen för honom endast består i den hjältemodiga kampen för att skydda äganderätten till denna hans livs och hans familjs mjölkflaska. Ju kärare hans hustru och barn äro honom, desto ihärdigare skall han strida för sitt mandat. Varje annan människa med politiska instinkter är redan härigenom hans personliga fiende; i varje ny rörelse vädrar han den tänkbara början till sitt slut och i varje inflytelserik person den fara, som sannolikt kan komma att hota från denne.

Jag skall sedermera utförligt återkomma till denna kategori av parlamentslöss.

Även trettioåringen har mycket kvar att lära i sitt liv, men det blir blott en komplettering och en utfyllning inom den ram, hans en gång antagna världsåskådning utgör. Han lär inte någonting principiellt nytt utan utvidgar blott sina redan inhämtade kunskaper, och hans anhängare undgå beklämningen över att hittills ha blivit undervisade i en falsk lära, utan tvärtom: ledarens påtagliga organiska tillväxt skänker dem en viss tillfredsställelse, då hans undervisning ju blott betyder ett fördjupande av

den egna läran. Men detta är i deras ögon ett bevis för riktigheten av deras hittillsvarande åsikter.

En ledare, som måste frångå sin allmänna världsåskådning, emedan han insett, att den är falsk, kan sägas handla anständigt, endast om han erkänner, att han hittills haft orätt och är beredd att taga konsekvenserna. Det minsta han kan göra i ett dylikt fall är att avstå från fortsatt offentligt utövande av politisk verksamhet. Ty eftersom han redan en gång tagit miste i fråga om grundläggande utgångspunkter, kan han göra det ännu en gång. Han har under inga omständigheter rätt att för framtiden ta sina medborgares förtroende i anspråk eller ens begära ett dylikt.

Hur föga man nu för tiden besitter en sådan anständighet, visar redan det allmänna fördärvet hos det pack, som nu känner sig kallat att "göra" i politik.

Knappast någon av dessa är utkorad därtill.

Jag hade hittills aktat mig att på något sätt uppträda offentligt, fast jag tror mig ha sysslat med politik mer än många andra. Endast i en mindre krets talade jag om vad som rörde sig inom mig eller särskilt tilltalade mig. Detta uppträdande inom en trång ram hade mycket gott med sig: visserligen lärde jag mig mindre att "tala", men i stället att känna människorna i deras ofta oändligt primitiva åsikter och invändningar. Därvid skolade jag mig, utan att förlora tid och möjligheter för min egen vidare utbildning. Ett så gynnsamt tillfälle härtill, som jag på den tiden hade i Wien, skulle jag säkert inte haft någonstans i Tyskland.

Det allmänna politiska tänkandet i den gamla Donau-monarkien var för det första till sitt omfång större och mera omfattande än i det gamla Tyskland under samma tid - med undantag av vissa delar av Preussen, Hamburg och Nordsjökusten. Jag avser med beteckningen "Österrike" i detta fall det område av det stora Habsburgska riket, som till följd av sin tyska kolonisation i varje hänseende inte bara var den historiska anledningen till grundandet av denna stat över huvud taget, utan vars befolkning även utgjorde den enda kraft, som århundraden igenom förmådde skänka inre kulturellt liv åt denna politiskt konstgjorda skapelse. Ju mer tiden fortskred, dess mer blev denna stats bestånd och framtid beroende av vidmakthållandet av denna rikets groddcell.

Om de gamla arvländerna utgjorde rikets hjärta, som alltjämt pumpade friskt blod in i det statliga och kulturella livets kretslopp, så var Wien på samma gång hjärnan och viljan.

Redan på grund av dess yttre kunde man tillerkänna denna stad rätten att trona som den enande drottningen i en dylik folksammangettring, och dess egen skönhets prakt kastade en slöja över det helas ålderdomstecken.

Om också riket i sitt inre skalv aldrig så häftigt under de blodiga striderna mellan de olika nationaliteterna, såg utlandet, och särskilt Tyskland, blott den älskvärda sidan av denna stad. Villfarelsen var så mycket större, som Wien på den tiden syntes taga sitt kanske sista och största märkbara uppsving. Under en i sanning genialisk borgmästares regim vaknade det gamla kejsarrikets vördnadsvärda residensstad ännu en gång upp till ett underbart nytt liv. Den siste store tysk, som föddes bland kolonistfolket i Ostmark, räknas officiellt inte till de s. k. statsmännen; men genom att denne dr Lueger som borgmästare för "rikshuvud- och residensstaden" Wien framträdde den ena oerhörda prestationen efter den andra på praktiskt taget alla den kommunala närings- och kulturpolitikens områden, stärkte han hela rikets hjärta och blev på denna omväg en större statsman än alla de s. k. "diplomaterna" på den tiden tillsammantagna.

Om det folkkonglomerat, som kallades "Österrike", likväl till sist gick under, så talar detta inte på minsta sätt mot tyskhetens politiska kompetens i det gamla Ostmark utan var den självklara följderna av det omöjliga i att tio miljoner människor i längden skulle kunna hålla samman en femtiomiljonersstat av olika nationaliteter, utan att alldeles särskilda förutsättningar härför förelågo.

Tysk-österrikaren tänkte mer än stort.

Han hade alltid varit van att leva inom ramen av ett stort rike och hade aldrig förlorat känslan för de därmed förenade uppgifterna. Han var den ende i denna stat, som utöver det trängre kronlandets gränser också såg riksgränsen; ja, när ödet slutligen skilt honom från det gemensamma fosterlandet sökte han alltjämt bemästra den svåra uppgiften att upprätthålla tyskheten, som hans förfäder en gång under otaliga strider hade avtvingat Östern. Man må betänka, att detta blott kunde ske med delad kraft; ty hjärta och minne hos den bästa delen av folket upphörde aldrig att känna för det gemensamma moderlandet, och blott en rest blev över för hemlandet.

Redan tysk-österrikarens allmänna synkrets var jämförelsevis vidsträckt. Hans ekonomiska förbindelser omfattade ofta nästan hela det mångskiftande riket. Nästan alla verkligt stora företag befunno sig i hans händer, de ledande teknikerna och tjänstemännen voro till största delen tillsatta av honom. Men det var också han, som skötte utrikeshandeln, där inte judarna lagt sin hand på denna speciella domän. Politiskt var det han ensam, som ännu höll staten samman. Redan värnplikten drev honom långt utöver hemlandets trånga gränser. Den tyskösterrikiske rekryten ryckte visserligen kanske in vid ett tyskt regemente, men regementet självt kunde likaså gärna vara förlagt till Herzegowina som till Wien eller Galizien. Officerskåren var genomgående tysk, den högre tjänstemannaklassen var det till större delen. Också konsten och vetenskapen voro tyska. Bortsett från nyare, mindervärdiga konstruktningar, vilkas produktion lika gärna kunnat stamma från ett negerfolk, voro tyskarna de, som ensamma ägde och utbredde den sanna förståelsen för konsten. I musik, arkitektur, bildhuggen och måleri var Wien den brunn, som i outtömlig ymighet räckte till för hela dubbelmonarkien utan att själv någonsin märkbart sina. Slutligen var det tyskarna, som skötte hela utrikespolitiken, om man bortser från de fåtaliga ungrarna.

Ändå var varje försök att upprätthålla detta rike förgäves, då den väsentligaste förutsättningen saknades.

För den österrikiska folkstaten fanns det blott *en* möjlighet att övervinna de centrifugala krafterna hos de olika nationerna. Staten måste antingen regeras centralt och organiseras i enlighet därmed, eller var den över huvud taget otänkbar.

I vissa ljusa ögonblick kom man också på "allerhögsta" ort till denna insikt, för att mestadels strax efteråt glömma bort den eller lägga den åt sidan som svärgenomförlig. Varje tanke på en mera federativ utformning av riket måste med nödvändighet misslyckas till följd av bristen på en stark statlig groddcell. Härtill kom, att den österrikiska staten hade helt andra inre förutsättningar än Bismarcks Tyska rike. I Tyskland var det blott fråga om att övervinna politiska traditioner, emedan kulturellt sett alltjämt en gemensam grundval förelåg. Framför allt omfattade Tyska riket, bortsett från små främmande fragment, blott medlemmar av ett enda folk.

I Österrike förhöll det sig tvärtom.

Här bortföll det politiska minnet av den egna storheten hos de skilda landsdelarna - med undantag av Ungern - antingen helt och hållet, eller hade det plånats ut av tidens

svamp eller åtminstone blivit suddigt och otydligt. Men i stället utvecklade sig nu i nationalitetsprincipens tidsålder i de olika landsdelarna nationella krafter, vilkas undertryckande måste bli svårare, i samma mån som i monarkiens ytterområden nationalstater började bildas, vilkas medborgare, i rashänseende besläktade med eller liknande de österrikiska folkfragmenten, numera å sin sida förmådde utöva större dragningskraft, än det var möjligt för tysk-österrikaren.

Till och med Wien kunde i längden inte bestå i denna kamp. I och med Budapests utveckling till storstad hade Wien för första gången fått en rival, vars uppgift icke längre var att sammanhålla monarkien i dess helhet, utan fastmera att stärka en del av densamma. Inom kort skulle Prag följa exemplet, därefter Lemberg, Laibach o. s. v. När dessa forna landsortsstäder upphöjdes till nationella huvudstäder för olika lands ändar, blevo de också medelpunkter för ett allt självständigare kulturliv. Men först härigenom fingo de nationellt-politiska instinkterna andligt underlag och fördjupning. Den tidpunkt måste nalkas, då dessa drivkrafter hos de olika folken blevo mäktigare än kraften hos de gemensamma intressena, och då var Österrike förlorat.

Förloppet av denna utveckling kunde man mycket tydligt följa efter Joseph II:s död, och hastigheten av densamma berodde av faktorer, som dels låga i monarkien själv, dels utgjorde resultatet av rikets dåvarande utrikespolitiska ställning.

Om man på allvar ville upptaga och slutföra striden för upprätthållandet av denna stat, kunde blott en lika hänsynslös som konsekvent centralisering föra till målet. Men då måste framför allt den rent formella samhörigheten betonas genom det principiella påbudandet av ett enhetligt riksspråk, som också för förvaltningen är det tekniska hjälpmedel, utan vilket en enhetlig stat inte kan äga bestånd. Likaledes kunde i längden blott under denna förutsättning en enhetlig känsla av att tillhöra samma stat uppodlas med skolundervisningens hjälp. Detta kunde inte uppnås på tio eller tjugo år, utan här måste man räkna med århundraden, liksom i alla kolonisationsfrågor över huvud taget. Tålmodet spelar en större roll än en tillfällig energi.

Det faller av sig självt att såväl förvaltningen som den politiska ledningen måste utövas enligt strängt enhetliga principer.

Det var för mig oändligt lärorikt att konstatera, varför så inte skedde, eller rättare sagt varför man inte hade gjort så. Den, som hade gjort sig skyldig till denna underlåtenhet, var ensam den skyldige till rikets sammanbrott.

Det gamla Österrike var i högre grad än någon annan stat beroende av ledningens duglighet. Här saknades ju fundamentet hos en nationalstat, som i sin nationella grundval alltid äger en förutsättning för sitt bestånd, även om ledningen som sådan inte skulle visa sig vuxen sin uppgift. Den enhetliga folkstaten kan till följd av den naturliga trögheten hos sina invånare och den därmed förbundna motståndskraften ofta uthärda förvånansvärt långa perioder, då förvaltningen eller ledningen är den sämsta möjliga, utan att fördenskull gå sin undergång till mötes. Under sådana omständigheter förefaller det ofta, som om intet liv längre funnes i en dylik kropp, som vore den saligen avsmnad, tills plötsligt den skendöde åter reser sig och nu ger den övriga mänskligheten förvånansvärda tecken på sin outrotliga livskraft.

Men annorlunda förhåller det sig i fråga om ett rike, som omfattar olikartade folk och snarare sammanhållas av en gemensam tygel än av det gemensamma blodet. Här kommer varje svaghet hos ledningen inte att föra till en statens vinterdvala utan ger anledning till ett uppvaknande av alla de individuella instinkter, som ligga i blodet utan att kunna utveckla sig, när en överlägsen vilja härskar. Blott genom sekellång

gemensam uppfostran och inte genom gemensam tradition, gemensamma intressen o. s. v. kan denna fara minska. Därför komma dylika statsskapelser, ju yngre de ära, att bli så mycket mera beroende av ledningens duglighet, ja, som verk av överlägsna kraftmänniskor och andens heroer ofta åter falla samman redan efter den ensamme store grundläggarens död. Men ännu efter flera århundraden kunna dessa faror inte betraktas som övervunna, de slumra blott, för att ofta helt plötsligt vakna, så snart den gemensamma ledningens svaghet, uppfostrans kraft och all traditionens höghet inte längre förmå bemästra de olika stammarnas växande trängtan efter ett eget liv.

Att inte ha förstått detta är måhända huset Habsburgs tragiska skuld.

För en enda av dess medlemmar belyste ödet med sin fackla än en gång hans lands framtid, sedan slocknade den för alltid.

Joseph II, romersk kejsare av tysk nationalitet, såg med stigande oro, hur hans hus - utträngt till rikets yttersta kant en gång måste försvinna i den nationella förbistringens virvel, om han inte själv i sista ögonblicket åter kunde gottgöra, vad hans fäder försummat. Med övermänskliga krafter satte sig denne "mänsklighetens vän" upp mot sina förfäders vårdslöshet och försökte att på ett årtionde gottgöra, vad århundraden dessförinnan försummat. Hade det blott förunnats honom fyrtio år för hans arbete, och hade efter honom blott två generationer på samma sätt fortsatt det påbörjade verket, så skulle undret sannolikt ha skett. Men när han, utsliten till kropp och själ, avled efter knappt tio års regering, steg också hans verk med honom i graven för att sova den eviga sömnen i Kapucingriften.

Hans efterträdare voro varken på huvudets eller viljans vägnar vuxna uppgiften.

När nu en ny tids första revolutionära oväderstecken flammade genom Europa, började även Österrike så småningom fatta eld. Men när branden slutligen utbröt, underblåstes glöden mindre av sociala eller allmänt politiska orsaker än fastmera av drivkrafter av nationellt ursprung.

1848 års revolution kunde överallt anses som klasskamp, men i Österrike var den redan början till en ny rasstrid. När tyskarna den gången, antingen i glömska eller förnekande av detta ursprung, ställde sig i den revolutionära resningens tjänst, beseglade de därmed sitt eget öde. De bidrogo till att uppväcka den västliga demokratiens anda, som på kort tid berövade dem förutsättningarna för deras egen existens.

Grundandet av ett parlamentariskt representantskap, som inte föregicks av inrättandet och fastställandet av ett gemensamt riksspråk, var början till slutet på tyskhetens härskarställning i monarkien. Men från och med detta ögonblick var också staten själv förlorad. Allt som nu följde var blott den historiska avvecklingen av ett rike.

Att följa denna upplösning var lika uppskakande som lärorikt. I tusen och åttio tusen former försiggick i detalj verkställandet av en historisk dom. Att en stor del av människorna vandrade blinda omkring bland tecknen på förfallet, bevisade blott gudarnas vilja till Österrikes förintande.

Jag skall här inte förlora mig i detaljer, då detta inte är denna boks uppgift. Jag vill blott göra de tilldragelser till föremål för en grundlig betraktelse, vilka som oföränderliga orsaker till folks och staters upplösning ha betydelse även för vår tid, och vilka därjämte ha bidragit till att befästa grundvalarna för mitt politiska tänkesätt.

Bland de institutioner, som för de eljest inte vidare skarpsynta kälkborgarna tydligast kunde påvisa den österrikiska monarkiens sönderfrätande, befann sig allra främst den, som borde vara den starkaste - parlamentet, eller, som det i Österrike kallades, riksrådet.

Synbarligen var mönstret för denna korporation hämtat från England, den klassiska "demokratiens" land. Härifrån övertog man hela den saliggörande inrättningen och placerade den så oförändrad som möjligt i Wien.

I herrehuset och representanternas hus firade det engelska tvåkammerssystemet sin återuppståndelse. Endast själva "husen" voro något olika. När Barry en gång lät sitt parlamentspalats växa upp ur Themsens vågor, gick han tillbaka i det brittiska världsríkets historia och hämtade därifrån idéerna till utsmyckningen av praktbyggnadens 1200 nischer, konsoler och pelare. Med sina skulpturer och målerier blev på så sätt lordernas och folkets hus nationens panteon.

Här mötte Wien den första svårigheten. Ty när dansken Hansen fått den sista gaveln på den nya folkrepresentationens marmorhus färdig, kunde han ej heller för dess utsmyckning hitta på något annat än lån från antiken. Romerska och grekiska statsmän och filosofer försköna nu denna den "västliga demokratiens" teaterbyggnad, och i symbolisk ironi fara över de två "husen" de romerska fyrspannen från varandra åt alla fyra väderstrecken, och därigenom ge de den mest träffande bilden även utåt för det, som på den tiden försiggick i dessa byggnaders inre.

"Nationaliteterna" hade undanbett sig den förolämpning och provokation, som skulle ligga i att Österrikes historia förhärligades i detta verk, liksom man också i Tyskland först under världskrigets åskor vågade genom en inskrift viga riksdagens Wallotska byggnad åt tyska folket.

När jag, ännu inte tjugo år gammal, för första gången betraktade praktbyggnaden vid Franzensring för att som åskådare och åhörare närvara vid ett plenum i representanternas hus, greps jag av en häftig motvilja.

Jag hade redan från början avskytt parlamentet, men icke som institution i och för sig. Tvärtom, som frihetsälskande människa kunde jag rakt inte föreställa mig någon annan regeringsform, ty tanken på varje slags diktatur skulle med hänsyn till min inställning gentemot huset Habsburg ha synt mig som en förbrytelse mot friheten och mot sunda förnuftet.

Härtill bidrog inte så litet, att jag som ung man genom min myckna tidningsläsning fått en viss beundran för det engelska parlamentet inympad i blodet. Den värdighet, med vilken även underhuset fullgjorde sina uppgifter (som vår tidningspress förstod att så vackert beskriva), imponerade oerhört på mig. Kunde det då över huvud taget finnas en mera upphöjd form för en nations självstyre?

Men just därför var jag fiende till det österrikiska parlamentet. Jag ansåg hela dess uppträdande ovärdigt den stora förebilden. Härtill bidrog också följande:

Tyskhetens öde i den österrikiska staten var beroende av dess ställning i riksrådet. Ända till införandet av den allmänna rösträtten med slutna sedlar fanns en, om också obetydlig majoritet i parlamentet. Redan detta tillstånd var betänkligt, då den nationellt opålitliga socialdemokratien i för tyskheten kritiska frågor städse uppträdde mot de tyska intressena detta för att inte stöta bort sina anhängare bland de olika, med Österrike införlivade folkstammarna. Socialdemokratien kunde redan då inte betraktas som tyskt parti. I och med införandet av den allmänna rösträtten upphörde emellertid

den tyska överlägsenheten även rent siffermässigt. Nu fanns det inte längre något hinder i vägen för statens fortsatta avtyskning.

Min nationella självbevaringsdrift gjorde, att jag av detta skäl redan på den tiden inte hyste några vänligare känslor mot en folkrepresentation, i vilken tyskheten alltid förråddes i stället för att försvaras. Allt detta var brister, som liksom så mycket annat inte kunde tillskrivas saken i och för sig, utan den österrikiska staten. Förr trodde jag, att i och med ett återställande av den tyska majoriteten i folkrepresentationen ingen anledning mera skulle finnas till ett principiellt ställningstagande mot densamma, så länge den gamla staten över huvud taget fortfarande bestode.

Sådana voro mina åsikter när jag för första gången beträdde dessa lika helgade som omstridda rum. D. v. s. för mig voro de helgade blott genom den härliga byggnadens sublima skönhet. Ett hellenskt underverk på tysk botten.

Men hur snart skulle jag inte bli upprörd över det ynkliga skådespel, som nu upprullades för mina ögon!

Där fanns några hundra av dessa folkrepresentanter närvarande, vilka just skulle taga ställning till en fråga av stor betydelse för landets näringsliv.

Redan denna första dag var tillräcklig för att sysselsätta mina tankar i veckotal.

Den andliga halten i det, som där yttrades, låg på en i sanning nedslående "nivå", för såvitt man alls kunde uppfatta pladdret; ty några av herrarna talade inte tyska utan sina slaviska modersmål eller rättare sagt dialekter. Vad jag hittills endast kände till genom tidningarna, hade jag nu tillfälle att höra med egna öron. En gestikulerande, vilt upprörd massa, som i alla tonarter skrek i munnen på varandra, under ordförandeskap av en menlös gammal farbror, som i sitt anletes svett ansträngde sig att återställa kammarens värdighet genom att häftigt ringa med en klocka och omväxlande försöka med bevekande och förmanande tillrop.

Jag kunde inte hålla mig för skratt.

Ett par veckor senare befann jag mig åter i kammaren. Bilden var förändrad, så att man knappt kunde känna igen den. Salen var alldeles tom. Man sov. Några riksdagsmän sutto på sina platser och gäspade mot varandra, en av dem "talade". En vicepresident var närvarande och såg sig omkring i salen synbart uttråkad.

De första tvivlen uppstega inom mig. Nu skyndade jag dit, så ofta min tid tillät mig, och betraktade tyst och uppmärksam den bild, som för tillfället erbjöd sig, åhörde talen, för såvitt man kunde förstå dem, studerade de mer eller mindre intelligenta ansiktena hos folkens utkorade i denna bedrövliga stat - och bildade mig därefter så småningom en egen åsikt om saken.

Ett års ostörda iakttagelser var emellertid tillräckligt för att fullkomligt förändra min tidigare uppfattning om denna institution. Jag reagerade inte längre mot den missbildade form, denna tanke antagit i Österrike; nej, nu kunde jag inte längre godkänna parlamentet som sådant. Hittills hade jag ansett det österrikiska parlamentets olycka bero på avsaknaden av en tysk majoritet, men nu såg jag dess olycksöde i denna inrättnings hela art och väsen.

Jag gjorde mig då själv en massa frågor.

Jag började göra mig förtrogen med majoritetsbeslutets demokratiska princip som grundvalen för hela denna institution, men ägnade samtidigt inte mindre uppmärksamhet åt de herrars andliga och moraliska förutsättningar, vilka som folkets utvalda skulle tjäna detta ändamål.

På så sätt lärde jag samtidigt känna institutionen och dess representanter.

Under loppet av några få år framstod för mig med plastisk tydlighet typen för den nyare tidens värdigaste företeelse: parlamentsledamoten. Den präglade sig in i mitt medvetande i en form, som sedermera inte skulle underkastas någon väsentlig förändring.

Även denna gång hade den praktiska verklighetens åskådningsundervisning räddat mig från att drunkna i en teori, som vid första ögonkastet synes mången så förförisk, men som inte desto mindre är att räkna till symtomen på mänsklighetens förfall.

Demokratien i våra dagars Västeuropa är förelöparen till marxismen, utan vilken den över huvud taget vore otänkbar. Den bereder jordmånen för denna världspäst, där smittan sedan kan utbreda sig. I sin yttre uttrycksform, parlamentarismen, har den skapat sig ett "missfoster av snusk och eld", vars "eld" för ögonblicket synes mig utbränd.

Jag måste vara mer än tacksam mot ödet, som gav mig tillfälle syssla även med denna fråga redan i Wien, ty jag fruktar, att jag på den tiden i Tyskland skulle haft alltför lätt att finna ett svar. Hade jag först kommit underfund med "parlaments"-institutionens löjlighet i Berlin, skulle jag kanske ha hemfallit åt motsatsen och skenbart inte utan anledning ha ställt mig på deras sida, som uteslutande sågo folkets och rikets välfärd i det ensidiga stärkandet av kejsartankens makt och sålunda samtidigt stå främmande och blinda inför tiden och människorna.

I Österrike var detta omöjligt.

Här var det inte lika lätt att begå det ena misstaget efter det andra. Om parlamentet inte dög, så dög Habsburgarna ännu mindre - i varje fall inte mera. Även om man avfärdade "parlamentarismen", så stod alltjämt den frågan öppen: och sedan? Genom att underkänna och slopa riksrådet skulle man ju blott fått huset Habsburg kvar som ensam regeringsmakt, en i synnerhet för mig fullkomligt outhärdlig tanke.

Detta särskilt svårlösta fall kom mig att göra problemet i och för sig till föremål för en grundligare betraktelse, än jag kanske annars skulle ha gjort vid så unga år.

Vad som allra först och allra mest slog mig, var den påtagliga bristen på varje ansvar hos den enskilda personen. Parlamentet fattar ett beslut vilket som helst, vars följderna kunna vara aldrig så ödesdigra - ingen bär ansvaret härför, ingen kan någonsin ställas till ansvar. Ty kallas det männe att överta ett ansvar, när efter ett enastående fiasko den skyldiga regeringen drar sig tillbaka? Eller koalitionen sammansättning förändras, ja, parlamentet upplöses?

Kan över huvud taget ett föränderligt flertal av människor någonsin göras ansvarigt?

Måste inte tanken på varje slags ansvar knytas till en bestämd person?

Kan man i praktiken göra den ledande personen i en regering ansvarig för handlingar, vilkas tillblivelse och genomförande uteslutande kunna tillskrivas viljan och benägenheten hos ett flertal människor?

Eller: Ses inte den ledande statsmannens uppgift mindre i skapandet av den fruktbara tanken eller planen i och för sig än i konsten att göra det geniala i sina projekt begripligt för en hop färskallar, för att på så sätt tigga sig till deras benägna godkännande?

Är det männe kännetecknet på en statsman, att han i lika hög grad äger övertalningsförmåga som statsmannakloket, när det gäller att dra upp de stora riktlinjerna i grova drag eller fatta de stora besluten?

Är en ledares oduglighet bevisad genom att han inte lyckas vinna majoriteten av en på mer eller mindre propert sätt hoptrummad flock för en bestämd ide?

Ja, har denna flock över huvud taget någonsin fattat en ide, innan framgången förkunnat dess storhet?

Är inte varje genial bedrift på denna jorden geniets synliga protest mot massans tröghet?

Men vad skall den statsman göra, som inte lyckas smickra sig till folkhopens gunst?

Skall han köpa den?

Skall han med hänsyn till sina medborgares dumhet avstå från genomförandet av de livsnödvändiga uppgifterna och dra sig tillbaka, eller skall han ändå stanna kvar?

Kommer inte i ett dylikt fall den verkliga karaktären i en olöslig konflikt mellan sitt bättre vetande och det passande, eller rättare sagt sin ärliga övertygelse?

Var går här den gräns, som skiljer plikten gentemot det allmänna från förpliktelsen mot den personliga hedern?

Måste inte varje verklig ledare undanbe sig att på så sätt degraderas till politisk jobbare?

Och måste inte å andra sidan varje streber känna sig kallad att "göra" i politik, då det slutliga ansvaret aldrig kan träffa honom utan en ogripbar folkhop?

Måste inte vårt parlamentariska majoritetssystem föra till ett utplånande av ledareprincipen över huvud taget?

Tror man kanske, att framåtskridandet här i världen upprinner i mängdens hjärna och inte i enskilda personers?

Eller tror man sig kanske för framtiden kunna undvara denna förutsättning för mänsklig kultur?

Förefaller den inte tvärtom numera nödvändigare än någonsin?

I det att majoritetsbeslutets parlamentariska princip förnekar den enskildas auktoritet och i dess ställe sätter antalet av en tillfällig folkhop, syndar den mot naturens aristokratiska grundtanke, varvid emellertid dess åsikt om adeln på intet sätt behöver vara förkroppsligad i den dekadans, som för närvarande utmärker våra "upper ten".

Vilken förödande verkan detta moderna demokratiska parlamentsvälde åstadkommer, har läsaren av judiska tidningar svårt att föreställa sig, såvida han inte lärt sig tänka självständigt och kritiskt. Det bär i främsta rummet skulden till hela det politiska livets otroliga översvämning av våra dagars mindervärdiga företeelser. Ju mera de verkliga ledarna dra sig tillbaka från en politisk verksamhet, som till största delen inte kan bestå i personlig insats och produktivt arbete utan fastmera i köpslåendet om majoritetens bevågenhet, desto mera skall just detta slags verksamhet tilltala och verka lockande på de små själarna.

Ju dvärglikare en dylik oxhandlare är i våra dagar, ju klarare han inser sin egen ynklighet, desto mera skall han prisa ett system, som av honom inte begär en jättes kraft och genialitet utan föredrar en småstadspamps knepighet, ja, hellre ser detta slag klokskap än själva Perikles' vishet. En sådan krake behöver dessutom aldrig tänka på

något ansvar för sina handlingar. Dylika bekymmer, är han fri från redan av det skäl, att han mycket väl vet, att slutet för länge sedan står skrivet i stjärnorna alldeles oavsett hur resultatet av hans "statsmannaknog" blir: han måste en vacker dag lämna plats åt en annan lika stor ande. Ty också detta är ett kännetecken på ett dylikt förfall, att antalet stora statsmän ökas i samma mån som måttstocken för den enskilda krymper. Med det växande beroendet av den parlamentariska majoriteten måste den ständigt förminskas, då de verkligt kompetenta betacka sig för att bli redskap åt trindskallar och pratmakare. Omvänt hata representanterna för majoriteten, d. v. s. dumheten, inte någonting så intensivt som den överlägsna hjärnan.

Det är alltid en lugnande känsla för Grönköpings stadsfullmäktige att veta sig ha en ledare i spetsen, vars vishet står i jämnhöjd med de närvarandes; ty på så sätt har var och en glädjen att då och då kunna låta sitt snille blixtra - och framför allt, när Per kan agera mästare, varför skulle då inte Pål kunna göra det?

Denna demokratiska uppfattning motsvarar närmast en egenskap, som på sista tiden vuxit ut till en verklig skamfläck, nämligen fegheten hos en stor del av våra s. k. ledare. Vilken tur att i alla verkligt betydelsefulla avgöranden kunna gömma sig bakom ryggen på en s. k. majoritet!

Titta bara på en sådan politisk stråtrövare, när han tigger sig till majoritetens samtycke till allt vad han gör, för att på så sätt försäkra sig om de nödvändiga medskyldiga och därigenom ständigt kunna avbördas sig ansvaret! Detta är ett av huvudskälen, varför en dylik politisk verksamhet alltid förefaller en rakryggad och således även modig man motbjudande och förhatlig, under det att den utövar stor dragningskraft på alla dåliga karaktärer - och den, som inte också personligen vill överta ansvaret för sina handlingar utan söker betäckning, är en feg usling. Och där en nations ledare består av idel sådana stackare, kommer detta snart att hämna sig. Man blir inte längre i stånd att samla mod till en beslutsam handling och utsätter sig hellre för varje, om också aldrig så neslig skymf, än man rycker upp sig till ett beslut; ty det finns ju inte längre någon, som frivilligt vill ställa sin person och sin intelligens till förfogande för genomförandet av ett hänsynslöst avgörande.

Ty en sak bör och får man aldrig glömma: majoriteten kan ej heller i detta avseende någonsin ersätta mannen. Den representerar inte alltid bara dumheten, utan också fegheten. Och lika litet som en vis kan uppvägas av hundra fårsallar, lika litet kommer det ett hjältomodigt beslut från hundra ynkyggar.

Men ju lättare den enskilda ledarens ansvar är, så mycket mera kommer deras antal att ökas, som trots de erbarmligaste förutsättningar känna sig kallade att likaledes ställa sina odödliga krafter till nationens förfogande. Ja, de kunna knappt vänta tills det blir deras tur; de stå i en lång rad och konstatera med sorgset beklagande, hur många som stå framför dem och vänta, och räkna nästan ut vilket ögonblick de mänskligt att döma skola få sätta i gång. Därför emotse de långtansfullt varje avancemang inom det område de ha i kikarn, och äro tacksamma för varje skandal, som decimerar leden framför dem. Om någon inte vill vika från den plats, han en gång intagit, uppfatta de detta nästan som ett brott mot en på den gemensamma solidariteten grundad, helig överenskommelse. Då bli de ondsinta och ge sig ingen ro, förrän den oförskämde äntligen blir störtad och ställer sin plats till förfogande. Det skall också dröja länge, innan han får komma tillbaka. Ty så snart en av dessa varelser blivit tvungen att uppge sin ställning, skall han genast åter försöka tränga sig in i de väntandes kö, såvida inte de andras skrik och skällsord hindra honom därifrån.

Följden av allt detta är ett förfärande snabbt personalombyte i fråga om de viktigaste posterna och ämbetena i en dylik stat, ett resultat, som i varje fall verkar ogynnsamt, ja, många gånger nästan katastrofalt. Ty nu kommer inte bara dumhuvudet och oduglingen att falla offer för detta system, utan i ännu högre grad den verkliga ledaren, om ödet händelsevis lyckas placera en dylik på någon sådan post. Så snart man väl kommit underfund med detta, bildas där genast en sluten front mot honom, i synnerhet om denne figur understår sig att tränga in i detta illustra sällskap utan att komma ur dess egna led. Där vill man principiellt vara sig själv nog och hatar som en gemensam fiende var och en, vilken möjligen skulle kunna visa sig som en etta bland nollorna. I detta avseende är instinkten desto skarpare, ju mer den saknas i alla andra.

Och följden härav blir en andlig utarmning, som alltmer griper kring sig bland de ledande skikten. Vad detta betyder för nationen och staten, kan var och en räkna ut, såvida han inte själv råkar höra till denna sorts "ledare".

Redan det gamla Österrike ägde ett renodlat parlamentariskt styrelsesätt.

Visserligen utnämndes respektive ministerpresidenter av kejsaren och konungen, men denna utnämning var intet annat än ett fullbordande av den parlamentariska viljan. Redan köpslåendet och handeln med de olika ministerposterna var västlig demokrati av renaste vatten. Resultaten motsvarade också de tillämpade principerna. Personombytena inträffade med allt kortare mellanrum, så att det hela till slut blev en verklig jakt. I samma tempo krympte de dåvarande "statsmännens" storhet mer och mer ihop, tills slutligen blott den typ parlamentariska vindböjtlar fanns kvar, vilkas statsmannavärde mättes och erkändes efter den skicklighet, varmed de lyckades klistra samman de dåtida koalitioner, alltså genomföra de minimala politiska handelstransaktioner, som utgjorde det enda beviset för dessa folkrepresentanters lämplighet för praktiskt arbete.

I Wiens politiska skola fick man den bästa inblicken i dessa förhållanden.

Vad som inte minst intresserade mig, var jämförelsen mellan dessa folkrepresentanters förmåga och de uppgifter, som väntade dem. Visserligen måste man då med eller mot sin vilja sysselsätta sig närmare med den andliga horisonten hos dessa folkets utvalda och kunde heller inte komma ifrån att skänka nödig uppmärksamhet åt de tilldragelser, som ledde till upptäckandet av dessa praktblommor i vårt offentliga liv.

Också det sätt, på vilket dessa herrars verkliga förmåga ställdes i fosterlandets tjänst och kom till användning, alltså det tekniska förloppet av deras verksamhet, var värt en grundlig och kritisk undersökning.

Helhetsintrycket av det parlamentariska livet blev allt bedrövligare, ju mer man beslöt tränga in i dess inre förhållanden och studera personer och principer med hänsynslöst skarp objektivitet. Ja, detta är mycket lämpligt beträffande en institution, som låter sina främsta representanter i varannan mening hänvisa till "objektivitet" som den enda rätta principen för varje undersökning och ställningstagande. Om man i stället undersöker dessa herrar själva och lagarna för deras bittra tillvaro, kan man inte annat än häpna över resultatet.

Det finns - objektivt sett - ingen så felaktig princip som den parlamentariska.

Man må gärna helt bortse från det sätt, på vilket valet av herrar riksdagsmän äger rum, och huru de över huvud taget komma i besittning av sitt ämbete och sin nya värdighet. Att det härvid till en försvinnande liten bråkdel rör sig om uppfyllandet av en allmän önskan eller ens ett behov, säger sig självt för var och en, som gjort klart för sig, att

den politiska förståelsen ingalunda är så utvecklad hos den stora massan, att den av sig själv kan komma till bestämda allmänna politiska åsikter eller utvälja de personer, som kunna komma i fråga.

Vad vi bruka beteckna med uttrycket "den allmänna opinionen" beror mycket litet på den enskildas självförvärvade erfarenheter eller ens kunskaper, men däremot till största delen på den föreställning, som framkallas genom det ofta ytterligt intensiva och uthålliga sätt, på vilket s. k. upplysning meddelas.

Liksom det alltid är ett resultat av ens uppfostran, till vilken kyrka man bekänner sig, och endast det religiösa behovet i och för sig slumrar i människans inre, på samma sätt utgör massans politiska åsikt blott slutresultatet av en ofta alldeles otroligt seg och grundlig bearbetning av själ och förstånd.

Den ojämförligt största andelen i den politiska "uppfostran", som man i detta fall mycket träffande betecknar med ordet "propaganda", kommer på pressens konto. Den ombesörjer i första hand detta "upplysningsarbete" och utgör på så sätt en slags skola för de vuxna, blott med den skillnaden, att här ligger inte undervisningen i statens hand utan i klorna på delvis högst mindervärdiga krafter. Just i Wien hade jag redan som ung man det allra bästa tillfälle att riktigt lära känna innehavare och andliga fabrikanter av dessa massuppfostrings maskiner. Jag kunde till en början inte låta bli att förvåna mig över, hur snabbt det var möjligt för denna illvilliga stormakt i staten att åstadkomma en viss åsikt, även om det rörde sig om en fullständig förvanskning av säkerligen förefintliga önskingar och åsikter hos allmänheten. På ett par dagar hade man av en löjlig struntsak gjort en betydelsefull statsaktion, medan å andra sidan livsviktiga problem samtidigt hemföllu åt allmän glömska eller helt enkelt stulos ur massans minne.

På så sätt lyckades det att inom loppet av ett par veckor trollo fram namn ur tomma luften, få den stora allmänheten att knyta otroliga förhoppningar vid dem, ja, till och med skaffa dem en popularitet, som den verkligt betydande mannen ofta inte uppnår under hela sin livstid; namn, som en månad tidigare ingen människa någonsin hört talas om, under det att samtidigt kända förgrundsfigurer i det statliga eller eljest offentliga livet trots bästa hälsa helt enkelt voro som döda för sin samtid eller överhopades med sådana förfärliga beskyllningar, att deras namn inom kort hotade bli symbolen för en speciell nedrighet eller ett visst skurkstreck. Man måste studera detta infernaliskt judiska sätt, att med ens och som på ett givet tecken samtidigt från flera hundra håll övergjuta ärliga människor med de nedrigaste beskyllningars och ärekränkningars slaskvatten, för att riktigt förstå dessa partimurvlars betydelse.

En sådan andlig stigman skyr intet medel för att nå sitt snygga mål.

Han sticker sin näsa i de hemligaste familjeangelägenheter och vilar inte, förrän hans tryffelsökarinstinkt lyckats uppsnappa någon ömklig tilldragelse, som lämpar sig för att göra kål på det olyckliga offret. Finner han emellertid trots energiskt snokande ingenting, varken i det offentliga eller privata livet, griper han helt enkelt till förtal, i den fasta övertygelsen, inte bara att alltid något stannar kvar, om det så dementerades tusen gånger, utan också att offret i de flesta fall inte har någon möjlighet att värja sig mot den hundrafaldiga upprepning, som detta förtal ögonblickligen framkallar hos alla hans övriga stallbröder. Härvid är att märka, att detta slödder aldrig företar sig något av motiv, som möjligen vore trovärdiga eller åtminstone begripliga för den övriga mänskligheten. Gud bevara oss! När en sådan bandit på det lömskaste sätt angriper sina kära medmänniskor, höljer sig denna bläckfisk i ett verkligt moln av hederlighet och salvelsefulla fraser, pratar om "journalistisk plikt" och liknande

hopdiktad smörja, ja, dristar sig till och med att vid möten och kongresser alltså tillfälligen, som samla denna landsplåga i större antal svamla om en alldeles särskild, journalistisk "ära", som det församlade slöddret gravitetiskt bekräftar.

Detta pack fabricerar mer än två tredjedelar av den "allmänna opinion", ur vars skum sedan den parlamentariska Afrodite uppstiger.

Om man riktigt ville skildra och i hela dess lögnaktighet framställa detta förfarande, skulle man kunna fylla volymer.

Men även om man endast betraktar det givna resultatet och dess verksamhet, synes mig detta tillräckligt, för att det objektiva vanvettet i denna institution skall gå upp även för den mest rättrogne.

Man skall snabbast och lättast förstå denna lika svagsinta som farliga mänskliga villfarelse, om man jämför den demokratiska parlamentarismen med en verkligt germansk demokrati.

Det anmärkningsvärda hos den förra består däri, att ett antal av låt oss säga femhundra män - eller på senare tid även kvinnor - väljes, som sedan har att fatta definitivt avgörande i stort och smått. De utgöra praktiskt taget regeringen; ty även om de välja ett kabinett, som utåt sett handhar ledningen av statens affärer, så är detta dock bara till för syns skull. I själva verket kan denna s. k. regering icke taga ett enda steg utan att först ha inhämtat riksdagens tillåtelse. Därmed kan den heller inte göras ansvarig för någonting, då det slutgiltiga avgörandet aldrig ligger hos den, utan hos parlamentets majoritet. Den är i varje fall blott verkställaren av den tillfälliga majoritetens vilja. Man kan strängt taget bedöma dess politiska duglighet enbart efter den konst, med vilken den förstår att antingen anpassa sig efter majoritetens vilja eller också dra majoriteten över på sin sida. Den sjunker här igenom ned från en verklig regerings höjder till att bli en tiggare i förhållande till ögonblickets majoritet. Ja, dess angelägnaste uppgift består numera blott i att från fall till fall antingen försäkra sig om den för tillfället härskande majoritetens gunst eller att söka bilda en ny, som är villigare. Lyckas detta, får den åter "regera" en liten tid, lyckas det inte, kan den gå.

Om dess avsikter i och för sig äro ärliga, spelar inte den minsta roll.

Häri genom uteslutas praktiskt taget allt ansvar.

Till vilka följder detta leder, förstår man lätt genom en enkel eftertanke:

De femhundra valda folkrepresentanternas inbördes sammansättning efter yrke eller kvalifikationer företer en lika splittrad som för det mesta bedrövlig bild. Ty det finns väl ingen som inbillar sig, att dessa nationens utvalda också äro snillets eller förståndets utvalda. Det finns väl ingen som tror att ur en allt annat än snillrik väljarkårs röstsedlar statsmän strax skola växa fram i hundratal. Över huvud taget kan man icke tillräckligt skarpt reagera mot det dumma pratet, att det skulle kunna framfödas genier ur allmänna val. För det första frambringa en nation en verklig statsman endast en gång under loppet av många år - och alls inte hundra i taget och för det andra hyser massan en nästan instinktiv motvilja mot varje överlägset geni. Det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en stor man att bli "upptäckt" genom ett val.

Den, som verkligen höjer sig över normalmättet, brukar för det mesta personligen anmäla sig i världshistorien.

Och så bestämma femhundra personer av mer eller mindre blygsamt format över nationens viktigaste intressen, tillsätta regeringar, som i sin tur själva i varje enskilt

fall och för varje särskild fråga måste inhämta den upphöjda rådsförsamlingens samtycke. I verkligheten är det sålunda de femhundra, som handha politiken.

Och för det mesta ser den också ut därefter.

Men till och med om man alldeles lämnar dessa folkrepresentanters genialitet ur räkningen, må man likväl betänka, hur olikartade de problem äro, vilka vänta på sin lösning, och på vilka helt skilda områden beslut och avgöranden måste träffas. Man skall då inse, hur oduglig härför en regeringsinstitution är, som överlåter den slutliga bestämmanderätten till ett massmöte av människor, av vilka endast en obetydlig bråkdel äger kunskaper och erfarenhet i den *fråga*, som skall behandlas. De viktigaste samhällsekonomiska frågorna föreläggas ett forum, av vilket blott en tiondedel av medlemmarna kan uppvisa några förkunskaper på området. Detta betyder ingenting mindre än att lägga sista avgörandet av en sak i händerna på folk, som saknar varje förutsättning härför.

På samma sätt är det med varje annan fråga. Alltid fälles utslaget av en okunnig majoritet, då ju sammansättningen av denna inrättning förblir oförändrad, under det att de problem, som skola behandlas, fördela sig på nästan alla det offentliga livets områden och alltså bort förutsätta en ständig växling av de riksdagsmän, som skola yttra sig och bestämma härom. Det är ju omöjligt att låta samma människor träffa bestämmelser om ett trafikproblem som, låt oss säga, om en fråga inom den högre utrikespolitiken. I så fall borde det vara idel universalgenier, och av sådana förekommer knappt ett på hundra år. Tyvärr är det här för det mesta inte fråga om några "goda huvuden" utan om lika inskränkta som inbilska och uppblåsta dilettanter, andlig halvvarld av värsta slag. Därav kommer också det ofta så obegripliga lättsinne, med vilket dessa herrar prata och besluta om saker, som till och med av stora andar skulle krävt omsorgsfullt övervägande. Där vidtar man åtgärder av allra största betydelse för en hel stat, ja, för en nation, som gällde det ett parti bondtolva eller tjuogoett - vilket säkert bättre skulle anstått dem - och inte en hel ras öde.

Det vore likväl orättvist att tro, att var och en av medlemmarna i ett dylikt parlament i och för sig alltid varit behäftad med så ringa känsla för sitt ansvar.

Nej, tvärtom.

Men genom att detta system tvingar den enskilda att ta ställning till sådana frågor, som inte alls ligga för honom, fördärvar det till sist hans karaktär. Ingen kan komma sig för att resa sig upp och förklara: "Mina herrar, jag tror, att vi inte förstå någonting av den här saken. För min personliga del begriper jag den inte alls." (För övrigt skulle detta inte åstadkomma någon vidare ändring, ty säkerligen bleve denna slags uppriktighet inte bara fullständigt missförstådd, utan man läte väl knappast fördärva spelet för sig av en sådan uppriktig åsna.) Men den, som känner människorna, bör förstå, att i ett så illustert sällskap ingen gärna vill vara den dummaste, och i vissa kretsar är ärligheten alltid liktydig med dumhet.

På så sätt tvingas också den ursprunglige hederlige folkrepresentanten in på en väg, som leder till lögn och hyckleri. Just medvetandet om, att det i och för sig inte medför minsta förändring, om den enskilda ger sitt gillande eller ej, förkväver varje ärlig impuls, som ännu skulle kunna uppstå inom den ene eller andre. Till slut skall han till och med intala sig, att han personligen inte på långt när är den sämste av dem, och att han genom sin medverkan avvärjer värre olyckor.

Här skall man säkerligen invända, att det visserligen är sant, att den enskilda riksdagsmannen inte är särskilt initierad i den eller den frågan, men att han blivit

tillråd av partiet att inta sagda ståndpunkt; och partiet har sina särskilda utskott, där frågan mer än tillräckligt belyses av sakkunniga.

Detta ser vid första påseendet ut att vara sant. Men man gör sig då en annan fråga: varför väljer man femhundra, när i alla fall blott några få ha den nödvändiga visdomen för att kunna ta ställning till rikets viktigaste intressen?

Ja, här ha vi pudelns kärna.

Det är inte målet för våra dagars demokratiska parlamentarism att bilda en församling av visa utan fastmera att få ihop en skara av andligen beroende nollor, vilkas ledande efter bestämda riktlinjer blir så mycket lättare, ju större den enskildes personliga inskränkthet är. Endast på så sätt kan man göra partipolitik i den sämre betydelse, ordet numera har. Och endast på det sättet blir det möjligt för den, som i verkligheten håller trådarna i sin hand, att försiktigt hålla sig i bakgrunden utan att någonsin personligen kunna ställas till ansvar. Ty nu tillskrivas varje för nationen aldrig så skadligt beslut inte en enda, för alla synlig syndabock utan avlastas på ett helt partis skuldror.

Men därigenom bortfaller i praktiken varje ansvar, ty detta kan blott bestå i en enskild persons förpliktelse och inte i en parlamentarisk pratmakareförenings.

Denna inrättning kan endast tilltala lögnaktiga och ljusskygga individer, under det att en man, som är ärlig, rakryggad och beredd att personligen svara för sina handlingar, finner den förhatlig.

Därför har detta slags demokrati också blivit ett verktyg för den ras, som till följd av sina dåliga avsikter *skyr* ljuset nu och allt framgent. Endast en jude kan lovprisa en institution, som är lika smutsig och osann som han själv.

*

Som motsats härtill ha vi den sanna germanska demokratien, som fritt väljer sin ledare och i full utsträckning förpliktar honom till ansvar för allt hans görande och låtande. Här är det inte fråga om någon majoritet, som avgör de olika frågorna, utan om en enda man, som har bestämmanderätten och som sedan står för sitt beslut med sitt liv, om så krävas.

Om någon nu invänder, att det under sådana förutsättningar torde bli svårt att finna någon, som vill ställa sig till förfogande för en så riskabel uppgift, så kan svaret därpå endast bli ett:

Gud vare lov, det är just detta, som är avsikten med en germansk demokrati, att inte förste bäste malaj och kruka på omvägar kommer åt att regera sina landsmän, utan att redan genom storleken av det ansvar, som måste övertagas, oduglingar och stackare avskräckas.

Skulle en sådan figur trots allt försöka smyga sig in, då kan man lättare finna honom och hänsynslöst huta åt honom: Ut, din fege usling! Tag bort foten, du smutsar ned trappsteget; ty den stora ingången till historiens panteon är inte till för lismare, utan för hjältar!

*

Till denna åsikt hade jag kämpat mig fram efter två års besök i Wiens parlament.

Sedan gick jag aldrig mera dit.

Det parlamentariska styrelsesättet hade huvudförtjänsten av den gamla habsburgska statens under de senare åren alltmer tilltagande svaghet. Ju mer tyskhetens övervalde

på grund härav bröts, desto mer hemföll man åt systemet att spela ut nationaliteterna mot varandra. I själva riksrådet skedde detta alltid på tyskarnas bekostnad och därmed även i sista hand på rikets; ty vid sekelskiftet måste till och med den enfaldigaste begripa, att monarkiens dragningskraft inte längre för mådde tygla de olika landsdelarnas separatistiska strävanden. Tvärtom.

Ju ynkligare de medel blevo, som staten använde för sitt bestånd, dess mera blev den utsatt för allmänt förakt. Inte bara i Ungern utan också i de olika slaviska provinserna kände man sig numera så föga identisk med den gemensamma monarkien, att dess svaghet ingalunda uppfattades som någon egen skam. Man glädde sig i stället över sådana ålderssymtom, ty man hoppades snarare att den skulle dö, än att den skulle tillfriskna.

Det fullkomliga sammanbrottet förhindrades ännu genom att man i parlamentet åsidosatte all värdighet och gav efter för varje slags utpressning (som sedan tyskarna fingo betala), och ute i landet så skickligt som möjligt spelade ut de olika folken mot varandra. Men den allmänna utvecklingslinjen var likväl riktad mot tyskarna. I synnerhet sedan ärkehertig Franz Ferdinand som tronföljare började få ett visst inflytande, blev det ordning och reda i den uppifrån och ned bedrivna förtjeckningen. Med alla till buds stående medel försökte denne blivande härskare över dubbelmonarkien att understödja eller befrämja, i varje fall åtminstone dölja avtyskningen. Rent tyska orter blevo på omvägen över den statliga tjänstemannakåren långsamt men orubbligt säkert skjutna över i den blandspråkliga riskzonen. Till och med i Nedre Österrike började denna process göra allt snabbare framsteg, och många tjecker betraktade Wien som sin största stad.

Den ledande tanken hos denne nye habsburgare, vars familj blott talade tjeckiska (ärkehertigens morganatiska gemål var en f. d. tjeckisk grevinna och härstammade från kretsar, vilkas tyskfiendliga inställning utgjorde tradition), var att så småningom upprätta en slavisk stat i Mellaneuropa, som till skydd mot det ortodoxa Ryssland skulle baseras på strängt romersk-katolsk grund. Härmed ställdes än en gång, som så ofta hos habsburgarna, religionen i den rent politiska tankens tjänst, och till på köpet var det denna gång - åtminstone från tysk horisont - en olycksalig tanke.

Resultatet var ur många synpunkter mer än bedrövligt. Varken huset Habsburg eller den katolska kyrkan fingo den väntade lönen.

Habsburg förlorade tronen, Rom ett stort rike.

Ty genom att ställa även religiösa moment i sina politiska planers tjänst väckte kejsarhuset en björn, som det aldrig trott skulle kunna vakna.

Ur försöket att med alla medel utrota tyskheten i den gamla monarkien framväxte som svar den alltyska rörelsen i Österrike.

På åttiotalet hade även i monarkien den judiskt inställda Manchesterliberalismen nått, om inte överskridit, sin höjdpunkt. Reaktionen kom - som alltid i det gamla Österrike inte i första rummet av sociala, utan av nationella skäl. Självbevarelsestriften tvang tyskheten till ett intensivt försvar. Först i andra rummet började så småningom också nationalekonomiska synpunkter att få ett avgörande inflytande. Så framstodo två partibildningar ur det allmänna politiska virrvarret, den ena mera nationellt, den andra mera socialt betonad, men båda högst intressanta och lärorika för framtiden.

Efter det nedslående slutet på kriget 1866 umgicks huset Habsburg med tanken på en vedergällning på slagfältet. Blott kejsar Maximilians av Mexiko död förhindrade en närmare anslutning till Frankrike. Man gav i främsta rummet Napoleon III skulden för

Maximilians olyckliga expedition, och det väckte allmän indignation, att fransmännen lämnat honom åt sitt öde. Habsburg låg likväl hela tiden på lur. Hade kriget 1870-71 inte blivit ett så enastående segertåg, skulle hovet i Wien antagligen ändå vågat sig på det blodiga spelet om hämnd för Sadowa. Men när de första hjälterykterna från slagfälten inträffade, underbara och nästan otroliga, men likväl sanna, då förstod den "visaste" av alla monarker, att ögonblicket var olämpligt valt, och höll möjligast god min i elakt spel.

Dessa båda års hjältekamp hade emellertid fullbordat ett ännu större under, ty hos habsburgarna berodde den förändrade ståndpunkten aldrig på någon hjärtats trängtan utan på omständigheternas makt. Men det tyska folket i det gamla Ostmark rycktes med av rikets segerrus och såg djupt gripet sina fäders dröm återuppstå och bli den underbaraste verklighet.

Ty man må inte låta sig förvillas: den verkligt tysksinnade österrikaren hade från och med nu också i följderna av Königgrätz insett den lika tragiska som nödvändiga förutsättningen för återuppriktandet av ett rike, som inte längre skulle vara behäftat med det gamla förbundets skröplighet - och ej heller var det. Han insåg klart och tydligt, att huset Habsburg äntligen slutat sin historiska mission, och att det nya riket blott kunde kora den till kejsare, som genom sin heroiska karaktär vore värdig att bära "Rhens krona". Hur mycket större orsak hade man inte att prisa försynen, som förlänat denna krona till ättlingarna av ett furstehus, som redan en gång i svunna tider skänkt nationen ett lysande, upplyftande exempel i Fredrik den store.

När huset Habsburg efter det stora kriget med sin sista energi beredde sig till det som måste bli slutet på slaviseringspolitiken, det långsamma, men obönhörliga utrotandet av dubbelmonarkiens farliga tyskhet - vars inre sinnelag man inte kunde ta fel på - då uppflammade det till undergång dömda folkets motstånd och tog sig uttryck, som den tyska historien hittills inte sett maken till under nyare tid.

För första gången blevo nationellt och patriotiskt sinnade män rebeller.

Rebeller inte mot nationen, och inte heller mot staten i sig själv, utan rebeller mot ett regeringssätt, som enligt deras övertygelse måste leda till deras egen nationalitets undergång.

För första gången i den nyare tyska historien var den allmänna dynastiska patriotismen inte liktydig med kärleken till fosterlandet och det egna folket.

Den alltyska rörelsen i nittioalets Österrike har förtjänsten av att klart och otvetydigt ha fastslagit, att en statsauktoritet har rätt att fordra aktning och skydd, endast om den värnar om en nations intressen eller åtminstone inte tillfogar den någon skada.

Statens auktoritet som självändamål får inte finnas, då i så fall varje tyranni här i världen bleve oangripligt och heligt.

Om en nation föres mot sin undergång med de medel, som tillkommer regeringsmakten, då är uppror inte bara en rättighet, utan en plikt för varje medlem av ett sådant folk.

Men frågan, när man skall anse ett dylikt fall vara för handen, avgöras inte genom teoretiska avhandlingar utan genom våldet och - dess framgång.

Då varje regeringsmakt, om den än är aldrig så dålig och tusen gånger förräder nationens intressen, naturligtvis drar nytta av plikten att upprätthålla statens auktoritet, måste folkets självbevaringsdrift, när det gäller att slå ned en sådan makt för att uppnå frihet och oavhängighet, gripa till samma vapen, medelst vilka motståndaren försöker

hålla sin position. Striden utkämpas till följd därav med "legala" medel, så länge den makt, som skall störtas, betjänar sig av dylika; mest man må inte rygga tillbaka ens för illegala, när förtryckaren använder sådana.

I allmänhet må man inte glömma, att inte vidmakthållandet av en stat eller ens av en regering är högsta mål för människornas tillvaro, utan bevarandet av deras egenart.

Men om denna en gång kommer i fara att undertryckas eller till och med undanröjas, då spelar frågan om legaliteten endast en underordnad roll. Även om den härskande makten tusen gånger betjänar sig av s. k. "legala" medel, är likväl de undertrycktas självbevaringsdrift alltid det mest upphöjda rättfärdiggörandet av deras strid med alla vapen.

På giltigheten av denna sats har historien givit mäktiga exempel i de olika folkens frihetsstrider mot förslavning i inre och yttre bemärkelse.

Människornas rätt går före statens.

Men om ett folk är underlägset i kampen för sina mänskliga rättigheter, då har det helt enkelt vid vägningen på ödets våg befunnits för lätt för lyckan att vidare bestå här på jorden. Ty det folk, som inte är redo eller i stånd att strida för sin existens, för detta har den evigt rättvisa försynen redan bestämt slutet.

Världen är inte till för fega folk.

*

Hur lätt det är för en despotism att dölja sig under "legalitetens" täckmantel, härpå gav Österrike det bästa och tydligaste exemplet.

Den legala statsmakten byggde då för tiden på parlamentets tyskfientliga inställning och det likaledes tyskfientliga härskarhuset. Dessa båda faktorer förkroppsligade statens hela auktoritet. Att hoppas på att en förbättring av det tysk-österrikiska folkets lott skulle komma från det hållet var meningslöst. Men härmed borde enligt deras åsikt, som dyrka den enda möjliga "legala" vägen och statens auktoritet i sig själv, varje motstånd ha uppgivits, emedan det icke kunde genomföras med legala medel. Detta skulle emellertid med tvingande nödvändighet - och till och med på kort tid - ha betytt tyska folkets tillintetgörande i monarkien. Faktiskt har tyskheten räddats från detta öde blott genom statens sammanbrott.

Den glasögonprydda teoretikern skulle dock hellre dö, för sin doktrin än för sitt folk.

Eftersom människorna först skaffat sig lagar, tror han, att de sedan äro till för dessas skull.

Att grundligt ha röjt upp bland alla teoretiska principryttares och övriga statsfetischdyrkares förfärliga dumheter, var den dåtida alltyska rörelsens förtjänst i Österrike.

När habsburgarna försökte att med alla medel komma tyskheten till livs, angrep detta parti hänsynslöst själva det "upphöjda" härskarhuset. Därigenom stack det första gången sonden i denna ruttna stat och öppnade ögonen på hundratusenden. Det är detta partis förtjänst att ha löst fosterlandskärlekens härliga begrepp ur denna bedrövliga dynastis omfamning.

Ty den första tiden av sitt framträdande hade partiet många anhängare, ja, hotade formligen att bli en lavin. Men framgången blev ej långvarig. När jag kom till Wien, hade rörelsen för länge sedan överflyglats av det kristligt-sociala partiet, som under

tiden kommit till makten, och den hade gått tillbaka och blivit nästan fullständigt betydelöslös.

Hela förloppet av den alltyska rörelsens tillblivelse och tillbakagång å ena sidan och det kristligt-sociala partiets oerhörda uppsving å den andra skulle för mig bli ett klassiskt studieobjekt av allra djupaste betydelse.

När jag kom till Wien, voro mina sympatier helt och hållet på den alltyska riktningens sida.

Att man vågade ropa "Leve Hohenzollern" i parlamentet, imponerade på mig i lika hög grad, som det glädde mig; att man alltjämt betraktade sig som en blott för tillfället frångående beståndsdel av Tyska riket och inte lät ett ögonblick förgå, utan att man också offentligt tillkännagav detta, fyllde mig med glad tillförsikt; att man i alla frågor, som rörde tyskheten, hänsynslöst bekände färg och aldrig inlät sig på kompromisser, syntes mig vara den enda möjliga vägen till vårt folks räddning; men att rörelsen efter sin lysande början nu gick så starkt tillbaka, kunde jag inte förstå. Jag begrep ännu mindre, hur det kristligt-sociala partiet samtidigt kunde växa till sådan oerhörd makt. Det hade just då nått toppen av sin berömmelse.

När jag jämförde dessa båda rörelser, gav mig även härvid ödet - påskyndat av min i övrigt sorgliga belägenhet - den bästa undervisningen för förståelsen av orsakerna till denna gåta.

Jag började min granskning med de båda män, som äro att anse som ledare och grundläggare av dessa båda partier: Georg von Schönerer och dr Karl Lueger.

Rent mänskligt sett höja de sig bägge vida över genomsnittet för de s. k. parlamentariska personligheterna. I den allmänna politiska korruptionens träsk förblevo de hela livet igenom rena och oantastliga. Min personliga sympati låg först på alltysken Schönerers sida för att blott så småningom luta över åt den kristligt-sociala ledarens.

Om man jämför deras begåvningar, syntes mig redan då. Schönerer vara en bättre och grundligare tänkare när det gällde principiella problem. Han har tydligare och klarare än någon annan insett, att den österrikiska statens undergång; måste komma. Om man särskilt i Tyskland lyssnat mera uppmärksamt till hans varningar för den habsburgska monarkien, så hade Tysklands olyckliga världskrig mot hela Europa aldrig blivit verklighet.

Men om Schönerer förstod den inre kärnan i problemen, bedrog han sig så mycket mer på människorna.

Häri låg återigen dr Luegers styrka.

Denne var en människokännare som få, vilken framför allt aktade sig för att se människorna i en bättre dager än de förtjänade. Därför räknade han också med livets verkliga möjligheter, under det att Schönerer endast hade föga förståelse härför. Allt vad alltysken än tänkte, var teoretiskt sett riktigt, men han saknade kraft och förmåga att förmedla denna kunskap åt folket, d. v. s. att ge den en sådan form, att den lämpade sig efter den stora massans fattningsförmåga, som en gång för alla är och förblir begränsad, och sålunda voro alla hans kunskaper blott profetisk visdom utan att någonsin kunna bli praktisk verklighet.

Denna brist på verklig människokänedom ledde till slut till, att han felbedömde styrkan hos såväl hela rörelser som urgamla institutioner.

Till sist insåg visserligen Schönerer, att det här rörde sig om världsåskådningsfrågor, men han begrep inte, att till representant för dylika nästan religiösa övertygelser i första rummet alltid blott folkets stora massa lämpar sig.

Han såg i tyvärr endast alltför ringa omfattning; hur utomordentligt begränsad de "borgerliga" kretsarnas stridsvilja var redan till följd av deras ekonomiska ställning, som kom den enskilde att riskera för mycket och därför höll honom tillbaka.

Och ändå har som regel en världsåskådning endast då utsikter att segra, när den stora massan förklarar sig beredd att bli representant för den nya läran och strida för den, om så behövas.

Ur bristen på förståelse för de understa folklagrens betydelse kunna också hans fullständigt otillräckliga insikter i den sociala frågan härledas.

I alla dessa avseenden var dr Lueger motsatsen till Schönerer. Hans grundliga människokänedom möjliggjorde för honom att rätt bedöma vars och ens förmåga, och han skyddades här igenom också för en underskattning av de förhandenvarande institutionerna, ja, lärde kanske just av denna orsak betjäna sig av dem som medel att uppnå sina syften.

Han förstod endast alltför väl, att den politiska stridskraften hos våra dagars högre överklass var blott ringa och inte tillräcklig för att tillkämpa en ny stor rörelse segern. Därför lade han i sin politiska verksamhet huvudvikten på att för sin sak vinna de folklager, vilkas tillvaro var hotad, och sporrade därigenom snarare än förlamade deras stridsvilja. Han var även böjd att bruka alla existerande maktmedel och vinna redan bestående mäktiga institutioner för sin sak för att kunna dra största möjliga nytta ur dylika gamla kraftkällor för sin egen rörelse.

Sålunda inriktade han sitt nya parti i första rummet på den av undergång hotade medelklassen och försäkrade sig härigenom om en anhängareskara, som var svår att skingra, och vars offervillighet var lika stor, som dess stridskraft var seg. Hans oändligt klokt utformade förhållande till den katolska kyrkan vann inom kort det yngre prästerskapet i så stor omfattning, att det gamla klerikala partiet antingen blev tvunget att rymma fältet eller - vilket var ännu klokare - anslöt sig till det nya partiet för att på så sätt så småningom återvinna den ena positionen efter den andra.

Men om detta enbart skulle anses såsom karaktäristiskt för den mannen, gör man honom orätt. Han var nämligen inte bara en klok taktiker utan också en verkligt stor och genial reformator. D. v. s. också härvid utgjorde hans noggranna känedom om de givna möjligheterna ävensom om sin egen förmåga en begränsning.

Det var ett oändligt praktiskt mål som denne verkligt betydande man hade uppställt för sig. Han ville erövra Wien. Wien var hjärtat i monarkien, från denna stad utströmmade den sista livskraften till det murkna rikets sjukliga, åldrade kropp. Ju friskare hjärtat blev, dess mera måste också den övriga kroppen leva upp. En principiellt riktig tanke, som emellertid blott kunde komma till användning en bestämd, begränsad tid.

Och häri låg denne mans svaghet.

Vad han har åstadkommit i sin egenskap av borgmästare i Wien, är i ordets bästa bemärkelse odödligt; men monarkien förmådde han inte längre rädda härigenom - det var för sent.

Detta hade hans vedersakare Schönerer klarare insett. Det, som dr Lueger i praktiken angrep, lyckades honom på ett glänsande sätt; vad han väntade sig därav, uteblev.

Vad Schönerer ville, lyckades honom inte; vad han fruktade, inträffade tyvärr på ett förskräckligt vis.

Därför har ingen av dessa bägge män nått sitt slutliga mål. Lueger kunde inte längre rädda Österrike och Schönerer inte längre frälsa det tyska folket från undergång.

Det är oändligt lärorikt för vår tid att studera orsakerna till båda partiernas misslyckande. Detta vill jag särskilt rekommendera åt mina vänner, då på många punkter de nuvarande förhållandena kunna jämföras med de dåvarande och misstag därigenom undgås, vilka redan en gång lett till den ena rörelsens undergång och den andras fruktlöshet.

Den alltyska rörelsens sammanbrott i Österrike hade i mina ögon tre orsaker:

För det första den oklara föreställningen om betydelsen av det sociala problemet just för ett nytt och till sin beskaffenhet revolutionärt parti.

Genom att Schönerer och hans anhängare i första rummet vände sig till de borgerliga lägren, kunde resultatet endast bli mycket svagt och lamt.

Det tyska borgarståndet är - särskilt i de högre kretsarna vilket mången kanske inte har en aning om - pacifistiskt ända till formlig självförnekelse, så snart det rör sig om nationens eller statens inre angelägenheter. I goda tider - vilket i detta fall är detsamma som tillvaron av en god regering är en dylik uppfattning orsaken till dessa folkskikts utomordentliga värde för staten; men under en dålig regering verkar den nästan ödeläggande. Redan för att över huvud taget möjliggöra genomförandet av en verkligt allvarlig strid måste den alltyska rörelsen framför allt inrikta sig på att vinna massorna. Att den inte gjort detta, berövade den redan från början den elementära lyftning, som en dylik våg nu en gång behöver, om den inte inom kort skall ebba ut.

Men när man inte redan från början tar sikte på och genomför denna grundsats, förlorar det nya partiet i fortsättningen varje möjlighet att ta igen vad det försummat. Ty genom att uppta talrika moderat-borgerliga element kommer rörelsens tendens alltid att rätta sig efter dessa och sålunda förverka varje ytterligare utsikt att vinna nämnvärda krafter ur folkets breda lager. Men därmed skall en sådan rörelse icke längre komma ut ur ett meningslöst tjat och kritiserande. Den i högre eller mindre grad nästan religiösa tron i förening med en motsvarande offervilja skall aldrig inställa sig; i stället kommer en strävan att genom "positivt" deltagande - vilket i detta fall är liktydigt med godkännande av det redan givna - så småningom avslipa stridens kantigheter, för att till sist hamna i en mindervärdig fred.

Så gick det också för den alltyska rörelsen, emedan den icke redan från början lagt huvudvikten på att vinna sina anhängare ur folkets breda lager. Den blev "borgerlig, förnäm, dämpat radikal".

Ur detta misstag framväxte den andra orsaken till dess snara undergång.

Tyskhetens belägenhet i Österrike var redan vid den alltyska rörelsens framträdande förtvivlad. Från år till år hade parlamentet alltmer blivit en institution för det tyska folkets långsamma förintande. Blott genom avlägsnande av denna inrättning kunde ett försök till räddning i elfte timmen erbjuda en om också obetydlig utsikt till framgång.

Därmed uppstod en fråga av principiell betydelse för rörelsen:

Skulle man för att förintat parlamentet bli medlem av detsamma för att "urholka det inifrån", eller skulle man föra denna strid genom angrepp utifrån mot sagda institution som sådan?

Man gick in och kom slagen ut. D. v. s. man måste in.

Att genomföra en strid utifrån mot en dylik makt fordrar att rusta sig med orubbligt mod, men också att vara beredd till oändliga offer. Man griper tjuren vid hornen och kommer att få många svåra stötar och ofta störta omkull, för att kanske blott kunna resa sig med brutna leder, och först efter en mycket Svår kamp skall segern tillfalla den dristige angriparen. Offrens storlek skall vinna nya stridsmän för saken, till dess slutligen ståndaktigheten belönas med framgång.

Men härtill behöver man folkets barn ur de breda lagren. Endast dessa äro tillräckligt beslutsamma och ihärdiga för att kunna genomkämpa denna strid ända till det blodiga slutet.

Men denna breda massa var just vad den alltyska rörelsen inte ägde; alltså hade den intet annat val än att gå in i parlamentet.

Det vore felaktigt att tro, att detta beslut var resultatet av långa själskval eller ens överläggningar; nej, man tänkte inte ens på något annat. Deltagandet i denna galenskap var blott ett utslag av allmänna och oklara föreställningar om betydelsen och verkningarna av ett sådant eget deltagande i en institution, som ju redan principiellt var erkänd såsom ett felgrepp. I allmänhet hoppades man väl, att man lättare skulle kunna upplysa de bredare folklagren, när man nu fick tillfälle att tala inför "hela nationens forum". Det föreföll också logiskt, att ett angrepp på roten till det onda skulle vara mera framgångsrikt än ett anlopp utifrån. Tack vare immunitetsskyddet trodde man, att de enskilda förkämparnas säkerhet förstärktes, så att angreppets kraft därigenom endast kunde ökas.

I själva verket gick det helt annorlunda.

Det forum, inför vilket de alltyska riksdagsmännen talade, hade inte blivit större utan snarare mindre; ty var och en talar blott för den krets, som kan höra honom, eller som genom tidningarna får ett referat av vad som sagts.

Det största omedelbara åhörareforum, som finns, är inte plenisalen i ett parlament, utan det stora offentliga folkmötet. Ty i det senare befinna sig tusentals människor, som kommit dit endast för att höra vad talaren har att säga dem, under det att i plenisalen i representanternas hus blott sitta några hundra, vilka för det mesta ha kommit dit bara för att få sina arvoden och inte för att höra på, vad den ene eller andre av herrar "folkrepresentanter" har att förkunna i visdomsväg.

Men framför allt: här är ju alltid samma publik, som aldrig kommer att lära sig något nytt, eftersom den förutom förstånd även saknar den härtill nödiga, om också aldrig så obetydliga viljan.

Aldrig skall någon av dessa folkets representanter av sig själv ge den verkliga sanningen äran för att sedan också träda i dennas tjänst. Nej, det kommer ingen enda att göra, såvida han inte har anledning hoppas, att han genom en dylik vändning kan rädda sitt mandat för ännu en period. Först när det ligger i luften, att deras hittillsvarande parti icke skall stå sig vid ett kommande val, komma alltså dessa manlighetens prydnader att bryta upp och se till, om och hur de skola kunna komma över till andra partier eller riktningar, som förmodligen ha bättre utsikter för tillfället. Detta ombyte av position brukar naturligtvis ske under en störtskur av moraliska förevändningar. Därför börjar alltid en livlig vandring, när ett bestående parti synes hemfallet åt folkets onåd i så stor utsträckning, att det finns sannolikhet för ett förintande nederlag: de parlamentariska råttorna överge partiskeppet.

Detta har dock ingenting att skaffa med bättre vetande eller vilja, utan enbart med den profetiska begåvning, som i rätt tid varnar en dylik parlamentslus, så att den faller ned i en annan varm partisång.

Att försvara ett sådant "forum" kan man verkligen kalla att kasta pärlor för de bekanta djuren. Det är sannerligen inte mödan värt! Resultatet kan inte bli annat än noll.

Och så var det också. Hur mycket de alltyska riksdagsmännen än pratade sig hesa: verkningarna uteblevo fullständigt.

Pressen å sin sida antingen teg ihjäl dem eller styckade deras tal, så att varje sammanhang, ja, ofta hela andemeningen, förvrängdes eller helt gick förlorad, och den allmänna opinionen härigenom endast fick en mycket dålig bild av den nya rörelsens avsikter. Det var fullständigt betydelselöst, vad de enskilda herrarna pratade; det enda, som betydde någonting, var vad man fick läsa om dem. Men detta var ett utdrag ur deras tal, som i sin styckade form blott kunde verka meningslöst - vilket det också skulle. Det enda forum, de i verkligheten talade för, bestod av knappa femhundra parlamentariker, och det säger tillräckligt.

Men det värsta var följande:

Den alltyska rörelsen kunde räkna på framgång, blott om den ända från första dagen förstod, att det här inte var frågan om ett nytt parti, utan snarare om en ny världsåskådning. Endast en sådan förmådde uppbringa den inre kraften till att utkämpa denna jättelika strid. Men som ledare duga nu en gång blott de mest intelligenta och samtidigt modigaste männen.

Om striden för en världsåskådning inte ledes av offervilliga hjältar, skall där inom kort heller inte finnas några dödsföraktande stridsmän. Den, som här strider för sin egen tillvaro, kan icke längre ha så mycket till övers för det allmänna.

Men för att vidmakthålla denna förutsättning är det nödvändigt, att var och en har klart för sig, att den nya rörelsen kan erbjuda äro och rykte för eftervärlden, men intet för ögonblicket. I ju högre grad en rörelse är i stånd att skänka bort lättuppnådda poster och befattningar, desto större blir tilloppet av mindervärdiga krafter, tills slutligen dessa politiska tillfällighetsarbetare ta en sådan överhand inom ett framgångsrikt parti, att de redliga stridsmännen från fordom inte längre känna igen den gamla rörelsen, medan de nytillkomna ta avstånd ifrån dem såsom besvärliga "obehöriga". Men i och med detta är en sådan rörelses "mission" förbi.

När den alltyska rörelsen förskrev sig åt parlamentet, fick den också "parlamentariker" i stället för ledare och stridsmän. Därigenom sjönk den ned i nivå med ett vanligt politiskt dagsparti och förlorade kraften att möta ödesdigra tilldragelser med martyrskapets trots. I stället för att strida lärde den nu också "tala" och "förhandla". Men den nya parlamentarikern fann snart, att det var en mycket kärare, mindre riskfylld plikt, att kämpa för den nya världsåskådningen med den parlamentariska våltalighetens "andliga" vapen, än att, om så erfordrades, med insats av sitt eget liv störta sig i en strid, vars utgång var oviss och i intet fall kunde inbringa någonting.

Då man nu en gång satt i parlamentet, började anhängarna utanför att hoppas och vänta på underverk, som naturligtvis inte inträffade och ej heller kunde inträffa. Man blev därför redan efter kort tid otålig; ty också det, man fick höra av de egna riksdagsmännen, motsvarade i intet avseende valmännens förväntningar. Detta var lätt förklarligt, då den fientliga pressen noga aktade sig att ge folket en sanningsenlig bild av de alltyska representanternas verksamhet.

Men ju mer de nya folkrepresentanterna fingo smak för det något mildare sätt, på vilket den "revolutionära" kampen fördes i parlament och lantdag, så mycket mindre beredda voro de att återvända till det farligare upplysningsarbetet bland folkets breda lager.

Massmötet, den enda vägen till ett omedelbart personligt och därför verkligt verkningsfullt inflytande, och till följd därav enda möjliga sättet att vinna stora delar av folket, kom sålunda allt mer och mer i skymundan.

I och med att möteslokalens ölkrustäckta bord definitivt utbytts mot tribunen i parlamentet och talen från detta forum götos över huvudena på folkets "utvalda" i stället för över folket självt, upphörde också den alltyska rörelsen att vara en folkrörelse och sjönk på kort tid ihop till en mer eller mindre allvarligt menad klubb för akademiska diskussioner.

Det genom pressen förmedlade dåliga intrycket blev i överensstämmelse härmed på intet sätt beriktigt genom de enskilda herrarnas personliga folkmötesverksamhet, så att ordet "alltysk" till sist fick en mycket dålig klang i folkets öron.

Ty det vill jag särskilt poängtera för våra dagars skrivkunniga riddare och narrar: de största omvälvningarna här på jorden ha aldrig blivit gjorda med en gåspenna!

Nej, pennans uppgift har alltid varit endast den att teoretiskt motivera dem.

Den makt, som bragte de största historiska lavinerna av religiös eller politisk art i rullning, var sedan urminnes tider blott det talade ordets trollkraft.

I synnerhet ett folks breda lager faller alltid blott för talets makt. Alla större rörelser äro folkrörelser, äro vulkanutbrott av mänskliga lidelser och själsstrider, framkallade antingen av nödens grymma gudinna eller av det likt en brandfackla bland massan utslungade ordet, och äro icke sockersöta utgjutelser av estetiserande litteratörer och salonghjältar.

Folköden förmår blott en storm av glödande lidelse att omkasta, och uppväcka lidelse kan endast den, som bär sådan inom sig.

Blott denna lägger då de ord i munnen på sina utvalda, vilka likt hammarslag förmå öppna portarna till folkets hjärtan.

Men den, som saknar lidelsen, och vars mun förblir slutet, har himmelen inte utsett till förkunnare av sin vilja.

Därför må varje skribent bli vid sitt bläckhorn och vara "teoretiskt" verksam, om förstånd och förmåga räcka till; men till ledare är han varken född eller utvald.

En rörelse med höga mål måste därför vara synnerligen angelägen om att inte förlora sambandet med folkets breda lager. Den måste granska varje fråga först och främst ur denna synpunkt och träffa sina avgöranden i denna riktning.

Den måste vidare undvika allt, som skulle kunna förminska eller ens försvaga dess förmåga att inverka på den stora massan, inte på något sätt av "demagogiska" skäl, nej, utan helt enkelt i medvetandet om, att utan den väldiga kraften hos ett folks stora massa, kan ingen stor ide förverkligas, den må synas aldrig så helig och hög.

Endast den hårda verkligheten får bestämma vägen till målet; att inte vilja gå otrevliga vägar är här i världen blott alltför ofta liktydigt med att med eller mot sin vilja avstå från sitt mål.

I och med att den alltyska rörelsen genom sin parlamentariska inställning förlade tyngdpunkten i sin verksamhet från folket till parlamentet, förlorade den sin framtid och fick i utbyte ögonblickets billiga segrar.

Den valde den lättaste striden och var följaktligen inte längre värd den slutliga segern.

Just dessa frågor har jag redan grundligt genomtänkt i Wien; i den bristande insikten sett en av huvudorsakerna till den rörelsens sammanbrott, vilken i mina ögon på den tiden var kallad att ta ledningen av tyskheten i sin hand.

De båda första fel, som kommo den alltyska rörelsen att stranda, voro besläktade med varandra. Den bristande kännedomen om de inre drivkrafterna vid stora omvälvningar ledde till en otillräcklig uppskattning av vad folkets breda lager betydde; därav följde det ringa intresset för den sociala frågan, det bristande och otillräckliga friandel till de lägre folklagrens själar ävensom inställningen till parlamentet, som gynnade den rena odugligheten.

Hade man förstått den oerhörda makt, som alltid tillkom mer massan som representant för det revolutionära motståndet, skulle man ha arbetat helt annorlunda i såväl social som propaganda-riktning. Då hade heller inte rörelsens huvudvikt förlagts till parlamentet utan till verkstaden och gatan.

Men även det tredje felet bottnar till sist i förnekandet av den stora massans betydelse. När överlägsna andar väl en gång satt massan i rörelse i en bestämd riktning, ger denna likt ett svänghjul eftertyck och jämn uthållighet åt styrkan i angreppet.

Den hårda strid, som den alltyska rörelsen utkämpade med den katolska kyrkan, kan endast förklaras genom den otillräckliga förståelsen för folkets själsliga anlag.

Orsakerna till det nya partiets häftiga angrepp på Rom voro att söka i följande omständigheter:

Så snart huset Habsburg definitivt beslutat sig för att förvandla Österrike till en slavisk stat, tillgrep man varje medel, som på minsta sätt syntes lämpa sig för detta ändamål. Även religiösa institutioner ställde detta samvetslösa härskarhus utan skrupler i den nya "statsidens" tjänst.

Upprättandet av tjeckiska pastorat var blott ett av de många medlen för att nå målet, en allmän slavisering av Österrike.

Förloppet var ungefär följande:

I rent tyska församlingar insattes tjeckiska präster, som långsamt men säkert började ställa det tjeckiska folkets intressen framför kyrkans och blevo groddceller för avtyskningsprocessen.

Det tyska prästerskapet stod tyvärr nästan fullständigt handfallet inför ett dylikt förfarande. Det var inte nog med, att de själva voro fullständigt oanvändbara till en dylik strid i tysk anda; de förmådde inte heller bjuda det nödiga motståndet mot de andras angrepp. Och sålunda trängdes tyskheten, genom konfessionellt missbruk å ena sidan och otillräckligt försvar å den andra, långsamt men oupphörligt tillbaka.

Om det i smått tilldrog sig på sätt som nu skildrats, så låga tyvärr förhållandena i stort knappast annorlunda till. Habsburgarnas antiryska framstötter mötte tyvärr inte heller hos det högre prästerskapet tillbörligt motstånd, och tillvaratagandet av de tyska intressena trädde fullständigt i bakgrunden.

Det allmänna intrycket kunde inte vara något annat, än att här förelåg en grov kränkning av de tyska rättigheterna från det katolska prästerskapets sida.

Kyrkan syntes inte känna med det tyska folket utan föredra att orättfärdigt ställa sig på dess fienders sida. Roten till allt det onda låg, framför allt, enligt Schönerers åsikt, i att den katolska kyrkans ledning inte befann sig i Tyskland och den därav förorsakade fientliga inställningen gentemot vår nations intressen.

De s. k. kulturella problemen trädde härigenom, som på den tiden nästan överallt i Österrike, så gott som helt i bakgrunden. Utslagsgivande för den alltyska rörelsens inställning till den katolska kyrkan var mindre dess hållning till vetenskap o. s. v, än dess otillräckliga hävdande av tyska rättigheter och ständiga understödjande av slavisk förmägenhet och lystnad.

Men Georg Schönerer var inte mannen som gjorde en sak till hälften. Han tog upp kampen mot kyrkan i den övertygelsen att endast genom honom det tyska folket stod att rädda. "Bort-från-Rom"-rörelsen syntes vara det kraftigaste men säkerligen också svårhanterligaste angreppsvapnet mot fiendens högborg. Kröntes striden med framgång, då var också den olyckliga kyrkliga splittringen i Tyskland övervunnen, och rikets och den tyska nationens inre kraft kunde genom en dylik seger blott göra en mycket stor vinst.

Men varken förutsättningen för eller slutledningen av denna strid var riktig.

Otvivelaktigt var den nationella motståndskraften hos det katolska prästerskapet av tysk nationalitet mindre än hos deras icke-tyska, i synnerhet tjeckiska, ämbetsbröder i alla nationellt betonade frågor.

Likaså kunde endast en ignorant undgå att se, att det aldrig föll det tyska prästerskapet in att positivt försvara tyska intressen.

Likaledes måste var och en, som icke var alldeles förblindad, medge, att detta i första rummet måste tillskrivas en omständighet, under vilken alla vi tyskar lida svårt: det är objektiviteten i inställningen till vår nationalitet precis som till allt annat.

På samma sätt som den tjeckiska kyrkans tjänare förhöll sig subjektiv gentemot sitt folk och blott objektiv gentemot kyrkan, var den tyske prästen subjektivt tillgiven kyrkan och förblev objektiv gentemot nationen. Ett förhållande, som vi i tusen andra fall till vår olycka kunna se motsvarigheten till.

Detta är ingalunda katolicismens särskilda arvslott, denna sjukdom angriper på kort tid nästan alla statliga eller ideella institutioner hos oss.

Man behöver endast jämföra den hållning, som t. ex. vår tjänstemannakår intar gentemot försöken till en nationell pånyttfödelse, med den, som dess kolleger hos ett annat folk skulle inta i ett dylikt fall. Eller tror man kanske, att en officerskår i något annat land i hela den övriga världen på liknande sätt skulle åsidosätta nationens heligaste intressen för frasen om "statens auktoritet", som detta sedan fem år tillbaka är självfallet hos oss, ja, till och med anses som särskilt förtjänstfullt? Inta t. ex. i judefrågan inte båda konfessionerna i våra dagar en ståndpunkt, som varken motsvarar nationens intressen eller religionens verkliga behov? Man jämföre en judisk rabbinns ståndpunkt i alla frågor, som ha den minsta betydelse för judarna som ras, med inställningen hos allra största delen av vårt prästerskap av, märk väl, båda konfessionerna!

Detta kommer alltid till synes, när det rör sig om att företräda en abstrakt ide.

"Statens auktoritet", "demokrati", "pacifism", "internationell solidaritet" o. s. v. äro begrepp, som hos oss nästan alltid bli så stelnade, rent doktrinära föreställningar, att

varje bedömning av allmänna nationella livsvillkor uteslutande sker ur deras synpunkter.

Detta olycksaliga sätt att betrakta alla livsviktiga intressen under de förutfattade meningarnas synvinkel gör det omöjligt att subjektivt tänka sig in i en sak, som objektivt motsäger den egna doktrinen, och leder till slut till en fullständig omkastning av medel och ändamål. Man kommer att motsätta sig varje försök till en nationell resning, om denna kan försiggå blott efter ett föregående avlägsnande av en dålig och fördärlig styrelse, emedan detta ju vore en försyndelse mot "statens auktoritet". Men "statens auktoritet" är inte ett medel för ett visst ändamål, utan i en dylik objektivitets-fanatikers ögon själva målet, som är tillräckligt för att uppfylla hela hans ömkliga liv. Sålunda skulle man t. ex. indignerat motsätta sig ett försök att införa en diktatur, till och med om vederbörande vore en Fredrik den store och den tillfälliga parlamentsmajoritetens statskonstnärer blott odugliga dvärgar eller mindervärdiga subjekt, emedan demokratiens lag synes en dylik principryttare heligare än nationens välfärd. Den ene beskyddar alltså det värsta tyranni, som vållar ett folks undergång, emedan det för ögonblicket personifierar "statens auktoritet", medan den andre ställer sig avvisande mot den mest välsignelserika regering, såvida den inte motsvarar vederbörandes föreställningar om "demokrati".

Precis på samma sätt kommer vår tyske pacifist att tiggande åse varje, om än aldrig så blodig våldshandling mot nationen, den må gärna utgå från de hänsynslösaste militärmyndigheter, om en ändring av detta öde endast skulle kunna uppnås genom motstånd, d. v. s. våld, ty detta skulle ju motsäga andan i hans fredsförening. Den internationelle tyske socialisten kan i solidaritetens tecken låta sig utplundras av den övriga världen, själv kvitterar han detta med broderlig tillgivenhet och har inte en tanke på vedergällning eller ens försvar, emedan han just är - tysk.

Detta är sorgligt nog, men att vilja ändra något betyder, att man först måste erkänna det.

Likadant förhåller det sig med det likgiltiga sätt, på vilket en del av prästerskapet tillvaratar de tyska intressena.

Detta beror varken på någon ond vilja i och för sig eller någon låt oss säga befallning från "högre ort", utan vi se i en dylik bristande nationell beslutsamhet blott resultatet av en lika bristfällig uppfostran till tyskhet redan från ungdomen, som en fullständig underkastelse under en ide, som blivit till idol.

Uppfostran till demokrati, till internationell socialism, till pacifism o. s. v. är så steltnad och ensidig och följaktligen ur deras egen synpunkt rent subjektiv, att den allmänna bilden av den övriga världen blir påverkad av denna principiella föreställning, under det att inställningen till tyskheten ju redan från ungdomen var helt objektiv. Sålunda kommer en pacifist, i det han subjektivt helt hängiver sig åt sin ide, att alltid söka efter den objektiva rätten, till och med när hans folk utsättes för en aldrig så orättfärdig och svår hotelse (såvida han nämligen är tysk) och aldrig av ren självbevarelsedrift skocka sig till flocken och delta i striden.

I hur hög grad detta gäller även för de olika konfessionerna framgår av följande:

Protestantismen företräder genom sitt väsen bäst tyskhetens sak i den utsträckning, detta redan motiveras av dess uppkomst och senare tradition; men den sviktar i det ögonblick, då detta försvar av nationella intressen skulle äga rum på ett område, som antingen saknas i dess föreställningsvärld och traditionella utveckling eller av en eller annan orsak avvisas.

Sålunda kommer protestantismen alltid att medverka för tyskhetens bevarande i och för sig, så länge det rör sig om saker och ting av inre renhet eller nationell fördjupning, om försvarandet av tyskt väsen, tyskt språk och även tysk frihet, emedan allt detta bottnar i dess väsen; den bekämpar emellertid genast ursinnigt varje försök att rädda nationen ur dödsfiendens famntag, emedan dess inställning till judendomen en gång för alla är mer eller mindre dogmatiskt fastslagen. Och dock rör det sig här om en fråga, utan vars lösning alla andra försök till en tysk pånyttfödelse eller resning äro och förbli fullkomligt meningslösa och ogenomförbara.

Under min tid i Wien hade jag tillfälle och tid tillräckligt att utan förutfattade meningar granska denna fråga och kunde dessutom i det dagliga umgänget tusenfall konstatera riktigheten av sagda åskådning.

I denna brännpunkt för de mest skilda nationaliteter visade det sig genast klart och tydligt, att blott den tyske pacifisten alltid försöker att objektivt betrakta den egna nationens intressen, vilket aldrig en jude gör i fråga om det judiska folkets; att endast den tyske socialisten är "internationell" i en bemärkelse, som förbjuder honom att hos sina internationella kamrater utbedja sig rättvisa åt sitt eget folk på annat sätt än genom jämmer och gnäll; men aldrig tjecken eller polacken o. s. v. Kort och gott, jag insåg redan då, att olyckan blott delvis beror på dessa läror, men till stor del på vår fullständigt otillräckliga uppfostran till tysk samhörighetskänsla och på en därav förorsakad mindre stark hängivenhet för tyskhetens sak.

Härmed bortföll den första rent teoretiska motiveringen för den alltyska rörelsens strid mot katolicismen som sådan. Man bör uppfostra tyska folket redan från ungdomen till att uteslutande erkänna den egna nationalitetens rätt och bör inte förpesta barnens hjärtan med den förbannelse, som ligger i vår "objektivitet" även i saker och ting, som röra det egna jaget. Så kommer det inom kort att visa sig, att (under förutsättning av en radikal nationell regering) liksom i Irland, Polen eller Frankrike, också i Tyskland en katolik alltid kommer att vara tysk.

Det mest påtagliga beviset härför har den tid givit oss, som för sista gången lät vårt folk till försvar för sin existens träda inför historiens domarbord för att kämpa på liv och död.

Så länge inte en högre ledning saknades, uppfyllde folket sin plikt och skyldighet på ett överväldigande sätt. Både den protestantiske pastorn och den katolske patern bidrogo oändligt till att vår motståndskraft kunde upprätthållas så länge, inte endast vid fronten utan i ännu högre grad där hemma. Under dessa år och i synnerhet vid det första uppflammandet fanns det verkligen i båda lägren blott ett enda, heligt tyskt rike, för vars bestånd och framtid var och en bad till sin himmel.

En fråga hade den alltyska rörelsen i Österrike då bort göra sig: är det möjligt eller ej att bevara tyskheten i Österrike under en katolsk trosbekännelse? Om svaret blivit jakande, hade det politiska partiet inte bort bekymra sig om religiösa eller konfessionella ting; om svaret blivit nej, hade en religiös reformation måst ta vid och aldrig ett politiskt parti. Den, som tror sig med hjälp av en politisk organisation kunna åstadkomma religiös reformation, visar endast, att han saknar varje begrepp om hur religiösa föreställningar eller tros läror uppstå och om deras praktiska tillämpning.

Här kan man förvisso inte tjäna två herrar. Jag anser härvid grundandet eller förstörandet av en religion vara något väsentligt större än grundandet eller förstörandet av en stat, för att inte tala om ett parti.

Det duger inte att påstå, att sagda angrepp blott vore försvar mot angrepp från den andra parten!

Säkerligen ha samvetslösa män aldrig skytt att göra även religionen till ett verktyg för sitt politiska schackrande (ty därom rör det sig alltid och nästan uteslutande för sådana gynnare); men lika säkert är det oriktigt att göra religionen eller konfessionen ansvarig för ett antal uslingar, som missbruka den på precis samma sätt som de annars med största sannolikhet skulle ha använt vad som helst i sina lägre instinkters tjänst.

Ingenting passar bättre en dylik parlamentarisk odåga och dagdrivare, än om han får tillfälle att åtminstone efteråt bli urskuldad för sin politiska humbug. Ty så snart man gör religionen eller trosbekännelsen ansvarig för hans personliga uselhet och därför angriper den, kallar denne lögnaktige figur genast med ett ramaskri hela världen till vittne på, hur befogat hans handlingsätt hittills varit, och hur både religion och kyrka ha hans talförhet att tacka för sin räddning. Hans lika dumma som glömska medmänniskor kunna då, redan på grund av det myckna oväsendet, inte genomskåda vem som är den verkliga upphovsmannen till hela striden, eller komma inte längre ihåg honom, och uslingen har nått sitt mål.

Att detta inte har det minsta med religion att göra, vet en dylik räv mycket väl; han har alltså mycket större orsak att le i mjugg, under det att hans ärlige men oskicklige motståndare förlorar spelet, för att en vacker dag, misströstande om mänsklighetens tro och heder, dra sig tillbaka från alltsammans.

Det vore emellertid också i andra avseenden orättvist att göra religionen eller kyrkan ansvarig för enskilda personers förseelser. Om man jämför storheten i den utåt synliga delen av dess organisation med den genomsnittliga bristfälligheten hos människorna i allmänhet, måste man medge, att förhållandet mellan gott och ont härvidlag är bättre än kanske någon annorstädes. Säkerligen finnes det också bland prästerna några, för vilka deras heliga ämbete endast är ett medel för tillfredsställandet av deras politiska äregirighet, ja, vilka i den politiska kampen på ett mer eller mindre beklagligt sätt glömma, att de skulle vara vårdarna av en högre sanning och inte representanter för lögn och förtal - men på en sådan ovärdig gå återigen mer än tusen hedervärda, sin mission troget hängivna själasörjare, som i vår lika förljugna som förfallna tid sticka upp som små öar i ett allmänt trask.

Lika litet som jag fördömer eller får fördöma kyrkan som sådan, om en förfallen individ i prästrock gör sig skyldig till en osedlig handling, lika litet har jag rätt därtill, när en annan av de många besmutsar och förräder sin nationalitet under ett tidsskede, då detta är en nästan alldaglig företeelse. I synnerhet i närvarande tid må man alltså inte glömma, att för varje dylik förrädare ges det tusentals andra människor, som med blödande hjärtan delta i sitt folks olycka och på samma sätt som vår nations största män längta efter den stund, då himlen åter en gång skall le emot oss.

Den som här menar, att det i detta fall inte rör sig om vardagens små problem, utan om eviga sanningar eller dogmatiska frågor över huvud taget, kan man blott svara med ett annat spörsmål:

Tror du dig vara utvald av ödet att här förkunna sanningen, så gör det; men ha i så fall också modet att inte vilja göra detta med hjälp av ett politiskt parti - ty detta är också humbug - utan uppvisa i stället för det sämre av i dag ditt bättre av i morgon.

Saknar du mod därtill, eller är du själv inte riktigt säker på vad som är ditt bättre jag, så håll fingrarna därifrån; men försök i varje fall inte att på omvägen över en politisk rörelse stjåla dig till det, som du icke tilltror dig kunna vinna med öppet visir.

Politiska partier ha intet att göra med religiösa problem, så länge dessa inte såsom främmande för folktanken undergräva den egna rasens anständighet och moral; på samma sätt som religionen inte bör sammanblandas med politiskt partiofog.

När innehavare av högre kyrkliga befattningar betjäna sig av religiösa institutioner eller läror för att skada sin nation, får man aldrig följa dem på denna väg och kämpa med samma vapen.

För den politiske ledaren böra hans folks religiösa läror och institutioner vara okränkbara, annars skall han icke vara politiker utan bör bli reformator, om han har anlag härför!

En annan hållning skulle framför allt i Tyskland leda till en katastrof.

När jag studerade den alltyska rörelsen och dess kamp mot Rom, kom jag då och särskilt på senare år till följande övertygelse: denna rörelses ringa förståelse för det sociala problemets betydelse kostade den folkets verkligt stridbara krafter; inträdet i parlamentet berövade den dess väldiga uppsving och belastade den med alla denna institutions egna svagheter; kampen mot katolska kyrkan gjorde den omöjlig i talrika småfolks- och medelklasskretsar och fråntog den därmed otaliga av de bästa element, som nationen över huvud kan kalla sina.

Det praktiska resultatet av den österrikiska kulturkampen var nästan lika med noll.

Visserligen lyckades man frånrycka kyrkan inemot hundratusen anhängare, men utan att denna härigenom led någon vidare skada. Den behövde i detta fall sannerligen inte fälla några tårar över det förlorade "fåret"; ty den förlorade endast sådana, som redan för länge sedan inte längre helt tillhörde den. Detta var skillnaden mellan den nya reformationen och den förutvarande: att så många av de bästa inom kyrkan på sin tid av inre religiös övertygelse vände sig bort från denna, under det att det nu blott var de på förhand ljumma som gingo sin väg, och detta på grund av "betänkligheter" av politisk natur.

Men just ur politisk synpunkt var resultatet lika löjligt som bedrövtligt.

Ånyo hade en löftesrik politisk rörelse för den tyska nationens frälsning misslyckats, emedan den inte blivit ledd med den nödiga hänsynslösa nykterheten, utan givit sig in på främmande mark, vilket blott måste leda till splittring.

Ty ett är säkert:

Den alltyska rörelsen skulle aldrig ha gjort sig skyldig till ett sådant fel, om den inte hade ägt för liten förståelse för den stora massans psyke. Om det stått klart för dess ledare, att man - för att över huvud taget kunna uppnå något resultat - av rent psykologiska skäl aldrig får visa folket två eller flera motståndare, emedan detta leder till en fullständig splittring av slagkraften, så skulle redan av denna orsak den alltyska rörelsens angrepp ha riktat sig mot en enda motståndare. Ingenting är farligare för ett politiskt parti, än om det i sina beslut låter leda sig av viktigpettrar, som vilja uträtta allting utan att kunna göra det allra ringaste.

Även om det funnes aldrig så mycket att anmärka på hos de olika konfessionerna, får likväl ett politiskt parti aldrig förbise det faktum, att det enligt all historisk erfarenhet hittills ännu aldrig lyckats ett rent politiskt parti i en liknande belägenhet att genomföra en religiös reformation. Men man studerar inte historia för att, när den skall komma till praktisk användning, glömma dess lärdomar eller tro, att förhållandena nu ligga annorlunda till, så att dess eviga sanningar inte längre kunna tillämpas; utan just ur historien lär man sig, hur man bör handla i vår tid. Den, som

inte förmår detta, skall inte inbilla sig vara en politisk ledare; han är i själva verket en ytlig och för det mesta mycket inbilsk ynkrygg, och all hans goda vilja kan inte ursäkta hans praktiska oduglighet.

Över huvud taget har alla verkligt stora folkledares genialitet under alla tider i första rummet bestått i att inte splittra ett folks uppmärksamhet utan alltid koncentrera den på en enda motståndare. Ju enhetligare denna insats av ett folks stridsvilja verkar, desto större blir rörelsens magnetiska dragningskraft, och så mycket kraftigare blir stöten. En stor ledare kan få till och med personer av vitt skilda åsikter att synas tillhöra blott en enda kategori, emedan vetskapen om olika fiender hos svaga och osäkra karaktärer blott alltför lätt leder till tvivel på den egna sakens rättfärdighet.

När den villrådiga massan ser sig i strid med alltför många fiender, blir den genast objektiv och frågar sig själv, om verkligen alla andra ha orätt och blott det egna folket eller den egna rörelsen har rätten på sin sida.

Redan i och med detta inträder den första förlamningen av den egna kraften. Därför måste alltid ett flertal motståndare av sinsemellan olika åsikter sammanfattas, så att den stora massan av de egna anhängarna tror, att kampen blott föres mot en enda fiende. Detta stärker tron på den egna sakens rättfärdighet och ökar förbittringen mot den, som vågar angripa densamma.

Att den alltyska rörelsen i sin dåvarande form inte begrep detta, kostade den dess framgång.

Den hade sett sitt rätta mål, dess vilja var ren, men den inslagna vägen var falsk. Den liknade en bergsbestigare, som visserligen inte förlorar den topp, han skall bestiga, ur sikte och med största beslutsamhet och energi beger sig på väg, men med blicken riktad på målet varken ser eller undersöker beskaffenheten av vägen uppför och slutligen misslyckas till följd härav.

Hos den store konkurrenten, det kristligt-sociala partiet, syntes förhållandet vara det motsatta.

Den väg, på vilken detta slog in, var klokt och rätt vald, men det saknade klar kännedom om målet.

I nästan alla de avseenden, i vilka den alltyska rörelsen brast, var det kristligt-sociala partiets inställning riktig och noga övertänkt.

Det hade den nödvändiga förståelsen för den stora massans betydelse och försäkrade sig åtminstone om en del av densamma genom att ända från första dagen öppet betona sin sociala karaktär. I det att det huvudsakligen inriktade sig på att vinna den lägre medelklassen och hantverksståndet, fick det lika trogna som uthålliga och offervilliga anhängare. Det undvek varje strid mot religiösa sammanslutningar och försäkrade sig därigenom om en så mäktig institutions bistånd, som kyrkan nu en gång för alla utgör. Det ägde till följd därav också blott en enda verkligt stor motståndare. Det insåg värdet av en storslagen propaganda och var virtuos i fråga om att inverka på de själsliga instinkterna hos den stora massan av anhängare.

Att ej heller detta parti förmådde uppnå det drömda målet: Österrikes räddning, berodde på två brister i tillvägagångssättet, ävensom på oklarheten beträffande själva målet.

Den nya rörelsens antisemitism var uppbyggd på religiös åskådning i stället för raskunskap. Att ett dylikt fel kunde smyga sig in, berodde på samma orsak som föranledde även det andra misstaget.

Om det kristligt-sociala partiet ville rädda Österrike, så fick det enligt sina stiftares åsikt inte ställa sig på rasprincipens ståndpunkt, emedan i så fall inom kort en allmän upplösning av staten skulle bli följd. Men i synnerhet läget i själva Wien fordrade - enligt partiledarnas åsikt - att man så mycket som möjligt lämnade åsido alla splittrande moment och i stället framhöll alla enande synpunkter.

Wien var redan den tiden så starkt uppblandat med i synnerhet tjeckiska element, att blott den största tolerans i alla rasfrågor förmådde inrymma dem i ett inte redan från början tysk-fientligt parti. Om man ville rädda Österrike, fick man inte avstå från dem. Sålunda försökte man vinna de synnerligen talrika tjeckiska mindre hantverkarna i Wien genom kampen mot den liberala Manchesterskolan och trodde sig häri ha funnit en paroll, som över alla nationella divergenser i det gamla Österrike skulle leda till kampen mot judendomen på religiös grund.

Att ett sådant bekämpande på en sådan grundval inte beredde judarna några nämnvärda bekymmer, ligger i öppen dag. I värsta fall räddade en skål dopvatten både affär och judendom.

Med en dylik ytlig motivering kom man heller aldrig till en allvarlig vetenskaplig behandling av hela problemet och stötte härigenom bort blott alltför många, för vilka denna slags antisemitism måste verka obegriplig. Idens propagandakraft kunde därför endast räcka till för andligt inskränkta kretsar, om man inte kunde vädja till förståndet i stället för känslan. Intelligensen förhöll sig principiellt avvisande. Saken fick härigenom mer och mer utseende av att blott syssla med försök till en ny judeomvändelse eller vara ett uttryck för en viss konkurrensavund. Men därigenom förlorade striden sin upphöjda prägel och föreföll mången, och inte just de sämsta, omoralisk eller förkastlig. Man saknade övertygelsen, att det här rörde sig om en för hela mänskligheten livsviktig fråga, av vars lösning alla icke-judiska folks öden berodde.

På denna halvhet gick värdet av det kristligt-sociala partiets antisemitiska inställning förlorat.

Det var en skenantisemitism, som var nästan sämre än ingen alls; ty härigenom invaggades man i säkerhet, trodde sig kunna lura motståndaren men blev i stället själv dragen vid näsan.

Judarna hade inom kort blivit så vana vid detta slags antisemitism, att de säkerligen i högre grad skulle ha saknat den, om den uteblivit, än dess förefintlighet generade dem.

Om man måste bringa nationalitetsstaten ett tungt offer, var detta i så mycket högre grad fallet beträffande tyskhetens hävdande i och för sig.

Det dög inte att vara "nationalistisk", om man icke ville förlora fotfästet i själva Wien. Genom att försiktigt kringgå denna fråga hoppades man ännu kunna rädda den habsburgska staten och drev den just härigenom i fördärvet. Rörelsen förlorade emellertid i och med detta den väldiga kraftkälla, som är den enda, som i längden förmår förse ett politiskt parti med inre drivkraft. Den kristligt-sociala rörelsen blev just härigenom ett parti som varje annat.

Jag har en gång följt båda rörelserna med största uppmärksamhet, den ena med hela mitt hjärta och i fråga om den andra hänförd av beundran för den sällsamme man, som redan då syntes mig som en bitter symbol för hela den österrikiska tyskheten.

När det väldiga liktåget vid den döde borgmästarens begravning färdades från rådhuset i riktning mot Ringstrasse, befann även jag mig bland de många hundratusen, som åsågo sorgspelet. Gripen i mitt inre kände jag instinktivt, att även denne mans verk måste vara förgäves på grund av det öde, som obevekligt förde staten mot undergången. Hade dr Karl Lueger levat i Tyskland, hade han blivit räknad som en av våra stora män; att han levat och verkat i denna omöjliga stat var till olycka för hans verk och för honom själv.

När han dog, ryckte redan flammorna på Balkan för varje månad allt girigare framåt, så att ödet nådigt befriade honom från att få se det, som han ännu trodde sig kunna förebygga.

Jag försökte emellertid att ur dessa rörelsers misslyckande utläsa orsakerna och kom till den fasta övertygelsen, att alldeles bortsett från omöjligheten att i det gamla Österrike uppnå ett befästande av staten, felen hos bägge partierna voro följande:

Den alltyska rörelsen hade visserligen rätt i sin principiella åsikt rörande målet för en tysk förnyelse, men valde dock en olycklig väg. Den var nationalistisk men tyvärr inte tillräckligt social för att vinna den stora massan. Dess antisemitism berodde på riktig insikt om rasproblemets betydelse och inte på religiösa föreställningar. Dess kamp mot en bestämd konfession var däremot faktiskt och taktiskt ett misstag.

Den kristligt-sociala rörelsen hade en oklar föreställning om målet för en tysk pånyttfödelse, men förstånd och tur, när den som parti sökte sina vägar. Den förstod betydelsen av den sociala frågan, begick ett misstag i sin kamp mot judendomen och hade ingen aning om den nationella tankens makt.

Hade det kristligt-sociala partiet jämte sin kloka kännedom om den stora massan haft den riktiga uppfattningen om rasproblemets betydelse på samma sätt som den alltyska rörelsen förstod detta, och hade det slutligen själv varit nationalistiskt, eller hade den alltyska rörelsen utom sin förståelse för judefrågans mål och nationaltankens betydelse haft det kristligt-sociala partiets praktiska klokhet och i synnerhet dess inställning till socialismen, skulle resultatet ha blivit en rörelse, som enligt min åsikt redan då med framgång kunde ha ingripit i den tyska nationens öde.

Att det inte blev så, berodde till ojämförligt största delen på den österrikiska statens väsen.

Då jag inte såg min övertygelse förverkligad i något annat parti, kunde jag ej heller besluta mig för att inträda i någon av de bestående organisationerna. Jag ansåg redan då samtliga politiska rörelser vara förfelade och ur stånd att genomföra en nationell pånyttfödelse av det tyska folket i större och inte endast yttre omfattning.

Men min motvilja mot den habsburgska staten växte sig under denna tid allt starkare.

Ju mer jag började syssla även med utrikespolitiska frågor, desto mer blev jag övertygad om, att denna statsbildning måste bli tyskhetens olycka. Allt klarare insåg jag, att den tyska nationens öde inte längre skulle avgöras härifrån utan från Tyskland. Detta gällde icke endast allmänna politiska frågor utan i lika hög grad alla företeelser inom hela det kulturella livet.

Den österrikiska staten visade även i fråga om de rent kulturella eller konstnärliga angelägenheterna alla tecken på förslappning eller åtminstone på betydelselöshet för den tyska nationen. Detta gällde i synnerhet på arkitekturens område. Den nyare byggnadskonsten kunde inte göra några nämnvärda framsteg i Österrike redan av det

skälet, att uppgifterna, sedan Ringstrasse tillbyggs, åtminstone i Wien numera blott voro obetydliga i jämförelse med de planer, som grodde i Tyskland.

Så började jag alltmer föra ett dubbelliv; mitt förstånd och verkligheten tvingade mig att i Österrike genomgå en lika bitter som välsignelserik skola, men mitt hjärta var på helt annat håll.

Jag greps av en beklämmande otillfredsställelse, ju mer jag kom underfund med denna stats ihållighet och omöjligheten att kunna rädda den, samtidigt som jag blev övertygad om, att den i alla avseenden blott kunde betyda tyska folkets olycka.

Jag var övertygad om, att denna stat måste verka hämmande och hindrande på varje verkligt stor tysk, samtidigt som den omvänt skulle befördra varje otysk företeelse.

Den rassammangyttring, rikshuvudstaden uppvisar, var mig motbjudande, likaså hela denna folkblandning av tjecker, polacker, ungrare, ruthener, serber, kroater o. s. v. och mitt ibland alla dessa, mänsklighetens eviga bakterier - judar och åter judar.

Jättestaden syntes mig vara den förkroppsligade blodskammen.

Den tyska, jag talade i min ungdom, var samma dialekt som i södra Bayern; jag kunde varken lägga bort den eller lära mig den jargong, som talades i bien. Ju längre jag vistades i denna stad, desto större blev mitt hat mot den främmande folkblandning, som började sönderfräta denna gamla tyska kulturhärd.

Men tanken på, att denna stat skulle kunna upprätthållas länge till, syntes mig nästan löjlig.

Den tidens Österrike var som en gammal mosaikbild, vars kilt, som förenar de olika stenarna, blivit gammalt och smuligt; så länge konstverket inte vidröras, ser det ut, som om det ännu hölle hop, men så snart man stöter till det, faller det sönder i tusen bitar. Frågan var alltså blott den, när stöten skulle komma.

Då mitt hjärta aldrig klappat för en österrikisk monarki utan alltid blott för ett tyskt rike, kunde denna stats sönderfallande för mig endast innebära början till den tyska nationens befrielse.

Av alla dessa skäl uppstod inom mig en allt starkare längtan efter att äntligen få komma till det land, dit mina dolda önskningar och min hemliga kärlek ända sedan min tidigaste barndom drogo mig.

Jag hoppades att en gång i tiden kunna skapa mig ett namn som arkitekt och så redligen tjäna mitt folk på den post, stor eller liten, ödet skulle anvisa mig.

Slutligen ville jag bli delaktig av lyckan att få vara och verka där, varifrån uppfyllelsen av mitt hjärtas innersta önskan en gång skulle komma: mitt älskade hemlands anslutning till det gemensamma fäderneslandet, det tyska riket.

Många kunna ännu i dag inte fatta styrkan av en dylik längtan, men jag vänder mig till dem, vilka ödet antingen hittills förvägrat eller åter grymt berövat denna lycka; jag vänder mig till alla dem, som lösslitna från moderlandet till och med måste kämpa för språkets heliga egendom; till dem, som förföljas och pinas för sin trofasta fosterlandskärlek, och som nu smärtsamt upprörda längta efter den dag, då de åter kunna vända tillbaka till det dyra modershjärtat; jag vänder mig till alla dem, och se: de skola förstå mig!

Endast den, som kroppsligt känner, vad det vill säga att vara tysk utan att få tillhöra det kära fosterlandet, kan mäta djupet av den längtan, som i alla tider brunnit i de från moderlandet skilda barnens hjärtan. Den plågar dem, som gripits av den, och

förvägrar dem tillfredsställelse och lycka, intill dess fadershusets portar öppnas och det gemensamma blodet åter får frid och ro i det gemensamma riket.

Wien var och förblev mitt livs svåraste men också grundligaste skola. Jag hade en gång kommit till denna stad som ung pojke och lämnade den som en stilla och allvarlig vorden man. Jag inhämtade där grunderna för en världsåskådning i stort och ett politiskt betraktelsesätt i smått, vilka jag sedermera behövde komplettera blott i enstaka detaljer, men som jag aldrig skulle överge. Det verkliga värdet av mina läroår därstädes förmår jag själv först nu uppskatta.

Jag har behandlat denna tid något utförligare, emedan den, gav mig den första åskådningsundervisningen i just de frågor vilka höra till de grundläggande för det parti, som från en ringa början inom loppet av knappt fem år artar utveckla sig till en stor massrörelse. Jag vet inte hurudan min ställning till judendomen, till socialdemokratien eller rättare sagt till marxismen i sin helhet, till den sociala frågan o. s. v. nu skulle varit, om inte en grundfond av personliga åsikter redan så tidigt hade uppstått till följd av ett oblikt öde - och genom det jag själv lärt mig.

Ty om också fosterlandets olycka förmår stimulera tusen och åter tusen människor till att tänka över de inre orsakerna till sammanbrottet, kan likväl detta aldrig leda till den grundlighet och djupare insikt, som öppnar sig för den, vilken själv först efter årslång kamp blivit herre över sitt öde.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

4

MÜNCHEN

Våren 1912 kom jag definitivt till München.

Själva staden var mig så välbekant, som hade jag redan i många år dvalts inom dess murar. Detta berodde på mina studier, som för varje steg hänvisade mig till denna den tyska i konstens metropol. Man har inte bara ej sett Tyskland, när man inte känner München; man känner framför allt inte den tyska konsten, om man ej sett denna stad.

I varje fall var denna tid före kriget mitt livs lyckligaste och ojämförligt mest harmoniska. Om också mina inkomster fortfarande voro mycket bedrövliga, så levde jag ju inte för att kunna måla, utan målade för att kunna leva, eller, med andra ord, för att kunna studera vidare. Jag var övertygad om att en gång kunna uppnå det mål, jag föresaft mig. Och redan detta kom mig att lätt och obekymrat möta den dagliga tillvarons små bekymmer.

Härtill kommer den innerliga kärlek, varmed jag nästan redan från första stunden omfattade denna stad mer än någon annan plats, jag besökt. En *tysk* stad!! Vilken skillnad mot Wien. Jag mådde illa bara jag tänkte tillbaka på detta folkkrasernas Babylon. Dessutom låg dialekten mig så mycket närmare, att jag - i synnerhet när jag umgicks med niederbayrare - påmindes om min barndom. Där fanns tusen och flera saker som voro eller blevo mig innerligt kära och dyrbara. Vad jag mest kände mig dragen till, var den underbara föreningen av ursprunglig kraft och fin konstnärlig stämning, denna enastående linje från Hofbräuhaus till Odeon, från Oktoberfestplatsen till Pinakoteket o. s. v. Att jag än i dag är mera fästad vid denna stad än vid någon annan plats på denna jorden, torde till stor del bero på detta faktum, att utvecklingen av mitt eget liv är och förblir oskiljaktigt förenad med densamma. Men att jag redan på den tiden kände lyckan av en verklig inre harmoni, kan endast tillskrivas den trollmakt, Wittelsbacharnas underbara residensstad torde utöva på varje människa, som inte bara välsignats med ett klart förstånd utan även med ett känsligt sinne.

Vad som utom mitt dagliga arbete utövade den största dragningskraften, var även här studiet av de politiska tilldragelserna för dagen, och då särskilt de utrikespolitiska händelserna. Jag hade nått fram till de sistnämnda på omvägen över den tyska förbundspolitik, som jag redan under min österrikiska tid ansåg för avgjort förfelad. Dock hade jag i Wien ännu inte fattat hela vidden av detta rikets självbedrägeri. Jag var på den tiden böjd för att anta - eller kanske intalade mig det som en ursäkt - att man möjligtvis redan visste i Berlin, hur svag och opålitlig bundsförvanten i själva verket var, men av mer eller mindre hemlighetsfulla skäl teg stilla med denna kunskap för att stödja en förbundspolitik, som själva Bismarck en gång lagt grunden till, och vars plötsliga avbrytande icke kunde anses önskvärt redan av det skälet, att därigenom landets påpassliga grannar skulle kunna skrämmas eller dess egna kalkborgare oroas.

Särskilt umgänget med själva folket lät mig inom kort till min förskräckelse förstå, att denna tro var falsk. Till min förvåning måste jag överallt konstatera, att man till och med i annars väl underrättade kretsar inte hade den blekaste aning om Habsburgsmonarkiens väsen. Just bland folket hade man den vanföreställningen, att man kunde anse bundsförväntan som en makt att räkna med, vilken i nödens stund genast skulle visa sig vara karl för sin hatt. Den stora massan räknade alltjämt monarkien som en "tysk" stat och trodde sig kunna lita på den. Man menade, att kraften också här kunde beräknas efter miljonerna såsom i Tyskland självt, och glömde fullständigt, att för det första Österrike redan för länge sedan upphört att vara ett tyskt statsväsen, och att för det andra de inre förhållandena i detta rike från dag till dag alltmer ovevkligt drevo det mot upplösningen. Jag hade på den tiden bättre kännedom om denna statsbildning än den officiella "diplomaten", vilken blind som nästan alltid snubblade fram mot sitt öde; ty stämningen bland folket var alltid endast ett utflöde av vad man från högre ort trattade i den offentliga opinionen. Men på högre ort bedrev man en kult med "bundsförväntan" som dansen kring den gyllene kalven. Man hoppades visst att genom älskvärdhet ersätta, vad som brast i uppriktighet. Därvid tog man alltid ordet för kontant.

Redan i Wien greps jag av vrede, när jag tänkte på den skillnad, som gjorde sig gällande mellan de officiella statsmännens tal och innehållet i Wienerpressen. Likväl var Wien fortfarande åtminstone skenbart en tysk stad. Hur annorlunda förhöll det sig inte, när man från Wien eller ännu bättre från Tysk-Österrike kom till rikets slaviska provinser. Man behövde bara kasta en blick i en Pragtidning för att komma underfund med, hur hela det av Trippelalliansen bedrivna sublima gyckelspelet där bedömdes. Där hade man intet annat än blodigt spott och spe för detta "statsmannakonstens mästerverk". Under djupaste fred, när de båda kejsarna just tryckte vänskapskyssen på varandras pannor, gjorde man ingen hemlighet av, att detta förbund skulle vara ur räkningen den dag, man försökte att överföra det från Nibelungen-idealets sagoskimmer till den praktiska verkligheten.

Hur upprörd blev man inte några år senare, när den dag äntligen var inne, då förbundet skulle visa vad det dög till och Italien utträdde ur Trippelalliansen samt lämnade sina båda bundsförväntan åt sitt öde, ja, till sist blev deras fiende. Att man förut över huvud taget en enda minut vågat tro på möjligheten av ett sådant underverk, som att Italien skulle kämpa en gemensam kamp med Österrike, var helt enkelt ofattbart för var och en, som inte var slagen med diplomatisk blindhet. Men det var just fallet med Österrike.

I detta land voro habsburgarna och tyskarna de enda, som uppbyro förbundstanken. De förra av beräkning och tvång, de senare av godtrogenhet och politisk - dumhet. Av godtrogenhet, ty de trodde sig genom Trippelalliansen göra Tyska riket en stor tjänst och hjälp till att stärka och säkra detsamma; av politisk dumhet, emedan det förstnämnda inte slog in utan tvärtom bidrog att fastkedja riket vid ett statskadaver, som måste störta dem båda i avgrunden, men framför allt emedan de själva genom detta förbund allt mer hemföllt åt avtyskningen. Ty under det att habsburgarna genom ett förbund med Tyska riket trodde sig kunna vara och tyvärr även med rätta voro säkra för en inblandning från detta håll, kunde de betydligt lättare och med mindre risk genomföra sin inre politik, som gick ut på ett långsamt utträngande av tyskheten. Det var inte nog med att man tack vare den kända "objektiviteten" inte behövde frukta någon protest från riksregeringens sida, utan man kunde genom att hänvisa till förbundet strax tysta munnen på den näsvisa österrikiska tyskheten, om den eventuellt protesterade mot de skamliga slaviseringsmetoderna.

Vad kunde väl tysken i Österrike göra, när tyskheten i själva Tyskland uttalade sitt erkännande av och förtroende för den habsburgska regeringen? Skulle han göra motstånd för att inför hela den tyska offentligheten bli brännmärkt som förrädare mot sin egen nationalitet? Han, som sedan decennier gjort de största uppoffringar just för sin nationalitet!

Men vad hade detta förbund för värde, när en gång tyskheten i den habsburgska monarkien blivit utrotad? Var inte betydelsen av Trippelalliansen för Tyskland nästan beroende på upprätthållandet av den tyska hegemonien i Österrike? Eller trodde man verkligen, att man kunde leva i förbund även med ett slaviskt Habsburgsrike?

Den officiella tyska diplomatiens liksom hela den allmänna opinionens inställning till, Österrikes inre nationalitetsproblem var inte längre bara dum utan helt enkelt vanvettig! Man räknade med ett förbund och byggde ett sjuttiomiljonersfolks hela framtid och säkerhet härpå - och åsåg hur den enda förutsättningen för detta förbund hos den andra parten år från år planmässigt och säkert undergrävdes. En vacker dag skulle det inte finnas något annat kvar än ett "fördrag" med diplomati i Wien, medan den hjälp från hela landets sida, man räknat med, gått förlorat.

I fråga om Italien var detta fallet redan från början. Om man i Tyskland bara studerat litet mera historia och sysslat med folkpsykologi, så hade man väl inte ett ögonblick kunnat tro, att Kvirinalen och Hofburg i Wien någonsin skulle kämpa på en garnensam front. Italien skulle förr ha blivit en vulkan, än en regering skulle ha vågat kommendera en enda italienare ut på slagfältet tillsammans med den så fanatiskt hatade habsburgska staten, såvida det icke varit såsom fiende. Jag har mer än en gång i Wien sett det lidelsefulla förakt och det bottenlösa hat, varmed italienaren var "fästad vid" den österrikiska staten, flamma upp. Huset Habsburg hade under århundradenas lopp i allt för hög grad försyndat sig mot Italiens frihet och oberoende, för att man skulle ha kunnat glömma detta, om man också hade velat. Det ville emellertid varken folket eller den italienska regeringen. För Italien fanns det således endast två möjligheter för samlevnaden med Österrike: antingen förbund eller krig.

Genom att välja det förra kunde man i lugn och ro förbereda sig för det senare.

Särskilt sedan Österrikes förhållande till Ryssland alltmer börjat tillspetsas, var den tyska förbundspolitikerna lika meningslös som farlig.

Detta var ett klassiskt exempel på frånvaron av varje stor och rak linje i en tankegång.

Varför slöt man då över huvud taget ett förbund? Naturligtvis för att på så sätt bättre kunna värna om rikets framtid än det varit möjligt, om det stått ensamt. Men rikets framtid var ingenting annat än frågan om bevarandet av tyska folkets existensmöjlighet.

Alltså kunde frågan endast lyda: hur måste den tyska nationens liv gestalta sig under en överskådlig framtid, och hur kan man inom ramen för de allmänna europeiska maktförhållandena garantera denna utveckling det nödvändiga underlaget och den erforderliga säkerheten?

När man nyktert betraktade förutsättningarna för den tyska statskonstens utrikespolitiska verksamhet, måste man komma till följande slutsats:

Tyskland har en årlig folkökning av niohundrausen själar. Svårigheten att föda denna armé av nya medborgare måste bli större år från år och till sist sluta med en katastrof, om man inte lyckas finna medel och vägar att i rätt tid förebygga risken för hungersnöd.

Det fanns fyra vägar, på vilka man kunde undgå dessa fruktansvärda framtidsutsikter.

1. Man kunde efter franskt mönster införa födelsekontroll och på så sätt förhindra en överbefolkning.

Naturen själv brukar ju under tider av stor nöd eller svåra klimatiska förhållanden ävensom under missväxtår skrida till begränsning av folkökningen i vissa länder eller hos vissa raser, och den gör detta enligt en lika vis som hänsynslös metod. Den hindrar inte fruktsamheten i och för sig men väl släktets fortbestånd genom att utsätta det för så svåra prövningar och umbäranden, att, alla, som äro mindre starka och mindre friska, tvingas att återvända till det evigt okändas sköte. De, som överleva tillvarons hårdhet, äro tusenfall prövade, hårda och lämpliga att fortplanta sig, så att det grundliga urvalet på nytt kan börja från början. I det naturen sålunda far brutalt fram mot den enskilda och ögonblickligen återkallar honom, om han inte är vuxen livets stormar, bibehåller den själva rasen och släktet kraftfulla, ja, ökar höggradigt deras livsduglighet.

Däriigenom blir förminskningen av antalet ett stärkande av den enskilda och alltså i sista hand av släktet.

Annat är det, när människorna ge sig på att själva begränsa sitt antal. De äro inte skurna ur naturens trä utan "humana". De förstå saken bättre än denna vishetens grymma drottning. De inskränka inte livsvillkoren för den enskilda utan snarare själva fortplantningen. Detta synes dem, som ju alltid endast se sig själva och aldrig rasen, mänskligare och rättvisare än det motsatta förfarandet. Tyvärr motsvara följderna inte avsikten:

Under det att naturen friger fortplantningen men likväl underkastar släktets fortbestånd de svåraste prövningar och ur överflödet av enskilda individer utväljer de bästa såsom värda att leva och alltså gynnar endast dem och låter dem fortsätta rasen, begränsar människan barnalstringen men drar å andra sidan krampaktigt försorg om, att varje till världen kommet väsen till varje pris hålles vid liv. Denna korrigerig av den gudomliga viljan synes henne lika vis som human, och hon gläder sig att ännu en gång ha övertrumpat naturen, ja, att ha bevisat dess otillräcklighet. Att i själva verket visserligen antalet härigenom begränsats, men i stället den enskildas kvalitativa värdet förminskats, vill Vår Herres lilla apekatt ogärna se eller höra talas om.

Ty så snart fortplantningen som sådan en gång begränsats och nativiteten sjunkit, träder i stället för den naturliga kampen för tillvaron, som endast tillåter den allra starkaste och friskaste att leva, den självförklarliga manien att till varje pris "rädda" även de svagaste, ja, de sjukligaste varelserna, varigenom lägges fröet till en avkomma, som måste bli allt ynkeligare, ju längre detta förhånande av naturen och dess vilja varar.

Slutet blir, att ett sådant folk en vacker dag kommer att berövas sin rätt att leva i denna värld; ty människan kan visserligen till en tid trotsa fortplantningsviljans eviga lagar, hämnden kommer dock förr eller senare. Ett starkare släkte skall förjaga de svaga, ty livsdriften i sin yttersta utformning kommer alltid att på nytt spränga alla löjliga bojor, som påläggas av en s. k. humanitet hos de enskilda, för att i dess ställe sätta naturens humanitet, som förintar svagheten för att bereda plats för styrkan.

Den, som alltså vill säkerställa tyska folkets tillvaro genom födelsekontroll, berövar det därmed dess framtid.

2. En andra väg vore den, som vi nu för tiden då och då höra föreslås och prisas: den inre kolonisationen. Detta är ett förslag, som är lika välmenat av många, som det

brukar vara missförstått av de flesta, och som på så sätt anställer största tänkbara skada.

Utän tvivel kan jordens avkastningsförmåga höjas upp till en bestämd gräns. Men också bara till en bestämd gräns och inte i det oändliga. En viss tid kan man alltså utan fara för hungersnöd utjämna tyska folkets förökning genom ett ökat utnyttjande av jorden. Häremot talar dock det faktum, att anspråken på livet i allmänhet stiger snabbare än till och med befolkningens antal. Människornas fordringar i fråga om kläder och föda bli större år för år och stå redan nu inte längre i något förhållande till våra förfäders behov för ungefär hundra år sedan. Det är alltså felaktigt att tro, att varje förhöjning av produktionen skapar förutsättning för en ökning av befolkningen. Nej, detta stämmer endast till en viss grad, i det att åtminstone en del av jordens marproduktion användes för att tillfredsställa människornas ökade behov. Till och med om man å ena sidan inskränker sig i allra högsta grad och å andra sidan ådagalägger den mest idoga flit, när man ändå en gång den gräns, som drages av jorden själv. Trots all flit, skall man inte längre lyckas få ut någonting mer av den, och även om det ödesdigra ögonblicket uppskjutas en tid, kommer det likväl. Först blir det hungersnöd gång efter annan, då skörden slår fel. Med det stigande folket blir hungersnöden en allt vanligare gäst, som till sist blott uteblir, när sällsynt rika år fylla spannmålsmagasinen. Men äntligen kommer den dag, då nöden inte ens vid sådana tillfällen kan hållas från dörren och hungern har blivit ett sådant folks eviga följeslagare. Nu måste naturen återigen träda hjälpende emellan och utvälja dem, som skola få leva vidare; eller också hjälper människan åter sig själv: d. v. s. hon tillgriper artificiella medel för att hindra folkökningen - med alla de redan antydda ödesdigra följderna för rasen och släktet.

Man skulle kunna invända, att en sådan framtid ändå till sist väntar hela mänskligheten, och att alltså ett enstaka folk icke kan undgå detta öde.

Detta är vid första påseendet utan vidare riktigt. Men man bör emellertid betänka följande:

Säkerligen kommer vid en bestämd tidpunkt hela mänskligheten, när jordens fruktbarhet inte längre räcker till för den allttjämt ökade befolkningen, att tvingas inställa förökningen av det mänskliga släktet och antingen låta naturen åter bestämma eller genom självhjälp - men i så fall på ett riktigare sätt än nu - skapa den nödvändiga kompensationen. Detta kommer i så fall att drabba alla folk, under det att för närvarande blott sådana raser råka i dylik nöd, som inte längre äga kraft och styrka nog att försäkra sig om den nödvändiga jorden här i världen. Ty det förhåller sig ju så, att det här på jorden ännu finns ofantligt stora jorddytor, som ligga outnyttjade och endast vänta på bebyggelse. Men det är också riktigt, att dessa jordområden inte av naturen i och för sig reserverats åt en bestämd nation eller ras för framtiden, utan de äro till för det folk, som har nog styrka att ta dem och nog flit att uppodla dem.

Naturen känner inga politiska gränser. Den placerar till att börja med alla levande väsen på detta jordklot och åser krafternas fria spel. Den starkaste och flitigaste tilldelas därefter såsom dess älsklingsbarn husbonderätten i tillvaron.

När ett folk begränsar sig till inre kolonisation, medan andra raser klamra sig fast på allt större jorddytor, tvingas det att gripa till självbegränsning redan vid en tidpunkt, då de övriga folken fortfarande ständigt föröka sig. Men en gång blir detta fallet, och desto tidigare, ju mindre den yta är, ett folk har till sitt förfogande. Då det i allmänhet tyvärr endast alltför ofta är de bästa nationerna, eller rättare sagt de enda verkliga kulturraserna, bärarna av allt mänskligt framåtskridande, som i sin pacifistiska

förblindelse besluta sig att avstå från förvärv av ny jord och nöja sig med "inre" kolonisation, medan mindervärdiga nationer förstå att försäkra sig om oerhörda områden här på jorden, kommer detta att leda till följande slutresultat:

De kulturellt högre stående men mindre hänsynslösa raserna måste till följd av sitt begränsade jordområde inskränka sin folktillväxt redan vid en tidpunkt, då de kulturellt lågtstående, men av naturen brutalare folken till följd av de större ytor, de ha att leva på, kunna föröka sig i all oändlighet. Med andra ord: världen kommer på detta sätt en vacker dag i händerna på den kulturellt mindervärdigare men handlingskraftigare delen av mänskligheten.

Då finns det inom en, om också ännu avlägsen framtid endast två möjligheter: antingen regeras världen efter vår moderna demokratis föreställningar, och då utfaller varje avgörande till de rasers fördel, som äro siffermässigt starkast, eller behärskas världen enligt den naturliga kraftordningens lagar, och i så fall segrar den brutala viljans folk - således ej heller i detta fall självbegränsningens nation.

Att vår värld en gång kommer att utsättas för hårda strider för mänsklighetens tillvaro, kan ingen tvivla på. När allt kommer omkring, segrar i all evighet endast självbevarelsedriften. Under denna smälter den s. k. humaniteten såsom uttryck för en blandning av dumhet, feighet och inbilsk viktighet som snö för marsolen. I evig strid har mänskligheten vuxit sig stor - i evig fred går den under.

Men för oss tyskar är parollen "inre kolonisation" olycksalig, emedan den genast bestyrker oss i tron att ha funnit ett medel, som i överensstämmelse med de pacifistiska åsikterna tillåter oss att i en behaglig slummertillvaro "arbeta" för vår existens. Om denna lära på allvar blir knäsat hos oss, betyder den slutet på varje ansträngning att bevara den plats här i världen, som tillkommer också oss. Om genomsnittstysken väl komma till den övertygelsen, att han även på detta sätt kunde säkerställa sitt liv och sin framtid, skulle varje försök till ett aktivt och därmed fruktbarande hävdande av Tysklands livsviktigaste intressen vara omintetgjort. Varje verkligt nyttobringande utrikespolitik skulle genom en dylik nationernas inställning komma att anses som begravnen och med den det tyska folkets framtid över huvud taget.

I medvetandet om dessa följder är det inte någon slump att det i första hand alltid är juden, som försöker och förstår att inplanta dylika livsfarliga tankar hos vårt folk. Han känner sina pappenheimare blott alltför väl för att icke ha reda på, att de tacksamt falla offer för varje guldmakare, som lyckas inbilla dem, att han funnit ett medel att överlista naturen och göra den hårda obönhörliga kampen för tillvaron överflödigt för att på annat sätt än genom arbete, ofta blott genom att göra ingenting - allteftersom det passar sig - svinga sig upp till herre över hela planeten.

Det kan inte skarpt nog betonas, att varje tysk inre kolonisation i första hand blott skall tjäna till att avlägsna sociala missförhållanden och framför allt undandraga jorden den allmänna spekulationen, men aldrig han vara tillräcklig för att säkerställa nationens framtid utan ny jord.

Handla vi annorlunda, skola vi inom kort inte bara ha förbrukat vår jord utan också vår kraft.

Slutligen må ytterligare följande fastslås:

Den inskränkning till ett bestämt litet jordområde, som den inre kolonisationen innebär, ävensom det resultat av samma slag, som framkallas av fortplantningens

begränsning, leder till ett utomordentligt ogynnsamt militärpolitiskt läge för ifrågavarande nation.

I storleken hos ett folks hemvist ligger redan en väsentlig faktor för bestämmandet av dess yttre säkerhet. Ju större det utrymme är, som står till ett folks förfogande, desto större är också dess naturliga skydd; ty allt hitintills ha militära avgöranden uppnåtts på ett snabbare och därigenom också lättare och i synnerhet verksammare och fullständigare sätt, när det gällt folk, som pressats samman på små jordtytor, än vad som är möjligt mot territoriellt omfångsrika stater. I statsområdets storlek ligger på så sätt alltså ett visst skydd mot lättsinniga angrepp, eftersom en framgång endast kan vinnas genom långa och hårda strider och alltså risken vid ett övermodigt överfall synes för stor, såvida inte alldeles särskilda omständigheter föreligga. Därför innebär statens storlek redan i och för sig en orsak till att folket lättare kan bibehålla sin frihet och sitt oberoende, medan en liten stat nästan utmanar till besittningstagande.

Faktiskt tillbakavisades i rikets s. k. nationella kretsar de båda första möjligheterna att skapa en utjämning mellan den ökade folkmängden och den till storleken oförändrade jorden. Orsakerna till denna position voro visserligen andra än de ovan anförda: till födelsebegränsningen förhöll man sig i första rummet avvisande till följd av en viss moralisk känsla; den inre kolonisationen tillbakavisade man med indignation, emedan man häri vädrade ett angrepp mot godsägareklassen och däri såg början till en allmän kamp mot privategendomen över huvud taget. Av den form, i vilken särskilt denna senare kur rekommenderades, kunde man utan vidare ha rätt till ett dylikt antagande.

I allmänhet var man inte vidare skicklig i att tygla den stora massan och träffade ej heller på något sätt problemets kärna.

Det återstod då endast tvenne vägar att tillförsäkra den stigande folkmängden bröd och arbete.

3. Man kunde antingen förvärva ny jord för att därstädes årligen placera de övertaliga miljonerna och sålunda även för framtiden vidmakthålla nationen på självförsörjningens grundval, eller man kunde övergå till att låta industri och handel arbeta för främmande behov för att av vinsten bestrida levnadsomkostnaderna.

Alltså: antingen jord- eller kolonial- och handelspolitik. Dessa båda vägar uppmärksammades, prövades, rekommenderades och bekämpades av de olika partierna, tills man slutligen slog in på den sistnämnda vägen.

Den förstnämnda av de båda hade förvisso varit den sundare.

Förvärvet av ny jord för den överskjutande folkmängdens bosättning äger oändligt många företräden, i synnerhet om man inte tänker på nuet utan på framtiden.

Redan möjligheten att bevara ett sunt bondestånd som fundament kan aldrig uppskattas tillräckligt högt. Många av de nu rådande missförhållandena äro följderna av det osunda förhållandet mellan lant- och stadsbefolkning. En fast stam av mindre och medelstora jordbrukare har under alla tider varit det bästa skyddet mot de sociala sjukdomar, man i våra dagar ser runt omkring sig. Detta är det enda sätt, på vilket nationen kan finna det dagliga brödet i det ekonomiska livets kretslopp. Industri och handel frånträda sin osunda ledande ställning och inränga sig inom ramen av ett nationellt planhushåll. Härigenom bli de inte längre grundvalen för nationens försörjning utan ett hjälpmedel härtill. När de väl ha åstadkommit en utjämning mellan den egna produktionen och efterfrågan på alla områden, göra de hela folkförsörjningen mer eller mindre oberoende av utlandet och bidra alltså till att säkerställa statens frihet och nationens oavhängighet, särskilt i svåra tider.

En dylik jordpolitik kan emellertid inte förverkligas t. ex. i Kamerun, utan numera nästan uteslutande i Europa. Man måste kyligt och nyktert utgå ifrån, att det säkerligen inte kan vara himlens avsikt att ge det ena folket femtio gånger så mycket jord här i världen som det andra. Man får i detta fall inte låta politiska gränser avhålla sig från att söka den eviga rättvisans gränser. Om denna jorden verkligen har utrymme för alla att leva på, må man då ge oss den mark, vi behöva för vårt uppehälle.

Detta skall man förvisso inte göra gärna. Men i så fall träder självbevarelsens rätt i kraft; vad man vägrar att ge oss i godo, måste vi ta med våld. Om våra förfäder en gång hade gjort sina beslut beroende av samma pacifistiska struntprat som i vår tid, skulle vi endast ha ägt en tredjedel av vårt nuvarande område; och ett tyskt folk skulle knappast längre ha någonting att säga till om i Europa. Nej - den naturliga beslutsamheten att kämpa för sin existens ha vi att tacka för rikets båda östliga gränsprovinser och därmed den inre styrka som vårt stats- och folkområdes storlek ger och som vi helt kunna tacka att vi bestått tills nu.

Även av ett annat skäl hade denna lösning varit den riktiga: Många europeiska stater likna för närvarande upp- och nedvända pyramider. Det område, de äga i Europa, är löjligt litet i jämförelse med deras belastning med kolonier, utrikes handel o. s. v. Man kan säga: toppen i Europa och basen i hela världen; till skillnad från den amerikanska unionen, som fortfarande har basen på sin egen kontinent och endast med toppen vidrör den övriga jorden. Därav kommer också denna stats oerhörda inre styrka och de flesta europeiska kolonial maktens svaghet.

Ej heller England utgör något bevis på motsatsen, då man på tal om det brittiska väldet blott alltför lätt glömmet den anglosachsiska världen som sådan. Englands ställning kan, till följd av dess språk- och kulturgemenskap med Förenta staterna, inte jämföras med någon annan stat i Europa.

För Tyskland låg följaktligen den enda möjligheten till genomförande av en sund jordpolitik i förvärvandet av nytt land i själva Europa. Kolonier kunna inte tjäna detta ändamål, så länge de inte synas i större utsträckning lämpliga att bebyggas av européer. På fredlig väg kunde man i nittonde århundradet inte längre förvärva dylika kolonialområden. En sådan kolonialpolitik hade endast kunnat genomföras genom en hård kamp, som det i så fall varit ändamålsenligare att utkämpa för att erövra områden på hemmakontinenten i stället för utomeuropeiskt land.

Ett dylikt beslut fordrar emellertid odelad hängivenhet. Det duger inte att genom halvmesyrer eller ens tvekan gripa sig an med en uppgift, vars genomförande synes möjlig blott under uppjudande av den yttersta energi. Då måste också rikets hela politiska ledning endrättigt ha inriktat sig på detta enda mål; inte ett steg skulle få ledas av andra bevekelsegrunder än medvetandet om denna uppgift och dess förutsättningar. Man skulle ha gjort klart för sig, att detta mål endast kunde uppnås genom kamp, och måste därefter med lugn och fattning ha sett striden an.

Alltså borde man uteslutande ur denna synpunkt ha prövat samtliga förbund och uppskattat dem efter deras användbarhet. Om man ville ha jord i Europa, kunde detta på det hela taget endast ske på Rysslands bekostnad. Då måste det nya riket åter marschera fram på de forna ordensriddarnas stråt, för att med det tyska svärdet ge den tyska plögen en torva och nationen det dagliga brödet.

För en dylik politik fanns det i Europa en enda bundsförvant: England.

Endast tillsammans med England förmådde man att med ryggen fri anträda en ny germanvandring. Vi torde inte haft mindre rätt härtill än våra förfäder. Ingen av våra pacifister vägrar att äta östprovinsernas bröd, ehuru den första plögen hette "svärdet"!

För att vinna Englands bevägenhet hade intet offer varit oss för stort. Det hade betytt uppgivande av kolonier, av sjömak och av konkurrens med den brittiska industrien.

Endast en obetingat klar inställning kunde ha lett till målet: resignation i fråga om världshandel, kolonier och en tysk krigsflotta, men koncentrerings av statens samtliga maktmedel på armén.

Resultatet torde ha blivit en tillfällig inskränkning, men en stor och mäktig framtid.

Det fanns en tid, då England låtit tala med sig på denna punkt. Därför att det mycket väl skulle ha förstått, att Tyskland till följd av sin befolkningstillväxt måste söka någon utväg och antingen finna denna med England i Europa eller utan England i världen.

Medvetandet härom torde väl i första hand kunna tillskrivas, att man vid sekelskiftet från själva London sökte närma sig Tyskland. För första gången visade sig då tecken på vad vi på sistone på ett i sanning skrämmande sätt kunnat iaktta. Man var oangenämt berörd vid tanken på att vara tvungen att krasa kastanjerna ur elden för England - som om det över huvud taget kunde tänkas ett förbund på annan grundval än ömsesidig affär. Med England hade en dylik affär varit tänkbar. Den brittiska diplomaten var tillräckligt klok för att veta, att utan gentjänst kan man inte räkna med någon tjänst.

Om man föreställer sig, att en klok tysk utrikespolitik övertagit Japans roll år 1904., kan man knappast tänka sig, vilka följder detta skulle ha haft för Tyskland.

Det skulle aldrig ha blivit något "världskrig".

Blodet från år 1904. skulle ha sparats det tiodubbla från 1914 till 1918.

Och vilken ställning skulle inte Tyskland nu ha intagit i världen!

I vilket fall som helst var förbundet med Österrike rena vanvettet.

Ty denna mumie till stat gick i förbund med Tyskland, inte för att genomkämpa ett krig utan för att upprätthålla en evig fred, som sedan på ett klokt sätt kunde användas till ett långsamt men säkert utrotande av tyskheten i monarkien.

Förbundet var en omöjlighet redan av det skälet, att man inte kunde vänta sig något aktivt försvar för nationella tyska intressen från en stat, som inte ens hade nog kraft och beslutsamhet att göra slut på avtyskningsprocessen alldeles utanför sina gränser. När Tyskland inte ägde så mycket nationell besinning och hänsynslöshet, att det kunde frånräcka den omöjliga habsburgska staten förfoganderätten över tio miljoner stamförvarters öde, kunde man sannerligen inte ha rätt att vänta, att det någonsin skulle räcka handen till sådana vittutseende och oförvägna planer. Det gamla rikets inställning till den österrikiska frågan var en provosten för dess förhållande i hela nationens ödeskamp.

I varje fall borde man inte lugnt ha sett på, hur tyskheten år för år trängdes tillbaka, eftersom värdet av förbundet med Österrike uteslutande bestämdes av det tyska elementets vidmakthållande.

Men man beträdde över huvud taget inte denna väg. Ingenting fruktade man så mycket som striden, och ändå måste man slutligen tvingas till den i det ogynnsammaste ögonblicket.

Man ville undfly ödet men upphanns av detta. Man drömde om världsfredens upprätthållande och hamnade i ett världskrig.

Och detta var huvudorsaken till att man inte ens observerade denna tredje väg till den tyska nationens framtid. Man visste, att förvärvandet av ny jord endast kunde ske i öster såg den i så fall oundvikliga striden och önskade ändå fred till varje pris. Ty den tyska utrikespolitikens paroll löd ej längre: den tyska nationen måste på allt sätt bevaras, utan snarare: världsfreden måste med alla medel bevaras. Hur detta lyckades känner var och en.

Jag skall sedermera återkomma härtill.

Så återstod alltså blott den fjärde möjligheten: industri och världshandel, sjömakts och kolonier.

Man kunde - till en början - lättare och väl också snabbare komma fram till en dylik utveckling. Bebyggelsen av nya jordområden är en långsam process, som ofta varar i sekler; ja, dess inre styrka ligger just däri, att det inte rör sig om ett plötsligt uppflammande utan om ett sakta men grundligt och ihållande uppväxande till skillnad från en industriell utveckling, som under loppet av några få år kan blåsas upp för att mera likna en såpbubbla än fullödigt kraft. Det går fortare att bygga en flotta än att under hårt arbete anlägga bondgårdar och skaffa dit nybyggare; men den kan också snabbare förintas än de sistnämnda.

När Tyskland ändå beträdde denna väg, borde man åtminstone ha gjort klart för sig, att också denna utveckling en vacker dag skulle utmynna i strid. Endast barn kunde inbilla sig, att man genom att vara snäll och väluppfostrad samt oupphörligt betona sina fredliga avsikter kunde skörda frukterna av sitt arbete i "fredlig tävlan mellan folken", som den vackra och salvelsefulla frasen löd; alltså utan att någonsin vara tvungen att gripa till vapen.

Nej: om vi beträdde denna väg, måste England en dag bli vår fiende. Det var minst sagt meningslöst att bli upprörd däröver - det motsvarade ju helt och hållet vår egen menlöshet - att England tog sig friheten att ingripa mot vårt fredliga arbete med den egoistiske våldsverkarens råhet.

Så skulle vi naturligtvis aldrig ha handlat.

Om europeisk jordpolitik endast kunde bedrivas mot Ryssland och i förbund med England, var å andra sidan kolonial- och världshandelspolitik tänkbar blott mot England och med Ryssland. Då borde man också här hänsynslöst ha tagit konsekvenserna - och framför allt snarare låtit Österrike löpa.

Ur alla synpunkter sett var detta förbund med Österrike vid sekelskiftet rena vansinnet.

Men man tänkte ju ej heller på att sluta förbund med Ryssland mot England lika litet som med England mot Ryssland, ty i båda fallen hade det slutat med krig. För att förhindra detta beslöt man sig i alla fall först för en handels- och industripolitik. Man ägde nu i den "ekonomiskt-fredliga" erövringen av världen en bruksanvisning, som en gång för alla skulle bryta nacken av den hittillsvarande våldspolitik.

Ibland var man kanske inte riktigt säker på den saken, i synnerhet när helt obegripliga hotelser förnummos från England; därför beslöt man sig också för att bygga en flotta, dock ingalunda för att angripa och förintas England, utan till "försvar" för "världsfreden" och den "fredliga" erövringen av världen. Därför blev den också i allo av något blygsammare proportioner, inte bara vad antalet beträffar utan även i fråga

om de olika fartygens tontal och armering, för att därigenom i alla fall de "fredliga" avsikterna skulle framskynta.

Pratet om en "ekonomiskt-fredlig" erövring av världen var den största dårskap, som någonsin kunde upphöjas till ledande princip för statens politik. Denna dårskap förstorades ytterligare genom att man inte drog sig för att anropa England som kronvittne för möjligheten av en dylik prestation. Vad härvid våra professorer i historia och deras historiska uppfattning gjort sig medskyldiga till, kan knappast åter gottgöras och är endast ett slående bevis på, hur många människor "lära sig" historia utan att förstå eller ens begripa dess innebörd. Just England har fullständigt vederlagt denna teori; ty intet folk har med svärdet bättre förberett och sedan med större hänsynslöshet försvarat sina handelspolitiska erövringar än det engelska. Är det inte rentav ett kännetecken för brittisk statskonst att dra ekonomisk vinning av politisk kraft och genast åter förvandla varje ekonomisk förstärkning i politisk makt? Vilket misstag är det inte att tro, att England personligen skulle vara för *fegt* att våga även sitt eget blod för sin handelspolitik! Att det engelska folket inte ägde någon "värnplikt" bevisade på intet sätt motsatsen; ty härvidlag kommer det inte an på den militära form, försvaret för tillfället har, utan långt mera på viljan och beslutsamheten att våga vad som finns. England har alltid ägt den rustning, det behövt. Det har alltid kämpat med de vapen, framgången krävde. Det stred medelst legosoldater, så länge intet annat behövdes; men det lät också nationens dyrbaraste blod rinna i strömmar, när endast ett sådant offer kunde bringa seger; alltid förblevo kampviljan, uthålligheten och det hänsynslösa genomförandet av striden oförändrade.

I Tyskland uppodlade man genom skola, press och skämttidningar en föreställning om engelsmannens och i nästan ännu högre grad hans lands psyke, som måste leda till ett svårt självbedrägeri. Ty av detta fånen smittades alla efter hand, och följden blev en underskattning, som bittert hämnade sig. Denna förfalskning var så grundlig, att man blev övertygad om, att engelsmannen var en lika slipad som personligen otroligt *feg* affärsman. Att man inte utan vidare kunde plocka åt sig och svindla ihop ett världsrike av det engelskas omfattning, begrepo tyvärr inte våra sublima lärare i den teoretiska vetenskapen. Man teg ihjäl eller slog dövörat till för de få, som läto höra sin varnande röst. Jag kommer ännu tydligt ihåg, hur förvånade mina kamrater sågo ut, när vi i Flandern personligen mötte de engelska Tommies. Redan efter de första dagarna på slagfältet hade det säkerligen börjat gå upp för litet var, att dessa skottar inte precis motsvarade dem, man ansett lämpligt måla ut för oss i skämttidningar och presstelegram.

Då anställde jag mina första betraktelser över ändamålsenligheten av denna form av propaganda.

Denna förfalskning förde emellertid en god sak med sig för sina utbredare: man kunde med detta, om också oriktiga exempel demonstrera det berättigade i en ekonomisk erövring av världen. Vad som kunde lyckas för engelsmännen, måste också kunna lyckas för oss, varvid man som ett alldeles särskilt plus räknade vår betydligt större ärlighet och avsaknaden av den speciellt engelska "bakslugheten". Man hoppades därigenom lättare kunna vinna såväl de stora som framför allt de mindre nationernas förtroende.

Att vår ärlighet var en fasa för de andra, gick alls inte upp för oss redan av det skälet, att vi på fullt allvar själva trodde på allt detta, medan den övriga världen ansåg ett sådant beteende som uttryck för en synnerligen durkdriven lögnaktighet, tills slutligen

till allas förvåning revolutionen gav en djupare inblick i den obegränsade dumheten i vår uppriktiga karaktär.

Redan av meningslösheten i denna "ekonomiskt-fredliga erövring" av världen framgår det meningslösa i Trippelalliansen. Vilken stat kunde man väl annars ha slutit förbund med? Tillsammans med Österrike kunde man i varje fall inte ge sig ut på krigisk erövring ens i Europa. Just häri bestod redan från början den inre svagheten hos detta förbund. En Bismarck kunde tillåta sig denna nödfallsutväg, men inte varje klåpare till efterträdare, allra minst vid en tidpunkt, då inte längre de väsentliga förutsättningarna ens för det bismarckska förbundet voro för handen; ty Bismarck trodde sig ännu i Österrike se en tysk stat. Med det successiva införandet av den allmänna rösträtten hade emellertid detta land sjunkit ned till ett parlamentariskt regerat, otyskt virrvarr.

Förbundet med Österrike var även raspolitiskt fördärvbringande. Man fann sig i, att det vid rikets gräns uppväxte en ny slavisk stormakt, som förr eller senare måste få en helt annan inställning till Tyskland än t. ex. Ryssland. Allteftersom de enda representanterna i monarkien för denna förbundstanke förlorade sitt inflytande och undanträngdes från de inflytelserika posterna, måste förbundet för varje år bli allt ihålligare och svagare.

Redan vid sekelskiftet hade förbundet med Österrike inträtt i precis samma stadium som Österrikes förbund med Italien.

Även här fanns det endast två möjligheter: antingen var man den habsburgska monarkiens bundsförvant, eller måste man protestera mot tyskhetens tillbakaträngande. Men när man först börjar med något dylikt, brukar detta för det mesta sluta med öppen strid.

Värdet av Trippelalliansen var redan ur psykologisk synpunkt obetydligt, då styrkan hos ett förbund avtar i samma mån som det inskränker sig till att bevara status quo. Ett förbund blir däremot starkare, ju mera de olika kontrahenterna kunna hoppas på, att därigenom uppnå vissa gripbara, expansiva mål. Som alltid ligger styrkan också här inte i försvaret utan i angreppet.

Detta förstod man redan då på olika håll, men tyvärr inte bland de "sakkunniga". Dåvarande överste Ludendorff, officer i stora generalstaben, påvisade i en promemoria av år 1912 särskilt dessa brister. Naturligtvis tillerkändes saken från "statsmännens" sida inte någon betydelse; liksom över huvud taget sunt förnuft förefaller ändamålsenligt blott för vanliga dödliga, men principiellt kan sättas ur spelet, när det är fråga om "diplomater".

Det var en lycka för Tyskland, att kriget år 1914 bröt ut i Österrike och habsburgarna alltså måste vara med; hade det varit tvärtom, skulle Tyskland ha stått ensamt. Aldrig skulle den habsburgska staten kunnat eller ens velat delta i en strid, som uppstått genom Tysklands förvållande. Vad man sedermera klandrade i så hög grad i fråga om Italien, skulle i så fall redan ha inträffat i Österrike: man hade förblivit "neutral" för att därigenom åtminstone i början rädda staten från en revolution. Den österrikiska slavismen skulle redan år 1914 hellre ha styckat monarkien, än den tillåtit någon hjälp till Tyskland.

Det var på den tiden mycket få personer som kunde fatta, hur stora faror och komplikationer förbundet med Donau monarkien förde med sig.

För det första ägde Österrike alltför många fiender, som spekulerade på att få ärva den skröpliga staten, för att inte med tiden ett visst hat skulle uppstå mot Tyskland, som alla ansågo som orsaken till, att monarkiens av alla emotsedda och efterlängtade

sammanbrott förhindrades. Man kom till den övertygelsen, att Wien till sist endast kunde nås på omvägen över Berlin.

Därigenom förlorade Tyskland för det andra sina bästa och mest lovande förbundsmöjligheter. Ja, i dess ställe trädde en allt större spänning i förhållandet till Ryssland och till och med Italien. Och dock var den allmänna stämningen i Rom tyskvänlig, medan hatet mot Österrike slumrade i varje italiens hjärta och ofta flammade upp i ljusan låga.

Eftersom man nu en gång givit sig in på handels- och industripolitik, fanns inte längre den minsta anledning till en strid med Ryssland. Endast de båda nationernas fiender kunde ännu ha ett levande intresse därav. Faktiskt var det också i första rummet judar och marxister, som med alla medel underblåste och hetsade till krig mellan de båda staterna.

Slutligen måste för det tredje detta förbund innebära en oändlig fara för Tyskland, eftersom när som helst en stormakt, som var fientligt sinnad mot det bismarckska riket, med lätthet kunde lyckas mobilisera en hel rad stater mot Tyskland, genom att ställa i utsikt för var och en att kunna sko sig på den österrikiska bundsförvantens bekostnad.

Hela Östeuropa kunde bringas i uppror mot Donau-monarkien, i synnerhet Ryssland och Italien. Aldrig skulle den världskoalition, till vilken konung Edward lagt grunden, ha fullbordats, om inte Österrike som Tysklands bundsförvant utgjort ett så lockande arv. Blott så var det möjligt att samla stater med annars heterogena önskingar och mål på en enda anfallsfront. Vid ett allmänt angrepp på Tyskland kunde var och en hoppas på en bit ur Österrikes skinn. Att också Turkiet tycktes vara passiv delägare i detta olycksförbund, ökade faran i utomordentlig grad.

Den internationella judiska världsfinsans behövde detta lockmedel för att kunna genomföra planen på den efterlängta förintelsen av Tyskland, som inte ville foga sig i den internationella kontrollen av finanserna och näringslivet. Endast härigenom kunde man smida samman en koalition, som stark och modig i medvetandet om de marschberedda miljonhärarna, var beredd att äntligen rycka den behornade Siegfried in på livet.

Förbundet med den habsburgska monarkien, som redan i Österrike alltid fyllt mig med missmod, började nu bli en orsak till långa inre analyser, som för framtiden ännu mer styrkte mig i min förutfattade mening.

Jag gjorde redan på den tiden i de trängre kretsar, i vilka jag umgicks, ingen hemlighet av min övertygelse, att detta olycksaliga fördrag med en till undergång dömd stat skulle leda till ett katastrofalt sammanbrott också för Tyskland, om man inte förstods att i rätt tid göra sig fri. Jag vacklade heller inte ett ögonblick i denna min klippfasta övertygelse, när slutligen världskrigets stormar syntes ha bortsopat varje förnuftig eftertanke och hänförelsens yra ryckt med sig även dem, som bort se på verkligheten med kalla ögon. Även under den tid, jag själv befann mig vid fronten, hävdade jag, närhelst dessa problem komma på tal, min åsikt, att förbundet måste upplösas, ju snarare dess bättre för den tyska nationen, och att prisgivandet av den habsburgska monarkien inte var något offer, om Tyskland därigenom kunde uppnå en inskränkning av sina motståndares antal; ty dessa miljoner människor hade inte anlagt stål hjälmen för att slå vakt kring en förfallen dynasti, utan för att rädda den tyska nationen.

Före kriget såg det ett par gånger ut, som om åtminstone på ett håll ett stilla tvivel på riktigheten av den inslagna förbundspolitikern höll på att dyka upp. Tysk-konservativa kretsar började gång på gång att varna för alltför stor godtrogenhet, men för detta liksom för allt annat förnuftigt tal slog man dövörat till. Man var övertygad om att befinna sig på den rätta vägen till en "erövring" av världen, vars framgång skulle bli oerhörd, men offren så gott som inga.

De "obehöriga" hade intet annat att göra än att tiggande åse, varför och huru de "sakkunniga" marscherade raka vägen i fördärvet och drogo efter sig det goda folket liksom råttfångaren i Hameln.

*

Den djupare liggande orsaken till möjligheten att framställa denna vanvettiga "ekonomiska erövring" som en praktisk politisk väg, och upprätthållandet av "världsfreden" som ett politiskt mål för ett helt folk, ja, att till och med göra detta begripligt, var att finna i det allmänna försvagandet av vårt politiska tänkande i dess helhet.

Med den tyska teknikens och industriens segertåg och den tyska handelns uppmuntrande framgångar glömde man småningom bort, att allt detta var möjligt endast under förutsättningen av en stark stat. Man gick tvärtom på vissa håll så långt, att man hävdade, att staten själv hade dessa omständigheter att tacka för sin existens, att den själv i första rummet utgjorde en ekonomisk institution, som borde regeras enligt ekonomiska intressen, och till följd därav också för sitt bestånd var beroende av näringslivet. Detta tillstånd prisades följaktligen som det allra sundaste och naturligaste.

Staten har emellertid inte det minsta att skaffa med en viss ekonomisk lära eller utveckling.

Den är icke en sammanfattning av ekonomiska kontrahenter inom ett visst begränsat område till uppfyllande av ekonomiska uppgifter, utan en organisation av en gemenskap av fysiskt och psykiskt närbesläktade varelser för att bättre kunna möjliggöra släktets fortbestånd och uppnå de mål, försynen satt för deras tillvaro. Detta och intet annat är ändamålet och meningen med en stat. Näringslivet är endast ett av de många hjälpmedel, som erfordras för att uppnå detta mål. Det är aldrig en stats orsak eller ändamål, såvida inte denna redan från början är uppbyggd på en onaturlig och således oriktig grund. Endast härigenom kan det förklaras, att staten som sådan inte ens behöver ha en territoriell begränsning som förutsättning. Detta behövs blott i fråga om de folk, som själva vilja säkerställa sina medbröders uppehälle, d. v. s. äro beredda att genom eget arbete utkämpa striden för tillvaron. De folk, som liksom drönare smyga sig in bland den övriga mänskligheten för att under alla möjliga förevändningar få denna att arbeta för sin räkning, kunna bilda stater till och med utan eget, bestämt begränsat område. Detta gäller i första hand det folk, under vars parasiterande hela den hederliga mänskligheten lider i våra dagar: judarna.

Den judiska staten har aldrig varit begränsad till rummet utan universiellt obegränsad, endast sammanhållen av rasen. Därför har detta folk alltid bildat en stat i staten. Det tillhör de mest geniala knep, som någonsin uttänkts, att låta denna stat segla under "religionens" flagg och därmed tillförsäkra den samma tolerans, som ariern alltid är beredd att bestå varje religiös bekännelse. Ty den mosaiska religionen är i själva verket ingenting annat än en lära om hur den judiska rasen skall bevaras. Den

omfattar därför också nästan alla områden inom det sociologiska, politiska och ekonomiska vetandet, som över huvud kunna räknas dit.

Driften att vidmakthålla släktet är den första orsaken till bildandet av mänskliga samhällen. Till följd härav är staten en nationell organism och inte en ekonomisk organisation. Detta är en skillnad, som är lika stor som den förblir; obegriplig, särskilt för våra dagars "statsmän". Därför tro sig dessa också kunna uppbygga staten med ekonomiens hjälp, medan den i själva verket i evighet är resultatet av yttringarna av de egenskaper, som höra samman med viljan att bevara släktet och rasen. Men dessa äro alltid hjältemodiga dygder och aldrig krämaraktig egoism, medan vidmakthållandet av ett släkte förutsätter beredvilligheten att offra den enskilda. Betydelsen av skaldens ord:

"Och den som ej vågar sitt liv därför,
honom ej heller hans liv tillhör"

är just den, att det är nödvändigt att offra sin personliga existens för rasens bestånd. Alltså är den väsentligaste förutsättningen för bildandet och upprätthållandet av en stat en bestämd samhörighetskänsla på grundvalen av fysisk och psykisk släktskap ävensom beredvilligheten att med alla medel arbeta för den. Hos folk på egen mark alstrar detta hjältedygder, men hos snyltgäster förljuget hyckleri och bakslug grymhet, om inte dessa egenskaper kunna påvisas redan som förutsättning för deras till formen så olikartade statliga existens. Bildandet av en stat kan, åtminstone ursprungligen, endast ske genom insatsen av dessa egenskaper. I kampen för tillvaron skola alltid de folk vara underlägsna, d. v. s. bli underkuvade och därigenom förr eller senare dö ut, vilka i den ömsesidiga striden visa minst hjältedygder eller inte äro vuxna den fientliga parasitens lögnaktiga list. Men även i detta fall kan detta mindre tillskrivas bristen på klokhet, än bristen på beslutsamhet och mod, som söker dölja sig under ett humant tänkesätts mantel.

Hur litet de statsbildande och statsbevarande egenskaperna ha att göra med näringslivet, visar tydligast den omständigheten, att en stats inre styrka endast ytterst sällan sammanfaller med en s. k. ekonomisk blomstring, medan denna däremot i oändligt många fall synes visa hän på statens nära förestående förfall. Om nu bildandet av mänskliga samhällen i första rummet kunde tillskrivas ekonomiska krafter eller pådrivare, måste den största ekonomiska blomstringen också samtidigt betyda den största styrkan hos staten och inte tvärtom.

Tron på näringslivets statsbildande eller statsbevarande kraft förefaller särskilt obegriplig i fråga om ett land, som i varje avseende klart och tydligt uppvisar den historiska motsatsen. Just Preussen bevisar med underbar skärpa att inte materiella egenskaper utan endast ideella dygder förmå bilda en stat. Först i deras skygd kan näringslivet blomstra upp, tills det sjunker tillbaka i och med de rent statsbildande egenskapernas sammanbrott; en process, som vi just nu kunna se ett så fruktansvärt sorgligt exempel på. Människans materiella intressen trivas bäst, så länge de hålla sig i hjältedygdernas skugga. Så snart de försöka träda i förgrunden av tillvaron, förstöra de förutsättningarna för sitt eget bestånd.

Närhelst ett maktpolitiskt uppsving ägde rum i Tyskland, började också näringslivet leva upp; men alltid, när näringslivet blev det enda innehållet i vårt folks liv och de ideella dygderna förkvävdes, bröt staten åter samman och drog inom kort näringslivet med sig i fallet.

Om man nu gör sig den frågan, vilka de statsbildande eller blott statsbevarande krafterna i själva verket ära, så kan man sammanfatta dem under en enda beteckning: förmåga och vilja hos den enskilda att uppoffra sig för det hela. Att dessa dygder inte ha det ringaste att göra med ekonomien, framgår av det nakna faktum, att människan aldrig uppoffrar sig för den, d. v. s.: man dör inte för affärer utan endast för ideal. Intet bevisade bättre engelsmannens psykologiska överlägsenhet, när det gällde att förstå folkets själ, än den motivering, han förstod att ge för sin strid. Under det att vi stredo för brödet, kämpade England för "friheten", och inte ens för sin egen, nej, för de små nationernas. Hos oss skrattade man åt eller förargade man sig över denna fräckhet, och bevisade därmed, hur tanklöst dum Tysklands s. k. statskonst blivit redan före kriget. Man hade inte längre den blekaste aning om beskaffenheten av den kraft, som förmådde män att av egen fri vilja gå i döden.

Så länge det tyska folket år 1914 ännu trodde sig strida för idealen, höll det stand; men när man lät det kämpa endast för det dagliga brödet, gav det hellre upp spelet.

Våra snillrika "statsmän" förvånade sig över detta omslag i tänkesättet. Det gick aldrig upp för dem, att en människa från det ögonblick, då hon kämpar för ett ekonomiskt intresse, om möjligt försöker undgå döden, eftersom denna för alltid skulle beröva henne möjligheten att njuta stridens lön. Även den bräckligaste mor kan bli en hjältinna, när det för henne gäller att rädda sitt eget barn; och endast kampen för att bevara släktet och den stat, som skyddar det, har i alla tider förmått driva männen mot fiendens spjutspetsar.

Följande sats kan uppställas som en alltid giltig sanning:

Aldrig har en stat uppbyggts på det fredliga näringslivets grund, utan alltid på rasbevarande instinkter, antingen nu dessa bestått i hjältedygder eller listig förslagenhet; det förra resulterar i ariska arbets- och kulturstater, det senare i judiska snyltgästkolonier. Så snart hos ett folk eller en stat ekonomien börjar ta överhand över dessa drifter, blir det självt en lockande orsak till underkuvande och förtryck.

Förkrigstidens tro, att man genom handels- och kolonialpolitik på fredlig väg kunde öppna eller erövra världen för det tyska folket, var ett klassiskt tecken på, att de verkligt statsbildande och statsbevarande dygderna och den därav följande insikten, viljestyrkan och handlingskraften gått förlorade; det naturnödvändiga kvitterandet härav var världskriget med dess följder.

För den, som inte forskar på djupet, kunde denna den tyska nationens inställning - den var nämligen så gott som allmän - endast framstå som en olöslig gåta: just Tyskland var ju ett alldeles enastående exempel på ett rike som uppstått på rent maktpolitisk grund. Preussen, rikets groddcell, blev till genom strålände hjältemod och inte genom finansoperationer eller handelstransaktioner, och riket självt var intet annat än den härligaste belöning för maktpolitisk ledning och militärt dödsförakt. Hur kunde just det tyska folket så försvagas i sin politiska instinkt? Ty här rörde det sig inte om en enstaka företeelse utan om tecken på förfall, som i verkligt skrämmande mängd än flammade upp som irrbloss och fladdrade fram och åter över folkroppen, än som giftiga bölder angrep nationen både här och där. Det såg ut, som om en aldrig sinande giftström av en hemlighetsfull makt drivits ända in uti de yttersta blodkärlen på denna forna hjältekropp för att alltmer förlama det sunda förnuftet och den rena självbevarelsedriften.

I det att jag otaliga gånger lät dessa - av mitt ställningstagande till den tyska förbunds- och handelspolitiken under åren 1912 till 1914 betingade - frågor dra förbi min inre

syn, framstod allt klarare som gåtans lösning den makt jag redan förut lärt känna i Wien, ehuru där från helt andra synpunkter: marxismens lära och världsåskådning samt dess organisatoriska tillämpning.

För andra gången i mitt liv borrade jag mig in i denna förstörelselära - och denna gång inte längre ledd av intryck och påverkningar från min dagliga omgivning, utan hänvisad därtill genom iakttagandet av de allmänna tilldragelserna i det politiska livet. I det jag på nytt fördjupade mig i den teoretiska litteraturen rörande denna nya värld och sökte föreställa mig dess möjliga verkningar i praktiken, jämförde jag dessa med de faktiska utslagen av anhängarnas verksamhet i det politiska, kulturella och ekonomiska livet.

För första gången riktade jag nu min uppmärksamhet på försöken att bli herre över denna världspest.

Jag studerade Bismarcks undantagslagstiftning och dess avsikter, strid och seger. Så småningom fick jag en nästan granitfast grund för min egen övertygelse, så att jag sedan dess aldrig nödgats ändra mina åsikter i denna fråga. Likaså underkastade jag förhållandet mellan marxismen och judendomen en ytterligt grundlig prövning.

I Wien hade särskilt Tyskland stått för mig som en orubblig koloss; men nu började onda aningar inställa sig. Jag förargade mig i tysthet och i min lilla bekantskapskrets över den tyska utrikespolitiken ävensom över det, som det syntes mig, otroligt lättsinniga sätt, på vilket man behandlade det viktigaste problem, som över huvud taget fanns för Tyskland, marxismen. Jag kunde faktiskt inte förstå, hur man så blint kunde rusa rakt i armarna på en fara, vars yttringar i enlighet med marxismens egen avsikt en gång måste bli oerhörda. Redan på den tiden varnade jag min omgivning - på samma sätt som jag i dag gör det i stort - för alla fega stackares lugnande valspråk: "Oss kan ingenting hända!" En liknande förgiftning av tänkesätten hade en gång förstört ett jätterike. Skulle Tyskland ensamt icke vara underkastat precis samma lagar som alla andra mänskliga samfund?

Under åren 1913 till 1914 uttalade jag också för första gången i olika kretsar, vilka numera delvis äro trofast anslutna till den nationalsocialistiska rörelsen, den övertygelsen, att frågan om den tyska nationens framtid är frågan om marxismens tillintetgörande.

I den olycksaliga tyska förbundspolitiken såg jag endast en av de genom denna läras upplysningsarbete framkallade följdföreteelserna; ty det förfärliga var just, att detta gift nästan omärkligt förstörde samtliga grundvalar för en sund ekonomisk och politisk åskådning, utan att de, som angrepos därav, i regel själva anade, i hur hög grad deras görande och låtande redan var ett utslag av denna världsåskådning, som de eljest på det skarpaste avvisade.

Det tyska folkets inre tillbakagång hade redan för länge sedan börjat, utan att människorna, som så ofta i livet, kommit på. det klara med vem som ödelade deras tillvaro. Ibland plåstrade man om den sjuke en smula, men förväxlade sjukdomens yttringar med dess upphov. Eftersom man icke kände eller ville lära känna detta senare, hade kampen mot marxismen inte mer värde än en kvacksalvarkur.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

5

VÄRLDSKRIGET

Under mina slyngelår hade ingenting bedrivit mig så mycket, som att jag råkat vara född i en tid, som synbarligen reste äretempel blott för krämare och ämbetsmän. De historiska tilldragelsernas vågor tycktes på allvar ha lagt sig, så att framtiden endast syntes tillhöra "folkens fredliga tävlan", det vill alltså säga ett lugnt, ömsesidigt luredrejeri under avkoppling av våldsamma metoder. De olika staterna började alltmer likna affärsföretag, som ömsesidigt undergräva varandra, snappa bort kunder och beställningar och på alla sätt söka lura varandra, allt detta iscensatt under lika bullersamt som harmlöst oväsen. Denna utveckling syntes inte bara hålla i sig, utan skulle en gång (på allmän begäran) förvandla hela världen till ett enda stort varuhus, i vars ljusgård bysterna av de slugaste skojarna och menlösaste ämbetsmännen skulle bevaras åt odödligheten. Köpmännen skulle engelsmännen bestå, tyskarna ämbetsmännen, men till att bli affärens innehavare måste judarna uppoffra sig, då de, efter vad de själva säga aldrig förtjäna någonting utan blott evigt "betala", och dessutom tala de flesta språken.

Varför blev man inte född hundra år tidigare? Till exempel på befrielsekrigens tid, då en man verkligen var värd någonting också utan "affär"?

Jag hade ofta förargat mig över min, allt för sent anträdda jordiska vandring och räknat den tid av "lugn och ordning", som förestod mig, som en oförtjänt nedrighet av ödet. Inte ens som pojke var jag "pacifist", och alla uppfostringsförsök i den riktningen hade varit fruktlösa.

Då kom boerkriget som en blixtrå från klar himmel.

Jag väntade varje dag med otålighet på tidningarna, slukade telegram och meddelanden från fronten och var lycklig att åtminstone på avstånd få vara ett vittne till denna hjältestrider.

När det rysk-japanska kriget utbröt, var jag betydligt mera mogen, men också uppmärksammare. Nu hade jag redan tagit parti av mera nationella skäl och ställde mig vid diskussioner genast på japanernas sida. Jag såg i ryssarnas nederlag även ett nederlag för den österrikiska slavismen.

Många år hade flytt sedan dess, och det som under mina pojkår syntes mig som en tärande sjukdom, uppfattade jag nu som lugnet före stormen. Redan under min tid i Wien låg över Balkan den tryckande luften, som brukar bebåda orkanen, och då och då blixtrade ett ljussken till i fjärran för att åter snabbt försvinna i det tryckande mörkret. Så kom Balkankriget, och med detta sopade den första vindpusten fram över det nervöst upphetsade Europa. Den tid, som nu följde, föreföll människorna som en svår marritt, ruvande som tropikernas feberheta glöd, så att känslan av den annalkande katastrofen skapade en evig oro, som slutligen förvandlades till längtan: måtte himlen äntligen ge fritt lopp åt ett öde, som inte längre kunde avvärjas. Då slog också den

första väldiga blixtrålen ned på jorden: ovädret brast löst, och dånet från världskrigets batterier blandade sig med himlens tordön.

När underrättelsen om mordet på ärkehertig Franz Ferdinand nådde München (jag satt hemma och fick endast en dunkel uppfattning om hur det gått till), blev jag först ängslig, att kulorna möjligen skulle ha avlossats av tyska studenter, vilka av indignation över tronföljarens ständiga slaviseringsarbete ville befria det tyska folket från denna inre fiende. Vad följderna härav skulle ha blivit, kan man lätt tänka sig: en ny våg av förföljelser, som nu skulle ha varit "rättfärdigade" och "motiverade" i hela världens ögon. Men när jag strax efteråt fick höra namnen på de förmodade gärningsmännen och dessutom läste, att de voro serber, greps jag av en stilla rysning över denna det outrannsaktiga ödets hämnd.

Slavernas störste vän föll för slaviska fanatikernas kulor.

Den, som under de senaste åren ständigt haft tillfälle att iaktta Österrikes förhållande till Serbien, kunde knappast ett ögonblick tvivla på, att stenen nu kommit i rullning och inte längre kunde hejdas.

Man gör Wien-regeringen orätt, om man i våra dagar överöser den med förebråelser för formen och innehållet i det ultimatum, den då utfärdade. Ingen annan makt i världen hade kunnat handla annorlunda i samma belägenhet. Österrike hade vid sin gräns i sydost en ovevlig dödsfiende, som med allt kortare mellanrum utmanade monarkien, och som aldrig lät sin uppmärksamhet slappna, tills äntligen det gynnsamma ögonblicket att krossa riket var inne. Man hade anledning frukta, att detta skulle inträffa senast vid den gamle kejsarens död; sedan skulle monarkien knappast längre kunna göra allvarligt motstånd. Under de sista åren identifierades staten helt och hållet med kejsar Franz Joseph. För den stora massan var det liktydigt med rikets död, när denna uråldriga personifikation av riket dog. Ja, det hörde till den slaviska politikens slugaste knep att inge folk den föreställningen, att den österrikiska staten endast hade denne monarks underbara, enastående statskonst att tacka för sin tillvaro; ett smicker, som uppfattades så mycket nådigare i Hofburg, som det långt ifrån svarade mot denne kejsares verkliga förtjänster. Den tagg, som låg gömd i detta lovprisande, hittade man inte. Man såg inte eller ville kanske inte längre se, att ju mera monarkien var inställd på den överlägsna regeringskonsten hos denne, alla tiders "visaste monark", desto katastrofalare måste läget bli, när ödet även här en dag klappade på portarna för att hämta sin tribut.

Var det gamla Österrike över huvud taget tänkbart utan den gamle kejsaren?

Skulle inte den tragedi, som en gång drabbade Maria Theresia, genast upprepas?

Nej, man gör verkligen regeringskretsarna i Wien orätt, om man förebrår dem, att de hetsade till ett krig, som kanske kunde ha undvikits. Det kunde inte undvikas, på sin höjd uppskjutas ytterligare ett eller ett par år. Det var just den tyska såväl som den österrikiska diplomatiens förbannelse, att de alltid sökt uppskjuta den oundvikliga uppgörelsen, tills de till sist blevo tvungna att slå till i det ogynnsammaste ögonblicket. Man kan vara övertygad om, att ett ytterligare försök att rädda freden givet skulle ha lett till ett krig vid en ännu olämpligare tidpunkt.

Nej, den som inte önskade detta krig, måste också ha mod att ta konsekvenserna. Men dessa hade endast kunnat bestå i uppoffrandet av Österrike. Kriget skulle även i så fall ha kommit, kanske inte som allas kamp mot oss, men i form av den habsburgska monarkiens splittring. Man måste besluta sig för att själv delta eller endast spela åskådarens roll och med tomma händer låta ödet ha sin gång.

Men just de, som nu allra mest fördöma krigets början och fälla de visaste omdömena, äro desamma, som på det mest ödesdigra sätt medverkade till att styra in i det.

Socialdemokratien hade sedan decennier bedrivit den mest skurkaktiga krigshets mat Tyskland, men centern hade av religiösa motiv gjort den österrikiska staten närmast till en huvud- och vändpunkt för den tyska politiken. Nu måste man bära följderna av denna dumhet. Vad som skedde måste ske och kunde under inga omständigheter undvikas. Den tyska regeringens skuld härvidlag var, att den, för att till varje pris bevara freden, alltid försummade de gynnsammaste ögonblicken att slå till, insnärjde sig i förbundet för världsfredens upprätthållande och så till sist blev offer för en världskoalition, som gentemot strävan att bevara världsfreden satte en fast vilja till världskrig.

Hade regeringen i Wien den gången givit sitt ultimatum en annan och mildare form, så skulle detta på sin höjd ha medfört den ändringen av situationen, att den själv blivit bortsopad av folkets indignation. Ty i den stora massans ögon var tonen i detta ultimatum fortfarande alltför hänsynsfull och på intet sätt överilad eller ens för brutal. Den, som nu försöker förneka detta, är antingen en tråskalle utan minne eller en fullt medveten lögnare.

Striden 1914 blev sannerligen inte påtvungen massorna, utan påyrkades av hela folket.

Man ville äntligen göra slut på den allmänna osäkerheten. Endast på detta sätt kan man förstå, att över två miljoner tyska män och gossar frivilligt ställde sig under fanorna, beredda att skydda dem till sista bladdroppen.

*

Mig själv föreföllo dessa timmar som en befrielse från de pinsamma intryck, jag fått i min ungdom. Jag drar mig heller inte nu för att erkänna, att jag överväldigad av stormande hänförelse sjönk på knä och av överfullt hjärta tackade himlen för att den skänkt mig lyckan att få uppleva denna tid.

En frihetsstrid hade utbrutit av större proportioner, än, jorden hittills skådat; ty när kriget väl börjat, började till och med den stora massan förstå, att det denna gång inte rörde sig om Serbiens eller ens Österrikes öde, utan om den tyska nationens vara eller icke vara.

För sista gången på många år hade folket blivit klarsynt beträffande sin egen framtid. Redan i början av den väldiga kampen kom också den nödiga allvarliga undertonen i den översvallande hänförelsens rus; redan insikten härom lät den nationella resningen bli någonting mera än en skorstenseld. Allvaret var också endast alltför nödvändigt; den tiden gjorde man sig i allmänhet inte det ringaste begrepp om den begynnande stridens eventuella längd. Man drömde om att åter vara hemma till vintern för att fortsätta på nytt med sitt fredliga arbete.

Vad människan vill, det hoppas och tror hon. Det överväldigande flertalet av nationen hade redan för länge sedan tröttnat på det eviga osäkerhetstillståndet; det var således helt förklarligt, att man inte längre trodde på ett fredligt biläggande av den österrikisk-serbiska konflikten, men hoppades på en slutgiltig uppgörelse. Till dessa miljoner hörde även jag.

Knappt hade attentatet blivit bekant i München, förrän två tankar dök upp i min hjärna: för det första, att kriget skulle vara oundvikligt, för det andra, att den habsburgska staten nu skulle vara tvungen att stå fast vid förbundet. Vad jag alltid

mest fruktat tär, var den möjligheten, att Tyskland självt en vacker dag - kanske just till följd av detta förbund skulle kunna råka in i en konflikt, utan att Österrike givit den direkta anledningen härtill, och den österrikiska staten sålunda av inrikespolitiska skäl inte skulle kunna besluta sig för att hålla bundsförvanten om ryggen. Den slaviska majoriteten i riket skulle genast ha börjat sabotera en sådan avsikt och skulle hellre ha slagit hela staten i spillror än lämnat bundsförvanten den erforderliga hjälpen. Denna fara var nu avvärd. Den gamla staten måste kämpa, om den ville eller ej.

Min egen ställning till konflikten var lika enkel och klar. I mina ögon stred inte Österrike för någon serbisk gottgörelse utan Tyskland för sitt bestånd, den tyska nationen för sitt vara eller icke vara, för frihet och framtid. Bismarcks verk måste nu kämpa sin kamp; vad fäderna en gång med sitt hjärteblod tillkämpat sig i slagen från Weissenburg till Sedan och Paris, måste det unga Tyskland på nytt göra sig förtjänt av. Om denna strid slutade med seger, då hade vårt folk åter inträtt i de stora nationernas krets och åter kommit till yttre makt; då först kunde Tyska riket åter hävda sig som ett fredens mäktiga värn utan att för den kära fredens skull behöva knappa in på det dagliga brödet för sina barn.

Jag hade, som gosse och ung man så ofta hyst en önskan att åtminstone en enda gång i handling få visa, att min nationella hänförelse inte bara var en tom inbillning. Det föreföll mig ofta nästan syndigt att skrika hurra utan att kanske ens ha rätt härtill; ty vem hade väl lov att använda detta ord, utan att först ha prövat det där, varest all lek är slut och ödesgudinnans obevekliga hand börjar väga folken och människorna för att mäta sanningen och fastheten av deras åskådning? Liksom hos miljoner andra var mitt hjärta bräddfullt av stolthet och lycka att äntligen bli befriad från dessa förlamande känslor. Jag hade så ofta sjungit "Deutschland über alles" och med full hals ropat "heil", att det nästan föreföll mig som en efteråt beviljad nåd att vid den avige domarens gudsdom nu få uppträda som vittne för att betyga uppriktigheten i denna åskådning. Ty redan från första stund begrep jag, att jag i händelse av ett krig - vilket syntes mig oundvikligt - strax skulle överge böckerna. Men jag visste också, att min plats i så fall måste vara den, som rösten i mitt inre anvisade mig.

Främst av politiska skäl hade jag lämnat Österrike; vad var naturligare, än att jag nu, när striden började, måste ta hänsyn till denna inställning. Jag ville inte kämpa för den habsburgska staten, men var beredd att när som helst dö för mitt folk och det rike, som personifierade detta.

Den 3 augusti lade jag in en ansökan till Hans Maj:t Konung Ludwig III om att få inträda i ett bayerskt regemente. Kabinettskansliet hade i dessa dagar säkert inte så litet att bestyra; så mycket större var min glädje, när jag redan nästa dag fick svar. När jag med skälvande händer öppnat skrivelsen och läste beviljandet av min anhållan, fanns det inga gränser för mitt jubel och min tacksamhet. Ett par dagar senare bar jag den uniformsrock, jag först efter nära sex år åter skulle lägga av.

Nu började för mig som väl för varje tysk den oförgätligaste och största tiden i min jordiska tillvaro. I jämförelse med händelserna under denna gigantiska kamp blev allt det förgångna till platt intet. Med stolt vemod tänker jag i dessa dagar, då tio år förflutit efter dessa väldiga tilldragelser, tillbaka på de första veckorna av vårt folks begynnande hjältekamp, vari ödet nådigt tillät mig delta.

Bild efter bild drar förbi min inre syn, som hade det varit i går. Jag ser mig själv i vapenrocken i mina kära kamraters krets, den första uttryckningen, exercisen o. s. v., tills slutligen dagen för avmarschen var inne.

Ett enda bekymmer plågade mig som så många andra under denna tid - att vi skulle komma för sent till fronten. Det lämnade mig ingen ro. I varje segerjubel över ett nytt hjältedåd gömdes en droppe bitterhet, eftersom faran att komma för sent ökades med varje seger.

Äntligen randades den dag, då vi lämnade München för att börja vår pliktuppfyllelse. För första gången såg jag Rhen när vi längs dess stilla böljor foro västerut för att värna denna den mest tyska av alla strömmar mot arvfiendens snikenhet. När den första solens milda strålar läto Niederwald-monumentet skymta fram genom morgondimmans lätta slöja, då brusade från det ändlöst långa transporttåget den gamla "Wacht am Rhein" upp mot morgonhimlen, och det kändes som om bröstet skulle sprängas.

Därpå följer i fukt och kyla en nattlig, tigan marsch i Flandern, och när dagen börjar lösgöra sig ur dimmorna, visslar plötsligt en järnhälsning fram över våra huvuden, och med en skarp knall slå de små kulorna ned bland våra led och piska upp den våta jorden. Men innan det lilla molnet ännu skingrats, dånar från tvåhundra strupar det första hurraropet emot dödens första budbärare. Så började det spraka och dåna, sjunga och tjuta, och med feberglänsande ögon drogo vi alla framåt; allt hastigare och hastigare, tills vi slutligen över rovfält och häckar nådde fram där striden man mot man tog vid.

Men ur fjärran trängde tonerna av en sång till vårt öra och kommo allt närmare och närmare, utbredde sig från kompani till kompani, och när döden just börjat svänga sin lie bland våra led, nådde sången också oss, och vi stämde in i: "Deutschland, Deutschland über alles, über alles in der Welt!"

Efter fyra dagar återvände vi. Till och med stegen hade nu förändrats. Sjuttonåriga ynglingar sågo ut som män.

De frivilliga i regementet List hade kanske inte riktigt lärt sig att strida, men dö kunde de som gamla soldater.

Detta var början.

Och så fortsatte det år för år; men slagfältens romantik hade utbytts mot fasa. Hänförelsen svalnade efter hand, och det översvallande jublet kvävdes av dödsångesten. Det kom en tid, då var och en måste slitas mellan självbevarelsedriften och pliktens bud. Inte heller jag blev besparad denna kamp. Alltid, när döden låg på lur, försökte ett obestämt något att göra uppror, ansträngde sig att se ut som förnuft i den svaga kroppens ögon och var dock endast fegheten, som sökte snärja den enskilda under olika förklädnader. En svår dragkamp tog vid, och det var ofta den sista resten av samvetet som gav utslaget. Ju mer denna stämning, som manade till försiktighet, ansträngde sig, ju högre och eftertryckligare den lockade, så mycket starkare blev motståndet, tills slutligen efter en långvarig strid plikt känslan hembar segern. Redan vintern 1915-1916 var, vad mig beträffar, denna strid avgjord. Viljan hade till sist definitivt segrat. Om jag de första dagarna kunnat storma fram under jubel och skratt, så hade jag nu blivit lugn och beslutsam. Men detta var bestående. Nu först kunde ödet skrida till de sista proven, utan att nerverna bröto samman eller förståndet sviktade.

Av den unge frivillige hade blivit en gammal soldat.

Men denna förvandling hade försiggått med hela armén, som av de eviga striderna blivit gammal och härdad. Den, som inte förmådde hålla stånd mot stormen, bröts ned av densamma.

Nu först kunde man bedöma denna här. Nu, efter två, tre år, under vilka den kastats från den ena slaktningen in i den andra, alltid stridande mot en övermakt till antal och vapen, lidande hunger och uthärdande försakelser, nu var tiden inne att pröva vad denna enastående här dög till.

Om också årtusenden förgå, skall man aldrig kunna tala om hjältemod utan att minnas den tyska hären under världskriget. Då skall den grå stål hjälmens järnfront skymta fram ur det förgångnas slöja. Den vacklar inte, den viker ej, den står där som en odödlighetens symbol. Så länge tyskar finnas i livet, skola de komma ihåg, att detta en gång var söner av deras folk.

Jag var på den tiden soldat och ville inte driva politik. Det var sannerligen inte rätta tidpunkten härför. Jag har än i dag den övertygelsen, att den enklaste trosskusk gjort fäderneslandet värdefullare tjänster än den främste låt oss säga "parlamentarikern". Jag har aldrig hatat dessa pratmakare mer än på den tiden, då varje verklig karl, som hade något att säga, skrek detta i ansiktet på fienden eller eljest lämpligen höll mun och tigande uppfyllde sin plikt. Ja, jag hatade alla dessa "politiker", och hade det berott på mig, så skulle genast ett parlamentariskt "malajkompani" ha bildats, där de kunnat av hjärtans lust prata så mycket strunt de ville, utan att behöva förarga eller skada den anständiga och ärliga delen av mänskligheten.

Jag ville alltså inte veta av någon politik men kunde inte låta bli att ta ställning till vissa företeelser, som angingo hela nationen, men särskilt oss soldater.

Det var två ting, som på den tiden uppriktigt förargade mig, och som jag ansåg för skadliga.

Redan efter de första segerrapporterna började en viss tidningspress långsamt och i början kanske omärkligt att droppa malört i den allmänna hänförelsens bägare. Det skedde under mask av en viss välvilja och välmening, ja, till och med en viss omsorg. Man hade betänkligheter mot ett alltför översvallande firande av segrarna. Man fruktade, att det i denna form inte var en så stor nation värdigt och därmed heller inte lämpligt. De tyska soldaternas tapperhet och hjältemod voro ju så självklara, att man inte fördenskull behövde låta sig ryckas med av obetänksamma glädjeutbrott, detta redan av hänsyn till utlandet, som föredrog en stilla och värdig form av glädje framför ett otyglat jubel o. s. v. Slutligen borde vi tyskar heller inte glömma, att kriget inte var vår avsikt, och att vi således inte behövde skämmas att öppet och manligt tillstå att vi när som helst ville bidra till en försoning av mänskligheten. Därför var det inte klokt att fläcka härens hjältedåd genom alltför mycket oväsen, eftersom den övriga världen hade föga förståelse för ett dylikt uppförande. Man beundrade ingenting så mycket som den blygsamhet, med vilken en sann hjälte - tigande och lugn - glömde sina bedrifter; ty det var meningen med det hela.

I stället för att hissa upp en dylik figur i närmaste lyktstolpe, så att den jublande nationen inte längre skulle kunna "såra denne bläckhornsriddares estetiska känslor, började man faktiskt att med förmaningar inskrida mot de "opassande" uttrycken för segerjublet.

Man hade inte den blekaste aning om, att hänförelsen inte mer står att väcka, sedan man väl en gång kvävt den. Den är ett rus och måste vidmakthållas i detta tillstånd. Hur skulle man utan hänförelsens makt kunna utstå en strid, som mänskligt att döma måste ställa de största fordringar på nationens själsegenskaper?

Jag kände den stora massans psyke endast alltför väl för att veta, att man inte genom estetiserande kunde underblåsa den eld, som var nödvändig för att hålla detta järn

varmt. Jag ansåg det fullkomligt förryckt att inte göra någonting för att öka lidelsens hetta; och att man därtill dämpade vad som lyckligtvis redan fanns därav, kunde jag absolut inte förstå.

Vad som för det andra förargade mig, var den ställning man fann för gott att inta gentemot marxismen. I mina ögon visade man därmed, att man inte hade den ringaste aning om denna smitta. Man tycktes på fullt allvar tro, att man, genom försäkran om att inte längre känna till några partier, fått marxismen att ta reson och hålla sig i bakgrunden.

Att det här över huvud taget inte rör sig om något parti utan om en lära, som måste leda till hela mänsklighetens undergång, förstod man så mycket mindre, som detta ju icke förkunnas vid de judiskt genomsyrade universiteten. Blott alltför många, särskilt bland de högre tjänstemännen, anse av inrotad inbilskhet, att det inte är mödan värt att ta en bok i handen för att lära sig något, som inte direkt har hört till undervisningen vid deras högskola. Den mest våldsamma omvälvning går spårlöst förbi dessa "begåvningar", varför också de statliga institutionerna för det mesta klumpigt imitera de privata. På dem kan sannerligen i högsta grad tillämpas det gamla ordstävets: "Vad bonden inte känner till, det äter han inte". Enstaka undantag bekräfta även här regeln.

Det var en dumhet utan like att under augustidagarna 1914 identifiera den tyske arbetaren med marxismen. Den tyske arbetaren hade under dessa dagar befriat sig från denna giftiga smittas famntag - eljest hade han aldrig kunnat gå i fält. Man var emellertid dum nog att tro, att marxismen nu kanske hade blivit "nationell"; en snilleblix, som visar, att under dessa långa år ingen av dessa ämbetsförsedda statsledare ; ansett det mödan värt att studera denna läras väsen, i vilket fall ett så vansinnigt misstag knappast skulle ha begåtts.

Marxismen, vars yttersta mål är och förblir förintandet av alla icke-judiska nationalstater, måste till sin fasa åse, hur de tyska arbetarna, som den trodde sig ha i sitt garn, julidagarna 1914 vaknade upp och för varje timme i allt större omfattning ställde sig i fosterlandets tjänst. På några få dagar hade hela detta infernaliska folkbedrägeris dimma skingrats, och det judiska ledarepaketet stod där plötsligt ensamt och övergivet, som hade det inte funnits ett spår av de dumheter och villfarelser, vilka under sextio år trattats i massorna. Det var en svår stund för dem, som bedragit de tyska arbetarna. Men så snart ledarna varnade den hotande faran, drogo de skyndsamt lögnens trollmantel över öronen och låtsade helt fräckt som om de deltog i den nationella resningen.

Nu hade det varit rätta tidpunkten att inskrida mot hela detta skojarfölje av judiska folkförgiftare. Nu borde man ha gjort processen kort med dem utan att ta minsta hänsyn till, om de skrikit och jämrat sig aldrig så mycket. I augusti 1914 var fantiserandet om den internationella solidariteten med ens försvunnet ur de tyska arbetarnas tankar, och i stället började redan ett par veckor senare amerikanska shrapnels utgjuta broderskapets välsignelser över marschkolonnernas hjälmar. Det hade varit en pliktmedveten regerings skyldighet att nu, när den tyske arbetaren funnit vägen tillbaka till sitt folk, obarmhärtigt utrota folkets uppviglare.

När de bästa föllo vid fronten, så kunde man där hemma åtminstone ha utrotat ohyran.

Men i stället räckte Hans Majestät Kejsaren själv de gamla förbrytarna sin hand och gav därmed nationens bakstuga lönnmördare förskoning och tillfälle att hämta sig igen.

Nu kunde alltså ormen slingra vidare, försiktigare än förr, men desto farligare. Medan de ärliga drömde om borgfred, organiserade dessa skurkaktiga menedare revolutionen.

Att man beslöt sig för denna förfärliga halvhet gjorde mig alltmer missbelåten; men aldrig drömde jag om att slutet på det hela skulle bli så fruktansvärt.

Vad man skulle ha gjort? Genast ha satt hela rörelsens ledare inom lås och bom, gjort processen kort med dem och befriat nationen från dem. Man skulle hänsynslöst ha använt samtliga militära maktmedel på utrotandet av denna farsot. Partierna skulle ha upplösts, riksdagen, om så erfordrats, bragts till förnuft med bajonetterna, men helst omedelbart också upplösts. Liksom republiken i våra dagar kan upplösa partier, så hade man då med ännu större skäl bort tillgripa dessa medel. Ett helt folks vara eller icke vara stod ju på spel!

Men då uppstod en ny fråga: kan man över huvud taget utrota andliga idéer med svärdet? Kan man bekämpa "världsåskådningar" genom användande av brutalt våld?

Jag hade redan då mer än en gång frågat mig detsamma. Om man tänker igenom analoga fall, som kunna hämtas ur historien, i synnerhet på religiös grundval, kommer man till följande principiella insikt:

Föreställningar och idéer ävensom rörelser med bestämd andlig grundval - oavsett om denna är sann eller falsk kunna från en viss tidpunkt av sin tillblivelse kuvas med taktiska maktmedel, endast om dessa kroppsliga vapen samtidigt själva äro bärare av en ny tändande tanke, en ide eller världsåskådning.

Brukandet av våldet ensamt, utan drivkraften av en andlig grundföreställning såsom förutsättning härför, kan aldrig leda till förintandet av en ide och dess utbredning, såvida det icke tar formen av en fullständig utrotning av även dess sista representanter och tillintetgörandet av den sista traditionen. Detta betyder likväl för det mesta, att en dylik stat avskiljes från den krets, som har maktpolitisk betydelse, ofta för mycket lång tid, mången gång för alltid; ty ett dylikt blodsoffer träffar, som erfarenheten visar, den bästa delen av nationen, enär varje förföljelse, som äger rum utan motsvarande andliga förutsättningar, synes moraliskt oberättigad och piskar samman de värdefullaste beståndsdelarna av ett folk till en protest, som tar sig uttryck i ett tillgodogörande av det andliga innehållet i den orättvist förföljda rörelsen. Hos många sker detta helt enkelt av ren opposition mot försöket att slå ned en ide med brutalt våld.

Men därigenom växer antalet hemliga anhängare i samma grad, som förföljelsen ökas. Således kan man genomföra förintelsen av den nya läran endast genom att igångsätta en så stor och alltjämt ökad utrotning, att ifrågavarande folk eller stat berövas allt verkligt värdefullt blod. Men detta hämnar sig, eftersom en sådan "inre" rening är liktydig med en allmän vanmakt. Ett dylikt förfarande skall städse vara förgäves, om den lära, som skall bekämpas, redan nått en viss utbredning.

Därför är också härvidlag - liksom i fråga om allt, som befinner sig i uppväxt - den första barndomstiden mest utsatt för möjligheten av en förintelse, medan motståndskraften med åren ökas, för att först när ålderdomssvagheten nalkas, åter vika för en ny ungdom, om också i annan form och av andra skäl.

Faktiskt leda nästan alla försök att med våld utan andligt underlag utrota en lära och dess organisatoriska resultat till ett misslyckande, ja, sluta inte sällan i raka motsatsen till vad man önskat och detta av följande skäl:

Den allra första förutsättningen för ett stridssätt med blotta maktmedel som vapen är och förblir uthålligheten. D. v. s. endast i den ständigt likartade användningen av metoderna till undertryckande av en lära o. s. v. ligger en möjlighet att lyckas. Så snart man vacklar mellan våld och eftergivenhet, skall inte bara den lära, som skulle undertryckas, strax eter hämta sig, utan till och med vara i stånd att dra nytta av förföljelsen, i det att reaktionen mot de utståndna lidandena förskaffar den gamla läran nya anhängare, medan de redan befintliga med större trots och djupare hat än förr skola hålla fast vid den, ja, sedan faran är över till och med försöka omvända avfallingarna till den gamla inställningen. I det evigt likartade brukandet av våldet ligger den allra första förutsättningen för framgång. Men denna uthållighet är alltid endast resultatet av en bestämd andlig övertygelse. Varje makt, som icke härstammar från en fast andlig grundval, blir tvekande och osäker. Den saknar den stabilitet, som endast kan vara förankrad i en fanatisk världsåskådning. Den är ett utflöde i den tillfälliga energien och brutala beslutsamheten hos en enskild och således beroende av ombyte av personer samt deras karaktär och styrka.

Härtill kommer ytterligare något annat:

Varje världsåskådning, vare sig den är av religiös eller politisk art - ofta är gränsen här svår att dra - kämpar mindre för den negativa tillintetgörelsen av motståndarens idévärld än för den positiva utbredningen av sin egen. Härigenom blir dess kamp mindre försvar än angrepp. Den har alltså en fördel redan i bestämmandet av sitt mål, då ju detta mål betyder seger för den egna iden, medan det i motsatt fall är mycket svårt att konstatera, när det negativa målet, förintelsen av den fientliga läran, kan anses uppnått och säkerställt. Redan av detta skäl blir angreppet för en världsåskådning mera övertänt och även kraftigare än försvaret av en sådan; liksom avgörandet över huvud taget tillkommer angriparen och inte försvararen. Kampen mot en andlig makt med våldsmedel är emellertid så länge blott försvar, som svärdet inte självt uppträder som representant för samt förkunnare och utbredare av en ny andlig lära.

Man kan i korthet sammanfatta detta sålunda:

Varje försök att bekämpa en världsåskådning med maktmedel misslyckas till sist, därest inte kampen får formen av ett angrepp för en ny andlig inställning. Endast i striden mellan två världsåskådningar förmår det brutala våldets vapen, om det föres med uthållighet och hänsynslöshet, vinna seger för det parti det företräder.

Därför hade bekämpandet av marxismen hittills alltid misslyckats.

Detta var skälet varför till och med Bismarcks socialistlagstiftning slutligen trots allt slog slint och måste slå slint. Det saknades en plattform för en ny världsåskådning, för vars framgång man kunde ha kämpat. Ty åsikten, att pratet om en s. k. "statens auktoritet" eller "lugn och ordning" skulle duga till grundval för andlig eggelse till en strid på liv och död, kan endast den till ett ordspråk vordna visheten hos högre departementstjänstemän kläcka ur sig.

Men emedan en verkligt andlig bärkraft för denna kamp saknades, måste Bismarck överlämna även genomförandet av sin socialistlagstiftning till omdömet och viljan hos den institution, som själv var ett resultat av det marxistiska tänkesättet. När järnkanslern överantvordade sitt marxistkrigs öde åt den borgerliga demokratiens välvilja, satte han bocken till trädgårdsmästare.

Allt detta var den nödvändiga följderna av bristen på en principiell, mot marxismen riktad ny världsåskådning med stormande erövrarvilja.

Sålunda var resultatet av Bismarcks strid endast en svår besvikelse.

Låga måhända förhållandena under världskriget eller vid dess början annorlunda till? Nej, tyvärr.

Ju mer jag på den tiden sysselsatte mig med tanken på en ! nödvändig förändring av de statliga regeringarnas hållning till socialdemokratien, som för ögonblicket förkroppsligade marxismen, dess mer insåg jag, att det saknades en användbar ersättning för denna lära. Antag, att socialdemokratien bleve tillintetgjord, vad ville man då ge massorna i stället? Det fanns inte någon rörelse, av vilken man kunde vänta sig framgång i försöket att locka till sig de stora arbetarskarorna, som nu i större eller mindre utsträckning förlorat sina ledare. Det är meningslöst och mer än dumt att tro, att man genast kan inränga den ur klasspartiet utträdde, internationelle fanatikern i ett borgerligt parti, alltså i en ny klassorganisation. Ty hur oangenämt det må synas olika organisationer, så kan det inte förnekas, att för de borgerliga partierna klasskillnaden till mycket stor del förefaller som något fullkomligt självklart, så länge den inte börjar politiskt verka till deras nackdel. Förnekandet av detta faktum bevisar bara lögnarens fräckhet och dumhet.

Man bör över huvud taget akta sig för att anse den stora massan dummare än den är. I politiska angelägenheter träffar inte sällan känslan ett riktigare avgörande än förståndet. Den åsikten, att massans dumma internationella inställning tillräckligt talar för oriktigheten i denna känsla, kan omedelbart och grundligt vederläggas genom en enkel hänvisning till, att den pacifistiska demokratien inte är mindre idiotisk, ehuru dess representanter nästan uteslutande härstamma från det borgerliga lägret. Så länge miljoner borgare varje morgon andäktigt tillbedja sin judiska demokratpress, klär det herrskapen mycket illa att göra sig kvicka över dumheten hos de "kamrater", vilka när allt kommer omkring sluka samma smörja, om också i annan utstyrelse. I båda fallen är fabrikanter en och samma jude.

Man bör alltså noga akta sig att förneka saker och ting, som faktiskt existera. Den omständigheten, att det beträffande klassfrågan på intet sätt rör sig om ideella problem - som man i synnerhet före valen alltid gärna inbillar folk - kan inte bestridas. Ståndshögfärden hos en stor del av vårt folk är, liksom ringaktningen av handens arbetare, en företeelse, som inte härstammar från en sömngångares fantasi.

Alldeles bortsett härifrån, bevisas den ringa tankeförmågan hos vår s. k. intelligens av att man just i dessa kretsar inte begriper, att ett tillstånd, som inte förmådde hindra en pest som marxismen att breda ut sig, sannerligen inte var i stånd till att återvinna det förlorade.

De "borgerliga" partierna, som de själva kalla sig, skola aldrig mer bli i stånd att locka de "proletära" massorna till sitt läger: här stå emot varandra två världar - dels naturligt och dels konstlat skilda åt - vilkas förhållande till varandra blott kan vara strid. Den yngre skall segra - och det är marxismen.

Faktiskt var en kamp mot socialdemokratien 1914 mycket väl tänkbar, men det kunde vara tvivelaktigt, hur länge detta tillstånd kunnat upprätthållas, när varje praktisk ersättning saknades.

Här var en stor lucka.

Redan långt före kriget hyste jag denna åsikt och kunde därför inte besluta mig för att inträda i något av de existerande partierna. Under världskriget styrktes jag ännu mera i denna åsikt genom den synbara omöjligheten i att tillräckligt hänsynslöst uppta

kampen mot socialdemokratien, just emedan en rörelse saknades, vilken var något mera än ett "parlamentariskt" parti.

Jag har ofta öppet talat med mina närmaste kamrater härom.

För övrigt kom jag nu för första gången på den iden att en gång i tiden ändå bli politiskt verksam.

Just detta var anledningen till att jag numera ofta i den trängre vänkretsen försäkrade, att jag efter kriget vid sidan av mitt yrke ämnade uppträda som talare.

Jag tror att jag menade detta mycket allvarligt.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

6

KRIGSPROPAGANDA

När jag uppmärksamt följde alla de politiska tilldragelserna, intresserade mig alltid propagandaverksamheten i utomordentligt hög grad. Jag såg i denna ett instrument, som just de socialistisk-marxistiska organisationerna med virtuös skicklighet behärskade och förstodo att begagna. Jag kom redan tidigt underfund med, att den rätta användningen av propagandan är en verklig konst, som var och förblev så gott som obekant för de borgerliga partierna. Endast den kristligt-sociala rörelsen, särskilt på Luegers tid, uppnådde en viss färdighet på detta instrument och hade detta att tacka för många av sina framgångar.

Men först under kriget kunde man se, till vilka oerhörda resultat en rätt använd propaganda kan leda. Tyvärr måste man också här studera allting hos motparten, ty hos oss var verksamheten i detta avseende mer än obetydlig. Just hela upplysningsarbetets fullständiga fiasko på tysk sida - vilket särskilt grällt måste sticka varje soldat i ögonen - föranledde mig att ännu mera ingående sysselsätta mig med propagandafrågan.

Vi hade i regel mer än tillräcklig tid till eftertanke, men den praktiska undervisningen gav oss fienden, tyvärr blott alltför väl.

Ty vad som försummades av oss, tillvaratog motståndaren med oerhörd skicklighet och verkligt genial beräkning. Även jag har lärt oändligt mycket av denna fientliga krigspropaganda. Men dem, som i första rummet bort ta lärdom härav, gick tiden spårlöst förbi; dels trodde man sig alltför klok för att ta lärdomar av andra, dels saknades den ärliga viljan.

Fanns det över huvud taget någon propaganda hos oss? Tyvärr kan jag bara svara nej. Allt, som företogs i denna riktning, var så otillräckligt och felaktigt ända från början, att det ingenting tjänade till och ibland rent av var till skada. Otillfredsställande till sin form och psykologiskt oriktig till sitt innehåll: detta måste bli resultatet av en uppmärksam granskning av den tyska krigspropagandan.

Redan beträffande den första frågan syntes man inte ha full klarhet: Är propagandan medel eller ändamål?

Den är ett medel och måste i enlighet härmed bedömas ur målets synvinkel. Dess form måste alltså vara ändamålsenligt anpassad efter det mål, den är avsedd att tjäna. Det är också tydligt, att målets betydelse kan variera ur det allmänna behovets synpunkt, och att som följd därav också propagandans inre värde blir olika. Men det mål, man under kriget kämpade för, var det mest sublima och största, som är tänkbart för människor: det var vårt folks frihet och oavhängighet, säkerställandet av dess försörjning för framtiden och - nationens ära; något, som trots alla motsatta åsikter av i dag likväl är för handen eller rättare borde vara det, eftersom folk utan ära förr eller senare brukar förlora sin frihet och sitt oberoende. Detta åter beror på en högre

rättvisa: generationer av ärelösa uslingar förtjäna inte någon frihet. Den, som vill vara en feg slav, får och kan inte ha någon ära, då ju denna eljest på kortaste tid skulle råka i misskredit.

Det tyska folket kämpade för en mänsklig tillvaro, och det borde ha varit krigspropagandans uppgift att understödja denna strid och hjälpa det till seger.

Men när folken strida för sin existens på den här planeten och således stå inför ödesfrågan om sitt vara eller icke vara, sjunka alla humana eller estetiska funderingar samman till intet; ty alla dessa begrepp sväva icke i världsetern utan härstamma från människornas fantasi och äro bundna vid denna.

När människan lämnar denna jorden, upplösas dessa begrepp åter till intet, ty naturen känner dem ej. Men också bland människorna tillhöra de blott några få folk eller rättare sagt raser, och detta i den utsträckning, i vilken de själva härstamma ur känslan härför. Humanitet och estetik skulle till och med försvinna i en av människor bebodd värld, om denna förlorade de raser, vilka skapat och odla dessa begrepp.

Vid ett folks kamp för sin tillvaro här på jorden ha dessa begrepp endast underordnad betydelse, ja, de betyda ingenting för kampens former, så snart självbevarelsedriften härigenom skulle kunna förlamas. Detta är alltid det enda synbara resultatet.

Vad humanitetsfrågan angår så har redan Moltke yttrat, att denna i krig är liktydig med ett snabbt förlopp, att alltså det intensivaste stridssättet är det mest humana.

Men när man i dylika fall börjar prata om estetik o. s. v., så ges det ett enda svar härpå: livsfrågor av betydelse för ett folks existenskamp upphäva varje förpliktelse till skönhet. Det oskönaste i den mänskliga tillvaron är och förblir träldomens ok. Eller tycker kanske denna enfaldiga dekadans, att den tyska nationens nuvarande lott är "estetisk"? Med judarna såsom de moderna uppfinnarna av denna kulturparfym behöver man icke resonera om den saken. Hela deras tillvaro är en förkroppsligad protest mot det estetiska hos Guds avbild.

Men när dessa synpunkter på humanitet och skönhet inte ifrågakomma för striden, då kunna de ej heller användas som måttstock för propagandan.

Propagandan var under kriget ett medel för målet, som var kampen för tyska folkets existens; således kunde också propagandan endast betraktas enligt de principer, som gällde härför. De grymmaste vapen voro humana, om de medförde en snabbare seger, och vackra voro blott de metoder, som hjälpte nationen att säkra frihetens värdighet.

I en sådan strid på liv och död var detta den enda möjliga inställningen till frågan om krigspropagandan.

Hade man kommit underfund med detta på s. k. ledande håll, så hade man aldrig kunnat råka i en sådan osäkerhet beträffande formen för och användningen av detta vapen; ty även propagandan är ingenting annat än ett vapen, och till på köpet ett i sanning fruktansvärt sådant i fackmannens hand.

Den andra frågan av nästan utslagsgivande betydelse var följande: till vem bör propagandan vända sig? Till den vetenskapliga intelligensen eller till den obildade massan?

Den skall i all evighet endast rikta sig till massan!

För intelligensen eller tär dem, som tyvärr alltför ofta kalla sig så, är inte propagandan utan den vetenskapliga undervisningen avsedd. Propaganda är till sitt innehåll lika litet vetenskap, som t. ex. en affisch är konst genom det, den föreställer.

Affischkonsten består i tecknarens förmåga att genom form och färg väcka mängdens uppmärksamhet. Konstutställningsaffischen skall endast reklamera för den konst, som finns på utställningen: ju bättre den lyckas häri, desto större är konsten hos affischen själv. Affischen skall vidare ge massan en föreställning om utställningens betydelse, men på intet sätt vara någon ersättning för den konst, som där visas. Den, som vill sysselsätta sig med själva konsten, måste göra mer än studera affischen, ja, det är ingalunda tillräckligt för honom att blott "gå igenom" utställningen. Av honom har man rätt att vänta, att han grundligt fördjupar sig i de enskilda konstverken och därefter långsamt bildar sig ett rättvist omdöme om dem.

Liknande förhåller det sig i fråga om det, som vi i våra dagar beteckna med ordet propaganda.

Propagandans uppgift är inte att ge den enskilda vetenskaplig utbildning utan att hänvisa den stora massan till bestämda fakta, tilldragelser, nödvändighetsvaror o. s. v., vilkas betydelse först därigenom faller folket i ögonen.

Konsten består uteslutande i att göra detta på ett så utom ordentligt sätt, att en allmän övertygelse om sanningen av ett faktum, nödvändigheten av en tilldragelse, behovet av en nödvändighetsvara o. s. v. uppstår. Men då propagandan inte i och för sig är eller kan vara någon nödvändighet, emedan dess uppgift liksom i fråga om affischen består i att fånga mängdens uppmärksamhet och inte i att lära den vetenskapligt redan erfarna eller den, som strävar efter bildning och kunskap, så måste dess verksamhet också alltid främst mer vara riktad på känslan och endast i mycket begränsad omfattning på det s. k. förståndet.

Varje propaganda måste vara folklig och dess andliga nivå rätta sig efter fattningsförmågan hos den mest inskränkte av dem, till vilka den vänder sig. Ju större mängd människor den riktar sig till, dess lägre måste dess rent andliga nivå vara. Men om det - såsom vid propagandan för genomförandet av ett krig - gäller att dra ett helt folk inom dess verkningskrets, så kan försiktigheten vid undvikandet av alltför höga andliga förutsättningar aldrig vara stor nog.

Ju blygsammare dess vetenskapliga barlast är, ju mera den uteslutande tar hänsyn till massans känslor, dess avgjordare blir dess framgång. Detta, och inte den utomordentliga tillfredsställelsen hos några få vetenskapsmän eller estetiska ynglingar, är bästa beviset för riktigheten eller oriktigheten i en propaganda.

Just däri består propagandans konst, att den förstår den stora massans känslomässiga föreställningsvärld och i psykologiskt riktig form finner vägen till de breda lagrens uppmärksamhet och därifrån till deras hjärtan. Att de snusförnuftiga herrar, som hade hand om krigspropagandan, inte insågo detta, bevisar bara deras tanketröghet eller inbilskhet.

Men om man förstår nödvändigheten av att reklamkonsten hos propagandan är inriktad på den stora massan, så framgår därur utan vidare följande lärdom:

Det är oriktigt att vilja ge propagandan den mångsidighet, som utmärker t. ex. den vetenskapliga undervisningen.

Den stora massans fattningsförmåga är mycket begränsad, dess förstånd litet, dess glömska så mycket större. Till följd härav måste varje verkningsfull propaganda inskränka sig till några få punkter och använda dessa som slagord så länge, tills också den trögaste förmår föreställa sig vad man avser. Så snart man offerar denna princip och vill bli mångsidig, förstör man verkningen av reklamen, eftersom mängden

varken förmår smälta eller behålla det stoff, som bjudits den. Därmed försvagas resultatet och upphör slutligen.

Efter ju större linjer en propaganda skall uppbyggas, desto psykologiskt riktigare måste dess taktik vara.

Det var t. ex. ett grundligt misstag att göra motståndaren löjlig, såsom den österrikiska och tyska skämttidningspropagandan framför allt beflitade sig om. Ett grundligt misstag, därför att man vid sammanträffandet med fienden genast måste komma till en helt annan övertygelse, vilket hämnade sig på det mest fruktansvärda sätt. Ty under det omedelbara intrycket av fiendens motstånd kände sig den tyske soldaten besviken på dem, som hittills stått för hans upplysning; och i stället för att stärka hans stridslust eller blott hans ståndaktighet, uppnådde man motsatsen. Mannen förlorade modet.

Engelsmännens och amerikanarnas krigspropaganda var däremot psykologiskt riktig. Genom att framställa tyskarna som barbarer och hunner förberedde de den enskilda soldaten på krigets fasor och bidrogo så till att skydda honom för besvikelser. Det förfärligaste vapen, som användes mot honom, syntes honom endast som en bekräftelse på, vad man redan sagt honom, och stärkte i lika hög grad tron på riktigheten av hans regerings påståenden, som den å andra sidan ökade hans raseri och hat mot den gudlösa fienden. Ty den hemska verkan av detta vapen, som man nu lärde känna från fiendens sida, syntes honom så småningom som bevis på den hunneraktiga brutalitet hos den barbariske fienden, han redan kände till utan att han ett ögonblick tänkte så långt som att hans egna vapen kanske, ja, till och med sannolikt, kunde ha en ännu förfärligare verkan.

Sålunda kunde den engelske soldaten aldrig känna sig oriktigt informerad av de sina, vilket tyvärr i så hög grad var fallet med tyskarna, att de slutligen helt enkelt avfärdade allt, som de hörde från detta håll, som "svindel" och "skoj". Idel följer av att man trodde sig kunna kommendera första bästa åsna (eller till och med en "annars" förnuftig människa) till att göra propaganda, i stället för att förstå, att för detta ändamål blott de allra genialaste psykologerna voro goda nog.

Den tyska krigspropagandan utgjorde ett oöverträffat skolexempel på en "upplysning", som till följd av fullkomlig brist på varje psykologiskt riktig eftertanke uppnådde nästan motsatsen av vad den åsyftade.

Men hos motståndaren fanns oändligt mycket att ära för den, som med öppna ögon och sund uppfattning studerade den flodvåg av fientlig propaganda, som i fyra och ett halvt år vällde fram över landet.

Men allra sämst förstod man den första förutsättningen för varje sorts reklamverksamhet: nämligen dennas principiellt subjektiva, ensidiga inställning till varje fråga, den har att bearbeta. På detta område syndades det redan i början av kriget, från den högste till den lägste, på ett sådant sätt att man måste fråga sig om så mycken galenskap verkligen berodde på idel dumhet.

Vad skulle man t. ex. säga om en affisch, som skall reklamera för en ny tvål, men samtidigt betecknar andra tvålar som "goda"?

Man skulle skaka på huvudet åt den.

Precis på samma sätt förhåller det sig med den politiska reklamen.

Propagandans uppgift är t. ex. inte att överväga i huru hög, grad var och en har rätt, utan att uteslutande framhålla det som den skall företräda. Den skall inte objektivt

utforska sanningen, om denna är gynnsam för den andra parten, för att sedan med vetenskaplig uppriktighet servera den för massan, utan oavbrutet tjäna sin egen sak.

Det var ett grundligt misstag att tala om skulden till kriget ur den utgångspunkten, att Tyskland inte ensamt kunde göras ansvarigt för denna katastrofs utbrott. Det hade varit riktigare att skjuta hela skulden på motståndaren, även om detta inte motsvarat de faktiska förhållandena, vilket det nu i verkligheten gjorde.

Vad var nu följden av denna halvhets?

Ett folks breda massa består inte av diplomater eller lärare i statsrätt, inte ens av idel omdömesgillt folk, utan av lika ombytliga som för tvivel och osäkerhet benägna människor. När den egna propagandan väl medgivit, att ett uns av rättvisa finns hos den andra parten, är grunden lagd till att tvivla på den egna rätten. Massan är inte i stånd att avgöra, var de andras orätt slutar och ens egen tar vid. Den blir osäker och misstrogen, i synnerhet när motståndaren inte begår samma dumhet utan å sin sida påbördar fienden hela skulden. Vad är då förklarligare, än att ens eget folk till sist tror den fientliga propagandan, som är enhetlig och koncentrerad, mera än den egna? Och detta därtill i fråga om ett folk, som är i så hög grad behäftat med objektivitetsflugan som det tyska. Ty hos detta kommer var och en att anstränga sig att inte göra fienden orätt, till och med vid risk att försvaga, ja, förinta det egna folket och den egna staten.

Att man på ledande håll naturligtvis inte tänkt sig detta så, begriper massan inte alls.

Folket är till sin övervägande majoritet så feminint skapat och inställt, att dess tänkande och handlande mindre bestämmas av den nyktra eftertanken än av känslan.

Men denna känsla är inte komplicerad utan mycket enkel och avgränsad. Det ges inte många nyanser, endast ett ja eller ett nej, kärlek eller hat, rätt eller orätt, sanning eller lögn, men aldrig hälften av det ena och hälften det andra, eller delvis o. s. v.

Allt detta förstod särskilt den engelska propagandan att ta hänsyn till på det mest geniala sätt. Där gavs det inga halvmesyror, som kunde ha väckt tvivel.

Bevisen för denna glänsande kännedom om den breda massans primitiva uppfattningsförmåga äro dubbla: dels skräckpropagandan, som på lika hänsynslöst som genialiskt sätt säkerställde betingelserna för den moraliska uthålligheten vid fronten, även vid de största faktiska nederlag, dels brännmärkandet av den tyska fienden som den part, som ensam bar skulden till krigets utbrott: en lögn, som genom den ovillkorliga, fräcka, ensidiga tjurigheten, varmed den framfördes, tog hänsyn till den känslomässiga och alltid extrema inställningen hos folkets stora massa och därför också blev trodd.

Hur verksam denna propagandametod var, visade tydligast det faktum, att den efter fyra och ett halvt år inte bara förmådde fortfarande hålla fienden stången utan till och med började angripa vårt eget folk.

Att vår propaganda icke fick denna framgång, kunde man sannerligen icke förundra sig över. Den bar verkningslöshetens frö redan genom tvetydigheten i sitt väsen. Slutligen var det redan på grund av dess innehåll föga sannolikt, att den skulle göra det nödvändiga intrycket på massorna. Endast våra andefattiga "statsmän" vågade hoppas på, att man skulle kunna få människor att berusa sig med detta fadda pacifistiska diskvatten, så att de trotsade döden.

Alltså var denna eländiga produkt meningslös, ja, till och med skadlig.

Men hur genialiskt en reklamkampanj än organiseras, kommer den ändå inte att leda till något resultat, om man inte tar hänsyn till följande grundläggande princip: den

måste inskränka sig till litet och evigt upprepa detta. Uthålligheten är härvidlag, som i fråga om så mycket annat här i världen, den första och viktigaste förutsättningen för framgång.

Just på propagandans område får man aldrig låta sig ledas av esteter eller blaserat folk: inte av de förstnämnda, emedan innehållet då till sin form och sitt uttryckssätt inom kort utövar större dragningskraft på litterära sällskap än på den stora massan; och för de förstnämnda må man noga akta sig, emedan de i brist på friska känslor alltid söka efter nya lockelser. Sådana människor bli på kort tid trötta på allt; de önska omväxling och förstå aldrig att sätta sig in i sina ännu inte lika kräsna medmänniskors behov. De äro alltid de första att kritisera en propaganda eller rättare sagt dess innehåll, som synes dem alltför traditionellt och uttröskat. De vilja alltid ha något nytt, söka omväxling och, bli därigenom verkliga dödsfiender till varje politiskt försök att verksamt vinna massorna. Ty så snart en propaganda till sin organisation och sitt innehåll börjar rätta sig efter dessa personers behov, förlorar den all helhetsverkan och splittras fullständigt.

Propagandan är inte till för att skaffa blaserade snobbar ständigt intressant omväxling utan för att övertyga den stora massan. På grund av sin tröga uppfattningsförmåga behöver denna alltid en viss tid, innan den är beredd att ens ta notis om en sak; först ett tusenfall upprepande av de enklaste fakta kommer dessa att fastna i massans minne.

Innehållet i en propaganda får aldrig förändras genom omväxling, utan måste alltid upprepa samma sak. Slagordet får gärna belysas ur olika synpunkter, men slutet på varje utläggning måste alltid upprepa själva slagordet. Endast så kan och skall propagandan verka enhetlig och avgränsad.

Blott den stora linjen, som aldrig får överges, kommer genom oförändrat konsekvent framhävande den slutliga framgången att mogna. Då skall man till sin förvåning kunna konstatera, till vilka oerhörda, knappt fattbara resultat en dylik ihärdighet leder.

Framgången hos varje slags reklam i affärslivets eller politikens tjänst beror på uthålligheten och den regelbundna enhetligheten i dess tillämpning.

Även härvidlag var den fientliga krigspropagandan ett efterföljansvärt exempel: den inskränkte sig till några få synpunkter, var uteslutande avsedd för den stora massan och bedrevs med outtröttlig ihärdighet. Under hela kriget användes de grundtankar och former, som en gång erkänts som de rätta, utan att den ringaste ändring någonsin företogs. På grund av sina fräcka påståenden föreföll till att börja med denna propaganda förryckt; sedan blev den otrevlig, och till sist trodd. Efter fyra och ett halvt år utbröt i Tyskland en revolution, vars slagord härstammade från den fientliga krigspropagandan.

Men i England förstod man ännu en sak: nämligen att, i fråga om detta andliga vapen, framgången helt ligger i den omfattning, i vilken det kommer till användning. Men denna framgång förlår mer än väl till att täcka alla kostnader.

Propagandan ansågs där som ett första klassens vapen, medan den hos oss utgjorde arbetslösa politikers sista födkrok och en reträttplats för blygsamma hjältar.

Resultatet blev också lika med noll.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

7

REVOLUTIONEN

År 1915 hade den fientliga propagandan hos oss satts i gång, från 1916 blev den allt intensivare för att vid början av år 1918 svälla till en formlig flod. Nu kunde man också steg för steg följa verkningarna av denna själsfångst. Armén lärde sig så småningom tänka så, som fienden ville.

Den tyska motaktionen misslyckades fullständigt.

Arméns dåvarande ledare ägde tillräcklig både beslutsamhet och vilja att uppta kampen på detta område, men de saknade det instrument, som hade varit nödvändigt härför. Även ur psykologisk synpunkt var det oriktigt att företa denna upplysningskampanj genom trupperna. Om den skulle vara verkningsfull, måste den komma hemifrån. Endast då kunde man räkna på framgång för densamma hos män, som sedan snart fyra år utfört odödliga hjältedåd och utstått dessa umbäranden för sitt hemland.

Men vad kom då hemifrån?

Var detta misslyckande dumhet eller förbrytelse?

Efter utrymmandet av den södra Marnestranden högsommaren 1918 uppförde sig framför allt den tyska pressen redan så eländigt oskickligt, ja, brottsligt dumt, att med en dagligt växande förbittring den frågan steg upp inom mig, om det verkligen inte fanns någon, som kunde sätta stopp för denna andliga ödeläggelse av arméns hjältemod?

Vad skedde i Frankrike, när vi år 1914 som en oerhörd segerstorm brusade in över detta land? Vad gjorde Italien i de dagar, då dess Isonzofront bröt samman? Och Frankrike våren 1918, när de tyska divisionernas angrepp höll på att vända upp och ned på deras ställningar, och det långskjutande tunga artilleriets vittfamnande arm började klappa på Paris portar?

Hur hade inte där den nationella lidelsens glöd alltid piskats i ansiktet på de retirerande regementena! Hur arbetade inte propagandan och den geniala massuggestionen för att riktigt inpränta tron på den slutgiltiga segern i de vikande frontsoldaternas hjärnor!

Vad skedde under tiden hos oss?

Ingenting, eller till och med sämre än ingenting.

Ofta stega vreden och indignationen upp inom mig, när jag fick de färskaste tidningarna i min hand och såg de psykologiska massmord, som däri begingos.

Mer än en gång plågade mig den tanken, att stridens utgång blivit en annan, därest försynen utsett mig som ledare av vår propagandatjänst i dessa odugliga eller skurkaktiga, okunniga eller likgiltiga personers ställe.

Under dessa månader kände jag för första gången ödets nyckfullhet, som höll mig kvar vid fronten och därtill på en plats, där förste bäste negers slumpskott kunde få mig ur världen, under det att jag på annan ort och i annan befattning förmått göra fäderneslandet helt andra tjänster!

Ty att jag skulle ha gått i land med det, var jag redan på den tiden nog förmäten att tro.

Men jag var en namnlös, en bland åtta miljoner!

Därför var det bättre att hålla mun och efter bästa förmåga göra min plikt på den post, jag fått mig tilldelad.

*

Sommaren 1915 föll de första fientliga flygbladen i våra händer.

Innehållet var, om också med något varierande formulering, alltid detsamma, nämligen: att nöden i Tyskland blev allt större; att kriget varade i evighet, under det att utsikterna att vinna det mer och mer smulto samman; att de hemmavarande därför längtade efter freden, men att varken "militarismen" eller "kejsaren" ville höra talas därom; att hela världen - som mycket väl hade reda på detta - därför ej heller förde krig mot tyska folket, utan uteslutande mot den ende skyldige, kejsaren; att striden därför heller inte skulle sluta, förrän denne fiende till en fredlig mänsklighet blivit avlägsnad; men att de frihetsälskande och demokratiska nationerna efter krigets slut skulle uppta det tyska folket i den eviga världsfredens förbund, som var säkerställt från och med det ögonblick, då den "preussiska militarismen" blivit tillintetgjord.

För att bättre illustrera vad man anförde, avtrycktes inte sällan "brev från hemmet", vilkas innehåll syntes bekräfta dessa påståenden.

På den tiden skrattade man i allmänhet åt alla dessa försök. Flygbladen lästes, sändes därefter till de högre staberna och glömdes för det mesta bort, tills vinden förde en ny laddning från ovan ned i skyttegravarna; det var nämligen mestadels flygmaskiner, som brukade kasta ned bladen.

En iakttagelse måste man rätt snart göra beträffande denna form av propaganda, nämligen den, att man på varje del av fronten, där bayrare befunno sig, med utomordentlig konsekvens gjorde front mot Preussen, under påståendet att Preussen var den verkligt skyldige och ansvarige till hela kriget, medan ingen hyste den ringaste fiendskap mot Bayern; men naturligtvis kunde man ej heller hjälpa detta land, så länge det gick den preussiska militarismens ärenden och hjälpte till att krafva kastanjerna ur elden för denna.

Denna form av påverkan började faktiskt redan år 1915 och framkallade vissa verkningar. Truppernas stämning mot Preussen växte allt påtagligare - utan att någon, från den högste till den lägste, en enda gång opponerade sig. Detta var mer än blott och bart en underlåtenhetssynd, som förr eller senare skulle hämna sig på det blödiggaste, inte på "preussarna" utan på det tyska folket, och till detta hör ju till sist också bayrarna själva.

I denna riktning började den fientliga propagandan redan från år 1916 att otvetydigt krönas med framgång.

Likaledes hade klagovisorna i breven hemifrån redan länge gjort sin verkan. Nu var det faktiskt inte längre nödvändigt att också motståndaren framförde dem till fronten genom flygblad o. s. v. Om man undantar några ur psykologisk synpunkt genomkorkade "förmaningar" från "högre ort", gjorde man ingenting häremot heller. Fronten översvämmades nu som förr av detta gift, som tanklösa kvinnor sutto hemma och fabricerade, naturligtvis utan att ha en aning om, att detta var det säkraste medlet att stärka motståndarens segervisshet till det yttersta och således förlänga och försvåra sina egna anhörigas lidanden vid fronten. Tyska kvinnors meningslösa brev kostade under den följande tiden hundratusentals män livet.

Redan år 1916 visade sig sålunda åtskilliga beklagliga symtom. Vid fronten svor man och förbannade, var redan missnöjd med åtskilligt och ibland också med rätta upprörd. Under det att soldaterna hungrade och led och familjen hemma levde i elände, förekom det på andra håll överflöd och frosseri. Ja, till och med i själva stridslinjen var icke allting som det skulle i detta hänseende.

Redan då drog det ihop sig till en liten kris - men det var alltjämt "interna" angelägenheter. Samme man, som nyss hade svurit och knorrat, gjorde några minuter senare tigande sin plikt som en självklar sak. Samma kompani, som nyss gav luft åt sitt missnöje, klamrade sig fast vid det stycka; skyttegrav, det hade att försvara, som om Tysklands öde berott på dessa hundra meter lergropar. Det var samma front som på den gamla, härliga hjältearméns tid!

Skillnaden mellan förhållandena här och hemma skulle jag få se i gräll belysning.

I slutet av september 1916 ryckte min division in i slaget vid Somme. Det var för oss den första av de nu följande drabbningarna, som präglades av den oerhörda mängden stridsmateriel. Intrycket är svårt att beskriva - mer helvete än krig.

Under trumeldens veckolånga virvelstorm höll den tyska fronten stånd, trängdes ibland något tillbaka, ryckte så åter fram, men vek aldrig.

Den 7 oktober 1916 blev jag sårad.

Jag kom lyckligt bakom stridslinjerna och skulle föras till Tyskland med en transport.

Två år hade förflutit, sedan jag sist var hemma, en under dylika förhållanden ändlös tid. Jag kunde inte längre föreställa mig, hur tyskar sågo ut utan uniform. När jag låg på centrallasarettet för sårade i Hermies, ryckte jag samman som i skräck, då jag plötsligt hörde stämman av en tysk kvinna. Det var en sjuksköterska, som talade till min granne.

Det var det första tyska ord, jag hört från en kvinnomun på två år.

Men ju mera tåget, som skulle föra oss hem, närmade sig gränsen, desto oroligare började alla bli. Alla de platser drogo förbi, genom vilka vi två år tidigare rest som unga soldater: Brüssel, Löwen, Lüttich, och till sist trodde vi oss känna igen det första tyska huset på de höga gavlarna och de vackra fönsterluckorna.

Fäderneslandet!

I oktober 1914 brunno vi av stormande hänförelse, när vi passerade gränsen; nu härskade tystnad och rörelse. Var och en kände sig lycklig, att ödet än en gång lät honom se det land, för vilket han vågat sitt liv; och var och en skämde nästan att visa de andra, att han hade tårar i ögonen.

Nästan på tvåårsdagen av min inryckning blev jag inlagd på lasarettet i Beelitz utanför Berlin.

Vilken förändring! Från Sommeslagets dy till de vita bäddarna i detta underbara hus! Man vågade i början knappt lägga sig ned. Först så småningom vande man sig vid denna nya värld.

Tyvänn var denna värld ny även i ett annat hänseende. Fronthärens anda tycktes inte råda här. För första gången hörde jag något, som ännu var okänt vid fronten: skrytet över den egna fegheten! Ty vad man än hörde av skällsord och förbannelser därute, så gällde det dock aldrig en uppmaning till pliktförgätenhet eller ett förhållande av de räddhågade. Nej! Den fege betraktades alltjämt som feg och för övrigt som ingenting; det förakt, som bestods honom, var fortfarande allmänt liksom den beundran, man ägnade den verkliga hjälten. Men här på lasarettet var det redan delvis tvärtom: de karaktärslösaste uppvigglare förde ordet och försökte på allt sätt med sin eländiga pratsjuke ställa den anständiga soldatens hedersbegrepp i en löjlig dager och förhållande kujanens karaktärslöshet. Tonen angavs framför allt av ett par uslingar. Den ene av dem skröt med att själv ha dragit handen genom taggtråden för att komma på sjukhuset! Han tycktes trots detta löjliga sår redan ha varit här ändlöst länge, liksom han ju endast till följd av ett bedrägeri kommit med sjuktransporttågen till Tyskland. Denne giftiga individ gick så långt, att han helt fräckt fastställde den egna fegheten som tecken på större tapperhet än den ärlige soldatens hjältedöd. Många tego och hörde på, andra gingo sin väg, medan några till och med instämde.

Jag mådde förmligen illa av att höra på honom, och ändå fann man sig i att denne uppvigglare var kvar på anstalten. Vad skulle man göra? Vem och vad han var, måste ledningen mycket väl ha reda på och hade det också. Och ändå skedde ingenting.

När jag åter kunde gå ordentligt, fick jag permission för att fara till Berlin.

Nöden var synbarligen överallt mycket svår. Miljonstaden svalt. Missbelåtenheten var stor. På många av soldathemmen var tonen likadan som på lasarettet. Man fick faktiskt det intrycket, att dessa figurer avsiktligt uppsökte just sådana ställen för att sprida sina åsikter.

Men i München voro förhållandena likväl mycket, mycket värre!

När jag efter mitt tillfrisknande kom ut från lasarettet och blev tilldelad en reservbataljon, trodde jag mig inte längre känna igen staden. Förargelse, missmod och otidigheter var man än kom! Vid själva reservbataljonen var stämningen under all kritik: Härtill medverkade det oändligt klumpiga sätt, varpå fältsoldaterna behandlades av äldre instruktionsofficerare som aldrig med sin fot varit i fält och därför endast delvis förmådde bemöta de verkliga soldaterna hyggligt. Dessa senare hade ju vissa små egenheter, som härstammade från fronttjänsten men voro alldeles obegripliga för ledarna av reservtruppavdelningarna, medan den officer, som själv kom från fronten, åtminstone kunde förstå dem. Denne var naturligtvis också mycket mer aktad av manskapet än etappchefen. Men alldeles bortsett härifrån, var den allmänna stämningen miserabel; maskning räknades nästan som tecken på högre intelligens och den trogna pliktuppfyllelsen som ett bevis på svaghet och inskränkthet. Expeditionerna voro befolkade av judar. Nästan varje skrivare var jude och varje jude var skrivare. Jag förvånade mig över denna det utvalda folkets rikedom på kämpar, och kunde inte underlåta att jämföra dem med de sparsamma rasfränderna vid fronten.

Ännu sämre voro förhållandena på näringslivets område. Här hade det judiska folket faktiskt gjort sig "oumbärligt". Spindeln började så småningom suga blodet ur folkets ådror. På omvägen över krigskommissionerna hade man funnit ett medel att under hand ge det nationella och fria näringslivet nådestöten.

Man framhöll nödvändigheten av en oinskränkt centralisering.

Sälunda befann sig faktiskt under åren 1916-17 nästan hela produktionen under finansjudarnas kontroll.

Men mot vem riktades nu folkets hat?

På den tiden såg jag med fasa ett öde nalkas, som, om det inte avvärjdes i tid, måste leda till sammanbrottet.

Medan juden bestal och lade hela nationen under sitt välde, hetsade man upp folket mot "preussarna". Precis som vid fronten gjordes från högre ort intet mot denna giftpropaganda. Man syntes inte ha en aning om, att Preussens sammanbrott på intet sätt skulle medföra något uppsving för Bayern, utan att tvärtom den enas fall räddningslöst skulle dra den andra med i avgrunden.

Detta handlingssätt gjorde mig oändligt ont. Jag kunde häri inte endast se ett av judarnas mest geniala tricks, som skulle avleda den allmänna uppmärksamheten från dem och rikta den på andra. Medan bayrarna och preussarna slogos, snappade juden bort bägges existens mitt för näsan på dem; medan man i Bayern skällde på Preussen, organiserade judarna revolutionen och krossade Preussen och Bayern på en gång.

Jag kunde inte tåla dessa fördömda stridigheter mellan de tyska stammarna och var glad att komma tillbaka till fronten, vartill jag på nytt anmälde mig strax efter min ankomst till München.

I början av mars 1917 var jag åter vid mitt regemente.

*

Mot slutet av år 1917 syntes soldaternas djupaste missmod börja ge med sig. Efter det ryska sammanbrottet fick hela armén åter nytt hopp och nytt mod. Trupperna började bli alltmer övertygade om, att striden i alla fall skulle sluta med Tysklands seger. Man kunde åter höra sång, och olycksprofeterna tystnade. Man trodde ånyo på fäderneslandets framtid.

Särskilt det italienska sammanbrottet hösten 1917 hade haft den underbaraste verkan: man såg i denna seger ett bevis på möjligheten att även annorstädes än på den ryska krigsskådeplatsen kunna bryta fronten. En härlig tro genomströmmade 4 miljoner hjärtan; man andades åter ut och motsåg med tillförsikt våren 1918. Motståndaren var synbarligen uttröttad. Under denna vinter var det lugnt och stilla vid fronten. Det var lugnet före stormen.

Men just som fronten företog de sista förberedelserna till den eviga stridens äntliga avgörande, medan ändlösa transporter av människor och krigsmateriel rullade fram i riktning mot västfronten och trupperna utbildades för det stora angreppet, iscensattes hemma i Tyskland det största skurkstrecket under hela kriget.

Tyskland skulle inte segra: i sista stund, när segern redan hotade dröja kvar hos de tyska fanorna, tillgrep man ett medel, som syntes ägnat att med ett enda slag kväva det tyska våranfallet i sin linda och omöjliggöra segern.

Man organiserade ammunitionsstrejken.

Om denna lyckades, måste den tyska fronten sprängas och "Vorwärts" önskan, att segern denna gång inte längre skulle följa de tyska fanorna, gå i uppfyllelse. Fronten måste till följd av ammunitionsbristen på några veckor vara bruten; därmed skulle offensiven bli förhindrad, ententen räddad och det internationella kapitalet herre över Tyskland; varmed det marxistiska folkbedrägeriets mål skulle vara nått.

Nedbrytandet av den nationella ekonomien och uppbyggandet av det internationella kapitalets herravälde - ett mål som tack vare dumheten och godtrogenheten å ena sidan och den gränslösa fegheten å den andra, ju också uppnått.

Visserligen fick ammunitionstrejken inte den framgång man hoppats på. Fronten blev inte alldeles utsvulten i fråga om vapen: den bröt samman tidigare, än ammunitionsbristen som sådan - enligt den uppgjorda planen - hann krossa hären. Men hur mycket förfärligare var inte den moraliska skada, som anstälts!

För det första: vad kämpade hären för, om man därhemma inte längre önskade segern? För vem gjorde man dessa oerhörda offer och försakelser? Soldaten skall kämpa för den seger, som hemlandet strejkar emot!

Men för det andra: hur verkade detta på fienden?

Under vintern 1917-18 stego för första gången mörka moln upp på den allierade världens firmamerit. I snart fyra år hade man gått till storms mot den tyske kämpen utan att kunna slå honom till marken; och ändå kunde han blott försvara sig med den arm, som bar skölden, under det att svärdet måste hugga in än åt öster och än åt söder. Nu hade kämpen äntligen fått ryggen fri. Strömmar av blod hade flutit, tills han lyckats slutgiltigt nedslå den ene av sina motståndare. Nu skulle svärdet komma till sköldens hjälp i väster, och om det inte hittills lyckats fienden att bryta försvaret, skulle han nu träffas av angreppet.

Man fruktade detta - och tvivlade på segern.

I London och Paris avlöste den ena konferensen den andra. Till och med den fientliga propagandan hade svårt att göra sig gällande; det var inte längre så lätt att bevisa, att den tyska segern var utsiktslös.

Detsamma gällde vid fronterna, där en dåsig tystnad härskade, även hos de allierade trupperna själva. Herrarna hade plötsligt förlorat sin fräckhet. Även för dem började ett spöklikt ljus gå upp. Deras inställning till den tyske soldaten hade förändrats. Hittills hade de ansett honom som en narr, förutbestämd för nederlaget; nu stod han framför dem såsom den, vilken tillintetgjort deras ryske bundsförvant. Den nödtvungna inskränkningen av de tyska offensiverna i öster framstod nu som bevis på en genial taktik. I tre års tid hade dessa tyskar anfallit Ryssland, till en början utan minsta synbara framgång. Man nästan skrattade åt detta fruktlösa företag: till sist måste ju den ryske jätten segra till följd av sitt överväldigande antal och Tyskland förblöda. Verkligheten syntes bekräfta denna förhoppning.

Sedan de septemberdagar 1914, då de ändlösa massorna av ryska fångar från slaget vid Tannenberg började vältra fram på landsvägar och järnvägar i riktning mot Tyskland, syntes denna ström knappast sina - men för varje slagen och tillintetgjord armé uppstod en ny. Det outtömliga jätteriket gav tsaren alltjämt nya soldater, kriget nya offer, Hur länge kunde Tyskland hålla ut i denna kapplöpning? Måste inte till sist den dag randas, när det efter den sista tyska segern alltjämt inte var de sista ryska arméerna, som ryckte ut till det allra sista slaget? Än sedan? Mänskligt att döma kunde Rysslands seger visserligen uppskjutas, men den måste komma.

Nu var det slut på alla dessa förhoppningar: den bundsförvant, som nedlagt det största blodsoffret på de gemensamma intressenas altare, hade uttömt sina krafter och pressats till marken av den obeveklige angriparen. Soldaterna, som hittills trott blint på segern, började bli ängsliga och rädda. Man fruktade den stundande våren. Ty om man hittills inte lyckats besegra tysken, ehuru han endast kunnat uppställa en del av

sina trupper på västfronten, hur skulle man då kunna räkna med segern nu, när denna spöklika hjältestats hela kraft syntes samla sig till ett angrepp mot väster?

Skuggorna från Sydtyrolens berg lade sig beklämmande på fantasien, ända bort i Flanderns dimmor framkallade Cadornas slagna härar sorgsna miner, och tron på segern vek för fruktan för det kommande nederlaget.

Då - när man i de kalla nätterna redan trodde sig höra det entoniga trampet av den tyska härens framryckande stormtrupper och med ängslan och oro stirrade fram mot den kommande domen, då blixtrade det plötsligt till ett eldrött ljus i Tyskland som kastade återskenet ända ned i de bortersta granathålen på den fientliga fronten: i samma ögonblick de tyska divisionerna fingo sina sista instruktioner för den stora offensiven; bröt generalstrejken ut i Tyskland.

Till att börja med stod världen stum av häpnad. Men i nästa ögonblick störtade sig den fientliga propagandan med en lättnadens suck över denna hjälp i elfte timmen. Med ens hade man funnit ett medel att åter väcka de allierade soldaternas sjunkande tillförsikt, att på nytt framställa sannolikheten av en seger som säker och att förvandla ängslan för de kommande tilldragelserna till förtröstansfull beslutsamhet. Nu hade man rätt att inge regementena, som väntade på det tyska angreppet, den övertygelsen rörande världens största drabbning, att inte den tyska stormningens oförvägenhet vore avgörande för krigets utgång utan uthålligheten i försvaret. Nu kunde tyskarna segra så mycket de ville, hemma hos dem stod revolutionen för dörren och inte den segerrika armén.

Engelska, franska och amerikanska tidningar började inpränta denna tro i sina läsares hjärnor, och en oändligt skicklig propaganda ryckte upp trupperna vid fronten.

"Tyskland inför revolutionen! De allierades seger säkrad!" Detta var den bästa medicinen att hjälpa en vacklande Poilu och Tommy på benen. Nu kunde kulsprutorna och maskingevären smattra lös ännu en gång; panisk förskräckelse och flykt förbyttes i förhoppningsfullt motstånd.

Detta var resultatet av ammunitionstrejken. Den stärkte de fientliga folkens segertro och gjorde slut på den förlamande förtvivlan, som lägrat sig över den allierade fronten - vilket tusentals tyska soldater under den följande tiden fingo betala med sitt blod. Upphovsmännen till detta nedriga skurkstreck voro aspiranterna på de högsta statsämbetena i revolutionens Tyskland.

På tysk sida kunde väl till en början följderna av detta dåd skenbart övervinnas, men på motståndarens sida uteblevo de ej. Motståndet hade förlorat den planlöshet, som utmärker en armé, vilken uppgivit allt hopp; och i stället följde en förbittrad kamp om segern.

Ty mänskligt att döma måste segern nu komma, om västfronten blott några månader höll stånd mot det tyska angreppet. I ententens parlament insåg man de möjligheter, framtiden bar i sitt sköte, och anslog oerhörda medel till fortsättande av propagandan för Tysklands upplösning.

Jag hade lyckan att få delta i de båda första offensiverna såväl som den sista.

Detta har blivit mitt livs mäktigaste minne; jag säger mäktigaste, emedan striden liksom år 1914 nu för sista gången förlorade karaktären av försvar och övergick till angrepp. En lättnadens suck höjdes i de tyska skyttegravarna, när äntligen efter mer än tre års uthärdande i det fientliga helvetet, vedergällningens dag randades. Än en gång jublade de segerrika bataljonerna, och de sista kransarna av odödlig lager

hängde kring de segeromsusade fanorna. Än en gång brusade fosterlandets sånger längs de ändlösa marschkolonnerna upp mot himlen, och för sista gången lät Herren sin sol nådigt lysa över sina otacksamma barn.

*

Högsommaren år 1918 låg luften tung och kvav över fronten. Man bråkade därhemma. Om vad? Det berättades en hel del bland de olika trupperna i fälthären. Kriget var meningslöst, och blott narrar trodde ännu på segern. Folket hade inte längre något intresse av att hålla stånd, endast kapitalet och monarkien - detta fick man höra hemifrån, och det diskuterades nu vid fronten.

Först reagerade man mycket litet häremot. Vad angick oss den allmänna rösträtten? Var det för den vi kämpat i fyra år? Det var ett nedrigt skurkstreck att på sådant sätt stjäla krigets mål från de döda hjältarna i graven. De unga regementena hade en gång gått i döden i Flandern, inte med parollen "leve den allmänna och slutna rösträtten!" utan med ropet "Deutschland über alles in der Welt!" En liten, men dock inte alldeles obetydlig skillnad. Men de, som skreko på rösträtt, hade till största delen inte varit där, varest de nu ville tillkämpa sig den. Fronten kände inte alls det politiska partipacket. Man såg bara en bråkdel av herrar parlamentariker där, varest de anständiga tyskarna, för såvitt de inte voro krymplingar, på den tiden uppehöll sig.

Sålunda var fronten till sina gamla beståndsdelar mycket litet mottaglig för det nya krigsmål, som uppställdes av herrar Ebert, Scheidemann, Barth, Liebknecht o. s. v. Man förstod inte alls, varför pultronerna med ens kunde äga rätt att bakom härens rygg tillvälla sig makten i staten.

Min personliga inställning var redan från början klar: jag hatade i allra högsta grad hela detta pack av eländiga partilymlar, som bedrog folket. Jag hade för länge sedan kommit underfund med, att det för detta patrasch sannerligen inte var fråga om nationens väl, utan om att fylla sina tomma fickor. Och att de nu voro beredda att för detta mål offra hela folket och, om så erfordrades, låta Tyskland gå under, gjorde dem i mina ögon mogna för galgen. Att ta hänsyn till deras önskningar var detsamma som att uppoffra det arbetande folkets intressen till förmån för en hop ficktjuvar; uppfylla dem kunde man endast, om man var beredd att prisge Tyskland.

Så tänkte de ojämförligt flesta i den kämpande hären. Men de hemifrån kommande förstärkningarna blevo med förfärande hastighet sämre och sämre, så att deras ankomst inte betydde någon höjning utan ett försvagande av stridskraften. I synnerhet de unga reservtrupperna voro till största delen värdelösa. Ofta hade man svårt att tro, att detta skulle vara söner av samma folk, som en gång skickat ut sin ungdom till kamp om Ypern.

I augusti och september ökades upplösningens symtom allt snabbare, trots att verkan av de fientliga angreppen inte kunde jämföras med den förödelse, som en gång åstadkommits i våra försvarsstrider. I jämförelse därmed stodo slagen vid Somme och i Flandern som fasaväckande minnen.

I slutet av september kom min. division för tredje gången till de platser, vi en gång som nyinryckta frivilliga hade stormat.

Vilket minne!

I oktober och november 1914 hade vi erhållit elddopet där. Med fosterlandskärlek i hjärtat och sånger på läpparna hade vårt unga regemente gått i striden som till dans.

Det offrade där glatt sitt dyraste blod i tron att bevara fäderneslandets oberoende och frihet.

I juli 1917 beträdde vi för andra gången den mark, som, var oss alla helig. Ty i den slumrade våra bästa kamrater nästan barn ännu, vilka en gång med strålande ögon rusat rakt i döden för det kära fosterlandet!

Vi; som varit med i regementet ända från början, stodo gripna av vördnad på denna plats, där vi svurit "trohet och lydnad in i döden".

Denna mark, som regementet tre år tidigare stormat, skulle det nu försvara under en hård defensiv.

Genom tre veckors trumeld förberedde engelsmännen den stora offensiven i Flandern. Då syntes de dödas andar uppstå; regementet klamrade sig fast i den smutsiga leran, bet sig fast i varje hål och varje krater, vek inte, vacklade ej, och sålunda blev det som en gång förr på denna plats allt mindre och tunnare, tills engelsmännens angrepp äntligen brast löst den 31 juli 1917.

Under de första dagarna i augusti blevo vi avlösta.

Av regementet återstod ett par kompanier: de vacklade tillbaka, överhöljda av dy, och liknade mera spöken än människor. Men förutom några hundra meter granathål hade engelsmännen inte vunnit annat än döden.

Nu; hästen 1918, stodo vi för tredje gången i stormställningarna från 1914. Den lilla orten Comines, där vi en gång rastat, hade nu förvandlats till slagfält. Men om terrängen var densamma, hade människorna likväl förändrats; nu pratade man också politik i truppen. Giftet hemifrån började här som överallt att verka. De nya förstärkningstrupperna sviktade fullständigt - de kommo hemifrån.

Natten mellan den 13 och 14 oktober utbröt det engelska gaskriget på sydfronten utanför Ypern; man använde sig härvid av senapsgas, som till sina verkningar ännu var oss okänd, i den mån det gällde erfarenheter i fråga om vår egen kropp.

Denna natt skulle jag själv lära känna den. På en kulle söder om Wervick hade vi på kvällen den 13 oktober råkat in i en flera timmars trumeld av gasgranater, vilken mer eller mindre häftigt fortsatte hela natten. Redan inemot midnatt hade flera av våra kamrater fallit offer för den, en del för att aldrig mera vakna upp. På morgonsidan började jag känna en allt häftigare smärta, och vid sjutiden snubblade och vacklade jag tillbaka med brännande ögon, medförande min sista rapport under kriget.

Redan några timmar senare voro ögonen förvandlade till blödande kol, och det hade blivit mörkt omkring mig.

Så kom jag till lasarettet i Pasewalk i Pommern, och där nödgades jag - uppleva revolutionen!

*

Det hade länge legat någonting odefinierbart, men motbjudande i luften. Det viskades om, att under de närmaste veckorna skulle det "bryta löst". Jag kunde inte förstå, vad man menade härmed. Jag tänkte i första rummet på en strejk i stil med den från i våras. Orosrykten kommo ständigt från flottan, inom vilken det påstods jäsa. Men detta syntes mig mera som en yttring av vissa personers fantasi än som en sak, som anginge den stora massan. På själva lasarettet talades visserligen allmänt och hoppfullt om, att kriget snart skulle vara slut, men ingen räknade med ett "senast". Tidningar kunde jag inte läsa.

I november ökades den allmänna spänningen.

Och så en dag utbröt olyckan plötsligt och oförberett. Matroser kommo farande på lastautomobiler och proklamerade revolutionen, ett par judeynglingar voro "ledare" av denna strid för "frihet, skönhet och värdighet" i vårt folks tillvaro. Ingen av dem hade varit vid fronten. På omvägen över ett s. k. "dröppellasarett" hade de båda orientalerna kommit hem från kriget. Nu hissade de den röda flaggan.

På sista tiden hade mitt tillstånd något förbättrats. Den malande smärtan i ögonhålorna lade sig så småningom; jag började urskilja konturerna av min omgivning. Hoppet infann sig, att jag skulle återfå min syn så pass, att jag längre fram kunde ägna mig åt något yrke. Att jag någonsin skulle kunna teckna igen, vågade jag förstås inte tro. I varje fall befann jag mig på bättringsvägen, när det ohyggliga inträffade.

Min första förhoppning var alltjämt, att landsförråderiet skulle visa sig vara en mer eller mindre lokal angelägenhet. Jag försökte också inge några av mina kamrater denna tro. I synnerhet mina bayerska lasaretskamrater lånade mer än gärna sitt öra häråt. Stämningen bland dem var allt annat än "revolutionär". Jag kunde inte föreställa mig, att vansinnet skulle bryta ut också i München. Troheten mot det vördnadsvärda huset Wittelsbach måste dock, syntes det mig, visa sig starkare än viljan hos några judar. Således kunde jag inte tre annat, än att det var fråga om ett upplopp vid flottan, som inom de närmaste dagarna skulle vara kuvat.

De närmaste dagarna kommo, och med dem den förskräckligaste vissheten i mitt liv. Ryktena blevo alltmera beklämmande. Vad jag ansett som en lokal angelägenhet, tycktes vara en allmän revolution. Därtill kommo de nesliga rapporterna från fronten. Man ville kapitulera. Ja, men var något sådant över huvud taget möjligt?

Den 10 november kom prästen till lasarettet för att hålla ett litet tal; nu erforo vi allt.

Jag var till ytterlighet upprörd under det korta talet. Den gamle värdige mannen syntes skaka, när han meddelade oss, att huset Hohenzollern inte längre fick bära den tyska kejsarkronan, att fäderneslandet hade blivit "republik", att man måste be den Allsmäktige att inte neka denna förändring sin välsignelse och i framtiden inte överge vårt folk. Han kunde inte låta bli att ägna några ord åt kungahuset, att erinra om dess förtjänster i Pommern, Preussen, nej, för hela det tyska fosterlandet. Då började han snyfta invändigt, och i den lilla salen lade sig den djupaste nedslagenhet över allas hjärtan. Jag tror inte, att något öga förmådde hålla tårarna tillbaka. Men när den gamle mannen åter försökte berätta och började meddela, att vi nu måste sluta det långa kriget och att vårt fosterland för framtiden, eftersom vi nu förlorat kriget och voro beroende av segrarnas nåd, skulle bli utsatt för svårt förtryck, men att vapenstilleståndet skulle slutas i förlitande på ädelmodet hos våra hittillsvarande fiender - då stod jag inte ut längre. Det var mig omöjligt att stanna kvar. Det svartnade åter för ögonen på mig, och jag trevade mig snubblande tillbaka till sovsalen, kastade mig på sängen och begravde mitt brännande huvud i täcken och kuddar.

Sedan den dag, jag stod vid min moders grav, hade jag inte gråtit. När ödet i min ungdom var obarmhärtigt hårt mot mig, växte mitt trots. När döden under de långa krigsåren hämtade så många kära kamrater och vänner ur våra led, hade det synts mig nästan som en synd att klaga - de dogo ju för Tyskland! Och när jag äntligen själv - ännu i den fruktansvärda kampens sista dagar - angreps av den smygande gasen, som började äta sig in i mina ögon, så jag ett ögonblick av skräck för att bli blind för alltid var nära att misströsta, då röt mitt samvetes röst till mig: eländiga kräk, skall du börja tjuta, när det finns tusentals människor, som ha det hundra gånger värre än du; och

därför bar jag under dov tystnad mitt lidande. Men nu kunde jag inte annat. Nu först såg jag, i hur hög grad allt personligt lidande förbleknar inför fosterlandets olycka.

Allt hade således varit förgäves. Alla offer och umbäranden. Hungern och törsten under de ofta ändlösa månaderna hade varit förgäves, de stunder, under vilka vi, gripna av dödsångest, dock fyllt vår plikt, och offret av de två miljoner soldater; som då fingo släppa till livet - allt förgäves. Måste inte gravarna öppna sig för alla de hundratusentals soldater, vilka en gång dragit ut i tron på sitt fosterland för att aldrig återvända? Måste de inte öppna sig och sända de stumma, ler- och blodbestänkta hjältarna som hämndeandar till hemlandet, som så hånfullt bedragit dem trots det största offer en man här på jorden kan bringa sitt folk? Var det därför, de gått i döden; soldaterna från augusti och september 1914, var det därför de frivilliga regementena på hösten samma år följt efter de gamla kamraterna? Var det därför, dessa sjuttonåriga gossar segnat ned på Flanderns jord? Var detta meningen med det offer, den tyska modern bragte fosterlandet, när hon med blödande hjärta lät sina kära söner rycka ut för att aldrig mera återse dem? Skedde allt detta för att nu en hop eländiga förbrytare skulle lägga beslag på fäderneslandet?

Var det alltså därför, den tyske soldaten härdat ut i snöstorm och glödande solhetta, hungrig, törstig och frysande, trött av sömnlösa nätter och ändlösa marscher? Var det därför, han legat i trumeldens helvete och gasstridens feber utan att vika, alltid med tanke på den enda plikten: att skydda sitt land mot dessa fiender?

Dessa hjältar förtjänade i sanning en minnessten:

"Du vandringsman, säg tyskarnas folk, att vi ligga här alla döda, emedan vi troget lytt vad fosterlandet bjöd oss."

Och hur var det därhemma -?

Var detta det enda offer, vi hade att överväga? Var det forna Tyskland mindre värt? Hade vi inte en förpliktelse också mot vårt eget lands historia? Voro vi ännu värda att åberopa oss på förfädernas ära? Hur kunde man inför framtiden ansvara för denna gärning?

Eländiga och ärelösa förbrytare!

Ju mer jag i detta ögonblick försökte komma till klarhet över denna oerhörda tilldragelse, dess mer kände jag skammens rodnad på min panna. Vad betydde ögonens pina i jämförelse med detta elände?

Vad som härpå följde, var förskräckliga dagar och ännu värre nätter - jag visste, att allt var förlorat. För att hoppas på fiendens nåd måste man antingen vara enfaldig eller också lögnare och förbrytare. Under dessa nätter växte inom mig hatet, hatet mot upphovsmännen till detta illdåd.

Under de närmaste dagarna kom jag underfund med min bestämmelse. Jag måste skratta vid tanken på min egen framtid, som för inte så länge sedan berett mig så bittra bekymmer. Var det icke löjligt att vilja bygga hus på en sådan grund? Till sist förstod jag också, att just det hade inträffat, som jag så ofta fruktat, men känslomässigt alltid vägrat tro. Kejsar Wilhelm II hade som den förste tyske kejsaren räckt marxismens ledare handen till försoning utan att ana, att skurkar sakna hedersbegrepp. Samtidigt som de ännu höllo den kejsarliga handen i sin, trevade de redan med den andra efter dolken.

Med judar kan man inte sluta några avtal, där gäller bara det hårda antingen - eller.

Jag beslöt att bli politiker.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

8

JAG BÖRJAR MIN POLITISKA VERKSAMHET

Redan i slutet av november 1918 kom jag tillbaka till München. Jag for vidare till mitt regementes reservbataljon, som befann sig i händerna på "soldatråden". Alltsammans var mig så motbjudande, att jag strax beslöt att om möjligt åter ge mig därifrån. Tillsammans med en trofast krigskamrat, Schmid Ernst, kom jag till Traunstein och stannade där, tills lägret upplöstes.

I mars 1919 återvände vi till München.

Läget var ohållbart och tenderade med nödvändighet till en ytterligare fortsättning av revolutionen. Eisners död endast påskyndade utvecklingen och ledde slutligen till rådsdiktatur eller rättare sagt ett övergående judeherravälde, vilket ursprungligen föresvävat upphovsmännen som målet för hela revolutionen.

Under denna tid genomkorsades mitt huvud av ändlösa planer. Dagen i ända övertänkte jag vad som nu över huvud taget kunde göras, men alltid blev slutet på alla funderingar det nyktra konstaterandet, att jag som namnlös inte hade den ringaste förutsättning för något som helst ändamålsenligt handlande. Jag skall längre fram återkomma till de skäl, varför jag ej heller då kunde besluta mig att inträda i något av de dåvarande partierna.

Under loppet av den nya rådsrevolutionen uppträdde jag för första gången så, att jag ådrog mig centralrådets misshag. Tidigt på morgonen den 27 april 1919 kom man för att häkta mig - men de tre utsända hade icke tillräckligt mod härtill, när jag riktade en karbin mot dem, utan gävo sig av igen.

Ett par dagar efter Münchens befrielse blev jag kommenderad till den kommission, som tillsatts för att undersöka revolutionsförloppet vid andra infanteriregementet.

Detta var första gången jag tog mer eller mindre aktiv del i politiken.

Redan ett par veckor därefter fick jag befallning att delta i en "kurs", som skulle anordnas för manskapet. Den var avsedd att ge soldaten vissa grundvalar för hans medborgerliga länkande. För mig låg värdet av hela arrangemanget däri, att jag nu fick tillfälle att lära känna några likasinnade kamrater, med vilka jag grundligt kunde debattera situationen. Vi voro alla mer eller mindre fast övertygade om, att Tyskland inte längre kunde räddas från det annalkande sammanbrottet genom novemberförbrytelsens partier, centern och socialdemokraterna, men också att de s. k. "borgerligt nationella" sammanslutningarna även med bästa vilja aldrig mer skulle kunna gottgöra vad som skett. De saknade en hel rad förutsättningar, utan vilka ett dylikt arbete helt enkelt måste misslyckas. Den tid, som därpå följde, bevisade riktigheten av denna vår förmodan. Alltså diskuterade vi i vår lilla krets bildandet av ett nytt parti. De grundtankar, som föresvävade oss, voro desamma, som senare förverkligades i det "tyska arbetarpartiet". Namnet på den nya rörelsen måste redan

från början verka inbjudande på den stora massan; ty utan denna egenskap syn tes hela arbetet ändamålslost och överflödigt. På så sätt kommo vi på namnet "socialrevolutionäre partiet"; detta där för att det nygrundade partiets sociala åsikter faktiskt inneburo en revolution.

Men den djupare orsaken härtill låg i följande:

Hur mycket jag än tidigare befattat mig med nationalekonomiska frågor, så hade jag likväl mer eller mindre hållit mig innanför de gränser som studierna av de sociala problemen uppdrogo: Först senare utvidgades denna ram genom att jag började skärskåda den tyska förbundspolitiken. Denna var ju till mycket stor del resultatet av en oriktig uppskattning av samhällslivet liksom av oklarheten över de eventuella grundvalarna för tyska folkets försörjning i framtiden. Alla dessa funderingar bottnade i den åsikten, att kapitalet i varje fall endast var resultatet av arbetet och således liksom detta underkastat förändringar genom alla de faktorer, som antingen befordra eller hämma den mänskliga verksamheten. Den nationella betydelsen av kapitalet låg också i, att det självt så fullständigt berodde av statens; alltså nationens, storlek, frihet och makt, att redan detta beroende måste leda till att kapitalet av ren självbevarelsedrift, resp. utökningslust, främjade staten och nationen. Den omständigheten, att kapitalet var hänvisat till den oavhängiga fria staten, tvingade alltså denna att å sin sida verka för nationens frihet, makt, styrka o. s. v.

Därmed var också statens uppgift gent emot kapitalet förhållandevis enkel och klar: den skulle blott sörja för att detta förblev statens tjänare och inte inbillade sig vara nationens herre. Denna inställning kunde hålla sig inom två gränslinjer: upprätthållandet av ett livskraftigt, nationellt och oberoende näringsliv å ena sidan, tryggheten av arbetstagarnas sociala rättigheter å den andra.

Skillnaden mellan detta rena kapital som slutresultatet av det produktiva arbetet och ett kapital, vars existens och väsen uteslutande beror på spekulation, hade jag dessförinnan inte kunnat se med önskvärd klarhet. Det var helt enkelt ingen; som visat mig på den.

En av föredragshållarna i den ovan nämnda kursen, Gottfried Feder, gjorde mig nu grundligt uppmärksam härpå.

För första gången i mitt liv fick jag höra en principiell utredning om det internationella börs- och lånekapitalet.

När jag åhört Feders första föredrag, slog mig den tanken, att jag nu funnit vägen till en av de mest väsentliga förutsättningarna för grundandet av ett nytt parti.

Faders förtjänst består enligt min mening däri, att han med hänsynslös brutalitet fastslagit börs- och lånekapitalets lika spekulativa som nationalekonomiska karaktär, men blottat dess eviga förutsättning: räntan. Hans resonemang voro i alla principiella frågor så riktiga, att de, som kritiserade desamma, redan från början mindre bestredo den teoretiska riktigheten av iden än fastmer betvivlade den praktiska möjligheten av dess genomförande. Vad som i andras ögon var svagheten i Feders framställning, utgjorde i mina dess styrka.

*

Uppgiften för den, som skall uppställa ett program, är inte att ta reda på, i huru hög grad en sak är genomförbar, utan att klarlägga själva saken; d. v. s.: han skall mindre bekymra sig om vägen än om målet. Härvidlag är den principiella riktigheten av en ide avgörande och inte svårigheten för dess genomförande. Så snart programmatikern

söker ta hänsyn till den s. k. "ändamålsenligheten" och "verkligheten" i stället för den absoluta sanningen, skall hans arbete upphöra att vara en ledstjärna för den sökande mänskligheten och i stället bli ett vardagsrecept. Den, som uppgör programmet för en rörelse, har att fastställa målet för denna, och det är politikerns sak att sträva för dess uppfyllelse. Den förre ledes därför i sitt tänkande av den eviga sanningen, den senare i sitt handlande mera av nuets praktiska verklighet. Den enas storhet ligger i den absoluta abstrakta riktigheten av hans ide, den andres i den riktiga inställningen till de givna förhållandena och ett nyttigt användande av dessa, varvid det av den förre uppställda målet bör vara hans ledfyr. Under det att man får anse resultatet av en politikerns planer och handlingar - d. v. s. deras förverkligande - såsom en prøvosten för hans betydelse, kan den yttersta avsikten hos den, som outhärdligt uppgjort programmet, aldrig förverkligas, enär den mänskliga tanken visserligen förmår fatta sanningar och uppställa kristallklara mål, men den fullständiga uppfyllelsen av dessa måste stranda på den allmänna mänskliga ofullkomligheten och otillräckligheten. Ju mera abstrakt riktig och därmed mäktigare hans ide är, desto omöjligare blir dess fullständiga uppfyllelse, så länge den nu en gång beror på människor. Därför får programförfattaren inte mätas efter förverkligandet av sina mål utan efter dessas riktighet och det inflytande, de fått på mänsklighetens utveckling. Om det förhölle sig annorlunda, kunde religionsstiftarna aldrig räknas till de största människorna här på jorden, eftersom uppfyllelsen av deras etiska avsikter aldrig kan bli ens tillnärmelsevis fullständig. Till och med kärlekens religion är i sin tillämpning blott ett svagt återsken av dess sublimes stiftares vilja; dess betydelse ligger i den riktning, den sökt ge åt en allmänmänsklig utveckling av kulturen, sedligheten och moralen.

Den oerhört stora skillnaden mellan programmatikerns och politikerns uppgifter är också orsaken till att man nästan aldrig finner dessa båda förenade i en person. Detta gäller särskilt om de "framgångsrika" politikerna av mindre format, vilkas verksamhet för det mesta endast är en "det möjligas konst", som Bismarck något blygsamt kallade politiken. Ju mer en dylik "politiker" saknar stora idéer, desto lättare och ofta också påtagligare, i varje fall snabbare, bli hans framgångar. Därmed äro de förvisso också prisgivna åt den jordiska förgängligheten och överleva ofta icke sina fäders död. Sådana politikerns verk äro i det stora hela betydelselösa för eftervärlden, eftersom deras framgångar för ögonblicket endast bero på, att de hålla på avstånd alla verkligt stora och genomgripande problem och tankar, vilka kunde ha varit av värde för senare generationer.

Genomförandet av sådana mål, som ha värde och betydelse långt in i framtiden, är i regel föga löjande för deras förkämpar och finner sällan förståelse hos den stora massan, som bättre begriper en prissänkning på mjölk och öl än vidsynta framtidsplaner, vilka först senare kunna förverkligas, och vilkas nytta först kommer eftervärlden tillgodo.

Redan av en viss fåfänga, som alltid är besläktad med dumheten, skall flertalet politiker avhålla sig från alla verkligt besvärliga framtidsprojekt, för att inte gå förlustiga den stora hopens sympati för ögonblicket. En dylik politikerns framgång och betydelse ligger uteslutande i samtiden och existerar inte för eftervärlden. Detta plägar föga genera de små andarna; de äro nöjda med det.

Annorlunda förhåller det sig med programmatikern. Hans betydelse ligger nästan alltid i framtiden, då han ju inte sällan är vad man brukar beteckna med ordet "verklighetsfrämmande". Om en politikerns konst anses som det möjligas konst, då hör programmatikern till dem, om vilka det heter, att de behaga gudarna, blott när de begära och vilja det omöjliga. Han blir nästan alltid tvungen att avstå från samtidens

erkännande, men skördar i stället, om hans tankar äro odödliga, berömmelse av eftervärlden.

Under långa perioder av mänsklighetens tillvaro kan det någon enstaka gång förekomma, att politikern och programmatikern förenas i samma person. Ju innerligare denna sammansmältning är, desto större är det motstånd, som uppreser sig mot politikerns verksamhet. Han arbetar inte för krav, som förste bäste kälkborgare kan fatta, utan för mål, som endast få förstå. Därför blir han älskad och hatad livet igenom. Den oförstående samtidens protest kämpar med erkännandet från eftervärlden, som han arbetar för.

Ju mer en människas verk betyda för framtiden, desto mindre förmår hennes samtid att fatta dem, desto svårare är kampen och desto sällsyntare framgången. Men om det på hundra år ges en enda, skall måhända på hans ålderdom ett svagt skimmer av den kommande berömmelsen omstråla honom. Detta gäller historiens maratonlöpare; samtidens lagerkrans berör blott den döende hjältens tinningar.

Till dem kan man räkna de stora kämparna här i världen, de, vilka missförstådda av sin samtid likväl äro beredda att kämpa striden för sina idéer och ideal till slut. Det är de, som en gång skola stå folkets hjärtan närmast. Det ser nästan ut, som kände varje enskild plikten att i det förflutna gottgöra, vad samtiden en gång syndat mot de stora. Deras liv och verksamhet följas med rörande och tacksam beundran och förmå särskilt under tryckta tider på nytt uppliva brustna hjärtan och förtvivlade själar.

Men till dem räknas inte bara de verkligt stora statsmännen, utan också alla andra stora reformatorer. Vid Fredrik den Stores sida stå både Martin Luther och Richard Wagner.

När jag hörde Gottfried Feders första föredrag över ämnet "Bort med ränteslaveriet!", förstod jag genast, att det här var frågan om en teoretisk sanning, som måste bli av ofantlig betydelse för det tyska folkets framtid. Det skarpa frånskiljandet av börskapitalet från den nationella ekonomien erbjöd en möjlighet att motsätta sig det tyska näringslivets internationalisering utan att samtidigt med kampen mot kapitalet hota grundvalarna för en oavhängig nationell självhävdelse. Jag förstod redan alltför klart Tysklands utveckling för att inte veta, att den svåraste striden ej måste utkämpas mot de fiendliga folken utan mot det internationella kapitalet. I Feders föredrag spårade jag en väldig paroll för denna kommande strid.

Även härvidlag har utvecklingen bevisat, hur riktig vår dåvarande uppfattning var. Nu bli vi inte längre utskrattade av våra borgerliga politiska stughuvuden; nu inse till och med dessa, såvida de inte äro medvetna lögnare, att det internationella börskapitalet ej bara var den störste krigshetsaren, utan just nu efter stridens slut gör allt för att förvandla freden till ett helvete.

Kampen mot det internationella finans- och lånekapitalet har blivit den viktigaste programpunkten i den tyska nationens kamp för sin ekonomiska oavhängighet och frihet.

Vad de s. k. praktikernas invändningar beträffar, kan man svara dem följande: Alla farhågor för de förskräckliga ekonomiska följderna av ett genomförande av parollen "Bort med ränteslaveriet!" äro överflödiga. För det första ha de hittillsvarande ekonomiska recepten bekommit det tyska folket mycket illa; inställningen till frågan om det nationella självhävandet påminner oss starkt om liknande sakkunnigas betänkligheter i forna tider, t. ex. bayerska medicinalstyrelsens i frågan om järnvägars införande. Alla de farhågor, denna upphöjda kår då uttalade, ha som bekant sedermera

inte bekräftats: de resande i den nya "ånghästens" tåg fingo inte svindel, åskådarna blevo heller inte sjuka, och man har avstått från de föreslagna planken, som skulle göra hela den nya inrättningen osynlig - för eftervärlden kvarstå blott brädväggarna framför alla de "sakkunnigas" skallar.

För det andra må man lägga märke till följande: Varje även den bästa - ide blir en fara, när den inbillar sig vara självändamål, medan den i verkligheten endast är ett medel; för mig och alla sanna nationalsocialister finns det bara en lära: folket och fäderneslandet.

Vad vi ha att kämpa för, är tryggheten av vår ras och vårt folks bestånd och förökning, våra barns försörjning och blodets renhet, fosterlandets frihet och oberoende, på det att vårt folk må kunna utveckla sig så, att det kan uppfylla den mission, det tilldelats av världens skapare.

Varje tanke och varje idé, varje lära och allt vetande måste tjäna detta ändamål. Allt skall prövas ur denna synpunkt och användas eller avfärdas alltefter sin ändamålsenlighet.

Sålunda blev Gottfried Feders föredrag anledningen till att jag kom att befatta mig med detta för mig hittills tämligen okända område.

Jag började studera på nytt och förstod först nu innehållet i och avsikten med juden Karl Marx' livsverk. Hans "Kapital" begrep jag rätt först nu, ävensom socialdemokraternas strid mot den nationella hushållningen, vilken strid endast har till ändamål att jämna vägen för det verkligt internationella finans- och börskapitalets herravälde.

*

Men även i ett annat avseende voro dessa kurser av största betydelse för mig.

Jag anmälde mig en dag till diskussionen. En av deltagarna trodde sig böra bryta en lans för judarna och började försvara dem i ett längre anförande. Detta retade mig till motsägelser. Majoriteten av de närvarande kursdeltagarna ställde sig på min sida. Resultatet härav blev, att jag några dagar senare överfördes till ett regemente i München som s. k. "utbildningsofficer".

Disciplinen i truppen var på den tiden tämligen svag. Den led under efterverkningarna av soldatrådsperioden. Blott helt långsamt och försiktigt kunde man övergå till att i stället för den "frivilliga" lydningen - som man så vackert brukade kalla svineriet under Kurt Eisner - åter införa den militära disciplinen och underordnandet. Likaledes skulle truppen läras att tänka nationellt och känna fosterländskt. Min nya verksamhet bestod i att verka i dessa båda hänseenden.

Jag började arbeta med liv och lust. Här hade jag med ens möjligheten att få tala inför ett större auditorium; och vad jag hittills alltid, utan att själv veta det, rent instinktivt tagit för givet, inträffade nu: jag kunde "tala". Min stämning hade också redan blivit så mycket bättre, att jag, åtminstone i de små manskapsmässorna, överallt blev tillräckligt förstådd.

Ingen uppgift kunde göra mig lyckligare än denna, ty nu kunde jag före min avgång göra nytta inom den institution, som hade legat mig så varmt om hjärtat: hären.

Jag kan också påstå, att jag hade framgång: många hundra, ja, säkerligen tusentals kamrater har jag under den tid, jag höll dessa föredrag, hjälpt finna vägen tillbaka till sitt folk och sitt fosterland. Jag "nationaliserade" truppen och kunde på denna väg bidra till att stärka den allmänna disciplinen.

Dessutom lärde jag känna ett antal likasinnade kamrater, som senare kommo att tillhöra den nya rörelsens kärntrupp.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

9

»TYSKA ARBETARPARTIET»

En dag fick jag av mina överordnade befallning att ta reda på, hur det förhöll sig med en tydligen politisk förening med namnet "Tyska arbetarpartiet", som en av de närmaste dagarna skulle hålla ett möte, vid vilket likaledes Gottfried Feder skulle tala; jag skulle gå dit och titta på föreningen för att sedermera avlägga rapport.

Den nyfikenhet, som på den tiden från härens sida ägnades de politiska partierna, var mer än förklarlig. Revolutionen hade givit soldaten rätt till politisk verksamhet, och härav begagnade sig i all synnerhet just de mest oerfarna i stor utsträckning. Först i det ögonblick, då centern och socialdemokraterna till sin ledsnad måste medge, att soldaternas sympatier började vända sig från de revolutionära partierna och luta åt den nationella rörelsen, såg man sig föranledd att åter beröva militären dess rösträtt och förbjuda den all politisk verksamhet.

Att centern och marxismen tillgrepo en dylik åtgärd var förklarligt, ty om man inte företagit denna beskärning av de "medborgerliga rättigheterna" - som efter revolutionen soldaternas politiska likställighet benämndes - skulle det redan ett par år senare inte längre funnits någon novemberstat, men heller ej längre någon nationell vanära och skam. Hären var på god väg att befria nationen från dess blodsugare och ententehantlangare. Att de s. k. "nationella" partierna hänföra röstade för denna förändrade uppfattning av novemberförbrytarna och således bidro till att oskadliggöra redskapet för en nationell resning, visade återigen, varhän de alltmera doktrinära föreställningarna hos dessa de menlösaste av alla menlösa kunna leda. Denna borgarklass, som i sanning led av andlig ålderdomssvagheter, var på fullt allvar av den åsikten, att armén åter skulle bli vad den varit, nämligen den tyska tapperhetens borg, under det att centern och marxismen endast tänkte bryta loss den farliga nationella gifttanden, förutan vilken en armé i evighet blott förblir polis och inte soldater, som kunna kämpa mot landets fiender; något som under den följande tiden tillfullo bevisats.

Eller trodde kanske våra "nationella politiker", att arméns utveckling kunnat bli annat än nationell? Det vore fördömt likt dessa herrar och kommer sig av att man är pratmakare, alltså parlamentariker under kriget i stället för att vara soldat, och alltså inte har någon aning om, vad som rör sig i de mäns bröst, vilka det ärofulla förflutna påminner om, att en gång ha varit de främsta soldaterna i världen.

Jag beslöt att närvara vid ifrågakavande möte hos detta mig hittills fullständigt obekanta parti.

När jag på aftonen anlände till det längre fram historiskt vordna "Leiberrummet" i förutvarande Sterneckerbryggeriet i München, fann jag där 20 à 25 personer, huvudsakligen ur de lägre folklagren.

Faders föredrag kände jag redan till från min kurs och kunde därför helt ägna min uppmärksamhet åt själva föreningen.

Det intryck, den gjorde på mig, var varken gott eller dåligt; det var en nygrundad sammanslutning som så många andra. På den tiden kände sig vem som helst, som inte var nöjd med den hittillsvarande utvecklingen och inte längre hyste förtroende för de befintliga partierna, kallad att grunda ett nytt parti. Överallt sköta dessa föreningar upp ur marken, för att efter någon tid åter försvinna i all tysthet. Stiftarna hade för det mesta ingen aning om, vad det vill säga att av en förening skapa ett parti eller ens en rörelse. Sålunda kvävdes dessa nygrundade partier nästan alltid i sin linda av sin löjliga källborgerlighet.

Efter att ha hört på i två timmar var mitt omdöme om "Tyska arbetarpartiet" inte annat än vad jag ovan sagt. Jag var glad, när Feder äntligen slutade. Jag hade sett tillräckligt och stod redan i begrepp att gå, när man meddelade, att det skulle bli diskussion, vilket föranledde mig att stanna. Men även nu syntes allt bli lika betydelselöst, tills slutligen en "professor" fick ordet, vilken först betvivlade riktigheten av Feders idéer för att sedan - efter en fyndig replik från denne - plötsligt ställa sig på "verklighetens mark", dock inte utan att anständigt rekommendera det nya partiet att som en särskilt viktig programpunkt uppta kampen för Bayerns "frigörelse" från "Preussen". Mannen var nog fräck att påstå, att särskilt Tysk-Österrike i så fall genast skulle ansluta sig till Bayern, att freden skulle bli mycket fördelaktigare jämte en hel del andra dumheter. Då kunde jag inte låta bli att likaledes begära ordet och säga den lärde herrn min mening på denna punkt - vilket hade till resultat, att han, innan jag ännu hunnit tala till punkt, lämnade lokalen som en våt hund. Man hade med förvånad uppsyn hört på mitt tal, och först - när jag stod i begrepp att ta farväl av mötet, kom en man springande efter mig, presenterade sig (jag uppfattade inte riktigt namnet) och tryckte ett litet häfte, synbarligen en politisk broschyr, i handen på mig med en enträgen begäran att läsa den.

Detta var mig mycket kärkommet, ty nu kunde jag hoppas att lättare lära känna den tråkiga föreningen, utan att ytterligare behöva besöka liknande ointressanta möten. För övrigt gjorde denne man, som tydligen var en arbetare, ett gott intryck på mig.

Jag bodde på den tiden ännu i andra infanteriregementets kasern i ett litet krypin, som fortfarande bar mycket tydliga spår av revolutionen. Jag var borta hela dagen, för det mesta hos 41 jägarregementet eller också på sammanträden, på föredrag hos något annat regemente o. s. v. Jag endast sov i min bostad. Eftersom jag varje morgon brukade vakna redan före klockan fem, hade jag hittat på den leken att lägga ett par hårda brödkanter på golvet till mössen, som sprungo omkring i det lilla rummet, och titta på, huru de putslustiga små djuren jagade omkring efter dessa läckerbitar. Jag hade själv upplevat så mycken nöd, att jag blott alltför väl kunde föreställa mig de små livens hunger och därför också deras glädje.

Även på morgonen efter det ovannämnda mötet låg jag vid femtiden vaken i sängen och såg på, huru mössen slogos om brödkanterna. Eftersom jag inte kunde somna igen, kom jag plötsligt att tänka på föregående kväll, och nu erinrade jag mig också häftet, som arbetaren givit mig. Jag tog det och började läsa. Det var en liten broschyr, i vilken författaren, just denne arbetare, skildrade, hur han ur de marxistiska fraserna och fackföreningssvavlet åter kommit till ett nationellt tänkesätt; härav också titeln "Mitt politiska uppvaknande". Då jag väl börjat, läste jag intresserad den lilla broschyren till slut; ty den avspeglade detsamma, som jag själv tolv år, tidigare måst genomgå. Ovillkorligen stod min egen utveckling åter levande framför mig. Under

dagens lopp tänkte jag flera gånger över saken och ville så åter skjuta den åt sidan; efter inte fullt en vecka fick jag så till min förvåning ett brevkort, som meddelade, att jag invalts i Tyska arbetarpartiet: man anhöll om min bekräftelse och att jag av denna anledning nästa onsdag skulle komma till ett kommittesammanträde hos partiet.

Jag var faktiskt mer än förvånad över detta sätt att "värva" medlemmar, och visste inte om jag skulle bli förargad eller skratta åt det hela. Jag hade ju inte en tanke på att ansluta mig till något färdigt parti utan ville grunda mitt eget. Denna begäran kunde jag verkligen inte reflektera på.

Jag hade redan beslutat att skriftligen sända herrarna ett svar, när nyfikenheten segrade, och jag beslöt att på den utsatta dagen infinna mig för att muntligen framlägga mina skäl.

Onsdagen kom. Den restaurang, på vilken nämnda sammanträda skulle äga rum, var "Gamla Rosenbad" i Herrnstrasse; en mycket torftig lokal, till vilken ytterst sällan någon brukade förirra sig. Detta var inte så underligt år 1919, då också de största världshusens matsedlar voro synnerligen enkla och föga lockande. Den här restaurangen var mig hittills fullkomligt obekant.

Jag passerade den dåligt upplysta, folktomma matsalen öppnade dörren till ett angränsande rum och hade så "sammanträdet" framför mig. I den dunkla belysningen från en trasig gaslampa sutto fyra yngre män runt ett bord, däribland även författaren till den lilla broschyren; han hälsade mig synnerligen hjärtligt och bjöd mig vara välkommen som ny medlem i "Tyska arbetarpartiet".

Nu var jag likväl något förbluffad. Då man meddelade mig, att den egentlige "riksledaren" snart skulle komma, beslöt jag vänta med min förklaring till dess. Slutligen anlände denne. Det var samme man, som lett mötet i Sterneckerbryggeriet, när Feder höll föredrag.

Jag hade åter blivit nyfiken och avvaktade vad som skulle ske. Nu fick jag åtminstone reda på vad de olika herrarna hette. Ordföranden i "riksorganisationen" var en herr Harrer och i München Anton Drexler.

Protokollet från föregående sammanträde upplästes och justerades. Sedan följde kassaförvaltarens berättelse - i föreningens ägo funnos inalles 7 mark och 50 pfennig - varefter kassören enhälligt beviljades ansvarsfrihet. Detta togs till protokollet. Så föredrog ordföranden de svar, han avlåtitt på ett brev från Kiel, ett från Düsseldorf och ett från Berlin, vilka samtliga godkändes. Därefter övergick man till de inkomna skrivelserna: ett brev från Berlin, ett från Düsseldorf och ett från Kiel, vilkas ankomst syntes mottagas med stor tillfredsställelse. Man förklarade denna ökade brevväxling såsom det bästa och säkraste beviset på "Tyska arbetarpartiets" vittfamnande betydelse, och så vidtog en lång överläggning om hur man skulle avfatta svaren på de nya skrivelserna.

Det hela var förfärligt. Det var ju föreningsfjanten av allra värsta slag. Och i en sådan klubb skulle jag bli medlem?

Nästa punkt gällde inval av nya medlemmar, d. v. s. nu skulle man behandla mitt infångande.

Jag började fråga - men utom ett principutkast fanns ingenting, inte något program, inga flygskrifter, över huvud taget ingenting i tryckväg, inga medlemskort, ja, inte ens en futtig stämpel, synbarligen bara god tro och god vilja.

Leendet hade stelnat på mina läppar, ty vad var detta annat än det typiska tecknet på total rådlöshet och fullständig misströstan inför alla hittillsvarande partier, deras program, avsikter och verksamhet? Vad som drivit dessa unga män samman till så ytterst löjliga förehavanden var ingenting annat än ett utlopp av en inre röst, som väl snarare instinktivt än medvetet lät hela det hittillsvarande partiväsendet förefalla dem ej längre ägnat att återupprätta den tyska nationen och bota dess inre skador. Jag läste flyktigt genom grundprinciperna som förelågo maskinskrivna, och såg även här, att det mera var fråga om ett sökande än ett vetande. Mycket var rörigt eller oklart, en hel del saknades, men det fanns ingenting, som inte kunde tydas som tecken på en kämpande insikt.

Vad dessa människor kände, det kände också jag: det var längtan efter en ny rörelse, som skulle vara förmer än ett parti i ordets hittillsvarande betydelse.

När jag samma kväll vände åter till kasernen, hade jag redan bildat mig en åsikt om föreningen.

Jag stod inför den måhända svåraste frågan i mitt liv: skulle jag gå in som medlem, eller skulle jag avböja?

Förnuftet kunde inte annat än avråda mig, men känslan lämnade mig ingen ro, och ju oftare jag försökte tänka på, hur meningslös hela denna klubb var, desto oftare motsade mig min känsla. Jag fick ingen ro under de närmaste dagarna.

Jag överlade hit och dit. Jag hade för länge sedan beslutat mig för att bli politiskt verksam; likaledes stod det klart för mig, att detta endast kunde ske i en ny rörelse, men hittills hade jag saknat impulsen att handla. Jag hör inte till de människor, som börja på någonting i dag för att i morgon upphöra med det och om möjligt övergå till något annat. Just medvetandet härom var en av huvudorsakerna, varför jag hade så svårt att besluta mig för en dylik nyskapelse, som antingen måste bli allt eller intet. Jag visste, att det för mig gällde ett beslut utan återvändo. För mig var det inte något tillfälligt tidsfördriv utan blodigt allvar. Redan på den tiden kände jag alltid en instinktiv motvilja mot människor, som börja med allting utan att kunna slutföra någonting. Dessa pajasar voro mig förhatliga. Jag ansåg sådana människors verksamhet vara sämre än att inte göra någonting alls.

Ödet självt syntes nu lämna mig en fingervisning. Jag skulle aldrig ha gått in i ett av de bestående stora partierna och skall sedermera närmare utveckla mina skäl härför. Denna löjliga lilla sammanslutning syntes mig ha det företrädet att ännu inte ha stelnat till en "organisation" utan lämna möjlighet för en verkligt personlig verksamhet från den enskildas sida. Här kunde man ännu arbeta, och ju mindre rörelsen var, desto lättare var det att forma den efter önskan. Innehållet, målet och vägen kunde ännu bestämmas, något som redan från början var omöjligt i fråga om de bestående stora partierna.

Ju längre jag tänkte på saken, desto starkare blev min övertygelse, att nationens resning kunde förberedas just med utgångspunkt från en sådan liten rörelse - men aldrig mer från de politiska parlamentspartierna, som alltför mycket hängde fast vid gamla fördomar eller till och med gingo den nya styrelsens ärenden. Ty vad som här måste förkunnas, var en ny världsåskådning och inte en ny valparoll.

Det var oändligt svårt att besluta sig för att förverkliga denna avsikt.

Vilka förutsättningar hade jag väl själv för denna uppgift? Att jag var fattig och medellös syntes mig vara det minsta hindret; värre var emellertid att jag tillhörde de namnlösa, var en bland miljoner, som ödet låter leva eller dö, utan att ens den

närmaste omgivningen bekymrar sig därom. Härtill kom det handikap, som min bristfälliga skolunderbyggnad måste utgöra.

Den s. k. intelligensen ser ju alltid med oändligt nedlåtande på var och en, som inte fått genomgå de outhärliga skolorna och trumfat i sig de nödvändiga kunskaperna. Man frågar aldrig: "Vad kan den där mannen?" utan "Vad har han lärt?". Dessa "bildade" anse den största dumskalle, om den bara är invirad i de erforderliga betygen, förmer än det skarpaste huvud, som saknar denna dyrbara strut. Jag kunde alltså lätt föreställa mig, hur denna "bildade" värld skulle bemöta mig, och jag bedrog mig härvidlag endast såtillvida, som jag på den tiden ännu trodde människorna vara bättre, än de tyvärr i den nyktra verkligheten till stor del voro. Sådana de nu en gång ära, lysa undantagen här som överallt desto klarare. Jag lärde mig härigenom att skilja mellan de eviga lärlingarna och de verkliga mästarna.

Efter att i två dagar ha grubblat hit och dit, beslöt jag mig äntligen för att ta det avgörande steget.

Detta var det mest betydelsefulla beslutet i mitt liv.

Det kunde och fick inte finnas någon väg tillbaka.

Alltså anmälde jag mig som medlem i Tyska arbetarpartiet och fick ett provisoriskt medlemskort med mitt nummer: sju.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

10

ORSAKERNA TILL SAMMANBROTET

En kropps fallhöjd är alltid lika med avståndet mellan dess ursprungliga och nuvarande läge. Detsamma gäller också när folk och stater störta. Deras föregående läge eller rättare sagt nivå, får alltså en utslagsgivande betydelse. Endast det, som brukar höja sig över den allmänna nivån, kan falla och störta verkligt djupt. För varje tänkande och kännande människa förefaller rikets sammanbrott så svårt och förfärande, därför att det störtade från en höjd, som man i vårt nuvarande oerhörda förnedringstillstånd knappt längre kan föreställa sig.

Redan rikets grundläggning syntes förgylld av trollglansen från en tilldragelse, som lyfte hela nationen. Efter ett segerlopp utan like uppstår slutligen såsom belöning för odödligt hjältemod ett rike till arv åt söner och sonsöner. Sak samma om medvetet eller omedvetet - tyskarna hade alla den känslan, att detta rike, som inte hade de parlamentariska partiernas fuskarbete att tacka för sin existens, just genom det sublima sätt, på vilket det grundades, höjde sig över de andra staterna ty inte i snattet från en parlamentarisk ordstrid utan vid dundret och dånet från Paris' belägring fullbordades den högtidliga akt, genom vilken alla tyskar, furstar som folk, förklarade som sin vilja och sitt beslut att för framtiden utgöra ett rike och på nytt upphöja kejsarkronan till sin symbol. Detta skedde inte med tillhjälp av lönnmord och desertörer; den Bismarckska staten stiftades inte av feiga uslingar utan av frontregementena.

Denna ovanliga födelse och detta elddop omgävo riket med skimret av en historisk ryktbarhet, som blott, och i så fall sällan, kommit de äldsta staterna till del.

Och vilket uppsving började inte nu!

Friheten utåt gav det dagliga brödet inåt. Nationen blev rik på människor och jordiska ägodelar. Statens äro och med den hela folkets, vårdades och skyddades av en här, vilket tydligare än något annat bevisade skillnaden mot det forna tyska förbundet.

Så djupt är det fall, som blev rikets och tyska folkets öde, att alla synas gripna av svindel och förlora känsla och besinning; man kan knappt längre erinra sig den forna höjden, så drömligt överklig synes den dåtida storheten och härligheten i jämförelse med det nuvarande eländet.

Däriigenom blir det också förklarligt, att man till den grad bländas av det sublima, att man glömmer att spana efter de förebud till det oerhörda sammanbrottet, vilka likväl måste ha varit för handen.

Naturligtvis gäller detta endast dem, för vilka Tyskland betydde förmer än blott och bart en plats att förtjäna och leva upp pengar på, eftersom endast de förmå uppfatta

det nuvarande tillståndet som ett sammanbrott, medan det för de andra är den länge efterlängta uppfyllelsen av deras hittills fåfänga önsknings.

Men de synliga förebuderna funnos där redan på den tiden, om det också blott var mycket få, som försökte dra någon lärdom av dem.

I dag är detta nödvändigare än någonsin.

Liksom man kan bota en sjukdom, endast när man känner dess upphov, gäller detsamma beträffande politiska skador. Visserligen brukar man lättare kunna se och upptäcka en sjukdoms iögonfallande ytringar än dess inre orsak. Detta är också skälet, varför så många människor aldrig få kunskap om något annat än de yttre verkningarna och till och med förväxla dem med orsaken, ja, allra helst söka helt förneka existensen av en sådan. Så se de flesta av oss det tyska sammanbrottet främst i den allmänna depressionen och de därav uppstående följderna. Dessa träffa nästan alla personligen - ett vägande skäl för var och en att söka förstå katastrofen. Mycket mindre ser den stora massan sammanbrottet i politiskt, kulturellt och sedligt-moraliskt hänseende. Här klicka hos många både känslan och förståndet fullständigt.

Det kan gå an, när det förhåller sig så i fråga om den stora massan, men att det tyska sammanbrottet också i de intellektuella kretsarna i första hand betraktas som en "ekonomisk katastrof" och räddningen alltså väntas komma från samhällsekonomin, är en av de orsaker, varför ett tillfrisknande hittills över huvud taget inte varit möjligt. Först när man inser, att också här näringslivet spelar endast andra eller tredje rollen och de politiska, sedligt-moraliska och rasbiologiska faktorerna den första skall man nå fram till insikt om orsakerna till det nuvarande olyckliga tillståndet och därmed också förmå finna medel och vägar till räddning.

Frågan om orsakerna till det tyska sammanbrottet är således av utslagsgivande betydelse, framför allt för en politisk rörelse, vars mål ju bör vara just att övervinna nederlaget.

När man forskar i det förflutna, måste man akta sig väl för att icke förväxla de iögonfallande verkningarna med de mindre synliga orsakerna.

Den lättaste och därför också mest utbredda motiveringen för det nuvarande olyckliga tillståndet är, att det rör sig om följderna av det nyss förlorade kriget, att således detta är orsaken härtill.

Det finns många, som ta detta prat på fullt allvar, men det finns ännu flera, i vilkas mun ett sådant påstående endast är lögn och medveten osanning. Detta senare gäller för alla dem som i dag befinna sig vid regeringens foderkrubbor. Ty ha inte just revolutionens förkunnare på sin tid enträget inpräntat i folket, att krigets utgång vore fullkomligt utan betydelse för den stora massan? Ha de inte tvärtom på fullt allvar försäkrat, att på sin höjd storkapitalisterna skulle kunna ha intresse av en segerrik avslutning på den jättelika folkkampen men aldrig det tyska folket som sådant eller den tyske arbetaren? Förkunnade inte dessa världsförsoningens apostlar just raka motsatsen, nämligen att det tyska nederlaget blott krossade "militarismen", men att det tyska folket skulle gå en ny blomstringstid tillmötes? Prisade man inte i dessa kretsar ententens godhet, och sköt man inte hela skulden för den blodiga kampen på Tyskland? Men hade man kunnat göra detta utan att förklara, att ej heller det militära nederlaget skulle ha några särskilda följder för nationen? Var då inte hela revolutionen utstyrd med frasen, att den förhindrade den tyska flaggans seger, men i stället skulle föra det tyska folket till inre och yttre frihet?

Var det kanske inte så, ni eländiga och lögnaktiga stackare? Det skall en verkligt jüdisk fräckhet till för att nu tillmäta det militära nederlaget skulden för sammanbrottet, när centralorganet för alla landsförrädare, "Vorwärts" i Berlin, dock skrev, att tyska folket den här gången inte finge återvända med segerfanor!

Och nu skall detta vara orsaken till vårt sammanbrott?

Det skulle naturligtvis vara alldeles lönlöst att ge sig i strid med sådana glömska lögnare, och jag skulle därför heller inte ha spillt ett ord på saken, om inte dessa dumheter tyvärr upprepas även av många fullkomligt tanklösa människor, utan att elakhet eller medveten lögnaktighet äro orsaken härtill. Dessutom skall vad jag nu säger bidra till att upplysa våra krigare, vilket behövs i en tid, då det talade ordet så ofta återges i förvrängd form.

Således kan följande sägas med anledning av påståendet, att det förlorade kriget skulle vara skulden till det tyska sammanbrottet:

Visserligen var det av en fruktansvärd betydelse för vårt fosterlands framtid, att vi förlorade kriget, men denna om ständighet är inte en orsak utan själv ett resultat av orsaker. Att en olycklig utgång av denna strid på liv och död måste leda till mycket ödesdigra följder, kunde ju varje tänkande och ej illvillig individ inse. Tyvärr fanns det också människor, som i rätta ögonblicket syntes sakna denna insikt eller som mot bättre vetande likväl bestredo och förnekade denna sanning. Det var till största delen sådana, som, efter uppfyllelsen av deras hemliga önskningar, med ens kommo underfund med vilken katastrof de varit med om att ställa till. Dessa bära skulden till sammanbrottet - inte det förlorade kriget, som de plötsligt behaga påstå. Ty att vi förlorade kriget var endast resultatet av deras verksamhet och inte, som de nu vilja låta påskina, följden av en "dålig" ledning. Fienderna voro heller inga pultroner, också de förstodo att dö, deras antal var från den första dagen större än den tyska härens, och för deras tekniska utrustning stodo hela världens arsenaler till förfogande; alltså kan det faktum inte bringas ur världen, att de tyska segrarna, som i fyra långa år vunnas mot en hel värld, trots allt hjältemod och all "organisation" endast voro en följd av den överlägsna ledningen. Den tyska härens organisation och ledning var den mest imponerande, jorden dittills skådat. Dess brister berodde på den allmänmänskliga begränsningen.

Att denna armé föll ihop, var inte orsaken till vår nuvarande olycka, utan endast följden av andra förbrytelser, en följd, som i sin tur utgjorde början till ett ytterligare och denna gång mera påtagligt sammanbrott.

Att det förhåller sig så, framgår av följande:

Måste ett militärt nederlag leda till ett så fullständigt nedbrytande av en nation och en stat? Sedan när är detta resultatet av ett olyckligt krig? Gå då över huvud taget folk under bara till följd av förlorade krig?

Svaret härpå kan formuleras helt kort: Ja, alltid när ett folk lider ett militärt nederlag på grund av sin egen lättja, feighet, karaktärslöshet, kort sagt ovärdighet. Förhåller det sig inte så, blir det militära nederlaget snarare impulsen till ett större uppsving i framtiden än till en gravsten över ett folks tillvaro.

Historien erbjuder oändligt många exempel på riktigheten av detta påstående.

Tyvärr är tyska folkets militära nederlag inte en oförtjänt katastrof utan ett berättigat straff av den eviga rättvisan. Vi ha gjort oss mer än förtjänta av detta. Det är endast

det största yttre tecknet på förfallet - bland en hel rad inre, som kanske äro de flesta människor förborgade, eller som man på strutsmaner inte velat se.

Man torde beakta de omständigheter, under vilka tyska folket mottog detta nederlag. Hade man inte på många håll på det mest skamlösa sätt rentav uttalat sin glädje över fosterlandets olycka?. Men vem gör detta, om man inte verkligen förtjänar ett sådant straff? Ja, gick man inte ännu längre och skröt med, att man äntligen fått fronten att vika? Och detta var det ingalunda fienden, som gjort, nej, nej, denna skam var det tyskar, som drogo över sina huvuden! Träffade dem månne olyckan oförskyllt? Sedan när är det brukligt, att man går omkring och ger sig själv skulden till kriget? Och detta till på köpet mot bättre vetande!

Nej, och ännu en gång nej: av det sätt, på vilket tyska folket mottog sitt nederlag, kan man tydligast se att den verkliga orsaken till vårt sammanbrott är att söka på helt annat håll än i den rent militära förlusten av några ställningar eller misslyckandet av en offensiv; ty hade verkligen fronten svikit, och hade fosterlandets olycksöde framkallats härigenom, skulle tyska folket ha mottagit nederlaget helt annorlunda. Då skulle man burit den olycka, som följde, med sammanbitna tänder eller beklagat den, överbändigad av smärta; då skulle våra hjärtan ha fyllts av vrede och hat mot fienden., som genom ödets nyck eller vilja blivit segrare; i så fall skulle nationen likt den romerska senaten ha gått de slagna divisionerna tillmötes och framfört till dem fosterlandets tack för de offer, de hittills gjort, och bett dem icke förtvivla om riket. Men till och med kapitulationen skulle blott ha undertecknats av förståndet, under det att hjärtat redan börjat slå för den kommande upprättelsen.

Så skulle det nederlag ha uppfattats, som man endast haft ett olyckligt öde att tacka för. I så fall skulle man inte ha skrattat och dansat, inte ha skrutit med sin feghet och förhäriligt nederlaget, inte ha förhånat de kämpande trupperna och dragit deras fanor och kokarder i smutsen, men framför allt: då skulle aldrig något så förfärligt ha inträffat som det, som föranledde en engelsk officer, överste Repington, till det föraktliga yttrandet: "Av tyskarna är var tredje man en förrädare". Nej, denna pest hade i så fall aldrig kunnat växa till den förhärjande farsot, som nu sedan fem år dränkt den sista rest av aktning, den övriga världen hyst för oss.

Härav ser man allra bäst det lögnaktiga i påståendet, att det förlorade kriget skulle vara orsaken till det tyska sammanbrottet. Nej, detta militära sammanbrott var självt blott följden av en hel rad sjukdomssymtom och deras upphov, som redan i fredstid hemsökt den tyska nationen. Detta var den första synliga, katastrofala följden av en sedlig och moralisk förgiftning, ett försvagande av självbevarelsedriften och förutsättningarna för densamma, som redan för många år sedan börjat underminera folkets och rikets grundvalar.

Det fordrades emellertid judendomens och dess marxistiska kamporganisationers hela bottenlösa lögnaktighet för att påbörda just den man skulden för sammanbrottet, vilken var den ende, som med övermänsklig vilje- och handlingskraft sökte förebygga den av honom förutsedda katastrofen och bespara nationen en period av djupaste förnedring och vanära. Genom att stämpla Ludendorff som den skyldige till att Tyskland förlorade världskriget, vred man den moraliska rättens vapen ur handen på den ende farlige åklagare, som kunde uppträda mot fosterlandsförrädarna. Man utgick härvid från den mycket riktiga grundsatsen, att ju större en lögn är, desto lättare har den att bli trodd, då ett folks stora massa i djupet av sitt hjärta lättare blir fördärvad än medvetet och avsiktligt dålig, och således på grund av sin primitiva enfald lättare faller offer för en stor lögn än för en liten, då de säkerligen själva ofta ljuga i smått

men likväl skulle dra sig för stora lögner. Det skulle aldrig falla dem in att vara till den grad osannfärdiga, därför tro de heller inte på möjligheten av att någon annan kan förvränga fakta på ett så oerhört fräckt och infamt sätt. Ja, till och med om man upplyser dem därom, skola de länge tvivla och vara villrådiga och i alla fall tro, att åtminstone *någon* sak ändå är sann. Därför stannar alltid något kvar även av den fräckaste lögn - ett faktum, som alla stora lögnkonstnärer och lögnföreningar endast alltför väl känna till och på det nedrigaste sätt utnyttja.

De, som bäst känt till de olika möjligheterna att använda osanning och förtal, ha i alla tider varit judarna. Hela deras tillvaro är ju uppbyggd på en enda stor lögn, nämligen den att det beträffande dem rör sig om ett religionssamfund, medan det i verkligheten är frågan om en ras - och vilken ras sen! En av mänsklighetens största andar har för alltid fastslagit detta i en evigt giltig sats av fundamental sanning: han kallar dem "lögnens stora mästare". Den, som inte erkänner eller inte vill tro detta, skall aldrig kunna bidra till sanningens seger här i världen.

Man kan närmast betrakta det som en stor lycka för tyska folket, att den smygande sjukdomens tid plötsligt avkortades genom en så fruktansvärd katastrof, ty i annat fall hade nationen visserligen långsammare men i stället så mycket säkrare gått till botten. Sjukdomen hade i så fall blivit kronisk, medan den i sammanbrottets akuta form åtminstone blev klart och tydligt urskiljbar för en större folkmassa. Det är inte någon tillfällighet, att människan lättare blev herre över pesten än över tuberkulosen. Den ena kommer i fasansfulla döds vågor, som rycker människorna med sig, den andra långsamt smygande; den förra framkallar panisk fruktan, den senare så småningom likgiltighet. Följden är den, att människan bekämpar den ena med den mest hänsynslösa energi, under det att hon försöker stävja lungsoten med ynkliga medel. På så sätt har hon blivit herre över pesten men behärskas av tuberkulosen.

På alldeles samma sätt förhåller det sig med folkkroppens sjukdomar. Om de inte uppträda katastrofalt, börjar människan så småningom vänja sig vid dem och dukar långsamt men säkert under för dem. Det är därför en - visserligen bitter - lycka, när ödet beslutar ingripa i denna långsamma förruttnelseprocess och med ett plötsligt slag klargör sjukdomens utgång för den angripne. Ty detta går en sådan katastrof ofta ut på. Den kan därigenom bli orsaken till, att man med yttersta beslutsamhet vidtar anstalter för att bota den.

Men även i ett dylikt fall är förutsättningen den, att man förstår de inre orsaker, som framkallat sjukdomen.

Det viktigaste förblir även härvidlag att man kan skilja upphovet från symtomen. Detta blir svårare, ju längre sjukdomsfröet funnits i kroppen, och i ju högre grad det redan slagit rot i denna. Ty det kan mycket lätt hända, att man efter en viss tid anser obetingat skadliga gifter som en beståndsdel av den egna nationen eller på sin höjd tolererar dem som ett nödvändigt ont, så att man inte längre anser sig behöva söka efter den främmande smittobäraren.

Under den långa fredstiden före kriget hade vissa skador uppträtt och erkänts som sådana, ehuru man så gott som icke alls bekymrade sig om orsakerna utom i några enstaka fall. Dessa undantag voro i främsta rummet företeelser på det ekonomiska livets område, vilka gjorde starkare intryck på den enskilda än skadorna på en hel del andra områden.

Det gavs många tecken på förfall, som bort leda till allvarlig eftertanke.

Ur nationalekonomisk synpunkt torde på tal härom följande förtjäna anföras:

Genom den tyska befolkningssiffrans snabba ökning före kriget trädde frågan om, hur man skulle skaffa det erforderliga brödet för dagen, alltmer pockande i förgrunden av allt politiskt och ekonomiskt tänkande och handlande. Tyvärr kunde man ej besluta sig för att skrida till den enda riktiga lösningen utan trodde sig kunna nå målet på billigare sätt. Att man avstod från att söka vinna ny jord och i stället drömde om en ekonomisk erövring av världen, måste till slut leda till en lika ohämmad som skadlig industrialisering.

Den första ödesdigra följden var bondeståndets försvagande. I samma mån, som detta sjönk tillbaka, växte storstadsproletariatet mer och mer, tills järnvikten slutligen gick fullständigt förlorad.

Nu kom också den skarpa kontrasten mellan fattig och rik klart till synes. Överflöd och elände voro så nära grannar, att följderna måste bli mycket sorgliga. Nöden och den ideligen återkommande arbetslösheten började sitt spel med människorna och kvarlämnade som minne missnöje och bitterhet. Följden härav syntes vara den politiska klyftan mellan klasserna. Trots all ekonomisk blomstring blev missmodet allt större och djupare, ja, det gick så långt, att övertygelsen om att "så här kan det icke fortsätta längre" blev allmän, men utan att människorna gjorde eller kunde göra sig en bestämd föreställning om vad som bort komma i stället.

Det var de typiska tecknen på ett djupt missnöje, som sökte sig utlopp.

Men än värre voro andra följdföreteelser, som det ekonomiska livets urartning medförde.

I samma mån det ekonomiska livet började behärska staten, blev penningen den gud, som alla måste tjäna och för vilken alla måste buga sig. I allt större utsträckning förkastade man de himmelska gudarna såsom föråldrade och otidsenliga, och i stället tänkte man rökoffer till guden Mammon. En verkligt svår urartning vidtog, svår i synnerhet därför att den inträffade vid en tidpunkt, då nationen i ett hotande kritiskt ögonblick mer än någonsin behövde ett hjältemodigt sinnelag. Tyskland måste vara berett att en vacker dag med svärdet försöka att på det "fredligt ekonomiska arbetets" väg försäkra sig om sitt dagliga bröd.

Penningens herravälde sanktionerades tyvärr också från det håll, där man allra mest bort protestera häremot: Hans Majestät Kejsaren begick ett misstag, när han drog i synnerhet adeln inom det nya finanskapitalets trollkrets. Visserligen måste man räkna honom tillgodo, att tyvärr ej ens själva Bismarck i detta avseende insett den hotande faran. Därmed hade de ideella dygderna i praktiken trätt tillbaka för penningvärdet, ty det var klart, att när man en gång väl slagit in på den vägen, svärds- och börsadeln inom kort måste träda tillbaka för börsadeln. Penningoperationer ha större utsikter att lyckas än fältslag. Det var inte något särskilt lockande för den verkliga hjälten eller statsmannen att bli beroende av förste bästa bankjude: en verkligt förtjänt man kunde inte längre ha något intresse av att motta billiga dekorationer utan avböjde för sin del tacksamt. Men även ur rent rasbiologisk synpunkt var en dylik utveckling djupt bedrövlig: adeln förlorade alltmer rasförutsättningen för sin existens, och för en stor del hade snarare beteckningen "oadel" varit på sin plats.

Ett svårt tecken på ekonomiskt förfall var det långsamma upphörandet av den personliga äganderätten och den successiva övergången av hela näringslivet i aktiebolags ägo.

Härmed hade arbetet helt enkelt sjunkit ned till ett spekulationsobjekt för samvetslösa schackrare. Börsen började triumfera och beredde sig långsamt och säkert att ta nationens liv under sitt beskydd och sin kontroll.

Internationaliseringen av det tyska näringslivet hade redan före kriget satts i gång på omvägen över aktien. Visserligen försökte en del av den tyska industrien fortfarande beslutsamt värja sig mot detta öde. Men till sist föll också den offer för ett samlat angrepp av det giriga finanskapitalet, vilket utkämpade denna strid, sida vid sida med sin trofaste stallbroder, den marxistiska rörelsen.

Det ständiga kriget mot den tyska metall- och gruvindustrien var den påtagliga början på den av marxismen eftersträfvade internationaliseringen av det tyska näringslivet, som kunde helt slutföras först genom marxismens seger under revolutionen. Medan jag skriver dessa rader, har ju slutligen också generalangreppet mot de tyska statsbanorna lyckats, vilka nu övergå i händerna på det internationella finanskapitalet. Den "internationella" socialdemokratien har härmed åter uppnått ett av sina högsta mål.

I vilken omfattning denna det tyska folkets "avekonomisering" lyckades, framgår tydligast därav, att efter kriget en av de ledande männen inom den tyska industrien och framför allt handeln kunde komma med det påståendet, att endast näringslivet som sådant var i stånd att återupprätta Tyskland. Detta kläckte han ur sig i samma ögonblick, som Frankrike åter lade om undervisningen i sina skolor på humanistisk grundval, för att därmed förebygga den missuppfattningen, att nationen och staten skulle ha ekonomin och inte de evigt ideella värdena att tacka för sitt fortbestånd. Detta yttrande, som en Stinnes just då fällde, åstadkom den mest otroliga förvirring; ty man tog genast fasta på det, och det blev med förvånansvärd snabbhet ledmotivet för alla de kvacksalvare, som ödet efter revolutionen släppt lösa över Tyskland som "statsmän".

*

Ett av de mest elakartade symtomen på förfallet i förkrigstidens Tyskland var den halvhet hos allt och alla, som mer och mer grep omkring sig. Den är alltid en följd av egen osäkerhet och en av denna och andra skäl framkallad feighet. Denna sjukdom underblåstes ytterligare av vårt uppfostringssystem.

Den tyska uppfostran före kriget var behäftad med utomordentligt många svagheter. Den var synnerligen ensidigt inriktad på uppodlandet av det rena "vetandet" och mindre inställd på "kunnandet". Ännu mindre lade man an på utbildningen av den enskildas karaktär, mycket litet på uppmuntrandet av ansvarskänslan och inte alls på utvecklingen av viljan och beslutsamheten. Resultatet härav var sannerligen inte några starka människor utan fastmer de fogliga "mångvetare", som vi tyskar före kriget ju allmänt ansågos vara, och varefter man också värdesatte oss. Man tyckte om tysken på grund av hans användbarhet, men man aktade honom föga just till följd av hans viljesvaghet. Inte för inte förlorade han lättast av nästan alla folk sin nationalitet och sitt fädernesland. Det vackra ordspråket "med hatten i hand kommer man fram överallt" säger allt.

Men denna foglighet blev rentav ödesdiger, när den också bestämde den enda form, under vilken man fick nalkas monarken: aldrig säga emot utan hålla med på allt som Hans Majestät värdigades behaga. Just härvidlag hade den frie mannens stolthet varit mera på sin plats, den monarkiska institutionen måste eljest en vacker dag gå under genom detta krypen; ty det var krypen och ingenting annat. Blott för eländiga krypare

och lismare, kort sagt hela dekadansen, som i alla tider trivts bättre i tronens skugga än de redliga och anständigt ärliga själarna, kan detta gälla som den enda formen för umgänget med krönta huvuden! Dessa "allerunderdånigaste" kreatur ha förvisso med all sin ödmjukhet gentemot sin herre och försörjare alltid visat den största oförsynthet gentemot den övriga mänskligheten, i all synnerhet när de med högburen panna älskade att framställa sig för de övriga syndarna som de enda "monarkiskt sinnade", en verklig oförsynthet, som bara en dylik adlad eller icke adlad spolmask är i stånd till! I själva verket ha dessa människor alltid varit monarkiens och särskilt den monarkiska tankens dödgrävare. Något annat vore heller inte tänkbart: en man, som är beredd att gå i bräsch för en sak, blir och kan aldrig bli en lismare och karaktärlös krypare. Den, som menar verkligt allvar med bevarandet och främjandet av en institution, hänger fast vid densamma med den sista fibern av sitt hjärta och kan inte tåla, att den tillfogas någon skada. Han kommer visserligen inte att offentligt utropa detta, som monarkiens demokratiska "vänner" gjorde på sitt lögnaktiga sätt, men väl försöka att allvarligt varna och påverka Hans Majestät, själva bäraren av kronan. Han skall och får inte ställa sig på den ståndpunkten, att det står Hans Majestät fritt att handla efter sitt behag, även om detta synbarligen måste och kommer att leda till en olycka, utan han bör i ett dylikt fall ta monarkien i beskydd mot monarken, och detta i fråga om varje fara. Om värdet av sagda institution låga hos den person, som för ögonblicket bekläder den monarkiska värdigheten, vore det den sämsta inrättning, som tänkas kan; ty monarkerna äro endast i undantagsfall de under av visdom, begåvning eller karaktärsstyrka, man älskar att göra dem till. Detta tro blott de professionella kryparna och lismarna, men alla rakryggade - och de äro dock de värdefullaste för staten skola känna sig chockerade av dylikt struntprat. För dem är historia historia och sanning sanning, även om det är fråga om monarker. Nej, lyckan att äga en stor monark, som också är en stor människa, beskäres folken så sällan, att de måste vara nöjda, om det ondskefulla ödet åtminstone avstår från de värsta missgreppen.

Sålunda kan värdet och betydelsen av den monarkiska iden inte ligga i själva monarkens person, såvida inte himlen beslutar att förläna kronan åt en genial hjälte som t. ex. Fredrik den store, eller en vis karaktär som Wilhelm I. Det förekommer en gång på hundra år och knappast oftare. Eljest går iden före personen, i det att betydelsen av denna inrättning uteslutande bör ligga i institutionen i och för sig. Men därmed faller monarken själv innanför tjänandets krets. Även han är nu bara ett kuggjul i detta verk, och som sådant har han förpliktelser mot detta. Även han måste nu foga sig efter det högre ändamålet, och den är inte längre "monarkist", som stillatigande låter kronans bärare försynda sig mot sin krona, utan den, som förhindrar detta. Om inte betydelsen låga i iden utan till varje pris i den "helgade" personen, finge man ju inte ens avsätta en bevisligen sinnessvag furste.

Det är nödvändigt att redan nu framhålla detta, eftersom på sistone allt flera företeelser dykt upp ur det fördolda, vilkas bedrövliga hållning inte minst bär skulden till monarkiens sammanbrott. Med en viss naiv oförskämndhet tala dessa människor fortfarande om "sin konung" - som de för få år sedan i det mest kritiska ögonblicket ynkligt lämnade i sticket och börja framställa varje människa, som inte är fräck nog att instämma i deras lögnaktiga svammel, som en dålig tysk. Och i själva verket är det precis samma stackare, som år 1918 sprungo sin kos vid åsynen av varje röd armbindel, övergåvo sin konung, skyndsammast möjligt bytte ut hillebarden mot en promenadkäpp, satte på sig neutrala slipsar och spårlöst försvunna som fredliga "borgare"! Med ett slag voro de borta, dessa kungliga kämpar, och först sedan den

revolutionära stormvinden - tack vare andras verksamhet - åter lagt sig så pass, att man åter kunde vråla "leve konungen", började dessa kronans "tjänare och rådgivare" åter försiktigt dyka upp. Nu äro de alla där igen, längtansfullt sneglande tillbaka mot Egyptens köttgrytor, och kunna knappast bärga sig av kungstrohet och verksamhetslust, tills kanske den första röda armbindeln en vacker dag åter dyker upp och hela den gamla monarkiens profitspöken springa sin väg igen liksom råttan för katten!

Vore icke monarkerna själva skulden till dessa förhållanden, kunde man inte annat än hjärtligt beklaga dem med tanke på deras nuvarande försvarare. De kunna i varje fall vara övertygade om, att man väl förlorar tronen men inte fiskar några kronor med sådana riddare.

Denna underdånighet var ett fel i hela vår uppfostran, som nu fruktansvärt hämnade sig. Ty till följd av densamma kunde dessa bedrövlige företeelser hålla sig kvar vid alla hov och så småningom underminera monarkiens grundvalar. När byggnaden så till sist började vackla, voro de som bortblåsta. Helt naturligt: lismare och smickrare offra inte sina liv för sin herres skull. Det har alltid varit till monarkernas fördärv, att de aldrig ha reda på detta och principiellt ej heller lära sig det.

*

En följdföreteelse av den förvända uppfostran var fegheten inför ansvaret och den därav härrörande svagheten vid behandlingen av till och med livsviktiga problem.

Utgångspunkten för denna farsot ligger hos oss säkerligen till stor del i den parlamentariska institutionen, i vilken ansvarslösheten nästan renodlades. Tyvärr infekterade denna sjukdom så småningom hela det övriga livet, i synnerhet det statliga. Man började överallt undvika ansvaret och tillgrep av detta skäl helst halva eller otillräckliga åtgärder.

Man behöver bara betrakta de olika regeringarnas inställning till en hel rad verkligt skadliga företeelser i vårt offentliga liv för att inse den fruktansvärda betydelsen av denna allmänna halvhet och feghet inför ansvaret.

Jag anför några enstaka fall ur mängden av dylika:

Just i journalistkretsar brukar man gärna beteckna pressen som en "stormakt" i staten. Faktiskt är också dess betydelse oerhört stor. Den kan över huvud taget inte överskattas; ty den verkar som en fortsättning på vår uppfostran ända in i sena ålderdomen.

Ur denna synpunkt kan man indela tidningsläsarna stort sett i tre grupper:

för det första de, som tro allt vad de läsa;

för det andra de, som inte längre tro någonting;

för det tredje de, som kritiskt tänka över vad de läst och sedan bilda sig ett eget omdöme härom.

Rent siffermässigt är den första gruppen den ojämförligt största. Den består av folkets stora massa och omfattar således den i andligt avseende fattigaste delen av nationen. Den kan inte uppdelas efter yrken utan på sin höjd i allmänna intelligensgrader. Denna grupp tillhöra alla de, vilka varken äro födda eller uppfostrade till självständigt tänkande, och vilka av brist på fattningsgåvor och kunskaper tro allt som är tryckt. Hit räknas också den sorts latmaskar, som nog själva skulle kunna tänka, men som av ren tankelättja tacksamt tillgripa allt, som någon annan redan tänkt ut, i den naiva tron att

denne redan ansträngt sig grundligt. Hos alla dessa människor, som tillsammans utgöra den stora massan, är pressens inflytande oerhört stort. De antingen kunna eller vilja inte själva undersöka vad man bjuder dem, så att hela deras inställning till alla dagens frågor nästan uteslutande kan tillskrivas yttre påverkan av andra. Detta kan vara en fördel, om deras upplysning kommer från allvarligt och sanningsälskande håll, men är av ondo, när det är uslingar och lögnare, som stå för densamma.

Den andra gruppen är redan väsentligt mindre till antalet. Den är delvis sammansatt av element, som först tillhört den första gruppen, men efter många och bittra besvikelser nu gått till motsatta ytterligheten och inte längre tro någonting, om det blott är tryckt. De avsky alla tidningar och läsa dem antingen inte alls eller förarga sig undantagslöst över innehållet, som enligt deras mening i alla fall består av idel lögner. Sådana människor äro mycket svåra att ha att göra med, emedan de alltid ställa sig misstrognä även inför sanningen. Därmed äro de förlorade för varje positivt arbete.

Den tredje gruppen slutligen är den avgjort minsta: den består av de intellektuellt högtstående, som på grund av naturliga anlag och uppfostran lärt sig tänka självständigt; som försöka bilda sig ett eget omdöme om allt, och som göra allt, vad de läsa, till föremål för en egen, förnyad och grundlig prövning och fortsatt undersökning. De ta aldrig i en tidning utan att deras hjärna samtidigt är med, och då har författaren det inte lätt. Journalisterna älska dem också blott med reservation.

För dem, som tillhöra denna tredje grupp, är förvisso den soppa, en tidning kan koka ihop, varken särskilt farlig eller betydelsefull. De ha för det mesta vant sig vid att i varje journalist principiellt se en spetsbov, som blott undantagsvis talar sanning. Tyvärr ligger dessa praktmänniskors betydelse bara i deras intelligens och inte i deras antal - vilket är en olycka vid en tidpunkt, då visheten betyder intet och majoriteten allt! Nutilldags, då massans röstsedlar äro de utslagsgivande, ligger bestämmanderätten hos den talrikaste gruppen och det är den första: hopen av enfaldiga eller lättrogna.

Det är ett stats- och folkintresse av första rangen att förhindra, att dessa människor råka i händerna på dåliga, okunniga eller rentav illasinnade uppfostrare. Staten är därför skyldig att övervaka deras uppfostran och förebygga alla; missbruk. Den måste därvid särskilt hålla ett öga på pressen; ty dess inflytande på dessa människor är det ojämförligt starkaste och eftertryckligaste, eftersom det gör sig gällande inte bara tillfälligtvis utan ständigt. I regelmässigheten och det eviga uppreandet ligger den oerhörda betydelsen av detta slags undervisning. Här om någonsin får staten inte glömma, att alla medel skola tjäna ett ändamål; den får inte av struntpratet om "tryckfrihet" låta sig förvillas eller kullpratas till att försumma sin plikt och undanhålla nationen den kost, den behöver, och som gör den gott; den måste med hänsynslös beslutsamhet försäkra sig om detta medel till folkets uppfostran och ställa det i statens och nationens tjänst.

Men vilken kost hade förkrigstidens tyska press satt fram åt människorna? Var det inte det värsta gift, man kunde föreställa sig? Inympade man inte i vårt folks hjärtan den argaste pessimism vid en tidpunkt, då den övriga världen stod i begrepp att långsamt men säkert strypa Tyskland? Hade denna press inte redan i fredstid inpräntat i folkets hjärnor tvivel på den egna statens rätt, för att redan från början begränsa deras val av medel för sitt försvar? Var det inte den tyska pressen, som förstod att göra pratet om den "västliga demokratien" smakligt för vårt folk, tills detta slutligen, snärjt av alla hänfödda tirader, trodde sig kunna lägga sin framtid i händerna på ett folkförbund? Har den inte bidragit att uppfostra vårt folk till eländig sedeslöshet? Har

den inte förlöjligt moralen och anständigheten som föråldrade och kälkborgerliga, tills vårt folk till sist också blev "modernt"? Har den inte genom ständiga angrepp så länge underminerat grundpelarna för statens auktoritet, att det bara behövdes en enda stöt för att få byggnaden att störta samman? Har den inte med alla medel bekämpat varje åstundan att ge staten vad staten tillhör, har den inte genom sin ständiga kritik misskrediterat hären, saboterat den allmänna värnplikten, uppfordrat till att neka militära anslag o. s. v., tills resultatet inte längre kunde utebli?

Genom sin verksamhet grävde den s. k. liberala pressen en grav åt det tyska folket och det tyska riket. De marxistiska lögn-tidningarna skola vi inte tala om; för dem är lögnen lika nödvändig som råttfångandet för katten; deras uppgift är ju bara att knäcka folkets nationella ryggrad för att göra det moget för det internationella kapitalets och dess behärskares, judarnas slavok.

Vad har staten företagit mot, denna massförgiftning av nationen? Ingenting, absolut ingenting! Ett par löjliga, förordningar, ett par bestraffningar mot alltför stor genixxenhet och därmed punkt. Till gengäld hoppades man vinna smittospridarnas gunst genom smicker, genom erkännande av pressens "värde", dess "betydelse", dess "uppfostande mission" och liknande idioti. Judarna mottogo allt detta med ett slugt leende och kvitterade med ett listigt tack.

Skälet, varför staten så skamligt svek, var inte så mycket den omständigheten, att den inte insåg faran, som fastmer en himmelskriande feghet och därav föranledd halvhet i alla beslut och åtgärder. Ingen hade mod nog att tillgripa radikalmedel, utan här som överallt knåpade man med halva recept, och i stället för att rikta stöten mot hjärtat retade man på sin höjd huggormen - med den påföljd, att inte bara allt förblev vid det gamla, utan att till på köpet de institutioners makt, vilka man bekämpade, ökades år från år.

De dåvarande tyska regeringarnas försvarskamp mot den press av huvudsakligen judisk härkomst, som så småningom fördärvade nationen, saknade varje rak linje, varje spår av beslutsamhet och framför allt varje påtagligt mål. Här slog geheimerådens förstånd fullständigt slint, såväl när det gällde att uppskatta betydelsen av denna strid som att välja medel och fastställa en klar plan. Man försökte planlöst den ena kuren efter den andra, och när man fick ett alltför djupt stick, spärrade man in en dylik journalistisk huggorm på några veckor eller kanske månader, men själva ormbonet lämnade man i fred.

Delvis var detta förvisso följderna av judarnas oändligt sluga taktik å ena sidan och en verkligt geheimeratlig dumhet eller menlöshet å den andra. Judarna voro alldeles för kloka för att låta hela sin press företa likformiga angrepp. Nej, en del av denna var till för att skydda den andra. Medan de marxistiska tidningarna på det gemenaste sätt drogo i härnad mot allt, som är människorna heligt, angrepo staten och regeringen och hetsade stora folkgrupper mot varandra, förstodo de borgerligt-demokratiska judetidningarna att ge sig sken av den berömda objektiviteten, undveko ängsligt alla kraftuttryck, väl vetande att träskallar blott förstå att döma efter det yttre och aldrig äro i stånd att intränga i det inre, så att värdet av en sak beräknas efter formen i stället för efter innehållet; samma mänskliga svaghet, som skaffar dessa tidningar deras publik.

För dessa människor var och är "Frankfurter Zeitung" inbegreppet av all anständighet. Den använder aldrig råa uttryck, tar avstånd från varje kroppslig brutalitet och vädjar alltid till kampen med de "andliga" vapnen, som egendomligt nog mest ligga de andefattigaste människorna om hjärtat. Det är ett resultat av vår halvbildning, som

lösgör människorna från den naturliga instinkten, pumpar ett visst vetande i dem utan att kunna leda dem till den sista kunskapen, då härvidlag enbart flit och god vilja inte förmå uträtta något, om inte det erforderliga, medfödda förståndet finns där. Den sista kunskapen är alltid förståelsen av instinktorskakerna - d. v. s. människan får aldrig hemfalla åt den vanföreställningen, att hon verkligen ryckt upp till att bli naturens herre och mästare - vilket den halvbildade i sin inbilskhet gärna vill tro - utan hon måste förstå den fundamentala nödvändigheten av naturens gång och inse, i huru hög grad också människans tillvaro är underkastad lagarna för den eviga striden och strävan uppåt. Hon skall då känna, att i en värld, där planeter och solar kretsas och månar röra sig kring planeterna, där kraften alltid härskar över svagheten och tvingar den att bli sin lydige tjänare eller bryter ned den, att där inga undantagslagar kunna gälla för människan. Också för henne gälla denna yttersta vishets eviga grundsats. Hon kan försöka fatta dem, men lösgöra sig från dem kan hon aldrig.

Men det är just för vår andliga halv värld, som juden skriver sin s. k. intelligenspress. För den har han skapat "Frankfurter Zeitung" och "Berliner Tageblatt", för den är tonen avpassad, och på den utöva de sin verkan. Under det att de skenbart omsorgsfullt undvika alla råa yttre former, ingjuta de likväl på andra sätt giftet i sina läsares hjärtan. Med många locktoner och fagra talesätt invagga de dem i den tron, att den rena vetenskapen eller rentav moralen verkligen är drivkraften för deras handlande, medan det i själva verket endast är deras lika geniala som sluga konst att på så sätt stjäla vapnet mot pressen ur handen på motståndaren. Ty emedan somliga av dessa pressorgan drypa av anständighet, tro alla dumhuvuden gärna deras påståenden, att det hos de andra tidningarna blott rör sig om smärre utväxter, som aldrig böra föranleda en kränkning av tryckfriheten - med vilket ord man betecknar detta oskick att ostraffat beljuga och förgifta folket. Därför drar man sig för att inskrida mot detta banditvälde; man fruktar att i ett dylikt fall få den "anständiga" pressen emot sig - en farhåga, som endast är alltför välgrundad: Ty så snart man försöker ta itu med ett av dessa smutsblad, komma strax alla andra att ta dess parti, naturligtvis inte alls för att försvara dess stridssätt, nej, Gud bevara det rör sig bara om pressfrihetens princip och den allmänna opinionens yttrandefrihet; det är bara detta man vill försvara. Allt detta bråk gör de starkaste män svaga, ty det kommer ju från idel "anständiga" tidningar.

Så kunde detta gift obehindrat tränga in i vårt folks blodomlopp och verka där, utan att staten hade kraft att bli herre över sjukdomen. De löjligen halva medel, den använde häremot, voro tecken på rikets redan hotande förfall. *Ty en institution, som icke längre är besluten att med alla vapen skydda sig själv, ger praktiskt taget upp sig själv.* Varje halvhet är det synbara tecknet på det inre förfall, som förr eller senare måste följas av det yttre sammanbrottet.

Jag tror, att vår generation under riktig ledning lättare kan bli herre över denna fara. Den har upplevt åtskilligt, som förmått stärka nerverna hos dem, som icke helt förlorat dessa. Under den kommande tiden skola judarna säkerligen upphäva ett ramaskri i sina tidningar, när man bär hand på deras älsklingsbo, gör slut på presssofoget, ställer även detta uppfostringsmedel i statens tjänst och inte längre låter det vara i händerna på dem, som äro främlingar och fiender till vårt folk. Men jag tror, att detta i mindre grad skall besvära oss, än vad en gång var fallet med våra fäder. En 30 cm. granat väser i alla fall värre än tusen judiska tidningsdrakar - så låt dem bara väsa!

Ett ytterligare exempel på halvheten och svagheten hos ledningen av förkrigstidens Tyskland, när det gällde nationens viktigaste livsfrågor, är följande: parallellt med det

politiska, sedliga och moraliska nedsmittandet av folket försiggick sedan många år en inte mindre fruktansvärd förgiftning av folkets kropp. Särskilt i storstäderna började syfilis grassera i allt större utsträckning, medan tuberkulosen på samma sätt skördade sina offer över hela landet.

Ehuru i båda fallen följderna voro fruktansvärda för nationen, förmådde man inte samla sig till några kraftåtgärder emot dem.

Särskilt beträffande syfilis kan man inte beteckna den hållning, som folkets och statens ledare intogo, annorlunda än som en fullständig kapitulation. För ett allvarligt menat bekämpande hade man måst vidta helt andra och mera djupgående åtgärder än vad nu skedde. Framställandet av ett botemedel av tvivelaktigt värde och dess geschäftsmässiga utnyttjande hjälper inte mycket härvidlag. Också här skulle man ha bekämpat orsakerna och inte nöjt sig med att avlägsna dess yttringar. Orsaken ligger i första hand i vår prostitution av kärleken. Given om resultatet inte hade blivit denna fruktansvärda sjukdom, skulle prostitutionen likväl ha varit till största skada för vårt folk, emedan de moraliska härjningar, denna urartning medför, äro tillräckliga för att långsamt men säkert förgöra ett folk. Judaiseringen av vårt sjäsliv och mammoniseringen av vår parningsdrift komma förr eller senare att förstöra hela det framtida släktet, ty de kraftfulla barnen av en naturlig känsla komma numera att efterträdas av de eländiga resultaten av finansiell beräkning. Denna sistnämnda blir nämligen alltmer grundvalen och den enda förutsättningen för våra dagars äktenskap. Kärleken rasar ut på annat håll.

Till en tid kan man naturligtvis även i detta avseende förhåna naturen, men hämnden uteblir inte, den inträffar bara så mycket senare, eller rättare sagt: människorna bli den ofta varse först när det är för sent.

Hur ödesdigra följderna av en ständig ringaktning för äktenskapets naturliga förutsättningar äro, kan man iaktta hos vår adel. Här ser man resultaten av en fortplantning, som dels baserats på rent socialt tvång och dels på finansiella skäl. Det förra leder till ett försvagande i allmänhet, det senare till förgiftning av blodet, eftersom varje varuhusjudinna anses lämplig komplettera hans höghets avkomlingar - som också se ut därefter. I bägge fallen är följden en fullständig degeneration.

Vårt nuvarande borgarstånd anstränger sig att gå samma väg och kommer att sluta på samma sätt.

Med likgiltig brådskan söker man gå runt de obehagliga sanningarna, som om därmed själva saken kunde göras ogjord. Nej, det faktum, att vår storstadsbefolkning alltmer blir prostituerad i sitt kärleksliv och härigenom i allt större omfattning faller offer för den syfilitiska smittan, kan helt enkelt inte bestridas, ty det är så. De mest påtagliga resultaten av denna massinfektion kan man å ena sidan finna på dårhusen, på den andra tyvärr hos - våra barn. I synnerhet dessa äro den sorgliga produkten av den oupphörligen fortskridande förpestningen av vårt sexuella liv, i barnens sjukdomar uppenbara sig föräldrarnas laster.

Det finns olika sätt att komma till rätta med detta obehagliga, ja, fruktansvärda faktum: somliga märka ingenting alls eller rättare sagt vilja inte märka någonting; detta är naturligtvis det ojämförligt enklaste och mest smärtfria "ställningstagandet". Andra svepa in sig i en helgonmantel av lika löjligt som förljuget pryderi, tala om hela ämnet som om en stor synd och ge luft åt sin bottenlösa indignation över varje ertappad syndare, för att sedan sluta sina ögon i from avsky för denna gudlösa smitta och be den gode Guden, att han om möjligt efter deras egen död - måtte låta det regna

svavel och aska över hela detta Sodom och Gomorra, för att sålunda ännu en gång statuera ett uppbyggligt exempel för denna skamlösa mänsklighet. En tredje kategori ser visserligen de förfärliga följderna, denna sjukdom en gång måste dra med sig, men rycker bara på axlarna, övertygad om att i vilket fall som helst inte kunna göra någonting mot denna fara, vad än det är bäst att låta saken ha sin gång.

Allt detta är visserligen mycket bekvämt och enkelt, men man får inte glömma, att en nation måste falla offer för en dylik bekvämlighet. Att skylla på, att det är likadant hos de andra folken, kan naturligtvis inte ändra någonting i det faktum, att det egna håller på att gå under. Det skulle då vara, att medvetandet om, att inte vara ensam om olyckan för mången skulle medföra en lindring av de egna smärtorna. Men frågan är just den: Vilket folk förmår som det första - och kanske det enda - bli herre över denna pest och vilka nationer skola duka under för den? Det är detta som det först som sist kommer an på. Också detta är endast en provosten för rasens värde - den ras, som inte består provet, kommer helt enkelt att dö och lämna plats för ett sundare eller i varje fall segare och motståndskraftigare släkte. Ty eftersom denna fråga i första rummet berör avkomman, angår den dem, om vilka det med rätta så fruktansvärt heter, att fädernas missgärningar hämna sig på barnen ända till tionde led - en sanning, som blott gäller om brott mot blodet och rasen.

Synden mot blod och ras är arvsyndan här i världen, och slutet på en mänsklighet, som är hemfallen häråt.

Vilken verkligt bedrövlig inställning hade man inte före kriget i Tyskland just gentemot denna fråga! Vad gjorde man för att söka hejda hela förpestandet av vår ungdom i storstäderna? Vad gjorde man för att komma nedsmittandet och mammoniserandet av vårt kärleksliv till livs? Och vad gjorde man för att bekämpa den syfilisering av folkroppen, som blev följderna härav?

Svaret framgår tydligast genom att konstatera vad som hade *bort* ske.

Man skulle till att börja med inte ha tagit så lätt på denna fråga, utan förstått att av dess lösning generationers lycka eller olycka berodde, ja, att den kunde, för att inte säga måste, bli avgörande för vårt folks hela framtid. En dylik insikt förpliktigade emellertid till hänsynslösa åtgärder och ingripanden. Först och främst borde man ha insett, att hela nationens uppmärksamhet utan uppskov måste koncentreras på denna fruktansvärda fara, så att varje enskild individ blivit medveten om betydelsen av denna kamp. Man kan inte framgångsrikt pålägga allmänheten verkligt betydelsefulla och betungande förpliktelser, om inte den enskilda förutom tvånget även bibringas insikten om deras nödvändighet. Men härför erfordras en mycket omfattande upplysning under avkoppling av alla dagsfrågor, som eljest kunna verka avledande.

I alla sådana fall, där det rör sig om uppfyllandet av skenbart omöjliga fordringar eller uppgifter, måste ett folks hela uppmärksamhet koncentreras på denna enda fråga, som om faktiskt dess vara eller icke vara berodde på dennas lösning. Blott sålunda kan ett folk drivas att vilja och kunna utföra verkligt betydande prestationer och ansträngningar.

Denna grundsats gäller också för den enskilda människan, om denna vill uppnå höga mål. Även hon kan göra detta blott steg för steg, också hon måste inrikta alla sina ansträngningar på att lösa en bestämt avgränsad uppgift, så länge tills denna synes utförd och utstakandet av ett nytt avsnitt kan vidtaga. Den, som inte delar upp vägen, som skall erövrans, i olika etapper och sedan planmässigt försöker övervinna den steg för steg under uppbyggande av alla sina krafter, skall aldrig kunna nå sitt slutmål utan

bli liggande någonstans på vägen, kanske till och med vid sidan av densamma. Detta sätt att så småningom arbeta sig fram till målet är en konst, som understundom fordrar insättandet av den sista energien för att man dymedelst steg för steg skall kunna ta sig fram.

Den allra första förutsättningen för ett angrepp mot en så svår delsträcka av människans väg är den, att det lyckas ledningen att framställa för folkets stora massa den etapp, den just nu skall uppnå eller rättare sagt tillkämpa sig, såsom det enda, som är värt människornas uppmärksamhet, och på vars erövring allting hänger. Folkets stora massa kan aldrig se hela vägen framför sig utan att förtrötta och förtvivla om sin uppgift. I en viss utsträckning kan den behålla målet i sikte, men förmår endast överblicka små bitar av vägen; likt vandringsmannen, som vet och känner målet för sin resa, men lättare tillryggalägger den ändlösa vägen, om han delar upp den i mindre avsnitt och i tur och ordning inriktar sig på vart och ett av dessa, som om det redan vore det efterlängtade målet. Blott så når han framåt utan att förtvivla.

Sålunda hade man med användande av alla propagandamedel bort låta frågan om bekämpandet av syfilis framstå som nationens främsta uppgift, inte som en uppgift vilken som helst. Man hade för detta ändamål bort använda alla till buds stående medel för att i full utsträckning inpränta i människorna dessa skador såsom en fruktansvärd olycka, intill dess hela nationen blivit övertygad om, att allt, framtid eller undergång, hängde på lösningen av just denna fråga.

Först efter en sådan, om så erfordrats årslång, förberedelse blir ett helt folks uppmärksamhet och därmed också dess beslutsamhet väckt i den grad, att man kan tillgripa mycket hårda och krävande åtgärder utan att löpa risk att inte bli förstådd eller att plötsligt bli lämnad i sticket av massans vilja.

Ty för att på allvar kunna rycka denna pest in på livet, erfordras oerhörda offer och lika mycket arbete.

Kampen mot syfilis kräver en kamp mot prostitutionen, mot fördomar, gamla vanor, mot hittillsvarande föreställningar och allmänna åsikter, däribland inte minst mot det förljugna pryderiet i vissa kretsar.

Den första förutsättningen för en om också endast moralisk rätt att dra i härnad mot dessa företeelser är, att man gör det möjligt för den kommande generationen att ingå äktenskap vid en tidigare ålder. I det sena giftermålet ligger redan ett tvång att bibehålla en institution, som, säga vad man vill, är och förblir en skamfläck för mänskligheten, en inrättning, som fördömt illa passar ett väsen, som annars gärna blygsamt betecknar sig som Guds "avbild".

Prostitutionen är en vanära för mänskligheten, men man kan inte få bort den genom moraliska föreläsningar, fromma önskningar o. s. v., utan dess begränsning och slutliga avveckling förutsätta avlägsnandet av ett otal av dess egna förutsättningar. Den första är, att man bereder framför allt mannen möjlighet att gifta sig tidigare, vilket också motsvarar naturens ordning. Kvinnan är ju i varje fall endast den passiva parten.

Hur förvillade, ja, obegripliga, människorna numera ha blivit, framgår därunder, att man inte sällan hör mödrar i s. k. "bättre" familjer yttra, att de skulle vara tacksamma att få tag i en svärson, som "redan stängt av sig hornen" o. s. v. Då det för det mesta råder mindre brist på sådana än på motsatsen, kommer den stackars flickan säkerligen att finna en dylik hornlös Siegfried och barnen bli det synliga resultatet av detta förnuftiga äktenskap. Om man betänker, att följderna dessutom blir största möjliga

barnbegränsning, så att naturen förvägras varje urval, eftersom givetvis varje aldrig så eländig varelse måste hållas vid liv, så återstår endast frågan, varför en sådan institution fortfarande över huvud taget finnes till, och vilket ändamål den har? Är det då inte precis detsamma som prostitutionen? Spelar plikten mot eftervärlden alls inte någon roll? Eller förstår man inte, vilken förbannelse man drar över barn och barnbarn genom att på ett så brottsligt lättsinnigt sätt tillvarata den främsta naturliga rätten, den främsta naturliga förpliktelsen?

På så sätt urarta kulturfolken och gå så småningom under. Ej heller äktenskapet kan vara självändamål utan måste tjäna ett högre mål, förökningen och vidmakthållandet av släktet och rasen. Blott detta är dess ändamål och uppgift.

Under dessa förutsättningar kan dess riktighet endast bedömas efter det sätt, på vilket det löser denna uppgift. Redan ur denna synpunkt är ett tidigt giftermål det riktiga, ty det ger det unga äktenskapet den kraft, som ensam är i stånd till att föda en sund och motståndskraftig avkomma. Visserligen erfordras för dess genomförande en hel rad sociala förutsättningar, utan vilka ett tidigt giftermål icke är tänkbart. Alltså kan inte ens lösandet av denna lilla fråga äga rum utan genomgripande åtgärder i socialt hänseende. Vilken betydelse den har, borde man bäst förstå vid en tidpunkt, då den "sociala" republiken redan genom sin oförmåga att lösa bostadsfrågan helt enkelt förhindrar talrika äktenskap och därigenom uppmuntrar prostitutionen.

Våra dagars ohjälpliga lönepolitik, som tar alltför litet hänsyn till frågan om familjen och dess försörjning, är likaledes ett skäl, som omöjliggör många tidiga äktenskap.

Man kan alltså skrida till ett allvarligt bekämpande av prostitutionen, endast om man genom en väsentlig förändring av de sociala förhållandena möjliggör tidigare giftermål än vad nu i allmänhet är fallet. Detta är den allra första förutsättningen för en lösning av denna fråga.

I andra rummet måste uppfostran och utbildning utgallra en hel rad missförhållanden, som man för närvarande nästan inte alls bryr sig om. Framför allt måste ett utjämnande mellan andlig undervisning och kroppslig härdning inträda i vårt nuvarande uppfostringssystem. Vad som i våra dagar kallas gymnasium, är ett hån mot den grekiska förebilden. Vid vår uppfostran har man fullkomligt glömt, att i längden en sund själ endast kan bo i en sund kropp. Denna sats får obetingad giltighet, om man, bortsett från några få undantag, tar sikte på ett folks stora massa.

I förkrigstidens Tyskland gavs det en period, då man alls inte mer bekymrade sig om denna sanning. Man syndade mot kroppen och trodde sig i den ensidiga utbildningen av "anden" ha en säker garanti för nationens storhet. Ett misstag, som började hämna sig fortare, än man tänkt. Det är ingen tillfällighet, att det bolsjevistiska ogräset ingenstans fann bättre jordmån än där, vare sig av hunger och ständig undernäring degenererad befolkning bor: i mellersta Tyskland, i Sachsen och Ruhrområdet. Inom alla dessa områden göres knappast längre något allvarligt motstånd ens från den s. k. intelligensens sida mot denna judiska smitta, och det av det enkla skälet, att intelligensen själv är kroppsligt fullständigt förfallen, om också mindre på grund av nöd än av uppfostran. Den ensidigt andliga inställningen av de övre befolkningslagrens bildning gör dessa oförmögna att ens hålla sig uppe, för att inte tala om att göra sig gällande i tider, då inte anden utan knytnäven faller utslaget. I den kroppsliga svagheten ligger ej sällan den första orsaken till den personliga fegheten.

Det överdrivna betonandet av den rent andliga undervisningen och försummandet av den kroppsliga utbildningen förorsakar, att ungdomen vid alltför tidig ålder börjar

syssla med sexuella funderingar. Den pojke, som järnhårt härdas genom sport och gymnastik, har mindre behov av sinnlig tillfredsställelse än stugsittaren, som uteslutande utfodras med andlig kost. En förnuftig uppfostran måste ta hänsyn härtill och får heller inte förbise, att en sund ung mans förväntningar på kvinnan äro helt annorlunda än en i förtid fördärvad veklings.

Hela uppfostran måste inriktas på att använda den unges fritid till en nyttig kroppslig träning. En pojke i denna ålder har ingen rätt att slött stryka omkring och göra gator och biografier osäkra, utan skall efter sitt dagsverke stålsätta och härda sin unga kropp, så att inte livet en gång skall finna honom för vek. Att planera och jämföra, styra och leda, detta är uppgiften för ungdomens uppfostran, och inte det ensidiga inpräntandet av s. k. visdom. Den skall också motarbeta den villfarelsen, att det är vars och ens ensak, hur han behandlar sin kropp. Det existerar inte någon frihet att synda på bekostnad av eftervärlden, och därmed även av rasen.

Jämsides med kroppens uppfostran måste kampen mot den själsliga förgiftningen ta vid. Hela vårt offentliga liv liknar i våra dagar ett drivhus för sexuella föreställningar och frestelser. Man behöver bara betrakta menyn på våra biografier, varietéer och teatrar; det kan väl knappast bestridas, att detta inte är den rätta kosten, framför allt inte för ungdomen. I skyltskåp och på affischpelare arbetas med de skamligaste medel för att dra till sig mängdens uppmärksamhet. Att detta måste vara utomordentligt skadligt för ungdomen torde var och en förstå, som inte förlorat förmågan att tänka sig in i dess själ. Denna sinnligt kvava atmosfär leder till föreställningar och retelser under en tid, då en gosse ännu inte borde ha förståelse för sådant. Resultatet av denna slags uppfostran kan man se allt annat än glädjande exempel på hos våra dagars ungdom. Den är brådmogen och blir därigenom också gammal i förtid. Ur domsalarna sippra stundom detaljer ut till offentligheten, som ge fruktansvärda inblickar i våra 14 och 15-åringars sjäsliv. Vem kan då undra på, att syfilis börjar söka sina offer redan bland dessa åldersgrupper? Och är det inte en skam att se, hur mången sådan kroppsligt svag och andligt fördärvad ung man får sin introduktion till äktenskapet av en storstadssköka?

Nej, vill man prostitutionen till livs, måste man först och främst hjälpa till att avlägsna den andliga förutsättningen för den. Man måste göra rent hus med det avskräde, som sedligt förpestar storstädernas "kultur", och det utan hänsyn till och tvekan inför det illhojtande, som naturligtvis kommer att uppstå. Om vi inte hjälpa ungdomen upp ur det moras, deras nuvarande omgivning utgör, kommer den att drunkna i det. Den, som inte vill se dessa ting, understöder dem och gör sig därigenom medskyldig till den långsamma prostituerings av vår framtid, som ju ligger i den kommande generationen. Denna kulturella upprensning måste omfatta nästan alla områden. Teater, konst, litteratur, film, tidningspress, affischer och skyltfönster måste rensas från utslagen av en ruttnande värld och ställas i en sedlig stats- och kulturidéns tjänst. Det offentliga livet måste befrias från vår moderna erotikens kväljande parfym liksom från varje omanlig och pryd brist på uppriktighet. Beträffande alla dessa ting måste målet och vägen bestämmas av omsorgen för bevarandet av vårt folks kroppsliga och själsliga hälsa. Rätten till personlig frihet får stå tillbaka för plikten att bevara rasen.

Först när dessa åtgärder genomförts, kan den medicinska kampen mot själva sjukdomen ha utsikt till framgång. Men också härvidlag duga inga halvmesyrrer, utan man måste vidta de mest radikala och genomgripande åtgärder. Det är en halvhet att lämna obotligt sjuka människor ständig möjlighet att smitta ned de friska. Detta är ett slags humanitet, som, för att inte göra en person något ont, låter hundra andra gå under. Kravet på, att defekta människor berövas möjligheten att sätta en lika defekt

avkomma i världen, är en solklart förnuftig fordran och innebär i sitt planmässiga genomförande en human handling mot hela mänskligheten. Den kommer att bespara miljoner olyckliga oförskyllda lidanden och för framtiden leda till ett ökat tillfrisknande. Beslutet att inskrida i denna riktning kommer också att uppressa en mur för könssjukdomarnas vidare utbredning. Härvid kan man bli nödsakad företa en obarmhärtig isolering av de obotligt sjuka en barbarisk åtgärd för de härav drabbade olyckliga, men en välsignelse för samtid och eftervärld. Ett århundrades övergående smärta kan frälsa årtusenden från lidanden.

Kampen mot syfilis och dess påskyndare, prostitutionen, är en av mänsklighetens väldigaste uppgifter, därför att det här inte rör sig om lösningen av en enstaka fråga utan om avlägsnandet av en hel rad åkommor, som medverka till utbredningen av denna sjukdom. Ty att kroppen insjuknar, är i detta fall endast resultatet av de sedliga, sociala och rasbiologiska instinkternas ohälsa.

Om emellertid denna strid av bekvämlighet eller kanske feighet inte blir utkämpad, då kan man föreställa sig folken om femhundra år. Några gudsbeläten torde man då knappast kunna tala om utan att kränka den Högste.

Men hur hade man i det forna Tyskland sökt komma till rätta med denna sjukdom? En lugn prövning ger ett verkligt bedrövligt svar på denna fråga. Säkert voro sagda sjukdoms härjningar välbekanta i regeringskretsar, även om man kanske inte helt kunde genomskåda dess följder, men kampen mot densamma misslyckades fullständigt, och i stället för genomgripande reformer åtnöjdes man med ynkliga åtgärder. Mari försökte alla möjliga kurer och lät orsakerna vara orsaker. Varje enskild prostituerad underkastades en läkareundersökning, ställdes under uppsikt så gott sig göra lät och stoppades; om smitta konstaterades, in på något lasarett, från vilket hon, sedan hon skenbart botats, åter släpptes lös på den övriga mänskligheten.

Man hade visserligen infört en "skyddsparagraf", enligt vilken den, som inte var fullt frisk eller botad, vid laga ansvar förbjöds sexuellt umgänge. Denna åtgärd är i och för sig riktig, men i praktiken så gott som ogenomförbar. För det första kommer kvinnan, om hon drabbas av olyckan - redan till följd av vår eller rättare sagt hennes uppfostran - i de flesta fall att vägra att till på köpet släpas in i rättssalen såsom vittne mot den eländige, som stulit hennes hälsa, ofta under pinsamma biomständigheter. Just henne gagnar det föga, ty i de allra flesta fall är det ändå hon, som blir mest lidande härpå - hennes kärlekslösa omgivnings förakt träffar henne mycket hårdare, än om hon varit man. Och hurudan blir hennes situation, då smittoöverföraren är hennes egen man? Skall hon i så fall anklaga honom? Eller vad skall hon göra?

I fråga om mannen tillkommer ytterligare det faktum, att han tyvärr alltför ofta, efter rikligt inmundigande av alkohol, springer rakt i armarna på denna farsot, eftersom han i detta tillstånd allra minst är i stånd att bedöma den "skönas" kvalitet, vilket de av sagda sjukdom lidande prostituerade nogsamt känna till och utnyttja till fiske just efter män i detta idealiska tillstånd. Följden blir, att den sedermera oangenämt överraskade inte längre kan erinra sig sin barmhärtiga lyckliggörerska, om han också tänker efter aldrig så mycket, något som inte är så underligt i en stad som Berlin eller München. Härtill kommer dessutom, att det ofta rör sig om en besökare från landsorten, vilken på förhand står fullständigt rådlös inför storstadens hela förtrollning.

Och till sist: vem kan egentligen veta, om han är frisk eller sjuk? Förekomma inte talrika fall, då en skenbart frisk får återfall och anställer förfärliga olyckor utan att själv ha någon aning om det?

Den praktiska verkan av ett skydd i form av lagstadgat straff för den, som medvetet överför sjukdomen till andra, är följaktligen lika med noll. Precis detsamma gäller om kontrollen av de prostituerade, och slutligen är också själva botandet ännu i dag osäkert och tvivelaktigt. Bara en sak är säker: sjukdomen vinner, trots alla förhållningsregler, allt större terräng. Detta är ett slående bevis för paragrafernas ineffektivitet.

Ty allt, vad man i övrigt gjort, var både otillräckligt och löjligt. Folkets själsliga prostitution gjorde man ingenting för att förhindra; man gjorde ingenting för att hindra någonting alls.

Den, som är benägen att ta hela saken lätt, skulle bara en gång studera statistiken över denna farsots utbredning, konstatera dess tillväxt under de senaste hundra åren, tänka sig in i, hur denna utveckling kommer att sluta - och han skulle vara skapt som en not, om han inte skulle känna en obehaglig rysning längs efter ryggraden!

Den svaghet och halvhet, med vilken man redan i det gamla Tyskland tog ställning till en så fruktansvärd företeelse, får anses som ett påtagligt tecken på ett folks förfall. *När det inte längre finns kraft att strida för den egna hälsan, upphör rätten att leva i denna stridens värld.* Den tillhör blott den kraftfulla "helheten" och inte den svaga "halvheten".

Ett av de mest iögonenfallande tecknen på förfall i det gamla riket var det långsamma sjunkandet av den allmänna kulturnivån, varvid jag med kultur inte menar vad man i våra dagar betecknar med ordet civilisation. Denna synes tvärtom snarare vara en fiende till verkligt hög själs- och livsnivå.

Redan före sekelskiftet började i den tyska konsten element insmyga sig, vilka dittills torde ha varit oss fullkomligt främmande och obekanta. Visserligen hände det också förr i tiden, att smaken kom på avvägar, men det rörde sig i dylika fall snarare om konstnärliga urspårningar, som eftervärlden åtminstone kunde tillerkänna ett visst historiskt värde, än om alster av en över huvud taget inte längre konstnärlig utan snarare andlig urartning ända till själlöshet. Dessa voro kulturella antydningar om det politiska sammanbrottet, som man sedermera kunde se tydliga tecken på.

Bolsjevismen i konsten är bolsjevismens enda möjliga kulturella livsform och själsliga yttringar över huvud.

Den, som finner detta förvånande, behöver blott betrakta konsten i de alster, där bolsjevismen lyckligen genomförts, och han skall till sin förfäran där kunna beundra, som officiellt av staten erkänd konst, vansinniga och urspårade människors sjukliga missfoster, vilka vi sedan sekelskiftet lärt känna under de kollektiva begreppen kubism och dadaism. Till och med under den bayerska rådsrepublikens korta tid, kunde man iaktta denna företeelse. Redan här kunde man se, hur alla de officiella affischerna, propagandateckningarna i tidningarna o. s. v. buro stämpeln, inte bara av politiskt, utan också av kulturellt förfall.

Ännu för ungefär sextio år sedan hade ett politiskt sammanbrott av samma storlek som nu varit lika otänkbart som ett kulturellt, sådant som det efter 1900 började visa sig i de futuristiska och kubistiska alstren. För sextio år sedan skulle en utställning av s. k. dadaistiska "upplevelser" helt enkelt ha varit otänkbar och arrangörerna skulle ha kommit på dårhus, medan de i våra dagar till och med sitta i konstföreningarnas styrelser. Denna smitta kunde på den tiden inte dyka upp, emedan varken den allmänna opinionen skulle ha funnit sig däri eller staten lugnt sett på. Ty det är regeringens sak att förhindra, att folket drives i armarna på det andliga vansinnet till

vilket en dylik utveckling naturnödvändigt leder. Den dag, då detta slags konst verkligen motsvarade den allmänna uppfattningen, skulle en av mänsklighetens ödesdigraste förändringar ha inträtt: den mänskliga hjärnan skulle ha tagit det första steget bakåt. Slutet låter knappt tänka sig.

Så snart man ur denna synpunkt låter utvecklingen av vårt kulturliv under de senaste 25 åren dra förbi sitt inre öga, skall man till sin fasa varsebli, att vi redan stå mitt uppe i tillbakagången. Överallt stöta vi på frön, som bli upphov till det ogräs, som förr eller senare måste förkväva vår kultur. Också i dessa kunna vi igenkänna symtomen på en långsamt avtynande världs förfall. Ve de folk, som inte längre förmå bli herrar över denna sjukdom!

Dylika sjukliga företeelser kunde man konstatera inom nästan alla grenar av konsten och kulturen i Tyskland. Allt syntes här redan ha överskridit sin höjdpunkt och ila mot avgrunden. Teatern sjönk märkbart djupare och skulle antagligen redan helt ha upphört att räknas som en kulturfaktor, om inte åtminstone hovteatrarna vänt sig emot konstens prostituerad. Om man bortser från dessa och ytterligare några prisvärda undantag, var det, som bjöds på scenen, sådant, att det hade varit ändamålsenligare för nationen att inte gå dit. Det var ett sorgligt tecken på inre förfall, att man inte längre vågade skicka ungdomen till de flesta av dessa "konsttempel", vilket ofta helt skamlöst erkändes genom den bekanta panoptikonvarningen: "Personer under 18 år äga icke tillträde!"

Man må betänka, att man måste vidta dylika försiktighetsmått i lokaler, som i första hand måste vara avsedda för ungdomens bildning och inte till uppbyggelse för gamla blaserade tevemän. Vad skulle väl världens stora dramatici ha sagt om en dylik åtgärd, och framför allt om de omständigheter, som föranledde dessa? Hur skulle inte Schiller ha brusat upp och hur skulle inte Goethe upprörd ha vänt sig bort!

Men vad betyda väl Schiller, Goethe eller Shakespeare i jämförelse med den nyare tyska diktkonstens heroer! Gamla utnötta och förlegade, nej, övertrumfade företeelser. Ty det karakteristiska för denna tid var inte bara, att den själv endast producerade smuts, utan att den till på köpet sudlade ned allt verkligt stort från förgångna tider. Detta är något, man alltid kan iaktta under sådana perioder. Ju skändligare och eländigare produkterna av en tidsålder och dess människor äro, desto mera hatar man vittnesbördens om den forna högheten och värdigheten. Helst ville man under sådana tider utplåna varje erinring om mänsklighetens förflutna för att genom avlägsnandet av alla jämförelsepunkter kunna inbilla folk, att det egna maschverket är "konst". Därför kommer varje ny institution, ju eländigare och miserablare den är, att så mycket ivrigare försöka utplåna de sista spåren av en förgångna tid, under det att varje verkligt värdefull förnyelse av mänskligheten obekymrat kan anknyta till de flydde släktledens landvinningar, som ofta först en följande generation fullt kan utnyttja. Det nya behöver inte frukta att förblekna inför det förgångna, utan ger i sig självt ett så värdefullt bidrag till den allmänna mänskliga kulturskatten, att det ofta, just för att denna fullt skall uppskattas, själv önskar hålla minnet av de tidigare prestationerna vid liv för att dymedelst säkerställa samtidens fulla förståelse av den nya gåvan. Blott den, som inte själv förmår skänka världen något värdefullt, men som försöker låtsas, som om han ville ge den Gud vet vad, hatar allt det, som verkligen redan givits, och vill helst förneka eller förinta det.

Detta gäller ingalunda endast nyheterna på den allmänna kulturens utan också på politikens område. Nya revolutionära rörelser hata de gamla formerna intensivare, ju mindervärdigare de själva äro. Även här visar det sig, hur iveren att låta den egna

smörjan framstå som något beaktansvärt leder till blint hat mot det överlägsna goda, som skapats under gångna tider. Så länge t. ex. det historiska minnet av Fredrik den Store inte är utdött, förmår Friedrich Ebert endast framkalla en viss förvåning. Hjälten från Sanssouci förhåller sig till den forne knejpvärden från Bremen ungefär som solen till månen först när solens strålar slockna, förmår månen glänsa. Därför är det hat, alla mänsklighetens nymånar hysa mot fixstjärnorna, blott alltför förstäeligt. I det politiska livet bruka dylika nollor, när ödet tillfälligtvis kastar makten i deras sköte, inte bara med outtröttlig iver besudla och besmutsa det förgångna utan även med alla till buds stående medel själva undandra sig den allmänna kritiken. Republikens skyddslagstiftning i det nya tyska riket kan gälla som exempel härpå.

Om därför någon ny ide, en lära, en ny världsåskådning, en politisk eller ekonomisk rörelse söker ta avstånd från hela det förflutna och göra det dåligt och värdelöst, så måste man redan av denna anledning vara ytterst försiktig och misstrogen. För det mesta är orsaken till ett dylikt hat antingen den egna mindervärdighetskänslan eller rentav dåliga avsikter.

En verkligt välsignelserik förnyelse av mänskligheten skall i alla tider fortsätta att bygga vidare på denna ypperliga grundval. Den skall inte skämmas för att göra bruk av redan bestående sanningar. Hela den mänskliga kulturen liksom människan själv är ju bara resultatet av en enda lång utveckling, i vilken varje generation infogat sin byggsten. Meningen och ändamålet med en revolution är inte att riva ned hela byggnaden utan att avlägsna det, som är dåligt infogat eller inte passar dit, och sedan åter fortsätta att bygga vidare på det uppröjda stället.

Blott så kan och får man tala om ett mänsklighetens framåtskridande. I annat fall skulle världen aldrig frälsas från kaos, då ju rätten att utdöma det förgångna skulle tillkomma varje generation och således varje släkte som förutsättning för sitt eget arbete skulle ha rätt att förstöra de föregående verk.

Det sorgligaste i fråga om förkrigstidens hela kultur var icke bara den konstnärliga och allmänt kulturella skaparkraftens fullkomliga impotens utan det hat, varmed minnet av förgången storhet besudlades och utplånades. På nästan alla konstens områden, särskilt inom teatern och litteraturen, började man kring sekelskiftet att mindre producera något nytt av betydelse än att nedsätta det bästa av det gamla och framställa det som mindervärdigt och övervunnet; som om denna tid av den skymfligaste mindervärdighet över huvud taget förmådde övervinna någonting. Men ur denna strävan att dra det förflutna undan samtidens blickar framgingo klart och tydligt dessa framtidsapostlars onda avsikter. Härav borde man ha förstått, att det inte gällde nya, om också falska, kulturella åskådningar utan en förstörelseprocess av kulturens grundvalar i sin helhet, ett bortkollrande av det sunna konstsinnet - och den andliga förberedelsen för den politiska bolsjevismen. Ty om Parthenons tempel förkroppsligar Perikles' tidsålder, kan vår bolsjevikiska samtid sägas symboliseras av en kubistisk vrånbild.

I detta sammanhang må även hänvisas till den härvidlag åter synligvordna fegheten hos den del av vårt folk, som på grund av sin bildning och samhällsställning borde känt sig förpliktad att göra front mot denna kulturskandal. Av ren fruktan för illvrålet från de bolsjevikiska konstapostlarna, som rasade mot alla, vilka inte ville erkänna dem som skapelsens krona, och att fastnaglas som efterblivna kalkborgare, avstod man från varje allvarligt motstånd och fogade sig i det till synes oundvikliga. Man kände formlig skräck för att av dessa halvsnarrar eller skojare bli beskylld för brist på förståelse precis som om det vore en skam att inte förstå produkterna av andligt

degenererade eller sluga bedragare. Dessa kulturapostlar hade ett mycket enkelt knep att beteckna sin smörja som något oerhört betydelsefullt: de framställde varje obegripligt och synbart förryckt skräp för en häpen värld som s. k. inre upplevelse och togo på detta billiga sätt redan på förhand ordet ur munnen på de flesta människor, som ämnat opponera sig. Detta, att det kunde vara en inre upplevelse, behövde man inte tvivla på, men väl på lämpligheten av att servera en sund värld sinnessjukas eller förbrytares hallucinationer. En Moritz von Schwinds eller en Böcklins arbeten voro också inre upplevelser, men av gudabenådade konstnärer och inte av pajasar.

Där kunde man riktigt studera den bedrägliga fegheten hos vår s. k. intelligens, som smet ifrån varje allvarligt motstånd mot denna förgiftning av vårt folks sunda instinkter och överlät åt folket självt att nöja sig med detta fräcka vanvett. För att inte anses oförstående för konsten, godtog man varje hån mot densamma, för att till slut faktiskt bli osäker i bedömandet av gott och ont.

Allt som allt var detta idel olycksbådande tidstecken

*

Som ett betänkligt sådant tecken måste man även anse följande:

Under nittonde århundradet började våra städer alltmer förlora karaktären av kulturhårdar och sjunka ned till rena människokolonier. Den ringa samhörighet, våra dagars storstadsproletariat har med sin boplatz, är en följd av, att det här faktiskt blott är fråga om en tillfällig uppehållsort för den enskilda och ingenting annat. Till en del hänger detta samman med det av de sociala förhållandena framkallade täta ombytet av vistelseort, som inte lämnar människorna tid att bli närmare förbundna med sin stad, men delvis ligger orsaken också i våra nutida städernas allmänna kulturella betydelselöshet och torftighet.

Ännu vid tiden för befrielsekrigen voro de tyska städerna obetydliga både till antal och storlek. De få verkliga storstäderna voro mestadels residensstäder och hade i denna egenskap nästan alltid ett bestämt kulturellt värde, i regel också en bestämd konstnärlig prägel. Ett par orter med över femtiotusen invånare voro i jämförelse med våra dagars städer med motsvarande befolkningssiffror rika på vetenskapliga och konstnärliga skatter. När München räknade sextiotusen själar, var det redan på väg att bli ett av Tysklands främsta konstcentra; nu har nästan varje fabriksamhälle uppnått, om inte mångdubbelt överskridit denna siffra, men i regel utan att ens kunna uppvisa det ringaste av verkliga värden. De äro rena anhopningar av boningshus och hyreskaserner, ingenting annat. Det är en gåta, hur man skulle känna något särskilt för en sådan betydelselös ort. Ingen kan hålla på en stad, som inte har något annat att bjuda på, än vad alla andra också kunna ge, som saknar varje individuell karaktär, och där med pinsam omsorg allt undvikas, som kunde se ut som konst eller något liknande.

Men det är inte nog härmed, också de verkliga storstäderna bli, allteftersom befolkningssiffran ökas, förhållandevis allt fattigare på verkliga konstverk. De synas alltmera avslipade och uppvisa precis samma bild, om än i större format, som de små torftiga fabriksamhällena. Vad den nyare tiden tillfört våra storstäder i fråga om kulturellt innehåll, är fullkomligt otillräckligt. Alla våra städer tära på ryktet och skatterna från det förgångna. Om man från våra dagars München avlägsnade allt, som tillkom under Ludvig I, skulle man till sin förfäran kunna konstatera, hur ynkelig tillväxten av betydande konstnärliga skapelser varit sedan dess. Detsamma gäller för Berlin och de flesta andra storstäder.

Det väsentliga är i alla fall följande: Våra dagars storstäder äga inga monument, som behärska hela stadsbilden, och som skulle kunna anses som ett vårdtecken över hela vår tid. Detta i motsats till antikens städer, vilka nästan alla hade ett särskilt minnesmärke över det, som utgjorde deras stolthet. Det karakteristiska i det gamla Greklands städer låg inte i privatbyggnaderna utan i de offentliga monumenten, som inte syntes avsedda för ögonblicket utan för evigheten, emedan de inte skulle återspegla den enskilda ägarens rikedom, utan det allmännas storhet och betydelse. Sålunda uppstodo minnesmärken, som i hög grad voro ägnade att förena invånaren med sin stad på ett sätt, som nu synes oss ofattbart. Ty vad denne hade inför ögonen, var mindre de privata ägarnas torftiga hus än de praktbyggnader, som tillhörde hela samhället. Gentemot dessa var boningshuset en obetydlig bisak.

Först om man jämför förhållandet mellan de offentliga byggnadernas storlek under antiken och boningshusens under samma tid, skall man förstå den överväldigande makten och kraften i detta betonande av principen att anvisa de offentliga byggnaderna hedersplatsen. Det, som vi i våra dagar på den antika världens ruinfält beundra som enstaka kolosser, vilka ännu resa sig mot himlen, är inte några forna affärspalats utan tempel och offentliga byggnader; alltså verk, som tillhörde samhället. Till och med i den prunkande senantikens Rom intogo inte enskilda borgares villor och palats första rummet, utan statens, alltså hela folkets tempel och termer, stadion, cirkusar, akvedukter, basilikor o. s. v.

Till och med den germanska medeltiden hyllade samma ledande princip, om än under helt andra konstuppfattningar. Vad som under antiken tog sig uttryck i Akropolis eller Panteon, antog nu formen av en gotisk katedral. Som jättar höjde sig dessa monumentalbyggnader över vimlet av den medeltida stadens små korsvirkes-, trä- eller tegelhus och blevo sålunda till vårdtecken, som än i dag, då hyreskasernerna klättra allt högre upp vid deras sida, bestämma dessa städers karaktär och bild. Domkyrkor, rådhus, saluhallar och försvarstorn äro de synliga tecknen på en uppfattning, som, när allt kommer omkring, blott motsvarade antikens.

Men hur i sanning bedrövligt har inte förhållandet blivit mellan våra dagars offentliga och privata byggnader! Om Berlin skulle bli utsatt för samma öde som Rom, så skulle våra efterkommande en gång som vår tids väldigaste verk kunna beundra några judiska varuhus och aktiebolagshotell som karakteristiska uttryck för våra dagars kultur. Man behöver bara jämföra de disproportioner, som till och med i en sådan stad som Berlin råda mellan statens byggnader och de, där handeln och finanserna ha sitt hemvist.

Redan den summa, man anslår till offentliga byggnader, är för det mesta löjlig och otillräcklig. Man skapar inga verk för evigheten utan mestadels blott för det ögonblickliga behovet. Någon högre tanke gör sig därvid aldrig gällande. När slottet i Berlin byggdes, var det ett verk av helt annan betydelse än vad t. ex. det nya biblioteket är för vår tid. Under det att ett enda slagskepp representerade ett värde av i runt tal sextio miljoner, beviljade man knappt hälften för rikets förnämsta praktbyggnad - riksdagshuset - som skulle bestå i eviga tider. Ja, när frågan om den inre utsmyckningen skulle avgöras, röstade vederbörande mot att man använde sten och befallde, att man skulle bekläda väggarna med gips. Den gången ha dock parlamentarikerna undantagsvis verkligen handlat rätt: gipshuvuden höra inte hemma mellan stenmurar.

Sålunda sakna våra nuvarande städer det allt överskyggande vårdtecknet på folkgemenskapen, och man får därför ej heller förundra sig över, att denna i sina

städer inte ser någon sinnebild av sig själv. Det hela måste leda till, att invånarna i våra dagars storstäder ställa sig fullkomligt ointresserade för sin stads öde.

Även detta är ett tecken på vår sjunkande kultur och vårt allmänna sammanbrott. Tiden drunknar i småaktig ändamålsenlighet eller rättare sagt i penningens tjänst. Man får då heller inte förundra sig över, om det under en sådan gudom inte blir mycket till övers för hjältemodet. Nutiden skördar bara vad det förflutna sått.

Alla dessa tecken på förfall ära, när allt kommer omkring, endast följderna av bristen på en bestämd, allmänt erkänd världsåskådning och den därav härrörande osäkerheten i bedömandet av och ställningstagandet till var och en av tidens stora frågor. Därför är också - alltifrån uppfostran - allting halvt och svävande; man skyr ansvaret och slutar med att feget finna sig i till och med sådant, man vet vara skadligt. Humanitetsruset blir modernt, och medan man svagt ger efter för utväxterna och skonar den enskilda, offerar man miljoners framtid.

I huru hög grad den allmänna splittringen grep omkring sig, kan man konstatera, om man betraktar det religiösa tillståndet före kriget. Även på detta område hade en enhetlig och verksam övertygelse, grundad på en gemensam världsåskådning, för länge sedan gått förlorad för stora delar av nationen. I detta avseende spela de personer, som officiellt utträtt ur kyrkan, en mindre roll än de alldeles likgiltiga. Medan de båda konfessionerna upprätthålla missionsstationer i Asien och Afrika för att tillföra sin lära nya anhängare - en verksamhet, som i jämförelse med särskilt den muhammedanska trons framsteg endast kan uppvisa mycket blygsamma resultat förlora de i själva Europa miljoner och åter miljoner anhängare, som antingen stå alldeles främmande för det religiösa livet eller gå sina egna vägar. Följderna äro särskilt i moraliskt avseende föga gynnsamma.

Anmärkningsvärd är också den allt häftigare kampen mot de olika kyrkornas dogmatiska grundvalar, utan vilka dock en religiös tro inte vore tänkbar här i världen. Ett folks stora massa består inte av filosofer; men just för massan är tron ofta den enda grundvalen för en sedlig världsåskådning. De olika surrogaten ha inte givit så goda resultat, att de synas lämpliga att avlösa de hittillsvarande trosbekännelserna. Om religionen och tron verkligen skola få grepp om de breda lagren, så är den obetingade auktoriteten hos innehållet i denna tro grundvalen för varje verksamhet. Vad gängse seder och bruk äro för det profana livet - utan dem skulle säkerligen hundratusenden högtstående människor kunna leva. klokt och förnuftigt, miljoner andra kanske inte - det är grundlagarna för staten och dogmerna för den förhärskande religionen. Först genom dem blir den svävande, rent andliga iden, som kan utläggas i oändlighet, bestämt utstakad och får en form, utan vilken den aldrig skulle kunna bli till en tro. I annat fall skulle iden aldrig växa så, att den blev något mer än en metafysisk åskådning, eller rättare sagt en filosofisk hypotes. Angreppet mot dogmerna liknar därför i hög grad kampen mot statens allmänna, lagliga grundvalar; och liksom denna skulle komma att sluta med fullständig statlig anarki, skulle den andra utmynna i värdelös religiös nihilism.

För en politiker får uppskattningen av en religions värde mindre bestämmas av de eventuella brister, med vilka den är behäftad, än av kvaliteten hos ett påtagligen bättre surrogat.

Men så länge ett dylikt saknas, kunna endast dårar eller förbrytare förstöra det förhandenvarande.

De, som i alltför hög grad belasta den religiösa föreställningen med rent jordiska ting och dymedelst ofta förorsaka en fullkomligt onödig konflikt med den s. k. exakta vetenskapen, bära förvisso inte minst skulden till det inte vidare glädjande religiösa tillståndet. Härvidlag skall segern, om än efter svår strid, nästan alltid tillfalla vetenskapen, medan religionen lider svår skada i alla deras ögon, som inte förmå höja sig utöver ett rent ytligt vetande.

Värst äro dock de förödelser, som framkallas genom missbruket av den religiösa övertygelsen för politiska ändamål. Man kan i sanning aldrig uppträda skarpt nog mot de eländiga vindböjtlar, vilka i religionen se ett medel, som kan vara dem till nytta politiskt, eller rättare sagt i deras affärer. Dessa fräcka lögnhalsar skrika visserligen ut sin trosbekännelse med stentorstämman, så att de andra syndarna kunna höra den, men inte för att, om så skulle erfordras, dö för den, utan för att kunna leva bättre. För en enda inbringande politisk skojartransaktion kunna de sälja hela sin tro; för tio parlamentsmandat bli de bundsförvanter till de marxistiska dödsfienderna till alla religioner - och för en ministertaburett skulle de säkert vara i stånd att gifta sig med bins mormor, såvida inte känslan för det passande skulle avhålla henne därifrån.

Om det religiösa livet i Tyskland före kriget för mången hade en obehaglig bismak, kunde detta tillskrivas det missbruk från ett "kristligt" partis sida, som bedrevs med kristendomen, ävensom det oförskämda sätt, på vilket man försökte identifiera den katolska tron med ett politiskt parti.

Detta smussel var ett olycksöde, som visserligen inbragte en rad odågor en plats i parlamentet, men som skadade kyrkan.

Men följderna måste hela nationen bära, i det att den härigenom förorsakade uppluckringen av det religiösa livet inföll just vid en tidpunkt, då allt började vika och vackla och de traditionella, sedliga och moraliska grundvalarna hotade att störta samman.

Även detta var sprickor och rämningar i vår folk kropp, vilka inte medförde någon direkt fara, så länge inte någon särskild belastning påvilade densamma, men som måste bli olycksbringande, när nationens ödestimme slog och frågan om dess inre fasthet fick en utslagsgivande betydelse.

Likaledes fanns det för ett uppmärksamt öga frätsår på det politiska området, vilka, om inte en förbättring ägde rum inom överskådlig tid, måste anses som tecken på rikets kommande förfall. Planlösheten i den tyska in- och utrikespolitiken var påtaglig för envar, som inte avsiktligt blundade härför. Kompromissystemet syntes snarast motsvara Bismarcks uppfattning om politiken som en "det möjligas konst". Nu fanns det emellertid en liten skillnad mellan Bismarck och de efterföljande tyska kanslererna; han kunde tillåta sig ett sådant yttrande om politikens väsen, medan en liknande uppfattning i hans efterföljares mun måste få en helt annan betydelse. Bismarck ville med denna sats helt enkelt ha sagt, att för att uppnå ett bestämt politiskt mål måste man utnyttja alla möjligheter; men hans efterträdare sågo i detta yttrande den högtidliga befrielsen från nödvändigheten att över huvud taget ha politiska tankar eller mål. Och politiska mål ägde rikets ledning på den tiden faktiskt inte längre; den nödvändiga grundvalen för en bestämd världsåskådning saknades, liksom den erforderliga klarheten beträffande lagarna för det politiska livets inre utveckling.

De voro inte få, som i detta hänseende sågo svart, och som klandrade rikspolitikens plan- och tanklöshet och alltså mycket väl insågo dess inre svaghet och ihålighet, men

de voro endast outsiders i det politiska livet; de myndigheter, som officiellt företrädde regeringen, brydde sig lika litet om vad en Houston Stewart Chamberlain sade, som man gör än i dag.

Sådana människor äro för dumma för att hysa några egna tankar och för inbiliska för att lära det nödvändiga av andra en urgammal sanning, som kom Oxenstierna att utbrista: "Du vet icke min son, med hur föga visdom denna världen regeras", av vilken ringa visdom varje statssekreterare endast representerar en atom. Sedan Tyskland blev republik, stämmer det inte alls längre - därför har man också genom republikens skyddslag förbjudit folk att hysa eller ens uttala sådana tankar. Det var tur för Oxenstierna, att han levde redan på den tiden och inte i våra dagars snillrika republik.

Som det största svaghetsmomentet räknades på många håll redan före kriget den institution, som i sig skulle symbolisera rikets styrka: parlamentet, riksdagen. Feghet och ansvarslöshet ingingo här förbund.

Ett av de tanklösa yttranden, som man numera inte så sällan får höra, är, att parlamentarismen i Tyskland "gjort fiasko efter revolutionen". Härigenom får man alltför lätt den uppfattningen, att det var annorlunda före revolutionen. I själva verket kan denna inrättning inte verka annat än tillintetgörande - och den gjorde det också redan vid en tidpunkt, då de flesta ännu voro behängda med skyggglappar och inte sågo eller ville se någonting. Ty att Tyskland störtades, är inte minst denna institutions skuld; att katastrofen inte inträffade tidigare, kan inte räknas som riksdagens förtjänst utan är att tillskriva det motstånd, som ännu under fredsåren restes mot den verksamhet, som utövades av dessa den tyska nationens och det tyska rikets dödgrävare.

Ur den oändliga massan ödesdigra skador, som vi direkt eller indirekt ha denna institution att tacka för, skall jag nöja mig med att påvisa den olycka, som bäst karaktäriserar denna alla tiders ansvarslösaste inrättnings inre väsen: den politiska ledningens avskyvärda halvhet och svaghet inåt och utåt, vilken i första rummet är att tillskriva riksdagens verksamhet, och som blev en av huvudorsakerna till det politiska sammanbrottet.

Allt, som på något sätt stod under detta parlaments inflytande, var halvt, man må se saken från vilken sida som helst.

Halv och svag var rikets förbundspolitik utåt. I det man sökte upprätthålla freden, styrde man obönhörligen mot kriget. Halv var Tysklands politik i fråga om Polen. Man irriterade utan att någonsin gripa in på allvar. Resultatet blev varken en seger för tyskheten eller en försoning med polackerna, utan i stället fiendskap med Ryssland.

Halv var också lösningen av Elsass-lothringiska frågan. I stället för att med hård hand en gång för alla krossa den franska hydrans huvud och sedan medge elsassaren lika rättigheter, gjorde man intetdera. Man kunde det inte heller, ty i de största partiernas led stodo också de största landsförrädarna i centern t. ex. herr Wetterlé.

Allt detta skulle man ännu ha kunnat smälta, om inte också den makt fallit offer för den allmänna halvheten, av vars existens, när allt kommer omkring, riket är beroende för sitt bestånd: hären.

Vad den "tyska riksdagen" härvidlag syndat, är tillräckligt för att tyska folkets förbannelse för alla tider skall påvila den. Av de ynkligaste skäl ha dessa parlamentariska partiskojar fränstulit nationen självbevarelsens vapen, det enda värnet för vårt folks frihet och oberoende. Om gravarna på Flanderns slätter plötsligt

öppnade sig, skulle ur dem stiga upp blodiga anklagare, hundratusenden av Tysklands bästa ungdom, som till följd av de parlamentariska förbrytarnas samvetslöshet drevos i armarna på döden, dåligt och halvt utbildade. För miljoner krymplingar och döda har fäderneslandet några hundra folkbedragares politiska skojerier, utpressningar eller doktrinära teoritrams att tacka.

Medan judarna genom sin marxistiska och demokratiska press skreko ut i världen lögner om den tyska "militarismen" och med alla medel försökte nedsätta Tyskland, vägrade de marxistiska och demokratiska partierna varje omfattande utbildning av den tyska folkkraften. Och dock borde den oerhörda förbrytelse, man därmed begick, ögonblickligen ha stått klar för var och en, som betänkt, att i händelse av ett kommande krig hela nationen måste ställa sig under fanorna och således miljoner tyskar drivas mot fienden, dåligt eller till hälften utbildade, tack vare det skoj, som bedrivits av dessa snygga medlemmar av den egna "folkrepresentationen". Men även om man lämnade åsido följderna av dessa parlamentariska sutenörers brutala och råa samvetslöshet så kunde denna brist på utbildade soldater i början av ett krig endast leda till att vi förlorade detsamma, vilket också på ett fruktansvärt sätt bekräftats i det stora världskriget.

Nederlaget i kampen för den tyska nationens frihet och oberoende är resultatet av fredstidens halvhet och svaghet, när det gällde att fostra hela folket till fosterlandets försvar.

Om man på land utbildade alltför få rekryter, så var även till sjöss samma halvhet verksam i avsikt att göra vår nationella självhävdelse mer eller mindre värdelös. Tyvärr smittades också flottans ledning själv av denna halvhet. Tendensen att bygga alla fartyg något mindre än de, som samtidigt löpte av stapeln i England, var föga förutseende och ännu mindre genial. Just en flotta, som redan från början rent siffermässigt inte kan mäta sig med den tilltänkta motståndarens, måste försöka ersätta det bristande antalet genom de olika fartygens överlägsna stridskraft, ty det är den överlägsna stridskraften det kommer an på, och inte på en sagolik överlägsenhet i fråga om "kvantiteten". Faktiskt har den moderna tekniken kommit så långt och i de olika kulturstaterna nått till en så likartad nivå, att det måste anses omöjligt att förläna den ena maktens fartyg ett väsentligt större stridsvärde än den andra statens skepp av motsvarande dräktighet. Ännu mindre är det tänkbart att med mindre displacement uppnå en överlägsenhet mot ett större tontal.

Faktiskt kunde de tyska fartygens mindre dräktighet endast åstadkommas på bekostnad av deras snabbhet och armering.

Den fras, med vilken man försökte motivera detta, visade förvisso redan en mycket svår brist på logik hos de i fredstid bestämmande myndigheterna. Man förklarade nämligen, att det tyska artillerimaterialet var så absolut överlägset det engelska, att den tyska 28-cm.-kanonen i fråga om skjutresultat inte stod den brittiska 30,5-cm.-kanonen efter!!

Just fördenskull häda det varit vår plikt att likaledes övergå till 30,5-cm.-kanonen, då målet inte kunde vara att uppnå samma, utan en överlägsen stridskraft. Annars skulle ju också beställningen av 42-cm.-mörsarna för hären ha varit överflödigt, då den tyska 21-cm.-mörsaren redan i och för sig var vida överlägsen alla dåvarande franska kastpjäser, och fästningarna väl också hade fallit offer för denna mörsare. Lanthärens ledning tänkte rätt, flottans tyvärr inte.

Att man avstod från den överlägsna artilleriverkan ävensom från ööverträffad hastighet hade helt och hållet sin grund i den fullkomligt oriktiga "risktanken". Redan genom den form, varpå flottan utbyggdes, avstod marinstaben från offensiven och band sig som följd därav vid defensiven. Men därmed avstod man också från den sista framgång, som alltid ligger och kan ligga endast i angreppet.

Ett fartyg med mindre hastighet och svagare armering blir för det mesta skjutet i sank av en snabbare och starkare bestyckad motståndare på det för denna gynnsammaste skotthållet. Detta har en hel rad av våra kryssare bittert fått erfara. Att den åsikt, flottans ledning i fredstid hyste, var fullkomligt oriktig, bevisade kriget, som tvang oss att i största möjliga utsträckning armera om de gamla fartygen och förbättra bestyckningen på de nya. Hade i sjöslaget i Skagerack de tyska fartygen haft samma dräktighet, samma armering och samma hastighet som de engelska, skulle den brittiska flottan ha sjunkit i sin våta grav under orkanen av de träffsäkra och mera verkningsfulla tyska 28-cm.-granaterna.

Japan drev en gång i tiden en helt annan flottpolitik. Där koncentrerade man sig principiellt på att beträffande varje nytt fartyg uppnå en överlägsen stridskraft i jämförelse med den tilltänkta motståndaren. Härigenom möjliggjordes också det offensiva användandet av flottan.

Medan arméns ledning ännu höll sig fri från dylika principiellt falska tankegångar, dukade flottan, som tyvärr var bättre "parlamentariskt" representerad, under för den anda, som rådde i parlamentet. Den var organiserad enligt halva synpunkter och blev utrustad enligt liknande principer. Att flottan trots detta förvärvade sig en odödlig berömmelse, kunde endast tillskrivas den goda tyska utbildningen och den duglighet och det storartade hjältemod, som såväl officerare som manskap visade. Om den forna högsta ledningen av marinen ägt motsvarande genialitet, skulle alla offer inte varit förgäves.

Sålunda blev just den överlägsna parlamentariska skickligheten hos de ledande inom flottan i fredstid till dennas olycka, i det att tyvärr också vid dess uppbyggande parlamentariska synpunkter började spela huvudrollen i stället för rent militära. Den halvhet, svaghet och brist på logiskt tänkande, som utmärker den parlamentariska institutionen, färgade av sig på ledningen av flottan.

Armén avhöll sig, som jag redan framhållit, från dylika principiellt oriktiga tankegångar. Särskilt dåvarande översten i stora generalstaben, Ludendorff, förde en förtvivlad kamp mot den brottsliga halvhet och svaghet, som präglade riksdagens hållning i nationens livsfrågor. Om den strid, som denne officer på den tiden utkämpade, likväl blev resultatlös, var skulden till ena hälften parlamentets och till den andra rikskanslern Bethmann-Hollwegs om möjligt ännu ynkligare hållning och svaghet. Detta hindrar emellertid inte det allra ringaste dem, som äro skyldiga till det tyska sammanbrottet, att nu vilja skjuta skulden just på den person, som var den ende, som vände sig mot detta lättsinniga sätt att tillvarata de nationella intressena - ett bedrägeri mer eller mindre spelar ingen roll för dessa notoriska vindböjtlar.

Den, som tänker på alla de offer, som pålades nationen genom detta straffbara lättsinne hos sagda ansvarslösa personer, och på alla de döda, som offrats till ingen nytta, alla krymplingar, den gränslösa skam och vanära och det oerhörda elände, vari vi nu befinna oss, och som vet, att allt detta hände bara för att bana vägen till ministertaburettarna för en hop samvetslösa lycksökare och ämbetsjägare, skall förstå, att man verkligen endast kan beteckna dessa kreatur med ord sådana som skurk, usling, skojare och förbrytare; annars vore ju meningen och ändamålet med att dessa

uttryck finnas i språkbruket obegriplig. Ty i jämförelse med dessa förrädare mot nationen är varje sutenör en hedersman.

*

Alla verkliga skuggsidor i det gamla Tyskland komma egendomligt nog till synes, endast när nationens inre fasthet därigenom måste ta skada. Ja, i sådana fall blevo de obehagliga sanningarna direkt utskrikna för den breda massan, medan man annars hellre skamset förteg, ja, delvis helt enkelt förnekade sådana saker. Detta var fallet, när man genom en offentlig behandling av en fråga kanske kunnat uppnå en förbättring. Härvidlag förstodo de bestämmande inom regeringen så gott som ingenting av propagandans värde och väsen. Att man genom klok och ständig användning av propaganda kan framställa himlen för folket, så att den ser ut som ett rent helvete, och omvänt, den eländigaste tillvaro som ett paradys, visste bara juden, som också handlade i enlighet därmed; tyskarna, eller rättare sagt deras regering, hade inte den blekaste aning om detta.

Allra värst skulle detta hämna sig under kriget.

Alla här antydda och otaliga andra svaga sidor hos Tysk land före kriget motsvarades å andra sidan av flera företräden. Om man rättvist prövar saken, måste man till och med erkänna, att de flesta av våra brister gingo igen hos många andra länder och folk, som för övrigt ofta hade dem i långt högre grad utan att äga många av våra faktiska företräden.

Som det främsta av dessa företräden kan man räkna det faktum, att det tyska folket bland nästan alla europeiska folk alltid bäst försökte bevara näringslivets nationella karaktär och trots många onda förebud likväl allra minst voro underkastade den internationella finanskontrollen. I sanning ett farligt företräde, som senare blev en av de förnämsta orsakerna till världskriget.

Men om man bortser från detta och mycket annat, måste man bland mängden av nationens sunda kraftkällor framhålla tre institutioner, som i sitt slag framstodo såsom mönster, ja, delvis voro oöverträffade.

Den första var statsformen i och för sig och den prägel, den fått i den nya tidens Tyskland.

Man måste här bortse från enskilda monarker, vilka som människor voro underkastade alla de svagheter, som bruka hemsöka denna jorden och dess barn - om man härvidlag inte vore overseende, måste man förtvivla om nutiden över huvud taget: representanterna för det nuvarande regementet äro väl just som personligheter betraktade andligt och moraliskt av det blygsammaste mått, man kan föreställa sig. Den, som mäter den tyska revolutionens "värde" efter värdet hos och storheten av de personer, den sedan november 1918 skänkt tyska folket, skall betäcka sitt huvud av blygsel för den dom, som fälles av eftervärlden, vars mun man inte längre kan tillsluta genom skyddslagar o. s. v., och som därför kommer att säga detsamma, som vi alla redan nu inse, nämligen att hjärna och dygd hos våra nyryska förare stå i omvänt förhållande till deras munläder och laster.

Förvisso hade monarkien blivit främmande för många, framför allt för folkets breda massa. Detta var en följd av, att monarkerna inte alltid voro omgivna av de - låt oss säga - skarpaste och i synnerhet inte uppriktigaste personerna. De föredrogo tyvärr smickrarna framför de rakryggade naturerna, och följaktligen blevo de också "upplysta" av dessa. Detta var till svår skada vid en tidpunkt, då en mycket stor

förändring i fråga om gamla åskådningar försiggick i världen och naturligtvis ej heller lät sig hejdas av ålderstigna hovtraditioners dom.

Sålunda kunde vid sekelskiftet menige man och vanliga människor inte längre hysa någon särskild beundran för en prinsessa, som iförd uniform red längs fronten. Hur en dylik parad tedde sig i folkets ögon, kunde man synbarligen inte göra sig någon riktig föreställning om, eljest skulle dylika olycksaliga uppträden väl knappast ha förekommit. Det inte alltid så äkta humanitetssvärmeriet i dessa kretsar verkade likaledes snarare frånstötande än tilldragande. När det t. ex. täcktes prinsessan X att avsmaka maten i ett folksköt med känt resultat, så kunde detta kanske tidigare ha sett ganska nått ut, men på den tiden var resultatet det motsatta. Det kan utan vidare antas, att hennes höghet säkert inte hade någon aning om, att maten just den dag, hon gjorde sitt besök, var en liten smula annorlunda än den eljest brukade vara; men det var fullkomligt tillräckligt, att folket visste det.

Sålunda verkade till och med den bästa möjliga avsikt löjlig, om inte direkt utmanande.

Skildringarna av hur sagolikt enkel monarken var, hur otroligt tidigt han steg upp, hur han knogade till sent inpå natten och detta ehuru hans undernärda tillstånd utgjorde en ständigt hotande fara, framkallade mycket betänkliga yttranden. Man hade ju aldrig bett att få veta, vad och hur mycket det täcktes monarken att förtära; man unnade honom ett rejält mål mat; man hade heller aldrig tänkt förvägra honom den nödiga sömnen; man var nöjd om han bara som människa och karaktär gjorde sin ätt och sin nation heder och som regent uppfyllde sina plikter. Sagoförtäljandet gjorde föga nytta, men skadade så mycket mer.

Detta och liknande var dock bara småsaker. Mera ödesdiger var den övertygelse, som utbreddes sig bland stora delar av folket, att man regerades från ovan, och att den enskilda således inte behövde bekymra sig om någonting. Så länge regeringen verkligen var god eller åtminstone ville det bästa, gick det väl an. Men ve, när i stället för den gamla, i och för sig välmenande regeringen, kom en ny och mindre samvetsgrann; då utgjorde den viljelösa fogligheten och den barnsliga tron den svåraste olycka, man kunde tänka sig.

Men dessa och många andra svagheter uppvägdes av obestridliga värden.

För det första den av den monarkiska statsformen betingade stabiliteten i hela statsledningen, ävensom att därigenom statens ämbeten undandrogos äregiriga politikernas spekulation. Vidare själva institutionens ärevördighet och dess häri grundade auktoritet; likaså höjandet av tjänstemannakåren och särskilt hären över de partipolitiska förpliktelseernas nivå. Därtill kom ytterligare fördelen av att statsöverhuvudet var identiskt med monarkens person och därmed gav exemplet på en ansvarskänsla, som var större än en tillfällig parlamentsmajoritets; den till ett ordspråk vordna redligheten i den tyska förvaltningen kunde i första hand tillskrivas monarken. Slutligen var monarkiens kulturella värde för det tyska folket mycket högt och förmådde mer än väl uppväga andra nackdelar. De tyska residensstäderna voro alltjämt ett värn för en konstuppfattning, som i vår materialistiska tid alltmer hotar dö ut. Vad de tyska furstarna just under det nittonde århundradet uträttade för konsten och vetenskapen, var förebildligt. Våra dagar tåla i varje fall ingen jämförelse härmed.

Som den största värdefaktorn under denna tid av vår folkgrupps begynnande och sig sakta utbredande upplösning kunna vi likväl räkna hären. Det var den tyska nationens förnämsta skola, och inte för inte riktade sig alla våra fienders hat just mot detta värn

för den nationella självhävdelsen och friheten. Man kan inte skänka denna enastående institution något härligare monument än genom att konstatera, att den förtalades, hatades, bekämpades men också fruktades av alla mindervärdiga. Att de internationella folkutsugarna i Versailles i första rummet riktade sin vrede mot den gamla tyska hären, visar först riktigt, att den var vårt frihetsvärn mot börsens makt. Utan denna varnande makt hade den avsikt, man hyste i Versailles, för länge sedan blivit verklighet. Vad det tyska folket har hären att tacka för, kan sammanfattas i ett enda, ord, nämligen: allt.

Hären uppfostrade till ovillkorlig ansvarskänsla vid en tidpunkt, då denna egenskap redan blivit mycket sällsynt, och man, med parlamentet som förebild för all ansvarslöshet, alltmer började undandra sig varje ansvar. Hären uppfostrade vidare till personligt mod i en tidsålder, då feighet hotade bli en grasserande sjukdom, och då offervilligheten att verka för det allmännas bästa nästan ansågs som en dumhet, och endast den syntes klok, som förstod att skona och gynna det egna "jaget". Hären var den skola, som ännu lärde de enskilda tyskarna att inte söka nationens frälsning i de lögnaktiga fraserna om en internationell förbrödring mellan negrer, tyskar, kineser, fransmän, engelsmän o. s. v., utan i kraften och enigheten hos den egna nationen.

Hären uppfostrade till beslutsamhet, medan i livet i övrigt villrådighet och tvivel började diktera människornas handlingar. Det betydde någonting, att i en tid, då de snusförnuftiga överallt angåvo tonen, hävda den principen, att en befallning alltid är bättre än ingen. I denna enda princip låg en ännu ofördärvad robust friskhet, som redan för länge sedan skulle gått förlorad för vår tillvaro, om inte hären och dess uppfostran sörjt för oupphörlig förnyelse av denna urkraft. Man behöver bara se den förfärliga obeslutsamheten hos vår nuvarande riksledning, som inte förmår rycka upp sig till handling, utom när det är fråga om det påtvingade underskrivandet av ett utplundringsdekret; i detta fall frånsäger den sig visserligen varje ansvar och skriver på allt vad man behagar lägga för den med snabbheten hos en riksdagsstenograf, ty här är beslutet lätt fattat: det dikteras ju ned.

Hären uppfostrade till idealism och till tillgivenhet för fäderneslandet och dess storhet, medan i vårt övriga liv snikenhet och materialism gripit omkring sig. Den uppfostrade ett enigt folk utan någon klasskillnad och hade väl bara ett fel, nämligen studentbeväringens-institutionen. Denna var ett fel, enär härigenom principen om ovillkorlig likhet bröts och den högre bildade åter ställdes utom den gemensamma ramen, medan raka motsatsen hade varit bättre. Med hänsyn till hur världsfrämmande de översta folklagren hos oss äro, och huru de bli alltmera främmande för sitt eget folk, hade just hären kunnat verka särskilt välsignelserikt, om man åtminstone inom dess led undvikit varje särskiljande av den s. k. intelligensen. Att man inte gjorde detta, var ett fel; men vilken inrättning här i världen är felfri? Här voro i varje fall förtjänsterna så övervägande, att de få bristerna låga vida under genomsnittsgraden för den mänskliga otillräckligheten.

Som den största förtjänsten hos hären i det gamla riket måste räknas, att den ställde de enskilda över majoriteten i en tid, då denna eljest utgjorde det enda rättesnöret. Gentemot den judiskt-demokratiska tankens blinda tillbedjan av antalet, upprätthöll hären tron på personligheten. På så sätt frambragte den också vad den nyare tiden mest behövde: män. I det överhandtagande bortklemmandets och förkvinnligandets trask spirade ur härens led varje år trehundrafemtio tusen ynglingar, sprudlande av kraft, som under två års utbildning förlorat ungdomens vekhet och fått sina kroppar hårda som stål. Den unge man, som under denna tid lärde sig lyda, kunde sedan lära att befalla. Redan på gången kände man igen den som hade exercerat.

Detta var den tyska nationens höga skola, och inte för inte koncentrerades på denna deras vilda hat, vilka av avundsjuka och snikenhet behövde och önskade rikets vanmakt och dess medborgares värnlöshet. Vad mången tysk i förblindelse eller av illvilja inte ville se, insåg den övriga världen; tyska hären var den tyska nationens väldigaste vapen i kampen för sin frihet och sina barns försörjning.

*

Till statsformen och hären kom som den tredje i förbundet det gamla rikets oförlikneliga tjänstemannakår.

Tyskland var det bäst organiserade och förvaltade landet i världen. Det är lätt att beskylla den tyske statstjänstemannen för byråkratiskt pedanteri, men i andra länder var förhållandet ingalunda bättre, snarare sämre. Vad övriga stater däremot inte ägde, var den underbara soliditeten hos denna apparat liksom dess representanters omutligt hederliga karaktär. Hellre då något pedantiska men redliga och trogna, än upplysta och moderna, men mindervärdiga till karaktären, och - som det numera så ofta händer - ovetande och okunniga. Ty om man nu gärna låtsar, som om den tyska förvaltningen före kriget väl hade varit byråkratiskt grundlig men affärsmässigt underhållig, så kan man härpå ge följande svar: Vilket land i världen hade en bättre ledd och mera affärsmässigt organiserad drift än Tyskland i fråga om sina statsbanor? Först revolutionen blev det förbehållet att så länge missköta denna mönsterapparat, tills den slutligen syntes mogen att berövas nationen och socialiseras i deras anda, som grundat denna republik, d. v. s. tjäna det internationella börskapitalet, som var den tyska revolutionens uppdragsgivare.

Vad som särskilt utmärkte den tyska ämbetsmannakåren och förvaltningsapparaten, var dess oberoende av de olika regeringarna, vilkas tillfälliga politiska inställning inte förmådde utöva något inflytande på de tyska statstjänstemännens hållning. Efter revolutionen har detta förvisso grundligt förändrats. Kunskap och kompetens ha efterträtts av partisynpunkter, och en självständig, oberoende karaktär har snarare blivit ett hinder än en merit.

På statsformen, hären och tjänstemannakåren berodde den underbara kraften och styrkan hos det gamla riket. Dessa voro i första rummet orsakerna till en egenskap, som den nuvarande staten fullkomligt saknar: statens auktoritet! Ty denna beror inte på vad man pratar i parlament eller lantdag, ej heller på lagar till dess skydd eller domstolsutslag för att avskräcka dem, som fräckt förneka densamma o. s. v., utan på det allmänna förtroende, som får och kan visas ett samhälles ledning och förvaltning. Detta förtroende åter är endast resultatet av en orubblig inre övertygelse om regeringens och förvaltningens oegennyttan och redlighet liksom av överensstämmelsen mellan lagarnas anda och de allmänna moralbegreppen. Ty i längden kan intet regeringssystem upprätthållas med våld utan endast genom tron på dess duglighet och på sannfärdigheten vid representerandet och befrämjandet av ett folks intressen.

*

Huru svårt vissa frätsår än tärde på och hotade att underminera nationens inre styrka före kriget, får man dock inte glömma, att andra stater ännu mer än Tyskland ledo av de flesta av dessa sjukdomar och likväl i det kritiska ögonblicket varken stodo rådvilla eller gingo under. Men när man betänker, att bristerna hos Tyskland före kriget motsvarades av lika stora företräden, så kan och måste den yttersta orsaken till sammanbrottet ligga på ett annat område; och det gör den också.

Den djupaste och yttersta orsaken till det gamla rikets undergång låg i, att man inte förstod rasproblemets betydelse för ett folks historiska utveckling. Ty alla händelser i folkens liv äro icke utslag av en blind slump, utan naturenliga yttringar av driften att vidmakthålla och öka rasen och släktet, även om människorna inte äro medvetna om den inre grunden för sitt handlande.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

11

FOLK OCH RAS

Det finns sanningar, som ligga så snubblande nära, att folk just därför inte lägger märke till dem eller åtminstone inte erkänner dem. Folk går ofta förbi dylika självklara saker, som om de vore blinda, och blir högst förundrade, när någon plötsligt upptäcker, vad alla egentligen borde ha reda på. Det ligger hundratusentals Columbi ägg överallt, men man träffar mera sällan någon Columbus.

Så vandra människorna omkring i naturens trädgård och inbilla sig, att de känna till och veta nästan allting, och likväl gå de med få undantag förbi en av de mest frappanta principerna för naturens spel utan att se den: den inre isoleringen av arterna bland samtliga levande varelser på jorden.

Redan en flyktig blick visar som en nästan järnhård grundprincip för alla de otaliga former, i vilka naturens livsvilja tar sig uttryck, dess artbegränsade fortplantningsform. Varje djur parar sig blott med ett annat av samma art. En mes går till en mes, en fink till en fink, en stork till en stork, en sork till en sork, en råtta till en råtta, en varg till en varginna o. s. v.

Endast särskilda omständigheter förmå åstadkomma en ändring härutinnan, i första hand av fångenskapen eller av andra skäl förorsakade hinder för parning inom det egna släktet. Men naturen gör då allt för att sätta sig häremot, och dess tydligaste protest består antingen däri, att den fråntar bastarden förmågan att i sin tur föröka sig, eller att den inskränker avkommans fruktsamhet; i de flesta fall berövar den denna motståndskraften mot sjukdom eller fientliga angrepp.

Det är ju alldeles naturligt:

Varje korsning mellan två olika högtstående väsen ger ett resultat, som är ett mellanting mellan de båda föräldrarnas nivå. M. a. o.: ungen torde visserligen stå något högre än den rasbiologiskt lägre stående av föräldrarna, men inte så högt som den högre stående av dessa. Följaktligen kommer denna avkomma att sedermera vara underlägsen i kampen mot den som står högre. En dylik parning strider mot naturens strävan att förbättra rasen. Förutsättningen härför ligger inte i att förena det högtstående med det som är mindervärdigt utan i det förstnämndas absoluta seger. Den starkare skall segra och inte sammansmälta med en svagare och på så sätt offra sin egen styrka. Blott den, som är född till ynkrygg, kan finna detta grymt, men så är han också endast en svag och inskränkt människa; ty om denna lag inte gällde, skulle varje tänkbar högre utveckling av alla organiska väsen vara omöjlig.

Följden av denna överallt i naturen härskande strävan efter rasrenhet är inte bara den skarpa avgränsningen av de olika raserna utåt, utan också deras ensartade inbördes karaktär. Råven är alltid en räv, gåsen en gås, tigern en tiger o. s. v., och skillnaden mellan de olika exemplaren kan på sin höjd bestå i olika grader av kraft, styrka, klokhet, smidighet, uthållighet o. s. v. Man skall däremot aldrig finna en räv, som i

själ och hjärta hyser humana känslor mot en gås, liksom det inte finns någon katt, som känner sig sympatiskt stämd mot en råtta.

Därför uppstår även här den inbördes striden mindre till följd av inre motvilja än av hunger och kärlek. I bägge fallen åser naturen det hela med lugn, ja, med tillfredsställelse. Kampen för det dagliga brödet låter alla svaga och sjukliga eller mindre beslutsamma duka under, medan hannens kamp om honan endast åt den sundaste medger rätten eller åtminstone möjligheten till fortplantning. I båda fallen är kampen ett medel att befördra släktets hälsa och motståndskraft och bidrar således till dess högre utveckling.

Om händelseförloppet vore annorlunda, skulle varje utveckling och förbättring upphöra och motsatsen bli följd. Ty då de mindervärdigas antal alltid är större än de bästas, skulle, om båda hade samma levnadsförhållanden och fortplantningsmöjligheter, de sämre föröka sig så, att slutligen de bästa skulle tvingas att träda i skymundan. En rättelse till förmån för de bättre måste alltså företas. Denna ombesörjer naturen genom att göra livsvillkoren så svåra för den svagare delen, att dess antal inskränkas, och inte medge de övriga att blint föröka sig; utan här sker ett förnyat hänsynslöst urval efter styrka och hälsa.

Lika ogärna, som den ser en parning mellan svagare och starkare individer, lika litet önskar den, att högstående raser förena sig med lägre stående, då ju härigenom hela dess kanske månghundredratusenåriga arbete med att förbättra rasen med ett slag skulle vara förgäves.

Historien erbjuder otaliga bevis härför. Den visar med förfärande tydlighet, att varje gång en arter blandat blod med en individ av lägre ras, resultatet alltid utfallit till den förres nackdel. Nordamerika, vars befolkning till övervägande delen består av germanska element, som i endast mycket ringa utsträckning beblandat sig med de färgade, uppvisar helt andra människor och en helt annan kultur än Central- och Sydamerika, där de huvudsakligen romanska invandrarna ofta i mycket stor utsträckning haft umgänge med urinvånarna. Redan av detta exempel kan man klart och tydligt konstatera, hur rasblandningen verkar. Germanerna på den amerikanska kontinenten, vilka behållit sin ras ren och oblandad, ha blivit landets herrar och skola förbli det, så länge de inte falla offer för blodskammen.

Resultatet av varje raskorsning är alltså kort och gott alltid följande:

- a) sänkning av den högre rasens nivå,
- b) kroppslig och andlig tillbakagång och därmed ett långsamt men säkert avtynande.

Att vara orsaken till en dylik utveckling är ingenting mer eller mindre än att synda mot den avige skaparens vilja.

Som en synd blir också denna handling lönad.

När människan söker uppresa sig mot naturens järnhårda logik, kommer hon i strid med de principer, vilka hon själv har sin existens som människa att tacka för. Därigenom leder hennes handlande mot naturen till hennes egen undergång.

Här kommer säkerligen den moderna pacifisten med sin lika judeaktigt fräcka som dumma invändning: "Människan övervinner naturen"!

Miljontals människor pladdra tanklöst efter detta judiska struntprat och inbilla sig till sist, att de själva äro en slags naturens besegrare; och likväl ha de till sitt förfogande intet annat vapen än en ide och till på köpet en så miserabel sådan, att man verkligen inte skulle kunna föreställa sig en värld, som vore inrättad i enlighet därmed.

Detta alldeles bortsett ifrån, att människan ännu i intet avseende övervunnit naturen utan på sin höjd sökt gripa tag i och lyfta upp en och annan liten flick av dess jättelika slöja över eviga gåtor och hemligheter; bortsett ifrån att hon i verkligheten inte uppfinner någonting, endast upptäcker; att hon inte behärskar naturen utan endast på grund av sin kännedom om en och annan naturlag och hemlighet höjt sig till herre över de övriga levande varelserna, som sakna sagda kunskaper - alltså alldeles bortsett härifrån kan en ide inte övervinna förutsättningarna för mänsklighetens tillblivelse och existens, då ju iden själv blott beror av människan. Utan människor finns det ingen mänsklig ide här i världen, således är idén som sådan alltid beroende av människornas existens och följaktligen av alla de lagar, som skapat förutsättningen för denna tillvaro.

Och inte nog härmed! Vissa idéer äro till och med knutna till vissa människor. Detta gäller i synnerhet sådana tankar, vilkas innehåll inte bottnar i en exakt vetenskaplig sanning utan i känslornas värld eller, som man nu för tiden så vackert och tydligt plägar uttrycka sig, återger en "inre upplevelse". Alla dessa idéer, som i och för sig intet ha att göra med den kalla logiken utan representera rena känslouttryckningar, etiska föreställningar o. s. v., äro bundna vid de människors existens, vilkas andliga föreställnings- och skaparkraft de ha sin egen tillvaro att tacka för. Men just i detta fall är vidmakthållandet av dessa bestämda raser och människor förutsättningen för dessa idéers bestånd. Den, som t. ex. av hela sitt hjärta önskar att den pacifistiska tanken måtte segra här i världen, borde med alla medel verka för att tyskarna erövrade världen; ty om det skulle bli tvärtom, skulle det lätt kunna hända, att med den siste tysken också den siste pacifisten doge ut, eftersom den övriga världen näppeligen låtit lura sig av detta natur- och förnuftsvidriga struntprat i lika hög grad som tyvärr vårt eget folk. Man måste alltså, om man vill eller ej, på allvar besluta sig för att föra krig för att komma till pacifism. Det var detta och ingenting annat, som den amerikanske världsfrälsaren Wilson ämnade; det trodde åtminstone våra tyska fantaster - och därmed var ju målet uppnått.

Den pacifistiskt-humana iden kan kanske rentav vara ganska bra, om den högststående människan dessförinnan erövrat och underlagt sig världen i en utsträckning, som gör henne till allenaheerskare på jorden. I samma mån som den praktiska tillämpningen av denna ide blir alltmera sällsynt och till sist omöjliggöras, saknar den möjlighet att utöva några skadliga verkningar. Alltså först strid och sedan kanske pacifism. I annat fall har mänskligheten överskridit höjdpunkten av sin utveckling, och slutet blir inte någon etisk ides herravälde utan barbari och därefter kaos. En och annan kanske skrattar åt detta, men vår planet har i miljoner år vandrat genom etern utan människor, och det kan hända om igen, därest människorna glömma, att de inte ha några förryckta ideologers idéer utan kunskapen om och den hänsynslösa tillämpningen av naturens järnhårda lagar att tacka för att de stå över djuren. Allt vad vid nu beundra här på jorden - vetenskap och konst, uppfinningar och tekniska underverk - har skapats av några få folk och ursprungligen av kanske *en enda* ras. Av den beror också hela vår kulturs bestånd. Om de gå under, sjunker med dem denna jordens skönhet i graven.

Hur mycket än jorden förmår påverka människorna, skall likväl resultatet av detta inflytande alltid vara olika alltefter de raser, det är fråga om. Jordens ringa fruktbarhet kan sporra den ena rasen till de högsta prestationer, hos den andra blir den endast orsak till det bittraste armod och slutligen undernäring med allt vad därav följer. De anlag, folken bära inom sig, äro städse bestämmande för det sätt, på vilket yttre inflytanden inverka på dem. Samma förutsättningar, som komma den ena rasen att hungra ihjäl, uppföstra den andra till hårt arbete.

Alla stora kulturer under gångna tider ha dukt under, emedan den ursprungliga produktiva rasen dog ut till följd av blodförgiftning.

Den yttersta orsaken till undergång var alltid, att man glömde, att all kultur är beroende av människor och inte tvärtom, att alltså, om en viss kultur skall bevaras, den människa, som skapat den, måste hållas vid liv. Detta vidlivhållande är bundet vid den järnhårda lagen, att den bäste och starkare nödvändigtvis och med rätta skall segra.

Den, som vill leva, må alltså kämpa, och den, som inte vill strida i denna den eviga kampens värld, förtjänar inte att leva.

Även om detta synes hårt - så är det nu en gång så! Säkerligen drabbar dock det ojämförligt hårdaste ödet *den* människa, som tror sig kunna övervinna naturen och i grund och botten endast hånar den. Nöd, olycka och sjukdomar äro i så fall dess svar!

Den människa, som misskänner och ringaktar raslagarna, berövar sig själv den lycka, som synes henne beskärd. Hon förhindrar den bästa rasens segertåg genom världen och därmed förutsättningen för allt mänskligt framåtskridande. Belastad med en människas känslighet står hon i fortsättningen i nivå med det hjälplösa djuret.

*

Det är gagnlöst att kivas om, vilken ras eller vilka raser, som voro de ursprungliga bärarna av den mänskliga kulturen och därmed de verkliga grundläggarna av det, som vi innefatta i ordet mänsklighet. Det är enklare att göra sig denna fråga beträffande samtiden, och här framgår svaret lätt och tydligt. Vad vi i dag se framför oss av mänsklig kultur, av konst, vetenskap och teknikens landvinningar, är nämligen uteslutande skapat av ariern. Just ur detta faktum kunna vi dra den inte omotiverade slutsatsen, att denne ensam var grundläggaren av den högre mänskligheten över huvud och således utgör urtypen för vad vi mena med ordet "människa". Han är mänsklighetens Prometheus, ur vars höga panna geniets gudagnista i alla tider framsprungit och alltid på nytt tänt den eld, vilken var kunskapen, som upplyste de tigande hemligheternas natt och därigenom visade människorna vägen till herraväldet över de andra varelserna på jorden. Skjut honom åt sidan - och ett djupt mörker skall kanske redan efter några få årtusenden åter sänka sig över jorden, den mänskliga kulturen gå under och världen bli öde och tom.

Om man indelade mänskligheten i tre kategorier: kulturens grundläggare, bärare och förstörare, skulle väl ariern vara den ende, som kunde komma i fråga som representant för den första gruppen. Från honom härstammar grunden och murarna till alla mänskliga skapelser, och blott den yttre formen och färgen är beroende av de olika folkens tillfälliga karaktärsdrag. Han lämnar de stora byggstenarna och planerna till allt mänskligt framåtskridande, och endast utförandet motsvarar de olika rasernas art och väsen. Om några få decennier kommer t. ex. hela Ostasien att kalla en kultur för sin egen, vars första grundvalar i lika hög grad härstamma från grekisk anda och germansk teknik, som fallet är hos oss. Endast den *yttre* formen kommer - åtminstone delvis - att bära drag av asiatiskt ursprung. Det förhåller sig inte så, som mången tror, att Japan tar europeisk teknik till sin kultur, utan den europeiska vetenskapen och tekniken utstyres med japanska egenarter. Grundvalarna för det verkliga livet äro inte längre den särskilda japanska kulturen, om denna också - emedan den, till följd av den inre skillnaden, till sitt yttre är mera iögonenfallande för en europé - bestämmer livets färg, utan Europas och Amerikas, alltså de ariska folkslagens, väldiga vetenskapligt-tekniska arbete. Endast tack vare dessa prestationer kan Östern följa det allmänna

mänskliga framåtskridandet. Detta skapar grundvalarna för kampen om det dagliga brödet samt vapen och verktyg härför, och endast den yttre utstyrelsen anpassas så småningom efter det japanska väsendet.

Om från och med i dag varje ytterligare arisk inverkan på Japan skulle utebli - förutsatt att Europa och Amerika girige under - så kunde Japans nuvarande uppsving i vetenskapligt och tekniskt hänseende pågå ännu en kort tid; men om några få år skulle brunnen sina, den japanska egenarten tränga igenom, men den nuvarande kulturen stelna och sjunka tillbaka i den sömn, ur vilken den för sjuhundra år sedan blev uppskrämd av den ariska kulturvågen. På samma sätt som den japanska utvecklingen av i dag har det ariska ursprunget att tacka för sitt liv, har också en gång i den grå forntiden främmande inflytande och främmande anda varit upphov till den dåvarande japanska kulturen. Det bästa beviset härför utgör det faktum, att denna sedermera förbenats och fullkomligt stelnat. Detta kan bara inträffa hos ett folk, vars ursprungliga produktiva raskärna gått förlorad, eller som saknat den yttre inverkan, vilken gav impulsen och materialet till den första utvecklingen på det kulturella området. Står det emellertid fast, att ett folk får de väsentligaste grundelementen till sin kultur från främmande raser, upptar och bearbetar dem för att sedan när ytterligare yttre påverkan uteblir, stelna på nytt, så kan man väl beteckna en dylik ras som en "*kulturbärande*" men aldrig som en "*kulturskapande*".

En undersökning av de enskilda folken ur denna synpunkt visar, att det nästan genomgående inte rör sig om ursprungligt *kulturgrundande* utan nästan alltid om *kulturbärande*.

Man får alltid ungefär följande bild av deras utveckling:

Ariska stammar underkuva, ofta med ett löjligt ringa antal människor, främmande folk och utveckla nu - uppmuntrade av de speciella levnadsförhållandena på det nya området (fruktbarhet, klimatiska förhållanden o. s. v.) och gynnade av de många förhandenvarande hjälpmedlen i form av lågtstående människor - de andliga och organisatoriska egenskaper, som slumra hos dem. De skapa ofta på ett par årtusenden, ja, århundraden, kulturer, som ursprungligen helt avspeglar deras inre väsen, anpassat efter de antydda säregenskaperna hos jorden och de underkuvade människorna. Men till sist förgå sig erövrarna mot den i början tillämpade principen att hålla sitt blod rent, börja beblanda sig med de underkuvade invånarna och göra därmed slut på sin egen tillvaro; ty på syndafallet i paradiset följer alltid fördrivandet ur detsamma.

Efter tusen år och mer visar sig det sista synbara spåret av det forna härskarfolket i den ljusare hudnyans, som dess blod lämnat kvar åt den underkuvade rasen, och i en stelnad kultur, vilken det som den ursprunglige skaparen en gång grundat. Ty samtidigt som den taktiske och andlige erövraren gick förlorad i de underkuvades blod, förlorade man också brännämnet för det mänskliga kulturella framåtskridandets fackla! Liksom färgen genom blandningen med de forna herrarnas blod bibehöll en ljusare ton till minne av dessa, upplyses också det kulturella livets natt mildt av återstoden av de forna ljusbringarnas skapelser. De lysa genom allt det återkomna barbariet och väcka hos den tanklöse betraktaren endast alltför ofta den tron, att han framför sig ser bilden av det nuvarande folket, medan det blott är spegeln av det förgångna, han blickar in i.

Det kan inträffa, att ett sådant folk för andra gången, ja, till och med ännu oftare, kommer i beröring med den ras, som en gång var dess kulturbärare, utan att minnet av tidigare möten behöver leva kvar. Omedvetet skall återstoden av de forna herrarnas blod känna sig dragen till den nya uppenbarelsen, och det, som en gång möjliggjorts

blott genom tvång, kan nu lyckas för den egna viljan. En ny kulturvåg håller sitt intåg och varar så länge, tills dess bärare på nytt gå under i det främmande folkets blod.

Det blir den framtida kultur- och världshistoriens uppgift att driva sina forskningar efter dessa riktlinjer och inte att drunkna i återgivandet av yttre tilldragelser, vilket tyvärr alltför ofta är fallet med vår nuvarande historiska vetenskap.

Redan av denna skiss över de "kulturbärande" nationernas utveckling framstår också bilden av den verkliga kulturskaparens, artens, tillblivelse, verksamhet och undergång.

Liksom i det dagliga livet det s. k. geniet behöver en särskild anledning, ja, ofta en formlig impuls, för att kunna utveckla sig, förhåller det sig i folkens liv med den geniala rasen. I vardagens enahanda bruka ofta till och med betydande människor förefalla obetydliga och knappast höja sig över det genomsnitt, deras omgivning utgör; men så snart en situation inträder, i vilken andra misströsta eller stå handfallna, växer den geniala naturen märkbart fram ur det obetydliga genomsnittsbarnet, inte sällan till stor förvåning för alla dem, som hittills sett det i det borgerliga livets små förhållanden - det är också därför, som någon sällan är profet i sitt eget fädernesland. Man har aldrig haft så goda tillfällen att iaktta detta som under kriget. Skenbart menlösa barn förvandlades plötsligt i nödens stund, när andra stodo rådvilla, till hjältar med dödsföraktande beslutsamhet och med kallblodig förmåga att överlägga. Om denna provningsstund inte hade kommit, skulle knappast någon ha anat, att en ung hjälte bodde i den skägglösa gossen. Nästan alltid behövs det någon slags sporre för att väcka geniet till liv. Ödets klubbslag, som kastar den ene till marken, stöter hos den andre plötsligt på stål, och när vardagens hölje brister, ligger den hittills dolda kärnan öppen för den häpnande världens blickar. Denna vägrar att tro, att den skenbare jämliken plötsligt skall vara ett annat väsen; ett förlopp, som torde upprepas i fråga om varje betydande människobarn.

Ehuru t. ex. en uppfinnare lägger grunden till sin berömmelse först den dag han gör sin uppfinning, så är det dock barnsligt att tro, att genialiteten först i detta ögonblick farit in i mannen - geniets gnista har ända sedan födseln funnits inom den människas panna, som har verklig skaparebegåvning. Verkligen genialitet är alltid medfödd, och inte ett resultat av uppfostran eller studier.

Som jag redan framhållit gäller detta inte bara för den enskilda människan utan också för rasen. Produktivt verksam folk ha alltid i grund och botten varit produktivt begåvade, även om en ytlig betraktare inte kunnat märka detta. Även här är det yttre erkännandet möjligt först efter fullbordade gärningar, då ju den övriga världen inte är kompetent att konstatera genialiteten som sådan utan endast lägger märke till dess synliga yttringar i form av uppfinningar, upptäckter, byggnadsverk, konstverk o. s. v.; men också här dröjer det ofta länge, innan världen förmår kämpa sig fram till denna insikt. Precis på samma sätt som i den enskilda betydande människans liv de geniala eller i varje fall utomordentliga anlagen först under påverkan av särskilda anledningar nå till praktiskt förverkligande, kan också i folkens liv det verkliga utnyttjandet av de befintliga skapande krafterna och egenskaperna äga rum först när vissa förutsättningar inbjuda härtill.

Detta se vi tydligast på *den* ras, som var och förblir bärare av den mänskliga kulturens utveckling - nämligen arterna. Så snart ödet kastar dem in i oväntade förhållanden, börja deras dolda egenskaper allt snabbare utveckla sig och anta påtagliga former. De kulturer, de i dylika fall grunda, bestämmas nästan alltid genom jordmånen, klimatet och - de människor de underkuvat. Detta sistnämnda är nästan det viktigaste. Ju mera

primitiva de tekniska förutsättningarna för en kulturell verksamhet ära, desto nödvändigare är förhandenvaron av mänskliga hjälpkällor, som kunna organiskt sammanfattas och användas för att ersätta maskinkraften. Utan denna möjlighet att använda lägre stående människor skulle ariern aldrig ha förmått ta de första stegen på vägen mot sin senare kultur; liksom han utan hjälp av olika därtill lämpliga djur, som han förstått att tämja, inte skulle ha nått fram till en teknik, som numera tillåter honom att så småningom undvara just dessa djur. Uttrycket "Mohren har gjort sin plikt, mohren kan gå" har tyvärr sin blott alltför djupa betydelse. Under årtusenden har hästen måst tjäna och hjälpa människan att lägga grunden till en utveckling, som nu i och med automobilen gör hästen själv överflödig. Om några år skall den ha kommit hans verksamhet att upphöra; men utan att förut ha kunnat dra nytta av hans arbete, skulle människan kanske haft svårt att komma dit, där hon nu befinner sig.

På samma sätt var för bildandet av högre kulturer de lägre stående människornas tillvaro en av de väsentligaste förutsättningarna, emedan endast de kunde ersätta bristen på tekniska hjälpmedel, utan vilka en högre utveckling alls inte är tänkbar. Säkerligen baserade sig den första mänskliga kulturen mindre på det tämnda djuret än på användandet av lägre stående människor.

Först sedan de underkuvade raserna blivit slavar, började samma öde vederfaras djuren och inte tvärtom, som många väl tro. Ty först spände man den besegrade framför plogen - och först efter honom hästen. Blott pacifistiska narrar förmå anse detta som ett tecken på mänsklig uselhet utan att göra klart för sig, att denna utveckling måste äga rum för att äntligen komma till den punkt, från vilken dessa apostlar nu förkunna sin kvacksalvarlära.

Mänsklighetens framåtskridande kan liknas vid en klättring på en ändlös stege; man kommer absolut inte högre, om man inte först har tagit de nedersta stegen. Sålunda måste ariern gå den väg, verkligheten föreskrev honom, och inte den, om vilken en modern pacifist drömmer i sina fantasier. Verklighetens väg är hård och besvärlig, men den leder till sist dit, där pacifistens drömmar gärna ville placera mänskligheten, men därifrån han tyvärr i verkligheten snarare avlägsnar den.

Det är alltså inte någon tillfällighet, att de första kulturerna uppstodo där, varest ariern träffade samman med lägre stående folk, underkuvade dem och gjorde dem underdåniga sin vilja. De blevo det första tekniska verktyget i en vardande kulturs tjänst.

Därmed var den väg, ariern hade att gå, klart utstakad. Som erövrare betvang han de lägre stående människorna och organiserade därpå deras praktiska verksamhet enligt sin vilja och för sina mål. Men genom att sålunda ge dem en nyttig, om också hård verksamhet, skonade han inte blott de underkuvades liv utan gav dem kanske till och med en lott, som var bättre än deras förra s. k. frihet. Så länge han hänsynslöst upprätthöll härskarståndpunkten, förblev han inte bara verklighen herre utan också upprätthållare och utbredare av kulturen. Ty denna berodde uteslutande på hans egenskaper och därmed på maktställningens hävdande. Så snart de underkuvade började höja sig och antagligen också i språkhänseende närmade sig erövraren, bortföll den skarpa skiljeväggen mellan herre och dräng. Ariern uppgav sitt blods renhet och förlorade det paradiset, han själv skapat åt sig. Han sjönk ned i rasblandningen, miste alltmer sin kulturella skaparkraft, tills han slutligen inte bara andligt utan också kroppsligt snarare började likna de underkuvade och urinvånarna än sina förfäder. Till en tid kunde han ännu leva på den kultur som fanns, men så inträdde en period, då denna stelnade för att slutligen råka i glömska.

Så falla kulturer och riken samman för att lämna plats för nya skapelser.

Blodsblandningen och den därav förorsakade sänkningen av rasnivån är den enda orsaken till att gamla kulturer dö ut ty människorna gå inte under till följd av förlorade krig utan på grund av förlusten av den motståndskraft, som endast det rena blodet äger.

Det, som inte är god ras här i världen, är strunt.

Allt världshistoriskt skeende är ingenting annat än yttringarna av rasernas självbevarelsedrift i god eller dålig bemärkelse.

*

Frågan om de inre orsakerna till den ariska rasens dominerande betydelse kan besvaras med, att denna mindre är att söka i en starkare utbildning av självbevarelsedriften än fastmera i det särskilda sätt, på vilket den yttrar sig. Viljan till liv är subjektivt sett överallt lika stor och skiljer sig endast genom de former, vari den tar sig uttryck i praktiken. Hos de ursprungligaste levande varelserna sträcker sig självbevarelsedriften inte längre än till omsorgen om det egna jaget. Egoismen, som vi kalla denna drift, går här så långt, att den till och med omfattar själva tiden, så att ögonblicket gör anspråk på allt och inte vill unna de kommande timmarna något. Djuret lever i detta tillstånd endast för egen räkning, söker föda blott för den hunger, det känner för tillfället, och kämpar blott för det egna livet. Men så länge självbevarelsedriften yttrar sig på detta sätt, saknas varje grundval för bildandet av ett samhälle eller ens den primitivaste form av familj. Redan gemenskapen mellan hannar och honor utöver den rena parningen fordrar en utsträckning av självbevarelsedriften, genom att omsorgen om och kampen för det egna jaget också sträcker sig till den andra partens hannen söker ibland också föda åt honan, men för det mesta söka båda näring för ungarna. Den ene försvarar nästan alltid den andra. Man kan således här tala om de första, om också oändligt enkla formerna av offervilja. Så i snart denna egenskap utvidgas utöver gränserna för familjens trånga ram, bildas förutsättningen för grundandet av större samhällen och slutligen formliga stater.

Hos de lägst stående människorna finns denna egenskap endast i så ringa omfattning, att det ofta inte kommer längre än till bildandet av familjen. Ju större sedan beredvilligheten blir att låta de rent personliga intressena stå tillbaka, dess större blir också förmågan att grunda omfattande samhällen.

Denna vilja till insats av ett personligt arbete eller, om så behövs, det egna livet för andra är starkast utbildad hos ariern. Ariern är inte störst i sina själsliga egenskaper i och för sig utan i omfattningen av sin beredvillighet att ställa alla sina egenskaper i det gemensammas tjänst. Självbevarelsedriften har hos honom tagit sin ädlaste form, i det att han villigt underordnar det egna jaget under samhället och, om så fordras, också uppoffrar det.

Orsakerna till arierns kulturbildande och uppbyggande förmåga ligger inte i hans intellektuella gåvor. Hade han haft dessa, skulle han endast kunnat verka nedrivande, men aldrig organiserande; ty varje organisations inre väsen består i att den enskilda avstår från att hävda såväl sin personliga åsikt som sina intressen och offerar båda för ett större antal människors bästa. Först på omvägen över denna allmänhet får han så sin del tillbaka. Han arbetar nu inte längre omedelbart för egen räkning utan infogar sig med sin verksamhet inom samhällets ram, vilket inte bara är till hans egen, utan till allas nytta. Den mest underbara förklaring av denna inställning erbjuder ordet "arbete", varmed han ingalunda menar en verksamhet blott för uppehållet utan endast

en strävan, som inte strider mot det allmännas intresse. I annat fall betecknar han den mänskliga verksamheten, såvida den tjänar självbevarelsedriften utan hänsyn till medmänniskornas väl, som stöld, ocker, rån, inbrott o. s. v.

Den inställning, som låter det egna jagets intressen träda tillbaka till förmån för samhället, är förvisso den första förutsättningen för varje verkligt mänsklig kultur. Endast med denna som utgångspunkt kunna alla mänsklighetens storverk uppstå, vilka ge grundaren föga lön men eftervärlden rik välsignelse. Ja, endast ur denna synpunkt kan man förstå, hur så många människor kunna uthärda ett torftigt men rättskaffens liv, som bara tvingar dem till armod och anspråkslöshet, men som för samhället säkerställer grundvalarna för dess tillvaro. Varje arbetare, varje bonde, varje uppfinnare, tjänsteman o. s. v., som knogar utan att själv någonsin uppnå lycka och välstånd, är en representant för denna höga ide, om också den djupare betydelsen av hans handlande för alltid skall vara fördold för honom.

Men det, som gäller för arbetet som grundvalen för mänsklig försörjning och allt mänskligt framåtskridande, kan i ännu högre grad tillämpas på skyddet av människan och hennes kultur. Kulmen av all offervilja ligger i att ge sitt eget liv för samhällets existens. Endast härigenom kan förhindras, att människohänder åter skola störta eller naturen tillintetgöra det, som människohänder byggt.

Just vårt tyska språk äger ett ord, som strålande karaktäriserar handlandet i denna anda: pliktuppfyllelse; d. v. s. att inte vara sig själv nog utan tjäna det allmänna bästa.

Den principiella inställning, ur vilken ett dylikt handlande uppstår, kalla vi - till skillnad från egoismen eller egennyttan - idealism. Därmed mena vi förmågan att offra det enskilda för det hela, för medmänniskorna.

Men hur nödvändigt är det inte att om och om igen framhålla, att idealismen inte utgör en överflödig känslöytring, utan att den i själva verket var, är och kommer att förbli förutsättningen för det, vi kalla mänsklig kultur, ja, att den ensam skapat begreppet "människa". Denna inställning har ariern att tacka för sin position här i världen, och världen har den att tacka för människorna; ty den ensam har ur den rena anden format den skapande kraften, som i en enastående förening av rå styrka och genial begåvning skapat den mänskliga kulturens minnesmärken.

Utan denna ideella inställning vore också de mest bländande andliga egenskaper endast anda, yttre sken utan inre värde, men aldrig produktiv kraft.

Men då sann idealism inte är något annat än underordnandet av den enskildas intresse och liv under helheten, och detta åter utgör förutsättningen för bildandet av organisatoriska former av varje slag, motsvarar den i grund och botten naturens yttersta vilja. Den ensam får människorna att frivilligt erkänna kraftens och styrkans företräde och låter dem så bli ett stoftkorn i det system, som utgör och bestämmer formen för hela universum.

Ren idealism är ett begrepp, som omedvetet är liktydigt med djupaste insikt.

I huru hög grad detta stämmer, och hur föga den sanna idealismen har att göra med planlöst fantasteri, kan man genast konstatera, när man låter det ofördärvade barnet, t. ex. en frisk gosse, avge sitt omdöme. Samme pojke, som står oförstående och avvisande inför en "ideell" pacifists ordsvall, är beredd att kasta bort sitt unga liv för sitt nationella ideal. Omedvetet lyder här instinkten den djupare liggande nödvändigheten av släktets vidmakthållande, om så erfordras på den enskildas bekostnad, och protesterar mot fantasien hos en pacifistisk pratmakare, som i grund och botten är en, om också förskönad, likväl feg egoist och som sådan försyndar sig

mot utvecklingens lagar; ty utvecklingen är betingad av den enskildes offervillighet till förmån för det allmänna, och inte av sjukliga föreställningar hos feiga viktigpettrar, som kritisera naturen.

Just under tider, då den ideella inställningen hotar försvinna, kunna vi därför också strax märka en nedgång av den kraft, som bildar samhället och sålunda skapar förutsättningarna för kulturen. Så snart egoismen blivit ett folks herre, blir det slut på all ordning, och under jakten efter den egna lyckan störta människorna från himlen ned i helvetet.

Till och med eftervärlden glömmer de män, som blott tjänat egennyttan, och prisar de hjältar, vilka avstodo från egen lycka.

*

Den största kontrasten till ariern är juden. Knappast hos något folk i världen är självbevarelsedriften starkare utvecklad än hos det s. k. utvalda. Det bästa beviset härför torde vara det enkla faktum, att denna ras över huvud består. Var finns väl ett folk, som under de senaste tvåtusen åren varit utsatt för så få förändringar beträffande sina anlag, sin karaktär o. s. v. som det judiska? Vilket folk har varit med om större omvälvningar än detta - och har likväl alltid utgått oförändrat ur de väldigaste katastrofer, mänskligheten känner? Vilken oändligt seg vilja till liv och till släktets upprätthållande talar inte ur dessa fakta!

Judens intellektuella egenskaper ha skolats under årtusendens lopp. Han räknas numera som "slug" och har på visst sätt alltid varit det. Men hans förstånd är inte resultatet av någon egen utveckling utan av en åskådningsundervisning genom främmande människor. Också den mänskliga anden förmår inte utan trappsteg klättra uppåt; den behöver för varje steg uppåt ett fundament av det förgångna och detta i den omfattande bemärkelse, i vilken det blott förmår uppenbara sig i den allmänna kulturen. Allt tänkande beror endast till en ringa del på egna kunskaper, till största delen däremot på en förgången tids erfarenheter. Den allmänna kulturnivån förser de enskilda människorna, utan att dessa för det mesta ens märka det, med en sådan rikedom av förkunskaper, att de, sålunda rustade, ha lättare att ta några steg på egen hand. En gosse i våra dagar har under sin uppväxttid ett otal av de senaste århundradenas tekniska landvinningar runt omkring sig. Han betraktar därför mycket, som för hundra år sedan ännu var en gåta även för den mest begåvade, som självklart och ägnar det inte någon uppmärksamhet, ehuru det är av utslagsgivande betydelse för honom för att kunna följa med och förstå de framsteg, som i våra dagar göras inom ifrågavarande områden. Till och med en genial man från adertonhundraåttjugotalet skulle, om han nu plötsligt stode upp ur sin grav, i andligt avseende ha svårare att finna sig tillrätta i vår tid, än detta är fallet för en medelmåttigt begåvad femtonårs gosse av i dag. Ty han skulle sakna alla de oändliga förkunskaper, som nutidens människor redan under sin uppväxttid bland den allmänna kulturens yttringar så att säga omedvetet inhämta.

Då nu juden - av skäl, som jag strax skall komma till aldrig varit i besittning av en egen kultur, har han alltid fått grundvalarna för sitt andliga arbete från andra. Hans intellekt har i alla tider utvecklats ur kulturvärlden omkring honom.

Förloppet har aldrig varit tvärtom.

Ty om också det judiska folkets självbevarelsedrift inte är mindre, utan snarare större än de andra folkens, och om också dess andliga egenskaper mycket lätt kunna göra intryck av att vara jämbördiga med de övriga rasernas intellektuella anlag, så saknas

likväl fullständigt den allra väsentligaste förutsättningen för ett kulturfolk, det idealistiska tänkesättet.

Det judiska folkets offervilja sträcker sig inte längre än till den rena självbevarelsedriften. Dess skenbart starka samhörighetskänsla bottnar i en mycket primitiv hjordinstinkt, som även kommer till uttryck hos många andra levande varelser här i världen. Härvid är att märka, att hjordinstinkten endast så länge leder till ömsesidigt understödande, som en gemensam fara låter detta synas ändamålsenligt eller oundvikligt. Samma vargflock, som nyss gemensamt överföll sitt rov, upplöser sig åter, sedan hungern blivit stillad. Detsamma gäller om hästarna, som i samlad flock söka värja sig mot angrepp, för att, när faran är över, åter skingras.

Likadant förhåller det sig med juden. Hans offervilja är blott skenbar. Den varar endast så länge, som den enskildas existens ovillkorligen fordrar det. Men så snart den gemensamme fienden är besegrad och den fara, som hotade alla, är överstånden och rovet fört i säkerhet, upphör den skenbara harmonien mellan judarna för att åter lämna plats för de ursprungliga anlagen. Judarna hålla bara ihop, när en gemensam fara tvingar dem därtill eller ett gemensamt byte lockar; bortfalla dessa båda skäl, gör sig den krassaste egoism gällande, och av det eniga folket blir i en handvändning en hop rättor, som blodigt bekämpa varandra.

Om judarna vore ensamma här i världen, så skulle de lika mycket drunkna i smuts och avskräde som försöka ömsesidigt lura och utrota varandra i förbittrad strid, såvida inte den fullständiga bristen på offervilja, som tar sig uttryck i deras feghet, även härvidlag skulle göra kampen till en fars.

Det är alltså fullkomligt oriktigt att av det faktum, att judarna hålla ihop i striden, eller rättare sagt när det gäller att utplundra sina medmänniskor, vilja dra den slutsatsen, att de äga en viss ideell offervilja.

Även i detta avseende har juden inte något annat motiv än den rena egoismen hos den enskilda.

Därför är också staten - som skall vara den levande organismen för upprätthållandet och förökandet av en ras - för judarna territoriellt fullständigt obegränsad. Ty om man skall uppdra bestämda gränser för en stats bildning, förutsätter detta alltid en idealisk inställning hos rasen, men framför allt en riktig uppfattning om begreppet arbete. I samma utsträckning, som det brister i detta hänseende, misslyckas också varje försök att bilda, ja, till och med att vidmakthålla en till rummet begränsad stat. Därmed bortfaller den grundval, som är förutsättningen för en kultur.

Därför saknar det judiska folket, trots alla skenbara intellektuella egenskaper, likväl varje sann kultur, i synnerhet varje egen sådan. Ty vad juden i våra dagar äger i fråga om skenkultur, är de andra folkens tillhörighet, som för det mesta redan förstörts i hans händer.

Som ett väsentligt kännetecken vid bedömandet av judendomens ställning till frågan om den mänskliga kulturen måste man alltid ha för ögonen, att det aldrig har funnits, och än i dag inte finns, någon judisk konst, och att framför allt alla konstarters båda drottningar, arkitekturen och musiken, inte ha judendomen att tacka för något ursprungligt. Vad judarna åstadkomma på konstens område, är antingen en försämring genom en inbillad förbättring eller också andlig stöld. Således saknar juden alla de egenskaper, som känneteckna de skapande och därmed kulturellt begåvade raserna.

I huru hög grad juden endast förmår att efterbilda eller rättare förstöra främmande kultur, framgår därunder, att han mest anträffas inom den konst, som synes vara minst

inställd på egen uppfinningsförmåga, nämligen skådespelarkonsten. Men även här är han faktiskt blott "gycklaren" eller rättare sagt efteraparen; ty till och med härvidlag saknar han den avgörande förutsättningen för verklig storhet; till och med härvidlag är han inte den geniale skaparen utan en ytlig efterapare, vars alla tricks och knep inte förmå dölja den inre livlösheten i hans gestaltungs-förmåga. Härvid hjälper den judiska pressen på det kärleksfullaste till genom att upphäva ett sådant hosiannaskri över även den mest medelmåttige stympare, så snart han bara är jude, att folk till sist verkligen tror sig se en konstnär framför sig, medan det i själva verket rör sig om en tarvlig komediant.

Nej, juden äger ingen som helst kulturbildande kraft, då idealismen, utan vilken det inte existerar någon verkligt högre utveckling hos människorna, inte finns och aldrig har funnits hos honom. Därför skall hans intellekt aldrig verka uppbyggande utan förstörande; i mycket sällsynta fall på sin höjd uppeggande, men i så fall som urbilden av "den kraft, som städse vill det onda och städse skapar det goda". Inte genom honom utan trots honom äger något mänsklighetens framåtskridande rum.

Eftersom juden aldrig ägt en stat med bestämd territoriell begränsning och således heller aldrig kallat någon kultur sin egen, fick man den föreställningen, att det här var fråga om ett folk, som hörde till *nomaderna*. Detta är ett lika stort som farligt misstag. En nomad äger visserligen ett bestämt avgränsat område att leva på, men han brukar det inte som bofast bonde utan lever på avkastningen av sina hjordar, med vilka han vandrar inom sitt område. Den yttre orsaken härtill är att finna i jordens ringa fruktbarhet, som helt enkelt inte tillåter en bebyggelse. Men den djupare orsaken ligger i missförhållandet mellan en tidsålders eller ett folks tekniska kultur och landets naturliga armod. Det finns trakter, där till och med ariern blott tack vare sin under mer än tusen år utvecklade teknik är i stånd att i tätbebyggda kolonier bli herre över den vidsträckta jorden och avvinna den livets nödortf. Om han inte hade denna teknik, så måste han antingen undvika dessa områden eller också söka leva som nomad under ständiga vandringar, förutsatt att inte hans tusenåriga uppfostran och vana vid fast boplats helt enkelt skulle göra detta outhärdligt för honom. Man må betänka, att på den tid, då den amerikanska kontinenten stod öppen för invandrare, talrika arter förtjänade sitt uppehälle som djurfångars, jägare o. s. v. Vanligtvis drogo de omkring i större trupper med hustru och barn, så att deras tillvaro fullständigt liknade nomadernas. Men så snart deras ökade antal och bättre hjälpmedel tilläto dem att förvandla den vilda marken till åker och hålla stånd mot urinvånarna, uppstodo allt fler nybyggaresamhällen i landet.

Sannolikt var även ariern ursprungligen nomad och blev först med tiden bofast, men fördenskull var han likväl aldrig jude! Nej, juden är ingen nomad: ty också nomaden hade en bestämd inställning till begreppet "arbete", som kunde tjäna till grundval för en senare utveckling, där de erforderliga andliga förutsättningarna förelågo. Nomaden har de idealistiska grundbegreppen, om än i oändligt förtunnad form, och därför synes han i hela sitt väsen kanske främmande men inte osympatisk för de ariska folken. Juden har däremot aldrig haft denna inställning; han har därför heller aldrig varit nomad utan alltid endast *parasit* på andra folks kroppar. Att han därvid ofta nog lämnat sin dittillsvarande uppehållsort, beror inte på hans egen vilja, utan på att han gång efter annan blivit utkastad av de folk, vilkas gästvänskap han missbrukat. Hans sätt att utbreda sig är typiskt för alla parasiter; han söker alltid ny jordmån för sin ras.

Men detta har ingenting med nomadliv att göra, eftersom juden inte har den ringaste tanke på att åter lämna ett av honom besatt område utan blir där han är - ja, biter sig så hårt fast, att han knappt kan fördrivas ens med våld. Hans utbredning till ständigt nya

länder äger rum först då vissa förutsättningar för hans existens äro förhanden, förutan vilka han - i motsats till nomaden - inte skulle byta boningsort. Han är och förblir den typiske parasiten, en snyltgäst, som likt en skadlig bacill utbreder sig mer och mer, så snart en gynnsam jordmån inbjuder härtill. Hans tillvaro verkar precis på samma sätt som parasiternas: där han uppträder, dör värdfolket förr eller senare ut.

Så har juden i alla tider levt i andra folks stater och där bildat sin egen stat, som plägat segla under falsk flagg som "religionssamfund", så länge de yttre omständigheterna inte gjorde en fullständig demaskering tillrådlig. Men om han någon gång trodde sig vara stark nog att kunna undvara sin skyddande förklädnad, lät han alltid slöjan falla och var plötsligt det, som många förut inte velat tro eller se: juden.

I judens liv som parasit på andra nationers och staters kroppar ligger grunden till en egenart, som en gång föranledde Schopenhauer till det redan citerade uttalandet, att juden är "lögnens store mästare". Tillvaron driver juden att ljuga, att ideligen ljuga, liksom den tvingar nordbon att klä sig varmt.

Hans liv bland andra folk kan i längden fortfara endast om han lyckas uppamma den tron, att han inte tillhör ett folk utan ett, om också egenartat, "religionssamfund".

Detta är den första stora lögnen.

För att kunna fortsätta sin tillvaro som folkparasit måste han tillgripa ett sådant medel som att förneka sin inre väsensart. Ju intelligentare den enskilda juden är, desto mer skall han lyckas slå blå dunster i ögonen på folk. Ja, det kan gå så långt, att stora delar av värdfolket till sist på fullt allvar tro, att juden verkligen är fransman eller engelsman, tysk eller italienare, om också av annan konfession. Statliga myndigheter, som ju alltid synas vara besjälade av den historiska "ringa visheten", falla lättast offer för detta skändliga bedrägeri. Det självständiga tänkandet gäller ofta i dessa kretsar som en verklig synd mot den heliga framgången, varför man inte får förundra sig, om t. ex. ett bayerskt statsministerium än i dag inte har den blekaste aning om, att judarna äro medlemmar av ett *folk* och inte av en "*konfession*", ehuru redan en blick på judarnas speciella tidningsvärld borde komma också den å huvudets vägnar blygsammast utrustade att inse detta. Men "Jüdische Echo" är ännu inte något officiellt organ och följaktligen ej utslagsgivande för en dylik regeringspotentats förstånd.

Judarna ha alltid varit ett folk med bestämda rasbiologiska kännetecken och aldrig ett religionssamfund, men deras framåtanda kom dem att redan på ett tidigt stadium söka efter ett medel att skingra den mindre angenäma uppmärksamheten mot deras fränder. Vilket medel kunde väl varit ändamålsenligare och samtidigt mera oskyldigt än att fuska in det lånade begreppet "religionssamfund"?

Ty också härvidlag har man lånat eller rättare sagt stulit allt - med sin natur kan juden inte äga en religiös institution redan av det skälet, att han saknar idealism i varje form och därigenom också är fullkomligt främmande för tron på ett liv efter detta. Enligt arisk uppfattning kan ingen religion sakna övertygelsen om fortlevandet efter döden i en eller annan form. Och i själva verket är Talmud heller inte en bok för förberedelse för ett kommande liv utan endast för en praktisk och dräglig tillvaro i det nuvarande.

Den judiska religionsläran är i första hand en anvisning för judarna, hur de skola hålla sitt blod rent och reglera umgänget sinsemellan, men i ännu högre grad med den övriga världen, alltså med icke-judarna. Men även här rör det sig ingalunda om några etiska problem utan om utomordentligt blygsamma ekonomiska. Om den judiska religionsundervisningens sedliga värde har det i alla tider företagits tämligen ingående

studier (inte på judiskt håll; judarnas egen rökelse är naturligtvis anpassad efter ändamålet), vilka komma denna slags religion att efter ariska begrepp förefalla nästan ohygglig. Den bästa karaktäristiken ger likväl produkten av denna religiösa uppfostran, juden själv. Hans liv är endast av denna världen, och hans själ är i grund och botten lika främmande för den sanna kristendomen, som hans väsen tvåtusen år tidigare var det för själva den store grundläggaren av den nya läran. Denne gjorde förvisso ingen hemlighet av sina känslor för det judiska folket utan grep, om så behövdes, till och med till piskan för att ur Herrens tempel fördriva dessa mänsklighetens motståndare, vilka då som alltid i religionen endast sågo ett medel att förtjäna pengar. Till gengäld blev Kristus sedermera korsfäst, under det att våra dagars partikristna nedlåta sig till att tigga judiska röster vid valen och sedan försöka komma överens med ateistiska judepartier om politiska skojerier, och detta till på köpet mot sitt eget folk.

På denna första och största lögn, att judendom inte är en ras utan en religion, byggas alltjämt nya lögner, däribland också den om judarnas språk. Detta är för dem inte ett medel att uttrycka sina tankar utan ett medel att dölja dem. När en jude talar franska, tänker han judiskt, och när han skriver tyska dikter, utvecklar han blott sitt eget folks väsen.

Så länge juden inte blivit herre över de andra folken, måste han med eller mot sin vilja tala deras språk; men så snart de bli hans drängar, få de väl alla lära sig ett universalspråk (t. ex. esperanto!), så att judarna också genom detta medel så mycket lättare kunna behärska dem!

I huru hög grad detta folks existens är baserad på en fortlöpande lögn, framgår bäst och tydligast av de av judarna så oändligt hatade "Zions vises protokoll". De äro ett falsarium, ropar ständigt "Frankfurter Zeitung" stönande ut i världen; det bästa beviset för att de äro äkta. Vad många judar omedvetet skulle vilja göra, är här medvetet klarlagt. Men det är därpå, det kommer an. Det är fullkomligt likgiltigt, från vilka judeläppar dessa avslöjanden stamma; det viktigaste är, att de med nästan fasaväckande säkerhet blotta judafolkets väsen, och verksamhet och klarlägga det inre sammanhanget ävensom de yttersta slutmålen. Den bästa kritiken av dem utgör verkligheten. Den, som granskar de senaste hundra årens historiska utveckling ur de synpunkter, som framläggas i denna bok, skall genast förstå den judiska pressens inhojtande. Ty om denna bok väl en gång blivit ett folks gemensamma egendom, torde man kunna anse den judiska faran såsom redan förbi.

*

Bästa sättet att lära känna juden är att studera hans väg bland de andra folken under seklernas lopp. För att komma till den nödiga insikten behöver man bara ta del av ett enda exempel. Då hans utveckling i alla tider varit densamma, liksom ju också de folk, han parasiterat på, alltid varit desamma, kan det vara lämpligt att vid en dylik betraktelse uppdelade denna utveckling i vissa avsnitt, som jag för enkelhetens skull vill beteckna med bokstäver.

De första judarna kommo - givetvis som handelsmän till Germanien vid tiden för romarnas framträngande. Under folkvandringens stormar tyckas de vara försvunna. Tiden för den första germanska statsbildningen torde man kunna anse som inledningen till en ny och nu varaktig judaisering av Mellan- och Nordeuropa. En utveckling tar vid, som alltid har varit densamma eller helt snarlik, varhelst judar stött på ariska folkslag.

a) Samtidigt som de första fasta boplatserna kommo till stånd, dyker juden plötsligt upp. Han kommer som handlande och bryr sig i början föga om att dölja sin nationalitet. Han är fortfarande jude, delvis kanske därför, att den yttre rasskillnaden mellan honom och det folk, han besöker, är för stor, hans språkkunskaper ännu för ringa och det germanska folket alltför starkt isolerat, för att han skulle våga uppträda som något annat än en främmande handelsman. Med hans smidighet och de andras oerfarenhet innebär det inte någon nackdel för honom att bibehålla sin judiska egenart, snarare en fördel; man bemöter främlingen vänligt.

b) Så småningom börjar han bli verksam i det ekonomiska livet, inte som producent utan uteslutande som mellanhand. Med sin tusenåriga affärsvana är han vida överlägsen den tafatte men i synnerhet gränslöst ärlige ariern, så att handeln redan på kort tid hotar bli hans monopol. Han börjar med att låna ut pengar, och han tar alltid ockrarräntor. I själva verket inför han härmed räntan. Man inser först inte faran av denna nya institution, utan hälsar den till och med välkommen till följd av de fördelar, den erbjuder för ögonblicket.

c) Juden har blivit fullständigt bofast, d. v. s. han bebor i städerna och samhällena särskilda kvarter och bildar alltmer en stat i staten. Såväl handeln som samtliga penningaffärer uppfattar han som sitt särskilda privilegium, vilket han hänsynslöst utnyttjar.

d) Penningaffärerna och handeln ha helt och hållet blivit hans monopol. Hans ockrarräntor framkalla till sist motstånd; hans alltjämt tilltagande fräckhet i övrigt indignation, hans rikedom avundsjuka. Måttet blir rågat, när han börjar dra in också jorden i kretsen av sina affärsobjekt och förnedrar den till att bli en handels- eller rättare spekulationsvara. Då han själv aldrig brukar jorden utan endast betraktar den som ett vinstobjekt, låter han bonden bo kvar som föremål för den eländigaste utsugning. Motviljan mot den nye ägaren växer hos bonden och övergår så småningom till öppet hat. Blodsugarens tyranni blir till sist så stort, att man sätter sig upp mot honom. Man börjar syna främlingen närmare i sömmarna och upptäcker alltjämt nya motbjudande karaktärsdrag hos honom, och så blir klyftan till sist oöverstiglig.

I bittra nödtider flammar hatet mot honom upp, och de utplundrade och tillintetgjorda massorna ta saken i egen hand för att värja sig mot Guds gissel. De ha under loppet av ett par århundraden lärt känna honom och uppfatta hans blotta tillvaro såsom något lika ont som pesten.

e) Men nu börjar juden avslöja sina sanna egenskaper. Med motbjudande smicker ställer han sig in hos regeringarna, låter sina pengar arbeta och försäkrar sig på så sätt om förnyat fribrev att utplundra sina offer. Även om folkets ilska mot denne ständige blodigel understundom flammar upp i ljusan låga, så hindrar detta honom inte det allra ringaste att redan om några år dyka upp igen på den ort, han nyligen lämnat, och på nytt börja sitt gamla liv. Ingen förföljelse kan avhålla honom från att utplundra sina medmänniskor, än mindre fördriva honom; inom kort är han där igen och är ständigt densamma.

För att åtminstone sätta stopp för det allra värsta börjar man söka undandra jorden från hans spekulationer, i det att man helt enkelt genom en lag gör det omöjligt för honom att förvärva dylik.

f) Allteftersom furstarnas makt börjar ökas, tränger han sig allt närmare in på dessa. Han tigger om "fribrev" och "privilegier", som dessa herrar i sin ständiga penningnöd

gärna ge honom mot klingande valuta. Hur mycket han än får betala härför, så förstår han i alla fall att på ett par år ta igen sina pengar med ränta och ränta på ränta. Han är en verklig blodigel, som sätter sig fast på det olyckliga folkets kropp och inte kan avlägsnas, förrän furstarna själva på nytt behöva pengar och högst egenhändigt tappa av honom det utsugna blodet.

Detta spel upprepas ideligen, varvid de "tyska furstarnas" roll är lika ynkelig som judarnas egen. De voro verkligen Guds straff för sina goda folk, dessa herrar, och finna motsvarigheter endast i åtskilliga av vår tids ministrar.

Vi ha de tyska furstarna att tacka för, att den tyska nationen inte slutgiltigt förmådde rädda sig från den judiska faran. Tyvärr har i detta avseende även sedermera ingenting ändrat sig, vadan de av judarna endast mottagit den tusenfall förtjänta lönen för de synder, de begått mot sina folk. De slöto förbund med djävulen och hamnade hos honom.

g) Sålunda blir det till furstarnas fördärv, att juden snärjer dem i sina garn. Långsamt men säkert börjar deras ställning till folken att lossna i fogarna, i samma mån som de upphöra att tjäna dessas intressen och i stället börja utnyttja sina undersåtar. Juden förstår mer än väl, hur det skall sluta, och försöker så gott han kan att påskynda utgången. Han befordrar själv deras ständiga penningbrist genom att alltmer avlägsna dem från deras verkliga uppgifter, han kryper för dem och smickrar dem, lär dem alla möjliga laster och gör sig allt outhärligare. Genom sin skicklighet, eller rättare sagt sin frihet från skrupler i alla penningaffärer, förstår han att ur de utplundrade undersåtarna alltjämt pressa fram nya summor, som på allt kortare tid gå all världens väg. Så har varje hov sin "hovjude" - som de vidunder kallas, vilka plåga det goda folket ända till förtvivlan och bereda furstarna ständiga nöjen. Vem kan då undra på, att dessa människosläktets prydnader till sist prydas också utvändigt och upphöjas i ärfeligt adelsstånd, därmed bidragande till att prisge denna institution åt löjet och därtill förgifta den.

Nu först kan han på allvar utnyttja sin ställning till sin egen fördel.

Nu behöver man bara låta sig döpas för att komma i besittning av alla de möjligheter och rättigheter, som tillkomma landets egna barn. Det är heller inte sällsynt, att han vidtar detta lilla arrangemang: kyrkan fröjdades över den frälsta själen och Israel över den lyckade svindeln.

h) Judendomen börjar nu undergå en förvandling. Den har hittills utgjorts av judar, d. v. s. man brydde sig inte om att synas vara något annat och kunde det inte heller, när rasmärkena på ömse håll voro så utpräglade. Ännu på Fredrik den stores tid föll det inte någon människa in att i judarna se något annat än det "främmande" folket, och ännu Goethe är upprörd vid tanken på, att ett äktenskap mellan en kristen och en jude inte längre skall vara förbjudet i lagen. Och ändå må gudarna veta, att Goethe inte var någon reaktionär eller ens helot; vad som talade genom honom, var intet annat än blodets och förnuftets röst. Trots hovens alla skändliga handlingar såg folket instinktivt i juden den främmande beståndsdelen i den egna kroppen och fattade också ställning till honom i enlighet därmed.

Men nu skulle det bli annorlunda. Under loppet av mer än tusen år har han lärt sig behärska värdfolkets språk i så hög grad, att han nu tror sig kunna våga för framtiden något mindre betona sin judiska härkomst och ställa sin "tyskhet" litet mera i förgrunden; ty så löjligt, ja, absurt, det vid första påseendet än må synas, tillåter han sig likväl den fräckheten att förvandla sig till en "german", i detta fall alltså till en

"tysk". Härmed börjar han ett av de skändligaste bedrägerier, som tänkas kan. Då han inte har något annat av tyskheten än konsten att rådbråka språket - och detta därtill på ett fasaväckande sätt - men i övrigt aldrig haft med den att göra, består följaktligen hela hans tyskhets i språket allenast. Men rasen ligger inte i språket utan uteslutande i blodet, något som ingen vet bättre än juden, som sätter mycket litet värde på att bibehålla sitt språk men däremot lägger all vikt på att hålla sitt blod rent. En människa kan utan vidare ändra språk, d. v. s. betjäna sig av ett annat; men hon kommer att på sitt nya språk uttrycka sina gamla tankar; hennes inre väsen blir inte förändrat. Detta visar sig allra tydligast hos juden, som kan prata tusen språk och likväl alltid förblir samme jude. Hans karaktärsegenskaper ha förblivit desamma, antingen han för två tusen år sedan som spannmålshandlare i Ostia talade latin eller som mjölmånglare av i dag köpslår på judetyska. Han är alltid samme jude. Att en normal statssekreterare eller högre polistjänsteman i våra dagar inte förstår denna självklara sak, är förvisso också självklart, ty det går inga instinkt- och andefattigare varelser lösa än dessa vår nuvarande mönstergilla statsauktoritets tjänare.

Skälet till att juden beslutar sig att med ens bli "tysk" ligger i öppen dag. Han känner, hur furstarnas makt så småningom börjar vackla, och söker därför i god tid få en plattform under sina fötter. Vidare har hans finansiella herravälde över hela samhällsekonomin redan nått så långt, att han, utan att äga alla "medborgerliga" rättigheter, inte längre förmår stödja den offentliga byggnaden. I varje fall kan en ytterligare ökning av hans inflytande inte äga rum. Han önskar emellertid bådadera; ty ju högre han klättrar, desto mera lockande uppstiger ur det förgångnas dimma det gamla, honom en gång utlovade målet, och de skarpsyntaste se redan med feberaktig girighet drömmen om herraväldet över världen rycka inom räckhåll. Sålunda är hela hans strävan inriktad på att komma i full besittning av "medborgerliga" rättigheter.

Detta är skälet till emancipationen ur ghettot.

i) Ur hovjuden utvecklar sig så småningom folkjuden, det vill naturligtvis säga: juden håller sig nu som förr i de höga herrarnas närhet, ja, han försöker snarare ännu mer tränga sig in i deras krets; men samtidigt försöker en annan del av hans ras att ställa sig in hos det goda folket. Om man betänker, i huru hög grad han under århundradenas lopp försyndat sig mot den stora massan, hur han alltid på nytt obarmhärtigt utpressat och utsugit den; om man vidare betänker, hur folket efterhand lärt sig hata honom därför och till sist faktiskt anser hans existens som ett himlens straff för de andra folken, så kan man förstå, hur svårt det var för juden att härvidlag ömsa skinn. Ja, det är ett mödosamt arbete att med ens presentera sig för de flådda offren som "människornas vän".

Han försöker då först att i folkets ögon gottgöra, vad han hittills förbrutit. Han börjar sin förvandling till mänsklighetens "välgörare". Då hans nya godhet har en reell grund, kan han ej rätt gärna hålla sig till det gamla bibelordet, att den vänstra handen inte bör veta vad den högra gör, utan han måste, om han vill eller ej, låta så många som möjligt få reda på, i huru hög grad han har förståelse för massans lidanden, och hur mycket han personligen offrar därför. I sin medfödda blygsamhet utbasunar han så länge sina förtjänster för den övriga världen, tills man verkligen börjar tro på dem. Den, som inte gör det, gör honom bitter orätt. Inom kort har han lyckats vända upp och ned på saker och ting, så att det ser ut, som om det hittills varit honom, man gjort orätt, och inte tvärtom. De särskilt dumma tro detta och kunna inte annat än beklaga den stackars "olycklige".

För övrigt bör här tilläggas, att juden trots all offervillighet naturligtvis aldrig blir personligen utarmad. Han förstår att inrätta sig; ja, ofta kan man endast jämföra hans välgärningar med gödseln, som man ej heller strör ut på åkern av kärlek till denna utan med tanke på sitt eget bästa i framtiden. I varje fall ha alla på relativt kort tid fått reda på, att han blivit en "välgörare och människovän". Vilken egendomlig förvandling!

Men vad som hos andra gäller som mer eller mindre självklart, uppväcker den högsta förvåning, ja, på många håll synbar beundran, just emedan det absolut inte är självfallet i fråga om honom. Därav kommer det sig, att man i så mycket högre grad räknar honom en dylik handling tillgodo än den övriga mänskligheten.

Men än mer: juden blir med ens också liberal och börjar svärma för mänsklighetens nödvändiga framåtskridande.

Efter hand gör han sig så till talesman för en ny tid. Förvisso förstör han allt ohjälpligare grundvalarna för en verkligt samhällsgagnande ekonomi. På omvägen över aktien tränger han sig in i den nationella produktionens kretslopp, förvandlar detta till en handelsvara och ett spekulationsobjekt och berövar därmed industrien stödet av en personlig äganderätt. Först härmed börja arbetsgivare och arbetstagare på allvar bli främmande för varandra, vilket utmynnar i den politiska klasskampen.

Slutligen växer det judiska inflytandet på det finansiella området med ohygglig fart tack vare börsen. Han blir ägare eller åtminstone kontrollant av den nationella arbetskraften.

För att stärka sin politiska ställning försöker han nedbryta de rasmässiga och statsborgerliga skrankor, som i början hämma honom vid varje steg. Med all den för honom utmärkande segheten kämpar han fördenskull för religiös tolerans och finner i frimureriet, som helt är i hans händer, ett utomordentligt verktyg för att förfäktas och genomtrumfa sina ideer. Regeringskretsarna liksom de politiska och ekonomiska ledare inom borgarklassen råka genom frimurartecknen i hans garn, utan att de ens behöva ha en aning därom.

Endast de bredare och lägre lagren av själva folket, eller rättare sagt det stånd, som håller på att vakna till kamp för sina rättigheter och friheter, kan han ännu inte riktigt fånga på detta sätt. Men detta är nödvändigare än allt annat; ty juden känner, att det är honom möjligt att stiga upp till en härskarställning, endast om han har en "pådrivare" bakom sig; en sådan tror han sig se i medelklassen, närmare bestämt i dess breda skikt. Men handskmakare och linnevävare kan man inte fånga med frimureriets fina nät, utan här måste man gripa till grövre men därför inte mindre effektiva medel. Sålunda kommer till frimureriet ett andra vapen i judarnas tjänst: *pressen*. Med all sin ihärdighet och duglighet sätter han sig i besittning av denna. Med dess tillhjälp börjar han efter hand att omklamra och insnärja hela det offentliga livet, och att leda och påverka det, då han är i stånd att skapa och dirigera den makt, som man i våra dagar känner bättre än för ett par decennier sedan under beteckningen den "allmänna opinionen".

Personligen låtsas han alltid vara oändligt bildningstörstande och prisar varje framåtskridande, d. v. s. mest sådant, som leder till andras fördärv; ty all kunskap och utveckling bedömer han uteslutande efter dess möjlighet att befordra hans folks intressen. Där denna möjlighet saknas, är han obönhörlig dödsfiende till varje upplysning och hatar varje sann kultur. Så använder han allt det vetande, han inhämtar i andras skolor, blott i sin egen ras tjänst.

Men dessa sitt folks intressen värnar han som aldrig förr. Medan han synes överflöda av "upplysning", "framåtskridande", "frihet", "mänsklighet" o. s. v., håller han strängt på den strängaste isolering av sin egen ras. Visserligen prackar han då och då sina kvinnor på inflytelserika kristna, men sin manliga stam håller han principiellt ren. Han förgiftar de andras blod, men bevarar sitt eget. Juden gifter sig nästan aldrig med en kristen kvinna, utan den kristne med judinnan. Bastarderna utfalla likväl till fördel för den judiska sidan. I synnerhet en del av den högre adeln har fullständigt gått under. Juden vet detta mycket väl och bedriver därför planmässigt detta slags "avväpning" av de kretsar, från vilka hans ras motståndare hämta sina andliga ledare. För att maskera sitt förehavande och söva sina offer pratar han mer och mer om alla människors likhet utan hänsyn till ras och färg. Och de dumma börja tro honom.

Då emellertid den främmande lukten alltjämt häftar alltför starkt vid hela hans väsen, för att i synnerhet folkets stora massa utan vidare skulle låta lura sig, låter han sig avporträtteras av sin press på ett sätt, som lika litet motsvarar verkligheten, som det å andra sidan är nyttigt för de ändamål, han åsyftar. Särskilt i skämttidningar bemödar man sig att framställa judarna som ett litet harmlöst folk, som nu en gång har sina små egenheter - såväl som alla andra - men som i sitt uppträdande, som kanske förefaller något främmande, bär prägeln av möjligen komiska men alltid genomärliga och godmodiga själar. Liksom man över huvud bemödar sig att låta dem förefalla mer obetydliga än farliga.

Judens slutmål i detta stadium är segern för demokratien eller vad han menar därmed: parlamentarismens herravälde. Den motsvarar bäst hans behov; ty den avkopplar personligheten - och ersätter den med dumhetens, okunnighetens och inte minst feghetens majoritet.

Slutresultatet blir monarkiens störtande, som förr eller senare måste inträffa.

j) Den oerhörda ekonomiska utvecklingen leder till en förändring av folkets sociala uppdelning. Genom att det mindre hantverket så småningom dör ut och därmed möjligheten för arbetarna att skapa sig självständig existens blir allt sällsyntare, proletariseras de märkbart. Så uppstår den industriella "fabriksarbetaren", vars väsentligaste kännetecken är, att han knappast någonsin blir i stånd att grunda en egen existens. Han är i ordets verkliga bemärkelse egendomslös; hans ålderdom är en plåga och kan knappast längre kallas liv.

Redan tidigare uppstod en liknande situation, som pockande krävde sin lösning och även fann den. Till bönder och hantverkare hade så småningom ämbets- och tjänstemän - i synnerhet statens - slutit sig. Även de voro egendomslösa i ordets verkliga bemärkelse. Staten fann äntligen en utväg ur detta osunda tillstånd genom att övertaga försörjningen av de statstjänstemän, som inte själva kunde lägga av för gamla dar, och införde pensionssystemet. Så småningom följde allt flera privatföretag detta exempel, så att numera nästan varje fast anställd tankearbetare får sin pension, såvida företaget redan nått upp till eller överskridit en viss storlek. Och först när staten började sörja för sina tjänstemäns ålderdom, förmådde den uppfostra dem till den osjälviska plikttrohet, som före kriget var den förnämsta egenskapen hos den tyska tjänstemannakåren.

På ett klokt sätt räddades sålunda ett helt stånd, som förblev egendomslost, ur det sociala eländet och införlivades därigenom med folkets helhet.

Nu hade denna fråga ånyo - och denna gång i mycket större omfattning - blivit aktuell för staten och nationen. Ständigt nya människomassor, som kunde räknas i miljoner,

flyttade från landsbygden till de stora städerna för att förtjäna sitt dagliga bröd som fabriksarbetare i de nygrundade industrierna. Det nya ståndets arbets- och levnadsförhållanden voro mer än bedrövliga. Redan den mer eller mindre mekaniska överflyttningen av hantverkarens eller bondens arbetsmetoder till den nya formen var på intet sätt lämplig. Varken den förres eller den senares verksamhet kunde jämföras med de ansträngningar, som en industriarbetare måste åstadkomma. I fråga om det gamla hantverket spelade tiden kanske inte någon roll, men desto mer beträffande de nya arbetsmetoderna. De gamla arbetstidernas formella bibehållande inom storindustrien hade en rentav ödesdiger verkan; ty den faktiska arbetsprestationen i forna dar var helt obetydlig, då man saknade de nutida intensiva arbetsmetoderna. Om man alltså förr kunde stå ut med fjorton eller femton timmars arbetsdag, kunde man säkerligen inte göra det, när varje minut måste utnyttjas till det yttersta. Resultatet av denna vanvettiga tillämpning av de gamla arbetstiderna i den nya industriella verksamheten var i tvenne avseenden olyckligt: hälsan blev förstörd och tron på en högre rätt tillintetgjord. Slutligen kom härtill även den ynkliga betalningen å ena sidan och arbetsgivarens påtagligt mycket bättre ställning å den andra.

På landet var en social fråga otänkbar; där gjorde herre och dräng samma arbete och åta ur samma skål. Men även härvidlag inträdde en ändring.

Klyftan mellan arbetstagare och arbetsgivare synes nu omfatta alla livets områden. I huru hög grad den inre judaiseringen av vårt folk redan fortskridit, kan man märka på den ringa aktning, för att inte säga ringaktning, som ägnas handens arbetare. Detta är inte tyskt. Först romaniseringen av vårt liv, som i själva verket var en judaisering, förvandlade den forna aktningen för hantverket till ett visst förakt för allt kroppsarbete över huvud.

Så uppstår faktiskt ett nytt, föga aktat stånd, och en dag måste den frågan dyka upp, om nationen har kraft att själv åter införliva detta nya stånd med samhället, eller om den ståndsmässiga skillnaden skall utveckla sig till en klyfta mellan samhällsklasserna.

En sak är säker: det nya ståndet rymde inte de sämsta elementen inom sina led utan tvärtom de mest handlingskraftiga. Den s. k. kulturens överförfining hade här ännu inte utövat sina upplösande och förstörande verkningar. Det nya ståndets stora massa hade ännu inte smittats av den pacifistiska svaghetens gift, utan var robust och, om nödvändigt, till och med brutal.

Medan borgardömet över huvud taget inte bekymrar sig om denna betydelsefulla fråga utan likgiltigt låter saken ha sin gång, tar juden fasta på den oöverskådliga möjlighet för framtiden, som här erbjuder sig, och medan han å ena sidan organiserar de kapitalistiska metoderna för utnyttjandet av människomaterialet i yttersta konsekvens, ställer han sig in hos offren för sina onda planer och blir inom kort ledare för deras kamp mot sig själva. D. v. s. endast bildligt talat "mot sig själva"; ty lögnens store mästare förstår att som alltid framstå såsom en ängel och vältra skulden på andra. Eftersom han är fräck nog att själv leda den stora massan, kommer denna aldrig på den tanken, att det kan vara fråga om alla tiders mest infernaliska bedrägeri.

Och ändå var det så.

Knappt har det nya ståndet utvecklats sig ur den allmänna ekonomiska omvälvningen, förrän juden strax ser sin nye pacemaker för den fortsatta framgången klart och tydligt framför sig. Förr använde han borgarna som murbräcka mot den feodala världen, nu använder han arbetarna mot den borgerliga.

Om han förr förstod att i borgarståndets skugga tillnarra sig de borgerliga rättigheterna, så hoppas han nu kunna utnyttja arbetarens kamp för tillvaron för att själv komma till makten.

Från och med nu är arbetarens enda uppgift att strida för det judiska folkets framtid. Utan att veta om det, blir han satt att tjäna den makt han tror sig bekämpa. Man låter honom skenbart löpa till storms mot kapitalet och kan på så sätt lättast få honom att kämpa just för detsamma. Man predikar hela tiden kamp mot det internationella kapitalet och menar i själva verket det nationella näringslivet. Detta skall förstöras, så att den internationella börserna kan triumfera på dess grav.

Judens förfaringssätt är i detta fall följande:

Han ställer sig in hos arbetaren, hycklar medlidande med dennes öde och låtsas vara upprörd över hans armod och elände för att på denna väg vinna hans förtroende. Han lägger sig vinn om att studera alla enskilda faktiska eller inbillade missförhållanden i arbetarens liv - och väcka längtan efter förändring av en dylik tillvaro. Det inom varje arter slumrande kravet på social rättvisa förstår han att med oändlig klokhet öka till hat mot de av lyckan mera gynnade och förlänar därmed striden för utrotandet av sociala missförhållanden en viss prägel av världsåskådning. Han grundlägger den marxistiska läran.

Genom att framställa denna såsom oupplösligt förbunden med en hel rad socialt berättigade fordringar, befrämjar han i lika hög grad dess utbredning som den anständiga mänsklighetens motvilja mot att uppfylla krav, vilka - framförda i sådan form och i sådant sällskap - redan från början synas oberättigade, ja, omöjliga att uppfylla. Ty under denna täckmantel av rent sociala tankegångar döljas verkligt djävulska avsikter, ja, de torde också framföras helt öppet och fräckt.

Denna lära utgör en oskiljbar blandning av förnuft och mänskligt nonsens, men den är alltid sådan, att blott vanvettet däri kan förverkligas, aldrig förnuftet. Genom det kategoriska avvisandet av personligheten och därmed av nationen och dess rasinnehåll förstör den de elementära grundvalarna för hela den mänskliga kulturen, som just är beroende av dessa faktorer. Detta är den verkliga inre kärnan i den marxistiska världsåskådningen, för såvitt man kan beteckna detta en förbrytarhjärnas missfoster med ordet "världsåskådning". Genom tillintetgörandet av personligheten och rasen bortfaller det väsentliga hindret för den mindervärdiges - alltså judens - herravälde.

Denna läras betydelse ligger just i det ekonomiska och politiska vanvettet. Ty detta avhåller alla verkliga intelligenser från att ställa sig i lärans tjänst, under det att de mindre begåvade och nationalekonomiskt föga utbildade med glädje ställa sig till förfogande. Den för rörelsen erforderliga intelligensen - ty även denna rörelse behöver intelligens för att kunna bestå - "offrar" juden ur sina egna led.

Så uppstår under judisk ledning en ren kroppsarbetarerörelse, som skenbart går ut på att förbättra arbetarens ställning, men som i själva verket åsyftar trældom och därmed tillintetgörande av alla icke-judiska folk.

Vad frimureriet lagt grunden till inom de s. k. intelligenskretsarna i riktning mot en allmän pacifistisk förflamning av den nationella självbevarelsedriften, det bygger den stora, numera alltid judiska pressen vidare på genom sin verksamhet bland den stora massan, framför allt borgarståndet. Till dessa båda förstörelseredskap kommer nu som det tredje och fruktansvärdaste den råa styrkans organisation. Marxismen skall som angrepps- och stormkolonn fullborda det sammanbrott, de båda förstnämnda vapnen förberett genom sitt undermineringsarbete - ett i sanning mästertligt samspel! Man må

verkligen inte förundra sig, om just de institutioner lättast falla till föga, vilka alltid med förkärlek framhålla sig som bärare av statens mer eller mindre legendariska auktoritet. Bland våra högre och högsta ämbetsmän har juden i alla tider - på ett par undantag när - funnit de beredvilligaste medhjälparna i sitt förstörelsearbete. Krypande underdånighet "uppåt" och arrogant struntviktighet "nedåt" äro lika betecknande för denna kår som en ofta himmelsskriande inskränkthet, vilken endast överträffas av en verkligt häpnadsväckande inbilskhet.

Men detta är egenskaper, som juden behöver och därför också gillar hos våra myndigheter.

Den praktiska kamp, som nu tar vid, förlöper i stort sett på följande sätt:

I enlighet med den judiska kampens slutmål, som inte bara omfatta den ekonomiska erövringen av världen utan också kräva dess politiska underkuvande, delar juden organisationen av sin marxistiska världslära i två hälfter, som, skenbart skilda från varandra, i själva verket utgöra ett oskiljbart helt: den politiska rörelsen och fackföreningsrörelsen.

Genom den senare värvar han anhängare. Den bjuder arbetaren hjälp och skydd i den svåra existenskamp, han till följd av många företagares vinningslystnad eller kortsynthet nödgas föra, och därmed möjligheten att tillkämpa sig bättre levnadsvillkor. Vill arbetaren inte godvilligt anförtro åt det blinda godtycket hos delvis föga ansvarskännande och ofta även hjärtlösa människor att företräda hans mänskliga existensberättigande under en tid då den nationella organisationen så gott som inte alls bryr sig om honom, måste han ta saken i egen hand. I samma mån som det s. k. nationella borgarståndet, bländat av guldets glans, lägger de svåraste hinder i vägen för denna kamp för livet och inte bara gör motstånd mot, utan ofta direkt saboterar alla försök att förkorta den omänskligt långa arbetstiden, att förbjuda minderårig arbetskraft, att skydda kvinnan, att höja hygien i arbetslokaler och bostäder - i samma mån tar den klokare juden sig an de, förtryckta. Han blir så småningom fackföreningsrörelsens ledare, och detta så mycket lättare, som han ingalunda i själ och hjärta är angelägen om en verklig förbättring av sociala missförhållanden utan endast om bildandet av en honom blint tillgiven industriell kamptrupp för att nedslå det nationella ekonomiska oberoendet. Ty medan ledningen av en sund socialpolitik ständigt måste röra sig mellan de två riktlinjerna: å ena sidan folkhälsans bevarande, å andra sidan säkerställandet av ett oberoende nationellt näringsliv, så inte bara negligerar juden vid sin strid dessa båda synpunkter, utan gör till på köpet deras avlägsnande till ett livsmål. Han önskar inte, att ett oberoende nationellt näringsliv skall bevaras, utan att det skall tillintetgöras. Till följd därav kunna inga samvetskval hindra honom att som ledare av fackföreningsrörelsen uppställa fordringar, som inte blott skjuta långt över målet, utan vilkas uppfyllelse antingen är praktiskt omöjlig eller betyder ruin för den nationella samhällsekonomin. Han vill inte ha ett sunt kraftigt släkte framför sig utan en viljelös hjord, som är lätt att underkuva. Denna önskan tillåter honom att uppställa de meningslösaste fordringar, som han själv vet vara omöjliga att uppfylla i praktiken och som således inte skulle kunna medföra någon förändring av sakernas tillstånd utan på sin höjd en vild upphetsning av massan. Men det är det han strävar efter, och inte en verklig och ärlig förbättring av dess sociala ställning.

Judarnas ledande ställning inom fackföreningarna kommer att förbli obestridd, intill dess ett enormt upplysningsarbete igångsättes bland de stora massorna och ger dem bättre besked om deras eländiga tillvaro, som aldrig skall upphöra; eller också staten

sätter stopp för judarnas vidare framfart. Ty så länge som massans kunskaper förbli så ringa som hittills och staten så likgiltig som nu, skall denna massa städse i första hand följa den, som i ekonomiskt hänseende ger de oförsämdaste löften. Och häri är juden mästare. Ty hela hans verksamhet hämmas inte av några som helst moraliska betänkligheter.

Den givna följden blir, att han på detta område inom kort slår varje konkurrent ur brädet. I överensstämmelse med hela sin inneboende rovgiriga brutalitet inriktar han samtidigt fack föreningsrörelsen på att använda det brutalaste våld. Den, som med insikt om de judiska lockelserna motstår dessa och visar trots, blir slagen till marken genom terror. Resultatet av en dylik verksamhet är ohyggligt.

Faktiskt krossar juden medelst fackföreningsrörelsen, som kunde vara en välsignelse för nationen, grundvalarna för det nationella näringslivet. Parallellt härmed går den politiska organisationen framåt.

Den samarbetar såtillvida med fackföreningsrörelsen, som denna förbereder massorna för den politiska organisationen, ja, med våld och tvång driver dem in i denna. Den är vidare en ständig finansälla, ur vilken den politiska organisationen öser pengar till sin ofantliga apparat. Den är kontrollorganet för den enskildas politiska verksamhet och gör drevtjänst vid alla stora politiska demonstrationer. Den arbetar över huvud inte längre för ekonomiska intressen utan ställer sitt viktigaste stridsmedel, arbetsnedläggelsen, till den politiska idens förfogande i form av mass- och generalstrejk.

Genom skapandet av en tidningspress, vars innehåll är anpassat efter de minst bildade människornas andliga horisont, få den politiska organisationen och fackföreningsrörelsen slutligen den uppeggande institution, genom vilken nationens understa skikt göres moget för de oförvägnaste handlingar. Det är inte dess uppgift att lyfta människorna upp ur ett lägre tänkesätts träsk till ett högre plan utan att tillmötesgå deras lägsta instinkter. En lika spekulativ som inbringande affär i fråga om den lika tanketröga som ofta anspråksfulla folkmassan.

Det är framför allt denna tidningspress, som genom en fanatisk förtalskampanj gör ned allt, som kan räknas som ett stöd för det nationella oberoendet, en hög kulturell ståndpunkt och nationens ekonomiska självständighet.

Den går med förkärlek till storms mot de karaktärer, som inte vilja böja sig för de judiska maktbegären, eller vilkas geniala egenskaper synas juden som en fara. Ty för att bli hatad av juden är det inte nödvändigt att man bekämpar honom; det räcker med misstanken, att den andre antingen en gång skulle kunna komma på den tanken att bekämpa honom eller på grund av sin överlägsna genialitet bidra att öka styrkan och storheten hos en mot juden fientligt stämd nation.

Hans i dylika ting omedelbara instinkt vädrar den rätta karaktären hos var och en, och hans fiendskap drabbar obönhörligt envar, som inte är samma andas barn. Då juden inte är den angripne utan angriparen, räknar han som sin fiende inte bara den, som angriper, utan också den, som gör motstånd. Och det medel, varmed han försöker nedbryta dylika förmättna men rakryggade själar, heter inte ärlig strid utan lögn och förtal.

Han väjer inte för någonting, och hans genienhet kan ta så jättelika proportioner, att ingen bör förvåna sig, om hos vårt folk personifikationen av djävulen som symbol för allt ont tar levande form av en jude.

Den breda massans okunnighet om judens rätta karaktär och de högre kretsarnas inskränkthet låter folket lätt falla offer för denna judiska lögnkampanj.

Medan de högre kretsarna av medfödd feighet ta avstånd från en människa, som juden överfaller med lögn och förtal, brukar folkets breda lager av idel enfald tro allt. De statliga myndigheterna antingen hölja sig i tystnad eller - och detta är det vanligaste - förfölja, för att göra ett slut på den judiska presskampanjen, den med orätt angripne, vilket i en dylik tjänstemannaåsnas ögon är liktydigt med hävdande av statens auktoritet och säkerställande av lugn och ordning.

Så småningom lägger sig fruktan för judarnas marxistiska vapen som en mera över anständiga människors sinnen. Man börjar darra för den fruktansvärde fienden och har därmed slutgiltigt blivit hans offer.

k) Judens herravälde i staten synes redan så pass säkerställt, att han nu åter inte bara vågar kalla sig jude utan också hänsynslöst ger fritt lopp åt sina yttersta nationella och politiska tankegångar. En del av hans ras bekänner sig redan helt öppet som ett främmande folk; men detta är åter lögn. Ty medan zionismen försöker inbilla den övriga världen, att judens nationella självkänsla skulle vara tillfredsställd i och med upprättandet av en stat i Palestina, dra judarna ånyo de dumma gojim på det slugaste sätt vid näsan. De ha inte en tanke på att bygga upp en judisk stat i Palestina för att bosätta sig där; de önska endast att för sitt internationella världsbedrägeri ha en autonom organisationscentral, som är undandragen andra staters ingrepp: en tillflyktsort för överbevisade uslingar och en högskola för blivande skojare.

Men det är ett tecken inte bara på deras stigande tillförsikt, utan också på deras känsla av säkerhet, att en del av dem fräckt och öppet dokumenterar sig som judisk ras, medan en annan del ännu är förljugen nog att agera tyskar, fransmän eller engelsmän.

I huru hög grad de redan se segern nalkas, framgår av de fruktansvärda former, deras umgänge med medlemmarna av andra folk antar.

Den svarthåriga judeyngligen lurar i timmar med satanisk glädje avspeglad i sitt ansikte på den intet ont anande flickan, som han skändar med sitt blod och därmed rövar från hennes folk. Med alla medel söker han förstöra de rasbiologiska grundvalarna för det folk, han ämnar underkuva. Liksom han själv planmässigt förstör fruar och flickor, drar han sig inte ens för att i största möjliga omfattning nedriva blodskrankorna för andra. Det är och förblir juden, som ställde om, att negern kom till Rhen, alltid med samma baktanke och klara mål: att genom den med nödvändighet inträffande bastardiseringen förstöra den honom förhatliga vita rasen, störta den från dess kulturella och politiska nivå och själv göra sig till dess herre.

Ty ett rasrent folk, som är medvetet om sitt blod, skall aldrig kunna underkuvas av juden. Han skall i evig tid kunna härska endast över bastarder.

Därför försöker han planmässigt att sänka rasnivån genom en ständig förgiftning av den enskilda.

Men politiskt börjar han avlösa tanken på demokrati med tanken på en proletariats diktatur.

I marxismens organiserade massa har han funnit det vapen, som gör att han kan undvara demokratien och i stället tillåter honom att diktatoriskt och brutalt underkuva och regera över folken.

Han arbetar planmässigt på en revolution i tvenne avseenden: ekonomiskt och politiskt.

De folk, som sätta sig till häftigt motstånd mot detta angrepp inifrån, omspinner han tack vare sitt internationella inflytande med ett nät av fiender, hetsar dem till krig och planterar till sist, om så erfordras, revolutionens fana på slagfälten.

Ekonomiskt skakar han staterna så länge, tills de sociala företagen bli oräntabla och skiljas från staten samt ställas under hans finansiella kontroll.

Politiskt vägrar han staten medel till dess självförsörjning, förstör grundvalarna för varje nationellt självhållande och försvar, tillintetgör tron på ledningen, hånar historien och det förflutna och vräker allt verkligt stort i rännstenen.

Kulturellt fördärvar han konst, litteratur och teater, hånar den naturliga känslan, kullkastar alla begrepp om det sköna och upphöjda, om det ädla och goda, och drar människorna ned till sin egen låga nivå.

Religionen förlöjligas, anständighet och moral framställas som förlegade så länge, tills en nations sista stöd i kampen för tillvaron här på jorden har fallit.

1) Nu börjar den sista stora revolutionen. Medan juden tillkämpar sig den politiska makten, kastar han bort den sista resten av förklädnad. Av den demokratiska folkjuden blir en fullblodsjuden och folktyrann. På några få år söker han utrota de nationella bärarna av intelligensen och gör folken mogna för ett ständigt slaveri, genom att beröva dem deras naturliga andliga ledare.

Det mest fruktansvärda exemplet härpå erbjuder Ryssland där han med verkligt fanatisk vildhet delvis under omänskliga kval dödat trettio miljoner människor eller låtit dem hungra ihjäl för att tillförsäkra en hop judiska litteratörer och börsbanditer herraväldet över ett stort folk.

Men slutet på det hela är inte bara slutet på friheten för de av juden undertryckta folken utan också slutet för denne folkparasit själv. Efter offrets död dör också vampyren förr eller senare.

*

När vi låta alla orsakerna till det tyska sammanbrottet dra förbi vårt inre öga, kvarstår som den sista och utslagsgivande det faktum, att man inte insett betydelsen av rasproblemet och i synnerhet den judiska faran.

Nederlagen på slagfälten i augusti 1918 hade man lekande lätt kunnat bära. De stodo inte i proportion till vårt folks segrar. Det är inte de, som ha störtat oss, utan vi ha störtats av den makt, som förberedde dessa nederlag genom att sedan decennier tillbaka systematiskt beröva vårt folk deras politiska och moraliska instinkter och krafter, vilka ensamt kunna göra folken dugliga för och berättigade till att existera.

Genom att det gamla riket sorglöst förbisåg frågan om upprätthållandet av vårt folks rasbiologiska grundvalar, ringaktade det också den enda rätt till liv, som existerar här i världen. De folk, som göra eller låta göra sig till bastarder, synda mot den eviga försynens vilja; och det starkare folk, som bereder deras undergång, tillfogar dem därför ingen orätt, utan fullgör blott rättvisans bud. När ett folk inte längre aktar de egenskaper, som givits det av naturen, och som ha sina rötter i blodet, har det inte längre någon rätt att klaga över förlusten av sin jordiska tillvaro.

Allt här på jorden kan förbättras. Varje nederlag kan bli fader till en senare seger, varje förlorat krig orsak till ett senare uppsving; varje nödtid kan befrukta den mänskliga energien, och ur varje förtryck kunna krafter till en ny själslig pånyttfödelse uppstå - så länge blodet hålles rent.

Men den förlorade blodsrenheten förstör den inre lyckan för all framtid, kommer människorna att sjunka för evigt, och följderna därav kunna aldrig mer avlägsnas ur kropp och själ.

När man granskar alla andra problem här i livet och jämför dem med denna enda fråga, då först skall man inse, hur löjligt små de äro gentemot denna. De äro alla begränsade till tiden - men frågan om bibehållandet eller ej av blodsrenheten skall bestå, så länge det finns människor.

Man skall finna, att alla verkligt betydelsefulla förfallssymtom under tiden före kriget kunna föras tillbaka till rasbiologiska orsaker.

Det må röra sig om allmänna rättsfrågor eller om utväxter på det ekonomiska livet, om symtom på kulturell tillbakagång eller politisk urartning, om frågor rörande en förfelad skolundervisning eller pressens dåliga inflytande på de vuxna o. s. v. - alltid och överallt bottna de i den omständigheten, att man inte beaktat det egna folkets rasintressen eller inte märkt en främmande rasfara.

Därför ha också alla reformförsök, alla sociala hjälpaktioner och politiska ansträngningar, allt ekonomiskt uppsving och allt skenbart andligt framåtskridande varit förgäves. Nationen och den organism, som sätter den i stånd att leva och hålla sig kvar här på jorden, nämligen staten, blevo inte i och för sig sundare utan insjuknade i stället märkbart. All skenbar blomstring i det gamla riket kunde inte dölja den inre svagheten, och varje försök till en verklig förstärkning av riket strandade ständigt på att man förbisåg den allra viktigaste frågan.

Det vore felaktigt att tro, att anhängarna av de olika politiska riktningar, som försökte sina kurer på den tyska folkroppen, ja, att ens alla ledarna i och för sig voro dåliga eller ondskefulla människor. Deras verksamhet var dömd att bli ofruktbar endast därför, att de i gynnsammaste fall på sin höjd sågo de yttre tecknen på det allmänna insjuknandet och försökte bekämpa dessa, men voro blinda för orsaken. Den, som på allvar följer det gamla rikets politiska utvecklingslinje, måste vid lugn eftertanke inse, att det inre förfallet var i full gång redan vid den tid, då den tyska nationen blev enig och därmed ett yttre uppsving började. Trots alla skenbara politiska framgångar och trots ökad rikedom försämrades det allmänna läget från år till år: Också riksdagsmannavalen varslade genom de marxistiska rösternas tillväxt om det alltjämt närmare ryckande inre och därmed också yttre sammanbrottet. Alla de s. k. borgerliga partiernas framgångar voro värdelösa, inte bara emedan de inte ens vid s. k. borgerliga valsegrar förmådde hämma den marxistiska flodens siffermässiga stigning, utan framför allt emedan de själva redan buro förruttnelsens baciller inom sig. Utan att ana det hade den borgerliga världen själv blivit infekterad av de marxistiska föreställningarnas likgift, och dess motstånd bottnade ofta snarare i äregiriga ledares konkurrensavund än i ett principiellt avvisande från de motståndares sida, vilka voro beslutna att kämpa till det yttersta. En enda kämpade under dessa långa år med orubblig energi, och det var *juden*. Hans Davidsstjärna steg allt högre i samma mån som vårt folks vilja till självbevarelse svann.

I augusti 1914 var det därför ej heller ett stridsglatt folk, som stormade fram på slagfältet; det var blott ett sista uppflammande av den nationella självbevarelsesdriften inför den fortskridande pacifistiskt-marxistiska förlamningen av vår folkropp. Då man inte ens i dessa skickesediga dagar upptäckte den inre fienden, var allt yttre motstånd förgäves, och försynen gav inte sin belöning åt det segerrika svärdet utan följde den eviga vedergällningens lag.

I medvetandet härom måste prägeln ges åt den nya rörelses grundsatser och tendens, vilka enligt vår övertygelse ensamma förmå inte bara hejda det tyska folkets tillbakagång, utan också skapa de granitfasta grundvalar, på vilka en gång en stat kan bestå, som inte utgör en folkfrämmande mekanism av ekonomiska intressen utan en nationell organism:

*En germansk stat
av tysk nationalitet.*

MIN KAMP

ADOLF HITLER

12

DET NATIONALSOCIALISTISKA TYSKA ARBETARPARTIETS FÖRSTA UTVECKLING

När jag i slutet av denna del skildrar vår rörelses första utvecklingstid och därvid berör en del närliggande frågor, så sker detta inte för att ge en avhandling om rörelsens andliga mål. Den nya rörelsens mål och uppgifter äro så väldiga, att de kräva sin egen volym. Således skall jag i andra delen ingående behandla rörelsens programmatiska principer och försöka teckna en bild av vad vi mena med ordet "stat". Med "vi" menar jag i detta fall alla de hundratusen, som i grund och botten längta efter detsamma utan att i detalj kunna finna ord att skildra det, som föresvävar dem. Ty det är det anmärkningsvärda med alla stora reformer, att de till en början ofta äga bara en enda förfäktare men likväl flera miljoner meningsfränder. Deras mål är ofta sedan sekler tillbaka hundratusendens hetaste längtan, tills någon gör sig till talesman för en dylik allmän önskan och som banerförare hjälper den till seger under en ny form.

Men att miljoner i sina hjärtan längta efter en genomgripande förändring av de nuvarande förhållandena, bevisas av det djupa missnöje, varunder de lida. Det tar sig uttryck på tusen olika sätt, hos den ene som klenmod och hopplöshet, hos en annan som motvilja, förgelse och vrede, hos en tredje som ligkiltighet, hos en fjärde återigen som översvallande ilska. Till bevisen på denna inre otillfredsställelse torde man kunna räkna såväl de valtrötta som de många, vilka luta åt den yttersta vänsterns fanatiska idéer.

Till dessa borde den unga rörelsen i första hand vända sig. Den bör inte utgöra en organisation för de mätta och belåtna - den bör omfatta de plågade och fredlösa, de olyckliga och missnöjda. Framför allt får den inte stanna på gatan - den måste slå rot i samhällskroppens hjärta.

Rent politiskt sett föredde året 1918 följande bild: Ett folk är sönderslitet i två delar. Den avgjort mindre omfattar den nationella intelligensens lager med uteslutande av alla kroppsarbetare. Den är utåt sett nationell, men kan under detta begrepp inte tänka sig något annat än ett ynkligt företrädande av s. k. statliga intressen, vilka åter synas identiska med dynastiens. Den söker förfäkta sina idéer och mål med andliga vapen, som äro lika bristfälliga som ytliga och strax komma till korta gentemot motståndarens brutalitet. Med ett enda fruktansvärt slag slås denna nyss regerande klass till marken och finner sig feg och darrande i varje förödmjukelse från den hänsynslöse segrarens sida.

Gentemot denna klass står den kroppsarbetande befolkningens stora massa. Den är sammansluten i mer eller mindre radikalmarxistiska partier, som äro beslutna att med våldets makt bryta varje andligt motstånd. Den vill inte vara nationell utan vägrar medvetet att på något sätt befördra nationella intressen, samtidigt som den gynnar

varje främmande förtryck. Den är siffermässigt den starkaste och omfattar framför allt de element av nationen, utan vilka en nationell pånyttfödelse är otänkbar och omöjlig.

Ty redan år 1918 borde man haft klart för sig följande: Den enda vägen till återupprättande av tyska folket är återvinnandet av den yttre makten.

Förutsättningarna härför äro emellertid inte - som våra borgerliga "statsmän" alltid snattra om - vapen utan viljestyrka. Vapen hade det tyska folket en gång mer än tillräckligt. De förmådde inte värna friheten, emedan uttrycket för den nationella självbevarelsedriftens energi saknades. Även det bästa vapen är ett dött, värdelöst material, så länge den anda saknas, som är beredd, villig och besluten att föra det. Tyskland blev värmlöst, inte av brist på vapen utan av brist på vilja att hantera dem till skydd för det nationella fortbeståndet.

När särskilt våra vänstermän nu bemöda sig att utåt hänvisa till vapenlösheten som den tvingande orsaken till deras viljelösa och efterlåtna, i själva verket svekfulla politik, kan man bara ge ett svar härpå: nej, det förhåller sig tvärtom! Genom er antinationella, skurkaktiga politiks uppgivande av de nationella intressena ha ni en gång utlämnat vapnen. Nu försöka ni anföra bristen på vapen som skälet till er eländiga uselhet. Detta är, liksom allt vad ni gör, *lögn* och förfalskning.

Men detta klander träffar i lika hög grad politikerna på den högra flygeln. Ty tack vare deras jämmerliga feghet blev det judiska pack, som år 1918 kom till makten, i stånd att stjäla vapnen från nationen. Ej heller dessa ha således anledning eller rätt att åberopa vår nuvarande vapenlöshet som ursäkt för sin kloka försiktighet (uttalas "feghet"), utan vapenlösheten är följderna av deras feghet.

Således lyder frågan om återvinnandet av Tysklands makt inte: Hur fabricera vapen? utan: Hur skapa den anda, som sätter ett folk i stånd att bära vapen? Om denna anda behärskar ett folk, finner viljan tusen vägar, av vilka var och en slutar med vapen! Man kan däremot ge en pultron tio pistoler, han skall ändå inte bli i stånd att avfyra ett enda skott, om han blir angripen. De äro värdelösare för honom än en vanlig knölpåk för den modige mannen.

Frågan om återvinnandet av vårt folks politiska makt är därför i första hand en fråga om vår nationella självbevarelsedrifts tillfrisknande, enär varje förberedande utrikespolitik liksom varje värdering av en stat, enligt vad erfarenheten visat, mindre rättar sig efter de förefintliga vapnen, än efter den erkända eller åtminstone förmodade moraliska motståndskraften. Ett folks värde som bundsförvant bestämmes långt mindre av den döda vapenmängden än av den påtagliga, brinnande nationella viljan till självbevarelse och heroiskt dödsförakt. Ty man sluter inte ett förbund med vapen, utan med människor. Sålunda skall det engelska folket gälla som världens värdefullaste bundsförvant, så länge dess ledning och den anda, som råder bland folkets breda massa, synes besitta den hänsynslöshet och uthållighet, som är fast besluten att med alla medel, utan hänsyn till tid och offer, föra varje en gång påbörjad strid till ett segerrikt slut. Ögonblickets militära rustning behöver däremot inte stå i någon proportion till de andra staternas.

Men om man inser, att den tyska nationens återhämtning är liktydig med frågan om återvinnandet av vår politiska självbevarelsesvilja, är det klart och tydligt, att det inte räcker med att vinna de element, som redan ha viljan att vara nationella, utan att man måste nationalisera den medvetet antinationella massan. En ung rörelse, som ställer som sitt mål återupprättandet av en tysk stat med egen suveränitet, måste helt inrikta sin kamp på att vinna de breda lagren för sin sak. Så ynkligt som vårt "nationella borgarstånd" i allmänhet är, och så föga tillfredsställande som dess nationella

inställning förefaller, kan man säkerligen inte från detta håll vänta sig ett allvarligt motstånd mot en kraftfull nationell in- och utrikespolitik. Även om det tyska borgarståndet - av kända inskränkta och kortsynta skäl - i befrielsens timme skulle framhärda i passivt motstånd, liksom det en gång gjorde gentemot en Bismarck, så behöver man dock med tanke på dess till ett ordstäv vordna feighet, aldrig befara ett aktivt motstånd.

Annorlunda förhåller det sig i fråga om massan av våra internationellt inriktade landsmän. De äro i sin primitiva ursprunglighet inte bara mera förtroliga med tanken på våld, utan deras judiska ledning är också brutalare och hänsynslösare. De komma att slå ned varje tysk resning precis på samma sätt som de en gång knäckte ryggraden på den tyska hären. Men framför allt skola de - i kraft av sin majoritet inte bara förhindra varje nationell utrikespolitik i denna parlamentariskt regerade stat, utan även omöjliggöra varje högre uppskattning av den tyska kraften och därmed varje förbundsmöjlighet. Vi äro inte ensamma om att se det svaghetsmoment, som ligger i våra femton miljoner marxister, demokrater, pacifister och centermän - det ligger i ännu mera öppen dag för utlandet, som mäter värdet av ett eventuellt förbund med oss efter vikten av denna belastning. Man sluter inte förbund med en stat, vars aktiva del av befolkningen ställer sig passiv mot varje fast utrikespolitik.

Härtill kommer det faktum, att ledningen av dessa landsförrådiska partier av ren självbevarelsedrift måste och kommer att ställa sig fientlig mot varje resning. Det är helt enkelt historiskt otänkbart, att det tyska folket skulle kunna återta sin tidigare position utan att göra upp räkningen med dem, som buro skulden till det oerhörda sammanbrott, som hemsökte vår stat. Ty inför eftervärldens domarbord skall november 1918 inte stämplas som hög- utan landsförräderi.

Sålunda är varje återvinnande av den tyska självständigheten utåt i första hand knutet vid återvinnandet av en inre koncentration av vårt folks vilja.

Även rent tekniskt sett förefaller tanken på en tysk befrielse utåt absurd, så länge inte också den stora massan är beredd att träda i denna frihetstankes tjänst. Ur rent militär synpunkt skall framför allt varje officer vid den ringaste eftertanke inse, att man inte kan föra en strid utåt med studentbataljoner, utan att man härtill utom ett folks hjärnor också behöver deras knytnävar. Man får ej heller förglömma, att ett nationellt försvar, som endast stöder sig på de s. k. intellektuella kretsarna, bedriver en verklig rovdrift med oersättliga värden. Den unga tyska intelligensen, som hösten 1914 i krigsfrivilliga regementena mötte döden på Flanderns slätter, saknades sedermera bittert. Den var det bästa nationen ägde, och förlusten av densamma kunde inte ersättas under krigets fortgång. Men det är inte bara själva striden som är ogenomförbar, när de stormande bataljonerna inte se arbetarmassorna i sina led; även den tekniska förberedelsen är otänkbar utan en inre enhetlig vilja hos vår folkkropp. Just vårt folk, som måste framleva sitt liv utan vapen med de tusende blickarna från fredsfördraget i Versailles riktade på sig, kan träffa de tekniska förberedelserna för att uppnå frihet och mänskligt oberoende först när horden av inre spioner minskats ned till dem, vilkas medfödda karaktärslöshet tillåter dem att förråda vad som helst för de bekanta trettio silverpenningarna. Dem kan man i alla fall få bukt med. Däremot tyckas de miljoner vara oövervinnliga, vilka av politisk övertygelse motsätta sig den nationella resningen - oövervinnliga så länge som inte orsaken till deras motstånd, den internationella marxistiska världsåskådningen, bekämpas och tyckes ut ur deras hjärtan och hjärnor.

Det är alltså fullkomligt likgiltigt, ur vilken synpunkt man undersöker möjligheten att återerövra vårt statliga och nationella oberoende. Vare sig det gäller den utrikespolitiska förberedelsen, den tekniska rustningen eller själva striden, alltid kvarstår som förutsättningen för det hela, att vi först måste vinna vårt folks stora massa för tanken på vår nationella självständighet.

Men utan den yttre frihetens återupprättande betyder varje inre reform även i gynnsammaste fall blott ökningen av vår räntabilitet som koloni. Behållningen av varje s. k. ekonomiskt uppsving kommer våra internationella kontrollherrar tillgodo, och varje social förbättring ökar i bästa fall arbetsresultatet för dessa. Några kulturella framsteg komma över huvud inte att beskåras den tyska nationen; de äro alltför intimt knutna till en nations politiska oberoende och värdighet.

*

Om alltså Tysklands lyckosamma framtid är beroende av att vi vinna vårt folks breda massa för den nationella saken, då måste detta också vara den största och väldigaste uppgiften för en rörelse, vars verksamhet inte får begränsas till ögonblickets tillfredsställelse, utan måste pröva allt sitt görande och låtande med hänsyn till de sannolika följderna för framtiden.

Redan år 1919 voro vi på det klara med, att den nya rörelsen som sitt förnämsta mål måste sätta nationaliseringen av massorna.

Härur uppstod i taktiskt hänseende en hel rad fordringar i. För att vinna massorna för den nationella resningen är intet socialt offer för stort.

Vilka ekonomiska medgivanden man i våra dagar än gör arbetarna, stå de likväl inte i någon proportion till den vinst, hela nationen gör, om de bidra till att återskänka nationen de breda lagren. Endast kortsynt inskränkthet, som man tyvärr alltför ofta påträffar i våra företagarekretsar, kan betvivla, att det i längden inte kan ges något ekonomiskt uppsving för dem och därmed ej heller någon ekonomisk vinst, om den inre nationella solidariteten hos vårt folk inte blir återställd.

Om de tyska fackföreningarna under kriget hänsynslöst tillvaratagit arbetarnas intressen; om de till och med under kriget genom strejk avpressat de profitlystna företagarna uppfyllandet av arbetarnas krav; om de lika fanatiskt bekant sig till sin tyskhet, när det gällde det nationella försvarets intresse; och om de med samma hänsynslöshet givit fosterlandet, vad fosterlandet tillkommer, så skulle vi inte ha förlorat kriget. Hur löjligt små skulle inte alla, till och med de största ekonomiska medgivanden ha varit i jämförelse med den oerhörda betydelsen av att ha vunnit kriget!

Sålunda måste en rörelse, som har för avsikt att återge det tyska folket den tyske arbetaren, göra klart för sig, att ekonomiska offer över huvud taget inte spela någon roll i detta sammanhang, så länge ej det nationella näringslivets bestånd och oberoende därigenom hotas.

2. Den nationella uppfostran av den stora massan kan endast äga rum med hjälp av ett socialt uppsving, då uteslutande härigenom de allmänna ekonomiska förutsättningar kunna skapas, vilka tillåta den enskilda att få del av nationens kulturella värden.

3. Nationaliseringen av den stora massan kan aldrig ske genom halvhjet, genom att svagt betona en s. k. objektivitetsståndpunkt, utan genom hänsynlös och fanatiskt ensidig inriktning mot det mål, man föresatt sig att eftersträva. D. v. s. man kan inte göra ett folk "nationellt" i den betydelse, ordet har hos våra dagars borgarstånd, alltså

med så och så många inskränkningar, utan blott nationalistiskt med hela den våldsamhet, som ligger i ytterligheter. Gift kan endast fördrivas med motgift, och blott ett borgerligt sinnes jolmighet kan inbilla sig, att medelvägen leder till himmelriket.

Ett folks stora massa består varken av professorer eller diplomater. Det ringa abstrakta vetande, den äger, visar att dess mottaglighet snarare ligger på känslans område. Därpå är dess antingen positiva eller negativa inställning grundad. Den är blott mottaglig för en kraftyttring i en av dessa båda riktningar, och aldrig för en halvhet, som svävar mellan båda. Dess känslomässiga inställning är samtidigt en förutsättning för dess utomordentliga stabilitet. Tron är svårare att rubba än vetandet, kärleken är mindre ombytlig än aktningen, hatet är varaktigare än avogheten, och drivkraften till de våldsamaste omstörtningar här på jorden har i alla tider mindre legat i en vetenskaplig uppfattning, som behärskat massorna, än i en fanatism, som besjälade dem, och ofta i ett hysteri, som jagade dem framåt.

Den, som vill vinna den stora massan, måste känna till den nyckel, som öppnar dörren till dess hjärta. Den heter inte objektivitet, alltså svaghet, utan vilja och kraft.

4. Att vinna ett folks själ kan blott lyckas, när man vid sidan av den positiva kampen för de egna målen tillintetgör motståndaren till dessa mål.

I det hänsynslösa angreppet på en vedersakare har folket i alla tider sett beviset på, att den angripande har rätt; att avstå från att tillintetgöra motståndaren uppfattas däremot som tvivel på den egna rätten, ja, som ett tecken på egen orätt.

Massan är endast ett stycke natur, och den förstår inte, att två människor kunna trycka varandras händer, när de påstå, att de vilja tvärtom. Vad den önskar är den starkares seger och den svages tillintetgörande eller ovillkorliga underkastelse.

Nationaliseringen av massorna kan endast lyckas oss, när vid den positiva kampen om vårt folks själ de internationella giftspridarna blivit utrotade.

5. Alla tidens stora frågor äro ögonblickets frågor och utgöra endast följderna av bestämda orsaker. Bland dem alla har endast en orsaksbetydelse, nämligen frågan om bevarandet av nationens ras. Såväl människornas kraft som deras svaghet har sin upprinnelse endast i blodet. De folk, som inte inse och beakta betydelsen av sitt rasbiologiska ursprung, likna människor, som vilja lära mopsar vinthundens egenskaper utan att begripa, att varken vinthundens snabbhet eller pudelns läraktighet är någon inlärdd egenskap utan ligger i rasen. De folk, som avstå från att hålla sin ras ren, avstå därmed också från sin själs enhetlighet i alla dess yttringar. Splittringen i deras väsen är den naturnödvändiga följden av söndringen av deras blod, och förändringen av deras andliga och produktiva kraft är blott verkningen av deras förändrade rasegenskaper.

Den, som vill befria det tyska folket från dess ursprungligen väsensfrämmande yttringar och oarter av i dag, måste först frälsa det från den främmande upphovsmannen till dessa yttringar och oarter.

Utan ingående kännedom om rasproblemet, och därmed även om judefrågan, skall den tyska nationen aldrig kunna återuppstå.

Rasfrågan ger inte bara nyckeln till världshistorien utan till den mänskliga kulturen över huvud.

6. Inordnandet av vårt folks breda lager, som för närvarande tillhöra det internationella lägret, i en nationell folkgemenskap, betyder inte att avstå från

tillvaratagandet av berättigade ståndintressen. Skiljaktiga stånd- och yrkesintressen äro inte liktydiga med klasskillnad utan äro naturliga följdöreteelser av vårt ekonomiska liv. Yrkesgrupperingen står på intet sätt i vägen för en verklig folkgemenskap, ty denna består i nationens enhet i alla de frågor, som röra nationen som sådan.

Inordnandet av ett stånd, som blivit klass, i folkgemenskapen i staten försiggår inte genom att högre klasser stiga nedåt utan genom att de undre höjas. Denna procedur kan aldrig genomföras av en högre klass utan av den undre, som kämpar för likaberättigande. Det nuvarande borgarståndet blev inte införlivat med staten till följd av åtgärder från adelns sida utan genom egen handlingskraft under egen ledning.

Den tyske arbetaren kommer inte att upptas i den tyska folkgemenskapen med hjälp av ynkliga förbrödringsscener utan genom medveten höjning av sin sociala och kulturella nivå, intill dess en bro blivit slagen över de största klyftorna. En rörelse, som sätter denna utveckling som sitt mål, måste i första hand hämta sina anhängare ur arbetarlägret. Den får ta sin tillflykt till intelligensen, endast i den mån denna redan fullkomligt fattat det eftersträvade målet. Denna förvandling, och detta närmande kan inte genomföras på tio eller tjugo år, utan erfarenheten har visat, att processen omfattar flera decennier.

Det svåraste hindret för, att våra dagars arbetare skola kunna närma sig den nationella folkgemenskapen, ligger inte i hans ståndsmässiga bevakande av sina intressen utan i hans internationella folk- och fosterlandsfientliga ledning och inställning. Samma fackföreningar skulle under en fanatiskt nationell ledning kunna göra miljoner arbetare till högeligen värdefulla medlemmar av nationen utan hänsyn till de enstaka striderna i rent ekonomiska angelägenheter.

En rörelse, som på ärligt sätt vill återföra den tyske arbetaren till hans folk och rycka honom ur den internationella villfarelsen, måste på det kraftigaste protestera mot en fram för allt i företagarkretsar rådande uppfattning, som med folkgemenskap förstår arbetstagarens motståndslösa ekonomiska utlämnande åt arbetsgivaren, och som i varje försök att tillvarata arbetstagarens även berättigade ekonomiska existensintressen vill se ett angrepp på folkgemenskapen. Att företräda denna uppfattning är detsamma som att försvara en medveten lögn; folkgemenskapen ålägger ju inte bara den ena utan även den andra parten sina förpliktelser.

Lika säkert som en arbetare syndar mot en sann folkgemenskaps anda, när han, utan hänsyn till det gemensamma bästa och ett nationellt näringslivs bestånd, stödd på sin makt söker genomdriva orimliga krav, lika säkert bryter en företagare denna gemenskap, när han genom en omänsklig och utsugande drift missbrukar den nationella arbetskraften och roffar åt sig miljoner ur andras svett. Under sådana omständigheter har han ingen rätt att beteckna sig som nationell eller att tala om folkgemenskap, utan han är en egoistisk slyngel, som genom att skapa socialt missnöje provocerar fram strider, vilka nödvändigtvis måste lända nationen till skada.

Den reservoar, ur vilken den unga rörelsen skall hämta sina anhängare, blir alltså i första hand den stora massan av arbetstagare. Det gäller att rycka dem ur den internationella villfarelsen, befria dem ur deras sociala nöd och kulturella elände och överföra dem till folkgemenskapen som en värdefull, enig, nationellt kännande och tänkande faktor.

Om det i de nationella intelligenskreterna finns människor, som känna varmt för sitt folk och dess framtid, och som äro uppfyllda av den djupaste insikt om betydelsen av

striden om denna massas själ, äro de hjärtligt välkomna i denna rörelses led som en värdefull andlig ryggrad. Att vinna den borgerliga valboskapen får däremot aldrig vara målet för denna rörelse. Den skulle i så fall belasta sig själv med en massa, som i enlighet med hela sitt väsen skulle förlama propagandan bland de breda lagren. Tanken att sammanföra folkets olika skikt inom rörelsens ram må teoretiskt vara aldrig så vacker – häremot talar likvisst det faktum, att man genom psykologisk påverkan av borgerliga massor vid allmänna demonstrationer väl kan framkalla stämningar, ja, till och med sprida upplysning, men inte får sådana karaktärsegenskaper eller rättare sagt oarter att försvinna, som behövt århundraden för sin tillkomst och utveckling. Skillnaden i fråga om den ömsesidiga kulturella nivån och den ömsesidiga ställningen till frågor av ekonomiskt intresse är för närvarande så stor, att den genast skulle inverka hämmande, så snart demonstrationsruset förflyktigats.

Slutligen är inte målet att företa en omvälvning inom det nationella lägret utan att vinna det antinationella.

Och denna synpunkt är, när allt kommer omkring, den utslagsgivande för hela rörelsens taktiska inställning.

7. Detta ensidiga, men därigenom klara och tydliga ställningstagande måste ta sig uttryck i rörelsens propaganda och blir å andra sidan självt befrämjat av propagandaskäl.

Om propagandan för rörelsen skall bli effektiv, måste den vända sig blott åt ett håll, då den i annat fall, på grund av den olika andliga utbildningen i de båda lägren, antingen blir oförstådd av den ena parten eller av den andra anses självklar och därmed alltför ointressant.

Själva uttryckssättet och tonen kan inte verka lika övertygande på två så extrema skikt. Om propagandan avstår från kärnfullhet i uttryckssättet, kan den inte finna vägen till den breda publikens känslor. Använder den däremot i ord och åthävor en plumphet, som motsvarar massans känsloliv och dess uttryck, blir den avvisad av den s. k. intelligensen såsom rå och ordinär. Bland hundra s. k. talare finns det knappt tio, som skulle vara i stånd att med samma effekt i dag tala för en publik av gatsopare, smeder, rörläggare o. s. v. och i morgon hålla ett föredrag med absolut samma tankegång inför ett auditorium av universitetsprofessorer och studenter. Bland tusen talare ges det kanske en enda, som är i stånd att samtidigt tala till smeder och professorer i en form, som inte bara motsvarar båda parternas uppfattningsförmåga utan också har lika gynnsam inverkan på båda eller rentav rycker dem med sig till en brusande bifallsstorm. Man får aldrig förlora ur sikte, att även den vackraste tanken i en sublim teori i de flesta fall endast kan utbredas av de små och de minsta andarna. Det kommer inte an på vad den geniale skaparen av en ide haft i sikte, utan vad, i vilken form och med vilken effekt förkunnarna av denna ide meddela den breda massan.

Den starka reklamkraften hos socialdemokratien, ja, hos hela den marxistiska rörelsen över huvud, berodde till stor del på enhetligheten av och därmed ensidigheten hos den publik, den vände sig till. Ju märkbart enfaldigare, ja, inskränktare, dess tankegång var, desto lättare mottogs och uppfattades den av en folkmassa, vars andliga nivå stod i jämnhöjd med vad som serverades.

Härur framgick en enkel och klar linje för den nya rörelsen: Propagandan bör till innehåll och form vara avpassad för den stora massan, och dess riktighet bör uteslutande bedömas efter dess verkan.

På ett folkmöte med de breda lagren talar inte den talare bäst, som andligen står mest i jämnhöjd med den närvarande intelligensen, utan den, som förstår att erövra massans hjärta.

När någon av intelligensen är närvarande vid ett dylikt möte och denne trots talarens synbara inverkan på de undre skikt, han vill erövra, likväl småaktigt kritiserar talets andliga nivå, bevisar han därmed, att han är fullkomligt inkompetent att tänka, och att hans person är utan värde för den unga rörelsen. Denna har användning endast för sådana intellektuella, som förstått så mycket av rörelsens uppgift och mål, att de kunna bedöma även propagandans verksamhet uteslutande efter dess framgång och inte efter de intryck, den gör på honom själv. Ty propagandan bör inte verka som underhållning för redan i och för sig nationellt sinnade människor, utan skall söka vinna vår nations fiender, för såvitt de äro av vårt blod.

I allmänhet skulle nu inom den unga rörelsen den tankegång, jag redan i korthet sammanfattat på tal om krigspropagandan, bli bestämmande och utslagsgivande för sättet och genomförandet av dess eget upplysningsarbete.

Att den var riktig, har dess framgång bevisat.

8. Målet för en politisk reformrörelse kommer aldrig att uppnås genom upplysningsarbete eller genom påverkan av de maktägande, utan endast genom erövrandet av den politiska makten. Varje världsomfattande ide har inte bara rätt utan även plikt att försäkra sig om de medel, som möjliggöra genomförandet av dess principer. Framgången är den enda jordiska domaren rörande det berättigade eller ej i ett dylikt, förehavande, varvid med framgång inte, som under år 1918, menas erövrandet av makten i och för sig, utan de för nationen välsignelserika verkningarna härav. Sålunda kan man inte anse en statskupp lyckad - som tanklösa åklagare i våra dagars Tyskland tro - när revolutionärerna lyckats ta statsmakten i besittning, utan först när genom förverkligandet av de avsikter och mål, som lagts till grund för en dylik revolutionär handling, mer välsignelse uppstår för nationen än under den föregående regeringen. Något som inte precis kan sägas om den "tyska revolutionen", som bovstreckat hösten 1918 kallas av sina gärningsmän.

Men om erövrandet av den politiska makten utgör förutsättningen för det praktiska genomförandet av reformatoriska avsikter, då måste en rörelse med reformatoriska avsikter från första dagen av sin tillvaro känna sig som en rörelse för massan och inte som ett litterärt tesällskap eller en kälkborgerlig kugelklubb.

9. Den unga rörelsen är till sitt väsen och sin inre organisation antiparlamentarisk, d. v. s. den tar både i allmänhet och i fråga om sin inre uppbyggnad avstånd från en majoritetsprincip, som degraderar ledaren till enbart verkställare av andras vilja och åsikter. Rörelsen hävdar i stort som smått grundsatsen om ledarens ovillkorliga auktoritet parad med största ansvar.

De praktiska följderna av denna grundsats äro nedanstående:

Ordföranden för en lokalavdelning tillsättes av sin närmast överordnade ledare och blir själv den ansvarige ledaren av lokalavdelningen. Samtliga kommittéer stå under hans befäl och inte tvärtom. Det finns inga valutskott, endast arbetsutskott. Arbetet fördelas av den ansvarige ledaren, ordföranden. Samma princip gäller för den närmast högre organisationen, distriktet, kretsen eller provinsen. Ledaren tillsättes alltid

uppifrån och erhåller samtidigt oinskränkt fullmakt och auktoritet. Blott ledaren av partiet i sin helhet väljes av stadgeenliga skäl på generalkongressen. Han är rörelsens absoluta ledare. Samtliga utskott äro underordnade honom, och inte han utskottet. Det är han, som bestämmer, och som således också bär ansvaret på sina axlar. Det står anhängarna av rörelsen fritt att vid ett nytt val ställa honom till ansvar och fråntaga honom hans ämbete, för såvitt han förbrutit sig mot rörelsens principer eller illa tjänat dess intressen. I hans ställe träder då en dugligare, ny man, med samma auktoritet och samma ansvar.

Det är en av rörelsens viktigaste uppgifter att göra denna princip till ledande, inte bara inom sina egna led utan också för staten i dess helhet.

Den, som vill vara ledare, har samtidigt den högsta oinskränkta auktoriteten och det yttersta och tyngsta ansvaret. Den, som inte är i stånd härtill eller är för feg att bära följderna av sina handlingar, duger inte till ledare. Blott hjälten är kallad därtill.

Mänsklighetens kultur och framåtskridande är inte en produkt av majoriteten utan beror uteslutande på genialiteten och handlingskraften hos personligheten.

Att uppodla dylika och insätta dem i deras rättigheter är en av förutsättningarna för, att vårt folk skall återvinna sin storhet och sin makt.

Men därmed är rörelsen antiparlamentarisk, och till och med dess deltagande i en parlamentarisk institution kan endast innebära en avsikt att förstöra och avlägsna denna inrättning, i vilken vi se ett av mänsklighetens svåraste förfallssymtom.

10. Rörelsen avböjer varje ställningstagande till frågor, som antingen ligga utom ramen för dess politiska arbete eller som äro utan principiell betydelse för densamma. Dess uppgift är inte att vara en religiös reformation utan en politisk reorganisation av vårt folk. Den ser i båda de religiösa bekännelserna lika värdefulla stöd för vårt folks bestånd och bekämpar därför de partier, som vilja nedsätta denna grundval för en sedligt religiös och moralisk norm för vår folkkropp till att bli ett redskap för deras partiintressen.

Rörelsen ser inte sin uppgift i återställandet av en viss bestämd statsform och i kampen mot en annan, utan i skapandet av de principiella fundament, utan vilka varken republik eller monarki i längden kan bestå. Dess mission ligger inte i att grunda en monarki eller befästa en republik utan i att skapa en germansk stat.

Frågan om denna stats yttre utformning är inte av principiell betydelse utan bestämmes endast av frågan om den praktiska ändamålsenligheten.

Hos ett folk, som väl en gång förstått de stora problemen i och uppgifterna för sin tillvaro, skola frågorna om de yttre formaliteterna inte längre ge upphov till inre strider.

11. Rörelsens inre organisation är en ändamålsenlighets- och inte en principfråga.

Den bästa organisationen är inte den, som inskjuter det största utan det minsta antalet förmedlare mellan en rörelsens ledning och dess enskilda anhängare. Ty organisationens uppgift är att förmedla en viss ide - som ursprungligen alltid härstammar från en enda människas hjärna - till ett flertal människor ävensom att kontrollera dess tillämpning i praktiken.

Organisationen är således i alla avseenden endast ett nödvändigt ont. I bästa fall är den ett medel för ändamålet, i sämsta fall självändamål.

Eftersom världen frambringa fler mekaniska naturer än ideella, bruka formerna för organisationen ha lättare att ta gestalt än idéerna själva.

Vägen för varje ide, särskilt med reformatorisk karaktär, som strävar efter att förverkligas, är i stora drag följande:

En genial tanke uppstår hos en människa, som känner sig kallad att meddela sin upptäckt till den övriga mänskligheten. Han predikar sin lära och vinner så småningom en bestämd krets av anhängare. Detta sätt att direkt och personligt sprida sina idéer till sina medmänniskor är det mest idealiska och naturliga. Allteftersom antalet av den nya lärans anhängare ökas, blir det så småningom omöjligt för idéens upphovsman att i fortsättningen personligen utöva direkt inflytande på sina otaliga anhängare, att föra dem och leda dem. I samma mån, som till följd av församlingens tillväxt den direkta och kortaste kommunikationen avkopplas, inträder nödvändigheten av en förmedlande länk: det ideala tillståndet tar därmed slut och ersättes med den tyvärr oundvikliga organisationen. Mindre underavdelningar bildas, vilka i den politiska rörelsen t. ex. som lokalavdelningar komma att utgöra groddcellerna för den senare organisationen.

Denna uppdelning får likväl - om inte lärans enhetlighet skall gå förlorad - alltid äga rum först när den andliga grundläggarens auktoritet och den av honom upprättade skolan kunna anses som obetingat erkända. Den geopolitiska betydelsen av en central medelpunkt för en rörelse kan härvid inte överskattas. Redan blotta existensen av en dylik, med det magiska skimret av ett Mecka eller Rom omgiven plats, kan i längden förläna en rörelse den kraft, som ligger i den inre enhetligheten och i erkännandet av en toppunkt, som representerar denna enhet.

Därför får man vid bildandet av de första organisatoriska groddcellerna aldrig glömma att inte bara slå vakt om den plats betydelse, varifrån idéen ursprungligen utgått, utan höja den till skyarna. Denna höjning av rörelsens utgångspunkt och operationsbasis till en moralisk och ideellt dominerande nivå måste äga rum i samma mån, som de otaliga lägsta groddcellerna kräva nya sammanslutningar i organisatoriska former.

Ty liksom de enskilda anhängarnas växande antal och omöjligheten av en fortsatt direkt kommunikation med dem leder till bildandet av underavdelningar, tvingar den slutliga oerhörda ökningen av dessa understa organisationsformer å sin sida till grundandet av överavdelningar, vilka man politiskt kan beteckna som krets- eller distriktsföreningar.

Lika lätt, som det måhända ännu är att upprätthålla den ursprungliga centralens auktoritet gentemot de understa lokalavdelningarna, lika svårt kommer det att bli att bevara denna ställning gentemot de högre organisationsformer, som nu bildas. Detta är emellertid förutsättningen för en rörelses enhetliga bestånd och därmed för genomförandet av en ide.

När slutligen även dessa stora förmedlande länkar sammanslutas till nya organisationsformer, växer ytterligare svårigheten att gentemot dem säkerställa den ursprungliga hemortens och dess skolas absolut ledande karaktär.

Därför böra de mekaniska formerna av en organisation utökas endast i samma mån, som centralens andligt ideella auktoritet synes garanterad. I fråga om politiska skapelser kan denna garanti ofta anses säkrad genom den praktiska makten.

Härur uppstodo följande riktlinjer för rörelsens inre uppbyggnad:

a) Koncentrationen av hela arbetet till en enda ort: München. Grundandet av en församling av absolut pålitliga anhängare samt en skola för idéens vidare utbredning. Uppnående av erforderlig auktoritet för framtiden genom största möjliga påtagliga framgång på denna enda plats.

För att göra rörelsen och dess ledare kända var det nödvändigt att inte bara rubba tron på den marxistiska lärans oövervinnlighet på en för alla synlig plats, utan också att bevisa möjligheten av en rörelse med motsatta syften.

b) Bildandet av lokalavdelningar först när centralledningens i München auktoritet kan anses som obetingat erkänd.

c) Bildandet av krets-, provins- eller landsföreningar följer likaledes inte närmast efter behov utan efter vunnen säkerhet för ett obetingat erkännande av centralen.

Vidare är organisationsarbetets genomförande beroende på vilka personer, som kunna tänkas lämpliga som ledare. Härvid kan man gå två vägar:

a) Rörelsen förfogar över de nödiga penningmedlen för värvande och utbildning av personer lämpliga att sedermera bli ledare. Det härigenom erhållna materialet insättes därefter systematiskt efter taktiska och övriga ändamålsenlighetssynpunkter.

Denna väg är den lättaste och snabbaste; den kräver emellertid stora penningmedel, emedan detta ledarematerial är i stånd att arbeta för rörelsen endast om det är avlönat.

b) Rörelsen är till följd av brist på penningmedel inte i stånd att insätta avlönade ledare, utan är till en början hänvisad till sådana, som göra det för ärans skull.

Denna väg är långsammare och besvärligare.

Rörelsens ledning måste låta stora områden ligga i lägervall, såvida inte ur medlemmarnas krets någon framträder, som är kompetent och villig att ställa sig till ledningens förfogande för att organisera och leda rörelsen på ifrågavarande distrikt.

Det kan inträffa, att inom stora distrikt ingen lämplig person kan uppdrivas, under det att på andra platser däremot två eller till och med tre synas nästan lika lämpliga. Den svårighet, en dylik utveckling innebär, är stor och kan endast efter mariga ar övervinnas.

Men alltid är och förblir förutsättningen för den taktiska organisationen, att man lyckas finna den man, som är lämplig att leda denna.

Lika värdelös som en armé trots all sin organisation är utan officerare, lika värdelös är en politisk organisation utan motsvarande ledare.

Det är bättre för rörelsen att avstå från att bilda en lokalavdelning än att en organisation misslyckas, därför att en viljekraftig och framåtdrivande ledarepersonlighet saknas.

För att bli ledare fordras inte bara vilja utan också förmåga, varvid likväl vilje- och handlingskraft måste tillmätas en större betydelse än genialiteten som sådan, och det värdefullaste är en förening av förmåga, beslutsamhet och uthållighet.

12. En rörelsens framtid betingas av den fanatism, ja, intolerans, varmed dess anhängare hävda den som den enda riktiga och genomdriva den gentemot andra sammanslutningar av liknande slag.

Det är ett stort fel att tro, att en rörelsens styrka ökas genom sammanslagning med andra av likartad natur. Varje utvidgning på denna väg betyder visserligen till en början en ökning av det yttre omfånget och därigenom i en yttlig betraktares ögon

också av makten, men i verkligheten övertar den blott fröna till ett sedermera verksamt inre försvagande.

Ty man kan prata hur mycket som helst om två rörelsers samhörighet; den existerar i alla fall inte. Eljest skulle det i praktiken inte ges två utan endast en rörelse. Och det är ganska likgiltigt, vari skillnaden består; om den också bara låga i den olika kompetensen hos ledningen - den finns där i alla fall. Den naturliga lagen för all utveckling tillåter inte, att man kopplar samman två olikartade skapelser, utan den starkares seger och den därav föranledda striden kan ensamt förmå öka segrarens kraft och styrka.

Det må vara, att man genom sammanslagning av två likartade politiska partiskapelser uppnår vissa fördelar för ögonblicket; men i längden är varje på sådant sätt vunnen framgång orsaken till sedermera framträdande inre svagheter.

En rörelsens omfattning säkerställas uteslutande genom den ohämmade utvecklingen av dess inre kraft och genom dess ständiga tillväxt intill den slutliga segern över alla konkurrenter.

Ja, man kan säga, att dess inre styrka och därmed hela existensberättigande endast så länge är stadd i ökning, som den erkänner stridens princip som förutsättning för sin utveckling, och att den överskridit höjdpunkten för sin förmåga i samma ögonblick som den fullständiga segern lutar åt dess håll.

Det är alltså bara nyttigt för en rörelse att eftersträva denna seger i en form, som inte leder till ögonblicklig framgång, utan som genom en av hårdnackad ofördragsamhet förorsakad långvarig strid i stället skänker en långvarig växttid.

Rörelser, som för sin tillväxt uteslutande ha att tacka den s. k. sammansmältningen med liknande bildningar och alltså grunda sin styrka på kompromisser, likna drivhusplanter. De skjuta i höjden, men sakna kraft att trotsa århundraden och utstå svåra stormar.

Storheten hos varje mäktig organisation, som förkroppsligar en ide här i världen, ligger i den religiösa fanatism, med vilken den hävdar sig, intolerant mot alla andra och fanatiskt övertygad om att själv ha rätt. När en idé i och för sig är riktig och på så sätt rustad, tar upp kampen här på jorden, är den oöverbunnlig, och varje förföljelse skall endast leda till att stärka den inåt.

Kristendomens storhet låg inte i några försök till förlikningshandlingar med likartade filosofiska åskådningar under antiken, utan i den obönhörliga, fanatiska förkunnelsen och hävdandet av den egna läran.

Det skenbara försprång, som rörelsen uppnår genom sammanslagning, uppvägas mer än väl genom den ständiga krafttillväxten hos den lära, som förblir oberoende och förfäktar sig själv och sin organisation.

13. Rörelsen skall principiellt uppfostra sina medlemmar så, att de i striden inte se några lösa linjer utan det, de själva eftersträva. De skola alltså inte frukta motståndarnas fiendskap utan uppfatta den som förutsättningen för sitt eget existensberättigande. De skola inte sky, utan tvärtom längta efter det hat, som fienderna till vår nationalitet och vår världsåskådning och dess yttringar skall bestå dem. Till yttringarna av detta hat hör också lögn och förtal.

Den, som inte blir bekämpad i de judiska tidningarna, alltså förtalad och smäddad, är inte någon anständig tysk och inte någon sann nationalsocialist. Den bästa

gradmätaren för värdet av hans sinnelag, uppriktigheten i hans övertygelse och kraften hos hans vilja är den fiendskap, som visas honom från vårt folks dödsfiendes sida.

Anhängarna av rörelsen, och i vidare bemärkelse hela befolkningen, måste om och om igen göras uppmärksamma på, att juden alltid ljuger i sina tidningar, och att till och med om någon gång en sanning skulle förekomma, den i så fall endast tjänar till att täcka en större förfalskning och således i sin tur är en medveten osanning. Juden är lögnens store mästare, och lögn och bedrägeri äro hans vapen i striden.

Varje judiskt förtal och varje judisk lögn är ett hedrande ärr på våra kämpars kroppar.

Den, som blir mest förtalad, står oss närmast, och den, de ägna sitt dödligaste hat, är vår bästa vän.

Den, som på morgonen öppnar en judisk tidning utan att finna, att han själv blivit förtalad däri, har inte använt den föregående dagen på nyttigt sätt; ty om så varit fallet, skulle han ha förföljts, smädats, förtalats, förolämpats och smutskastats av juden. Och endast den, som verksamt inskrider mot denne dödsfiende till vår nationalitet och varje arisk mänsklighet och kultur, kan vänta sig få se denna ras förtal och därmed detta folks strid riktat också mot sig.

När dessa principer gått våra anhängare i blodet, skall rörelsen bli orubblig och oövervinnlig.

14. Rörelsen skall med alla medel befordra aktningen för personligheten; man får aldrig glömma, att i det personliga värdet ligger värdet av allt mänskligt, att varje ide och varje prestation är resultatet av en människas skapande kraft, och att beundran för det stora inte bara utgör en tacksamhetsbetygelse mot detta utan också slingrar ett enande band kring de tackande.

Personligheten kan inte ersättas; i all synnerhet när den inte förkroppsligar det mekaniska utan det kulturskapande elementet. Lika litet som en berömd mästare kan ersättas genom att en annan åtar sig fullbordandet av hans halvfärdiga målning, lika litet kan den store diktaren och tänkaren, den store statsmannen och den store fältherren ersättas. Ty deras verksamhet ligger alltid på konstens område; den är inte mekaniskt inlärd utan av gudomlig nåd medfödd.

De största omvälvningarna och landvinningarna här på jorden, de största kulturella prestationerna, de odödliga stordåden på statskonstens område o. s. v., alla äro de för evigt och oskiljbart förknippade med ett namn och representeras genom detta. Att avstå från att hylla en stor ande är liktydigt med förlusten av den ofantliga kraft, som strömmar ur namnen på alla stora män och kvinnor.

Detta vet juden allra bäst. Just han, vars stora män blott äro stora i att tillintetgöra mänskligheten och dess kultur, sörjer för deras avgudiska beundran. Andra folks vördnad för sina egna stora andar söker han däremot framställa som något ovärdigt och stämplar den som "personkult".

Så snart ett folk blir så fegt, att det faller offer för denna judiska fräckhet och förmätenhet, avstår det från den väldigaste kraft det äger; ty denna beror inte på aktningen för massan, utan på vördnaden för geniet och på upphöjandet av och uppbyggandet på detta.

När människohjärtan brista och människosjälur förtvivla, då blicka ur det förgångnas dunkel de stora män, som övervunnit nöd och sorg, vanära och elände, andlig ofrihet och kroppsligt tvång, ned på dem och räcka sina eviga händer åt de misströstande dödliga!

Ve det folk, som blygs för att fatta dem!

Under första tiden av vår rörelses tillkomst pinade oss ingenting så mycket, som att vårt namn var betydelselöst och okänt, varigenom vår framgång äventyrades. På den tiden, då ofta blott sex, sju eller åtta personer kommo samman för att lyssna till talarens ord, var det svårt att i denna lilla krets väcka och vidmakthålla tron på rörelsens mäktiga framtid.

Man må betänka, att sex eller sju man, idel namnlösa, fattiga satar, sammanslutit sig i avsikt att bilda en rörelse, som en gång skulle lyckas med det, som hittills hade misslyckats för väldiga masspartier, nämligen att återupprätta ett tyskt rike med ökad makt och härlighet. Om man på den tiden hade angripit oss, ja, om man också bara hade skrattat ut oss, så skulle vi i bägge fallen ha varit lyckliga. Ty det nedslående låg i att man fullständigt ignorerade oss. Och härav led jag på den tiden allra mest.

När jag kom in i denna fåtaliga krets, kunde man inte tala om något parti och ännu mindre om en rörelse. Jag har redan skildrat mina intryck från mitt första sammanträffande med denna lilla förening. Jag hade under de därpå följande veckorna tid och tillfälle att studera dess till en början omöjliga "parti"-skapelse. Gudarna ska veta, att bilden var beklämmande. Där fanns ingenting, absolut ingenting att ta på. Ett parti till namnet, vars arbetsutskott praktiskt taget utgjorde hela medlemsantalet, var det i verkligheten detsamma, som det försökte bekämpa: ett parlament i smått. Också här var det omröstningar; och om de stora parlamenten i månadtal kunde skrika sig hessa över större problem, så kunde man i denna lilla cirkel hålla en ändlös palaver angående besvarandet av ett lyckligen anlänt brev!

Allt detta hade allmänheten naturligtvis inte reda på. I München kände inte en människa ens namnet på detta parti, utom de fåtaliga anhängarna och deras tunnsådda bekanta.

Varje onsdag hölls på ett kafé ett s. k. utskottsmöte, och en gång i veckan var det diskussionsafton. Eftersom "rörelsens" hela medlemsantal var representerat i utskottet, voro personerna naturligtvis alltid desamma. Det var nödvändigt att äntligen spränga den lilla kretsen, vinna nya anhängare och framför allt till varje pris göra rörelsens namn känt.

Vi använde därvid följande teknik:

Varje månad, sedermera var fjortonde dag, försökte vi hålla ett "möte". Inbjudningarna härtill skrevs på maskin eller delvis för hand på små lappar och utdelades, resp. utburos, de första gångerna av oss själva. Var och en vände sig till sin bekantskapskrets för att övertala en eller annan att besöka dessa sammankomster.

Resultatet var bedrövtligt. Jag erinrar mig ännu, hur jag så älv under denna första tid en gång bar ut ända till åttio dylika lappar, och hur vi så på kvällen väntade på de folkmassor, som skulle komma.

Med en timmes försening måste slutligen "ordföranden" för klara "mötet" öppnat. Vi voro åter sju man, samma gamla sju. Nästa gång läto vi en pappershandel i München maskinskriva och duplicera inbjudningarna. Resultatet utgjordes vid nästa sammanträde av några åhörare till. Så steg antalet långsamt från elva till tretton, därefter till sjutton, till tjugotre och till trettiofyra åhörare.

Genom små penninginsamlingar i kretsen av oss fattiga satar skaffade vi ihop så mycket pengar, att vi slutligen i den på den tiden neutrala "Münchener Beobachter" kunde annonsera om ett sammanträde. Resultatet var denna gång i sanning

förvånansvärt. Vi hade förlagt mötet till Münchener Hofbräuhauskeller (inte att förväxla med Hofbräuhaus-Festsaal), en liten sal, som på sin höjd kunde rymma etthundratrettio personer. Mig föreföll detta rum som en jättehäll, och var och en av oss undrade ängsligt, om det skulle lyckas oss att denna afton fylla den "mäktiga" byggnaden med folk.

Klockan sju voro etthundraelva personer närvarande, och mötet förklarades öppnat.

En Münchenprofessor höll huvudanförandet, och som andre talare skulle jag för första gången uppträda offentligt.

Partiets dåvarande ordförande, herr Harrer, ansåg det hela som ett stort vågspel. Denne i övrigt präktige man hade nu en gång fått för sig, att jag visserligen kunde åtskilligt, bara inte tala. Även sedermera var det omöjligt att rubba denna hans åsikt.

Men det gick inte, som han hade tänkt sig. Jag hade fått tjugo minuter att tala på vid detta mitt första offentliga uppträdande.

Jag talade i trettio minuter, och vad jag förut, utan att veta det, likväl haft en inre känsla av, bevisades nu genom verkligheten: jag kunde tala! Efter trettio minuter voro människorna i den lilla salen elektriserade, och hänförelsen yttrade sig först och främst däri., att min vädjan till de närvarandes offervilja ledde till, att vi fingo in trehundra mark. Härigenom voro vi befriade från ett stort bekymmer. Vårt finansiella betryck var på den tiden så stort, att vi inte hade råd att låta trycka rörelsens programpunkter eller ens att ge ut flygblad. Nu var grundplåten lagd till en liten fond, ur vilken åtminstone det nödtorftigaste och nödvändigaste kunde bestridas.

Men också i ett annat hänseende var resultatet av detta första stora möte betydande.

Jag hade vid den tiden börjat tillföra arbetsutskottet ett antal unga friska krafter. Under min mångåriga militärtjänstgöring hade jag lärt känna en hel mängd trogna kamrater, som nu så småningom, till följd av min övertalning, gingo med i rörelsen. Det var idel handlingskraftiga unga män, vana vid disciplin och från sin soldattid uppvuxna i principen: ingenting är omöjligt, och man kan allt vad man vill.

Hur nödvändig en dylik tillförsel av nytt blod var, kunde jag redan efter ett par veckor konstatera.

Partiets dåvarande ordförande, herr Harrer, var egentligen journalist och som sådan säkerligen allsidigt utbildad. Likväl hade han en för en partiledare utomordentligt allvarlig brist: han var ingen mötestalare. Hur pinsamt samvetsgrant och noggrant hans arbete än var, så saknade det likväl - kanske just på grund av att han inte hade någon större talartalang - all högre flykt. Herr Drexler, den dåvarande ordföranden för avdelningen i München, var en enkel arbetare och som talare likaledes obetydlig, och dessutom inte soldat. Han hade ingen värnplikt bakom sig, hade ej heller varit soldat under kriget, så att han, som till hela sin läggning var svag och osäker, saknade den enda skola, som kunde göra män av villrådiga och vakliga naturer. Således voro de båda herrarna inte gjorda av ett virke, som satte dem i stånd inte bara att i sina hjärtan hysa en fanatisk tro på rörelsens seger utan också att med orubblig energi och, om nödvändigt, med brutal hänsynslöshet övervinna de hinder, som kunde ställa sig i vägen för den nya idéens frammarsch. Härtill passade blott sådana naturer, hos vilka kropp och själ hade tillägnat sig de militära dygderna, och vilka man måhända bäst kan beteckna sålunda: snabba som vinthundar, sega som läder och hårda som stål.

Själv var jag på den tiden fortfarande soldat. Mitt yttre och inre hade under nära sex år blivit så präglad därav, att jag till en början torde ha verkat främmande i denna krets.

Jag hade glömt bort sådana talesätt som: "Det går inte" eller "Det kommer aldrig att gå"; "Det vågar man inte", "Det är för riskabelt" o. s. v.

Det var naturligtvis en farlig sak. I 1920 års Tyskland kunde man i många trakter inte drömma om ett nationellt möte, som vågade appellera till den stora massan och offentligen inbjuda till besök. Deltagarna i ett sådant möte blevo slagna blodiga och bortjagade. D. v. s. det fordrades inte så mycket härför: ty även det största "borgerliga massmöte" brukade skingras av en handfull kommunister och springa som harar för hunden. Lika litet som de röda togo notis om en dylik borgerlig pratmakarklubb, vars inre harrolöshet och ofarlighet de hade bättre reda på än medlemmarna själva, lika beslutna voro de att med alla medel krossa den rörelse, som syntes dem farlig - det verksammaste i dylika fall har i alla tider varit terrorn, våldet.

Mest förhatlig för de marxistiska folkbedragarna måste den rörelse bli, vars bestämda mål var att vinna den massa, som hittills uteslutande stått i tjänst hos de internationella, marxistiska jude- och börspartierna. Redan titeln "Tyska arbetarpartiet" verkade utmanande. Man kunde därför lätt föreställa sig, att vid första lämpliga tillfälle bråket med de då ännu segerdruckna, marxistiska pådrivarna skulle komma i gång.

I den dåvarande rörelsens lilla krets hyste man också en viss rädsla för en dylik strid. Man ville så litet som möjligt uppträda offentligt av fruktan för stryk. Man såg i andanom det första stora mötet sprängt och rörelsen därmed satt ur spelet för alltid. Jag hade en svår ställning, eftersom jag hyste den uppfattningen, att man inte skulle undvika denna kamp, utan tvärtom gå den tillmötes och i denna avsikt iföra sig den enda rustning som skyddar mot våldet. Terrorn kan inte brytas med andliga vapen, endast med terror. Det första mötets framgång stärkte min ställning i detta hänseende. Man fick mod att anordna ett andra, redan i något större skala.

I oktober 1919 ägde det andra stora mötet rum i Eberlbräukeller. Ämne: Brest-Litovsk och Versailles. Som talare uppträdde fyra herrar. Jag själv talade nästan en timme, och framgången var ännu större än vid det första mötet. Antalet besökare hade stigit till över etthundratrettio. Ett försök att störa blev av mina kamrater genast kvävt i sin linda. Orosstiftarna fingo stryk och blevo kastade utför trappan med bulor i huvudet.

Fjorton dagar senare hölls ett nytt möte i samma sal. Antalet besökare hade stigit till över etthundrasjuttio - salen var välfylld. Jag talade även nu, och åter var min framgång större än vid föregående möte.

Jag påyrkade, att man skulle ta en större sal. Till sist funna vi en sådan i andra änden av staden i "Deutsches Reich" vid Dachhauer Strasse. Det första mötet i den nya lokalen var mindre besökt än det närmast föregående: knappt etthundrafyrtio personer. Arbetsutskottets mod började åter sjunka, och de eviga tvivlarna trodde, att det ringa deltagandet berodde på våra alltför täta propagandamöten. Det kom till häftiga meningsutbyten, under vilka jag hävdade, att en stad med sjuhundratusen invånare inte bara kunde stå ut med ett möte var fjortonde dag, utan tio i veckan; att man inte finge låta vilseleda sig av tillfälliga motgångar, att den inslagna vägen var den rätta, och att man förr eller senare måste lyckas, om man bara höll ut. Över huvud taget var hela denna tid vintern 1919-1920 en enda kamp för att stärka tilliten till den nya rörelsens segrande makt och stegra den till en fanatism, som likt tron kunde försätta berg.

Redan nästa möte i samma sal gav mig rätt. Antalet åhörare hade stigit till över tvåhundra, och den yttre såväl som den finansiella framgången var obestridlig.

Jag yrkade på, att man genast skulle utlysa ett nytt möte. Detta ägde rum fjorton dagar senare, och åhörarskaran steg till över tvåhundra och trettio personer.

Fjorton dagar därefter sammankallade vi för sjunde gången den unga rörelsens anhängare och vänner, och samma sal kunde nu knappt rymma dem alla - de voro nu över fyrahundra.

I dessa dagar fick den unga rörelsen sin inre utformning. Härvid förekom i vår lilla krets ofta mer eller mindre häftiga tvister. Liksom nu anmärkte man redan på den tiden från olika håll småaktigt på, att den unga rörelsen betecknade sig som parti. I en dylik uppfattning har jag alltid endast sett ett bevis för vederbörandes praktiska oduglighet och andliga litenhet. Det var och är alltid de människor, som inte kunna skilja det yttre från det inre, och som försöka mäta en rörelses värde efter de svulstigt klingande beteckningarna, varvid olyckligtvis fädernas ordsfatt blir mest lidande.

Det var på den tiden svårt att klargöra för folk, att varje rörelse, så länge den inte uppnått seger för sina idéer och därmed sitt mål, är ett parti, om den också tusen gånger lägger sig till med ett annat namn.

När en människa praktiskt vill genomföra en djärv tanke, vars förverkligande synes ligga i hans medmänniskors intresse, måste han först söka anhängare, som äro beredda att verka för hans avsikter. Och även om han endast hade för avsikt att förintä det nuvarande partiväsendet och göra slut på splittringen, så äro de, som företråda denna åskådning och förkunna detta beslut, själva ett parti, ända tills målet är nått. Det är hårklyverier och spegelfäkteri, när en perukförsedd folklig teoretiker, vars praktiska resultat står i omvänt förhållande till hans vishet, inbillar sig kunna ändra den karaktär, varje ung rörelse äger som parti, genom en ändring av dess beteckning.

Tvärtom.

Om något är ofolkligt, så är det detta bollande med särskilt gammalgermanska glosor, som varken passa i vår tid eller beteckna någonting visst, utan lätt kunna leda till att man ser en rörelses betydelse i dess yttre ordsfatt. Det är ett verkligt ofog, som man emellertid i dag kan se otaliga exempel på.

Över huvud måste jag redan då liksom under den följande tiden gång på gång varna för dessa tyskfölkliga vandrarskolarer, vilkas positiva prestationer alltid äro lika med noll, men vilkas inbilskhet knappast torde kunna överträffas. Den unga rörelsen har måst och måste också i framtiden ta sig till vara för ett tillflöde av människor, vilkas enda rekommendation för det mesta ligger i den förklaringen, att de redan ha kämpat trettio eller till och med fyrtio år för samma ide. Men den, som under fyrtio år har gått i bräsch för en s. k. ide utan att kunna åstadkomma det ringaste resultat, ja, utan att ha förhindrat motpartens seger, har i sanning genom sin fyrtioåriga verksamhet bevisat sin egen oduglighet. Det farliga ligger framför allt däri, att dylika naturer inte vilja infoga sig som länkar i rörelsen utan yra om ledarposter, där de på grund av sin urgamla verksamhet se en passande position för fortsatt handlande. Men ve, om man utlämnar en ung rörelse åt sådana människor! Lika litet som en affärsman, som under en fyrtioårig verksamhet konsekvent förstört en stor affär, duger till att grunda en ny, lika litet passar en nationell Methusalem, som under sagda tidrymd förfuskat en stor ide, till ledare för en ny, ung rörelse!

För övrigt kommer endast en bråkdel av alla dessa människor till den nya rörelsen för att tjäna den och vara till nytta för den nya lärans ide. I de flesta fall är det för att under dess skydd eller genom de möjligheter, den erbjuder, än en gång göra

mänskligheten olycklig med sina egna idéer. Men vad det är för idéer, är svårt att säga.

Det är det karakteristiska för dessa naturer, att de svärma för gammalgermanskt hjältemod, för grå forntid, stenyxor, sköldar och spjut o. s. v., men i själva verket äro de största krukor man kan tänka sig. Ty samma människor, som fäkta i luften med gammaltyska, sorgfälligt eftergjorde plåtsvärd och bära en preparerad björnhud med tjurhorn över det skäggiga huvudet, predika för samtiden alltid blott kampen med andliga vapen och fly hals över huvud för varje kommunistisk gummibatong. Eftervärlden skall en gång ha föga anledning att i ett nytt epos förhärlika deras egen hjälte tillvaro.

Jag har lärt känna dessa människor alltför väl för att inte hysa den djupaste motvilja för deras eländiga upptåg. Men på den stora massan verka de löjliga, och juden har all anledning att skona dessa folkliga komedianter, ja, föredra dem framför de verkliga förkämparna för en kommande tysk stat. Dessa människor äro fortfarande så omåttligt inbiliska, att de, trots alla bevis på sin fullkomliga inkompetens, tro sig förstå allting bättre och därigenom bli till en verklig plåga för alla rätlinjiga och ärliga kämpar, för vilka hjältemodet synes aktningsvärt, inte bara under en gången tid, utan vilka också bemöda sig att ge eftervärlden samma bild genom sina egna handlingar.

Det är också ofta svårt att avgöra, vilka bland dessa människor, som handla av inre dumhet eller inkompetens, och vilka som av vissa skäl blott låtsa göra det. I synnerhet i fråga om de s. k. religiösa reformatörerna på gammalgermansk grundval har jag alltid en känsla av, att de blivit sända av de makter, som inte önska vårt folks pånyttfödelse. Hela deras verksamhet avlägsnar ju folket från den gemensamma striden mot den gemensamma fienden, juden, för att i stället låta det bortslösa sina krafter på lika meningslösa som olycksbringande inre religionstvister. Just av dessa skäl är upprättandet av en stark centralmakt nödvändig, så att rörelsens ledning erhåller en obetingad auktoritet. Endast därigenom kan man sätta stopp för dylika fördärvliga elements framfart. Förvisso äro av detta skäl de största fienderna till en enhetlig, med fast hand ledd rörelse att finna i dessa folkliga Ahasverers kretsar. De hata i rörelsen den makt, som hejdar deras ofog.

Inte för ingenting har den unga rörelsen bundit sig vid ett bestämt program och därvid inte använt ordet "folklig". Begreppet folklig är, till följd av sin lätt insedda mångtydighet ingen tänkbar grundval för en rörelse och erbjuder ingen måttstock för medlemskap i en sådan. Ju odefinierbarare detta begrepp är i praktiken, ju flera och mera omfattande tydningar det tillåter, desto större blir också möjligheten att åberopa sig på det. Att införa ett dylikt obestämbart och mångtydigt begrepp i den politiska kampen leder till upphävande av varje kraftig kampgemenskap, eftersom denna inte tillåter den enskilde att själv bestämma sin tro och vilja.

Det är också skamligt att se hur många som för närvarande gå omkring med den påklistrade etiketten "folklig", och hur många, som ha sin egen uppfattning om detta begrepp. En bekant professor i Bayern, en berömd kämpe med andliga vapen och rik på lika andliga marschprestationer till Berlin, likställer begreppet folklig med monarkistisk inställning. Detta lärda huvud har visserligen hittills glömt att närmare förklara våra forna tyska monarkers identitet med våra dagars folkliga uppfattning. Jag fruktar, att detta svårligen skulle lyckas honom. Ty något ofolkligare än de flesta tyska monarkistiska statsbildningarna kan man helt enkelt inte föreställa sig. Förhölle det sig annorlunda, så skulle de aldrig ha försvunnit, eller också skulle deras försvinnande ha erbjudit beviset för oriktigheten av en folklig världsåskådning.

Sålunda tyder var och en detta begrepp efter sitt eget förstånd. Men som grundval för en politisk kamprörelse kan en dylik mångfaldighet i åsikter inte komma i fråga.

Men dessa, det tjugonde århundradets folkliga Johannes'ars obekantskap med världen och i synnerhet med folksjälén, vill jag helt bortse från. Den illustreras tillräckligt genom det åtlöje, den göres till föremål för från vänsterhåll. Man låter dem prata strunt och skrattar ut dem.

Men den, som här i världen inte lyckas bli hatad av sina motståndare, synes mig inte vara mycket värd som vän. Sålunda var också dessa människors vänskap inte bara värdelös för vår unga rörelse utan därtill direkt skadlig, och det var också huvudskälet, varför vi för det första valde namnet "parti" - vi ansågo oss ha anledning hoppas, att redan härigenom en hel svärm av dessa folkliga sömngångare skulle bli bortskrämda - och varför vi för det andra betecknade oss som *Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet*.

Genom det första uttrycket höllo vi forntidssvärmarna från livet på oss, likaså ordkonstnärerna och den "folkliga idéens" ytliga pratmakare, det andra befriade oss från hela följet av riddarna med det "andliga" svärdet, alla dessa eländiga stackare, som hålla fram det "andliga vapnet" som sköld för sin faktiska feghet.

Det faller av sig självt, att vi för framtiden blevo föremål för angrepp, särskilt från dessa sistnämnda, naturligtvis inte handgripligen utan blott med pennan, ty man kan ju inte vänta sig någonting annat av en dylik folklig gåspenna. För dem innebar förvisso vår grundsats "den som begagnar våld mot oss, betala vi med samma mynt" någonting fruktansvärt. De förevidade oss på det kraftigaste inte endast den råa tillbedjan av gummibatongen utan också avsaknad av förnuft. Att en Demosthenes kan bringas till tystnad på ett folkmöte, om bara femtio idioter med tillhjälp av munläder och knytnävar hindra honom att tala, inverkar inte det ringaste på en dylik kvacksalvare. Den medfödda fegheten låter honom aldrig råka ut för en sådan fara. Ty han arbetar aldrig "larmande" och "påträngande" utan i "stillhet".

Jag kan än i dag inte nog varna vår unga rörelse för att fastna i dessa s. k. "stilla arbetares" nät. De äro inte bara ynkryggar utan också dumsnutar och latmaskar. En människa, som vet en sak, känner en given fara och med egna ögon ser en möjlighet att avhjälpa den, har den fördömda plikten och skyldigheten att inte arbeta i "stillhet" utan i allas åsyn uppträda mot det onda och verka för dess botande. Gör han inte det, är han en pliktförgäten, eländig krake, som antingen ger vika av feghet eller av lättja och oförmåga. Största delen av dessa "stilla arbetare" låtsar sig veta all världens ting. De kunna ingenting, men försöka narra hela världen med sina konster; de äro lata, men göra med sitt påstådda "stilla" arbete intryck av en lika enorm som flitig verksamhet, kort och gott, de äro svindlare, politiska jobbnaturer, som hata de andras ärliga arbete. Så snart en sådan folklig nattsvärmare åberopar sig på "stillhetens" värde, kan man hålla tusen mot ett, att han inte producerar något, utan stjäla frukterna av andras arbete.

Härtill kommer den arrogans och den inbilska fräckhet, varmed detta lättjefulla, ljusskygga pack kastar sig över andras arbete, söker kritisera det sönder och samman och därmed i grund och botten hjälper vår nations dödsfiende.

Varje agitator, som har mod att mitt bland sina motståndare stiga upp på värdsbordet och manligt och öppet hävda sin åskådning, uträttar mer än tusen av dessa lögnaktiga, bakstuga hycklare. Han skall säkert kunna omvända en och annan och vinna dem för rörelsen. Man skall pröva hans prestation och av framgången

kunna konstatera verkan av hans arbete. Endast de feiga svindlare, som prisa sitt arbete i "stillheten" och hölja sig i en föraktlig anonymitets skyddsmantel, duga ingenting till och kunna i ordets sannaste bemärkelse gälla som drönare vid arbetet på vårt folks återupprättande.

*

I början av året 1920 yrkade jag på, att man skulle avhålla det första verkligt stora massmötet. Meningarna voro mycket delade. Några ledande partimedlemmar ansågo tanken för tidigt väckt och därför riskerna alltför stora. Den röda pressen hade börjat sysselsätta sig med oss, och vi voro lyckliga nog att så småningom tillkämpa oss deras hat. Vi hade börjat uppträda som diskussionstalare på andra möten. Naturligtvis blev var och en av oss genast nedtystad. Men vi uppnådde dock något. Man lärde känna oss, och i samma mån som denna kännedom fördjupades, stega motviljan och raseriet mot oss. Vi kunde alltså hoppas på att vid vårt första stora massmöte få mottaga ett talrikt besök av våra vänner från det röda lägret.

Även jag var på det klara med, att sannolikheten för en sprängning var stor. Men kampen måste i alla fall utkämpas, om inte nu, så några månader senare. Det berodde helt och hållet på oss att redan på första dagen föreviga rörelsen genom att blint och hänsynslöst gå i bräschen för den. Jag kände de rödas mentalitet alltför väl för att inte förstå, att man genom ett motstånd till det yttersta inte bara gör intryck utan också vinner anhängare. Just till detta motstånd måste man vara besluten.

Den dåvarande ordföranden i partiet, herr Harrer, trodde sig inte kunna ansluta sig till mina åsikter beträffande den valda tidpunkten och trädde som en ärlig, uppriktig man tillbaka från ledningen av rörelsen. På hans plats ryckte herr Anton Drexler fram. Jag själv hade förbehållit mig organiserandet av propagandan och genomförde den nu också hänsynslöst.

Som dag för hållandet av detta, den ännu obekanta rörelsens första stora folkmöte bestämdes den 24 februari 1920.

Förberedelserna ledde jag personligen. De voro mycket korta. Över huvud inriktades hela apparaten på att kunna träffa blixtnabba avgöranden. Till dagens frågor skulle man inom tjugofyra timmar ta ställning på massmöten. Utlysandet av sådana skulle ske genom affischer och flygblad, vilkas tendens bestämdes enligt de synpunkter, jag redan i stora drag behandlat i avsnittet om propaganda. Verkan på den stora massan, koncentration på några få punkter, ideligt upprepande av dessa, självsäker och självmedveten avfattning av texten i form av ett ovederläggligt påstående, största ihärdighet i utdelandet och tålmod i avvaktan på resultatet.

Som färg valdes principiellt rött, den är den mest upphetsande, måste mest utmana och reta våra motståndare och därigenom ovillkorligen göra oss påminda hos dem.

Under den följande tiden uppenbarade sig den invärtes förbrödringen mellan marxismen och centern som politiskt parti klarast i den omsorg, med vilken det regerande bayerska folkpartiet sökte försvaga och förkväva verkan av våra affischer på de röda arbetarmassorna. Om polisen inte kunde finna på något annat medel att inskrida, måste man skylla på "trafikhänsyn", tills man slutligen, för att behaga den inre, stilla, röda bundsförvanten, med bistånd av ett s. k. tysknationellt folkparti helt och hållet förbjöd dessa affischer, som hade återgivit den tyska nationen hundratusentals internationella, upphetsade och förförda arbetare. Dessa affischer - vilka som bilagor medföljde första och andra upplagan av denna bok på originalspråket - utgöra det bästa belägg för den väldiga kamp, som den unga rörelsen

utkämpade i denna tid. De skola också för eftervärlden bära vittnesbörd om viljan och uppriktigheten av våra avsikter och om godtycket hos s. k. nationella myndigheter, när det gällde hindra en för dem obekväm nationalisering och därmed återvinnandet av vårt folks breda lager.

De skola också hjälpa oss att tillintetgöra den åsikten, att det fanns en nationell regering i Bayern, och inför eftervärlden dokumentera, att det nationella Bayern av åren 1919, 1920, 1921, 1922 och 1923 inte var något resultat av en nationell regering, utan att denna endast nödtvunget tog hänsyn till ett så småningom nationellt kännande folk.

Regeringarna själva gjorde allt för att hindra denna tillfriskningsprocess och omöjliggöra den.

Två män utgjorde härvid undantag:

Dåvarande polispresidenten *Ernst Pöhner* och hans trogne rådgivare, oberamtman *Frick*, voro de enda högre statstjänstemän, som redan på den tiden hade mod att i första rummet vara tyskar och i andra tjänstemän. Ernst Pöhner var den ende man i ansvarig ställning, som inte friade till massans gunst utan kände sitt ansvar inför nationen och var beredd att sätta allt på spel och offra allt, till och med sin egen existens, för det av honom över allt annat älskade tyska folkets återupprättande. Han var också alltid en nagel i ögat på de mutbars kreatur till tjänstemän, vilkas handlingssätt inte bestämmes av deras folks intressen och dess nödvändiga frihetskamp, utan av arbetsgivarens befallningar, utan hänsyn till de nationella värden, som blivit dem anförtrodda.

Men framför allt tillhörde han de naturer, som till skillnad från de flesta väktarna av vår s. k. statsauktoritet inte frukta folk- och landsförrädarnas fiendskap utan längta efter den som en självklar gåva åt en hederlig man. Judars och marxisters hat, hela deras lögn- och förtalskampanj var hans enda lycka mitt i vårt folks elände.

En man av bergfast redlighet, antikens enkelhet och tysk rätlinjighet, för vilken uttrycket "hellre död än slav" inte utgjorde någon fras utan inbegreppet av hela hans väsen.

Han och hans medarbetare, dr Frick, äro i mina ögon de enda män i statsställning, som ha rätt att räknas som medhjälpare vid återupprättandet av ett nationellt Bayern.

Innan vi nu begåva oss till vårt första massmöte, måste inte bara det nödvändigaste reklamaterialet göras i ordning, utan också programmets huvudpunkter tryckas.

I andra delen skall jag grundligare utveckla de riktlinjer, som särskilt föresvävade oss vid programmets avfattande. Jag vill här endast konstatera, att det kom till inte bara för att ge den unga rörelsen form och innehåll utan för att göra dess mål begripliga för den breda massan.

I s. k. intellektuella kretsar har man skämtat med detta program, gjort narr av det och sökt kritisera det. Riktigheten av vår dåvarande uppfattning har emellertid framgått ur detta programs verksamhet.

Jag har under dessa år sett dussintals nya rörelser uppstå, vilka alla åter spårlöst försvunnit och blåst bort. En enda kvarstår: det Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet. Och i dag hyser jag mer än någonsin den övertygelsen, att man kan bekämpa det, att man kan försöka lamslå det, att små partiministrar kunna förbjuda oss att yttra oss, men våra tankars seger skola de aldrig mer kunna förhindra.

När man en gång skall ha glömt till och med namnen på den nutida statsuppfattningens representanter, skola grundvalarna för det nationalsocialistiska programmet utgöra fundamenten för en kommande stat.

Våra fyra månaders mötesverksamhet före januari 1920 hade så småningom skänkt oss de medel, vi behövde för att kunna trycka vår första flygskrift, vår första affisch och vårt program. När jag som avslutning på denna del tar vår rörelses första stora massmöte, så sker det, emedan partiet i och med detta sprängde den trånga ramen för en liten förening och för första gången inverkade bestämmande på vår tids mäktigaste faktor, den allmänna opinionen.

Jag själv hade vid det tillfället ett enda bekymmer: skall salen bli fylld, eller skola vi få tala för ett gapande tomrum? Jag hade den klippfasta inre övertygelsen, att om det kom folk, så skulle dagen bli en stor framgång för den unga rörelsen. Med ängslan motsåg jag aftonen.

Klockan 7,30 skulle mötet öppnas. Kl. 7,15 trädde jag in i festsalen i Hofbräuhaus - och hjärtat höll på att sprängas av glädje. Den väldiga salen - ty väldig syntes den mig ännu på den tiden - var överfylld av människor, huvud vid huvud, en folkmassa på nära tvåtusen personer. Och framför allt hade just de infunnit sig, till vilka vi ville vända oss. Betydligt mer än hälften av salen var besatt med kommunister och oavhängiga socialdemokrater. Vår första stora demonstration var av dem bestämd att få ett snart slut.

Men det gick annorlunda. När den första talaren slutat, tog jag till orda. Några minuter senare haglade det fyrop, det uppstod häftiga slagsmål i salen, och en handfull av mina trognaste krigskamrater och övriga anhängare kommo i handgemäng med fridstörarna och kunde först efter hand något så när återställa ordningen, så att jag kunde fortsätta tala. Efter en och en halv timme började bifallet så småningom överrösta skriken och vrålet.

Och nu tog jag programmet och började för första gången utlägga det.

För varje kvart blevo fyropen mer och mer överröstade av bifallsyttringar. Och när jag slutligen punkt för punkt föredrog de tjugofem teserna för massan och bad dem att själva säga vad de tänkte om dessa, blevo de en för en under allt större jubel enhälligt och återigen enhälligt antagna, och när den sista tesen så hade funnit vägen till massans hjärta, hade jag framför mig en sal, fylld av människor, vilka förenats i en ny övertygelse, en ny tro och en ny vilja.

När efter nära fyra timmar rummet började utrymmas och massan huvud vid huvud som en långsam ström vältrade mot utgången, knuffades och trängdes, då visste jag att grundsatserna för en rörelse, vilken inte längre skulle kunna bringas till glömska, voro på väg ut till tyska folket.

En eld hade tänts, ur vars glöd en gång det svärd måste komma, som skall återsänka den germanska Siegfried friheten och den tyska nationen livet.

Och vid sidan om den kommande resningen såg jag som i en vision den gudomliga hämnden för menedsdådet den 9 november 1918.

Långsamt utrymdes salen.

Men rörelsen tog fart.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

1

VÄRLDSÅSKÅDNING OCH PARTI

Den 24 februari 1920 ägde vår unga rörelses första massmöte rum. Det var i festsalen i Münchens Hofbräuhaus som det nya partiets i tjugofem punkter avfattade program framlades för den till nära tvåtusen personer uppgående människomassan och under jublande bifall antogs punkt för punkt.

Därmed hade de första principerna och riktlinjerna angivits för en kamp, som skulle röja upp ett fullkomligt kaos av urgamla föreställningar och åsikter samt oklara, rentav skadliga mål. I den fega och anfrätta borgerliga världen liksom i den marxistiska erövringsvägens segersvall skulle en ny maktfaktor uppdyka för att i sista stund bringa Ödets vagn att stanna.

Det var självklart, att den nya rörelsen kunde hoppas erhålla den för denna jättelika kamp nödvändiga betydelsen och erforderliga styrkan, endast om den lyckades från första. dagen uppväcka den heliga övertygelsen i sina anhängares hjärtan, så att den inte skulle komma att betyda endast ett tillskott av ännu en valparoll i det politiska livet utan grundläggandet av en ny världsåskådning av principiell betydelse.

Man måste betänka, ur vilka jämmerliga synpunkter så kallade "partiprogram" i allmänhet lappas ihop och tid efter annan putsas upp eller formas om. Särskilt måste man lägga de bärande motiven för dessa borgerliga "programkommissioner" under förstoringsglasets för att få den nödiga förståelsen för värdet av dessa programmatiska alster.

Det är alltid en enda omsorg, som tvingar till antingen uppställandet av program eller förändringar i de redan förefintliga: omsorgen om nästa valutgång. Så snart den aningen begynner gry i hjärnan på dessa parlamentariska utövare av statskonsten, att det kära Folket börjar göra uppror igen och slinka ut ur den gamla partivagnens seldon, bruka de måla på tistelstången en smula. Sedan komma stjärnskådarna och partiastrologerna, de så kallade "bevandrade" och "förfarna" - vanligtvis gamla parlamentariker, vilka kunna erinra sig analoga fall från sin "rika politiska lärotid", när massans tålmod till slut brustit - och som nu åter förnimma något liknande hotande nära. Så tillgripa de de gamla recepten, bilda en "kommission", avlyssna det kära Folket, nosa i pressalstren och lukta så småningom ut, vad det kära Folket skulle tycka om, vad det avskyr och vad det önskar sig. Varje yrkesgrupp, varje klass av anställda studeras på det omsorgsfullaste och utforskas om sina hemligaste önskningar. Den förskräckliga oppositionens "tomma slagord" bruka då också helt plötsligt vara mogna för en omprövning och dyka inte sällan helt troskyldigt och självklart upp i de gamla partiernas vetandesskatt, till största förvåning för sina ursprungliga uppfinnare och predikare.

Så sammanträda kommissionerna och "revidera" det gamla programmet och författa ett nytt (herrskalet växlar därvid övertygelser, som soldaten byter skjorta i fält,

nämligen först, när den gamla blivit nerlusad!), i vilket var och en får sitt. Bonden erhåller skydd för sitt jordbruk, industriidkaren skydd för sin vara, konsumenten skydd för sitt inköp, för lärarna höjas lönerna, åt tjänstemännen bättras pensionerna på, för änkor och faderlösa skall staten i största utsträckning dra för sorg, samfärdseln främjas, tarifferna ska sänkas och till och med skatterna ska, om inte fullständigt, så dock i det närmaste avskaffas. Ofta händer det, att man trots allt glömt något stånd eller inte hört talas om någon fordran, som är i omlopp bland Folket. Då klämmer man i sista stund in så mycket man har plats för, tills man med gott samvete kan hänge sig åt förhoppningen att åter ha lugnat hären av kalkborgare och deras kvinnor samt få se dem nöjda och belåtna.

Med denna inre utrustning kan man sedan börja kampen om rikets "nydaning", som man säger, i förtröstan på den Gode Guden och den röstberättigade medborgarens orubbliga dumhet.

När så valdagen är över och parlamentarikerna hållit sitt sista folkmöte för fem år framåt, för att sedan lämna inpiskningen av plebsen och ägna sig åt fullgörandet av sina högre och angenämare förpliktelser, då upplöses programkommissionen igen och kampen om nydaningen återtar karaktären av en strid om det kära dagliga brödet. Vilket bland parlamentariker kallas dagtraktamente.

Var morgon beger sig Den Folkvalde till Det Höga Huset, ja, om inte ända in, så åtminstone in i förrummet, där uppspölistorna ligga utlagda. Där fullgör han sin ansträngande tjänst för Folket genom att rita på sitt namn och mottar sedan en liten gottgörelse som välförtjänt lön för dessa ständiga, påfrestande ansträngningar.

Efter fyra år eller under kritiska veckor, när upplösningen av de parlamentariska församlingarna börjar rycka närmare och närmare, smyger sig en okuvlig trängtan över herrarna. Liksom ollonborrens larv intet annat förmår än förvandlas till ollonborre så lämna dessa fjärilslarver den stora gemensamma puppan* och fladdra vingprydda ut bland sitt kära Folk. De tala åter till sina väljare, berätta om sitt eget enorma arbete och om de övrigas illvilliga förstockelse men få i stället för tacksamt bifall mången gång råa, ja, hatfulla uttryck slungade i ansiktet av den oförstående massan. När denna Folkets otacksamhet stiger till en viss grad, hjälper endast ett medel: partiets anseende måste putsas upp igen, programmet tarvar en förbättring, kommissionen uppstår till nytt liv och svindeln börjar om från början. Med vår mänsklighets granithårda dumhet i sikte kan man ej förundra sig över framgångarna. Ledd av sin press och bländad av det nya, lockande programmet, återvänder den "borgerliga" såväl som den "proletära" valboskapen till den gemensamma fällan och väljer sina gamla för förare.

Därmed återgår de producerande samhällsgruppernas förtroendeman och kandidat till det parlamentariska puppstadiet och åter sig åter tjock och fet i statslivets grenverk för att om fyra år ånyo förvandlas till en skimrande fjäril.

Det finns knappast något mera deprimerande än att iakttaga ; detta tillvägagångssätt i nyktra verkligheten, tvingas åse detta ständigt upprepade bedrägeri.

Ur en sådan andlig jordmån hämtar man i det borgerliga lägret förvisso icke den nödiga kraften att utkämpa en strid med den organiserade marxismen.

Något sådant tänka ju inte heller dessa herrar på fullt allvar. Med all hänsyn till inskränktheten och den andliga mindervärdigheten hos dessa den vita rasens

---

* Originallets ordlek med Puppenhaus, som även betyder dockhus, är tyvärr oöversättlig. *Övers. anm.*

parlamentariska medicinmän, kunna de inte ens själva på fullt allvar inbilla sig, att de på den västerländska demokratiens väg kunna taga upp kampen med en lära, för vilken demokratin, med allt vad därtill hör, i bästa fall framstår som ett tjänligt medel att förlama motståndaren och göra fältet fritt för realiserandet av de egna planerna. Ty även om en del av marxismen för närvarande på ett mycket klokt sätt söker påvisa sin oupplösliga förening med de demokratiska grundsatserna, bör man ändå godhetsfullt inte glömma bort, att dessa herrar en gång i det avgörande ögonblicket blankt struntade i ett majoritetsutslag efter västerländskt demokratisk uppfattning. Det var i de kritiska dagar, då de borgerliga parlamentarikerna sågo rikets säkerhet i den monumentala dumhet, som heter majoriteten, medan marxismen gav demokratin ett slag över ansiktet genom att i en handvändning rycka åt sig makten med tillhjälp av en hop ligister, fanflyktingar, partigångare och judiska litteratörer. Sedan måste man verkligen besitta en parlamentarisk svartkonstnårs troende sinnelag för att låta inbilla sig, att man nu eller framdeles endast med den västerländska parlamentarismens besvärjelseformler skall kunna fördriva den brutala beslutsamhetens anda ur denna världspests förespråkare och tillskyndare.

Marxismen kommer att marschera med demokratin tills den till och med lyckas vinna understöd från den nationella idévärld, vilken den själv dömt till undergång. Men om den i denna dag bleve på det klara med, att en majoritet kunde kokas ihop i den parlamentariska demokratiens häxkittel, stark nog att på allvar tränga marxismen in på livet - om också endast på grundvalen av en lagstiftningsduglig majoritet - så skulle det genast vara slut med det parlamentariska gyckelspelet. I stället för att rikta en appell till det demokratiska samvetet skulle den röda internationalens banerförare då slunga ut ett eldigt upprop till de proletära massorna, och kampen skulle i ett slag flyttas från den unkna luften i vårt parlaments plenisalar till fabriken och gatan. Därmed vore demokratin ur räkningen. Och vad hållningslösheten hos dessa folkens apostlar i parlamenten ej kunnat åstadkomma, det skulle, liksom hösten 1918, blixtnabbt lyckas för de upphetsade proletärmassornas spett och släggor: de skulle på ett slående sätt upplysa den borgerliga världen om, hur vansinnigt det är att inbilla sig, att man kan bjuda de judiska världserövringsplanerna spetsen med de vapen, som den västerländska demokratin äger.

Som sagt, det krävas verkligen en djup tro för att gentemot en sådan spelare låta binda sig av regler, vilka denne endast utnyttjar för att bluffa eller skaffa sig själv fördelar och som slungas, när de inte längre äro till någon nytta.

Eftersom hela den politiska kampen för alla partier av s. k. borgerlig färg i själva verket endast gäller en strid om några platser i parlamentet samt åskådningar och program kastas över bord som onödig ballast allt efter lägets krav, så utformas partiprogrammen naturligen även enligt samma principer men uppnå också på detta sätt sin ståtliga slagkraft! De sakna denna magnetiska dragningskraft, som de breda lagren lyda endast genom det betvingande i de stora synpunkterna; den övertygande makten i den obetingade tron, parad med den fanatiska viljan att strida för dem.

Men i en tid, när den ena parten går till storms mot en bestående ordning, utrustad med alla de vapen som en världsåskådning ger, den må vara tusen gånger brottslig, då kan den andra parten resa sig till motstånd endast, om den iför sig en ny - i vårt fall politisk - trosdräkt och byter ut den svaga och ömtåliga försvarsparollen mot ett modigt och brutalt anfallsrop. När därför i dag särskilt s. k. nationella, borgerliga ministrar, t. ex. det bajerska centrumpartiets, rikta den snillrika anklagelsen mot vår rörelse, att den förbereder en omvälvning, har man för sådant politiserande, skenheligt svammel bara ett genmäla: Ja, vi försöka inhämta, det ni i er brottsliga dumhet

försummat. Genom edra parlamentariska kohandelsmetoder ha ni hjälpt till att draga nationen ned i avgrunden, men vi skola, och det i angreppets form, genom att forma en ny världsåskådning och fanatiskt försvara dess teser, bygga den trappa åt vårt folk på vilken det ännu en gång skall kunna stiga upp till frihetens tempel.

När vi lade grunden till vår rörelse, fick därför vår första omsorg gälla förebyggandet att härskaran av kämpar för en ny, upphöjd tro blott blev en förening till befordrande av parlamentariska intressen.

Det första steget i den riktningen var skapandet av ett program, som målmedvetet strävade för en utveckling, vilken redan genom sin inneboende storhet kunde vara ägnad att jaga bort våra nuvarande småskurna och ostadiga politiska andar.

Hur riktig vår uppfattning var om nödvändigheten av skarpt utformade programpunkter, framgick klarast av de ödesdigra svagheter, som till slut ledde till Tysklands sammanbrott.

Kännenheten därom måste föda ett nytt statsbegrepp, vilket i sin tur skulle utgöra en väsentlig beståndsdel av en ny världsopfattning.

*

Redan i första bandet har jag klarlagt ordet "folklig" såtillvida, som jag måste fastställa, att denna beteckning synes vara för litet begränsad att tillåta bildandet av en sluten kampgemenskap. Allt möjligt, som från alla synpunkter är helt och hållet olikartat, uppträder för närvarande under skyddsnamnet "folklig". Innan jag därför nu övergår till Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiets uppgifter och mål, skulle jag vilja klarlägga begreppet "folklig" liksom dess förhållande till partirörelsen.

Uttrycket synes vara ungefär lika lite utstakat, lika mångsidigt uttydbart och lika obegränsat i det praktiska bruket som ordet "religiös". Även under den beteckningen har man mycket svårt att föreställa sig något precist, vare sig det gäller den teoretiska uppfattningen eller det praktiska uttrycket. Fattbart blir uttrycket religiös, först när det förbindas med en bestämt skisserad form för sitt innehåll. Det är en mycket vacker men på samma gång mycket billig förklaring, när man betecknar en människas väsen som "djupt och innerligt religiöst". Kanske finns det också några få, som känna sig själva mycket nöjda med en sådan allmän beteckning, vilka den rentav förmår, bibringa en bestämd, mer eller mindre tydlig bild av detta själstillstånd. Men som den stora massan varken består av filosofer eller heliga, kommer en sådan fullkomligt allmän religiös ide att för den enskilda bara betyda ett frigivande av hans individuella tänkande och handlande utan att i samma stund en klart fixerad tro formar sig ur den rent metafysiskt, obegränsade tankevärlden. Förvisso är icke denna själva målet utan endast det oundgängligt nödvändiga medlet att över huvud nå detta syftemål, vilket ej endast är av ideell utan djupast sett även av utpräglat praktisk art. Liksom man också över huvud måste göra klart för sig att de högsta ideal alltid motsvara den djupaste livsnödvändighet, på samma sätt som den mest upphöjda skönhetens adel ligger i dess logiska ändamålsenlighet.

När tron bidrager att höja människan över det djuriskt sorglösa livets nivå, medverkar den för visso till att befästa och säkra hennes existens. Om matt berövade den nu levande mänskligheten dess genom uppfostran understödda religiösetiska men till sin praktiska betydelse sedligt-moraliska grundsatser genom borttagande av denna religiösa uppfostran och utan att ersätta den med något annat, likvärdigt, skulle resultatet bli en svår skakning av grundvalarna för människans, existens. Därför kan man nog fastslå, att det inte blott är så, att människan lever för att tjäna högre ideal,

utan att dessa också utgöra förutsättningen för hennes existens som människa. Så sluter sig kretsen.

Naturligtvis ligga redan i den allmänna beteckningen "religiös" vissa fundamentala tankar eller föreställningar, t. ex. den om själens oförstörbarhet, dess eviga tillvaro, existensen av ett högre Väsen o. s. v. Men alla dessa tankar, de må sedan för den enskilda vara så övertygande som helst, utsättas för individens kritiska prövning och därmed ett skiftande bejakande eller förnekande, ända tills den känslomässiga aningen eller insikten ej längre accepterar en bindande tros lagbundna kraft. Detta är framför allt den faktor i striden, som anfräter de religiösa grundåskådningarna och lämnar fältet fritt.

Utan den klart avgränsade tron skulle religiositeten i sin oklara mångformighet inte blott vara värdelös för det mänskliga livet utan sannolikt direkt bidra till allmän upplösning.

På samma sätt som med begreppet "religiös" förhållet det, sig med beteckningen "folklig". Den innehåller, även den vissa ursprungliga bestämmingar. Men även om de ha den allra, största betydelse, äro de dock till sin form så dåligt avgränsade, att de höja sig över värdet av en mer eller mindre godtagbar mening, först när de ingå som grundelement i ramen för ett politiskt parti: *Ty en världsåskådningens ideal och de ur denna härledda fordringarna förverkligas icke endast genom människans rena känsla och inre vilja, lika litet som friheten uppnås genom en allmän åstundan efter den. Nej, först då kan ett folks innersta önskan förvandlas till ljus verklighet, när den ideala längtan efter oberoende fått en stridsduglig organisation i form av militära maktmedel.*

Varje världsåskådning, den må vara tusenfall riktig och till den allra största nytta för mänskligheten, skall förbli utan betydelse för den praktiska utformningen av folkens liv, så länge ej dess bärande idéer blivit baner för en kamprörelse. Vilken åter i sin tur skall förbli endast ett parti, till dess kampen för idéerna mynnat ut i seger och partidogmerna bilda de nya grundvalarna för ett folks statliga gemenskap.

Vill däremot en andlig föreställning av allmän karaktär tjäna som fundament för en kommande utveckling, då är första förutsättningen skapandet av en obetingad klarhet över denna föreställnings väsen, art och omfång. Ty en rörelse kan bildas endast på en grund, som i sin övertygelses inre helgjutenhet förmår utveckla den för kampen nödiga kraften.

Av allmänna tänkesätt präglas ett politiskt program, av en allmän världsåskådning en bestämd politisk tro. Då dess mål bör ligga inom de praktiska möjligheternas gräns, skall denna tro icke enbart tjäna en ide som sådan, utan den måste dessutom taga hänsyn till vilka stridsmedel som finnas och måste tillgripas för att bärga segern åt denna ide. Till en abstrakt riktig framställning, som programmatikern har att förkunna, måste även politikens praktiska insikt foga sig. Så måste tyvärr ett evigt ideal nöja sig med att som mänsklighetens ledstjärna taga hänsyn till denna mänsklighets svagheter för att inte från första början stranda på den mänskliga ofullkomligheten. Till sanningens utforskare måste kännaren av folkpsyket sluta sig för att från de eviga sanningarnas och idealens rike hämta och ge gestalt åt det mänskligt möjliga för oss obetydliga dödliga.

Att forma om denna allmänna ideala föreställning, med karaktären av en världsåskådning och fylld av de djupaste sanningar, till en bestämt avgränsad, strikt organiserad, andligt och viljemässigt enhetlig politisk tros- och kampgemenskap, är

en uppgift av den största betydelse, ty på dess lyckliga lösande beror helt och hållet möjligheten av en seger för iden. Ur hären av miljoner människor, vilka mer eller mindre klart och bestämt ana dessa sanningar i deras enskildheter, kanhända också i någon mån förstå dem, måste en enda träda fram för att med bjudande kraft forma granithårda grundsatser av den stora massans vacklande föreställningsvärld och leda kampen för deras, och endast deras ofelbarhet, till dess en fast klippa av samhörighet i tro och vilja höjer sig ur de fria idéernas böljelek.

Den allmänna rätten till en sådan gärning grundar sig på dess nödvändighet, den personliga på dess framgång.

*

Om vi försöka att avslöja den innersta betydelsen av ordet "folklig", måste vi slå fast följande:

Vår gängse politiska världsuppfattning av i dag vilar i allmänhet på den föreställningen, att staten i sig själv kan tillskrivas skapande, kulturbildande kraft, men att den ingenting har att göra med rasbiologiska förutsättningar utan snarare är en produkt av ekonomiska nödvändigheter eller i bästa fall det naturliga resultatet av en politisk maktsträvan. I sin logiskt konsekventa utformning leder denna grundåskådning icke endast till en underskattning av de rasbiologiska urkrafterna utan även till en undervärdering av individen. Ty förnekandet av de enskilda rasernas olikhet, med hänsyn till deras allmänna kulturskapande förmåga, måste med nödvändighet överföra denna stora villfarelse även på bedömandet av den enskilda människan. Godtagandet av rasernas likvärdighet kommer sedan att ligga till grund för ett liknande betraktelsesätt gentemot folken och ytterligare gentemot de enskilda individerna. Därför är också den internationella marxismen endast en omvandling av en i själva verket sedan länge existerande inställning, med karaktären världsåskådning, till en bestämd politisk trosbekännelse. Utan ett underlag av en sådan, redan allmänt förefintlig förgiftning skulle denna läras förundransvärda politiska framgång heller aldrig varit möjlig. Karl Marx var i själva verket den ende bland miljonerna, som med profetens säkra blick urskilde de betydelsefulla giftämnen i en långsamt förfallande värld och som extraherade dem för att likt en svartkonstnär med en koncentrerad lösning åvägbringa ett snabbare förintande av de fria nationerna på denna jorden. Allt endast till förmån för sin ras.

På så sätt är den marxistiska läran det kortfattade andliga sammandraget av den för närvarande allmänt gällande världsåskådningen. Redan av denna anledning är varje kamp emot den från vår s. k. borgerliga värld omöjlig, ja löjlig, eftersom även denna borgerliga värld i det stora hela är genomträngd av alla dessa gifter och hyllar en världsåskådning, vilken i allmänhet endast skiljer sig från den marxistiska i avseende till grad och person. Den borgerliga världen är marxistisk men tror på möjligheten av bestämda människogrupperns herravälde (borgardöme), medan marxismen planmässigt strävar efter att bringa världen i judendomens hand.

Den folkliga världsåskådningen däremot räknar mänsklighetens värde efter dess rasbiologiska beståndsdelar. I staten ser den principiellt endast ett medel och som dess mål uppfattar den bevarandet av människornas rasrena existens. Den tror alltså ingalunda på någon rasernas likvärdighet utan erkänner samtidigt med deras olikhet även deras större eller mindre värde och känner sig enligt denna sin åskådning förpliktad att i lydnad för den eviga vilja, som behärskar världsalltet, främja den bättre och starkare rasens seger och kräva den sämres och svagares underkastelse. Den ansluter sig därmed till den aristokratiska grundtanken i naturen och tror på denna

lags giltighet ända ut till den yttersta individen. Den ser ej endast rasernas olika värde utan även de enskilda människornas. Personens betydelse växer fram ur massan och därigenom verkar den uppbyggande i motsats till den destruktiva marxismen. Den tror på nödvändigheten av en mänsklighetens idealisering, då den endast i en sådan ser en förutsättning för människosläktets fortvara. Men även en etisk ide kan den fränkänna existensberättigande, i den mån denna ide innebär någon fara för de rasers liv, som uppbära en högre etik; ty i en bastardiserad och negroiserad värld skulle även alla begrepp, om det mänskligt sköna och upphöjda för alltid gå förlorade, liksom också alla föreställningar om en idealiserad framtid för mänskligheten.

Mänsklig kultur och civilisation äro i denna världsdel oupplösligt förenade med arierns existens. Hans utdöende eller undergång kommer att ånyo hölja vårt klot i en kulturlös tids mörka slöjor.

Men att undergräva den mänskliga kulturens bestånd genom att förgöra dess bärare, det framstår för den folkliga världsåskådningen som den avskyvärdaste förbrytelse. Den, som vågar bära hand på Guds väsens avbild, han förbryter sig mot detta unders Skapare och hjälper till med utdrivningen ur paradiset.

Den folkliga världsåskådningen motsvarar också naturens innersta vilja, då den återställer det krafternas fria spel, som måste komma att medföra ett beständigt höjande av rasen, tills slutligen den bästa delen av mänskligheten, sedan den vunnit herraväldet över jorden, får fria händer att sträcka sin verksamhet även till områden, som ligga dels ovan och dels utanför den.

Alla ana vi att i en avlägsen framtid problem kunna tränga sig på människorna, vilka endast en mycket högtstående ras som herrefolk, med stöd av en hel jords medel och möjligheter, skall vara i stånd att lösa.

Det är självklart att ett så schematiskt fastslående av en folklig världsåskådningens betydelse och innehåll kan ge upphov till tusen olika tolkningar. I själva verket se vi ju också, att det knappast finnes någon av våra yngre politiska nybildningar, som inte åberopar sig på denna världsåskådning. Men redan med sin existens bevisar den ju, gentemot de övriga, skillnaden i uppfattning. Mot den marxistiska världsbilden som företrädes av ett enhetligt organiserat kampförbund, ställer sig alltså ett virrvarr av åskådningar, som redan med hänsyn till idéerna göra ett ganska obetydligt intryck gentemot den slutna fientliga fronten. Med så svaga vapen vinnas inga segrar! Först när mot den internationella världsåskådningen - i politiken företrädd av den organiserade marxismen - sättes en lika enhetligt organiserad och ledd folklig åskådning skall segern, om båda kämpa med samma kraft, stanna på den eviga sanningens sida.

Men fånga en världsåskådning organisatoriskt, det kan man göra endast och allenast på grundvalen av dess bestämda formulering och vad dogmerna äro för tron, det äro partiprinciperna för ett politiskt parti i vardande.

På den vägen måste man alltså skapa en plattform för den folkliga världsåskådningen, vilken ger den möjlighet att ställa upp till strid, på samma sätt som den marxistiska partiorganisationen bereder väg för internationalismen.

Mot detta mål strävar Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet.

Att ett sådant fastslående från partiets sida av den folkliga uppfattningen är förutsättningen för den folkliga världsåskådningens seger, bevisas kraftigast av att det erkännes, åtminstone indirekt, till och med av motståndarna. Just de, som aldrig tröttna att betona den folkliga världsåskådningen som något vilket ej kan vara en enda

människas ärvda pund utan slumrar eller "lever" i hjärtat på Gud vet hur många miljoner, de dokumentera i och med detta, att för handen varande av sådana föreställningar ändå inte det ringaste förmådde hindra segern för den fiendliga världsåskådning, som nu härskar efter klassiska partipolitiska linjer. Förhölle det sig annorlunda, så skulle det tyska folket redan nu ha vunnit en gigantisk seger och inte stå vid randen av en avgrund. Det som gav den internationella världsuppfattningen dess framgång, var den omständigheten, att den företrädde av ett politiskt parti, ordnat efter samma principer som stormavdelningarna; det som gjorde, att den motsatta världsåskådningen kom till korta, var dess hittillsvarande brist på en enhetligt utformad kamporganisation. Inte genom en obegränsad rätt att tolka en allmän åskådning utan endast i en politisk organisations begränsade och därmed sammanfattande form, kan en världsåskådning kämpa och segra.

Därför såg jag som min främsta uppgift att ur det omfångs rika och outformade material, som en världsåskådning bjuder, skilja ut och gjuta om i mer eller mindre dogmatiska former de kärnidéer, vilka i sin klara avgränsning lämpa sig för att samla de människor i en enhet, som svära dem trohet. Med andra ord: *Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet övertar ur en allmän folklig världsföreställnings grundläggande tankegång de väsentliga huvuddragen och bildar därav, under hänsynstagande till den praktiska verkligheten, tiden och det föreliggande människomaterialet, liksom även dess svagheter, en politisk trosbekännelse, vilken i sin tur genom att göra det möjligt för stora människomassor att strikt, organisatoriskt uppfatta den, själv skapar förutsättningen för denna världsåskådning att segerrikt kämpa sig igenom.*

MIN KAMP

ADOLF HITLER

2

STATEN

Redan under åren 1920-21 förehöll man vår unga rörelse, från kretsar ur vår tids utlevade borgerliga värld, att vår inställning till den nuvarande staten var avvisande, varav det partipolitiska stråtrövardömet av skilda riktningar härledde rättigheten att med alla medel taga upp undertryckningskampanjen mot den unga, obekväma förkunnaren av en ny världsåskådning. Därvid glömde man helt visst med avsikt, att den borgerliga världen numera alls icke kan föreställa sig något enhetligt i begreppet stat, att det ej finns någon absolut definition därför, att det ej kan ges någon. Uttolkarna bruka ju ändock sitta vid våra statliga högsolor, ofta i rättslärares skepnad, och deras största uppgift måste ju vara att finna förklaringar och tydningar för den aktuella, mer eller mindre lyckliga uppenbarelseform, den näringskälla har, som ger dem deras bröd. Ju omöjligare en stat är beskaffad, desto oklarare, mera konstlade och obegripliga äro definitionerna på ändamålet med dess tillvaro. Vad skulle t. ex. en gång i tiden en kejsarlig universitetsprofessor skriva om statens betydelse och ändamål i ett land, vars tillvaro som stat väl förkroppsligade 1900-talet största missfall? En svår uppgift, om man betänker, att det för en nutida lärare i statsrättsliga ting mindre finns en förpliktelse till sanning än i stället så mycket mera att tjäna ett visst ändamål. Och detta är: vidmakthållande till varje pris av det för tillfället existerande monstret med mänsklig mekanism, som nu kallas för stat. Sen skall man inte förundra sig, om man vid dryftandet av detta problem så mycket som möjligt undviker reella synpunkter för att i stället gräva ner sig i ett kaos av "etiska", "sedliga", "moraliska" och andra ideella värden, uppgifter och mål.

I största allmänhet kan man skilja på tre uppfattningar:

a) mängden av dem, som i staten helt enkelt se en mer eller mindre frivillig sammanslutning av människor under en regeringsmakt.

Denna grupp är den största. I dess led befinna sig särskilt tillbedjarna av vår gängse legitimitetsprincip, i vilkas ögon människornas vilja i fråga om hela denna angelägenhet över huvud taget inte spelar någon roll. I den omständigheten, att en stat existerar, ligger för dem redan grunden till dess heliga osårbarhet. För att stödja detta vansinniga påfund av en människohjärna fordras en nästan hundaktig dyrkan av den s. k. statsauktoriteten. I en handvändning förvandlas i dessa människors huvuden ett medel till det slutgiltiga målet. Staten är ej längre till för att tjäna människorna, utan människorna för att tillbedja en statsauktoritet, som säkert innesluter den sista, med något sorts ämbete beklädda anden. För att inte detta tillstånd av stilla hänryckt tillbedjan skall förvandlas i oro, så finns statsauktoriteten å sin sida endast till för att upprätthålla lugn och ordning. Även den är numera ett ändamål och inget medel.

Statsauktoriteten har att sörja för att lugnet och ordningen i sin tur möjliggöra statsauktoritetens existens. Mellan dessa två poler skall hela livet kretsa.

I Bavern företräder i första hand statskonstens utövare i det bayerska centrum, det s. k. "Bayerska folkpartiet" en sådan uppfattning; i Österrike var det de svartgula legitimisterna, och i Riket själv är det tyvärr ofta s. k. konservativa element, vilkas tankar om staten röra sig i dessa banor.

b) Den andra gruppen människor är något mindre, då man till denna har att räkna dem, som åtminstone förknippa några betingelser med tillvaron av en stat. De önska inte endast enhetlig förvaltning, utan om möjligt även *gemensamt språk* - om så endast av förvaltningstekniska synpunkter. Statsauktoriteten är inte längre statens enda och odelade mål, utan därtill kommer även befordrandet av undersåtarnas lycka. Tankar om "frihet", för det mesta en mycket missförstådd frihet, tränga sig in i dessa kretsars statsuppfattning. Regeringsformen framstår inte längre som oantastbar endast genom sin blotta existens, utan prövas med hänsyn till sin ändamålsenlighet. Den heliga åldern skyddar inte mot samtidens kritik. För övrigt är det en uppfattning, som av staten framförallt väntar gynnsamma förhållanden för den enskilda företagsamheten, som alltså bedömer den ur praktiska synpunkter och efter allmän ekonomisk räntabilitetshänsyn. Huvudsakligast träffa vi företrädarna för dessa åsikter i våra vanliga tyska borgerliga kretsar, särskilt i sådana, som tillhöra vår liberala demokrati.

c) Den tredje gruppen är den numerärt svagaste.

I staten ser den endast ett medel att förverkliga för det mesta mycket oklart *utformade maktpolitiska tendenser* hos ett språkligt utpräglat och enat statstolk. Strävan efter ett enhetligt statsspråk yttrar sig ej endast i förhoppningen att på detta sätt kunna ge staten i fråga en bärkraftig grund för yttre makttillväxt utan lika mycket i den - för övrigt grundfalska - åsikten att man på den vägen skulle kunna genomföra en nationalisering i en bestämd riktning.

Det har varit verkligt jämmerligt att tvingas åse, hur man under de senaste hundra åren lekt med ordet "germanisering" i dessa kretsar, mången gång i bästa tro. Jag erinrar mig ännu, hur i min ungdom just denna beteckning ledde till otroligt falska föreställningar. Även i alltyska kretsar kunde man på den tiden höra den åsikten förfäktas, att den österrikiska tyskheten mycket väl skulle kunna lyckas att med regeringens hjälp och stöd genomföra en germanisering av den slaviska världen i Österrike. Därvid gjorde man inte på något sätt klart för sig, att en germanisering endast kan gälla jord, aldrig människor. Ty det som man i allmänhet avsåg med detta ord, var endast det yttre, påtvingandet av det tyska språket. Det är ett nästan ofattligt tankefel att tro, att det t. ex. av en neger eller kines blir en german, för att han lär sig tyska och är beredd till ett konstlat användande av det tyska språket och att skänka sin röst till något tyskt parti. Att varje sådan förtyskning i själva verket är en avgermanisering, det blev aldrig klart för vår borgerligt nationella värld. Ty om man i dag med våld frampressar ett världsspråk och därmed bygger över och slutgiltigt utplånar hitintills synliga olikheter mellan skilda folk, så betyder detta begynnelsen till en bastardisering, vilken i detta fall icke blir en förtyskning utan ett förintande av det germanska elementet. Det förekommer endast alltför ofta i historien, att erövrarfolket med yttre maktmedel lyckas påtvinga det underkuvade folket sitt språk och att deras språk efter tusen år fortfarande talas av ett främmande folk varför segerherrarna i själva verket bli de besegrade.

Eftersom samhörigheten med ett folk, eller en ras, alldeles inte beror på språket utan på blodet, så skulle man få tala om en germanisering först, när man lyckades förvandla det underkuvade folkets blod. Men det är omöjligt. Det enda tänkbara vore, att blodsblandningen medförde en förändring, som betydde sänkandet av den högre rasens nivå. Slutresultatet av en sådan process vore alltså förintandet av just de egenskaper, som en gång gjorde detta folk skickat att hemföra segern. Särskilt skulle de kulturskapande krafterna försvinna vid en beblandning med en sämre ras, om den erhållna produkten så tusen gånger om talade den f. d. högre rasens språk. Någon tid framåt kommer en brottnings mellan de olika folksjälarna att äga rum, och det kan hända, att det allt djupare sjunkande folket, som en sista uppblomstring, lyckas skapa överraskande, kulturella värden. Men det gäller då endast enstaka element, som tillhöra den högre rasen, eller också bastarder, hos vilka vid den första korsningen det bättre blodet ännu väger över och försöker kämpa sig igenom; aldrig är det slutprodukter av blandningen. Bland dessa skall alltid en kulturell tillbakagång visa sig.

Det måste i dag betraktas som en lycka, att en germanisering av Österrike i Josef II:s mening uteblev. Dess framgång skulle sannolikt ha betytt den österrikiska statens vidmakthållande men också en genom den språkliga gemenskapen frambringad sänkning av den tyska nationens rasnivå. Under århundradenas lopp hade väl en viss hjordkänsla utkristalliserats, även om hjorden som sådan hade blivit mindervärdig. Ett statstolk hade möjligen blivit till, men ett kulturfolk hade gått förlorat.

För den tyska nationen var det bättre, att denna blandningsprocess uteblev, även om det inte skedde genom någon ädel insikt utan till följd av Habsburgarnas kortsynta inskränkthet. Hade det gått annorlunda, hade man nu knappast längre kunnat tala om det tyska folket som en kulturfaktor.

Men inte endast i Österrike utan också i Tyskland voro och äro de s. k. nationella kretsarna offer för dylika falska tankegångar. Den polska politik, som så många krävde, med en germanisering av de östliga provinserna som mål, vilade nästan alltid på ett liknande felslut. Även här menade man sig kunna åstadkomma en germanisering av det polska elementet genom en rent språklig förtyskning. Även här skulle resultatet ha blivit olyckligt: ett folk av främmande ras, som på tyskt språk hade uttryckt sina främmande tankar och som genom sin egen mindervärdighet hade komprometterat vårt eget folks höjd och värde.

Tänk endast, hur förfärlig redan den skada är, som på indirekt väg tillfogas tyskheten, därigenom att judarna, när de beträda amerikansk mark, prata sin ghettotyska, och till följd av många amerikaners bristande kännedom därför skrivas på vårt tyska konto. Men det kan väl inte falla någon in att se ett bevis för deras tyska härstamning och samhörighet med det tyska folket endast i den yttre omständigheten, att denna nedlusade folkvandring från Östeuropa för det mesta talar tyska.

Gagnelig var den historiska germaniseringen av den mark, som våra förfäder vunna med svärdet i hand och koloniserade med tyska bönder. I den mån de därvid till förde vår folk kropp främmande blod, bidra de dock till denna olyckliga splittring av vårt inre väsen, som tar sig uttryck i vår - tyvärr många gånger till och med beprisade - överdrivna individualism.

Även för denna tredje grupp är staten fortfarande i viss mening självändamål och dess upprätthållande följaktligen den mänskliga tillvarons högsta uppgift.

I korta drag kan man konstatera: alla dessa åskådningar ha inte sina djupaste rötter i kunskapen om, att de kultur- och värdeskapande krafterna i väsentlig grad bero av rasbiologiska förutsättningar och att staten därför måste betrakta vidmakthållandet och utvecklingen av rasen, detta grundvillkor för all mänsklig kulturutveckling, som sin högsta uppgift.

Den yttersta slutsatsen av dessa falska uppfattningar och åskådningar om en stats väsen och ändamål kunde sedan dragas av juden Marx: i och med att den borgerliga världen löste statsbegreppet från rasens förpliktelser utan att kunna nå fram till någon annan på samma sätt erkänd formulering, jämnade den själv vägen för en lära, som förnekar staten som sådan.

Redan på detta område måste därför den borgerliga världens kamp mot den marxistiska internationalen fullständigt misslyckas. Den har för länge sedan offrat själva grundvalarna, som voro nödvändiga för att stödja dess egen idévärld. Den förslagna motståndaren har insett svagheterna i byggnaden och stormar nu an emot den med de vapen, som borgerligheten själv, om än ofrivilligt, givit honom.

Det första åliggandet för en på en folklig världsåskådnings grund vilande, ny rörelse blir därför att draga försorg om att uppfattningen om statens väsen och ändamålet med dess existens erhåller en enhetlig och klar form.

Den principiella uppfattningen är därvid den, *att staten icke är något mål utan ett medel. Den är förutsättningen för skapandet av mänsklig kultur, men den är ingalunda dess grund. Denna består fastmer uteslutande i förhandenvaron av en därtill begåvad ras.* Det kunde finnas hundratals mönstergilla stater på jorden - om de ariska kulturbärarna doge ut, skulle ändå ingen kultur finnas, som motsvarade nutidens högst stående folks andliga nivå. Man kan gå ännu längre och säga, att förefintligheten av mänskliga statsbildningar icke det minsta skulle utesluta möjligheten av människosläktets förintande, för så vitt andlig begåvning och spänst girige förlorade genom frånvaron av dessa egenskapers högrasiga bärare.

Om t. ex. jordytan till följd av någon tektonisk tilldragelse skulle komma i oro och ett nytt Himalaja höja sig ur världshavets vågor, så skulle genom en enda ohygglig katastrof mänsklighetens kultur vara utplånad. Ingen stat skulle längre äga bestånd, upplösta vore all ordnings band, i spillror dokumenten av en tusenårig utveckling, allt ett enda stort vatten- och slambemängt dödens fält. Men om endast några få människor av en bestämd kulturskapande ras bevarats ur detta fasans kaos, så skulle jorden - om också efter tusenårig väntan - när lugnet återinträtt, undfå bevis på mänsklig, skapande kraft. Endast förintandet av den sista kulturrasen och dess enskilda medlemmar skulle slutgiltigt ödelägga jorden. Omvänt se vi av exempel i samtiden, att statsbildningar på stammens begynnelsestadium icke förmå skydda från undergång de högrasiga individer, som uppbära dem, om dessa sakna den nödvändiga begåvningen. Liksom forntidens väldiga djurarter tvingades vika för andra och fullständigt gingo under, så måste även människan vika, om hon saknar den bestämda andliga kraft, som ensam låter henne finna på de nödiga medlen för hennes självbevarelse.

Det är inte staten som sådan, vilken skapar en bestämd kulturell nivå, den kan endast bevara den ras, som betingar den.

Å andra sidan kan själva staten oförändrad bestå århundraden igenom, medan den kulturskapande förmågan hos folket och den därav beroende allmänna livsföringen till följd av att staten icke förhindrar en rasblandning, för länge sedan börjat undergå

djupgående förändringar. Den moderna staten kan exempelvis mycket väl som formell mekanism fortsätta sin skentillvaro en så eller så lång tid, vår folkgrupps rasbiologiska förgiftning medför ändå en kulturell tillbakagång, som redan är förskräckande tydlig.

Därför är förutsättningen för tillvaron av en högre mänsklighet icke staten utan existensen av folk, som äro skickade att uppbära den.

En sådan förmåga kommer djupast alltid att vara förhanden, och den behöver endast väckas till handling genom yttre omständigheter. Nationer eller bättre raser med kulturell begåvning och skaparkraft bära dessa gagnarika egenskaper latent inom sig, även om ogynnsamma yttre omständigheter för tillfället icke tillåta en utlösning av dessa anlag. Fördenskull är det också ett otroligt ofog att framställa den förkristna tidens germaner som "kulturlösa", som barbarer. De ha aldrig varit det. Det var endast deras nordiska hemlands kärvhet, som pressade dem med levnadsvillkor, vilka förhindrade dem utveckla sina skapande krafter. Hade de - utan någon antik värld - kommit till söderns gynnsammare marker och hade de från lägre stående folk erhållit de första tekniska hjälpmedlen, så skulle den i dem slumrande kulturskapande förmågan växt upp till en lika lysande blomma, som fallet exempelvis var med hellenerna. Men denna kulturskapande urkraft springer ingalunda fram endast ur sitt nordiska luftstreck. Lappen skulle, om han kom till södern, lika litet verka kulturbildande som t. ex. eskimån. Nej, denna härliga, skapande förmåga har förlänats just ariern, vare sig han ännu bär den slumrande inom sig eller skänker den till det vaknande livet, allteftersom gynnsamma omständigheter tillåta eller en ogästvänlig natur förhindrar det. Därav ger sig följande slutsats:

Staten är ett medel att uppnå målet. Dess mål är att bevara och befordra en gemenskap av fysiskt och psykiskt likartade organismer. Denna bevarande uppgift omfattar för det första det renrasiga elementet och möjliggör därigenom den fria utvecklingen av alla i denna ras slumrande krafter. Av dem skall alltid en del i första rummet tjäna det fysiska livet och befordrandet av en fortsatt andlig utveckling. I själva verket skapar emellertid alltid det ena förutsättningen i för det andra.

Stater, som icke tjäna detta ändamål, äro odugliga företeelser, rentav missfoster. Det faktum, att de existera, ändrar lika litet härutinnan som ett piratfartygs framgång kan rättfärdiga röveriet.

Som förfäktare av en ny världsåskådning kunna vi nationalsocialister aldrig ställa oss på "de verkliga - falska - förhållandenas mark". I så fall vore vi inte längre förfäktare av en ny stor idé utan kulis åt dagens förljugenhet. Vi ha att på det skarpaste skilja mellan staten som höljet och rasen som innehållet. Detta hölje har en mening endast om det kan bevara och skydda innehållet; i annat fall är det värdelöst.

Följaktligen är folkstatens förnämsta ändamål omsorgen om bevarandet av dessa högrasiga beståndsdelar, vilka som kulturskapande alstra en högre mänsklighets skönhet och värde. Vi arter kunna alltså med en stat förslå endast en levande folkorganism, som inte blott tryggar detta folks fortbestånd utan också, genom att vidare utbilda dess andliga och ideella krafter, för det till den största frihet.

Vad man nu försöker tränga på oss som stat är endast ett utslag av den djupaste mänskliga villfarelse med utsägligt lidande som följdforeteelse.

Vi nationalsocialister veta, att vi med denna uppfattning stå som revolutionärer i den nuvarande världen och även brännmärkas som sådana. Men vårt tänkande och handlande skall förvisso till ingen del bestämmas av vår tids bifall eller avböjande

utan av den bindande plikten mot en sanning, som vi bekant oss till. Då kunna vi vara övertygade, att eftervärldens högre insikt inte blott skall förstå vårt uppträdande utan även erkänna det som riktigt och ge det sitt riddarslag.

*

Detta är också för oss nationalsocialister normen för värdesättningen av en stat. Detta värde kommer att bli relativt, sett ur det enskilda folkets synpunkt; absolut, ur hela mänsklighetens. Det vill med andra ord säga:

En stats värde kan icke bedömas efter dess kulturella nivå eller dess makt och betydelse inom den övriga världen utan uteslutande efter värdet hos det för tillfället ifrågakommande folket.

En stat kan betecknas som mönstergill, när den inte blott motsvarar levnadsbetingelserna för det folk, som den skall företräda utan också i praktiken just genom sin egen existens håller detta folk vid liv - likgiltigt, vilken allmänt kulturell betydelse, som tillkommer denna statsbildning inom ramen av den övriga världen. Ty statens uppgift är inte alls att frambringa kvalifikationer utan endast att skapa fria utvecklingsmöjligheter åt redan existerande krafter. *Omvänt kan alltså en stat betecknas som dålig när den, trots en hög kulturell ståndpunkt, prisget bärarna av sin kultur åt undergången i rashänseende.* Ty den förstör därmed praktiskt taget förutsättningen för fortbeståndet av denna kultur, vilken den ju inte skapat, utan som är frukten av det genom den levande statliga enheten till sitt fortbestånd säkrade, kulturskapande folket. Staten representerar nämligen icke ett innehåll utan en form. *Ett folks förhandenvarande kulturståndpunkt ger alltså icke värdemätaren för den stats kvalitet, i vilken det lever.* Det är mycket begripligt, att ett kulturellt högtbenådet folk uppvisar en bild av högre värde än en negerstam; trots detta kan det förstnämndas statsorganism, betraktad efter det sätt, på vilket den fyller sitt ändamål, vara sämre än negerns. Ehuru den bästa stat och den bästa statsform inte äro i stånd att hos ett folk frammana förmågor, vilka helt enkelt saknas och som aldrig funnits, så är en dålig stat säkerligen i stånd att genom ett av den tillåtet eller till och med underlättat förintande av den rasrena kulturbäraren, så småningom utrota ursprungligen förefintliga kulturegenskaper.

Följaktligen kan omdömet om en stats värde i första hand blott fällas med hänsyn till den relativa nytta, som den medför för ett visst folk och ingalunda efter den betydelse, som tillkommer den i och för sig i världen.

Detta relativa omdöme kan fällas raskt och väl; omdömet om det absoluta värdet blott med största svårighet, emedan detta egentligen bestämmes icke blott med tanke på staten utan snarare med avseende på det ifrågavarande folkets värde och nivå.

När man talar om en högre mission för staten får man därför aldrig glömma, att den högre missionen väsentligen ligger hos folket, för vilket staten genom sin inneboende organiska kraft blott har att möjliggöra en fri utveckling.

Fråga vi alltså, hur den stat skall vara beskaffad, som vi tyskar behöva, måste vi först göra klart för oss, vilka människor den skall omfatta och vilket ändamål den skall tjäna.

Vår tyska folkenhet äger tyvärr inte längre en i rashänseende enhetlig kärna. De olika urbeståndsdelarnas sammansmältningsprocess har inte heller fortskridit så långt, att man skulle kunna tala om en därigenom nybildad ras. Tvärtom, de förgiftningar av blodet, som drabbat vår folkkropp särskilt efter 30-åriga kriget, förde till en försämring icke blott av vårt blod utan även av vår själ. Vårt fosterlands öppna

gränser, kontakten med icke-germanska folkelement längs dessa gränsområden, men framför allt det starka, oupphörliga tillflödet av främmande blod till det inre av riket, lämnar ingen tid övrig för en absolut sammansmältning. Ingen ny ras utkristalliseras, utan rasbeståndsdelarna endast anhopas, med det resultatet, att det tyska folket särskilt i kritiska ögonblick, då annars en hjord brukar sluta sig samman, löper åt alla fyra väderstrecken. De rena grundelementen ha inte blott sin huvudsakliga utbredning i särskilda delar av riket utan äro också blandade inom vart område för sig. Bredvid nordiska människor östtyska, bredvid östtyska dinariska, bredvid båda västtyska och däremellan blandraser. Detta är å ena sidan en stor nackdel: tyska folket saknar denna säkra hjordinstinkt, som har sin grund i ett enhetligt blod och som särskilt i ögonblick, då faran hotar, bevarar nationer från undergång, emedan alla mindre inre skiljaktigheter hos dylika folk genast försvinna då och den gemensamma fienden mötes av en enhetlig hjords slutna front. I det förhållandet, att våra alltjämt oblandade raselement, av den mest olikartade beskaffenhet, existera jämsides med varandra, ligger grunden till det, som man hos oss betecknar med ordet överindividualism. Under fredliga tidsskeden kan denna mången gång göra goda tjänster, men när allt kommer omkring, är det den, som berövat oss världsherraväldet. Hade tyska folket i sin historiska utveckling ägt denna "hjordenhet" liksom andra folk, vilka dragit nytta av den; då skulle väl Tyska riket i dag varit herre över jordklotet. Världshistorien skulle ha gestaltat sig annorlunda, och ingen människa kan avgöra, om inte då på denna väg inträffat, vad så många förblindade pacifister i dag hoppas kunna tigga sig till genom jämmer och veklagen: *en fred, hägnad icke av tårdrypande pacifistiska gråterskors palmkvistar utan grundad på det segerrika svärdet, fört av ett herrefolk, som sätter världen i en högre kulturs tjänst.*

Det förhållandet, att vi inte äro ett verkligt folk med enhetligt blod, har tillfogat oss ousägliga lidanden. Det har givit många tyska potentater små privata furstendömen, men det tyska folket har det berövat rätten till herravälde.

Än i denna dag lider vårt folk under denna inre sönderslitenhet men måhända kan det, som i förgången och i närvarande tid bragt oss olycka, i framtiden bli oss till välsignelse. Ty lika olyckligt, som det å ena sidan var, att en fullständig blandning av våra ursprungliga rasbeståndsdelar uteblev och därigenom bildandet av en enhetlig folkkropp förhindrades, lika lyckligt var det å andra sidan, då härigenom åtminstone en del av vårt bästa blod bevarades rent och undgick rasförsämring.

Säkerligen skulle en enhetlig folkkropp ha uppstått vid en fullständig sammansmältning av våra ursprungliga raselement, men, som varje raskorsning visar, skulle den som kulturbärare blivit mindre duglig, än den högst stående av de ursprungliga beståndsdelarna. Detta är välsignelsen med den uteblivna fullständiga hopsvetsningen: att vi ännu i denna dag i vår tyska folkkropp äga stora tillgångar av nordiskt-germanska människor, som förblivit oblandade, och i vilka vi böra se den värdefullaste skatten för vår framtid. Under den bedrövliga tid, när man svävade i okunnighet om alla raslagar och den ena individen ansågs lika värdefull som den andra, var det naturligt, att insikten om de skilda raselementens olika värde saknades. I dag veta vi, att en fullständig sammansättning av beståndsdelarna i vår folkkropp måhända skulle ha skänkt oss den yttre makten till följd av den därigenom uppståndna enheten, men vi veta även, att mänsklighetens högsta mål skulle ha blivit ouppnåeligt, därför att den, som ödet uppenbarligen ensam utsett att nå denna fulländning, skulle gått under i det allmänna hopkok av raser, varav enhetsfolket skulle bestått.

Det som emellertid förhindrades genom ödets lyckliga skickelse utan vårt görande och låtande, det ha vi i dag att utforska och utnyttja enligt vår nu vunna kunskap.

Den, som talar om en det tyska folkets mission på jorden, han måste veta, att en sådan blott han bestå i bildandet av en stat, som ser sin högsta uppgift i att uppehålla och understödja de i oangripet skick kvarvarande äldaste beståndsdelarna av vårt folk, ja, av hela mänskligheten.

För första gången erhåller staten därigenom ett högsta mål. Gentemot den löjliga parollen om ett säkrande av lugn och ordning för att göra det möjligt att i fred och ro skoja upp sina medmänniskor framstår som en i sanning hög mission statens uppgift att vidmakthålla och befordra den högsta mänsklighet, som genom den Allsmåktiges nåd förlänats denna världen.

Av en död mekanism, som gör anspråk på att vara till för sin egen skull, skall en levande organism formos, som har det enda ändamålet att tjäna en högre ide.

Tyska riket skall som stat omfatta alla tyskar med den uppgiften att icke blott samla och vidmakthålla detta folks värdefullaste tillgångar av högrasiga beståndsdelar utan även långsamt och säkert föra dem fram till dominerande ställning.

*

Därmed träder, i stället för ett djupast sett steltnat tillstånd, en period av kamp. Men som alltid här i världen besannas även nu ordet, att "den som rastar - han rostar" och vidare, att segern alltid ligger i angreppet. Ju större det hägrande målet för kampen är och ju mindre den stora massans förståelse för detta mål just nu visar sig, desto oerhördare äro emellertid enligt världshistoriens erfarenheter framgångarna liksom även betydelsen av dessa framgångar, om målet rätt fattas och kampen genomföres med orubblig ihärdighet.

Det kan visserligen vara så, att det för många av våra nuvarande auktoriserade statsmän kan kännas lugnare att verka för upprätthållandet av ett givet tillstånd än att behöva kämpa för ett kommande. De komma alltid att finna det lättare att i staten se en mekanism, som helt enkelt är till för att hålla sig själv vid liv, på samma sätt som deras liv också "tillhör staten" - som de bruka uttrycka sig. Liksom det som sprungit fram ur folkdjupet logiskt skulle kunna tjäna något annat än just folket, eller människan skulle kunna verka för något annat än människan. *Det är, som sagt, naturligtvis lättare att i statsauktoriteten blott se den formella mekanismen för en organisation än folktankens suveräna förkroppsligande på jorden.* Ty i det ena fallet är för dessa svaga andar staten såväl som statsauktoriteten redan i sig själva ett ändamål, i det andra fallet åter blott det mäktiga vapnet för den stora, eviga livskampen för tillvaron, ett vapen, som var och en har att underkasta sig, emedan det icke är formellt mekanistiskt utan ett uttryck för en gemensam vilja till livets vidmakthållande.

I kampen för vår nya uppfattning, som helt motsvarar tingens djupaste mening, skola vi därför blott finna få stridskamrater i ett samhälle, som lider av ålderdomssvaghet inte endast till kroppen utan tyvärr alltför ofta även till själen. Endast undantagen, gubbar, som bevarat hjärtat ungt och sinnet friskt, skola komma till oss från sådana samhällsskikt, aldrig de, som se sin livsuppgifts innersta mening i vidmakthållandet av ett givet tillstånd.

Mot oss står den oändliga härskara, som består inte så mycket av medvetet illasinnade som tanklöst likgiltiga och naturligtvis av dem, som äro intresserade av, att det nuvarande tillståndet upprätthållas. Men just i denna skenbara hopplöshet för vår väldiga kamp ligger storheten i vår uppgift och även möjligheten till framgång. Det stridsrop, som antingen från början skrämmer bort de svaga själarna eller snart

kommer dem att tappa modet, blir till en de verkliga kampnatureernas samlingsignal. Och ett måste man göra klart för sig: *när ur ett folk framstår ett koncentrat av största energi och handlingskraft, inriktat mot ett mål och följaktligen undandraget den stora massans tröghet, så ha de få procent, detta koncentrat utgör, höjt sig till herrar över hela antalet. Minoriteterna göra världshistoria, när antalets minoritet förkroppsligar viljans och beslutsamhetens majoritet.*

Det, som i dag för många kan gälla som en försvårande omständighet, är därför i själva verket förutsättningen för vår seger. Just i storheten och svårigheten i vår uppgift ligger sannolikheten, att blott de bästa kämparna skola infinna sig till striden. I detta urval ligger just borgen för framgången.

*

I allmänhet plägar naturen själv träffa vissa korrigerande anstalter i fråga om jordevarelsernas rasrenhet. Den hyser ingen särdeles stor kärlek till bastarder. I synnerhet de första produkterna av sådana korsningar, intill tredje, fjärde och femte led, få utstå bittra lidanden. De berövas icke blott den kvalitet, som den ädlaste beståndsdelen ägde i korsningen, den bristande enheten i blod medför bristande enhet i vilje- och beslutkraft till liv över huvud taget. I alla kritiska ögonblick, när den rasbiologiskt enhetliga varelsen fattar riktiga, d. v. s. enhetliga beslut, då blir den i rashänseende disharmoniske osäker eller förmår genomföra en sak endast till hälften. Allt som allt betyder detta icke endast en viss underlägsenhet hos den disharmoniske gentemot den enhetliga utan i praktiken även risken för en snabbare undergång. *I otaliga fall, där rasen står bi, bryter bastarden samman.* I detta förhållande kan man se naturens botemedel. Den inskränker möjligheten till fortplantning. Därigenom förhindrar den längre gående korsningars fruktsamhet över huvud taget och bringar den sålunda till utdöende.

Om alltså till exempel inom en bestämd ras en enstaka individ inginge en förbindelse med en ur rasens synpunkt mera lågtstående, så bleve resultatet närmast en sänkning av nivån i och *för* sig men dessutom också ett försvagande av avkomman gentemot den i rashänseende alltjämt oblandade omgivningen. Om ytterligare blodtillsats från den högre rasen fullständigt förhindrades, skulle en fortsatt ömsesidig korsning medföra, att bastarden antingen doge ut till följd av sin enligt naturens visa ordning minskade motståndskraft, eller också, skulle de under loppet av flera årtusenden bilda en ny blandning, vars ursprungliga grundbeståndsdelar vore fullständigt blandade genom tusenfaldig korsning, kanske t. o. m. inte längre påvisbara. Ett nytt enhetsfolk hade därmed uppstått, som komma att ha en viss hjordbestämd motståndskraft men som ändock gentemot den vid den första korsningen medverkande högsta rasen vore väsentligt försvagad till sin andligt-kulturella betydelse. Men också i detta sista fall skulle blandprodukten duka under i den ömsesidiga kampen för tillvaron, så länge en högre stående, alltjämt oblandad rasenhet ännu är tillfinnandes som motståndare. All den hjordkänsla den inre slutenhet, som under årtusendena bildats hos denna nya folk kropp, skulle till följd av rasnivåns allmänna sänkning och den därav betingade minskningen av andlig elasticitet och skaparkraft ändock icke räcka till för att segerrikt bestå i kampen mot en lika enhetlig men andligt och kulturellt överlägsen ras.

På den grund kan man uppställa följande sats:

Varje raskorsning leder obönhörligen förr eller senare till blandproduktens undergång, så länge den högre beståndsdelen i denna korsning själv alltjämt

förefinnes i en ren, så att säga rasenlig enhet. Faran för blandprodukten är undanröjd först i det ögonblick, den siste rasrena individen "bastardiserats".

Detta förhållande innebär en, låt vara långsam, naturlig regenerationsprocess, vilken så småningom åter skiljer ut rasliga förgiftningar, så länge ännu en grundfond av rasrena element är förhanden och en vidare bastardisering inte mera äger rum.

En sådan process kan äga rum av sig själv hos varelser med stark rasinstinkt, vilka endast på grund av särskilda omständigheter eller något särskilt tvång avlägsnats från den rasrena förökningens väg. Så snart detta tvångsläge upphört kommer den alltjämt rena delen att genast åter sträva efter parning bland likar och sätter därmed en gräns för ytterligare uppblandning. Bastardiseringens produkter träda därmed automatiskt åter i bakgrunden, såvida de icke redan förökat sig så ofantligt i antal, att ett allvarsam motstånd från de återstående renrasigas sida icke längre kan komma i fråga. Den människa, som en gång blivit utan instinkt och icke längre känner den förpliktelse som naturen ålagt henne, kan dock i allmänhet icke hoppas på en sådan naturens rättelse, förrän hon ersatt sin förlorade instinkt med faktisk insikt; på den har man sedan att bygga den erforderliga reorganisationen. Dock är faran mycket stor, att den människa, som en gång blivit blind, allt mer och mer river rasskrankorna, tills slutligen den sista resten av hennes bästa del går förlorad. Då kvarstår i själva verket blott ett sammelsurium av det slag, som föresvävar våra dagars dråpliga världsförbättrare som ett ideal; det skulle emellertid inom kort förjaga idealen från denna världen. Det är sant: *en stor hjord kunde bildas på det sättet, ett flockdjur kan man konstruera, men en människa som kulturbärare eller ännu bättre som kulturgrundare och kulturskapare frambringa en sådan blandning aldrig.* Mänsklighetens mission skulle därmed kunna anses avslutad.

Den som inte vill, att världen skall gå emot detta tillstånd, måste omvända sig till den nya uppfattningen, att det framför allt är de germanska staternas uppgift att principiellt sätta en gräns för ytterligare bastardisering.

Våra dagars generation av notoriska stackare kommer naturligtvis genast att uppgiva ett anskri och jämra sig och klaga över ingrepp i människans heligaste rättigheter. *Nej, människans heligaste rättighet är blott en och denna rättighet är samtidigt en helig förpliktelse, nämligen att sörja för att blodet bevaras rent så att bevarandet av människans bästa egenskaper möjliggör en ädlare utveckling av dessa varelser.*

En folkets stat har därför i första hand att höja äktenskapet från dess ställning som en ständigt skam för rasen och giva det helgden av en institution, avsedd att frambringa Guds beläten och icke missfoster mellan människa och apa.

Att protestera mot detta av så kallade humana bevekelsegrunder anstår fördömt illa en tid, som å ena sidan ger varje avsigkommen, degenererad varelse möjlighet att fortplanta sig och därmed påbörda avkomlingarna själva liksom deras samtida utsägliga lidanden, medan å andra sidan droghandlare och t. o. m. gatuförsäljare saluföra medel, som hjälpa de sundaste föräldrar att förhindra barnalstring. I denna lugnets och ordningens stat, är det alltså enligt åsikten hos dess talesman, den tappra borgerligt-nationella världen, en förbrytelse att förstöra fortplantningsförmågan hos syfilispatienter, tuberkulösa, ärftligt belastade, krymplingar och kretiner, däremot betraktas det inte som något orätt att faktiskt förkväva fortplantningsmöjligheten hos miljoner av de allra bästa. Något sådant bryter ej mot god sed i detta skenheliga samhälle men tjänar desto mera den kortsynta tankelättjan. Ty i annat fall skulle man ständigt vara tvungen att bry sin hjärna med vilka förutsättningar som kunna finnas att

skaffa bröd och uppehälle åt de varelser, vilka som sunda bärare av folkstaten en gång skola fylla samma uppgift mot det kommande släktet.

Hur gränslöst oideellt och oädelt är inte hela detta system! Man bemödar sig inte längre att frambringa det bästa åt eftervärlden utan låter allting löpa som det kan. Att även våra kyrkor därvid försynda sig mot Herrens avbild, vars värde de ändock på det högsta betona, är fullkomligt i stil med deras uppträdande, som alltid ordar om Anden men låter dess bärare, människan, degenereras till en avsigkommen proletär. Sen iakttar man med förvånade och försagda ansikten den ringa framgång, tron har i det egna landet, den förfärliga "gudlösheten" hos detta lekamligen hunsade och givetvis även andligen i lumpor höljda, eländiga följe och så söker man med framgång hålla sig skadelös genom kyrkans segrar bland hottentotter och zulukaffrer. Medan våra europeiska folk, Gud vare tack och lov, sjunka ned till ett lekamligt och moraliskt avskums nivå, beger sig den fromme missionären till Centralafrika och upprättar negermissioner, till dess vår "högre kultur" även där skapat en skämd bastardras av sunda, om också primitiva och lågtstående människobarn.

Det skulle mera motsvara vår världs ädlaste tankar, att våra två kristna kyrkor i stället för att besvära negrerna med en missionsverksamhet, som de varken önska eller förstå, undervisade vår europeiska mänsklighet, mildt men med största allvar, att om föräldrarna icke äro friska, så är det en gudi behagligare gärning att förbarma sig över ett friskt stackars litet hittebarn och ge det fader och moder än att själv sätta ett sjukt barn till världen, vilket kommer att bringa sig själv och samhället enbart olycka och lidande.

Det som i dag från alla håll försummas på detta område har folkstaten att taga igen. *Den har att göra rasen till medelpunkt i det allmänna livet. Den har att sörja för, att den bibehållas ren. Den har att förklara barnet för ett folks dyrbaraste egendom. Den måste draga försorg om, att endast den som är frisk, skaffar barn till världen; att det endast finnes en verklig skam: att om man själv är sjuk och bristfällig ändå alstra barn, liksom en högsta ära: att avstå därifrån. Omvänt måste det också anses förkastligt att undanhålla nationen friska barn. Staten måste här uppträda som beskyddare av en tusenårig framtid, gentemot vilken den enskildas önskan och egen nytta framstå som ett intet och in för vilken de ha att böja sig. Den har att ställa läkarvetenskapens modernaste hjälpmedel till förfogande för kunskapen på detta område. Den har att förklara för oduglig till fortplantning, var och en som på något sätt är uppenbart sjuk och ärfiligt belastad, ävensom vidtagna de praktiska åtgärderna med anledning därav. Den har omvänt att sörja för, att den friska kvinnans fruktsamhet icke begränsas genom den finansiella skurkushållningen hos en statsmakt, som förvandlat den välsignelse, barnen medföra, till en förbannelse för föräldrarna. Med denna lättjefulla, ja, brottsliga likgiltighet, med vilken man nu för tiden behandlar de sociala förutsättningarna för en barnrik familj, har den att röja upp och i stället måste den känna sig som skyddsherre för denna ett folks kostbaraste välsignelse. Dess omsorger tillhöra mera barnet än de vuxna.*

Den som inte är frisk och fullödig till kropp och själ får ej föreviga sitt onda i ett barns kropp. Folkstaten har här att utföra ett oerhört uppfostringsarbete. Det kommer dock en dag att framstå som ett större dåd än vad vår nuvarande borgerliga tidsålders segerrikaste krig ha utfört. Genom uppfostran av den enskilda bör den inpränta, att det inte är någon skam utan en beklagansvärd olycka att vara sjuk och svag, men att det är en förbrytelse och därför samtidigt en skam att vanära denna olycka med sin egen egoism, när man ånyo påbördar livet ett oskyldigt väsen; att det däremot vittnar om adel i djupaste mening och om den beundransvärdaste

mänsklighet, när den oskyldigt sjuke, med avstående från egna barn, ger sin kärlek och ömhet åt ett stackars obekant ungt skott på sitt folks stam, vilket genom sin sundhet lovar att en gång bli en kraftfull medlem av en kraftfull gemenskap. Och staten har att i detta sitt uppfostringsarbete fullfölja sin praktiska verksamhet på det rent andliga området. Utan hänsyn till förståelse eller bristande förståelse, bifall eller ogillande har den att verka i denna anda.

Ett endast sexhundraårigt förhindrande av fortplantningsförmågan och skaparmöjligheterna för sådana kroppsligt degenererade och själsligen sjuka skulle inte endast befria mänskligheten från en omätlig olycka utan även medföra ett tillfrisknande, som nu knappast synes möjligt att fatta. När så det medvetna, planmässiga befordrandet av fruktsamheten hos de friskaste av dem, som uppbara folkstaten, har förverkligats, skall resultatet bli en ras, som åtminstone i det närmaste åter har rensat ut fröet till vårt nuvarande kroppsliga och därmed även andliga förfall.

Ty, om ett folk och en stat bara en gång ha beträtt denna väg, kommer uppmärksamheten att av sig själv riktas just på folkets i rashänseende värdefullaste kärna och på att öka dess fruktsamhet för att till slut låta hela folket bli delaktigt av välsignelsen i en fast tuktrad rasmassa.

Vägen, som leder till detta mål, är framför allt, att en stat icke överlämnar bebyggandet av nyvunnen odlingsmark åt slumpen utan fastställer särskilda regler därför. Enkom bildade raskommissioner skola utge tillståndsbevis för bosättning åt den enskilda; denne i sin tur förbindas till en fastställd, bestämd reslig renhet. På den vägen kunna i allmänhet randkolonier grundas, vilkas invånare äro bärare av uteslutande den högsta rasrenhet och samtidigt högsta raskvalitet. De utgöra därmed en hela folkets kostbara nationella skatt; deras tillväxt måste fylla varje enskild folkkamrat med stolthet och glad tillförsikt, ty i dem finnas gömda fröet till en sista stor framtida utveckling för det egna folket, ja, för hela mänskligheten.

Det måste slutligen lyckas för den folkliga världsåskådningen att i folkstaten nå fram till den bättre tidsåldern, när människorna inte mer lägga ned sina omsorger på förädling, av hundar, hästar och katter utan på att höja människan själv, en tidsålder, då den ene i medvetande om sin svaghet tigande resignerar och den andra glatt offerar och ger.

Att detta är möjligt, kan man inte förneka i en värld, där hundratusentals och åter hundratusen människor frivilligt ålägga sig celibat, därtill förpliktade och bundna endast av ett kyrkligt påbud.

Skulle inte samma upppoffring vara möjlig, om i det kyrkliga påbudets ställe träder en maning att äntligen hejda rasförgiftningens ständigt fortlevande arvsynd och skänka den allsmäktige Skaparen varelser, sådana han själv en gång skapat dem?

Det är visserligen sant, att vår ömkliga här av nutida kälkborgare aldrig kommer att förstå det. De skola skratta eller skaka på sina skeva axlar och stöna sitt eviga: "Det vore för all del ganska gott, men det låter sig ju i alla fall inte göra!" Med er låter det sig förvisso inte längre göra, er värld är inte lämpad för något sådant! Ni ha endast *ett* bekymmer: ert privata liv, *och en* Gud: era pengar! Men, vi vända oss inte heller till er, utan till den stora armén av sådana, som äro för fattiga för att deras privata liv skulle kunna betyda världens högsta lycka, till sådana, som inte i guldet se härskaren över sin tillvaro utan tro på andra gudar. Framför allt vända vi oss till vår väldiga här av tysk ungdom. Den växer i en stor brytningstid, och det, som deras fäders tröghet och likgiltighet förvånade, skall tvinga den till kamp. Den tyska ungdomen skall

antingen en gång stå som byggherre av en ny folkstat eller också som sista vittne uppleva den borgerliga världens fullständiga sammanbrott och ände.

Ty om en generation är behäftad med fel, som den själv känner till och t. o. m. erkänner och ändå, som vår borgerliga värld nu gör, ger sig till tåls med den billiga förklaringen, att det ju i alla fall inte går att göra något åt saken, ja, ett sådant släkte det är dömt till undergång. Men det karakteristiska för vår borgerliga värld är just, att den inte längre kan förneka sina brister. Den måste tillstå, att mycket är ruttet och dåligt, men den kan ej längre besluta sig för att resa sig mot det onda, med sammanbiten energi snabbt samla ihop ett sextio- eller sjuttiomiljonersfolks kraft och bygga bålverk mot faran. Tvärtom! Om det sker på någon annan väg, så kastar man bara ömkliga glosor över företaget och försöker åtminstone på avstånd påvisa dess teoretiska omöjlighet och förklara varje framgång som otänkbar. Intet argument är därvid för enfaldigt att tjäna som stöd för den egna dvärgaktigheten och dess andliga inställning. När t. ex. en hel kontinent tar upp kampen mot alkoholförgiftningen för att frigöra ett folk ur denna förhärjande last, så har vår europeiska borgerliga värld intet annat till övers än ett intetsägande stirrande och skakningar på huvudet, ett överlägset hånlöje - som gör sig särskilt bra i detta enfaldiga sällskap. Men om alltsammans inte tjänar till någonting, om åtminstone på något ställe av jorden man reser sig mot den upphöjda, oantastliga slentrianen och gör det med framgång, ja, då måste, som sagt, i varje fall framgången betvivlas och förringas, varvid man inte ens drar sig för att anlägga borgerligmoraliska synpunkter på en kamp, som söker göra rent hus med den grövsta amoral.

Nej, i den frågan ska vi ej hänge oss åt några falska föreställningar: vår nuvarande borgerlighet har redare blivit värdelös för varje mänsklighetens högre uppgift, helt enkelt därför att den är utan kvalitet, för dålig. Och den är för dålig, mindre på grund av avsiktlig ondskan än till följd av en otrolig indolens och allt, som följer därmed. Därför äro dessa politiska klubbar, som existera under den gemensamma beteckningen "borgerliga partier", också sedan länge ingenting annat än bestämda yrkesgruppers och stånds intressens sammanslutningar, och deras mest upphöjda uppgift endast att på bästa möjliga sätt företräda egoistiska intressen. Att ett sådant politiserande "bourgeois"-gille passar till vad som helst utom att göra en kamp, ligger i öppen dag; särskilt tydligt blir det, om man betänker, att den motsatta sidan ingalunda består av försiktiga kryddkrämare utan av proletära massor, som äro upphetsade till det yttersta och besluta att tillgripa den sista utvägen.

*

Om vi erkänna, att statens första uppgift i folkets tjänst och till dess väl är att bevara, vårda och utveckla de bästa raselementen, så är det tydligt, att denna omsorg inte bör sträcka sig endast till den lille folk- och raskamratens födelse, utan att den också måste uppfostra den avkomlingen till en värdefull individ för den senare fortplantningen.

Och eftersom förutsättningen för andlig prestationsförmåga i allmänhet ligger i det givna människomaterialets rasrena kvalitet, så måste uppfostran även i varje enskilt fall allra först ha den kroppsliga sundheten för ögonen och befordra den; ty på det hela taget skall man nog hitta en frisk och stark själ endast i en frisk och stark kropp. Den omständigheten, att genier många gånger äro kroppsligen dåligt utrustade eller till och med sjuka varelser, betyder ingenting. Det rör sig härvidlag endast om undantag, vilka - som överallt - endast bekräfta regeln. Om ett folks massa består av fysiskt degenererade, kommer mycket sällan en verkligt stor ande att höja sig ur

denna dy. Och denne kommer nog under inga omständigheter att beskäras någon framgång i sin gärning. Det avsigkomna byket kommer antingen över huvud taget inte att förstå honom, eller också är dess viljekraft så försvagad, att det inte längre kan följa en sådan örn i hans flykt mot höjden.

I medvetande om detta bör ej folkstaten i främsta hand inrikta hela sitt uppfostringsarbete på att blott och bart pumpa in vetande utan på att fostra kärnfriska kroppar, först i andra hand kommer sedan utbildandet av de andliga färdigheterna. Och då först och främst utvecklingen av karaktären, särskilt stärkandet av viljekraften och beslutsamheten i förening med en uppfostran av den redobogna ansvars känslan. Först i sista hand kommer den vetenskapliga skolningen.

Folkstaten måste då utgå från den förutsättningen, att en, vetenskapligt visserligen dåligt bildad, men kroppsligen sund människa med god och fast karaktär, fylld av glad beslutsamhet och viljekraft, betyder mera för folket i sin helhet än en andligen väl utrustad vekling. Ett folk av lärda skall, om dessa äro degenererade, viljesvaga och fega pacifister, aldrig erövra himlen, det skall ej ens vara i stånd att säkra sin existens på denna jorden. I Ödets bistra lek är det sällan den, som vet minst, som ligger under utan alltid den, som drar de svagaste konsekvenserna av sitt vetande och ömkligast omsätter dem i handling. En försoffad kropp blir ej ett grand mer estetisk genom en strålande intelligens, en högsta själsodling skulle inte ens rättfärdiga sig, om dess bärare samtidigt vore vacklande och fega subjekt, kroppsligen avsigkomna och förkrympta, med viljesvaga karaktärer. Det som gör det grekiska skönhetsidealet odödligt, är den underbara föreningen av härligaste kroppsliga skönhet med strålande snille och ädlaste själ.

Om Moltkes ord: "Endast den duglige har i längden tur" äga någon giltighet, så ha de det säkerligen i fråga om förhållandet mellan kropp och själ: även själen bor, om den är frisk, i regel och i längden endast i en sund kropp.

Den fysiska härdningen är därför inom folkstaten inte den enskildas ensak eller en angelägenhet, som i första hand angår föräldrarna och först i andra eller tredje hand intresserar det allmänna, den är det av staten företrädda och skyddade folkets självbevarelsekrav. Liksom staten redan nu, vad det gäller den vetenskapliga utbildningen, ingriper i den enskildas självbestämmanderätt och bevakar det allmännas intresse gentemot honom, då den utan att fråga efter föräldrarnas önskan ålägger barnet skoltvång, på samma sätt, fast i ännu mycket större utsträckning, måste folkstaten en gång göra sin auktoritet gällande gentemot den enskildas okunnighet och brist på förståelse i frågor, som röra folkstammens fortbestånd. Den bör indela sitt uppfostringsarbete på ett sådant sätt, att de unga kropparna redan i den spädaste barndomen erhålla ändamålsenlig behandling och den nödvändiga härdningen för sitt kommande liv. Staten måste framför allt draga försorg om att en generation av stugsittare aldrig får uppstå.

Detta vård- och uppfostringsarbete måste börja redan med den unga modern. På samma sätt som det lyckades att genom årtiondens omsorgsfulla arbete uppnå infektionsfri renlighet, vid födelser och inskränka barnsängsfebern till högst få fall så måste det och skall det bli möjligt att med en grundlig utbildning av systrar och modern själv redan under barnets första år utforma en behandling, som skapar bästa möjliga grund för den senare utvecklingen.

Skolan som sådan måste i en folkstat avdela oerhört mycket mera tid för den fysiska uppfostran. Det går ej an att belasta de unga hjärnorna med en kunskap, som de enligt all erfarenhet behålla endast till en bråkdel, och till och med för det mesta de onödiga

bisakerna i stället för det väsentliga, eftersom det unga människobarnet inte alls är i stånd att göra en sovring av det kunskapsstoff, man trättat i det. När man än i denna dag till och med i de högre allmänna läroverkens timplaner tänker på gymnastiken med knappa två timmar i veckan och går så långt att man ger var och en rättighet att efter gottfinnande deltaga i den som icke obligatorisk, så innebär detta i jämförelse med den övriga undervisningen ett grovt missförhållande. Icke en dag skulle få förgå, utan att den unga människan finge kroppslig skolning åtminstone en timme morgon och afton och detta i varje gren av gymnastik och idrott. Här är det särskilt en sport, som man ej får glömma, fast den just i många "folkligas" ögon förefaller rå och ovärdig: boxningen. Det är otroligt vilka falska föreställningar, som äro utbredda i så kallade "bildade" kretsar om denna sport. Att den unge mannen lär sig fäkta och sedan slåss vitt och brett, det anses som självklart och aktningvärt, men att han boxar, det skulle vara rätt! Varför? Det finns ingen sport som på samma sätt befördrar anfällsmodet, fordrar blixtnabb beslutskraft och utvecklar kroppen till stålets smidighet. Det är inte råare, att två unga män avgöra en meningsskiljaktighet med knytnävarna än med ett stycke slipat järn. Det är heller inte mindre ädelt, att en angripen värjer sig mot angriparen med knytnäven, än att han springer och ropar på polis. Men framför allt skall den unga, friska pojken lära sig tåla ett slag. Det kommer givetvis att förefalla våra andliga stridsmän av i dag som vilt. Men folkstaten har alldeles icke till uppgift att skapa en koloni av fridsamma esteter och kroppsligt degenererade. Den ser ej sitt människoideal i den duglige kälkborgaren och den sedesamma gamla jungfrun utan i det trotsiga förkroppsligandet av manlig kraft och i kvinnor, som åter kunna bringa män till världen.

Därför är sporten över huvud taget inte till blott och bart för att göra den enskilda stark, smidig och djärv, utan den skall också härda och lära människor att tåla ödets slag.

Om inte hela vårt bildade, övre skikt en gång hade fått sin uppfostran så enbart riktad på konsten att skicka sig och i stället genomgående hade lärt sig boxning, så skulle en tysk revolution igångsatt av alfonser, desertörer och liknande pack, aldrig ha varit möjlig; ty det, som skänkte dem framgång, var inte djärv, modig dådkraft hos revolutionsmakarna utan den feqa, eländiga bristen på beslutsamhet hos dem, som ledde staten och voro ansvariga för den. Men hela vårt andligen ledande skikt hade fått en enbart "andlig" uppfostran och måste bli försvarslöst i samma stund, som massans verktyg kommo till användning i stället för andliga vapen på motståndarsidan. Men allt detta möjliggjordes endast därigenom, att vår högre skolbildning principiellt icke uppfostrade män utan så mycket mera tjänstemän, ingenjörer, tekniker, kemister, jurister, litteratörer och, för att denna andliga odling inte skulle dö ut, även professorer.

Vår kulturella ledning har alltid åstadkommit glänsande ting, medan arbetet på folkkaraktärens daning varit under all kritik.

Säkerligen skall man inte genom uppfostran kunna göra en modig människa av en, som har medfödda anlag för feighet, men lika säkert förlamas en i och för sig icke modlös människa i utvecklingen av sina egenskaper, om hon genom brister i sin uppfostran på förhand är underlägsen de övriga i kroppslig kraft och färdighet. Hur mycket övertygelsen om kroppslig duglighet befördrar modet och till och med väcker kamplustan, därom vittna bäst erfarenheterna från hären. Även där bestod materialet från början inte endast av hjältar utan av det vanliga genomsnittet. Men den tyska soldatens överlägsna utbildning i fredstid inympade på hela jätteorganismen denna suggestiva tro på den egna överlägsenheten till en grad, som inte ens våra motståndare

hade hållit för möjlig. Ty vad de framträngande tyska arméerna lade i dagen av odödlig kamplust och mod under högsommar- och höstmånaderna 1914, det var framfött av denna outröttliga uppfostran, som under långa, långa fredsår lockade fram de otroligaste prestationer från ofta kroppsligt svaga och på så sätt skapade det självförtroende, som ej gick förlorat ens i de största slagens fasor.

Just vårt tyska folk, som i dag ligger nedbrutet, prisgivet åt den övriga världens förtrampning, behöver denna suggestiva kraft, som ligger i självförtroendet. Men detta självförtroende måste genom uppfostran bibringas den unga folkamraten redan från barndomen. Hela uppfostran och utbildningen måste läggas an på att giva denna övertygelse, att han är avgjort överlägsen alla andra. Med sin kroppsliga kraft och färdighet måste han återvinna tron på hela sitt folks oövervinnelighet. Ty det, som en gång förde den tyska armén till seger, var det förtroende, som var och en hyste till sig själv och alla gemensamt till ledningen. Det som åter kommer att upprätta det tyska folket, är övertygelsen om möjligheten att återerövra friheten. En övertygelse, vilken endast en likartad känsla hos miljoner enskilda kan ge upphov till. Även i detta fall bör man akta sig för att hänge sig åt någon falsk förhoppning.

Oerhört var vårt folks sammanbrott, lika oerhörd måste ansträngningen bli att en dag göra slut på detta elände. Den som tror att det moderna borgerliga uppfostringsarbetet för lugn och ordning skall ge vårt folk kraften att en gång bryta ned den nuvarande världsordningen, som betyder vår undergång, och slå våra motståndare i ansiktet med slaveriets kedjor, han får bittert vilse. Endast ett övermått av nationell viljekraft, av frihetslängtan och den största lidelse skall återge oss det, som en gång fartades oss.

*

Efter detta ändamål skall även ungdomens klädedräkt avpassas. Det är verkligen bedrövligt att tvingas åse hur även vår ungdom är underkastad ett modevansinne, som hjälper till att ge en omvänd och fördärlig betydelse åt det gamla ordspråket: "Kläderna göra mannen".

Just i fråga om ungdomen måste klädedräkten ställas i uppfostrans tjänst. En pojke, som hela sommaren springer omkring med långbyxor och påklädd ända upp till halsen, förlorar redan genom sina kläder ett pådrivningsmedel till fysisk fostran. Ty även äregirigheten och, vi kunna lugnt säga det, fåfången måste eggas. Inte fåfången efter vackra kläder, som inte var och en kan köpa sig, utan fåfången efter en vacker välbyggd kropp, som var och en själv kan hjälpa till att utforma.

Detta är ändamålsenligt även för kommande år. Flickan skall lära känna sin riddare. Hade inte den kroppsliga skönheten trängts i bakgrunden genom vårt slappa modeväsen, så skulle hundratusentals flickors förförelse genom krumbenta, vedervärdiga judebastarder aldrig ha varit möjlig. Det ligger också i nationens intresse, att de vackraste kropparna komma fram och bidra till att skänka folket ny skönhet.

Just för närvarande vore allt detta som allra nödvändigast, därför att den militära uppfostran fattas och därmed den enda möjlighet rensats bort, vilken under fredstid åtminstone delvis reparerade det, som försummats i vår vanliga uppfostran. Och även i detta fall var framgången inte att söka enbart i den enskildas uppfostran utan också i det inflytande; som den utövade på de båda könens inbördes förhållande. Den unga flickan föredrog soldaten framför den civile.

Inte endast under den officiella skoltiden bör staten genomföra sina åtgärder för kroppskulturen och övervaka den. Även efter skoltiden måste den draga försorg om

att, så länge en pojke befinner sig under kroppslig utveckling, denna blir honom till välsignelse. Det är en dumhet att tro, att statens rätt till uppsikt över sina unga medborgare upphör med skoltidens utgång för att plötsligt komma tillbaka med militärtiden. Denna rätt är en plikt och som sådan alltid befintlig i samma utsträckning. Staten av i dag, som inte har något intresse för friska människor, har bara på ett brottsligt sätt lämnat denna plikt åsido. Den låter dagens ungdom förgås på gator och i bordeller i stället för att fatta den vid tyglarna och fullfölja dess fysiska fostran, tills en dag en frisk man och en frisk kvinna växt upp.

I vilken form staten ger denna fortsatta fostran, kan i dag vara likgiltigt, det väsentliga är, att den gör det och söker de vägar, som äro till nytta. Folkstaten kommer att få betrakta efterskoltidens fysiska utbildning, lika väl som den andliga, som en statlig uppgift, vilken den får lösa med statliga inrättningar. Denna utbildning kan då i stora drag få utgöra en förskola för den senare militärtjänsten. Hären skall då inte längre liksom förr behöva bibringa den unge mannen exercisreglementets enklaste grundbegrepp, den kommer ej heller att tillföras rekryter i nuvarande betydelse. Den skall i stället endast så mycket effektivare förvandla den fysiskt redan oklanderligt skolade unge mannen till soldat.

I folkstaten skall alltså hären inte längre lära den enskilda, hur man går och står, utan den skall gälla som den sista och högsta skolan i fosterländsk uppfostran. Den unge rekryten skall i armén erhålla den nödiga vapenutbildningen men han skall samtidigt utformas vidare för sitt senare liv i övrigt. I toppen av den militära utbildningen skall stå det, som måste räknas redan som den gamla arméns högsta förtjänst: i denna skola skall ynglingen förvandlas till man; och i denna skola skall han ej enbart lära sig lyda utan därigenom även förvärva förutsättningen att utöva betallandets konst. Han skall lära sig att tåla, ej blott, när han klandras med rätt, utan han skall också lära sig att, om det blir nödvändigt, tåla även en orätt.

Vidare skall han, styrkt genom tron på sin egen kraft, gripas av styrkan i den gemensamt kända kårandan, vinna övertygelsen om sitt folks oöverbannelighet.

Efter militärtjänstens slut skall åt honom utfärdas två dokument: statsborgardiplomet som den rättskund, vilken tillåter honom att hädanefter taga del i det offentliga livet, och sundhetsbetyget som bekräftelse på hans fysiska lämplighet för äktenskapet.

Analogt med pojkarnas fysiska fostran kan även flickornas ledas ur samma synpunkter. Även i detta fall skall huvudvikten framför allt läggas vid den kroppsliga utbildningen, först sedan på att befördra de andliga och sist de kulturella värdena. Målet för kvinnans fostran skall oföränderligt vara den blivande modern.

*

I andra hand först kommer för folkstaten uppgiften att på varje sätt befördra *karaktärens* utbildning.

Säkerligen är den enskilda människans oväsentliga karaktärsegenskaper konstitutionella: den egoistiskt lagda är och förblir så en gång för alla, liksom idealisten i grund och botten alltid kommer att vara idealist. Men mellan de strikt utpräglade karaktärerna stå miljoner, som synas konturlösa och oklara. Den födde förbrytaren kommer att vara och förbli förbrytare; men talrika människor, hos vilka endast en viss böjelse för brottet förefinnes, kunna genom en riktig uppfostran ändock bli värdefulla medlemmar av folkgemenskapen. Omvänt kan till följd av en dålig uppfostran ur svaga karaktärer uppstå verkligt dåliga element.

Hur mycket klagade man inte under kriget över, att vårt folk så litet förstod att *tiga!* Hur svårt var det ej att till följd därav undanhålla fienden till och med mycket viktiga hemligheter. Men då kan man ställa den frågan: vad har den tyska uppfostran före kriget gjort för att lära den enskilda förtegenhet? Var det inte tyvärr så, att redan i skolan den lille *angivaren* mången gång föredrogs framför sina mera förteguna kamrater? Ansågs inte och anses fortfarande angiveriet som berömvärd "öppenhet" och förtegenheten som skamlig halsstarrighet? Har man över huvud taget bemödat sig att framställa förtegenheten som en manligt värdefull dygd? Nej, ty för vår moderna skoluppfostran framstår detta som bagateller. Men dessa bagateller kosta staten otaliga miljoner i rättegångskostnader, ty 90 procent av alla ärekränkingsmål och liknande ha kommit till endast på grund av bristande förtegenhet. Lättsinnigt gjorda utsagor föras lika lättsinnigt vidare, vår folkhushållning skadas beständigt genom lättsinnigt prisgivna fabrikationshemligheter o. s. v., ja, till och med försiktiga förberedelser till landets försvar göras illusoriska, på grund av att folket ej lärt sig tiga utan för allting vidare. I ett krig kan denna pratsjuka få så vittgående följder, som att man förlorar slag, och på så sätt väsentligt bidra till stridens olyckliga utgång. Också i detta fall kan man vara övertygad om, att det man inte lärde som ung, det kan man ej heller som äldre. Hit hör t. ex. även att en lärare principiellt inte bör skaffa sig upplysningar om dumma pojkestreck genom att uppamma angiveri. Ungdomen har sin stat för sig; den intager gentemot de vuxna en viss sluten solidaritet och detta är alldeles självklart. Tioåringens sammanhållning med sin jämnåriga kamrat är naturligare och av ett fastare slag än med den vuxne. En pojke, som anger sina kamrater, bedriver förräderi och ådagalägger därmed ett sinnelag, som, kärvt uttryckt och överflyttat till större förhållanden, fullkomligt motsvarar fosterlandsförrädarens. En sådan pojke kan på intet sätt anses som ett "*snällt och välartat*" barn utan som en pojke med ganska tvivelaktiga karaktärsegenskaper. För läraren kan det ju vara bekvämt att stärka sin auktoritet med utnyttjande av sådana oarter men i det unga hjärtat lägges därmed fröet till en uppfattning, vilken senare kan medföra mycket olyckliga konsekvenser. Mer än en gång har det blivit en stor skurk av en liten skvallerbytta!

Detta taget endast som ett exempel bland många. För närvarande är det medvetna utbildandet av goda; ädla karaktärsegenskaper i skolorna lika med noll. En gång i framtiden skall man komma att tillmäta detta en helt annan betydelse. Trohet, offervillighet, tystlåtenhet äro dygder, vilka ett stort folk med nödvändighet behöva. Att skapa och utveckla dem i skolan är viktigare än mycket av det, som för närvarande utfyller våra läroscheman. Att bortarbeta gnällighet och pjoskighet hör också till detta område. Om man i uppfostringsarbetet glömmer, att man en gång stillatigande måste kunna tåla även lidanden och oförrätter, får man ej förvåna sig, om i ett senare kritiskt ögonblick, t. ex. när mannen ligger vid fronten, hela postförbindelsen endast kommer att tjäna till att befördra ömsesidiga gråt- och jämmerbrev. Om man hade trattat i vår ungdom litet mindre vetande i skolorna och i stället lärt den litet mera självbehärskning, så hade detta rikligen belönats under åren 1915-1918.

Därför måste folkstaten i sitt uppfostringsarbete jämte fysisk uppfostran lägga största vikt vid karaktärsdaningen. Medelst en så inriktad uppfostran kunna talrika svagheter, som vidlåda vår folkorganisation för närvarande, om icke helt övervinnas så dock i avsevärd grad mildras.

Av största vikt är odlandet av viljekraften och beslutsamheten liksom även vården av den beredvilliga ansvars känslan.

Den princip, som en gång inom armén hette, att en befallning alltid är bättre än ingen, måste beträffande ungdomen formuleras ungefär så: ett svar är alltid bättre än intet. Om man på grund av rädsla för att säga något oriktigt underlåter att svara, måste det anses vara mera att skämmas över, än om man ger ett oriktigt svar. Utgående från denna primitiva grund har man att driva ungdomens uppfostran vidare till mod och handlingskraft.

Man har så ofta beklagat sig över, att alla sveko under de kritiska dagarna i november-december 1918, att ingen enda, från monarkerna och ned till den siste fördelningschefen, förmådde mobilisera kraft nog att fatta ett självständigt beslut. Detta fruktansvärda förhållande är ett menetekel för vårt uppfostringsarbete, ty det var endast en allmänt förefintlig svaghet, som tog sig uttryck i denna ohyggliga katastrof, fast i jättelikt förstörad skala. Det är denna bristande viljekraft och inte bristen på vapen, som för närvarande gör oss oförmögna till varje allvarligt motstånd. Den finnes innerst inne hos hela folket och förhindrar varje beslut, som kunde medföra någon risk, som om inte storheten i en handling just låga i det vågsamma i den. Utan att veta det har en tysk general lyckats finna den klassiska formeln för denna viljelöshet: "Jag handlar endast, när jag kan räkna med femtioen procents säkerhet för framgång." I dessa "femtioen procent" ligger det tragiska i det tyska sammanbrottet; den som först fordrar borgen för framgång av ödet, han avstår därmed frivilligt från storheten i en heroisk gärning. Ty denna består just i, att man i full övertygelse om det livsfarliga i en belägenhet tar det steg, som möjligen kan leda till framgång. En kräftsjuk, som i annat fall går en säker död till mötes, behöver inte tänka på femtioen procent, innan han vågar underkasta sig en operation. Om denna så med endast en halv procents sannolikhet talar för tillfrisknande, skall en modig man ändå våga den, i annat fall skall han inte gnälla efter livet.

Men viljelöshetens och obeslutsamhetens grasserande epidemi är, när allt kommer omkring, endast ett resultat av vår principiellt förfelade ungdomsuppfostran, vars förhärjande verkningar sträcka sig till livets kommande skeden och nå sin sista avslutning och fulländning i de ledande statsmännens brist på personligt mod.

På samma plan ligger även den nu så vanliga rädslan för ansvar. Också i detta fall ligger felet redan i ungdomens uppfostran, ett fel som sedan genomgår hela det offentliga livet och når sin odödliga fullkomning i det parlamentariska styrelseskicket.

Redan i skolan sätter man tyvärr större värde på den lille syndarens "botfärdiga" bekännelse och "förkrossade avsvärjande av synden" än på ett frimodigt tillstånd. Det senare synes till och med mången nutida folkuppfostrare som ett tydligt tecken på ett oförbätterligt fördärv och mången pojke förespeglas på det otroligaste sätt galgen för egenskaper, vilka skulle vara av oskattbart värde, om de utgjorde ett helt folks gemensamma egendom.

Liksom folkstaten en gång måste ägna den största uppmärksamhet åt odlandet av viljan och beslutsamheten, så måste den redan från den tidigaste barndomen grunda ansvars känsla och bekännelsemod i ungdomens hjärtan. Endast om folkstaten förstår den fulla betydelsen i denna nödvändighet, skall den till slut, efter århundradens uppfostringsarbete, som resultat erhålla en folkorganisation, vilken inte kommer att lida av de svagheter, som nu så ödesdigert bidragit till vår undergång.

Den vetenskapliga skolbildningen, som ju egentligen är det nutida statliga uppfostringsarbetets a och o, kommer folkstaten att kunna övertaga med endast obetydliga förändringar. Dessa ligga på tre områden.

För det första skall den unga hjärnan i allmänhet icke belastas med kunskaper som den till nittiofem procent inte behöver och därför också glömmes bort. I synnerhet utgör folk- och elementarskolornas läsplaner en halvmesyr; i många fall har läroämnenas kunskapsstoff svällt ut till den grad, att eleven blott kan behålla en bråkdel av det i huvudet och för övrigt också kan få användning endast för en bråkdel, medan å andra sidan kunskapsstoffet icke räcker till för den som skall arbeta i ett särskilt fack och där förtjäna sitt bröd. Tag t. ex. en vanlig statstjänsteman med genomgången gymnasium eller högre realläroverk vid trettiofem eller möjligen fyrtio års ålder och pröva hans en gång mödosamt inpluggade skolkunskaper. Hur litet av den inpluggade lärdomen har han inte behållit! Man skall visserligen komma med svaret: "Ja, men den stora mängden inhämtat kunskapsstoff har icke endast till ändamål att lämna en fond av mångsidiga kunskaper för det kommande livet utan även att öka den andliga mottagligheten, tankeskärpan och isynnerhet registreringsförmågan hos hjärnan." Detta är delvis riktigt. Men ändock ligger det en fara i, att den unga hjärnan översvämmas med en flod av intryck, vilka den i högst få fall förstår att bemästra eller sälla och värdera efter vikt och värde; ofta blir det nog så, att man glömmes och offerar det väsentliga och bevarar det oväsentliga. Så går i alla fall den huvudsakliga nyttan av det myckna pluggandet förlorad, ty denna kan väl ändå ej bestå i att med ett omätligt hopande av kunskapsmaterial göra hjärnan i och för sig själv läroaktig. Nyttan med det skulle väl fastmera vara att för kommande dagar lämna en skatt av vetande, som den enskilda behöver och som genom honom sedan kommer den stora allmänheten till godo. Men denna nytta blir alldeles illusorisk, om det senare visar sig, att människan till följd av den alltför stora mängd kunskaper, som i ungdomen blevo henne påtvingade, icke lyckats behålla någonting därav eller i varje fall ej det väsentliga. Det är t. ex. icke lätt att inse, varför miljoner människor under årens lopp skola nödgas lära sig två eller tre främmande språk, vilka de sedan endast till en ringa del kunna finna användning för och därför för det mesta glömma bort. Av hundratusen lärjungar, som exempelvis läsa franska, komma nämligen knappast tvåtusen att senare ha någon verklig användning för dessa kunskaper, medan nittioåttatusen aldrig mer i hela sitt liv få tillfälle att använda vad de en gång lärde sig. De ha på det sättet i sin ungdom ägnat tusentals timmar åt en sak, som senare saknar varje värde och betydelse för dem. Även den invändningen, att denna kunskapsmängd tillhör allmänbildningen, är oriktig, eftersom man skulle kunna påstå något sådant endast under förutsättning, att människorna förfogade över det en gång inlärd under hela sitt liv. För de tvåtusen människors skull, som ha nytta av kunskapen i detta språk måste alltså nittioåttatusen plågas till ingen nytta och uppoffra värdefull tid.

I detta fall rör det dessutom ett språk, om vilket man inte en gång kan påstå att det utvecklar det skarpa, logiska tänkandet, vilket är fallet med latin. Därför skulle det vara mycket mera ändamålsenligt, att man lärde en ung studerande ett sådant språk endast i stora drag eller ännu hellre dess grundstomme, alltså bibringade honom kunskap om språkets i fråga mest påfallande särdrag, möjligen även om det grundläggande i dess grammatik samt behandlade uttal och satsbildning o. s. v. i några exempel. Detta vore fullt tillräckligt för det allmänna behovet och eftersom det vore lättare att överblicka och inpräglad, så skulle det ha större värde än den nuvarande metoden att propa i hela språket, som man ändå ej lär sig behärska och senare glömmes. Faran för att endast enstaka, tillfälliga och osammanhängande brottstycken

av det överväldigande materialet skola fastna i minnet, skulle man också kringgå, om den unga eleven finge endast det värdefullaste att lära sig och materialets sällning redan vore gjord.

Den sålunda meddelade allmänna grunden kunde vara tillfyllest för de flesta även för framtiden, medan de övriga ha möjlighet att, om de verkligen behöva språket, bygga vidare på den givna grunden och efter fritt val ägna sig åt språkets grundliga inhämtande.

Man vinner därigenom i läsplanen den tid, som behövs för den fysiska fostran i stället för att tillfredsställa de stegrade fordringarna på de berörda områdena.

I synnerhet måste en förändring vidtagas i de vid historieundervisningen tillämpade metoderna. Det finns väl knappast något folk, som kan lära mera av sin historia än det tyska knappast torde det heller givas något folk som sämre än vårt använder den. Om politik är historia i vardande, så är vår historieundervisning given genom arten av vår politiska verksamhet. Även i detta fall passar det sig inte att vara sur över de jämmerliga resultaten av vår politiska verksamhet, såframt man inte är besluten att sörja för en bättre uppfostran i politiska ting. Resultatet av vår existerande historieundervisning är i nittionio fall av hundra beklagligt. Det brukar ej fattas många data, födelseår och namn, medan man förgäves söker efter stora klara linjer. Allt väsentligt, det enda egentliga nödvändiga, det lär man sig över huvud taget icke, utan det överlämnas åt den enskildas mer eller mindre geniala läggning att klarlägga de inre motiven i floden av data, i följderna av händelser. Man må förneka denna bittra sanning hur mycket som helst; man kan bara uppmärksamt läsa igenom de tal, som våra herrar parlamentariker under en enda period hållit över politiska problem, eventuellt utrikespolitiska frågor! Man må då betänka att det här - bör man åtminstone antaga rör sig om eliten av den tyska nationen och att i varje fall en stor del av dessa människor slitit bänkarna i våra elementarläroverk och en del t. o. m. erhållit högskolebildning. Den läsningen skall få en att inse, hur fullkomligt otillfredsställande dessa människors historiska bildning är. Det skulle vara till mycket större nytta för nationen, om de icke hade studerat någon historia alls utan endast ägde sin sunda instinkt.

Just i fråga om historieundervisningen måste man företaga en avkortning av kurserna. Huvudvärdet ligger i kännedom om de stora utvecklingslinjerna. Ju mera undervisningen inskränkes till grunddrag, desto större hopp kan man hysa, att den enskilda sedan ur sitt vetande kan utvinna någon nytta och att dessa enskildas sammanlagda erfarenheter kan komma även den stora allmänheten till godo. Man läser nämligen inte historia endast för att lära känna det, som en gång hänt, historia läser man för att få en värdeomräkning på framtiden och det egna folkets fortbestånd. Detta är *ändamålet* och historieundervisningen är endast *medlet*. Men nu har även på detta område medlet blivit ett ändamål, medan det ursprungliga ändamålet fullkomligt försvunnit. Man skall inte påstå, att ett grundligt studium i historia kräver, att man sysslar med alla dessa enskilda data, eftersom man endast med dessa som utgångspunkt kan dra upp de stora linjerna. Detta är fackvetenskapens uppgift. Men den vanliga genomsnittsmänniskan är igen historieprofessor. För henne är historien först och främst till för att ge henne den historiska inblick, hon behöver för att kunna taga ställning till sitt folks politiska angelägenheter. Den som vill bli historieprofessor, kan senare ägna sig åt detta studium hur grundligt som helst. Det är självklart, att han måste sysselsätta sig med alla detaljer, även de obetydligaste. Men för ett sådant ändamål räcker icke heller vår nuvarande historieundervisning till; ty

den är för omfattande för den vanliga genomsnittsmänniskan men i alla fall mycket för beskuren för fackmannen.

Till en folkstats uppgifter hör för övrigt att draga försorg om att det äntligen skrives en världshistoria, där rasfrågan upphöjas till dominerande ställning.

*

I kort sammandrag: folkstaten måste ge den allmänna vetenskapliga undervisningen en ny form, avkortad men omfattande det väsentliga. Därutöver skall givas möjlighet till en grundlig fackvetenskaplig utbildning. Det är nog, om den vanliga människan erhåller ett allmänt, i stora drag hållet vetande som grund och får en grundlig fack- och detaljutbildning endast på det område, som senare skall bli hennes eget.

Allmänbildning i alla fack borde vara obligatorisk och den särskilda utbildningen förbli överlämnad åt den enskildas eget avgörande.

Den härigenom ernådda förkortningen av läsplanen och minskningen av timantalet kommer utbildningen av kroppen, karaktären och viljekraften samt beslutsamheten till godo.

Hur betydelselös den nuvarande skolundervisningen, särskilt de högre allmänna läroverkens, är för det framtida yrkesvalet, bevisas bäst av det förhållandet, att personer från tre skolor av fullkomligt skilda slag kunna erhålla samma sorts anställning. Men är det - som jag redan påpekat - nödvändigt med verkliga specialkunskaper, ja, då kan man inte få dem inom ramen av våra högre allmänna läroverks scheman.

Med sådana halvheter måste folkstaten en gång göra rent hus.

*

Den andra ändring, som folkstaten vidtager i studieordningen, måste bli följande:

Till vår egen materialistiska tids karaktärsdrag hör, att vår vetenskapliga utbildning alltmera vänder sig till de rena realämnena, således matematik, fysik, kemi o. s. v. Hur nödvändigt detta än kan vara i en tid, där teknik och kemi regera och sätta de åtminstone ytligt sett märkbaraste spåren i tiden, så är det ändock farligt om en nations allmänbildning inriktas uteslutande på dessa ämnen. Allmänbildningen måste tvärtom ständigt vara av ideell art. Den skall mera gå in på det humanistiska området och endast lägga grunden för en senare fackvetenskaplig utbildning. I annat fall avstår man från kraftkällor, vilka äro ännu viktigare för nationens bestånd än tekniskt och annat kunnande. I synnerhet skall man vid historieundervisningen inte låta sig föras bort från studiet av antiken. Romersk historia, inhämtad i stora drag, är och förblir den bästa läromästaren icke blott för vår utan för alla tider. Även det hellenska kulturidealet skall hållas levande i all sin förebildliga skönhet. Man skall inte låta skiljaktigheterna mellan de enskilda folken avskilja en från den större rasgemenskapen. Den strid, som nu står, gäller mycket höga mål: en kultur kämpar för sin tillvaro, binder samman årtusendena med varandra och omsluter i förening den grekiska och den germanska världen.

Mellan allmänbildning och fakkunskaper skall en bestämd skillnad upprätthållas. Då den senare alltmera hotar att komma i tjänst hos den rena Mammon, måste allmänbildningen, åtminstone i sin mera ideella inriktning, vidmakthållas som motvikt. Även här måste man oryggligt hamra in den grundsatsen, *att industri och teknik, handel och näringar kunna blomstra, endast så länge en idealisk*

folkgemenskap bjuder de nödvändiga förutsättningarna. En sådan består emellertid icke i materialistisk egoism utan i glad offervillighet.

*

Den nutida ungdomsuppfostran har på det hela taget föresatt sig, som första mål, att pumpa i den unga människan det vetande, hon sedan behöver på levnadens stig för att skaffa sig sin egen utkomst. Man uttrycker sig så här: "Pojken måste en gång bli en nyttig medlem i det mänskliga samhället". Med det syftar man emellertid endast på hans förmåga att en gång på hederligt sätt förtjäna sitt dagliga bröd. Den ytliga medborgerliga bildning, som också löper jämsides, står från början på svaga fötter. Då staten som sådan endast är en form, är det också mycket svårt att uppfostra människor efter denna och ställa dem i pliktförhållande till den. En form kan alltför lätt brytas sönder. Men begreppet stat äger inte - som vi redan sett - för närvarande något klart innehåll. Därför återstår intet annat än den landsförrädiska "patriotiska" uppfostran. I det gamla Tyskland lades dennas huvudvikt vid ett ofta ganska oklokt och alltid särdeles innehållslöst förhållande av små och ännu mindre potentater, vilkas antal från början uteslöt varje möjlighet till en mera allmän uppskattning av vårt folks verkligt stora gestalter. Resultatet blev en mycket otillfredsställande kännedom om den tyska historien hos de breda lagren av vårt folk. Även här fattades de stora linjerna.

Att man på den vägen inte kunde uppamma någon stark och varaktig nationalkänsla, ligger i öppen dag. Vår uppfostran ägde icke förmågan att draga fram några få namn ur vårt folks historiska utveckling och göra dem till hela det tyska folkets gemensamma egendom för att på den vägen genom likformighet i tro och nationell hänförelse slå ett enande band omkring hela nationen. Man förstod icke att låta vårt folks verkligt betydande män framstå för samtidens ögon som hjältar, huvudet högre än de andra, att koncentrera uppmärksamheten på dem och därigenom alstra en sluten stämning. Man förmådde ej draga fram de för nationen ärorika episoderna ur det skiftande undervisningsmaterialet och höja dem över den enbart sakliga framställningens nivå för att med sådana lysande exempel upptänds nationalstoltheten. Något sådant skulle ha förefallit den tiden som den grävsta chauvinism, för vilken man i denna form icke skulle ha hyst något nämnvärt gillande. Den hederliga dynastiska patriotismen föreföll betydligt angenämare och mera uthärdlig än den högt spända nationella stolthetens brusande lidelse. Den förra var alltid beredd att tjäna, den senare kunde en vacker dag komma att uppträda som herre. Den monarkistiska patriotismen mynnade ut i veteranföreningar; hur en stark nationalism skulle slutat, hade varit svårt att räkna ut. Den är som en ädel häst, som icke tål vilken sadel som helst. Det var väl intet under, om man hellre aktade sig för någonting, som var så farligt. Att det en vacker dag kunde komma ett krig och företaga en grundlig prövning av det patriotiska sinnelagets inre hållfasthet med trumeld och gasanfall, det tycktes ingen anse möjligt. När det sedan kom, hämnade sig bristen på nationell hänförelse på det fruktansvärdaste sätt. Att dö för sina kejsarliga och kungliga herrar hade människorna ganska liten lust till övers för, och "nationen", den var för de flesta någonting okänt.

Sedan revolutionen hållit sitt intåg i Tyskland och den monarkistiska patriotismen därmed slocknade av sig själv, har ändamålet med historieundervisningen blivit det rena inhämtandet av vetande. Någon nationell hänförelse kan denna stat icke ha användning för, och det som den i stället önskar sig, det kan den aldrig få. Ty om det icke kunde existera någon verkligt motståndskraftig dynastisk patriotism i en tid, när nationalitetsprincipen regerar, så kan det ännu mindre finnas någon speciellt

republikansk nationalkänsla. Det torde väl icke vara tvivel underkastat att det tyska folket ej skulle stanna några fyra och ett halvt år på slagfältet under mottot:

"För republiken". Allraminst skulle de göra det, som ha skapat detta underverk.

I själva verket har denna republik att tacka för sitt orubbade bestånd endast den åt alla håll försäkrade beredvilligheten att frivilligt taga på sig varje tributplikt och underteckna varje landavträdelse. Den är sympatisk för den övriga världen, liksom varje svag stackare anses trevligare av dem, som vilja utnyttja honom, än en vresig karl. Förvisso innebär denna tendens sympati för just denna, bestämda stats form den mest förintande kritiken av den. Man tycker om den tyska republiken och låter den bestå, därför att man ej kan hitta någon bättre bundsförvant vid förslavningen av vårt folk. Endast detta faktum har detta underbara beläte att tacka för sin existens i dag. Därför kan den strunta i all verkligt nationell uppfostran och nöja sig med hurraropen från "Reichsbanner"-hjältar, vilka för övrigt skulle springa sin kos som harar, om det skulle bli fråga om att skydda detta baner med sitt blod.

Folkstaten kommer att få kämpa för sin tillvaro. Men den kan varken uppstå eller säkra sitt fortbestånd genom Dawes-underskrifter. För sin existens och sitt skydd kommer den i stället att behöva just det, man nu tror sig kunna vara förutan. Ju makalösare och värdefullare den blir till form och innehåll, desto större kommer antagonisternas avund och motstånd att bli. Sitt bästa skydd kommer den då inte att ha i sina vapen utan i sina medborgare; fästningsvallor skola ej bli dess värn utan levande murar av män och kvinnor, uppfyllda av glödande fosterlandskärlek och fanatisk nationalkänsla.

Som tredje punkt måste därför den vetenskapliga uppfostran taga fasta på följande:

Även i vetenskapen har folkstaten att se ett hjälpmedel till att stärka nationalstoltheten. I såväl världshistorien som hela kulturhistorien måste undervisningen givas med detta för ögonen. En uppfinnare får ej blott anses stor som uppfinnare utan ännu större som folkkamrat. Beundran för varje stor gärning måste formas om till stolthet över, att den som utfört den tillhörde ens eget folk. Av den tyska historiens otaliga stora namn måste man draga fram de största och framställa dem för den tyska ungdomen med en sådan intensitet, att de bliva pelare i en orubblig nationalkänsla.

Kunskapsstoffet måste planmässigt ordnas enligt dessa synpunkter, planmässigt måste uppfostran ordnas så, att den unga människan, när hon lämnar sin skola, inte är till hälften pacifist, demokrat eller vad som helst utan *helt och hållet tysk*.

För att denna nationalkänsla skall bli äkta redan från början och icke enbart ett tomt sken, måste man redan i ungdomen hamra in en järnhård grundsats i de ännu bildbara huvudena: *Den som älskar sitt folk, bevisar det endast genom de offer, han är beredd att bringa det. En nationalkänsla, som ser endast till egen vinning, finns det icke. Nationalism, som omfattar endast klasser, finns det lika litet. Hurrarop bevisa och ge ingen rätt att kalla sig nationell, om icke bakom dem står den stora, kärleksfulla omsorgen om bevarandet av en allmän, sund folkgemenskap. Anledning till stolthet över sitt folk finnes först, när man ej längre behöver skämmas över någon av dess grupper. Men ett folk, vars ena hälft är eländig, sorglig eller fullkomligt förfallen, bjuder en så sorglig anblick, att ingen kan få känna stolthet över det. Först när ett folk är friskt till alla sina lemmar, till kropp och själ, kan glädjen över att tillhöra det rätteligen hos alla stegras till den upphöjda känsla, som vi kalla nationalstolthet. Men också endast den, som känner sitt folks storhet, kommer att förnimma denna stolthet.*

Den innerliga förmätningen mellan nationalism och social rättfärdighetskänsla måste inpräntas i hjärtat, ännu medan det är ungt. Då kommer det en gång att växa fram ett folk av medborgare, förenade med varandra och sammanlänkade av en gemensam kärlek till en gemensam stolthet, orubblig och oöverbärlig för all framtid.

Vår tids rädsla för chauvinism är inseglet på dess impotens. När den icke blott saknar denna översvallande kraft, varom vi talat, utan t. o. m. finner den oangenäm, då är den inte längre av ödet utsedd till några stordåd. De största omvälvningarna på vår jord skulle varit otänkbara, om deras pådrivande krafter varit endast lugnets och ordningens borgerliga dygder i stället för fanatisk, ja, hysterisk lidelse.

Med all säkerhet går emellertid världen mot en stor omvälvning. Och den enda frågan är, huruvida den skall bli till välsignelse för den ariska mänskligheten eller till nytta för den evige juden.

Folkstaten måste draga försorg om att genom en lämplig uppfostran av ungdomen en gång frambringe ett släkte, moget för de betydelsefullaste avgöranden.

Det folk, som först beträder denna väg, kommer att hemföra segern.

*

Folkstatens hela bildnings- och uppfostringsarbete måste krönas med, att den bränner in en instinkt- och förståndsmässig raskänsla i hjärta och hjärna hos den ungdom, som blivit den anförtrodd. Varken gosse eller flicka kommer att lämna skolan utan en fullständig kunskap om det rena blodets betydelse. Därmed skapas förutsättningarna för bevarandet av grundvalarna för vårt folks rasrenhet, vilket återigen säkrar betingelserna för den kommande kulturutvecklingen.

Ty all denna fysiska och intellektuella utbildning skulle i grund och botten förbli värdelös, för såvitt den icke komma en individ till godo, som är fast besluten att bevara sig själv och sin särart.

I annat fall skulle det inträffa någonting, som vi tyskar i stort måste beklaga redan nu, fastän detta tragiska olycksöde måhända inte insetts till hela sin omfattning ännu: *att vi tyskar även för framtiden förbli endast ett kulturens gödselmedel, detta icke uppfattat så enkelt som den borgerliga åskådningen i våra dagar gör det - att en förlorad enstaka folkkamrat endast är en förlorad medborgare, nej, det blir det smärtsamma konstaterandet, att vårt blod, trots allt vårt vetande och all vår kunskap, ändå är dömt att sjunka tillbaka. När vi åter och åter para oss med andra raser, höja vi visserligen dessa från deras hittillsvarande kulturnivå men sjunka själva för alltid tillbaka från vår egen höjd.*

För övrigt bör även denna uppfostran ur rasens synpunkt få sin sista avputsning i och med militärtjänsten. På samma sätt, som värnpliktstiden över huvud taget skall gälla som avslutningen på genomsnittstyskens uppfostran.

*

Lika stor betydelse som utformningen av fysisk och intellektuell uppfostran kommer att få i folkstaten, lika viktigt blir för den själva människourvalet. I allmänhet är det barn till välsituerade föräldrar ur de högre samhällslagren som anses värdiga en högre utbildning. Begåvning spelar här en underordnad roll. Begåvningen kan i och för sig alltid bedömas endast relativt. En bondpojke kan ha mycket större begåvning än ett barn till föräldrar, vilka sedan många generationer haft en högre levnadsställning, även om han står borgarbarnet efter i fråga om allmänna kunskaper. Men dessa kunskaper ha i och för sig ingenting med större eller mindre begåvning att skaffa, utan

ha sin grund i den väsentligt större mängd intryck, som barnet oavbrutet mottager till följd av sin mångsidigare uppfostran och sin rikare omgivning. Hade den begåvade bondpojken från barndomen likaledes växt upp i en sådan omgivning, skulle hans andliga prestationsförmåga vara en helt annan. För närvarande finns det möjligen ett enda område, där verkligen härkomsten mindre än den medfödda begåvningen faller utslaget: konsten. Här, där det inte räcker med att endast "lära sig" utan allt måste vara ursprungligt och medfött och först i andra hand beror på en mer eller mindre gynnsam utveckling, d. v. s. en klok utbildning av de förefintliga anlagen, här kommer föräldrarnas gods och guld nästan inte med i räkningen. Därför visar det sig också bäst på detta område, att genialiteten icke på något sätt är knuten till en högre samhällsställning eller rikedom. De största konstnärerna komma inte sällan från de fattigaste hemmen. Och mången liten bondpojke blev med tiden en firad mästare.

Det skvallrar inte om något större tankens djup hos tiden, att man inte utnyttjar en sådan erfarenhet för hela bildnings livet. Man menar, att det som inte kan förnekas i fråga om konsten, det stämmer ej beträffande de s. k. verkliga vetenskaperna. Utan tvivel kan man genom uppfostran bibringa en människa vissa mekaniska färdigheter, liksom det är möjligt för en skicklig dressör att få en läraktig pudel att göra de otroligaste konststycken. Men vid denna djurdressyr är det inte djurets *eget* förstånd, som tar sig uttryck i dessa övningar, och likadant är det med människan. Man kan lära även henne vissa vetenskapliga konststycken utan hänsyn till begåvning i övrigt, men tillvägagångssättet blir då lika livlöst och fullständigt själlöst, som i fråga om djuret. Man kan t. o. m. genom en bestämd drill pumpa i en genomsnittsmänniska ett vetande över genomsnittet; men det blir också ett dött och i grunden ofruktbart vetande. Så erhållas den människa, som visserligen kan vara ett levande lexikon, men som trots detta kom mer jämmerligen till korta i utomordentliga lägen och avgörande ögonblick; hon kommer alltid att behöva drillas sär skilt för varje det enklaste krav, som ställs på henne, men kommer däremot aldrig att av sig själv kunna lämna något bidrag till mänsklighetens utveckling. Ett sådant mekaniskt indrillat vetande räcker på sin höjd till för att bekläda nutida statsämbeten.

Det är självklart, att man kan hitta begåvningar för det dagliga livets alla tänkbara områden bland en nations samlade befolkningstal. Likaledes är det självklart, att kunskapens värde blir större, ju mer den döda kunskapen besjålas av en motsvarande begåvning hos den enskilda. *Skapande insatser kunna över huvud taget göras endast, när begåvning och vetande ingå förening.*

Hur gränslöst mycket dagens mänsklighet syndar i det avseendet, vill jag låta ännu ett exempel visa. Från tid till annan meddelade de illustrerade tidningarna för den tyske källborgaren, att här eller där en neger för första gången blivit advokat, lärare eller pastor, ja, hjältetenor eller något sådant. Medan de enfaldiga borgarna med förvåning låta sig berätta om en så underbar dressyr och uppfyllas av beundran över den moderna uppfostringskonstens fabulösa resultat, förstår juden att mycket slugt framhålla detta som ett nytt bevis för riktigheten av den teori, han söker slå i mänskligheten, om *människans likvärdighet*. Det går inte upp för denna avsigkomna borgerliga värld, att det här verkligen rör sig om ett brott mot varje förnuft; att det är ett brottsligt vansinne att dressera en född halvapa, tills man tror, att man gjort en advokat av henne, medan miljoner, som tillhöra den högsta kulturrasen, måste förbli i fullkomligt ovärdiga situationer, att det är en försyndelse mot den avige Skaparens vilja att låta hundratusentals och åter hundratusentals av hans mest begåvade väsen omkomma i den proletära sumpen, samtidigt som man dresserar hottentotter och zulukaffrer till intellektuella yrken. Ty en dressyr är det fråga om i detta fall, precis

som med pudeln, och inte om en vetenskaplig "utbildning". Samma möda och omsorg, använd på intelligenta raser, skulle göra var och en tusen gånger mera skickad för sådana värv.

Lika odrägligt som detta tillstånd vore, ifall det rörde sig om annat än undantag, lika odrägligt är det, när inte begåvning och anlag motivera en högre utbildning. Ja, det är verkligen odrägligt att behöva tänka sig att varje år hundratusentals fullkomligt obegåvade människor kostas på en högre utbildning, medan samtidigt andra hundratusen med utpräglad begåvning få reda sig utan någon skolning alls. Den förlust, som nationen därigenom tillfogas, kan icke värderas. När under de senaste årtiondena överflödet på uppfinningar tilltagit utomordentligt, särskilt i Nordamerika, så har detta skett icke minst på den grund, att väsentligt många fler begåvningar från de understa skikten där finna möjlighet till högre utbildning, än vad som är fallet i Europa.

För att göra uppfinningar är inte något inhamrat vetande till fyllest utan endast det, som besjälats av begåvningen. Men den tillmäter man ej så stort värde hos oss; ett gott betyg är det enda avgörande.

Folkstaten måste ingripa uppfostrande även här. *Den har icke till uppgift att säkra det bestämmande inflytandet åt en bestående samhällsklass, utan den har till uppgift att av samtliga folkamrater hämta fram de dugligaste huvudena och giva dem ämbeten och värdigheter.*

Den är icke blott förpliktad att ge genomsnittsbarnet en bestämd uppfostran i folkskolan utan även att föra begåvningen in på den bana, där den hör hemma. Framför allt har den att betrakta som sin största uppgift att öppna portarna till de högre statliga läroanstalterna för varje begåvning, likgiltigt från vilka kretsar den kommer. Den måste fylla denna sin uppgift, ty endast på den vägen kan nationens geniala ledning växa upp ur skiktet av representanter för ett dött vetande.

Staten måste träffa anstalter i denna riktning av ytterligare en orsak. Våra intellektuella skikt äro särskilt i Tyskland så isolerade och förkalkade, att de sakna varje levande samband nedåt. Detta hämnat sig åt två håll. För det första komma de därigenom att sakna förståelse och känsla för den stora massan. De ha alltför länge varit avskurna från detta samband, för att de längre skulle kunna äga den nödiga psykologiska förståelsen för folket. De ha blivit främmande för folket. Dessa högre skikt äro emellertid också i avsaknad av den nödvändiga viljestyrkan. Ty denna är alltid mindre i kastartade intelligenskretsar än hos folkets primitiva massa. Men vetenskaplig bildning har vid Gud aldrig fattats oss; desto mera beslutsamhet och viljestyrka. Ju mera "intellektuellt lysande" våra statsmän t. ex. varit, desto skröpligare har i allmänhet deras verkliga ledning visat sig. Den politiska förberedelsen för världskriget var liksom den tekniska rustningen inte otillräcklig på den grund, att *för få bildade* personer regerade vårt folk, utan mycket mera därför att de makthavande voro *överbildade* människor, fullproppade av vetande och ande, därför att de voro utblottade på varje sund instinkt och fria från all energi och oförvägenhet. Det var ett öde, att vårt folk skulle få utkämpa kampen för sin existens med en filosoferande vekling som rikskansler. Hade vi i stället för en Bethmann-Hollweg haft en robustare man av folket som ledare, skulle den enkle grenadjärens hjälteblod icke ha flutit förgäves. Vårt ledarmaterials överdrivet intellektuella uppfostran var likaledes den bästa tänkbara bundsförvant för de revolutionära novemberkräken. Denna intellektualism undertryckte den åt ledningen anförtrödda

nationella kraften på det ömkligaste sätt i stället för att sätta in den med full styrka samt skapade därmed förutsättningen för den andra sidans seger.

Den katolska kyrkan kan ställas upp som förebildligt och lärorikt exempel. Hennes prästerskaps ogifta stånd gör det nödvändigt för henne att ständigt hämta det andliga ståndets förnyelse ur folkets breda lager i stället för ur sina egna led. Men just denna celibatets betydelse erkännes inte av de flesta. Den är orsaken till den otroliga kraft och vitalitet, som bor i denna urgamla institution. Ty därigenom att denna jättehär av andliga dignitärer oavbrutet kompletteras ur folkens understa lager, så både underhåller kyrkans instinkt sambandet med folkets känslvärld och skaffar sig en fond av energi och dådkraft, som i sådan form alltid kommer att vara tillfinnandes endast hos folkdjupet. Därifrån härrör sig denna jätteorganisms förvånansvärda ungdomlighet, dess andliga smidighet och stålhårda viljekraft.

En folkstats uppgift blir det att i sitt undervisningsväsen draga försorg om, att en ständig förnyelse av de existerande intellektuella skikten äger rum genom tillförsel av friskt blod nedifrån. Staten är förpliktigad att med yttersta omsorg och noggrannhet sikta ifrån det av naturen uppenbart bästa människomaterialet ur folkkamraternas samlade mängd och använda det i det allmännas tjänst. Stat och statsämbeten äro ej till för att möjliggöra utkomsten för enskilda klasser utan för att fullgöra de uppgifter som tillkomma den. Och det blir möjligt endast om till bärare av dess värdigheter principiellt blott särskilt lämpliga och viljestarka personligheter utbildas. Detta gäller för alla ämbetsposter såväl som över huvud taget för nationens intellektuella ledning på alla områden. En faktor för ett folks storhet ligger också däri att det lyckas att utbilda de mest lämpade begåvningarna för varje område och ställa dem i folkgemenskapens tjänst. Om med varandra konkurrera två folk, vilka vart för sig ha lika goda förutsättningar, så kommer det att hemföra segern, som har sina bästa begåvningar företrädda i hela sin ledning, och det att ligga under, vars ledning endast är en stor gemensam foderkrubba för vissa stånd eller klasser utan hänsyn till de enskilda individernas medfödda lämplighet.

Visserligen förefaller detta nästan omöjligt i vår nuvarande värld. Man kommer genast att invända, att man ändå inte kan anmoda t. ex. sonen till en högre statstjänsteman att bli, låt oss säga, hantverkare, därför att en annan, vars föräldrar voro hantverkare, synes lämpligare. Med den nuvarande värdesättningen av hantverket kan detta vara sant. Därför måste det också lyckas folkstaten att få fram en principiellt annan inställning till arbetet. *Den måste bryta med ofoget att ringakta arbetet, om det så skall ske genom århundradens fostran. Den skall principiellt värdera den enskilda människan efter prestationens form och kvalitet och inte efter arten av hennes arbete.* Detta må förefalla alldeles oerhört för en tid, för vilken den andefattigaste kolumnskrivare betyder mera än den intelligentaste mekaniker, därför att den förre arbetar med pennan. Denna falska värdering grundar sig dock, som sagt, inte på tingens ordning utan har framdrivits på konstlad väg och existerade icke tidigare. Det nuvarande onaturliga tillståndet hör till vår materialistiska världs allmänna sjukdomssymtom.

Principiellt är arbetets värde av två slag: *ett rent materiellt och ett ideellt.* Det materiella värdet beror på den betydelse, den materiella betydelse, ett arbete har för samfundets liv. Ju flera folkamrater, som draga nytta av ett bestämt fullbordat arbete, direkt eller indirekt, desto högre bör dess materiella värde räknas. Denna uppskattning finner å sin sida sitt plastiska uttryck i den materiella lön, som den enskilda erhåller för sitt arbete. Mot detta rent materiella värde står så det ideella. Det vilar inte på arbetsprestationens betydelse, materiellt sett, utan på dess nödvändighet i och för sig.

Så visst som en uppfinnings materiella nytta kan vara större än en vardaglig hantlangarsysslas, så är samhället lika beroende av denna obetydliga tjänst, som av den större. Materiellt må man göra en åtskillnad i värderingen av det enskilda arbetets nytta för samhället, vilken då kan få sitt uttryck i respektive avlöning; men samhället måste slå fast allt arbetes ideellt lika värde, när var och en bemödar sig om att på sitt område - vilket det vara månne - göra sitt bästa. Detta skall vara grunden för värderingen av det mänskliga arbetet, inte avlöningen.

Eftersom samhällets omsorger i en förnuftig stat skola verka i den riktningen, att den enskilda anvisas den verksamhet, som motsvarar hans förmåga, eller annorlunda uttryckt, att de begåvade hjärnorna skola utbildas till det arbete, som ligger för dem - förmågan får dock principiellt icke framkallas genom uppfostran utan den måste vara medfödd, alltså en naturens gåva och icke ett människoverk - eftersom det alltså bör förhålla sig så, kan den vanliga borgerliga värderingsmetoden inte heller användas på det arbete, som på sätt och vis direkt anvisats den enskilda. Ty detta arbete kommer på hans födelses konto liksom på den därav föranledda uppfostran, som han erhållit genom det allmännas försorg. Värdesättningen av människan måste grunda sig på det sätt hon löser den uppgift, som det allmänna anförtrott henne. Den verksamhet, som den enskilda utför, är nämligen inte ändamålet med hans tillvaro utan endast medlet. Fastmera skall han som människa utveckla och förädla sig vidare, vilket han kan göra endast inom ramen av sin kulturgemenskap, vilken alltid måste vila på staten som fundament. Han har att lämna sitt bidrag till bevarandet av detta fundament, ett bidrag, vars form naturen bestämmer; på människan själv kommer det endast an att med flit och redlighet återgälda folkgemenskapen, vad denna givit henne. Den som gör detta, förtjänar den högsta värdesättning och den största aktning. *Den materiella lönen må beviljas den, vars arbete för samhället med för motsvarande nytta, men den ideella måste ligga i den värdesättning, som var och en kan göra anspråk på, när han ställer i sitt folks tjänst de krafter, som naturen givit honom och folkgemenskapen låtit utbilda.* Då är det heller ingen skam längre att vara en vanlig hantverkare men väl att som oduglig tjänsteman stjåla dagen från den gode Guden och brödet från folket. Man kommer då också att anse det för självklart, att man inte anvisar en människa uppgifter, vilka hon på förhand ej är vuxen.

För övrigt ger denna verksamhet den enda måttstocken för rätten till utövandet av de allmänna, för alla lika, medborgerliga funktionerna.

Vår tidsålder river ju själv ned den: den inför en allmän valrätt och pratar om lika rätt men kan ej hitta någon grundval för den. I den materiella lönen ser den uttrycket för en människas värde och splittrar därmed grundvalen för den ädlaste likhet, som över huvud taget kan finnas. Ty likheten beror icke och kan aldrig bero på den enskildas prestationer i och för sig, men den är möjlig i den formen, att var och en fyller sina särskilda förpliktelser. Endast på den vägen utjämnas naturens nyck vid bedömningen av människans värde och den enskilda blir själv den som får avgöra sin betydelse.

För närvarande, när hela människogrupper värdesätta sig själva i förhållande till andra mest efter inkomstklasser, har man ingen förståelse till övers för dessa synpunkter. Men för oss får detta ej vara någon anledning att avstå från att förfäktat våra åsikter. Tvärtom! *Den som vill bota denna tid, som är sjuk och svag, i sitt innersta, måste till att börja med uppbringa mod att utreda orsakerna till sjukdomen. Just det skall bli den nationalsocialistiska rörelsens omsorg, att över all källborgerlighet samla och ordna de krafter i vårt folk, som kunna bli förkämpar för en ny världsåskådning.*

Naturligtvis skall man komma med den invändningen, att den ideella värderingen svårligen låter sig skilja från den materiella, och t. o. m. att en lägre värdering av kroppsarbetet just skulle framkallas genom en sämre avlöning. Denna sämre avlöning bleve vidare själv orsak till, att de enskilda människorna mindre loge del av sin nations kulturskatter. Därigenom bleve just människornas ideella kultur föremål för en inskränkning, vilken ej behövde ha något med människans sysselsättning i och för sig att göra. Rädslan för kroppsarbete skulle just ha sin grund i att kroppsarbetarens kulturnivå till följd av den sämre avlöningen med nödvändighet pressas ned och att därmed ett berättigande skulle ges för en allmän lägre värdering.

I detta ligger mycken sanning. Just därför måste man i framtiden akta sig för en alltför stor differentiering i löneförhållandena. Det vore det sorgligaste tecknet på en tids förfall, att driften till högre kulturell verksamhet vore beroende av högre löner. Om denna åsikt hittills varit den enda normgivande på vår jord, skulle mänskligheten aldrig ha uppnått sina högsta vetenskapliga och kulturella rikedomar. Ty de största uppfinningarna, de största upptäckterna, de mest genomgripande vetenskapliga arbetena, den mänskliga kulturens härligaste minnesmärken, ha icke skänkts åt jorden av jakten efter pengar. Deras födelse betydde tvärtom ej så sällan ett avstående från den jordiska lycka, som ligger i rikedomen.

Det må så vara, att guldets blivit tillvarons allenarådande härskare, men en gång kommer människan att böja sig för högre gudar. Många av dagens företeelser kunna tacka jakten efter pengar och förmögenhet för sin tillvaro, men det är nog få av dem, som skulle göra mänskligheten fattigare, om de inte funnes.

En av vår rörelses uppgifter är också att redan nu förkunna en tid, som väl skall giva den enskilda, vad han behöver för livets nödtorft men samtidigt hålla den grundsatsen högt, att människan icke lever uteslutande för att skaffa sig materiella njutningar. Denna skall också taga sig uttryck i en klok och försiktig gradering av förtjänsten, så att varje redligt arbetande under alla omständigheter kan tillförsäkras en hederlig och anständig existens som folkkamrat och människa.

Man skall nu inte komma och säga, att detta innebure ett idealtillstånd, som världen i verkligheten varken skulle stå ut med eller kunna uppnå.

Icke ens vi äro så enfaldiga, att vi tro, att det skall kunna lyckas att en gång skapa en tidsålder utan fel. Men detta löser ej från förpliktelsen att bekämpa erkända fel, övervinna svagheter och sträva efter idealet. Den hårda verkligheten kommer nog att göra sig påmint med tillräckligt många inskränkningar. Men just därför måste mänskligheten riktigt försöka att tjäna det fjärmaste målet och bakslag få lika litet föra den från denna avsikt, som den kan tvivla på före fientligheten av en rättvisa, bara därför att misstag smyga sig in; lika litet som man förkastar läkekonsten, för att det fortfarande existerar sjukdomar.

Man bör taga sig till vara för att underskatta ett ideals verkningskraft. Den som förlorar modet i detta avseende, skulle jag, för såvitt han en gång varit soldat, vilja erinra om den tid, vars hjältemod var den mest överväldigande bekännelse till de ideella motivens styrka. Det som då fick människorna att gå i döden, var ej omsorgen om dagligt bröd utan kärleken till fosterlandet, tron på dess storhet, den allmänna känslan för nationens ära. Och först, när det tyska folket avlägsnade sig från dessa ideal, följde revolutionens mera reella löften och bytte ut vapnet mot ryggsäcken, kom det in, inte i en jordisk himmel, utan i det allmänna föraktets och ej mindre den allmänna nödens skärseld.

Därför är det alldeles nödvändigt att mot den dåvarande *reala republikens* räkнемästare ställa upp tron på ett idealt rike.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

3

UNDERSÅTAR OCH MEDBORGARE

I allmänhet känner det beläte, som man nu falskeligen betecknar som stat, endast två slags människor, medborgare och utlänningar. Medborgare äro alla de, vilka antingen från födelsen eller genom senare förvärvat medborgarskap äga medborgarrätt; utlänningar alla, som åtnjutit samma rättigheter i ett annat land. Däremellan finns det dessutom en sorts kometlika företeelser; de s. k. statslösa. Det är människor, vilka ha äran att ej tillhöra någon av de nuvarande staterna och alltså inte besitta medborgarrätt någonstades.

Medborgarrätten förvärfvas för närvarande som redan nämnts först och främst genom att man födas innanför en stats gränser. Ras eller samhörighet med ett folk spelar över huvud taget ingen roll. En neger, som tidigare levt i de tyska skyddsområdena, men som nu har sin vistelseort i Tyskland, sätter då med sitt barn en tysk medborgare till världen. Likadant kan varje judiskt eller polskt, afrikanskt eller asiatiskt barn utan vidare förklaras för tysk medborgare.

Utom förvärvandet av medborgarskap genom födelsen finnes även möjligheten till att senare erhålla medborgarrätt. Detta är då bundet vid vissa förutsättningar, t. ex. att den påtänkta kandidaten om möjligt icke är någon inbrottstjuv eller soutenör, att han är politiskt ofarlig, d. v. s. en menlös politisk idiot, och slutligen att han inte faller sitt nya nationella hem till last. I denna realistiska tidsålder avses därmed naturligtvis endast ekonomiskt. Ja, det gäller till och med som en gynnsam rekommendation att utge sig som en förmodligen god blivande skattebetalare för att påskynda förvärvet av den nutida medborgarrätten. Betänkligheter beträffande ras spela över huvud taget ingen roll i detta sammanhang.

Hela proceduren vid medborgarrättens förvärvande tillgår inte stort annorlunda än upptagandet i t. ex. en automobilklubb. Mannen skickar in sina papper, dessa prövas och underställas sakkunniga för utlåtande, och en vacker dag meddelas han i ett handbrev, att han blivit medborgare, vilket meddelande man till och med klär i en kvick och skämtsam form. Man meddelar nämligen vederbörande hittillsvarande zulukaffer: "Härmed har Ni blivit tysk!"

Detta konststycke åstadkommer en statspresident. Vad ingen himmel kunde åstadkomma, det fullbordar en dylik med ämbete utrustad Teofrastus Paracelsus i en handvändning. Ett enkelt penndrag, och av en mongolisk analfabet har det plötsligt blivit "en riktig tysk".

Men icke endast så, att man ej bekymrar sig om en sådan ny medborgares ras, man bryr sig inte en gång om hans fysiska friskhet. En sådan individ kan vara hur sönderfräkt som helst av syfilis, i den nutida staten är han ändock högst välkommen som medborgare, för såvitt han, som redan sagts, icke innebär någon ekonomisk belastning eller någon politisk fara.

På det sättet upptaga dessa beläten, som kallas stater, giftämnen, vilka de knappast längre förmå övervinna.

Medborgaren skiljer sig sedan från utlänningen även däri, att vägen till alla offentliga ämbeten står öppen för honom, att han eventuellt måste fullgöra sin värnplikt, och att han vidare aktivt och passivt kan delta i val. I det stora hela är detta allt. Ty skydd för de personliga rättigheterna och den personliga friheten åtnjuter även utlänningen, icke sällan i högre grad; i varje fall gäller detta om vår nuvarande tyska republik.

Jag vet, att man ogärna lyssnar till allt detta, men något tanklösare, ja vanvettigare än vår gällande medborgarrätt kan man svårigen hitta. Det existerar för närvarande en stat, där åtminstone svaga ansatser till en bättre uppfattning äro märkbara. Det är naturligtvis icke fråga om vår förebild ligo tyska republik utan om Förenta Staterna, där man be mödar sig om att åtminstone delvis rådfråga förnuftet. När Förenta Staterna principiellt förbjuder invandring av i hälsoavseende dåliga element och helt enkelt utesluta vissa raser från medborgarskap, så ansluter U. S. A. sig redan så sakta till en uppfattning, som tillhör det folkliga statsbegreppet.

Folkstaten indelar sina invånare i tre klasser: medborgare, undersåtar och utlänningar.

Genom födelsen blir man principiellt endast *undersåte*. Detta berättigar i och för sig själv ännu icke till innehav av offentliga ämbeten och ej heller till politisk verksamhet, sådant som deltagande i val, vare sig aktivt eller passivt. Principiellt skall varje undersåtes ras och nationalitet fastställas. Det står undersåten fritt, att när som helst avstå från sin rättighet som undersåte och bli medborgare i det land, vars nationalitet motsvarar hans egen. Utlänningen skiljer sig från undersåten endast i så måtto, att han är undersåte i en främmande stat.

Den unge undersåten av tysk nationalitet är förpliktad att genomgå den skolutbildning, som är föreskriven varje tysk. Han underkastar sig därmed uppfostran till ras- och nationalmedveten folkamrat, sedan får han fullgöra de av staten föreskrivna kroppsövningarna och inträder omsider i hären. Utbildningen i hären är allmän. Den skall omfatta varje enskild tysk och uppfostra honom till den militära användning, som hans fysiska och intellektuella nivå möjliggör. Den oförvitlige och friske unge mannen erhåller sedan, efter fullbordad värnplikt, under högtidliga former sin *medborgarrätt*. Det är den värdefullaste urkunden för hela hans jordiska tillvaro. Han inträder därmed i medborgarens alla rättigheter och får del av en sådans alla förmåner. Ty staten måste göra en stark åtskillnad mellan sådana, som i egenskap av folkamrater äro grunden till och bärarna av dess tillvaro, och sådana, vilka endast som förvärvade element skaffa sig uppehälle inom en stat.

Förlänandet av medborgarurkunden bör förenas med en högtidlig ed till folkgemenskapen och staten. Denna urkund måste vara en bro, som bygger över varje klyfta. *Det måste anses som en större äro att som gatsopare vara medborgare i detta rike än att vara kung i en främmande stat.*

Medborgaren har företrädesrättigheter gent emot utlänningen. Han är rikets herre. Men denna högre värdighet medför även förpliktelser. Den ärelöse och karaktärlöse, den gemene förbrytaren, fosterlandsförrädaren o. s. v. kan när som helst berövas denna ära. Han blir då endast undersåte.

Den tyska flickan är undersåte och blir först med sitt giftermål medborgare. Men dessutom kan medborgarrätt även förlänas den i förvärvslivet engagerade kvinnliga tyska undersåten.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

4

PERSONLIGHET OCH FOLKSTATSTANKE

När den nationalsocialistiska folkstaten ser sin huvuduppgift i frambringandet och bevarandet av statens bärare, är det inte till fyllest, att endast utveckla de rasbiologiska faktorerna, sedan fostra dem och slutligen skola dem för det praktiska livet. Det är även nödvändigt, att staten bringar sin egen organisation i samklang med denna uppgift.

Det vore ett vanvett att vilja skatta människornas värde efter rassamhörighet och sålunda förklara krig mot den marxistiska ståndpunkten; människa som människa, om man ej samtidigt vore fast besluten att draga ut de yttersta konsekvenserna av en sådan ståndpunkt. Men den yttersta konsekvensen av läran om blodets betydelse, alltså i allmänhet om rasen som grundval, är överflyttandet av detta värderingssätt även på den enskilda individen. På samma sätt som man måste värdera folken olika efter den ras de tillhöra, måste man göra det även med de enskilda människorna inom en folkgemenskap. Konstaterandet att ett folk inte har samma värde som ett annat, överflyttas då på de enskilda individerna inom en folkgemenskap i den meningen, att det ena huvudet ej kan vara det andra likt, emedan även här blodets beståndsdelar, visserligen i stora drag, äro desamma men i de små enskildheterna ändock underkastade tusentals fina differentieringar.

Den första konsekvensen av detta förhållande blir samtidigt vill jag säga ganska enkel, nämligen ett försök att inom folkgemenskapen på ett avgörande sätt utveckla de element, som anses särskilt värdefulla i rashänseende och draga särskild försorg om deras fortplantning.

Denna uppgift är enkel därför att den kan planläggas och lösas nästan mekaniskt. Svårare är det att i helheten upptäcka de intellektuellt och ideellt värdefullaste huvudena och säkra dem det inflytande, som inte blott i och för sig tillkommer dessa överlägsna förmågor, utan framför allt är nationen till gagn. Denna sällning efter förmåga och duglighet kan ej göras mekanisk, den är ett arbete, som den dagliga kampen för tillvaron oavbrutet utför.

En världsåskådning, som strävar efter att med förkastande av den demokratiska masstanken, ge denna jord åt det bästa folket, således den högststående människan, måste i konsekvens därmed följa samma aristokratiska princip även inom detta folk och till försäkra de bästa huvudena ledningen och det största inflytandet inom folket i fråga. Då bygger den icke mera på majoritets- utan på personlighetstanken.

Den som nu tror, att en nationalsocialistisk folkstat bör skilja sig från andra stater på ett rent mekaniskt sätt genom en bättre organisation av det ekonomiska livet, således genom en bättre utjämning av rikedom och fattigdom eller genom större medbestämmanderätt för de breda lagren i den ekonomiska processen eller genom rättvisare avlöning, med borttagandet av stora lönedifferenser, han har stannat vid de yttersta utanverken och har ingen aning om, vad vi böra beteckna som

världsåskådning. Allt det, som just relaterats, äger ej den ringaste säkerhet för varaktigt bestånd och motsvarar ännu mycket mindre några anspråk på storhet. Ett folk, som fastnade i dessa verkligt ytliga reformer, skulle ej få någon som helst garanti för sin seger i folkens allmänna tävlan. En rörelse, som ser sin mission endast i ett sådant allmänt utjämnande och för all del riktig utveckling, den kommer sannerligen icke att åstadkomma någon väldig eller verklig, i betydelsen djup reform av den bestående ordningen. Detta emedan dess verksamhet till slut ändock inskränker sig till utanverken utan att ge folket denna inre styrka, som, jag vågar nästan säga det, med fullständig säkerhet skulle hjälpa det att övervinna de svagheter, som vi i dag lida av.

För att lättare förstå detta är det kanske lämpligt att kasta ännu en blick på de verkliga källorna och orsakerna till den mänskliga kulturutvecklingen.

Det första steg, som till det yttre skilde människan från djuret, var det, som ledde in på uppfinningarnas väg. Uppfinningen vilar ursprungligen på förmågan att finna på knep och finter, vilka underlätta kampen för livet med andra varelser och som mången gång bidrar till att den får ett gynnsamt förlopp. Dessa högst primitiva uppfinningar låta ännu inte personligheten framträda tillräckligt klart, emedan de naturligtvis först som massföreteelse bli skönjbara för den senare eller rättare sagt den nutida mänskliga iakttagaren. Vissa sluga och listiga åtgärder, som människan t. ex. kan iakttaga hos djuren, lägger hon märke till endast helt summariskt, och hon är ej längre i stånd att fastställa eller utforska deras ursprung utan slingrar sig ifrån det hela genom att beteckna sådana handlingar som instinktiva.

Detta senare ord säger i vårt fall ingenting alls. Ty den som tror på en högre utveckling för jordevarelserna, han måste tillstå, att varje yttring av deras livslängtan och livskamp en gång måste haft en början: att *ett* subjekt måste ha åstadkommit denna början, och att ett sådant tillvägagångssätt allt oftare måste ha upprepats och vunnit allt större utbredning, ända tills det gick in i undermedvetandet hos alla dem, som tillhörde en viss art, för att sedan framträda som instinkt.

Lättare skall man förstå och tro detta beträffande människan själv. Hennes första kloka åtgärder i kampen mot andra djur ha säkert från början varit enstaka särskilt begåvade individers handlingar. Personligheten var en gång även i detta fall upphovet till föresatser och handlingar, vilka sedan som fullkomligt självklara övertogs av hela mänskligheten.

På samma sätt förhåller det sig med vilket militärt axiom som helst, vilket åtminstone för mitt vidkommande framstår som grundvalen för varje strategi, att det en gång hade ett bestämt huvud att tacka för sin tillkomst och endast under loppet av många, måhända tusentals år vunnit allmängiltighet som helt enkelt självklart.

Denna första uppfinning kompletterar människan med en andra; hon lär sig att ställa övriga ting och även levande varelser i sin egen tjänst i kampen för livsuppehållet. Nu tar människans egentliga uppfinnarverksamhet vid, den som vi fortfarande se inför våra ögon. Dessa materiella uppfinningar, som gå tillbaka till stenens användning som vapen, leda till tämjandet av djur, ge människorna elden som konstgjord produkt o. s. v. ända till våra dagars mångfaldiga och förvånansvärda uppfinningar låta oss se individen såsom bäraren av denna skaparförmåga bättre, ju närmare de enskilda uppfinningarna ligga vår egen tid eller ju mera betydande och genomgripande de ära. I varje fall veta vi alltså, att det, vi se runtomkring oss av materiella uppfinningar, alltsammans är resultatet av den enskilda personlighetens skapande kraft och förmåga. Och alla dessa uppfinningar bidraga ytterst till att mer och mer höja människan över djurvärldens nivå, ja, att definitivt avlägsna henne därifrån. På så sätt tjäna de i

djupaste mening det högre människoblivande, som alltjämt skrider mot sin fullbordan. Men även det enklaste knep, som lindrade kampen för tillvaron åt den i urskogen jagande människan, bidrar åter i form av de sinnrikaste vetenskapliga upptäckter att för den nu levande mänskligheten underlätta kampen för tillvaron och smida vapen för framtidens strider. Allt mänskligt tänkande och alla uppfinningar tjäna i sina yttersta konsekvenser närmast människornas livskamp på denna planet, även om den s. k. reella nyttan av en uppfinning eller upptäckt eller av en djup vetenskaplig inblick i tingens yttersta väsen för tillfället icke kommer till synes. Då allt medverkar att mer och mer höja människan från de omgivande varelserna, stärker och befäster detta hennes ställning, så att hon i varje avseende utvecklas till denna jords dominerande varelse.

Alla uppfinningar äro alltså resultatet av många individers skaparkraft och dessa, med eller utan egen vilja, större eller mindre välgörare för alla människor. Deras verksamhet ger miljoner, ja, miljarder av levande väsen i framtiden vapen i hand att underlätta genomförandet av sin kamp för tillvaron.

Om vi som upphovet till våra dagars materiella kultur se enskilda personligheter, vilka sedan komplettera varandra och bygga vidare på varandras verk, så kunna vi göra detsamma beträffande utnyttjandet och genomförandet av uppfinnarnas upptäckter. Ty även alla produktionsprocesser kunna åter till sitt ursprung jämföras med uppfinningar och äro därmed beroende av personligheten. Det rent teoretiska tankearbetet, som ej kan värderas till sina enskildheter, men trots detta är förutsättningen för alla vidare materiella uppfinningar, är också allenast den enskilda individens verk. Det är inte massan, som gör uppfinningar, det är inte majoriteten, som organiserar och tänker, utan ständigt endast den enskilda människan, personligheten.

Det mänskliga samhället är riktigt organiserat, endast när det i möjligaste mån underlättar arbetet för dessa skapande förmågor och utnyttjar detta arbete till gagn för hela samhället. Det värdefullaste i uppfinningen, den må tillhöra det materiella eller tankens värld, är i alla fall uppfinnaren som personlighet. Att sätta honom på en plats, där han tjänar det hela, däri ligger den förnämsta uppgiften för en organiserad folkgemenskap. Organisationen som sådan bör till och med vara endast en konsekvens av denna grundsats. Då först frigöres den också från mekaniseringens förbannelse och blir själv något levande. *Den måste i sig själv vara ett förkroppsligande av strävan att ställd begåvningarna över massan och därmed underordna denna under begåvningarna.* Organisationen får alltså enligt dessa principer ingalunda förhindra begåvningarnas urskiljande ur massan, den måste tvärtom genom sin väsensart i allra högsta grad underlätta och möjliggöra ett sådant. Den bör då utgå från den grundsatsen, att massan aldrig inneburit någon välsignelse för mänskligheten utan att denna kom från dess skapande begåvningar, vilka därför i själva verket böra betecknas som mänsklighetens välgörare. Att ge dem ett avgörande inflytande och underlätta deras verksamhet ligger i samhällets eget intresse. Säkerligen tillfredsställes ej detta intresse genom ett herravälde utövat av den massa, som varken har tankar eller kvalifikationer och i varje fall inte är särdeles benådad. Det befordras förvisso endast genom deras ledning, som naturen givit de särskilda gåvorna för ett sådant värv.

Urskiljandet av dessa begåvningar ombesörjer som redan påpekats framför allt den hårda kampen för tillvaron själv. Mycket krossas och går under och visar sig därmed icke lämpat att nå fram. Endast få bli till sist de utvalda. På tankens marker, på det konstnärliga skapandets och till och med på det ekonomiska livets, försiggår denna

urvalsprocess den dag i dag är, även om den särskilt under senare tid blivit utsatt för en hård belastning. Statens förvaltning, liksom även den makt, som förkroppsligas i nationens organiserade försvarsstyrka, behärskas likaledes av denna princip. Här dominerar ännu överallt personlighetens ide, dess auktoritet nedåt och ansvarigheten gentemot den överordnade uppåt. Endast det politiska livet har nu för tiden fullständigt avlägsnat sig från denna naturliga princip. Medan hela den mänskliga kulturen endast är resultatet av personlighetens skaparkraft, så är principen om majoritetens värde den utslagsgivande, när det gäller folkgemenskapens hela ledning, särskilt dess högre. Därifrån begynner den förgifta hela tillvaron, vilket i verkligheten betyder dess upplösning. Även judendomens destruktiva verksamhet inom andra folkroppar kan i själva verket tillskrivas endast dess urgamla strävan att undergräva personlighetens betydelse hos de folk, vilkas gästfrihet den åtnjuter, och sätta massan i dess ställe. Judens destruktiva principer skjuta då undan den ariska mänsklighetens organisatoriska. Han blir därigenom ett "dekompositoriskt ferment" inom folk och raser och i djupare mening en upplösare av den mänskliga kulturen.

Marxismen innebär en renodling av judens strävan att på det mänskliga livets alla områden koppla av personlighetens dominerande betydelse och ersätta den med massan. Politisk motsvarighet är det parlamentariska styrelsesättet, vars olyckliga verkningar vi se ända från kommunens groddcell upp till hela rikets högsta ledning. I näringslivet motsvaras den av en fackföreningsrörelse, som ingalunda tjänar arbetstagarens verkliga intressen utan uteslutande den internationella världsjudens förstörelseavsikter. I samma mån, som näringslivet undandras personlighetsprincipens verkningar och i stället utlämnas åt massans allenainflytande och inverkan, kommer det med nödvändighet att förlora just den effektivitet, som är till allas gagn och lycka samt förfalla till en allmän och säker tillbakagång. Alla driftsrådsorganisationer, vilka i stället för att tillvarata de anställdas intressen försöka få inflytande på själva produktionen, tjäna som upplösande krafter. De skada samhället, och därmed även den enskilda. Ty i längden tillfredsställer man inte medlemmarna i en folkropp uteslutande med blott teoretiska fraser utan i mycket högre grad med de förnödenheter för det dagliga livet, som komma på den enskildas lott, och den slutligen framväxande övertygelsen, att en folkgemenskap i alla sina yttringar skyddar den enskildas frihet.

Det spelar heller ingen som helst roll, om marxismen på grund av sin massteori möjligen kan synas lämpad att övertaga och föra vidare det nutida näringslivet. Kritiken av riktigheten eller oriktigheten i dess princip avfärdas ej med ett påpekande av principens lämplighet att för framtiden förvalta det bestående, utan endast genom att bevisa, att den själv kan åstadkomma en sådan kultur. Marxismen kunde tusen gånger om övertaga det nuvarande näringslivet och under sin regim; låta det arbeta vidare, en eventuell framgång för denna verksamhet skulle i alla fall inte bevisa något mot det faktum, att den ej skulle vara i stånd att efter sina principer själv skapa det, som den nu övertager i fullbordat skick.

Att det förhåller sig så, för det har marxismen givit praktiska bevis. Det är inte bara så, att den aldrig själv kunnat skapa och grundlägga en kultur eller ens ett näringsliv. Den var ju faktiskt inte ens i stånd att föra det bestående framåt efter sina idéer utan tvingades att redan efter kort tid slå in på eftergiftens väg gentemot personlighetsprincipens tankegångar, liksom den ej heller i sin egen organisation kan undvara dessa grundsatser.

Men just detta skall principiellt skilja den folkliga världsåskådningen från den marxistiska, att den icke blott erkänner rasens betydelse utan på samma gång även

personlighetens och därmed gör dessa till stöttepelare för hela sin byggnad. Det är de bärande grundsatserna i dess världsuppfattning.

Om särskilt den nationalsocialistiska rörelsen ej skulle förstå den fundamentala betydelsen av detta principiella erkännande utan i stället bara reparera den nuvarande statens, utanverk eller rentav anse masståndpunkten som sin egen, skulle den i själva verket endast utgöra ett konkurrensparti till marxismen. Rätten att kalla sig en världsåskådning skulle den då inte äga. Om rörelsens sociala program endast bestode i att förtrycka personligheten och i dess ställe sätta massan, då vore nationalsocialismen själv redan anfrätt av marxismens gift på samma sätt som vår borgerliga värld.

Folkstaten skall sörja för sina medborgares välfärd, i det den åt var och en över lag erkänner betydelsen av personlighetens värde, och på alla områden inför högsta grad av produktivitet, som även garanterar största möjliga andel för den enskilda.

Folkstaten måste därför fullständigt befria hela organisationen och särskilt den högsta, alltså den politiska ledningen från denna parlamentariska majoritets- och massprincip och i dess ställe utan undantag säkerställa personlighetens rätt.

Därav draga vi följande slutsatser:

Den bästa statsförfattningen och statsformen är den, som ger de naturligaste garantierna för att folkgemenskapens bästa huvuden få ledande betydelse och inflytande.

Men på samma sätt som man i det ekonomiska livet inte kan urskilja de dugliga människorna utan dessa själva få kämpa sig igenom, och liksom på detta område den oavbrutna skolningen, från den minsta rörelse till det största företag, ger sig själv och endast livet företager de nödvändiga provningarna, så kunna naturligtvis inte heller de politiska begåvningarna helt plötsligt "upptäckas". Utomordentliga genier tillåta ingen hänsyn till den normala mänskligheten.

Staten måste förankra personlighetsprincipen i sin organisation med början hos den minsta cellen i kommunen och vidare ända upp till hela rikets högsta ledning.

Det finns inga majoritetsavgöranden utan endast ansvariga personer, och ordet "råd" återförs till sin ursprungliga betydelse. Varje man har visserligen rådgivare vid sin sida, *men beslut fattar endast en man.*

Den princip, som på sin tid gjorde den preussiska hären till det tyska folkets underbaraste instrument, skall i överflyttad bemärkelse en gång bli principen för uppbyggandet av hela vår statsuppfattning: *ledarens auktoritet nedåt och ansvarighet uppåt.*

Men även då skall man ej kunna undvara de korporationer, som vi i dag kalla parlament. Deras ställning kommer då att bli verkligt rådgivande, ansvaret kan och får endast den bära, vilken ensam har auktoriteten och rätten att befälla.

Parlamenten äro i och för sig nödvändiga, emedan framför allt inom deras ram begåvningarna ha möjlighet att långsamt tränga sig fram, begåvningar som man sedan kan anförtro särskilda, ansvarsfyllda uppgifter.

Man får då följande bild:

Folkstaten har, med början i kommunen och vidare uppåt ända till statens ledning, ingen representation, som beslutar något genom majoritet, utan endast representationer, vilka stå vid respektive valda ledares sida och av honom uppdelas

för olika arbeten att i mån av behov själva övertaga obetingat ansvar för vissa områden efter samma linjer som utstakats för ledaren eller ordföranden.

Folkstaten tål principiellt inte att man i viktiga affärer av speciell, till exempel ekonomisk art, frågar sådana människor om råd och utlåtanden, vilka till följd av sin uppfostran och verksamhet ej kunna ha några insikter i frågan. *Den indelar därför redan från början sin representation i en yrkeskammare och en politisk.*

För att garantera ett tjänligt samarbete mellan de båda står alltid över dessa en särskilt utvald senat.

Någon omröstning förekommer aldrig vare sig i kammare eller senat. De äro arbetsinrättningar och inga omröstningsmaskiner. Den enskilda medlemmen har rådgivande röst men aldrig beslutande. Denna tillkommer uteslutande den för varje fall ansvarige ordföranden.

Denna grundsats att oryggligt sammanbinda absolut ansvarighet med absolut auktoritet kommer småningom att utkristallisera en ledarelit på ett sätt, som skulle vara fullständigt otänkbart nu, under den ansvarslösa parlamentarismens tidsålder.

På den vägen bringas nationens statsförfattning i överensstämmelse med den lag, som den redan har att tacka för sin storhet på det kulturella och ekonomiska området.

*

Vad nu beträffar möjligheten att genomföra dessa idéer, så ber jag eder inte glömma, att den parlamentariska principen med demokratiska majoritetsavgöranden ingalunda har behärskat mänskligheten sedan urminnes tider utan tvärtom återfinnes under helt korta historiska perioder, vilka alltid hava varit förfallets tider för folk och stater.

Man får förvisso ej hänge sig åt den tron, att man kan genomföra en sådan förändring genom rent teoretiska åtgärder uppifrån och nedåt, då den logiskt icke får stanna ens vid statens författning utan måste genomtränga hela den övriga lagstiftningen och till och med hela det borgerliga livet. En sådan omvälvning kan och skall åstadkommas endast genom en rörelse, vilken själv redan är uppbyggd enligt denna tanke och således redan bär den kommande staten inom sig.

Därför måste den nationalsocialistiska rörelsen redan nu leva sig in i denna tankegång och bringa den till praktiskt uttryck inom sin egen organisation, så att den en gång inte endast skall vara i stånd att för staten uppvisa dessa riktlinjer utan direkt ställa till statens förfogande sin egen stats färdiga organism.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

5

Folkstaten, vars bild jag försökt ge i allmänna drag, förverkligas ändå ej genom blotta kunskapen om vad som är nödvändigt för dess förverkligande. Det räcker inte att veta, hur en folkstat skall se ut. Dess tillkomst är ett mycket viktigare problem. Man får ej vänta sig, att de nuvarande partierna, vilka ju först och främst njuta förmånerna av den nuvarande staten, själva kunna arbeta sig fram till en ny syn på saken för att av fri vilja genomföra en förändring av sin hittillsvarande hållning. Detta är så mycket omöjligare, som deras faktiskt ledande element ju alltid äro judar och endast judar. Men den utveckling, som vi nu genomgå, skulle, om den ohämmat finge fortgå, en dag hamna i det tillstånd, som den judiska profetian förutsäger - juden skulle uppsluka alla jordens folk, bli deras herre.

Gentemot miljoner tyska borgare och proletärer, vilka till största delen endast genom sin med feighet parade indolens och dumhet driva mot fördärvet, går juden i djupaste medvetande om det framtida målet oryggligt sin väg fram. Ett parti, som ledes av honom, kan därför inte förfäktå några andra intressen än hans: med ariska folks djupaste intressen ha dessa förvisso intet gemensamt.

Vill man därför söka omflytta bilden av den ideala folkstaten till verkligheten, måste man vara fri från de hittillsvarande makterna i det offentliga livet och söka en ny kraft, som är villig och i stånd att taga upp kampen för ett sådant ideal. Ty om en kamp rör det sig förvisso här. Så långt som uppgiften inte heter: skapandet av en folklig statsuppfattning utan framför allt: undanträngandet av den förefintliga judiska. Som så ofta i historien ligger den huvudsakliga svårigheten inte i att ge form åt det nya tillståndet utan i att bereda platsen för detsamma. Fördomar och intressen sluta sig samman till en fast frontlinje och försöka att med alla medel förhindra segern för en ide, som är oangenäm och hotar deras existens.

Därför är förkampen för ett sådant nytt ideal skam till sägandes tvungen att med allt positivt betonande av detsamma i första hand kämpa sig igenom kampens negativa del, den som skall medföra likvideringen av det existerande tillståndet.

En ung lära av stor och principiell betydelse måste, hur oangenämt det än kan vara, som första vapen med den största skärpa sätta in kritikens sond.

Det tyder på en ganska yttlig kunskap om den historiska utvecklingen, när de s. k. folkliga alltid lägga största vikt vid att försäkra, att de inte på något vis tänka befatta sig med någon *negativ kritik* utan endast med *uppbyggande arbete*. Ett lika barnsligt dåraktigt som "äkta folkligt" prat och ett bevis för hur spårlöst till och med vår egen tids historia gått förbi dessa människor. Även *marxismen* har ett mål och även den känner en *uppbyggande verksamhet* (om det så endast rör sig om att upprätta en den internationella judendomens despoti!); men icke desto mindre har den under *sjuttio år utövat kritik* och detta en förintande, upplösande kritik och alltid enbart kritik, ända tills den gamla staten av denna evigt frätande syra uppmjukades och bringades på fall. Först sedan började det s. k. "uppbyggandet". Och detta var självklart, riktigt och

logiskt. En bestående ordning trängas inte åt sidan blott genom att man framhåller och förfäktar en kommande: Ty man kan inte anta, att anhängarna av den redan bestående ordningen eller de, som ha intresse av den, kunna omändras och vinnas för den nya endast genom att man konstaterar en nödvändighet. I stället kan lätt den situationen uppstå, att två tillstånd komma att bestå vid sidan av varandra och den s. k. *världsåskådningen* blir endast ett parti, ur vars ram den sedan icke förmår frigöra sig. Ty världsåskådningen är ömtålig och kan inte vara tillfreds med rollen som ett "parti bland andra" utan kräver befallande, att den själv uteslutande och fullständigt skall erkännas och ävenså, att hela det offentliga livet skall omformas efter dess åsikter. Den kan därför inte tåla, att den föregående ordningen samtidigt till någon del består. Samma förhållande råder i fråga om religioner.

Kristendomen kunde heller inte vara tillfreds med att endast bygga upp sitt eget altare utan måste med naturnödvändighet skrida till ett förstörande av de hedniska. Blott ur denna fanatiska ofördragsamhet kunde den orubbliga tron uppväxa, den var till och med dess obetingade förutsättning.

Nu kan man mycket väl komma med den invändningen, att i fråga om detta slags företeelser i världshistorien, det mest rör sig om yttringar av specifikt judiska tänkesätt och till och med, att denna sorts ofördragsamhet och fanatism skulle förkroppsliga judisk mentalitet. Detta må vara hur riktigt som helst. Man kan också djupt beklaga detta faktum, och med aldrig så berättigat obehag, som en tidigare i mänsklighetens historia främmande företeelse - det ändrar ändock ingenting i det förhållandet, att detta tillstånd i dag är en verklighet. De män, som vilja lyfta vårt tyska folk ur dess nuvarande förnedring, få ej bry sina hjärnor med hur skönt det skulle vara, om det ena eller andra icke existerade, utan de måste söka slå fast, hur man likviderar den givna ordningen. Men en världsåskådning, fylld av fanatisk ofördragsamhet, kan krossas endast av en ny ide, som drives fram av en liknande glöd, som förfäktas med lika stark vilja, en ide som då i sig själv är ren och av bestående värde.

Den enskilda må med smärta konstatera, att med kristen domen den första andliga terrorn fick insteg i den mycket friare antika världen, han kan i alla fall inte bestrida det faktum, att världen sedan dess pressats under detta tvång och behärskas av det, och att tvång endast kan brytas ned med tvång och terror med terror.

Politiska partier äro böjda för kompromisser. Aldrig världsåskådningar. Politiska partier räkna med motspelare, världsåskådningar proklamera sin ofelbarhet. Även politiska partier ha från början nästan alltid för avsikt att skaffa sig en absolut härskande ställning, en liten benägenhet till en världsåskådning döljer sig nästan alltid inom dem. Det småskurna i deras program berövar dem dock den heroism, som en världsåskådning kräver. Konciliansen i deras inställning tillför dem sådana små och svaga andar, som man icke är i stånd att föra något korståg med. Därför fastna de för det mesta redan tidigt i sin erbarmliga futtighet. Därmed uppge de även kampen för en världsåskådning och försöka i stället genom s. k. "positivt samarbete" fortast möjligt erövra en liten plats vid någon av de gamla köttgrytorna och stanna kvar där så länge som möjligt. Detta är hela deras strävan. Skulle de drivas ifrån detta allmänna utspisningsställe av någon konkurrerande matgäst med särskilt brutal läggning, så går hela deras vidare diktan och traktan ut på att åter, med våld eller lust, tränga sig fram i flocken av matfriare för att slutligen, om det så skulle vara på bekostnad av sin heligaste övertygelse, kunna vederkvicka sig vid ymnighetens älskade källa. Politikens schakaler!

Då en världsåskådning aldrig är beredd att dela plats med en annan så kan den inte heller vara beredd att deltaga i arbetet för en bestående ordning, som den fördömer. Den känner i stället förpliktelsen att med alla medel bekämpa denna åskådning och hela den motsatta idévärlden, d. v. s. förbereda dess sammanbrott.

Både denna rent upplösande kamp, vilken genast förnimmes som en fara av de övriga och därför stöter på ett samlat motstånd, och den positiva kampen som går till strids för att genomföra den egna, nya tankevärlden, kräver beslutsamma kämpar. Därför kan en världsåskådning föra sina idéer till seger endast om den i sina led upptar de modigaste och dådkraftigaste elementen i sin tid och av sitt folk och sluter dem samman i en slagkraftig organisations fasta former. Därtill kräves dock att den med hänsyn till dessa element ur sin allmänna världsbild skiljer ut vissa tankar och kläder dem i en form, som i sin precisa och slagordsmässiga korthet kan vara lämpad att tjäna som trosbekännelse för en ny gemenskap av människor. Medan programmet för ett enbart politiskt parti är ett recept för en lycklig utgång av nästa val, betyder en världsåskådnings program formuleringen av en krigsförklaring mot den bestående ordningen, mot ett bestående tillstånd, kort sagt mot en bestående världsuppfattning över huvud taget.

Därvid är det inte nödvändigt, att var och en, som kämpar för denna världsåskådning, erhåller en fullständig inblick och en noggrann kännedom om ledarens yttersta idéer och tankegångar. Mera nödvändigt är det i stället, att några stora synpunkter klagöras för honom, och att de väsentliga grundlinjerna orubbligt inpräntas, så att han är genomträngd av tanken på nödvändigheten av en seger för sin rörelse och dess lära. Även den enskilda soldaten invigas inte i den högre strategiens tankegångar. Liksom han i stället dess mera uppfostras till hård disciplin och fanatisk övertygelse om rätten och styrkan i sin sak och till obetingad underkastelse, likadant måste det gå till beträffande den enskilda anhängaren av en rörelse med stor omfattning, stor framtid och intensiv vilja.

Lika litet som en armé skulle duga till någonting, om dess enskilda soldater allesammans vore generaler - även om detta vore överensstämmande med deras bildning och förmåga - lika litet duger en politisk rörelse till att företräda en världsåskådning, om den endast skulle vara ett uppsamlingskärl för "begåvade" människor. Nej, en sådan behöver också primitiva soldater, enär annars en inre disciplin inte kan uppnås.

Det ligger i en *organisations* natur att den kan äga bestånd endast om en bred, mera känslomässigt inställd massa följer en andligt välrustad högsta ledning. Ett kompani av två hundra intellektuellt jämställda människor vore i längden svårare att disciplinera än ett, som bestode av hundranittio mindre skolade och tio med högre bildning.

Av detta förhållande har en gång socialdemokratien dragit den största nytta. Den har tagit fasta på sådana medlemmar ur de breda lagren hos vårt folk, vilka just lämnat militärtjänsten och där uppfostrats till disciplin och sedan har den infogat dem i sin likaledes strama partidisciplin. Också dess organisation utgjorde en armé med officerare och soldater. *Den tyske kroppsarbetaren*, som kommit från militärtjänsten, blev *soldaten*, *den judiske intellektuelle* blev *officeren*; tjänstemännen i fackföreningarna kan anse som underofficerskåren. Något som vår borgerlighet alltid med skakningar på huvudet framhållit, nämligen att endast de så kallade obildade massorna omfattade marxismen, det var i själva verket förutsättningen för dess framgång. Ty medan de borgerliga partierna med sin ensidiga intellektualism

utgöra ett odugligt och odisciplinerat band, har marxismen av sitt mindre intellektuellt betonade material skapat en armé av partisoldater, vilka följa den judiske dirigenten lika blint, som de någonsin följde sin tyske officer. Den tyska borgerligheten, som principiellt aldrig bekymrat sig om psykologiska problem, emedan den varit högt upphöjd över allt sådant, fann det ej heller i detta fall nödvändigt att närmare efterforska den djupare mening och den hemliga fara, som denna företeelse innebar. Man trodde i stället att en politisk rörelse, som rekryterades ur "intelligensens" kretsar, bara av denna orsak vore värdefullare och hade större rätt och till och med större möjlighet att komma till makten än en obildad massa. *Man förstod aldrig att ett politiskt partis styrka icke på något sätt ligger i största möjliga andliga aktivitet hos den enskilda medlemmen utan i långt högre grad beror på den disciplinerade lydnad, med vilken medlemmarna följa den intellektuella ledningen.* Det avgörande är denna ledning själv. Om två truppstyrkor kämpa med varandra, kommer inte den av dem att hemföra segern, vars meniga *samtliga* erhållit högsta strategiska utbildning, utan den styrka, som förfogar över den överlägsnaste ledningen och samtidigt har den mest disciplinerade, lydaktigaste och bäst drillade truppen.

Detta är en principiell insikt, som vi alltid måste ha för ögonen vid bedömandet av möjligheten att omsätta en världsåskådning i verkligheten.

Om vi alltså för att föra en världsåskådning till seger måste forma om den till en kamprörelse, måste rimligtvis rörelsens program taga hänsyn till det människomaterial, som står till dess förfogande. Lika oryggligt som slutmålet och de ledande idéerna måste vara, lika genialt och psykologiskt riktigt måste agitationsprogrammet rätta sig efter mentaliteten hos dem, vilkas hjälp förutan den vackraste ide för all framtid skulle förbli endast en idé.

Om den folkliga idén vill komma ifrån sin nuvarande famlande och oklara form och nå ett påtagligt resultat, måste den välja ut några bestämda ledande tankar ur sin vidsträckt tankevärld, vilka genom sitt väsen och innehåll äro ägnade att binda vid sig en bredare människomassa och då närmast den, som ensam kan säkra framgången av kampen för denna idé, denna världsåskådning. Det är den tyska arbetarklassen.

Fördenskull sammanfattades programmet för den nya rörelsen i några få viktiga punkter, sammanlagt tjugofem stycken. De äro avsedda i första hand att ge mannen av folket en grov bild av, vad vår rörelse vill. De äro i visst avseende en *politisk trosbekännelse*, som å ena sidan värvar medlemmar till rörelsen och å den andra avser att vid sig binda de nyförvärvade och svetsa dem samman genom den gemensamt kända plikten mot rörelsen.

I detta sammanhang få vi ej glömma följande: Eftersom *rörelsens program*, fastän dess slutliga mål nog äro obetingat riktiga, måste taga hänsyn till vissa psykologiska faktorer i fråga om formuleringen, kan det mycket väl hända att man under tidens gång kommer till den övertygelsen, att det behövs en bättre formulering av vissa detaljer, möjligen bestämda punkter, som nu uppfattas annorlunda. Men varje försök i den vägen kommer att få mycket betydelsefulla följder. Det som borde vara orubbligt fastslaget underkastas därmed diskussion, och så snart en enda punkt undandragits från att utan vidare dogmatiskt slås fast som en trosartikel, kommer nog inte diskussionen att föra fram till, att punkten får en ny och bättre form, utan snarare att leda till ändlösa debatter och allmänt virrvarr. I sådana fall gäller det alltid att överväga, vad som blir bäst: En ny, lyckligare formulering, föranledd av en utredning inom rörelsen, eller en formulering, som för tillfället möjligen inte är den allra

lämpligaste men ger karaktären av en sluten, orubblig organism med en fast inre enhetlighet. Varje prövning kommer att ådagalägga, att det senare är att föredraga. Eftersom det alltid rör sig om förändringar endast i den yttre formgivningen, komma nog sådana korrigeringar att förefalla både möjliga och önskvärda. *Men med hänsyn till människors ytlighet kommer det alltid att existera en fara för, att de i denna rent yttre formulering av ett program se en rörelses väsentligaste uppgift.* Viljan och kraften att förfäktas iden själv träda då i bakgrunden och den aktivitet, som skulle riktas utåt, kommer att förnötas i inre stridigheter om programmet.

I fråga om en till sina stora drag i sak riktig lära medför det mindre våda att bibehålla en given formulering, även om den inte mera helt skulle motsvara verkligheten, än att företa en förändring och utlämna en rörelsens grundsats, vilken hittills ansetts fast som granit, åt allmän diskussion med en sådans alla trevliga följdforeteelser. I varje fall är något sådant omöjligt, så länge som en rörelse ännu kämpar för sin seger.

Ty hur skall man kunna uppfylla människor med blind tro på en läras riktighet, om man själv sprider osäkerhet och tvivel genom ständiga förändringar i dess yttre byggnad?

Man får aldrig söka det väsentliga i den yttre formen utan endast i den inre meningen. Och den är oföränderlig; i dess intresse kan man också till sist endast önska, att rörelsen avhåller sig från allt, som splittrar och tyder på osäkerhet, och på så sätt skaffar sig den nödiga kraften att förfäktas denna innersta mening.

Även i detta fall kan man lära av den katolska kyrkan. Fastän dess lärobyggnad på många punkter, delvis fullkomligt onödigtvis, kommer i kollision med den exakta vetenskapen och forskningen, är den ändock inte villig att offra så mycket som en liten stavelse av sina lärosatser. Den har mycket riktigt förstått, att dess motståndskraft inte ligger i en större eller mindre anpassning till förekommande vetenskapliga resultat, vilka ju i själva verket äro evigt skiftande. Nej, den ligger mycket mera i, att hon oryggligt håller fast vid en gång fixerade dogmer, vilka först giva det hela karaktären av tro. Hon står i dag fastare än någonsin. Man kan lätt förutspå att i samma mån som foreteelserna växla, kommer hon själv att som den fasta polen i denna växling förskaffa sig allt större tillgivenhet.

Den som verkligen allvarligt önskar, att en folklig världsåskådning skall segra, han måste alltså för det första förstå att endast en slagkraftig rörelse kan uppnå en sådan framgång, och för det andra att en sådan rörelse kommer att hålla stånd endast under förutsättning, att till grund för dess kamp lägges en orubblig säkerhet och fasthet hos dess program. Den får ej understå sig att göra jämkningar i dess formulering efter varje tids smak, utan den måste för all framtid bibehålla den form, som en gång befanns ändamålsenlig, i varje fall tills rörelsen kröntes av seger. Varje försök att föra fram en undersökning av den ena eller andra programpunktens ändamålsenlighet splittrar på ett tidigt stadium rörelsens slutenhet och slagkraft i den mån, som anhängarna deltaga i en sådan inre diskussion. Därmed är det inte sagt, att ej en i dag genomförd "förbättring" i morgon skulle kunna underkastas förnyad kritisk omprövning för att i övermorgon ånyo få en bättre ersättning. Den som börjar riva skrankorna, han leder utvecklingen in på en väg, vars början man kan se men vars slut förlorar sig i oändligheten.

Denna viktiga erfarenhet måste utnyttjas inom den unga nationalsocialistiska rörelsen. *Med de tjugofem tesernas program erhöi Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet en grund, som måste vara orubblig.* Uppgiften för vår rörelses nuvarande och kommande medlemmar får inte bestå i att kritiskt omarbete dessa punkter utan

fastmera i att binda sig vid dem med fullständig förpliktelse. Ty annars kunde nästa generation med samma rätt slösa bort sin kraft på ett sådant formalistiskt arbete inom partiet i stället för att tillföra rörelsen nya medlemmar och därmed nya krafter. För den stora mängden av anhängare kommer vår rörelses väsen att ligga icke så mycket i de ledande satsernas bokstav som i den mening vi förstå att lägga in i dem.

Dessa insikter hade rörelsen en gång att tacka för sitt namn, i enlighet med dem författades senare programmet och de ange vidare arten av rörelsens utbredning. För att hjälpa de folkliga idéerna till seger måste ett folkparti skapas, ett parti, som icke blott bestod av intellektuella ledare utan även av handens arbetare!

Varje försök att förverkliga folkliga tankegångar utan en sådan slagkraftig organisation skulle i dag liksom tidigare och i all framtid förbli utan framgång. Därför har rörelsen inte endast rätt utan även plikt att känna sig som förkämpe och därmed representant för dessa idéer. Lika visst som den nationalsocialistiska rörelsens grundtankar äro folkliga, lika visst äro de folkliga idéerna nationalsocialistiska. Men vill nationalsocialismen segra måste den obetingat och oreserverat ansluta sig till det, som ovan fastslagits. Och den har såväl rätten som plikten att på det skarpaste betona det faktum, att varje försök att förfäktas den folkliga iden utanför Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiets ram är en omöjlighet och i de flesta fall även rena svindeln.

Om någon skulle förehålla rörelsen, att den uppträder, som om den hade "arrenderat" den folkliga iden, så finns det bara ett svar att ge:

Icke endast arrenderat den utan även skapat den för praktisk användning.

Ty det som tidigare uppträtt under denna beteckning, hade ingen möjlighet att skaffa sig det ringaste inflytande på vårt folks öde, emedan alla dessa idéer saknat den klara enhetliga formuleringen. Det rörde sig för det mesta om enstaka, osammanhängande mer eller mindre riktiga idéer, som ganska ofta motsade varandra, och som i varje fall saknade varje inre samband med varandra. Även om de haft något sådant, skulle detta för övrigt på grund av sin svaghet inte ha varit tillfyllest som grundval och stomme i en rörelse.

Men den nationalsocialistiska rörelsen lyckades skapa denna fasthet.

*

När alla möjliga föreningar och småföreningar, grupper och smågrupper och gärna för mig även "stora partier" göra anspråk på ordet "folklig", så är detta redan en följd av den nationalsocialistiska rörelsens verksamhet. Förutan denna skulle det aldrig ha fallit alla dessa organisationer in att ens uttala ordet "folklig", de hade ej inlagt någon som helst mening i detta ord och särskilt deras ledande förmågor skulle ej ha haft något som helst att göra med detta begrepp. Det är först N. S. D. A. P:s arbete, som gjort detta begrepp till ett innehållsrikt ord, som nu alla möjliga människor taga i mun; framför allt har N. S. D. A. P. genom sin framgångsrika agitation visat och bevisat den folkliga tankens styrka, varför den egna vinningslystnaden tvingar de andra att åtminstone vilja detsamma.

Liksom dessa partier tidigare ställt allt i tjänst hos sin småaktiga valspekulation, har även begreppet folklig för dem nu blivit endast ett tomt slagord, som de försöka använda för att stävja den nationalsocialistiska rörelsens framgångsrika värvningsarbete bland deras egna medlemmar. Ty det är endast omsorgen om sitt eget fortbestånd och rädslan för, att vår av en världsåskådning burna rörelse, vars universella betydelse och farliga exklusivitet de ana, skall gå framåt, som i deras mun lägger sådana ord, som de för åtta år sedan icke kände till, för sju år sedan skrattade

ut, för sex år sedan betecknade som vansinne, för fem år sedan bekämpade, för fyra år sedan hatade, för tre år sedan förföljde, för att nu slutligen för två år sedan själva annektera dem och använda dem som stridsrop i förening med sin övriga ordsfatt.

Och ännu i denna dag måste man oupphörligen peka på, hur alla dessa partier sakna varje aning om, *vad det tyska folket verkligen behöver*. Det mest slående beviset är den ytlig het, varmed de taga ordet "folklig" i gapet!

Inte mindre farliga äro alla, som schappa omkring i folklighetens täckmantel och smida fantastiska planer, vilka för det mesta endast stödja sig på någon fix ide, som visserligen kan vara riktig i och för sig, men isolerad ändock saknar varje betydelse för bildandet av en stor enhetlig kampgemenskap och i varje fall inte är lämpad att bygga upp en sådan. Dessa individer, som koka ihop ett program dels med vad de tagit ur egen fatatur, och dels med vad de läst sig till, äro ofta farligare än de öppna fienderna till den folkliga iden. I gynnsamma fall äro de ofruktbara teoretiker, men för det mesta äro de förhärjande skrävlare, som ofta tro sig kunna dölja den ande- och tankefattiga ihålligheten i sitt framträdande med svallande helskägg och urgermanska later.

Som motsats till alla dessa odugliga försök är det därför nyttigt att draga sig till minnes den tid, när den unga nationalsocialistiska rörelsen började sin kamp.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

6

DEN FÖRSTA TIDENS KAMP - TALETS BETYDELSE

Minnet av det första stora mötet den 24 februari 1920 i festsalen i Hofbräuhaus hade inte hunnit förblekna, innan förberedelserna för nästa voro i full gång. Medan det tidigare ansetts vanskligt att i en stad som München hålla ett litet möte en gång i månaden eller var fjortonde dag, skulle nu ett stort massmöte hållas var åttonde dag, alltså en gång i veckan. Jag behöver inte försäkra, att det ständigt och jämt var en enda fråga som kvalde oss: Skulle det komma folk och skulle man höra på oss - även om jag personligen redan då var av den övertygelsen, att bara åhörarna en gång infunnit sig, så skulle de stanna och lyssna till anförandena.

Vid denna tidpunkt fick festsalen i Münchens Hofbräuhaus en nästan sakral betydelse för oss nationalsocialister. Möte varje vecka, nästan alltid i denna lokal, salen bättre fylld för varje gång och människorna andäktigare! Med utgångspunkt från "Skulden till kriget", som ingen människa vid den tiden bekymrade sig om, och vidare över fredsfördragen, behandlades allt, som var ändamålsenligt ur agitatorisk synpunkt eller nödvändigt av idéhänsyn. Särskilt ägnades själva fredsfördragen den största uppmärksamhet. Hur mycket förutsade inte den unga rörelsen vid den tidpunkten för de stora människomassorna, och hur mycket har inte sedan dess slagit in. I dag kan man ta lätt på dessa saker i tal och skrift. Men vid den tidpunkten innebar ett massmöte, vars publik inte bestod av kalkborgare utan upphetsade proletärer, och med "Fredsfördraget i Versailles" som ämne, ett angrepp mot republiken och ett tecken på reaktionär eller t. o. m. monarkistisk inställning. Redan vid den första mening, som innehöll en kritik mot Versailles, kunde man få den stereotypa matfrågan slungad i ansiktet: "Och Brest-Litowsk?", "Brest-Litowsk!" Så vrålade massan oupphörligt, ända tills den småningom blev hes eller föredragshållaren slutligen uppgav försöket att övertyga. Man hade kunnat köra huvudet i väggen av förtvivlan över ett sådant folk! Det ville inte höra, inte förstå, att Versailles var en skam och en vanära eller ens, att detta diktat betydde en oerhörd utplundring av vårt folk. Det marxistiska förstörelsearbetet och den fiendliga förgiftningspropagandan hade bringat dessa människor fullkomligt från förnuftet. Och man kunde inte ens beklaga sig över att så var. Ty hur omätligt stor var inte skulden också på den andra sidan! Vad hade denna borgerlighet gjort för att sätta stopp för upplösningen, gå till angrepp emot den och genom en bättre och grundligare upplysning bana väg för sanningen? Ingenting och åter ingenting! Ingenstädes såg jag dem då, alla dagens stora folkliga apostlar. Möjligen talade de inför kottierier, vid tebord eller i kretsar av likasinnade, men där de borde ha varit, bland vargarna, dit vågade de sig inte; det fanns ändock möjlighet att tjuta med dem.

För mig själv stod det redan då klart att för den lilla kärna, som närmast bildade rörelsen, måste frågan om skulden till kriget klaras upp, klaras upp så att den historiska sanningen kom i dagen. En förutsättning för rörelsens framtida framgång var, att den till de breda lagren förmedlade kännedom om fredsfördraget. Vid den tiden, när alla ännu ansågo denna fred som en framgång för demokratien, var det

nödvändigt att göra front emot den och för alltid borra sig in i människornas hjärna som fiende till detta fördrag, så att tanken på denna vår inställning skulle skaffa oss deras förtroende, när den krassa verkligheten i detta bedrägliga bländverk en gång avslöjade sig i sin osminkade och nakna hatfullhet.

Redan då förfäktade jag alltid den meningen, att man, när det gällde viktiga frågor av principiell betydelse, där hela den offentliga meningen intog en oriktig hållning, skulle göra front emot denna utan hänsyn till popularitet, hat eller stridigheter. N. S. D. A. P. fick ej bli den offentliga meningens exekutionsbetjänt, det måste vara dess härskare. Det skall ej vara massans dräng utan dess herre.

Vid sådana tillfällen, när det lyckats någon övermäktig motståndare att genom sina förförelsekonster driva folket till något vansinnigt beslut eller att intaga någon oriktig hållning, finns givetvis den stora frestelsen för varje ännu ung och svag rörelse att vara med och skrika med, detta särskilt, om några skäl ur den unga rörelsens egen synpunkt - för all del endast skenbart - tala för något sådant. Den mänskliga fegheten kommer då så ivrigt att söka efter skäl, att den nästan alltid finner något, som möjligen kan ge sken om rätt även från den "egna synpunkten", åt en medverkan till en sådan förbrytelse. Jag har upplevat några sådana tillfällen, när man fått uppbjuda den största energi för att icke styra rörelsens skepp, eller rättare sagt låta det driva in i en sådan med konstlade medel uppblåst allmän storm. Senaste gången var, när det lyckades den infernaliska pressen att piska upp lidelserna kring den sydtyroiska frågan till en höjd, som kunnat bli ödesdiger för vårt folk. Utan att betänka, vems ärenden de i själva verket gingo, föllo många s. k. "nationella" män, partier och organisationer in i det allmänna skriet uteslutande av feighet inför den av judarna upprörda offentliga opinionen och lämnade fullkomligt besinningslöst sitt bistånd till kampen mot ett system, som vi tyskar, särskilt i vårt nuvarande läge, borde betrakta som den enda ljusglimten i denna sönderfallande värld. Medan den internationelle världsjuden långsamt men säkert stryper oss, rasa våra s. k. patrioter mot en man och ett system, som vågat att åtminstone på ett ställe på jorden undandraga sig judarnas-frimurarnas gastkramning och bjuda denna internationella världsförgiftning ett nationalistiskt motstånd. Men det var för frestande för svaga karaktärer att bara vända kappan efter vinden och kapitulera för den offentliga opinionens anskri. Kapitulation var för övrigt rätta ordet! I sin inre förljugenhet och rutenhet må vederbörande förneka att så var t. o. m. inför sig själva, men det förhöll sig verkligen så, att det endast var rädslan och ångesten för den av judarna uppagiterade folkstämningen, som fick dem att lämna sitt bistånd. Alla andra motiveringar äro en skuldmedveten liten syndares eländiga undanflykter.

Då var det nödvändigt att med järnhård hand omrikta rörelsen för att skydda den från fördärvet i den iråkade kursen. Att försöka en sådan frontförändring i samma ögonblick, som den offentliga opinionen, underblåst på allt sätt, är som ett stort bål, som kastar sina lågor åt ett enda håll, ja, det är inte någon särdeles populär åtgärd, och den kan lätt bli livsfarlig för den oförvägne. Men många av historiens gestalter ha i ett sådant ögonblick stenats för handlingar, som eftervärlden haft all anledning tacka dem för på sina bara knän.

Sådant måste en rörelse räkna med och inte med samtidens tillfälliga bifall. Det är naturligtvis så, att den enskilda känner sig orolig till mods i sådana situationer; men man får aldrig glömma att efter varje sådant ögonblick kommer även befrielsen och att en rörelse, som vill nyskapa en värld, icke får tjäna stunden utan framtiden.

Man kan slå fast, att de största och varaktigaste framgångarna i historien bruka vara de, som till en början mött den minsta förståelsen, emedan de stodo i den skarpaste motsats till den allmänna, offentliga meningen, dess åskådning och vilja.

Det kunde vi konstatera redan första dagen av vårt offentliga framträdande. Vi ha sannerligen inte "friet till massornas gunst" utan upprest oss mot detta folks vansinne, överallt. Under dessa år har det nästan alltid varit så, att jag talat inför församlingar, som trott motsatsen mot, vad jag haft att säga och vice versa. Dessutom har jag haft att på två timmar taga två- till tretusen människor ur deras tidigare övertygelse, att slag för slag slå sönder grunden till deras tidigare uppfattning och slutligen leda över dem på vår övertygelses och vår världsåskådnings mark.

Vid den tiden lärde jag mig snart något mycket viktigt *nämligen att själv slå vapnet ur motståndarens hand*. Vi lade snart märke till, att våra motståndare, särskilt deras diskussionstalare, uppträdde med en bestämd "repertoar", där de reste ständigt återkommande invändningar mot våra påståenden, varför likheten i tillvägagångssätt tydde på en enhetlig skolning. Så förhöll det sig också. Vi fingo här lära känna den otroliga disciplinen i våra motståndares propaganda, och det är ännu i dag min stolthet, att jag fann på medlet att både göra denna propaganda utan verkan och slå ned dess upphovsmän själva med den. Två år senare var jag herre över den konsten.

Det var viktigt att för varje enskilt tal redan på förhand vara på det klara med vilka matrepliker, som kunde väntas i diskussionen, deras antagliga innehåll och form och sedan ohjälpligt plocka sönder dem redan i det egna talet. Det var då lämpligt att själv genast komma med alla tänkbara invändningar och bevisa deras ohållbarhet; genom att på förhand bemöta de invändningar vederbörande fått inpräglad i minnet, var det lättare att vinna den åhörare, som visserligen kommit fullproppad med inlärd fraser men för övrigt med redbart hjärta. Det nonsens, man lärt honom, vederlade sig själv, och uppmärksamheten drogs alltmer till föredraget.

Detta var orsaken till att jag redan efter mitt första föredrag över "Fredsföredraget i Versailles", vilket jag redan hållit för trupperna som s. k. "bildningsofficer", ändrade detta i så måtto, att jag sedan talade över ämnet "Fredsfördragen i Brest-Litowsk och Versailles". Ty redan efter mycket kort tid, ja, redan under diskussionen efter detta mitt första föredrag, kunde jag konstatera, att folk i själva verket inte visste någonting alls om fredsfördraget i Brest-Litowsk men att det hade lyckats vederbörande partier att med sin skickliga propaganda framställa just detta fördrag som en av historiens skändligaste våldssaker. Den ihärdighet, varmed man åter och eter serverade massan denna lögn, kunde man tillskriva den omständigheten, att miljoner tyskar sågo fredsfördraget i Versailles endast som en rättvis vedergällning för den förbrytelse, vi begått i Brest-Litowsk. Därför uppfattade de varje verklig kamp emot Versailles som en orätt, mången gång med den uppriktigaste moraliska indignation. Detta hade förvisso del i skulden till, att det lika oförskämda som oerhörda ordet gottgörelse" kunde vinna insteg i Tyskland. Miljoner av våra hetsade folkkamrater uppfattade verkligen detta som fullbordandet av en högre rättvisa. Förfärligt, men det var verkligen så. Det bästa beviset gav framgången med den propagandakampanj, jag inledde mot fredsfördraget i Versailles, vilken jag förberedde med att belysa fördraget i Brest-Litowsk. Jag ställde de båda fredsfördragen mot varandra, jämförde dem punkt för punkt, framhöll den nästan gränslösa humaniteten i det ena i motsats till den andras omänsklighet, och resultatet blev utomordentligt. Jag har talat över detta tema inför åhörarskaror om tvåtusen människor, som ofta utsatte mig för blickarna ur dubbelt så många fientliga ögon. Och tre timmar senare hade jag framför mig en böljande massa, uppfylld av den heligaste harm och den måtlösaste förbittring. Åter

hade en stor lögn ryckts ut ur hjärta och hjärna på dessa tusentals människor och en sanning inpräglats i dess ställe.

Dessa båda föredrag, nämligen om "Världskrigets verkliga orsaker" och "Fredsfördragen i Brest-Litowsk och Versailles" ansåg jag vid den tidpunkten för de allra viktigaste, varför jag upprepade och upprepade dem dussintals gånger i ständigt, ny formulering, tills åtminstone på den punkten en bestämd, klar och enhetlig uppfattning hade meddelat sig till kretsar, varifrån rörelsen hämtade sina första medlemmar.

För mig hade dessa möten även det goda med sig, att jag småningom utvecklades till massmötetalare med ett varmt patos och att mitt framträdande blev sådant som en stor, tusental rymmande lokal kräver.

Utom i små kretsar, upptäckte jag vid denna tid, som jag redan påpekat, ingen som helst upplysningsverksamhet i denna riktning från de partiets sida, vilka nu taga munnen full och låtsas som om de hade åstadkommit omslaget i det offentliga tänkesättet. Men om en s. k. nationell politiker håller ett föredrag i denna riktning någonstades, så är det endast inför kretsar, vilka själva för det mesta redan förut varit av föredragshållarens mening, där således anförandet på sin höjd stärker den förefintliga övertygelsen. Något sådant var det aldrig fråga om för mig utan endast att genom upplysning och propaganda vinna de människor, som hittills på grund av uppföstran och förvärvat åsikt intogo motsatt ståndpunkt.

Vi togo även flygbladet i denna upplysningspropagandas tjänst. Redan som truppinstruktör hade jag författat ett flygblad med en jämförelse mellan Brest-Litowsk och Versailles, vilket vann utbredning i tämligen stora upplagor. Senare har jag övertagit rester av dessa för partiets räkning, även med god framgång. Över huvud taget utmärkte sig de första mötena för att borden voro översållade med alla möjliga flygblad, tidningar, broschyrer o. s. v. Huvudvikten lades dock vid det talade ordet. Och i realiteten är det också endast detta, som kan åstadkomma de verkligt stora omvälvningarna, av mycket förklarliga psykologiska orsaker för övrigt.

Redan i första bandet har jag behandlat, hur alla stora, världsomskapande händelser ha åstadkommits med det talade ordets hjälp och inte med det skrivna. I en del av pressen uppstod med anknytning till dessa ord en längre diskussion, där man naturligtvis tog mycket prononcerad ställning mot denna teori, särskilt våra borgerliga stughuvuden. Anledningen till detta ställningstagande är bara den tillräcklig att övertyga tvivlaren. Den borgerliga intelligensen protesterar ju mot en sådan uppfattning bara av den anledningen, att den själv uppenbart saknar både krafter och förmåga till ett sådant massinflytande genom det talade ordet, eftersom man alltmera kastat sig på den rena skriftställarverksamheten och avstått från den verkliga agitationen, talet. Med tiden medför dock en sådan vana med nödvändighet vad som är utmärkande för dagens borgerlighet; man förlorar den psykologiska instinkten för massverkan och masspåverkan.

Medan talaren ständigt korrigeras av den mängd, som han talar till, då han ju hela tiden kan avläsa i sina åhörarens ansikten, hur långt de kunna följa med och förstå hans utläggningar eller, om intrycket och verkan av hans ord medföra önskat resultat, så känner skriftställaren över huvud taget icke sina läsare. Han kommer därför från början att hålla sin utläggning i allmänna ordalag utan att taga sikte på en bestämd, framför ögonen befintlig människomassa. Men därigenom förlorar han till en viss grad psykologisk inställning och därmed även smidighet. Därför blir också i allmänhet en glänsande talare bättre som skriftställare än en glänsande skriftställare

blir som talare, för såvitt han inte ständigt övar sig i talandets konst. Kommer därtill att de flesta människor äro lättjefulla till naturen, lojt löpa vidare i de gamla vanornas spår och mycket ogärna av egen drift ta till något skrivet, såvida det icke motsvarar, vad man själv tror eller ger vad man hoppas. En skrift med en bestämd tendens kommer att för det mesta läsas blott av sådana människor, vilka själva äro att räkna till denna riktning. På sin höjd ett flygblad eller en affisch kan på grund av sin korthet räkna med att finna ett ögonblicks beaktan även hos oliktankande. Större möjlighet har då bilden i alla sina former, ända fram till filmen. Här behöver människan arbeta ännu mindre med förståndet; det räcker med att se på och på sin höjd läsa några korta texter. Därför äro många hellre beredda att tillgodogöra sig en framställning i bild än att läsa några längre förklaringar. En upplysning, som människan skulle kunna få först genom långvarig läsning, ger bilden henne på mycket kortare tid för att inte säga i ett enda slag.

Det väsentliga är emellertid, att ett skrivet ord aldrig vet i vilka händer det kommer och ändock måste bibehålla sin givna form. Verkan blir i allmänhet större, ju mera denna form motsvarar den andliga nivån och kynnet hos den blivande läsaren. En för de breda lagren avsedd bok bör man alltså från början försöka ge en annan stil och nivå än ett verk, som avses för högre intellektuella skikt.

Endast genom detta slags anpassningsförmåga närmar sig det skrivna ordet det talade. Jag anser, att en talare kan behandla samma tema som boken, och om han är en stor och genial folktalare, kommer han ändå inte att servera samma ämne och samma stoff två gånger i samma form. Han kommer alltid att lyftas av den stora massan, så att han rent känslomässigt får på tungan just de ord, som han behöver för att nå sina åhörarens hjärtan. Gör han det allra obetydligaste misstag, har han alltid framför sig den levande faktor, som korrigerar felet. Som redan sagts, kan han ur sina åhörarens minspel utläsa för det första, om de förstå, vad han talar om, för det andra, om de kunna följa med helt och hållet och för det tredje, hur långt han övertygat dem om riktigheten av sina påståenden. Ser han - för det första - att de inte förstå honom, gör han sin utläggning så primitiv och tydlig, att var och en måste begripa; känner han - för det andra - att de inte riktigt kunna följa honom, bygger han upp sina tankar så långsamt och försiktigt, att inte ens den svagaste längre kan bli efter, och för det tredje kommer han, så snart han anar, att åhörarna ej äro fullkomligt övertygade om riktigheten av vad han sagt, att upprepa detta åter och åter och varje gång med nya exempel; han kommer att själv taga upp de outtalade invändningar, som han anar, och vederlägga och söndersmula dem tills slutligen den sista oppositionsgruppen redan med sitt minspel och sin hållning låter honom förstå, att den kapitulerat för hans bevisföring.

Ganska ofta gäller det att hos publiken övervinna fördomar, som ingalunda äro förankrade i förståndet utan för det mesta äro fullkomligt omedvetna och stödda endast på känslan. Det är tusen gånger svårare att övervinna dessa skrankor av instinktiv avsky, känslomässigt hat och förutfattad motvilja än att ställa till rätta en bristfällig eller oriktig, på kunskap grundad mening. Med undervisning kan man avlägsna falska föreställningar och felaktiga kunskaper men aldrig känslomässigt motstånd. Blott en appell direkt till dessa hemlighetsfulla krafter har här någon verkan; en sådan kan endast en talare ge, knappast någonsin skriftställaren.

Att det verkligen förhåller sig så, bevisar slående det faktum, att den borgerliga pressen inte kunde hindra den stora massan från att bli den borgerliga världens värsta fiende, detta trots att den ofta mycket välredigerade borgerliga pressen översvämmar vårt folk med oerhörda miljonupplagor. Den tidningsflod och alla de böcker, som intellektualismen år efter år producerar, rinner av de undre skiktens miljoner som

vattnet av gåsen. Detta kan endast bevisa två ting: antingen att vår borgerliga världs hela skriftliga produktion är oriktig till sitt innehåll eller också, att det är omöjligt att nå den stora publikens hjärta enbart med det skrivna ordet. Detta särskilt när det skrivna ordet är så litet psykologiskt avpassat, som här är fallet.

Nu skall man inte (som en stor tysk-nationell tidning i Berlin försökte) invända, att *marxismen* själv lämnat motbeviset mot denna teori just genom sin skrivna propaganda och särskilt genom den betydelse, som Karl Marx' grundläggande arbete haft. Sällan har man gjort något ytligare försök att stödja en felaktig åskådning. Det som givit *marxismen* dess förvånansvärda makt över massorna, är ingalunda den judiska tankens formella, i skriftlig form givna verksamhet, utan i långt högre grad den oerhörda vågen av föredragspropaganda, som under årens lopp bemäktigat sig den stora massan. Av hundratusen tyska arbetare, är det i genomsnitt knappast hundra, som känna till detta arbete, vilket alltid studerats av tusenfall flera intellektuella, särskilt judar, än av rörelsens verkliga anhängare i de stora undre skikten. Detta verk har inte heller skrivits för de breda lagren utan uteslutande med tanke på den intellektuella ledningen av den judiska världserövringsapparaten. Sedan har man fyrat på med helt annat material, pressen. Här ha vi det, som skiljer den marxistiska pressen från den borgerliga. *Den marxistiska pressen är skriven av agitatorer, den borgerliga försöker bedriva agitation med tillhjälp av skrivare.* Den socialdemokratiska tjugofemöresredaktören kommer nästan alltid direkt från möteslokalen till redaktionsstolen, och han känner sina pappenheimare som ingen annan. Men den borgerlige skribenten, som träder direkt från sin skrivkammare inför den stora massan, blir sjuk av deras blotta utdunstning och står därför fullkomligt hjälplös inför dem även med det skrivna ordet.

Det är inte så mycket marxistiska kyrkofäders skrivsätt, som vunnit miljonerna av arbetare för marxismen, utan fastmera tiotusentals outtröttliga agitatorers i sanning jättelika propagandaarbete, ända ifrån den store hetsaposteln ned till den obetydliga fackföreningsmedlemmen, förtroendemannen och diskussionstalaren. Det är vid de hundratusentals mötena, som folktalarna, stående på ett bord i en kvalmig världshussal, höggo in på massorna och där förstodo att skaffa sig en otrolig i kännedom om detta människomaterial. Den kunskapen gav dem sedan möjlighet att välja de rätta anfallsvapnen mot den offentliga meningens borg. Och det är vidare de gigantiska massdemonstrationerna, hundratusenmannatågen, vilka brände in den stolta övertygelsen i den stackars fattiga människan, att hon, fastän så obetydlig, ändock var en lem i en stor drake, under vars glödande andedräkt den hatade borgerliga världen en gång skulle gå upp i eld och rök och proletarietets diktatur fira den slutliga segern.

Ur en sådan propagandans korseld kommo de människor, som voro beredda och preparerade att läsa den socialdemokratiska pressen, vilken dessutom är en talad och inte skriven press. Ty medan professorer och skriftlärda, teoretiker och skrivare av alla de slag inom det borgerliga lägret även försöka verka som talare, så försöka sig talarna inom marxismen tvärtom även på skriftställen. I allmänhet förblir juden, som särskilt kommer i betraktande i detta sammanhang, tack vare sin förljugna dialektiska färdighet och smidighet även som skriftställare mera agiterande talare än skrivande nyskapare.

Detta är orsaken till att den borgerliga tidningsvärlden (alldeles frånsett, att den själv är till största delen förjudad och därför icke har något intresse av att verkligen upplysa den stora massan) inte förmår utöva det ringaste inflytande på inställningen hos vårt folks breda lager.

Den erfarenhet, som en känslig talare kan göra, att t. o. m. den tidpunkt på dagen, när ett föredrag äger rum, ofta har utslagsgivande inflytande på dess verkan, låter honom ana, hur svårt det är att kullkasta känslöbetonade fördomar, stämningar, uppfattningar o. s. v. och ersätta dem med nya, samt hur många knappast mätbara inflytelser och betingelser, framgången hänger på. Samma föredrag, samma talare och samma ämne verka helt olika klockan tio på förmiddagen, klockan tre på eftermiddagen och på kvällen. Självt har jag redan som nybörjare satt ut möten till förmiddagen och påminner mig särskilt ett, som vi anordnade i Kindlkeller i München som protest mot "undertryckandet av tyska områden". Kindlkeller var då den största salen i München och vågstycket föreföll ganska stort. För att göra det lättare för rörelsens anhängare och andra som kunde tänkas komma att besöka mötet, hade jag annonserat det till klockan tio en söndagsförmiddag. Erfarenheten blev nedslående men mycket lärorik: Salen var full, intrycket överväldigande men stämningen iskall; ingen blev varm, själv kände jag mig som talare djupt olycklig över att inte kunna åstadkomma någon förbindelse, inte den svagaste kontakt med mina åhörare. Jag föreställde mig, att jag inte talat sämre än vanligt; men verkan syntes vara lika med noll. Djupt otillfredsställd, men även en erfarenhet rikare, lämnade jag mötet. Liknande prov, som jag senare företog, ledde till samma resultat.

Detta får nog inte förvåna en. Man kan bara gå på en teaterföreställning och se en pjäs klockan tre på eftermiddagen och därefter se samma pjäs med samma rollbesättning klockan åtta på kvällen, och man skall förvåna sig över skillnaden i intryck och verkan. En människa med känsla och förmåga att själv reda ut denna stämning, kommer utan vidare att kunna konstatera, att kvällsföreställningen gjorde större intryck än eftermiddagens. Samma iakttagelse gäller även för filmen. Det senare är viktigt av den anledningen, att man i fråga om teatern kan göra den invändningen, att skådespelaren icke gör sig samma möda på eftermiddagen som på kvällen. Filmerna är ju ändå densamma på dagen som klockan nio på aftonen. Nej, tiden själv utövar härvidlag ett bestämt inflytande, liksom för mitt vidkommande även rummet. Det finns lokaler, som lämna en kall av orsaker, som man svårigen kan förklara. De resa på något sätt det häftigaste motstånd mot varje försök att framkalla stämning. Traditionella erinringar och föreställningar, som äro för handen hos en människa, kunna också bli avgörande för ett intryck. En Parsifal-föreställning i Bayreuth t. ex. kommer alltid att verka helt annorlunda än på någon annan plats i världen. Inga yttre anordningar kunna ersätta eller nå den hemlighetsfulla charm, som präglar huset på festspelskullen i den gamla markgrevestaden.

I alla dessa fall rör det sig om inskränkningar i människans fria vilja. Detta gäller naturligtvis främst om möten, dit det kommer människor med en motsatt viljeställning, vilka nu måste vinnas för en ny uppfattning. Människans viljekraft synes ännu på morgonen och framåt dagen resa det kraftigaste motstånd mot varje försök att påtvingas en främmande vilja eller åsikt. På kvällen fogar den sig däremot lättare under en starkare viljas behärskande kraft. I själva verket innebär ju varje sådant möte en brottnings mellan två motsatta krafter. Nu kommer det att gå mycket lättare för en dominerande apostlanatur att vinna människorna för den nya viljan, när de redan på naturlig väg erfarit en försvagning i sin motståndskraft, än om de äro i besittning av sin fulla andliga och viljemässiga elasticitet.

Den konstlade men ändock hemlighetsfulla skymningen i de katolska kyrkorna, de brinnande ljusen, vällukten, rökelsekaren o. s. v. tjäna ju samma ändamål.

Den underbara känslighet för propagandans psykologiska betingelser, som skrivbordsmannen nästan alltid saknar, kommer talaren småningom att få under

brottningarna med de motståndare, som skola omvändas. Fördenskull bör i allmänhet det skrivna ordet med sin begränsade effekt användas till att underhålla, befästa och fördjupa en redan förefintlig mening eller uppfattning. Det skrivna ordet har ej åstadkommit någon verkligt betydande historisk omvälvning utan endast ackompanjerat den.

Man skall ej inbilla sig att den franska revolutionen någonsin kommit till stånd enbart genom de filosofiska teorierna, såvida den inte fått i sin tjänst en armé av inpiskare, ledd av utpräglade demagoger, hetsare, som jagade upp lidelserna hos det plågade folket, ända tills resultatet nåddes med det fruktansvärda vulkanutbrott, som kom hela Europa att stelna av fasa. På samma sätt är den nyaste tidens största revolutionära omvälvning, bolsjevikrevolutionen i Ryssland, resultatet av otaliga stora och små hetsapostlars muntliga hatpropaganda och icke av Lenins skriftställen.

Analfabeternas folk eggades verkligen inte till den kommunistiska revolutionen genom en Karl Marx' teoretiska lektyr utan endast genom den strålande himmel, vilken tusentals agitatorer, alla i en ides tjänst, utlovade folket.

Så har det alltid varit, och kommer alltid att förbli.

Det är fullkomligt i överensstämmelse med den världsfrämmande fjollighet, som utmärker vår tyska intelligens, att tro, att en författare nödvändigtvis måste vara andligen överlägsen en talare. En artikel i den redan omnämnda nationella tidningen ger en utmärkt illustration till detta. Där sägs nämligen, att man mycket ofta blir besviken, när man i tryck får se ett föredrag av en erkänd stor talare. Detta påminner mig om en liknande artikel, som jag fick syn på under kriget den tog några tal av Lloyd George, som då ännu var ammunitionsminister, och gjorde dem till föremål för den noggrannaste okulärbesiktning samt kom till det intelligenta resultatet, att dessa tal voro intellektuellt och vetenskapligt mindervärdiga och för övrigt rörde sig om banala och självklara ting. Jag fick själv fatt på några av dessa tal i form av ett litet häfte och måste skratta hjärtligt åt, att en normal tysk riddare av pennan kunde ha så litet förståelse för dessa mästerverk i massuggestionens ädla konst. Denne man bedömde talen uteslutande efter det intryck de gjorde på hans egen blaserade person, medan den engelske demogogen satt ihop dem endast med tanke på, att de skulle utöva största möjliga inflytande på hans åhörarmassor och i vidaste bemärkelse på hela det lägre engelska folket. Sedda från denna synpunkt voro denne engelsmans tal de underbaraste skapelser, som tydde på en nästan förvånande kännedom om de breda folklagrens psyke. Därför hade de också en så genomgripande verkan.

Man kan jämföra en Bethmann-Hollwegs hjälplösa stammande med dem. Hans tal voro visserligen till synes innehållsrikare, men i verkligheten ådagalade de denne mans oförmåga att tala till sitt folk, fastän han inte begrep det själv. Men en normal hönshjärna på en tysk pennfäktare, vetenskapligt högst bildad naturligtvis, kan ändå dock ta sig före att värdera en engelsk ministers intelligens efter det intryck, som ett för den stora massan avpassat tal kvarlämnar i hans av idel vetenskap förkalkade inre, ävensom jämföra det med ett tal av en tysk statsman, vilken naturligtvis finner en tjänligare jordmån för sitt intelligenta pladder hos skrivarsjälen. Men Lloyd George bevisade, att han i fråga om geni var Bethmann-Hollweg inte blott jämbördig utan tusen gånger överlägsen, just därigenom, att han fann den form och det uttryck för sina tal, som öppnade folkets hjärtan för honom och fullständigt ställde detta folk i hans viljas tjänst. Det är just språkets enkelhet, ursprungligheten i uttrycksformerna och användningen av lättbegripliga, mycket enkla exempel, som bevisa denne engelsmans framstående politiska duglighet. Ty man får inte bedöma en statsmans tal

till sitt folk efter det intryck, som det kvarlämnar hos en universitetsprofessor, utan efter det inflytande, som det utövar på folket. Det är också den enda måttstocken på talarens genialitet.

*

Endast den omständigheten, att vi alltid tagit hänsyn till och utnyttjat dessa lärdomar, kan man tillskriva den förvånansvärda utveckling, som vår rörelse undergått. Den grundades ju bara för några år sedan ur intet, och anses redan nu värdig att på det skarpaste förföljas av vårt folks alla yttre och inre fiender.

I det nuvarande läget har rörelsens tryckta propagandamaterial - hur viktigt det för övrigt än kan vara - större betydelse som medel att uppnå en likartad och enhetlig uppfostran av de högre och lägre ledarna än att vinna de massor, som ha en motsatt inställning. En övertygad socialdemokrat eller en fanatisk kommunist torde nog endast i mycket få fall bekväma sig till att anskaffa en nationalsocialistisk broschyr eller ännu hellre bok, läsa den och där vinna inblick i vår världsåskådning eller studera en kritik av sin egen. Mycket sällan läser man nog också en tidning, som inte a priori bär den egna partistämpeln. Det skulle för övrigt inte tjäna något till; det samlade intrycket av ett enstaka tidningsnummer är nämligen så förvirrat och dess verkan så splittrad, att man inte får vänta sig, att det skall utöva något som helst inflytande på läsaren. Man får inte heller fordra av någon, som måste se på örena, att han någon längre tid skall hålla sig med en tidning av motsatt åskådning bara för att tillfredsställa sin längtan efter objektiv upplysning. Knappast någon med mindre än tiotusen kronors inkomst gör något sådant. Först den, som redan är vunnen för rörelsen, läser nog partiets organ, mest som beständig nyhetsförmedlare från rörelsen.

Redan med det "talade" flygbladet är det en helt annan sak! Både den ene och den andre tar emot ett sådant, särskilt om han får det gratis, och ännu hellre om redan överskriften på ett plastiskt sätt behandlar något ämne, som för tillfället är i var mans mun. Måhända kommer bara en mer eller mindre flyktig genomläsning av ett dylikt flygblad att göra honom uppmärksam på nya synpunkter och inställningar eller t. o. m. en ny rörelse. Men även i lyckliga fall ger detta endast en lätt stöt och skapar intet fullbordat faktum. Inte ens flygbladet kan göra mer än ge ett uppslag eller en hänvisning, och någon verkan får det bara, om det för läsaren senare åtföljes av grundligare undervisning och upplysning. Den gives uteslutande på *massmötet*, och så kommer det alltid att förbli.

Massmötet är nödvändigt även på den grund, att den enskilde, som nästan står i begrepp att ansluta sig till en ung rörelse men känner sig litet isolerad och är rädd för att vara ensam, för första gången får uppleva en större gemenskap, vilket brukar verka stärkande och uppmuntrande på de flesta människor. Inom ramen av ett kompani eller en bataljon och omgiven av alla sina kamrater, skulle samme man gå till storms med lättare hjärta, än om han vore fullkomligt hänvisad till sig själv. När han får gå i flock känner han sig alltid litet säkrare, även om tusen omständigheter i själva verket tala emot det.

Gemensamheten vid de stora mötena inte bara stärker den enskilda, den sammanbinder även och bidrar att skapa en kåranda. Den, som utsättes för stora svårigheter, då han är den förste företrädaren för en ny lära i sitt företag eller sin verkstad, han behöver nödvändigt den hjälp, som ligger i medvetandet att vara medlem och kämpe i en stor sammanslutning. Först den gemensamma massmanifestationen ger honom ett intryck av fast sammanslutning. När han från sin lilla arbetsplats eller det stora företag, där han känner sig tämligen liten, för första

gången kommer med på ett jättemöte och runt omkring sig har tusen sinom tusen likasinnade människor, är han en sökare och rycks med i det suggererande rus och den hänförelse, som gripit de övriga. Den synbara framgången och tusendens bifall befästa hans tro på den nya lärans riktighet och för första gången väcks tvivel på sanningen i hans tidigare åskådning - han står under det magiska inflytande, som vi kalla massuggestion. Tusendens vilja, längtan och kraft, ackumuleras i varje enskild. Den man, som kommer tvivlande och tvehågsen till ett sådant möte, går därifrån styrkt i sitt inre: han har blivit en del av en gemenskap.

Detta får den nationalsocialistiska rörelsen aldrig glömma och den får i synnerhet aldrig låta sig påverkas av dessa borgerliga gröngölingar, som veta allting bättre men icke desto mindre ha spelat bort en stor stat, sin egen existens och sin klass herravälde. Ja, de äro verkligen oerhört kloka, kunna allt, förstå allt - men ett ha de inte förstått, nämligen att förhindra det tyska folket att falla i marxismens armar. Där ha de kommit till korta på det ömkligaste och jämmerligaste sätt, och därför är deras nuvarande inbilskhet bara högmod, vilket i likhet med högfärden alltid går hand i hand med dumheten.

När nu dessa människor tillmätta det talade ordet så ringa värde, är det för övrigt av den enda anledningen att de gudskelov varit i tillfälle att övertyga sig om det verkningslösa i sitt eget svammel.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

7

KAMPEN MOT RÖD FRONT

Åren 1919-20 och även 1921 besökte jag själv s. k. borgerliga möten. På mig hade de alltid samma inflytande, som den obligatoriska skeden levertran i min ungdom. Man måste ta den, och den skall vara nyttig, men den smakar avskyvärt! Om man buntade ihop det tyska folket med rep och släpade in det med våld på dessa borgerliga "opinionmöten" samt spärrade dörrarna vid varje föreställnings slut, så att ingen sluppe ut, kunde det möjligen bli ett resultat efter något århundrade. Men då måste jag öppet tillstå, att livet sannolikt inte längre skulle vara vidare lustigt och att jag t. o. m. inte längre skulle vilja vara tysk. Men eftersom man, Gud vare tack och lov, inte kan det, skall man heller inte förundra sig, om det sunda och ofördärvade folket undviker "borgerliga massmöten" som den Onde undviker vigvatten.

Jag har lärt känna dessa profeter för den borgerliga världsåskådningen och förundrar mig inte alls utan förstår i stället ganska väl, varför de inte tillmätta det talade ordet någon betydelse. Jag besökte under den nämnda tiden demokraternas möten, de tysknationellas, Tyska folkpartiets och även Bajerska centerns möten. Vad som då genast föll i ögonen, var auditoriets homogena sammansättning. Det var nästan alltid bara partimedlemmar, som deltog i dessa möten. Utan varje spår av disciplin, liknade det hela mera en gäspande bridgeklubb än ett möte hos ett folk, som nyss genomfört sin största revolution. Talarna gjorde också verkligen allt, som göras kunde, för att bevara denna fredliga stämning. De talade, eller rättare de läste upp tal, som voro i stil med deras intelligensfyllda tidningsartiklar eller en vetenskaplig avhandling, undveko alla kraftuttryck och presterade då och då någon enkel katederkvickhet, varvid den hedervärda styrelsen pliktmässigt började skratta, om inte precis högt och smittande, så skrattade man i alla fall, förnämt dämpat och återhållsamt.

Styrelsebordet ja! Jag såg en gång ett möte i Wagnersalen i München; anordnat med anledning av årsdagen av Stora folkslaktningen vid Leipzig. Det var en ärevördig gammal herre, professor vid något universitet, som höll eller läste upp talet. På podiet satt styrelsen. Till vänster en monokel, till höger en monokel och mitt emellan någon utan monokel. Alla tre i redingot, varför man fick intryck av antingen en jury, som just bevistade en avrättning, eller också av ett högtidligt barndop, i varje fall någon mera religiös ceremoni. Det s. k. talet, som möjligen skulle gjort sig alldeles utmärkt i tryckt form, hade en helt enkelt fruktansvärd inverkan. Redan efter tre kvarts timme domnade hela publiken bort i ett slags trancetillstånd, som endast stördes, när män och kvinnor ibland gingo ut, värdshusflickornas slammer och åhörarnas allt talrikare gäspningar. Tre arbetare voro närvarande vid mötet, om det nu var av nyfikenhet eller på särskilt uppdrag som kunskapare. Jag hade slagit mig ned bakom dem. Då och då tittade de på varandra med illa dolda leenden, slutligen stötte de till varandra med

armbågarna, varpå de mycket stillsamt lämnade salen. Man såg på dem, att de inte ville störa till något pris. I detta sällskap var det verkligen inte heller nödvändigt. Äntligen tycktes mötet börja lida mot sitt slut. Sedan professorn avslutat sitt föredrag - hans stämman hade under tiden blivit svagare och svagare - reste sig den mellan de båda monokelherrarna sittande mötesledaren och trumpetade ut för de närvarande "tyska bröderna" och "systrarna", hur stor hans tacksamhetskänsla var, och hur stor även deras känsla måste vara över det enastående och strålande föredrag, som professor X. nu hade hållit för dem på ett lika njutbart som grundligt och djuplodande sätt, ett föredrag, som i ordets sannaste bemärkelse hade varit en "inre upplevelse", ja, en "bragd". Det skulle vara ett profanerande av denna högtidliga stund att föreslå en diskussion, varför han med alla de närvarandes bifall lämnade denna därhän och i stället anmodade alla att resa sig upp och instämman i ropet "Vi äro ett enigt folk av bröder" o. s. v. Till slut tog han upp Tysklandssången som avslutning.

Sedan sjöngo de, och mig föreföll det, som om stämmorna blevo något svagare redan vid andra strofen och svälde ut till mäktig styrka endast i refrängen. Vid tredje strofen förstärktes detta intryck, så jag fick den uppfattningen att inte alla måtte varit riktigt säkra på texten.

Men vad gör det till saken, när en sådan hymn med innerlighet och värme stiger till himmelen ur ett tysknationellt hjärta.

Sedan upplöstes mötet, d. v. s. var och en skyndade sig att komma ut så fort som möjligt, somliga till en sejdel öl, andra till ett kafé eller ut i friska luften.

Ja, ut i friska luften, ut bara! Det var också min enda tanke. Och detta skulle vara en hyllning och åminnelse av hundratusentals preussares och tyskars hjältemodiga kamp? Avskryvart!

Men regeringen tycker säkert det är bra. Det är förstås ett fredligt möte. I detta fall behöver verkligen inte ministern för lugn och ordning vara ängslig, att hänförelsens vågor skola spränga de tillbörliga gränserna för borgerlig anständighet; att människorna i ett rus av hänförelse skola strömma ut ur salen, inte för att skynda till kaféer och bierstugor utan för att marschera genom gatorna i slutna led, med fasta steg och "Deutschland hoch in Ehren" samt därigenom bereda obehagligheter för polisen, som såväl behöver lugn.

Nej, sådana medborgare kan man vara nöjd med.

*

De nationalsocialistiska mötena däremot voro förvisso inte "fredliga". Där bröto sig ju vågorna från två världsåskådningar mot varandra, och de slutade inte med att man slött vevade fram någon patriotisk sång utan med ett fanatiskt utbrott av folkliga och nationella lidelser.

Det var mycket viktigt att redan från början införa en blind disciplin på våra möten och obetingat garantera mötesledningens auktoritet. Ty våra anföranden voro ej en borgerlig "föredragshållares" kraftlösa prat, utan alltid sådant, som till innehåll och form avsåg att väcka motståndarnas kamplusta. Och motståndare fanns det på våra möten! Hur ofta kommo de inte in i långa rader med enstaka hetsare ibland sig och det fasta beslutet avspeglat i sina ansikten: I dag ska vi göra rent hus hos er!

Ja, hur ofta skickade man inte, bokstavligen talat, in hela kolonner av våra röda vänner, med den på förhand noga inpräntade uppgiften att hugga församlingen i stycken och göra ett slut på hela historien. Hur ofta höll det inte på att bli ett enda

kaos, och det var endast den oryggliga energien hos vår ledning och vår lokalvakts brutala gåpåarehumör som gjorde att vi alltid kunde gäcka motståndarnas avsikter.

Dessa hade verkligen all anledning att bli retade. Redan den röda färgen på våra affischer drog dem till våra möteslokaler. Den vanliga borgerligheten var ju fullkomligt förfärad över, att även vi hade tagit till bolsjevikernas röda färg, och man fann det hela ganska tvetydigt. I det tysta viskade de tysknationella andarna till varandra, att de misstänkte, att vi i grund och botten vore en sorts marxister, kanske rätt och slätt maskerade marxister eller ännu hellre socialister. Ty än i denna dag ha inte dessa ljushuvuden förstått skillnaden mellan socialism och marxism. Särskilt när man till det övriga upptäckte, att vi vid våra möten principiellt inte hälsade några "damer och herrar" utan endast "folkkamrater" och oss emellan aldrig talade om annat än partikamrater, tycktes det marxistiska spökets tillvaro klart bevisad för många av våra motståndare.

Hur ofta ha vi inte skakat av skratt åt dessa enfaldiga borgerliga harar, när de gjort sina intelligenta gissningar angående vårt ursprung, våra avsikter och mål.

Efter moget och grundligt övervägande ha vi valt den röda färgen på våra affischer, för att reta den vänstra sidan till raseri och få den att komma till våra möten, om också endast i avsikt att spränga dem, och på det sättet få en möjlighet att över huvud komma till tals med den.

Det var verkligen kostligt att på den ständigt skiftande taktiken iakttaga våra motståndares rådvillhet och hjälplöshet under dessa år. Först uppfordrade de sina anhängare att inte taga någon som helst notis om oss och undvika våra möten.

I allmänhet följde man också dessa anvisningar.

Men med tiden var det ändock några, som komma, och när antalet långsamt men säkert började stiga, blevo ledarna småningom nervösa och oroliga och kommo till den övertygelsen, att man inte i längden stillatigande kunde åse denna utveckling utan måste göra ett slut på den med terrorns hjälp.

Därför kom nu uppmaningarna till alla "klassmedvetna proletärer" att i massor besöka våra möten för att nå "den monarkiska, reaktionära hetsens" företrädare med proletariats knutna nävar.

Med en gång fylldes våra möten av arbetare trekvarts timme före utsatt tid. De liknade en krutdurk, som kunde flyga i luften när som helst, och där man redan tänt luntan. Men det gick alltid annorlunda. Människorna kommo som våra fiender och gingo, kanske inte direkt som våra anhängare, men de hade dock blivit en smula eftertänksamma och kritiska beträffande riktigheten av sin egen bära. Småningom blev det så, att anhängare och motståndare efter mitt tre timmar långa föredrag smälte samman till en enda jublande massa. Sedan var varje signal till sprängning förgäves. Då först blevo ledarna riktigt skräckslagna och vände sig åter till dem, som redan tidigare tagit ställning till denna taktik och nu med ett visst sken av rätt kunde peka på sin åsikt, att det enda riktiga vore att principiellt förbjuda arbetarna att besöka våra möten.

Sedan kommo dessa inte längre, åtminstone blevo de färre. Men redan efter en kort tid började allt från början igen. Förbudet hölls inte, kamraterna kommo i allt större hopar och slutligen segrade åter anhängarna av den radikala taktiken. Våra möten skulle sprängas.

När det sedan visade sig efter två, tre, ofta åtta till tio möten, att det var lättare sagt än gjort att spränga ett möte och resultatet bara blev ett nederlag för de röda kamptrupperna, då höjdes plötsligt åter den gamla parollen: "Proletärer kamrater! Undvik de nationalsocialistiska hetsarnas möten!" Samma, evigt vacklande taktik återfann man för övrigt även i den röda pressen. Ibland försökte man tåga ihjäl oss, så blev man övertygad om lönlösheten i detta försök och tillgrip motsatt taktik. Varje dag "omnämndes" vi på något sätt och för det mesta då för att göra klart för arbetarna, hur obetingat löjlig hela vår existens var. Efter någon tid måste dock herrarna fått på känn, att denna taktik inte skadade oss utan tvärtom var oss till gagn, eftersom ju många måste fråga sig, varför man ägnade en företeelse så många ord, om den var så löjlig. Folk blevo nyfikna. Då svängde man plötsligt om och började under någon tid behandla oss som mänsklighetens verkliga generalförbrytare. Artikel efter artikel, där man uppdagade och ständigt på nytt bevisade vår brottslighet. Skandalhistorier, som från början till slut voro gripna ur luften, skulle ombesörja resten. Men man synes ganska snart ha blivit övertygad om det verkningslösa även i dessa angrepp; när allt kom omkring bidrog ju detta bara till att riktigt koncentrera den allmänna uppmärksamheten på oss.

Jag själv intog då den ståndpunkten: det gör detsamma om man skrattar eller hånar oss, om vi framställas som dumbommar eller förbrytare; huvudsaken är, att man talar om oss, ständigt sysselsätter sig med oss och att vi även i arbetarnas ögon så småningom komma att framstå som den enda makt, med vilken för närvarande en uppgörelse kan komma till stånd. Vad vi innerst inne äro och vilja, det ska vi nog en vacker dag visa det judiska pressbyket.

En av orsakerna till, att det för det mesta inte kom till någon direkt sprängning av våra möten, var säkerligen också den fullkomligt otroliga feighet, som utmärkte våra motståndares ledare. Vid alla kritiska tillfällen skickade de fram rena nollor, själva vågade de på sin höjd vänta på sprängningen utanför dörrarna.

Nästan alltid voro vi väl underrättade om herrskapets avsikter. Detta inte bara tack vare, att vi själva av särskilda skäl läto många partikamrater i smyg vara medlemmar i de röda organisationerna utan även därför, att höga vederbörande själva voro behäftade med en för oss i detta fall särdeles tjänlig lösmynthet, av det slag, som är så vanlig hos det tyska folket. De kunde ej hålla tätt, när de kläckt ut någon plan, och för det mesta brukade de t. o. m. kackla, innan ägget var lagt. På det viset hade vi mycket ofta träffat de mest omfattande förberedelser, utan att de röda sprängkommandona ens hade den ringaste aning om, hur nära förestående deras utkastning var.

Denna tid tvingade oss att taga skyddet för våra möten i egen hand; på den ordinarie ordningsmakten kan man aldrig räkna, den kommer efter erfarenhet endast fridsstörarna till hjälp. Ty den enda praktiska följden av ett officiellt ingripande, alltså genom polisen, var på sin höjd att mötet upplöstes, måste avslutas alltså. Det var ju för övrigt endast motståndarnas avsikt.

Polisen utbildade för övrigt en praxis för sådana fall, vilken i fråga om rättsvidrighet var det ohyggligaste, man kunde tänka sig. När det på grund av hotelser eller på annat sätt kom till vederbörandes kännedom, att det var fara för en mötessprängning, lät man inte häkta dem som utslungat hotelserna utan förbjöd i stället den andra, oskyldiga parten att hålla mötet, en vishet, som för en vanlig polissjäl utgjorde en källa till mycken stolthet. Det kallades en "förebyggande åtgärd till förhindrande av lagbrott".

Den utpräglade banditen har alltså ständigt möjlighet att omöjliggöra för den anständiga människan all politisk verksamhet. I lugnets och ordningens namn böjer sig statsauktoriteten för boven och bönfaller de övriga att för all del inte provocera honom. Om nationalsocialisterna skulle vilja hålla möten på vissa platser, men fackföreningarna förklarade att, detta skulle stöta på motstånd från deras medlemmars sida skulle polisen absolut inte sätta det utmanande sällskapet bakom lås och bom utan i stället förbjuda oss att hålla mötet. Ja, dessa lagens väktare voro till och med skamlösa nog att skriftligen meddela oss detta otaliga gånger.

Om man ville skydda sig för sådana eventualiteter, måste man alltså sörja för att varje försök att störa ett möte kvävdes redan i sin linda.

Även följande synpunkter komma därvid i betraktande: *Varje möte, som skyddas uteslutande av polisen, diskrediterar arrangörerna i den breda publikens ögon.* Möten, som kunna hållas endast tack vare ett stort polisuppååd, ha intet värde ur medlemsvärningens synpunkt, ty förutsättningen för att vinna de djupare lagren är ett uppträdande, som vittnar om styrka.

På samma sätt som en modig man lättare än en feg stackare erövrar kvinnohjärtat, så vinner en hjältemodig rörelse förr ett folks hjärta än en feg sådan, som hålles vid liv endast med polisens hjälp.

Särskilt av den senare anledningen måste det unga partiet draga försorg om att själv skydda sin existens och bryta motståndarnas terror.

Mötesskyddet byggdes upp sålunda:

1. på en energisk och psykologiskt riktig ledning av mötena;
2. på en organiserad ordningstrupp.

När vi nationalsocialister sedan höllo våra möten, voro vi herrar på täppan och inga andra. Oavbrutet, varje minut, betonade vi på det skarpaste denna härskarrätt. Våra motståndare voro fullständigt medvetna om, att den som provocerade utan overseende åkte ut, om vi så hade varit endast ett dussin bland halva tusentalet. Vid mötena på den tiden brukade, särskilt utanför München, fem-, sex-, sju- och åttahundra motståndare komma på femton, sexton nationalsocialister. Men trots det skulle vi inte tålt någon provokation och våra mötesbesökare visste mycket väl, att vi hellre låtit slå ihjäl oss än kapitulerat. Det hände också mer än en gång, att en handfull partikamrater hjältemodigt lyckades göra sig gällande gentemot en larmande och våldsamt övermakt.

Naturligtvis hade dessa femton till tjugo man till slut blivit övermannade i sådana fall. Men de andra visste, att dessförinnan skulle skallen ha slagits in på dubbla eller tredubbla antalet av dem själva, och det ville de inte gärna riskera.

I detta avseende ha vi försökt lära oss något genom att studera marxistisk och borgerlig mötesteknik, och det har nog även lyckats.

Marxisterna hade sedan gammalt en blind disciplin, varför man åtminstone på den borgerliga kanten inte kunde komma på den tanken, att försöka spränga ett marxistiskt möte. De röda sysselsatte sig så mycket mera med sådana avsikter. De hade så småningom uppdrivit en viss virtuositet på området men nöjde sig inte bara med det utan gingo så långt som att inom stora delar av riket beteckna varje möte, vilket inte var marxistiskt, som en provokation mot proletariatet, detta särskilt, när de hemliga ledarna vädrade, att man vid mötet möjligen skulle draga fram deras eget syndaregister för att avslöja deras gemena och mot folket lögnaktiga och bedrägliga

verksamhet. Så snart man annonserade ett sådant möte, höjde också hela den röda pressen ett ramaskri och sedan vände sig ej sällan dessa principiella lagföraktare till myndigheterna med en lika enträgen som pockande begäran, att denna "provokation mot proletariatet" genast måtte förhindras "till undvikande av förargelse". De valde sitt språk efter dumheten hos dessa ämbetsmän och hade även framgång därefter. Men befann sig på en sådan post verkligen undantagsvis en tysk ämbetsman och icke ett besodlat kreatur, som avböjde de oförskämda kraven, ja, då följde den bekanta uppmaningen att ej tåla en sådan "provokation mot proletariatet" utan infinna sig i så och så stora massor på mötet för att "med proletariatets valkiga näve sätta stopp för de borgerliga kreaturens förehavanden".

Man måste verkligen ha upplevt ett sådant borgerligt möte en gång, ha sett en borgerlig mötesledning i hela dess elände och ängsliga förlägenhet. Det förekom ju ofta att ett möte helt och hållet inställdes på grund av sådana hotelser. I varje fall var man nästan alltid så rädd, att man sällan vågade börja mötet förrän en kvart före nio eller nio i stället för klockan åtta. Sedan bemödade sig ordföranden att med sjuhundraelva komplimanger betyga närvarande "herrar opponenter" hur mycket han och även alla de andra närvarande verkligen glädde sig (rena osanningen!) åt besöket av sådana, som ännu inte stodo på samma ståndpunkt som de. Det vore blott genom ömsesidigt ordbyte (vilket han därmed från början gav sitt högtidliga tillstånd till) uppfattningarna kunde bringas närmare varandra, den ömsesidiga förståelsen kunde väckas och en brygga kunde slås. Varvid han i förbigående ytterligare försäkrade, att det ingalunda vore avsikten med mötet, att locka folk från deras hittillsvarande uppfattning. Nej, för allt i världen, var och en skulle bli salig på sin tro men även låta nästan bliva det. Därför bad han, att man skulle låta föredragshållaren tala till slut. Anförandena skulle för övrigt inte bli långa. Och till slut bad han dem enas om att inte låta detta möte ånyo bjuda den förödmjukande anblicken av Tysklands inre brödratvister . . . Brrrr.

Bröderna till vänster hade visserligen för det mesta ingen förståelse för detta, ty innan talaren ännu börjat måste han vanligtvis packa ihop under de grövsta tillmälen; och ej sällan fick man intrycket, att han var ödet tacksam för att den pinsamma proceduren haft ett så snabbt förlopp. Under otroliga uppträden lämnade dessa borgerliga mötestoreadorer arenan, såvida de ej mörbultade flögo utför trapporna, vilket t. o. m. ofta var fallet.

Det var således förvisso någonting nytt för marxisterna, när vi nationalsocialister började med våra möten, speciellt voro nog formerna nya. De infunno sig med den naturliga övertygelsen, att de skulle kunna upprepa den lek, som de så ofta lekt, även hos oss. "Nu gör vi slut på det här!" Hur många storordiga herrar är det inte, som tillropat oss denna maning, då de gjorde entré på våra möten, för att blixtnsnabbt, innan de hunnit blinka, funno sig utanför dörren.

För det första var redan ledningen av mötet en annan. Vi tiggde inte om att allernådigast få tillåtelse att hålla vårt föredrag, inte heller tillförsäkrade vi från början obegränsad tid för diskussionsinlägg åt var och en, utan vi konstaterade kort och gott, att vi voro mötets herrar, att vi till följd därav hade husbonderätten och att var och en, som vågade komma med ett enda inpass, obarmhärtigt skulle åka ut. Vidare, att vi måste avsäga oss allt ansvar för sådana herrar; om det bleve tid därtill och det passade oss, skulle vi tillåta diskussion, annars inte och sedan - kvällens föredragshållare, herr den och den har ordet.

Detta var tillräckligt att väcka förvåning.

För det andra förfogade vi över en strängt organiserad lokalvakt. Hos de borgerliga partierna brukade denna vakt, eller rättare ordningstjänst, för det mesta bestå av herrar, vilka på grund av sin ålder trodde sig kunna påräkna en viss auktoritet och respekt. Men då de av marxismen upphetsade massorna inte det ringaste brydde sig om ålder, auktoritet och respekt, hade denna borgerliga vakt i praktiken upphört att existera.

Omedelbart i början av vår stora mötesverksamhet började jag organisera lokalvakter som en *ordningstjänst*, vilken principiellt rekryterades endast med unga pojkar. Det var delvis kamrater, som jag kände från militärtjänsten, andra voro nyligen vunna partikamrater, vilkas första uppfostran gick ut på att lära dem, att terror kan brytas endast med terror och att den modige och beslutsamme alltid kommer att ha framgång; att vi kämpade för en stor ide, så stor och upphöjd, att den mycket väl var värd att värnas och skyddas ända till sista blodsdroppen. De genomträngdes av den läran, att angreppet är det bästa försvaret, när det nu en gång är så, att förnuftet tiger och våldet faller det yttersta avgörandet; och det ryktet måste alltid föregå vår ordningstrupp, att den inte var någon diskussionsklubb utan en kamporganisation, beslutet till det yttersta.

Hur hade inte denna ungdom längtat efter en sådan paroll. Hur besviken och uppbragt har inte denna krigets generation varit, hur fylld av äckel och avsky för den borgerliga, dästa försoffelsen.

Här blev det verkligen klart för en, hur revolutionen i själva verket varit möjlig endast på grund av borgerlighetens ödeläggande ledning av vårt folk. Knutna nävar, beredda att försvara det tyska folket hade funnits redan då, det var skallarna, vilka skulle slås in, som fattades. Hur ofta lyste inte mina gossars ögon mot mig, när jag klargjorde för dem, hur nödvändig deras mission var, när jag åter och åter försäkrade dem, att all jordens vishet tjänar till intet, om ej styrkan träder i dess tjänst, värnar och skyddar den, samt när jag berättade, att fredens milda ängel endast kan vandra sida vid sida med krigsguden, och att varje stor insats för denna fred behöver styrkans skydd och hägn. Hur mycket mera levande står nu inte för dem värnpliktens idé. Inte som gamla förbenade byråkratsjälar fatta den, vilka tjäna en död statsforms döda auktoritet, utan som en levande insikt om vars och ens plikt att offra sitt liv för att säkra hela folkets tillvaro, alltid och när som helst, överallt och var som helst.

Hur allvarligt ha ej dessa pojkar gått upp i sin uppgift! Likt en svärm bålgetingar brukade de kasta sig över dem, som störde våra möten, utan hänsyn till övermakten, den fick vara aldrig så stor, utan hänsyn till sår och blod, helt fyllda voro de av den stora tanken att bana väg för vår rörelses heliga uppgift.

Redan under högsommaren 1920 antog ordningsvaktens organisation småningom en bestämd form, och på våren 1921 delades den undan för undan upp i hundramannagrupper, vilka sedan kunde detacheras i mindre avdelningar.

Och detta var en trängande nödvändighet, ty under tiden hade mötesverksamheten ständigt svällt ut. Visserligen samlades vi fortfarande ofta i festsalen i Hofbräuhaus i München, men ännu oftare i de större lokalerna i staden. Festsalen i Bürgerbräukeller och Münchener Kindlkeller skådade under hösten och vintern 1920-21 allt våldigare massmöten och tavlan var ständigt densamma: *redan då måste N. S. D. A. P:s möten avspärras av polisen på grund av att lokalen var överfylld.*

Våra ordningstruppers organisering tvingade en mycket viktig fråga till avgörande. Rörelsen hade ända till denna tidpunkt inte ägt något partitecken eller någon partiflagga. Det betydde en stor olägenhet redan nu att vara utan sådana symboler, och för framtiden var det givetvis otänkbart. Den största olägenheten var, att partikamraterna inte ägde något som helst yttre kännetecken på sin samhörighet och det var omöjligt att tänka sig att för framtiden kunna undvara ett tecken med karaktären av en symbol för rörelsen, en symbol, som kunde höjas mot internationalen.

Redan i min ungdom hade jag mer än en gång varit i tillfälle att konstatera och även rent känslomässigt sätta mig in i, vilken psykologisk betydelse en sådan symbol har. Efter kriget bevittnade jag en marxistisk massdemonstration framför Kungl. Slottet och Lustgarten i Berlin. Ett hav av röda fanor, röda bindlar och röda blommor gav demonstrationen, som enligt beräkning kunde omfatta c:a hundra-tjugofemtusen deltagare, en mycket imponerande yttre aspekt. Jag kunde själv känna och förstå, hur lätt mannen av folket skulle gripas av den suggestiva trollkraften i ett så grandioöst skådespel.

Men borgerligheten, som över huvud taget inte representerar eller företräder någon världsåskådning partipolitiskt, den hade heller ingen egen fana. Borgarna voro "patrioter" och sprungo därför omkring i rikets färger. Ifall dessa själva varit symbolen för en världsåskådning, hade man kunnat förstå, om statsmaktens innehavare betraktat statens flagga som representant för sin egen världsåskådning, då ju denna symbol, tack vare dem, blivit statens och rikets flagga.

Men så förhöll det sig inte.

Riket hade timrats utan den tyska borgerlighetens medverkan och själva flaggan hade fötts ur krigets sköte. Följaktligen var den allenast en statsflagga och hade ingen som helst karaktär av symbol för en världsåskådning och dess uppgifter.

Endast på ett ställe inom det tyska språkområdet förefanns något, som kunde betecknas som en borgerlig partifana, det var i Tyskötterrike. En del av dess nationella borgerlighet hade nämligen korat färgerna från år fyrtioåtta*, svart-rött-guld, till sin partifana och därmed skapat en symbol, som visserligen saknade betydelse i världsåskådningshänseende men statspolitiskt dock ägde en revolutionär karaktär. *De häftigaste fienderna till denna svart-röd-gyllene fana voro då socialdemokrater och kristligt-sociala, resp. klerikaler - vilket man torde draga sig till minnes i dag.* Just dessa skymfades, besudlades och smutskastades då dessa färger, precis på samma sätt som de senare, 1918, släpades svart-vitt-rött i rännstenen. Visserligen voro svart-rött-guld; som de tyska partierna i det gamla Österrike förde, färgerna från år 48, alltså en otid, som måste ha varit fantastisk, men ändock företräddes av en del ärliga tyska själar, även om juden fanns i bakgrunden som osynlig tillskyndare. Följaktligen är det först fosterlandsförräderiet och schackrandet med tyskt folk och tysk egendom, som gjort dessa färger så sympatiska för marxismen och centrum, att de äro dem som en helig symbol och organisera egna förband till skydd för den fana, de en gång bespottade.

Faktiskt fanns det därför ända till 1920 inte någon fana som symboliserade en mot marxismen motsatt världsåskådning. Ty även om den tyska borgerlighetens bättn

---

* Revolutionsåret 1848. Övers: *anm*

partier efter 1918 inte ville bekväma sig att övertaga den nu med ens upptäckta svart-röd-gyllene flaggan som sin symbol, så hade man i alla fall intet eget program att sätta emot den nya utvecklingen, i bästa fall möjligen tanken på en rekonstruktion av det gamla riket.

Och det är denna tanke, som det gamla rikets svart-vit-röda flagga har att tacka för sin pånyttfödelse som partiflagga åt våra s. k. nationella borgerliga partier.

Men det ligger i öppen dag, att symbolen för en värld, som lät sig övervinnas av marxismen under föga berömvärda omständigheter och med sådana följdföreteelser, ganska illa passar som fälttecken för en rörelse, som åter vill förintna denna marxism. Lika heliga och dyrbara, som dessa gamla, en gång så sköna färger i sin ungdoms friska sammanställning måste vara för varje anständig tysk, vilken kämpat under dem och sett så många offra sig för dem, lika litet kan denna fana få karaktären av en symbol för kampen för framtiden.

Till skillnad från borgerliga politiker har jag alltid i vår rörelse förfäktat den åsikten, att det är en sann lycka för den tyska nationen, att den förlorat den gamla fanan. Vad republiken utträttar under sin fana, kan vara oss likgiltigt. Men av fullaste hjärta böra vi tacka Ödet, att det i sin nåd bevarat den ärorikaste krigsflagga, som någonsin funnits, från att användas som hölje åt den skamligaste prostitution. Det nuvarande riket, som säljer sig och sina medborgare, skall aldrig få föra den svart-vit-röda hjältefanan.

Så länge novemberskammen består, må den även bära sitt yttre hölje och ej försöka stjäla även detta från en förgången, ärligare tid. De borgerliga politikerna borde lägga på minnet, att den som önskar skänka den svart-vit-röda fanan åt denna stat, begår en stöld från vårt förflutna. Den flaggan hörde också enbart ihop med sitt rike, liksom gudskelov republiken valde den, som passade den bäst.

Detta var även skälet till att vi nationalsocialister ej kunde se någon talande symbol för vår egen verksamhet i den gamla fanan. Vi vilja ju inte väcka till liv det gamla riket, som gått under på grund av sina egna fel, utan vi vilja bygga upp ett nytt.

Rörelsen, som i dag kämpar mot marxismen med detta mål för ögonen, måste följaktligen även i sin fana bära symbolen för den nya staten.

Frågan om den nya flaggan, d. v. s. dess utseende, sysselsatte oss mycket. Från alla håll kommo förslag, vilka för det mesta nog voro mera välmenande än lyckade. Ty, samtidigt som den nya fanan skulle vara en symbol för vår kamp, måste den vara av stark dekorativ verkan på affischer och dylikt. Den som har mycket med massan att göra, vet att allt detta som kan tyckas vara småsaker, i själva verket är mycket viktiga angelägenheter. Ett verkningsfullt partimärke kan i många fall väcka det första lilla intresset för en rörelse.

Därför fingo vi tillbakavisa alla förslag från många håll, att med en vit fana identifiera oss med den gamla staten eller riktigare, med de svaga partier, vilkas enda politiska mål är att återställa den gamla staten. Dessutom är vitt ingen medryckande färg. Den passar föreningar för kyska jungfrur men inte revolutionära rörelser i en omstörtningens tid.

Man föreslog även svart. Fastän detta i och för sig nog passade nutiden, så innehöll svart intet som helst uttryck för vår rörelses strävanden. Slutligen är inte heller denna färg vidare medryckande.

Vitt-blått var utom räkningen, trots dess estetiskt underbara verkan. Det var ju en tysk delstats färger och symboliserade tyvärr en trångsynt partisekularistisk politisk inställning, som inte hade det bästa anseende. För övrigt hade det även varit mycket svårt att finna någon hänsyftning på vår rörelse denna sammanställning. Detsamma gällde svart-vitt.

Svart-rött-guld kom givetvis icke i fråga.

Inte heller svart-vitt-rött, av redan nämnda skäl. I varje fall ej i den tidigare kombinationen. Denna färgställning står förvisso högt över de andra i verkningfullhet. Den är det mest strålande färgackord som finns.

Själv stred jag alltid för, att de gamla färgerna skulle bibehållas, ej endast av den orsaken, att de för mig som soldat voro heliga utan även, därför att deras estetiska verkan är den, som tilltalar mig mest. Men jag fann det dock nödvändigt att undantagslöst avvisa alla utkast, som strömmade in från alla håll inom den unga rörelsen, och för det mesta hade hakkorset infällt i den gamla fanan. Som ledare ville jag inte genast offentliggöra mitt eget förslag. Det var ju möjligt att någon annan kunde komma fram med ett lika bra eller kanske bättre. Faktiskt har en tandläkare från Starnberg lämnat in ett utkast, som inte heller var dåligt och för övrigt kom mitt ganska nära. Det hade blott det felet, att hakkorset var inkomponerat i ett vitt fält.

Själv hade jag under tiden efter otaliga försök åstadkommit en slutgiltig form: en fana med röd botten och ett vitt cirkelfält samt i dettas mitt ett svart hakkors. Efter mycket experimenterande fann jag även en bestämd proportion mellan fanans och det vita fältets storlek samt hakkorsets form och dimensioner i förhållande därtill.

För detta utseende ha vi sedan stannat.

Armbindlar av samma typ beställdes genast för ordningsmanskaper, alltså en röd bindel, likaledes med vitt fält och svart hakkors.

Även till partimärket gjordes utkast efter samma riktlinjer: en vit ruta på rött fält och i mitten hakkorset. En guldsmed i München tillverkade det första användbara märket, vilket sedan också bibehållits.

Det var på högsommaren 1920 som den nya fanan för första gången visades offentligt. Den passade förträffligt för vår unga rörelse. Lika ung och ny som denna, var även flaggan. Ingen människa hade någonsin förut sett den; den verkade då som en brandfackla. Vi själva erforo alla en nästan barnslig glädje, när fanan första gången utförts enligt skissen av en kvinnlig partikamrat. Redan få månader senare ägde vi i München ett halvt dussin, och ordningstruppen, som blev allt större, bidrog mycket till att sprida rörelsens nya symbol.

Och den är förvisso en symbol. Dessa av oss alla så varmt älskade färger, vilka en gång höljt det tyska folket med så mycken ära, de visa ej blott hän på vår vördnad för det förgångna, de förkroppsliga även på bästa sätt rörelsens vilja. Som nationella socialister se vi i vår flagga vårt program. I det *röda* se vi rörelsens sociala tanke, i det *vita* den nationalsocialistiska, *hakkorset* symboliserar vår uppgift att kämpa för den ariska rasens seger och samtidigt segern för det skapande arbetets tanke, vilken varit och skall förbli antisemitisk.

När ordningstruppen två år *senare* växt ut till en stormavdelning om många tusen man, syntes det av behovet påkallat att ge en särskild symbol åt denna den unga rörelsens värnorganisation. Det blev standaret. Jag har själv gjort utkastet även till

detta. Utförandet lämnade jag till en gammal partikamrat, guldsmedsmästaren Gahr. Sedan dess hör standaret till den nationalsocialistiska kampens vård- och fälttecken.

*

Mötesverksamheten intensifierades alltmer under år 1920 och ofta höllo vi två möten i veckan. Framför våra affischer stockade sig människorna, stadens största lokaler voro alltid fyllda och tiotusentals förledda marxister funno vägen tillbaka till sin folkgemenskap för att bli förkämpar för ett kommande, fritt tyskt rike. Allmänheten i München hade lärt känna oss. Man talade om oss, och ordet nationalsocialist blev förtroget för många, betydde redan ett program. Anhängarnas antal och även medlemmarnas började växa oavbrutet, varför vi redan vintern 1920-21 kunde uppträda som ett starkt parti i München.

Utom de marxistiska partierna fanns det vid denna tid inget, framför allt inte *nationellt* som kunde peka på sådana massmöten som våra. Kindlkeller, som rymde femtusen människor, hade mer än en gång varit fylld till bristningsgränsen och det fanns bara en enda lokal, som vi ännu inte vågat oss på. Det var cirkus Krone.

Slutet av januari 1921 medförde åter svåra bekymmer för Tyskland. Pariskonventionen, enligt vilken Tyskland förpliktat sig att betala den vanvettiga summan av hundra miljarder guldmärk, skulle nu träda i kraft i London-diktatets form.

En samarbetsorganisation av s. k. folkliga föreningar, vilken länge existerat i München, planerade av denna anledning ett stort gemensamt protestmöte. Tiden hastade, och mig hade den eviga obeslutsamheten och tveksamheten gjort ivrig att få genomföra det fattade beslutet. Man talade först om en demonstration på Königsplatz, men lät detta bero av fruktan för att de röda skulle skingra den. I stället planerade man en protestdemonstration framför Feldherrnhalle. Men man släppte även detta projekt och föreslog till sist ett gemensamt möte i Kindlkeller. Emellertid gick dag efter dag, de stora partierna togo alls ingen notis om det ohyggliga beslutet och samarbetsorganisationen kunde heller inte besluta sig för att äntligen fastställa en bestämd dag för den planerade demonstrationen.

Tisdagen den 1 februari 1921 krävde jag enträget ett bestämt avgörande. Man fick mig att vänta till onsdag. På onsdag krävde jag obetingat klart besked, om och när mötet skulle äga rum. Svaret blev åter obestämt och undvikande det hette, att man "ämnade" sammankalla de samarbetande organisationerna till en demonstration onsdagen i påföljande vecka.

Därmed var mitt tålamod slut, och jag beslöt att ensam genomföra protestdemonstrationen. På onsdagseftermiddagen dikterade jag på tio minuter affischen för skrivmaskin och lät samtidigt förhyra cirkus Krone nästa dag, torsdagen den tredje februari.

Vid denna tidpunkt var något sådant ett oerhört vågstycke. Det var inte bara frågan om vi skulle kunna fylla lokalen, risken för en sprängning av mötet var också mycket stor. Vår ordningstrupp var ej på långt när tillräcklig för detta kolossala utrymme. Jag hade heller ingen riktig föreställning om, hur man borde gå tillväga vid ett eventuellt försök vill sprängning. Vid den tidpunkten ansåg jag det mycket svårare att klara ett sådant i cirkusbyggnaden än i en vanlig lokal. Som det sedan visade sig, var emellertid förhållandet det motsatta. I denna jättelokal kunde man faktiskt lättare bli herre över ett sprängningsförsök än i tätpackade smålokaler.

Det var endast ett, som var säkert: ett misslyckande skulle ge oss ett bakslag för mycket lång tid framåt. Ty en framgångsrik sprängning av mötet skulle i ett slag ha förstört vår nimbus och uppmuntrat motståndaren att ånyo försöka det, som en gång lyckats. Det hade kunnat leda till sabotage av hela vår vidare mötesverksamhet. Det hade vi kunnat reparera först efter långa månader av hård kamp.

En enda dag hade vi på oss att sätta upp affischer, nämligen själva torsdagen. Tyvärr regnade det redan på morgonen, och man kunde hysa grundade farhågor, att många nog hellre skulle stanna hemma under sådana omständigheter, än ge sig ut i regn och snö till ett möte, där det kunde bli både mord och dråp.

Två lastbilar, som jag lät hyra, kläddes med så mycket *rött* som möjligt, vi satte upp ett par av våra fanor på dem och var och en av bilarna fick en besättning på femton till tjugo partikamrater. De fingo order att med täta mellanrum fara genom stadens gator och kasta ut flygblad, kort sagt göra propaganda för aftonens massdemonstration. Det var första gången lastbilar med fanor foro genom gatorna med andra än marxister ombord. Borgarna stirrade därför med gapande mun efter de rödklädda, med fladdrande hakkorsfanor prydda vagnarna. I de yttre kvarteren höjdes även tallösa knutna nävar, deras ägare voro tydligen uppbragta över denna nya "provokation mot proletariatet". Det var endast marxismen, som hade rätt att hålla möten och fara omkring med lastbilar.

Kl. 7 på aftonen var Cirkus ännu inte särdeles välbesatt. Jag erhöll var tionde minut underrättelser per telefon, och var själv ganska orolig, ty redan kl. 7 eller en kvart över brukade de andra lokalerna för det mesta vara fyllda till hälften, ofta helt och hållet. Men orsaken blev ju snart tydlig. Jag hade ej räknat med den nya lokalens jättelika dimensioner; tusen personer upptogo en mycket god del av salen i Hofbräuhaus, medan de helt enkelt uppslukades i cirkus Krone. Man såg dem knappt. Efter en kort stund kom det dock gynnsammare underrättelser, och en kvart före åtta meddelades, att lokalen var fylld till tre fjärdedelar och att stora människomassor stodo framför biljettluckorna. Då begav jag mig i väg.

Två minuter över åtta anlände jag till Cirkus. Man kunde alltjämt se människohopar utanför, till en del blott nyfikna, men bland dem även många motståndare, som utanför ville avvakta händelsernas gång.

När jag trädde in i den stora salen, greps jag av samma glädje, som ett år förut vid det första mötet i Hofbräuhaus' festsal. Men det var först sedan jag trängt mig genom murarna av människor, som jag varnade framgången i hela dess vidd. Som en jättemussla låg denna sal framför mig, fylld av tusen och åter tusen människor. T. o. m. manegen var svart av folk. Mer än femtusensexhundra biljetter hade sålts, och räknade man med samtliga arbetslösa, fattiga studerande och vårt ordningsmanskap, torde siffran ha gått upp till omkring sex och ett halvt tusen närvarande.

"Framtid eller undergång" hette ämnet och mitt hjärta jublade inför övertygelsen, att framtiden varslades.

Jag började tala och fortsatte inemot två och en halv timme, redan efter den första halvtimmen sade mig något, att detta möte skulle bli en stor framgång. Kontakten med alla dessa tusenden var nådd. Redan efter en timme började bifallet avbryta mig i allt större spontana utbrott för att efter två timmar åter ebba ut och övergå i den högtidliga stillhet, som jag senare så ofta upplevat i detta rum och som väl torde förbli oförglömlig för envar. Sedan hörde man knappt mer än andedragen från denna jättelika människomassa och först, när jag uttalat det sista ordet, flammade

stämningen plötsligt upp för att finna sin befriande utlösning i den med största innerlighet sjungna "Deutschland"-sången.

Jag stod kvar och såg, hur jätterummet långsamt började tömmas och hur ett hav av människor under nästan tjugo minuter trängde sig ut genom den väldiga mellersta utgången. Först då lämnade jag själv överlycklig min plats för att begiva mig hem.

Man tog fotografier av detta första möte i cirkus Krone. De visa bättre än ord demonstrationens storlek. Borgerliga tidningar införde reproduktioner och notiser, men de omnämnde blott, att det hade rört sig om en "nationell" demonstration och förtego på sitt vanliga blygsamma sätt, vem som anordnat den.

Nu hade vi för första gången växt mycket ut över ramen för ett vanligt tillfällighetsparti. Nu kunde man inte längre förbigå oss. För att inte ge plats för det intrycket, att denna mötesframgång endast var en dagsländas, bestämde jag ögonblickligen, att ett andra möte skulle hållas i cirkus Krone redan kommande vecka. Och framgången blev densamma. Åter var det jättelika rummet till bristningsgränsen fyllt av människor, varför jag beslöt att påföljande vecka hålla ett tredje möte i samma stil. Och för tredje gången var jättecirkusen från golv till tak till trängsel fylld av människor. Efter denna början på år 1921, stegrade jag ännu mer vår mötesverksamhet. Jag övergick nu till att hålla massmöten varje vecka och inte bara en gång i veckan utan många gånger, två, ja på högsommaren och sent på hösten ofta tre gånger i veckan. Vi samlades nu alltid i Cirkus och kunde till vår tillfredsställelse konstatera, att alla våra aftnar hade samma framgång.

Följden blev, att rörelsens anhängarantal alltjämt steg och att dess medlemssiffror betydligt ökades.

*

Sådana framgångar lämnade helt naturligt inte våra motståndare någon ro. Alltjämt vacklande i sin taktik, grepo de än till terror, än till dödstrynad, men de måste själva tillstå, att de inte på något sätt lyckades hämma rörelsen varken på det ena eller andra sättet. Därför beslöto de sig för en sista ansträngning, en terrorakt, som skulle sätta slutgiltigt stopp för vår mötesverksamhet.

Som yttre anledning till denna aktion använde man ett högst hemlighetsfullt attentat på en lantdagsmedlem vid namn Erhard Auer. Sagde man skulle en afton ha blivit beskuten av någon. D. v. s., han hade faktiskt inte blivit det, men man skulle ha försökt skjuta på honom. Den socialdemokratiska partiledarens otroliga sinnesnärvaro och förebildliga mod hade både omintetgjort det brottsliga anslaget och på det skymfligaste jagat de gemena gärningsmännen på flykten. De hade flytt så snabbt och långt bort, att polisen senare inte kunde finna det minsta spår av dem. Denna hemlighetsfulla tilldragelse användes nu av det socialdemokratiska partiets organ i München till den omåttligaste hets mot rörelsen. Med den lösmynthet, som man sedan gammalt kände till, antydde man därvid också, vad som sedan komma skulle. Man ämnade sörja för, att vår rörelse inte växte ända upp i himlen, utan proletarietets knutna näve skulle ingripa i rätt tid.

Några dagar senare var stunden för aktionen redan inne. Ett möte i festsalen i Hofbräuhaus, där jag skulle tala, hade utvalts för den slutgiltiga uppgörelsen.

Den 4.11.1921 mellan sex och sju på eftermiddagen fick jag de första positiva underrättelserna om, att mötet ovillkorligen skulle sprängas och att man till den ändan ämnade sända stora arbetarmassor till mötet, särskilt från några röda företag.

Man måste tillskriva en olycklig slump, att vi ej tidigare fingo detta meddelande. Vi hade samma dag lämnat vår gamla kära expedition vid Sternecker-gasse och flyttat över till en ny, d. v. s. vi hade givit oss av från den gamla, men kunde ej komma in i den nya, emedan man ännu arbetade där. Då även telefonen flyttats och ännu ej installerats i den nya lokalen, voro ett stort antal försök, som under dagens lopp gjordes, att meddela oss den tillämnade sprängningen, förgäves.

Detta hade till följd, att själva mötet skyddades av endast mycket svaga ordningstrupper. Endast en mycket decimerad hundramannagrupp, ungefär fyrtiosex man stark, var närvarande och alarmapparaten hade ännu icke utbyggt så, att man på någon timme under aftonens lopp kunde tillkalla någon nämnvärd förstärkning. Därtill kom även, att sådana alarmerande rykten redan otaliga gånger nått våra öron. Det gamla talesättet, att utlovade revolutioner för det mesta utebli, hade hittills också hållit streck för vår del.

Även av detta skäl gjordes måhända inte allt, som kunde göras denna dag, för att med brutal beslutsamhet möta ett sprängningsförsök.

Slutligen ansågo vi det otänkbart, att Hofbräuhaus' festsal skulle lämpa sig för en sprängning. En sådan hade vi fruktat mera i de största lokalerna, i synnerhet Cirkus. Sätillvida gav oss denna dag en värdefull lärdom. Vi ha senare studerat dessa frågor med, jag kan nästan påstå, vetenskaplig metodik, och kommit till resultat, som voro lika otroliga som intressanta och senare blevo av grundläggande betydelse för våra stormavdelningars organisatoriska och taktiska ledning.

Då jag kom till Hofbräuhaus' försal kl. en kvart före åtta, kunde man förvisso ej längre hysa något tvivel beträffande avsikterna. Salen var överfull och hade därför avstängts av polisen. Motståndarna, som uppenbarat sig mycket tidigt, befunno sig i salen, våra anhängare till största delen utanför. Lilla S. A. väntade mig i förhallen. Jag lät stänga dörrarna till stora salen, befallde sedan den fyrtiofem eller fyrtiosex man starka truppen att ställa upp. Jag framhöll för pojarna, att de i dag sannolikt för första gången måste hålla sin trohetsed till rörelsen, det månde bära eller brista, och att ingen av oss fick lämna salen, förrän han bars ut som död. Jag skulle själv stanna och trodde ej heller att någon av dem skulle lämna mig men fick jag syn på en enda, som visade sig vara en feg stackare, skulle jag personligen slita av honom bindeln och taga bort märket. Sedan uppfordrade jag dem att vid minsta försök till sprängning ögonblickligen handla och därvid minnas, att man försvarar sig bäst, när man själv angriper.

Ett trefall "Heil", som denna gång klingade hårdare och hesare än eljest, blev svaret.

Sedan gick jag in i salen och kunde nu med egna ögon överblicka läget. Motståndarna sutto tätt och försökte genomborra mig redan med blickarna. Tallösa ansikten, präglade av dolskt hat, vändes emot mig, medan andra under hånfulla grimaser läto höra mycket begripliga tillrop. Man skulle i dag "göra slut på oss", vi skulle akta våra inälvor, man skulle för alltid täppa till munnen på oss och allt vad man använde för vackra uttryck. De voro medvetna om sitt övertag och uppförde sig därefter.

Mötet kunde i varje fall taga sin början och jag begynte mitt anförande. När jag talade i festsalen i Hofbräuhaus, stod jag alltid vid en av salens långsidor, och mitt podium utgjordes av ett ölbord. Jag befann mig alltså egentligen mitt bland folket.

Kanske bidrog denna omständighet till att just i denna sal skapa en stämning, vars motsvarighet jag inte funnit på någon annan plats.

Framför mig, och i synnerhet till vänster, suto och stodo idel motståndare. Samtliga voro kraftiga män och pojkar, till stor del från Maffei-fabriken, från Kustermanns och Isariaverken o. s. v. Längs efter salens vänstra vägg hade de redan trängt sig tätt fram till mitt bord och började nu samla ölkrus, d. v. s. de beställde in öl gång på gång och ställde de urdruckna krusen under bordet. Det bildades hela batterier, och det skulle ha förvånat mig mycket, om det hela i dag avlöpt väl.

Efter ungefär en och en halv timme - så länge kunde jag trots alla inpass tala - föreföll det nästan som jag var herre över situationen. Sprängningstruppernas ledare tycktes även själva känna detta, ty de blevo allt oroligare, gingo då och då ut, kommo åter in och talade synbart nervösa allvarsamt med sitt folk.

Ett litet psykologiskt missgrepp, som jag gjorde, när jag parerade ett inpass, och som jag själv blev medveten om, just som jag begick det, utgjorde signal till angreppet.

Ett par vredgade tillrop, och en karl sprang upp på en stol och vrålade ut i salen: "Frihet." På vilken signal frihetskämparna började sitt arbete.

På några sekunder fylldes hela lokalen av en tjutande och skrikande människomassa, över den flög otaliga ölkrus som haubitsskott; däremellan ljud knakandet av stolsben, ölkrus som krossades, skrå, skrån och tjut.

Det var ett vansinnigt skådespel. Jag blev stående på min plats och kunde iakttaga, hur mina pojkar utan undantag uppfyllde sin plikt.

Jag skulle ha velat se ett borgerligt möte!

Dansen hade knappast börjat förrän mina stormtrupper så hette de fr. o. m. denna dag - gingo till anfall. Som vargar kastade de sig i flockar på åtta eller tio om och om igen över sina motståndare och började så småningom faktiskt mangla dem ur salen. Redan efter fem minuter såg jag knappast en enda av dem, som inte var översköld av blod. Hur många lärde jag inte då känna riktigt för första gången. I spetsen min tappre Maurice, min nuvarande privatsekreterare Hess och många andra, som gingo till anfall gång på gång, fast de voro sårade, så länge de bara kunde stå på benen. Tjugo minuter varade detta helvetiska larm, men sedan voro motståndarna, som kanske kunde räknas till sju- eller åttahundra man till största delen utdrivna ur salen och jagade nedför trapporna av min trupp, som ej ens uppgick till femtio man. Endast i salens vänstra borte hörn höll sig ännu en stor hop och gjorde förbittrat motstånd. Då riktades plötsligt från salens ingång två revolverskott mot podiet och sedan blev det ett vilt knallande. Men man kände nästan bara jubel i hjärtat över att få uppliva gamla krigserfarenheter.

Vem som sköt, var omöjligt att urskilja; blott en sak kunde man konstatera, och det var, att mina blödande gossars vrede blev ännu större från detta ögonblick. Snart övermannades de sista fridstörarna och kastades ut ur salen.

Ungefär tjugofem minuter hade gått. Salen såg ut som om en granat slagit ned i den. Många av mina anhängare blevo förbundna på stället, andra måste forslas bort, men vi hade förblivit situationens *herrar*. Hermann Esser, som hade ledningen av mötet denna afton, förklarade: "*Mötet fortsätter. Talaren har ordet*", och jag började åter tala.

Sedan vi själva redan avslutat mötet, kom plötsligt en upprörd poliskommissarie intrusande och skrek med armarna vilt fåktande i luften: "Mötet är upplöst!"

Ofrivilligt måste jag skratta åt denna sengångare. Polisens vanliga viktighetsmakeri. Ju obetydligare de äro, desto större måste de låtsas vara.

Vi lärde oss verkligen mycket av denna afton, och inte heller våra motståndare ha någonsin glömt den läxa, de fingo. Ända fram till hösten 1923 hotade inte sedan "Münchener Post" med några "proletära knytnävar".

MIN KAMP

ADOLF HITLER

8

ENSAM ÄR STARK

Redan i det föregående har jag omnämnt, att det finns något som heter "De tyskfolkliga föreningarnas samarbetsorganisation" och skall här i korthet dryfta problemet om samarbetsorganisationer.

I allmänhet förstår man med en sådan en grupp föreningar som för att underlätta sitt arbete träda i ett visst ömsesidigt förhållande till varandra, välja en mer eller mindre kompetent gemensam ledning och sedan tillsammans genomföra gemensamma aktioner. Av detta framgår redan, att det här måste vara fråga om föreningar, sällskap eller partier, vilkas mål och vägar inte äro varandra alltför avlägsna. Detta anses också alltid vara fallet. För den vanliga genomsnittsborgaren är det ju lika glädjande som lugnande att höra att sådana föreningar i och med denna samarbetsorganisation upptäckt "det som förenar" och skjutit i bakgrunden "det som skiljer". Och den övertygelsen är allmän, att en sådan förening innebär en enorm kraftökning och att de i sig själv svaga smågrupperna på detta sätt plötsligt bli en makt.

Men i de flesta fall är detta icke överensstämmande med verkligheten!

Det är både intressant och i mina ögon även viktigt, för att förstå denna fråga, att vinna klarhet i, hur det verkligen kommer sig, att det parallellt uppstår sällskap, föreningar och dylikt, som alla anse sig sträva för samma mål. I och för sig vore det väl mera logiskt, att *en* sammanslutning kämpade för *ett* mål och rimligtvis inte flera sådana för samma mål.

Utan tvivel var det från början en organisation, som hade uppställt detta mål. På någon plats är det en man, som förkunnar en sanning, uppmanar till lösandet av någon bestämd fråga, uppställer ett mål och bildar en rörelse, som skall förverkliga hans syfte.

På så sätt grundas föreningar eller partier som var och en efter sitt program vilja avlägsna bestående missförhållanden eller förverkliga något i framtiden.

När en sådan rörelse en gång uppkommit äger den rent praktiskt en viss *prioritetsrätt*. Egentligen vore det ju självklart, att alla människor, som ämna sträva för samma mål, ginge in i denna rörelse och på så vis ökade dess styrka för att bättre kunna tjäna det gemensamma målet. I synnerhet borde varje individ, som äger någon andlig livaktighet i ett sådant samgående, se förutsättningen för den gemensamma kampens verkliga framgång. Med litet förnuft och redlighet borde det därför också finnas endast en rörelse för varje ändamål. (På redligheten beror för övrigt mycket, som jag senare skall påvisa.)

Att det faktiska förhållandet icke är sådant, kan man tillskriva två orsaker. Den ena måste jag nästan kalla tragisk, medan den andra är särdeles ömkelig och fotad på den mänskliga svagheten. Men djupast ser jag i båda omständigheter, vilka endast borde öka denna strävan, dess energi och intensitet samt slutligen, genom en stegring av den mänskliga dådkraften, möjliggöra lösningen av ifrågavarande problem.

Den tragiska orsaken till denna slitning är följande. Varje storvulen gärning här på jorden torde i allmänhet innebära, att en önskan uppfylles, som miljoner människor länge hyst, en längtan, som många länge burit i stillhet. Ja, det kan förekomma, att århundraden längtansfullt avvaktat en frågas lösning, väntat därför att de suckat under det beståendes outhärdliga ok, väntat, utan att deras längtan gått i uppfyllelse. Folk, som ej längre kunna finna en heroisk väg ur sin nöd, kan man kalla impotenta. Men som ett slående bevis för att ett folk har livskraft, och i denna även en garanti för fortsatt existens, kunna vi betrakta, om ödet en gång skänker detta folk en man, som särskilt korats till att befria det ur svårt betryck, avhjälpa bitter nöd och bringa i jämvikt dess rotlösa själ - alltså äntligen uppfylla dess långa längtan.

I de stora tidsfrågornas väsen ligger det, att tusenden sysselsätta sig med att lösa dem, att många tro sig kallade, att t. o. m. Ödet själv har många på förslag men slutligen i krafternas fria spel ger segern åt den djärvaste och dugligaste samt anförtror honom problemets lösning.

Det är nog så, att sekler, fyllda av otillfredsställelse över gestaltningen av sitt religiösa liv, längtat efter en förnyelse och att ur denna själens trängtan dussintals män stigit fram, vilka på grund av sina kunskaper och sitt vetande trott sig kallade att skingra denna religiösa nöd, att de stigit fram för att bli profeter för en ny lära eller åtminstone taga upp kampen mot en bestående.

Säkerligen blir nog även här genom naturens ordning den starkaste kallad att uppfylla den stora missionen, men mycket sent brukar insikten komma till de övriga, att just denne ende ensam är den kallade. Tvärtom anse de sig alla likaberättigade och kallade att lösa uppgiften och samtidigt förmår vanligen mycket dåligt urskilja, vem av dem som ensam förtjänar dess stöd, därför att han ensam kan lösa den stora uppgiften.

Under århundradenas gång, ofta samtidigt, framträda så olika män och grunda rörelser med mål, vilka åtminstone påstås vara desamma som folkets och i varje fall uppfattas så av den stora massan. Folket självt hyser väl obestämda önskingar och har allmänna övertygelser, men det blir aldrig riktigt på det klara med målets eller de egna önskingarnas egentliga väsen eller ens möjligheten att uppfylla dem.

Tragiken ligger i, att dessa män på helt olika vägar sträva mot samma mål utan att känna varandra och därför i den renaste tro på sin egen mission anse sig förpliktade att utan hänsyn till andra gå sina egna vägar.

Vid första anblicken kan det ju synas tragiskt, att dessa rörelser, partier och religiösa grupper uppstå fullkomligt oberoende av varandra ur tidens allmänna längtan och sedan verka i samma riktning, tragiskt, om man räknar med, att den kraft, som skingras åt olika håll, fortare och säkrare skulle föra till framgång, om den samlas till en enda. Men detta är icke fallet! Det är i stället så, att naturen själv i sin obevekliga logik faller avgörandet, när den låter de olika grupperna tävla med varandra och kämpa om segerpalmen och för den rörelse till målet, som valt den klaraste, närmaste och säkraste vägen.

Hur skulle riktigheten eller oriktigheten hos en rörelse kunna avgöras utifrån, om inte fältet lämnades fritt åt krafternas spel, om inte det sista avgörandet undandrogs de mänskliga stughuvudena och lämnades åt den osvikliga bevisning, som ligger i den synliga framgången. En handlings riktighet kommer alltid att till slut bevisas av dess framgång.

Om därför skilda grupper vandra skilda vägar mot samma mål, böra de, så snart de erfarit att liknande strävanden förefinnas, underkasta sin väg en grundlig prövning,

avkorta den, där det är möjligt och med anspänning av sina yttersta krafter snabbare söka uppnå målet.

Denna tvekamp fostrar den enskilda kämpen, och mänskligheten har inte sällan att tacka för sina framgångar lärdomar, som dragits ur tidigare motgångar och misslyckade försök. Därför kunna vi anse den vid första anblicken tragiska splittring, som ingen enskild har någon medveten skuld till, som ett medel att utforma det bästa tillvägagångssättet.

I historien se vi, att enligt de flestas åsikt de båda vägar bort förenas, som man kunnat slå in på för att lösa den tyska frågan, Österrikes väg och Preussens, Habsburgs och Hohenzollerns. Enligt den uppfattningen borde man med samlad kraft ha gått in för saken. Det skulle ha betytt en seger för dem, som då hade den mest betydande förkämper; de österrikiska avsikterna skulle dock aldrig ha resulterat i ett tyskt rike.

Nu uppstod detta eniga, starka tyska rike just ur det, som miljoner tyskar betraktade som det sista och fruktansvärdaste utslaget av vår brodertvist: den tyska kejsarkronan bärgades i verkligheten på slagfältet vid Königgrätz och ej i striderna framför Paris, som man senare ansett.

Det tyska rikets grundande var alltså inte följden av någon gemensam strävan efter en gemensam väg utan i stället en medveten, ibland även omedveten, kamp om hegemonien, där Preussen slutligen utgick som segrare. Och den, som ej i partipolitisk förblindelse blundar för sanningen, måste erkänna att människornas s. k. vishet aldrig skulle ha lett till samma resultat som livets egen vishet, d. v. s. krafternas fria spel. Vem i de tyska länderna hade för tvåhundra år sedan trott, att det hohenzollernska Preussen en gång skulle bli det nya rikets groddcell och icke Habsburg?! Vem vill däremot i dag förneka, att Ödets väg var den bättre; vem skulle i dag över huvud kunna föreställa sig ett tyskt rike, grundat på en skämd och förfallen dynastis principer?

Nej, den naturliga utvecklingen har, om också först efter århundradens kamp, fört den bästa till den plats, som han borde inta.

Så kommer det alltid att vara, alltid kommer det att förbli, som det hittills varit.

Därför är det ingalunda att beklaga, att olika människor begiva sig på väg för att uppnå samma mål: den kraftigaste och snabbaste kora på detta sätt och blir segraren.

Det finnes även en andra orsak till, att ofta i folkens liv rörelser av skenbart samma art på olika vägar söka uppnå skenbart samma mål. Och denna orsak är inte endast tragisk, den är ömklig! Den ligger i den sorgliga blandning av avundsjuka, småaktighet, äregirighet och tjuvaktigt sinnelag, som man tyvärr ofta finner hos enstaka mänskliga subjekt.

Det är nämligen så, att så snart det uppträder en man, som djupt känner sitt folks nöd, skaffar sig fullständig klarhet om sjukdomens väsen och sedan allvarligt söker bota den, efter att först ha fixerat ett mål och valt den väg, som kan leda därefter, ja, då vakna genast de små och obetydliga andarna och följa ivrigt den mans göranden och låtanden, som dragit offentlighetens uppmärksamhet till sig. Dessa människor äro som sparvar, vilka till synes fullkomligt ointresserade, men i verkligheten spända till det yttersta, hela tiden med uppmärksamhet följa en lyckligare kamrat, som funnit ett brödstycke, för att plötsligt i ett obehövt ögonblick roffa åt sig det. Man behöver blott slå in på en ny väg, så komma genast mängder av politikens landsvägsridare att lystra och vädra en god munbit, som möjligen kan ligga vid slutet på den nya vägen.

Så snart de sedan lyckats fundera ut, att den måste finnas, bege de sig skyndsamt åstad för att på en annan, om möjligt kortare väg, komma till målet.

När den nya rörelsen väl är organiserad och har fått sitt bestämda program, då komma dessa människor och påstå, att de kämpa för samma mål; men ingalunda så, att de redligt ställa sig i den existerande rörelsens led och sålunda erkänna dess prioritet, nej, de stjäla i stället av programmet och grunda ett nytt parti. Och de äro oförskämda nog att påstå inför sin tanklösa samtid, att de sedan länge velat just detsamma som den andre. Det lyckas dem inte så sällan att därmed ställa sig själva i en gynnsam dager, i stället för att ådraga sig ett allmänt och rättmätigt förakt. Ty det är väl ändå verkligen oförsynt att skriva på sin fana, vad en annan för i sitt banér, låna hans programmatiska riktlinjer men sedan gå sin egen väg, som om *man själv* hade skapat allt detta. Oförskämtheten skiner allra mest i ögonen, när dessa figurer, som först åstadkommit splittringen genom sina nystartade organisationer, sedan, som de ofta göra, mer än andra skrika om nödvändigheten av enighet och enhetlighet. Detta dock först sedan de börjat förstå, att motståndarens försprång ej kan inhämtas.

Sådana metoder ha vi att tacka för den s. k. "folkliga splittringen".

Det var visserligen den naturliga utvecklingen mera än enskilda personers åtgöranden, som ledde till, att en sådan rad av grupper med folklik etikett bildades under åren 1918-19. Redan 1920 hade N. S. D. A. P. utkristalliserat sig ur alla dessa som den segrande. Ingenting hade väl bättre kunnat bevisa den orubbliga redbarheten hos dem, som grundat alla dessa partier, än det för mångas vidkommande verkligt beundransvärda beslutet att offra sin egen synbarligen mindre framgångsrika rörelse till förmån för den större, d. v. s. upplösa den eller utan villkor införliva den med den livskraftigare.

Detta gäller särskilt om den mest framstående kämpen i det dåvarande Tysksocialistiska partiet i Nürnberg, Julius Streicher. N. S. D. A. P. och D. S. P. hade satt sig samma mål före men ändock uppstått fullkomligt oberoende av varandra. Den mest framträdande kämpen i D. S. P. var som sagt dåvarande läraren i Nürnberg, Julius Streicher. Först och främst bar även han på en helig övertygelse om sin rörelsens mission och framtid. Men så snart han klart och utan tvekan märkte, att N. S. D. A. P. hade större styrka och expansionsförmåga, avbröt han sin verksamhet för D. S. P. och dess fackförbund och uppfordrade sina anhängare att gå in i N. S. D. A. P., vilket gått som segrare ur tvekampen, och i dess led kämpa vidare för det gemensamma målet.

Det finns ej heller någon splittring kvar från denna rörelsens första tid, utan det ärliga uppsåt, som förefanns hos vederbörande, har även lett till ett ärligt, rättframt och riktigt resultat. Vad vi för närvarande åsyfta med "folklik splittring" har, som jag redan framhållit, nästan undantagslöst sina rötter i det andra av de missförhållanden som jag anfört: äregiriga människor, som aldrig haft några egna tankar, ännu mindre egna mål, men kände sig "kallade" just i det ögonblick, när de sågo N. S. D. A. P:s framgång bli uppenbar.

I ett slag proklamerades program, som helt och hållet voro plagierade från vårt, idéer förfäktades, som lånats från oss, man uppställde mål, för vilka vi kämpat sedan år tillbaka och man valde vägar, som N. S. D. A. P. sedan länge trampat. Man sökte med alla medel motivera, varför det varit nödvändigt att bilda dessa nya partier, trots att N. S. D. A. P. sedan länge fanns till, men ju ädlare motiv man förebar, desto osannare blevo fraserna.

I själva verket fanns det ett enda motiv, som varit det avgörande: vederbörandes personliga ärelystnad att få spela en roll, för vars fyllande hans egen dvärgaktiga uppenbarelse ägde en enda kvalifikation, nämligen en stor dristighet, när det gällde att övertaga andras tankar; en egenskap som i det borgerliga livet vanligen brukar gå under namnet tjuvaktighet.

Under dessa dagar fanns det inga originella idéer och föreställningar, som inte en sådan politisk kleptomani kunde ha plockat ihop på kortaste tid till ett eget litet geschäft. De, som gjorde det, voro emellertid desamma, som senare med tårar i ögonen beklagade sig över den "folkliga splittringen" och oavbrutet talade om "nödvändigheten av enhet", i den stilla förhoppningen att kunna få de andra att tröttna på de ständiga högljudda anklagelserna och kasta till dessa, som stulit idéerna, jämväl de organisationer, som de byggt upp för att genomföra dem.

Men om detta inte lyckades och om de nya företagens ränta, biliter på grund av innehavarnas intellektuella nivå inte blev vad man hade väntat sig, så brukade man förstås nöja sig med mindre och skatta sig lycklig om man kunde segla i hamn hos någon av de s. k. samarbetsorganisationerna.

Alla, som inte kunde stå på egna ben, slöto sig samman i sådana samarbetsorganisationer. Antagligen följde man principen att åtta lama tillsammans göra en hel karl.

Fanns det någon frisk bland alla dessa lama, så behövde han hela sin styrka för att hålla de övriga på benen och blev därigenom själv lam.

Vi måste förstå, att det alltid är en taktisk fråga, huruvida man bör gå med i sådana samarbetsorganisationer. Följande principer måste vi dock alltid hålla fast vid:

Genom en organisation av detta slag förvandlas aldrig svaga sammanslutningar till kraftiga, medan däremot starka ofta försvagas. Man hyser ofta den åsikten, att en sammanslutning av svaga grupper måste ge upphov till en stark, en verklig maktfaktor. Detta är emellertid oriktigt. Ty enligt all erfarenhet kommer majoriteten att i alla former och enligt alla förutsättningar bli dumhetens och vankelmodets representant och därmed kommer mängden av föreningar, så visst som det är en vald styrelse som dirigerar det hela, att utlämnas åt vankelmodet och svagheten. En sådan sammanslutning sätter också stopp för krafternas fria spel, kampen om urvalet avskaffas och därmed lägger man hinder i vägen för de friskares och starkares nödvändiga och slutgiltiga seger. Sådana sammanslutningar äro således fiender till den naturliga utvecklingen, ty för det mesta hindra de mer än befodra lösningen av problemen.

Det kan förekomma, att den högsta ledningen för en rörelse, om den är framsynt, av rent taktiska hänsyn går samman med sådana sammanslutningar för helt kort tid, när det gäller någon viss fråga, kanske man även företager någon gemensam aktion.

Men såvitt ej rörelsen själv vill avstå från sin befrielsemission, får ett sådant tillstånd aldrig bli permanent. Har en rörelse en gång lockats till ett dylikt förbund, förlorar den nämligen både möjligheten och rätten att låta den naturliga utvecklingen ha sin gång, giva sin egen styrka fritt spelrum och sålunda övervinna sina medtävlare och uppnå det mål, man satt sig före.

Man må aldrig glömma, att allt det verkligt stora, som utträttats här i världen, icke varit ett verk av koalitioner utan ständigt resultatet av en ensam kämpes segerrika kamp. Redan genom sitt ursprung bära framgångarna för olika sammanslutningar i sig fröet till ett kommande förfall, till förlusten av det, man redan uppnått. Stora, verkligt

världsomvälvande andliga revolutioner kunna alltid tänkas blott som resultatet av en ensam, friståendes gigantiska kamp, aldrig som ett verk av koalitioner.

Och framför allt skapas aldrig folkstaten genom en folklig samarbetsorganisations kompromisser, den skapas blott av den stålhårda viljan hos en rörelse, som kämpat sig igenom.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

9

GRUNDTANKAR OM S. A:s BETYDELSE OCH ORGANISATION

Den gamla statens styrka vilade på tre pelare: den monarkistiska statsformen, byråkratien och armén. Revolutionen 1918 undanröjde denna statsform, upplöste hären och utlämnade byråkratien åt korruptionen. Därmed krossades också de väsentliga stöden för den s. k. statsauktoriteten.

Populariteten utgör alltid den första grundvalen för uppkomsten av en auktoritet, vilken dock, om den vilar endast på denna grundval, ännu är ytterst svag, osäker och vacklande. Var och en, som äger en sådan helt och hållet på popularitet byggd auktoritet, måste därför sträva efter att med makt förbättra och säkra grunden för densamma. I makten, våldet, se vi sålunda den andra grundvalen för all auktoritet. Denna grund är redan väsentligt stabilare och säkrare än den första, men ingalunda alltid kraftigare. Om popularitet och våld ingå förening och tillsammans förmå överleva en viss tidrymd, kan en auktoritet på ännu fastare basis uppstå, nämligen den som vilar på traditionen. Och förena sig slutligen popularitet, kraft och tradition, kan man anse en auktoritet orubblig.

Genom revolutionen har denna sista möjlighet fullständigt borteliminerats. Ja, en traditionens auktoritet existerar inte ens längre. Samtidigt med att det gamla riket störtade samman, den gamla statsformen upphävdes och de forna suveränitetstecknen och rikssymbolerna avskaffades, bröts traditionen i ett slag. Följden blev att statens auktoritet mycket allvarligt rubbades.

Till och med statsauktoritetens andra stödjelare, våldet, existerade inte längre. För att över huvud taget kunna genomföra revolutionen hade man måst upplösa hären, som just förkroppsligade statens organiserade kraft och makt; man måste t. o. m. använda de sönderfräta delarna av armén som revolutionära kampförband. Även om frontarméerna i sin helhet hemfallit åt denna upplösning, så blevo de ännu mer påverkade av den desorganisationens anda, som rådde i hemorten, mera, ju längre bakom sig de lämnade de ärorika platser, där de under fyra och ett halvt år kämpat sin hjältemodiga *kamp*. Och sedan de kommit in i de s. k. demobiliseringsorganisationerna, hamnade de i det virrvarr som med sin s. k. frivilliga lydriad karakteriserade soldatrådens epok.

På dessa soldathopar, vilka gjorde myteri och uppfattade militärtjänsten som en 8-timmars arbetsdag, kunde man sannerligen inte stödja någon auktoritet. Därmed hade man avlägsnat det andra elementet, vilket främst garanterar auktoritetens styrka, och revolutionen hade egentligen endast kvar det ursprungligaste, *populariteten*, att bygga sin auktoritet på. Men just denna grundval var utomordentligt osäker. Väl lyckades det revolutionen att med ett enda väldig hugg krossa statsbyggnaden, men det kunde den strängt taget endast därför, att redan kriget rubbat den normala jämvikten i vårt folks struktur.

Varje folkropp kan delas i tre stora klasser: å ena sidan en ytterlighet, bestående av mänsklighetens bästa material, gott med avseende på alla dygder och utrustat med mod och offervilja, å andra sidan en ytterlighet av mänsklighetens sämsta avskum, dåligt, behärskat av alla egoistiska drifter och laster. Mellan dessa ytterligheter ligger den tredje klassen, det stora, breda mellanskiktet, som inte förkroppsligar vare sig det strålande hjälteidealet eller den råaste förbrytarmentaliteten.

Tider av uppåtgång för en folkropp utmärka sig genom att den absolut bästa delen av folket

Tider av normal, jämn utveckling eller stabilt stillestånd kännetecknas av och existera för övrigt endast om de mellersta elementen dominera. De båda ytterligheterna hålla då varandra stängna eller upphäva varandra.

Tider av sammanbrott för en folkropp karakteriseras av, att de sämsta elementen äro de förhärskande.

Beaktansvärt är, att den stora massan i egenskap av mellanklass, som jag vill beteckna den, framträder endast vid sådana tillfällen, när de båda ytterligheterna hålla varandra bundna genom sin inbördes kamp, men att den beredvilligt underordnar sig vinnaren, om någon av ytterligheterna segrar. Om den bästa ytterligheten dominerar, följer den stora massan den, och om den sämre ytterligheten kommer sig upp, bjuder massan i varje fall intet motstånd. Kämpa kommer denna mellangrupp aldrig att göra.

Med sina blodiga fyra och ett halvt år har nu kriget stört den inre jämvikten mellan dessa tre klasser såtillvida som man - med allt erkännande av mellangruppens offer - likväl måste konstatera, att det medförde den bättre ytterlighetens nästan fullständiga förblödning. Ty hur mycket tyskt hjälteblod som göts under dessa fyra och ett halvt år, är verkligen oerhört. Man kan summera ihop alla de hundratusentals gånger då det hette: *frivilliga fram, frivilliga patruller, frivilliga rapportkarlar, frivilliga till telefontrupperna, frivilliga för broövergångar, frivilliga för U-båtar, frivilliga till flyget, frivilliga till stormbataljonerna o. s. v. - åter och åter under fyra och ett halvt år, av tusen anledningar - frivilliga och åter frivilliga. Ständigt såg man samma resultat: Den skägglösa ynglingen eller den mogne mannen, båda fyllda av glödande fosterlandskärlek, stort personligt mod och djupaste pliktmedvetande, de anmälde sig. Tiotusen, ja, hundratusen sådana fall förekomma, och så småningom glesnade deras led allt mer och mer. De, som ej stupade, söndersletos antingen till krymplingar eller försvunna alltmer i mängden till följd av sitt ringa antal. Men man må framför allt betänka, att år 1914 hela arméer av s. k. frivilliga ställde upp, och dessa frivilliga hade, tack vare parlamentariska oduglingars brottsliga samvetslöshet, ej erhållit någon vanlig fredsutbildning utan blevo nu som värnlös kanonföda prisgiven åt fienden. De fyrahundratusen, som stupade vid striderna i Flandern eller blevo krymplingar, de voro oersättliga. Förlusten av dessa var mer än blotta förlusten av deras antal. Genom deras död sköt vågen, som tyngdes ned alltför obetydligt på den goda sidan, i höjden, och tyngre än förr vägde de låga, gemena och feqa elementen ner på den onda sidan.*

Därtill kom ännu en omständighet:

Ej nog med att de bästa gallrats ohyggligt under fyra och ett halvt år på slagfälten, de sämre elementen hade dessutom under tiden bibehållit sig på bästa sätt. Säkerligen kunde man för varje hjälte, som frivilligt anmälde sig och efter den heliga offerdöden steg till Valhall, räkna en pultron, som mycket försiktigt vände ryggen åt döden för att i stället ägna sig åt mer eller mindre nyttig verksamhet i hemorten.

Därför se vi vid krigets slut följande bild: nationens stora mellanskikt ha bringat den tribut av blodsoffer, som plikten krävde. De bästa ha nästan fullkomligt uppoffrat sig i förebildligt hjältemod. De sämre individerna ha tyvärr med stöd av de vansinnigaste lagar och den omständigheten, att krigsartikeln inte tillämpades, nästan lika undantagslöst bevarats.

Detta väl bevarade avskum från vår folkropp har sedan gjort revolutionen, och kunde göra den endast därför, att de bästa elementen ej längre stodo emot dem: - de voro ej längre vid liv.

Detta gjorde emellertid redan från början den tyska revolutionen populär endast i vissa kretsar. Det tyska folket i sin helhet har ej begått detta Kainsdåd, utan dess ljusskygga element; desertörer, sutenörer o. s. v.

Mannen vid fronten välkomnade den blodiga kampens slut, och var lycklig att åter kunna beträda hemlandets jord, att åter få se hustru och barn. Men med den tyska revolutionen hade han innerst inne intet att göra, han tyckte ej om den, och ännu sämre tyckte han om dess tillskyndare och organisatörer. Under dessa kampfyllda fyra och ett halvt år hade han glömt partihygenorna, och hela deras gräl hade blivit honom främmande. Blott för en liten del av det tyska folket var revolutionen verkligen populär: hos den kategori av dess tillskyndare, nämligen, som valt ryggsäcken till igenkänningstecken för alla hedersborgare i denna nya stat. De älskade revolutionen, ej för dess egen skull, som så många ännu i dag felaktigt tro, utan på grund av dess följder.

Men det var sannerligen inte lätt att stödja en varaktig auktoritet enbart på populariteten hos dessa marxistiska fribytare. Och ändå behövde den unga republiken till varje pris auktoritet, om den ej efter ett övergående kaos plötsligt åter skulle uppslukas av den vedergällande makt, som utgjordes av vårt folks goda element.

Just då fruktade dessa omstörtningens riddare ingenting så mycket som att förlora sitt fotfäste i den virvel av förvecklingar, de själva givit upphov till, och att plötsligt gripas av en fast näve, en sådan som under dylika tidsskeden ofta knyts hos ett folk inför katastrofen. Republiken måste till varje pris konsolideras.

Därför tvingades den nästan ögonblickligen att jämte de vacklande stödpelare, på vilka dess svaga popularitet vilade, skapa sig en maktorganisation, för att med denna kunna grunda en fastare auktoritet.

Då revolutionens matadorer under december, januari och februari 1918-19 kände marken svikta under sina fötter, sågo de sig om efter människor, som kunde vara beredda att med vapenmakt styrka den svaga position, som folkets kärlek gav dem. Den antimilitaristiska republiken behövde soldater. Men då det första och enda stödet för deras statsauktoritet - nämligen deras popularitet - var rotfast blott hos en hop sutenörer, tjuvar, inbrottsjuvar, desertörer, fega stackare o. s. v., alltså hos den del av folket, som vi måste beteckna som den sämre ytterligheten, var det förspilld möda att i dessa kretsar söka värva människor, som voro beredda att offra sitt eget liv i det nya idealets tjänst. *De revolutionära tankarnas och upprorets bärande skikt vara varken i stånd eller beredda att lämna soldater till dess skydd. Ty dessa skikt ville ingalunda organisera en republikansk statskropp, utan desorganisera den redan förefintliga, för att bättre kunna tillfredsställa sina instinkter. Deras paroll löd ej: Den tyska republikens ordnande och utvidgande, utan tvärtom: Utplundra den!* Därför måste det rop på hjälp, som folkets ombud i största ångest utstötte, förklinga ohört eller rent av utlösa motstånd och förbittring. Man uppfattade ett sådant tilltag som ett brott mot tro

och loven, då man ju i skapandet av en auktoritet, som ej längre berodde av sin popularitet utan även stödde sig på makt, vädrade början till kampen mot det, som för dessa element varit det enda ändamålet med revolutionen: rätten för en hord tjuvar och plundrare, kort sagt en massa pack, som brutit sig ut ur tukthusen och befriat sig från sina kedjor, att föröva stöld och utöva ett otyglat herravälde.

Folkets befullmäktigade ombud kunde ropa så mycket de ville, ingen steg fram ur deras led och endast svarsropet "Förrädare" visade, hur detta uppfattats av dem, som stödde deras popularitet.

Vid denna tidpunkt stodo för första gången ånyo talrika unga tyskar beredda att, som de menade, i "lugnets och ordningens" tjänst än en gång knäppa igen soldatrocken och taga geväret på axeln för att med stål hjälmen på huvudet skydda hem och hård mot deras förstörare. *Som frivilliga soldater sammanslöto de sig i fria kårer och började, fastän de ursinnigt hatade revolutionen, beskydda denna och därigenom i praktiken be fästa den.*

De handlade i bästa tro. Revolutionens *verklige* organisatör och dess taktiske, osynlige ledare, den internationelle juden, hade riktigt uppskattat den aktuella situationen. Det tyska folket var ännu ej moget att dragas ned i bolsjevismens blodiga trask, som det skett i Ryssland. Detta berodde till stor del på den, trots allt, större enheten i ras mellan den tyska intelligensen och den tyske kroppsarbetaren. Vidare på att bildningselementet genomträngt även de djupaste folklagren, liksom fallet var även i de andra västeuropeiska staterna, men alls inte i Ryssland. Där var redan själva intelligensen till största delen av icke-rysk nationalitet eller i alla händelser av icke-slavisk raskaraktär. Det tunna intellektuella ovanskiktet i det dåtida Ryssland kunde när som helst skalas av till följd av den fullkomliga frånvaron av mellanliggande beståndsdelar, som kunde binda det samman med folkets stora massa. Dennas andliga och moraliska nivå var ju förfärande låg. När det lyckades att hetsa Rysslands djupa lager, som icke voro läs- eller skrivkunniga, mot det tunna, intellektuella ovanskikt, som ej stod i något slags förbindelse eller umgänge med massan, var detta lands öde avgjort och revolutionen genomförd; den ryske analfabeten hade därmed blivit en värnlös slav under sina judiska diktatorer, vilka å sin sida förvisso voro kloka nog att låta denna diktatur få namnet "folkdiktatur".

I Tyskland kom därtill även följande: lika säkert som att revolutionen lyckades blott till följd av härens gradvisa upplösning, lika säkert var det, att det inte var frontsoldaten, som var revolutionens *verklige* soldat och åstadkommit härens upplösning, utan det mer eller mindre ljusskygga slödder, vilket antingen drev omkring i hemgarnisonerna eller skötte sin tjänst någonstades i lantbruket som "oumbärlig". Denna armé förstärktes ännu mer av de tiotusentals desertörer, som utan synnerlig risk kunde vända fronten ryggen. I alla tider skyr naturligtvis den *verklige* pultronen ingenting så mycket som döden. Men döden hade han vid fronten dag efter dag för ögonen i tusen olika skepnader. *Vill man inte desto mindre hålla svaga, vankelmodiga eller fega pojkar till deras plikt, så finns det alltjämt blott en möjlighet: desertören måste veta, att hans desertering medför just vad han vill undfly. Vid fronten kan man dö, som desertör måste man dö.* Endast med ett så drakoniskt straff för varje försök till fanflykt kan en avskräckande verkan uppnås såväl för en enstaka individ som på hela kårer.

Och detta var krigsartikelns mening och ändamål. Det var en skön tro, att föreställa sig, att man skulle kunna genomkämpa den stora kampen för ett folks existens, helt och hållet stödd på den frivilliga trohet, som framsprungit och hållits vid makt av

insikten om dess nödvändighet. Den *frivilliga* pliktuppfyllelsen har alltid lett de bästa i deras handlande; men ej genomsnittet. Därför är det nödvändigt med sådana lagar som t. ex. den mot stöld, vilken ej skapats för de principiellt ärliga, utan för de vankelmodiga, svaga elementen. Sådana lagar skola genom att avskräcka de dåliga elementen förhindra, att man kommer därhän, att den ärlige betraktas som den dummare och man följaktligen alltmer får den föreställningen, att det är ändamålsenligare att delta i tjuveriet än att med tomma händer se på eller låta sig bestjälas.

Sålunda var det fel att tro, att man i en kamp, som enligt all mänsklig beräkning kunde komma att rasa i årtal, skulle kunna undvara det hjälpmedel, som enligt århundradens, ja, årtusendens erfarenhet visat sig vara det enda, vilket i allvarliga tider och nervpåfrestande ögonblick förmått tvinga svaga och osäkra människor att uppfylla sin plikt.

För den krigsfrivillige hjälten behövde man helt naturligt ingen krigsartikel, men väl för den fege egoist som, då nödens stund kommit för hans folk, skattar sitt eget liv högre än hela folkets. Men en sådan karaktärlös stackare kan man endast med de hårdaste straff avhålla från att giva efter för sin feghet. När män under en längre tid få kämpa mot döden och veckor igenom måste härda ut utan vila i granathål, fyllda med gyttja, och mången gång med sämsta kost, då kan man ej förmå t. ex. en kontorist att hålla ut medelst hot om fängelse eller tukthus, utan blott genom att hänsynslöst begagna sig av dödsstraffet. Ty hans erfarenhet gör, att han i en sådan tid anser fängelset vara en tusen gånger angenämare plats än slagfältet, alldenstund hans oskattbara liv åtminstone ej hotas i fängelset. Men att man under kriget praktiskt sett avskaffade dödsstraffet, har svårt hämnat sig. En armé av desertörer spred sig särskilt år 1918 över etappområdet och hemlandet samt bidrog att skapa den brottsliga organisation, som vi sedan, efter den 7 nov. 1918, plötsligt sågo framför oss som revolutionens upphov.

Själva fronten hade egentligen ingenting med detta att göra. Det var endast längtan efter fred som alla, vilka hörde dit, helt naturligt känt. Men just i detta faktum låg en utomordentlig fara för revolutionen. Ty när de tyska arméerna efter vapenstilleståndet närmade sig hemlandet, framställde de dåvarande revolutionärerna alltid samma ängsliga fråga: *Vad komma fronttrupperna att göra? Komma de fältgrå att tåla detta?*

Det var nödvändigt att revolutionen i Tyskland under dessa veckor åtminstone utåt syntes moderat. Annars hade den löpt fara att blixtnabbt slås ned av några tyska divisioner. *Hade just då bara en enda divisionschef fattat det beslutet att med sin trofast hängivna trupp fira ned de röda trasorna, låta ställa "råden" mot väggen och bryta eventuellt motstånd genom minor och handgranater, så skulle denna trupp på mindre än fyra veckor svällt ut till en armé på sextio divisioner.* Något sådant fruktade de hemliga judiska organisatörerna mer än något annat. Och just för att förhindra detta, måste man pålägga revolutionen en viss måtta, den fick ej urarta i bolsjevism, utan som sakernas ställning nu en gång var, måste den hyckla "lugn och ordning". Därav de talrika stora eftergifterna, appellen till den gamla byråkratin och till de gamla befälhavarna. Man behövde dem åtminstone ännu en viss tid och först då morerna gjort sin plikt, kunde man våga ge dem de lämpliga sparkarna, rycka republiken ur händerna på statens gamla tjänare och lämna den i klorna på revolutionens gam.

Blott på den vägen kunde man hoppas dupera gamla generaler och gamla statstjänstemän, för att från första början avvärja ett eventuellt motstånd från deras sida genom att giva de nya förhållandena ett sken av menlöshet och moderation.

Hur väl detta lyckades, har erfarenheten visat.

Men revolutionen hade inte genomförts av lugnets och ordningens element utan snarare av upproriska, tjuvaktiga och plundrande. Och för dem motsvarade revolutionen ingalunda deras egna önskningar, ej heller kunde man av taktiska skäl klargöra för dessa element, varför man gick tillväga på detta sätt och gjorde det hela litet smakligare för dem. Allteftersom socialdemokratien tilltagit i omfång, hade den alltmer förlorat karaktären av ett brutalt revolutionsparti. Den hade visserligen aldrig i sina tankar hyllat något annat mål än revolutionens och inte heller hade dess ledare haft några andra syften; ingalunda! Men vad, som slutligen kvarstod, var blott uppsåtet och en organisation, som ej längre lämpade sig att utföra detta. *Med ett parti på tio miljoner kan man ej längre göra revolution.* I en sådan rörelse står man ej längre inför en aktivistisk ytterlighetsgrupp utan inför det mellersta skiktets tröga massa.

I medvetande om detta genomförde judarna, så sent som under världskriget, socialdemokratiens berömda klyvning, d. v. s. under det att det socialdemokratiska partiet, på grund av massans tröghet, som en blytyngd hängde fast vid det nationella försvaret, skilde man ut de radikal-aktivistiska elementen och formerade dem till särskilt slagkraftiga nya angreppskolonner. *Oavhängiga partiet och Spartacusförbundet voro den revolutionära marxismens stormbataljoner.* De skulle skapa det fullbordade faktum, som det socialdemokratiska partiets massa, förberedd under årtionden, kunde övertaga. Man hade därvid fullkomligt riktigt värderat den fega borgerligheten och behandlade den helt enkelt "en canaille". Man tog över huvud ingen notis om den, väl vetande att en gammal uttjänt generations politiska organisationer med sin hundlike ödmjukhet aldrig äro i stånd till något allvarsamt motstånd. När revolutionen hade lyckats och den gamla statens huvudsakliga stöd kunde anses krossade, men den hemmarscherande frontarmén började dyka upp som en kuslig sfinx, måste revolutionens naturliga utveckling bromsas; den socialdemokratiska arméns huvudkår besatte den erövrade ställningen, och de oavhängiga och spartakistiska stormbataljonerna skötas åt sidan.

Detta försiggick dock ej utan kamp. Revolutionens aktivistiska angreppsformationer, som kände sig bedragna, emedan de ej voro tillfredsställda och därför själva ville fortsätta kampen - samt deras vilda larm kom nu t. o. m. lägligt för revolutionens hemliga ledare. Ty knappt var omstörtningen förbi, förrän det uppstod två skenbart skilda läger, nämligen det parti, som hyllade lugn och ordning och den blodiga terrorns grupp. Men vad var nu naturligare än att borgerligheten med flygande fanor ryckte in i lugnets och ordningens parti? Nu fick ju dessa ömkliga politiska organisationer med ens möjlighet till en verksamhet, där de utan att behöva tillstå det, dock redan i stillhet fått fast mark under fötterna och där de nått en viss solidaritet med den makt, som de hatade men ännu ärligare fruktade. Den politiska tyska borgerligheten hade fått den höga äran att sätta sig vid samma bord, som de trefall förlamade marxistiska ledarna, till bolsjevikernas bekämpande.

Redan under december 1918 och januari 1919 uppstod sålunda följande situation:

En minoritet av de sämsta elementen har gjort revolution och bakom denna sluta genast samtliga marxistiska partier upp. Revolutionen själv har en skenbart måttfull prägel, något som ådrager den de fanatiska ytterlighetsmännens fiendskap. Dessa

börja låta handgranaterna och maskingevären smälla, besätta statsbyggnader, kort och gott hota den måttfulla revolutionen. För att förhindra en sådan utveckling med alla dess fador, slutas ett vapenstillestånd mellan representanterna för det nya och anhängarna av det gamla, för att man nu gemensamt skall kunna föra kampen mot ytterlighetsmännen. Följden är att republikens fiender inställa sin kamp mot republiken som sådan och medverka till att slå ned dem, som har helt andra synpunkter, likaledes äro denna republiks fiender. Men en ytterligare följd är, att faran för en kamp mellan den gamla statens anhängare och den nyas, slutgiltigt avvändes.

Man kan ej tillräckligt ofta och skarpt påminna sig detta faktum. Blott den, som förstår det, fattar hur det var möjligt, att ett folk, som till nio tiondelar ej gjort revolution, till sju tiondelar avvisar den, till sex tiondelar hatar den, slutligen dock av en tiondel kan påtvingas denna revolution.

Så småningom förblödde de spartakistiska barrikadkämparna på den ena sidan och de nationalistiska fanatikerna och idealisterna på den andra, och i den mån, som dessa båda ytterligheter tillintetgjorde varandra, togo mellangrupporna hem segern, som alltid! Borgerlighet och marxism funna varandra, på en grund av givna fakta och republiken började "konsolideras". Vilket förvisso ej hindrade de borgerliga partierna att, i synnerhet före valen, under ännu en tid gå in för den monarkistiska tanken, i hopp att kunna besvärja och ånyo infänga sina anhängares obetydligare andar med den förgångna världens.

Detta var ej ärligt. De hade inom sig redan för länge sedan brutit med monarkin, och de smutsiga nya förhållandena började göra sina förledande verkningar gällande även i det borgerliga partiläget. Den vanlige, borgerlige politikern känner sig nu för tiden bättre till mods i den republikanska korrupsionens dy än i den rena och starka atmosfär, som ännu dröjer i hans minne från den förgångna staten.

*

Efter den gamla härens sönderfallande var revolutionen, som redan sagts, tvungen att skapa sig en ny maktfaktor för att stärka sin statsauktoritet. Som förhållandena voro, kunde man vinna denna blott från anhängarna av en världsåskådning, som egentligen stred mot deras egen. Endast ur deras led kunde det sedan uppstå en ny armé, som, numerärt begränsad av fredsfördragen, under tidernas lopp mentalt måste omskapas till ett instrument för den nya statsuppfattningen.

Ställer man den frågan, hur revolutionen - bortsett från den gamla statens alla verkliga fel, som blevo orsak till omvälvningen - kunde lyckas som aktion, kommer man till följande resultat:

1. till följd av att våra begrepp om pliktuppfyllelse och lydnad stelnat och
2. till följd av våra s. k. samhällsbevarande partiets fege passivitet.

Till detta må följande sägas:

att våra begrepp om pliktuppfyllelse och lydnad stelnat, har sin yttersta orsak i vår helt och hållet onationella och huvudsakligen rent statliga uppfostran. Ett resultat blir också, att vi förblanda medel och ändamål. Pliktmedvetande, pliktuppfyllelse och lydnad äro ej ändamål i och för sig, lika litet som staten i och för sig är ett ändamål. De skola alla vara medel att möjliggöra och säkra en existens på jorden för en gemenskap av själsligt och fysiskt likartade organismer. *När en folk kropp tydligt bryter samman och enligt allt, vad man kan se, kommer att utlämnas åt svåraste förtryck, tack vare några uslingars handlingssätt, i en sådan stund betydligt lydnad och*

pliktuppfyllelse, gent emot dessa, doktrinär formalism, ja, de äro rena vanvettet, om man skulle möjliggöra ett folk räddning från undergång genom att vägra lydnad och "pliktuppfyllelse". Enligt vår nuvarande borgerliga starka uppfattning har en divisionschef, som på sin tid fått befallning från högre ort att ej skjuta, handlat enligt sin plikt och därmed rätt, när han ej sköt, då ju för den borgerliga världen den tanklösa formella lydnaden är värdefullare än det egna folkets liv. Men enligt nationalsocialistisk uppfattning gäller ej i sådana ögonblick lydnadsplikten gentemot svaga överordnade, utan lydnadsplikten gentemot folkgemenskapen. I en sådan stund framträder plikten att taga personligt ansvar gentemot en hel nation.

Att en levande uppfattning av dessa begrepp gått förlorad hos vårt folk, eller rättare sagt i våra regeringar, för att vika för en rent doktrinär och formell uppfattning, var orsaken till att revolutionen lyckades.

För det andra kan man konstatera följande:

Den djupare orsaken till de samhällsbevarande partiernas feighet var framför allt, att deras led förlorat den handlingskraftiga ädla delen, som förblödde i fält. Bortsett från detta, voro våra borgerliga partier, vilka vi kunna beteckna som de enda politiska, som stå på den gamla statens grund, inställda på, att en åskådning fick förfäktas endast med intellektuella medel. Det tillkom endast staten att använda fysiska sådana. En sådan uppfattning får ej ses endast som tecknet på en dekadent svaghet, som så småningom utbildas, den är fullständigt absurd i en situation, då den politiske motståndaren redan för länge sedan lämnat denna ståndpunkt och i stället betonar, att han om möjligt vill kämpa för sina politiska mål även med våld. I det ögonblick, då marxismen dök upp i den borgerliga demokratins värld, som ett följdfeomen till denna, var dess vädjan att föra kampen med "andliga vapen" en galenskap, som en dag måste hämna sig fruktansvärt. Ty marxismen företrädde själv alltjämt den uppfattningen, att vapen få användas bara när det är ändamålsenligt, och rätten att göra bruk av dem ligger i den lyckliga utgången.

Hur riktig denna uppfattning är, bevisades under dagarna mellan den 7 och 11 nov. 1918. Då bekymrade sig marxismen inte det minsta om parlamentarism och demokrati, utan gav båda dödsstöten med hjälp av vrålände och skjutande förbrytarhopar. Det säger sig själv, att de borgerliga pratmakarnas organisationer kommo att stå värnlösa i samma ögonblick.

Då de borgerliga partierna efter revolutionen plötsligt åter dök upp, om än med förändrade firmaskyltar, och deras tappra ledare kröpo fram ur sina gömslen i mörka källare och luftiga förrådsmagasin, hade de varken glömt sina fel eller lärt något nytt. Deras politiska program låg i det förgångna, såvitt de ej redan innerst inne försonat sig med de nya förhållandena.

Deras mål var i alla fall att om möjligt få delaktighet i detta nya tillstånd, och som förut voro orden deras enda vapen.

Även efter revolutionen ha de borgerliga partierna alltid på det ömkligaste sätt kapitulerat för gatan.

Då lagen om republikens skydd skulle antagas, fanns det först inte majoritet för detta. Men inför tvåhundrausen demonstrerande marxister grepos de borgerliga "statsmännen" av en sådan ångest, att de mot sin övertygelse antogo lagen, i uppbygglig fruktan att i annat fall mörbultas av den rasande massan, när de lämnade riksdagen. Vilket sedan tyvärr uteblev på grund av att man antog lagen. Alltså följde

den nya statens utveckling sina banor, som om det över huvud icke funnits en nationell opposition.

De enda organisationer, som under denna tid haft mod och kraft att trotsa marxismen och dess uppvigglade massor, voro till en början frikårerna, sedan skyddsorganisationerna och hemvärnen samt slutligen de förbund, som organiserats omkring något historiskt minne.

Men ej heller deras existens medförde någon märkbar förändring i den tyska historiska utvecklingen, och det berodde på följande omkastning: *Liksom de s. k. nationella partierna inte förmådde utöva något som helst inflytande, eftersom de saknade resonans hos gatans maktbärande, så kunde ej heller de s. k. skyddsförbanden utöva något som helst inflytande, i brist på någon politisk idé och framför allt på ett verkligt, politiskt mål.*

Marxismens framgång skapades en gång av det fullkomliga samspelet mellan politisk strävan och aktivistisk brutalitet.

Det, som utestängde det nationella Tyskland från varje delaktighet i gestaltandet av den tyska utvecklingen, var det bristande samarbete mellan den brutala makten och det geniala politiska programmet.

Av vilket slag de nationella partiernas program än månne vara, så hade de dock ej den ringaste makt att förfäktas det, i alla händelser ej på gatan.

Skyddsförbanden hade all makt, voro gatans och statens herrar men ägde ingen politisk ide, intet politiskt mål, för vilket deras maktreserver kunnat utnyttjas till det nationella Tysklands bästa. I båda fallen var det den sluge juden, som lyckades att med kloka och uppmuntrande ordalag åstadkomma, att detta olycksaliga tillstånd förevigades eller i alla händelser avsevärt förlängdes. Och juden var det, som i sin press mycket skickligt lanserade myten om skyddsförbandens opolitiska karaktär, liksom han alltid talade om och fordrade att den politiska kampen skulle föras uteslutande med andliga vapen. Sedan sade miljoner av tyska dumhuvuden efter denna galenskap, utan en blek aning om, hur de praktiskt taget avväpnade sig själva och utan skydd utlämnade sig åt juden.

Men även detta har förvisso sin naturliga förklaring. *Bristen på en stor nyskapande idé betyder alltid en minskning av kampkraften.*

Övertygelsen att ha rätt att använda de brutalaste vapen, kompletterar alltid tron på nödvändigheten av att en genomgripande nyordning kommer till stånd på denna jord.

En rörelse, som ej kämpar för sådana mål och ideal, kommer aldrig att gripa till vapen i en avgörande stund. Hemligheten med franska revolutionens framgång var, att man förde fram en ny stor idé; ryssarna ha idén att tacka för segern, och blott idén har givit fascismen kraft att på det välsignelserikaste sätt underkasta ett folk en nygestaltning av den mest genomgripande karaktär.

Borgerliga partier äro ej i stånd till detta.

Det var ej blott de borgerliga partierna, som sågo sitt politiska mål i en rekonstruktion av det förgångna, så gjorde även skyddsförbanden, såvitt de över huvud befattade sig med politiska mål. Gamla tendenser från krigarföreningar för f. d. soldater och Kyffhäuser levde upp i dem och bidrogo till att politiskt avtrubba det skarpaste vapen, det nationella Tyskland då ägde samt påskynda dess inordning i republikens landsknektstjänst. Den omständigheten att man handlade i bästa avsikt och framför allts i bästa tro, ändrar ej på minsta sätt det vanvettiga i denna utveckling.

Så småningom fick marxismen i riksvärnet, som konsoliderade sig, det erforderliga maktstödet för sin auktoritet och började konsekvent och logiskt avveckla de nationella skyddsförbanden som numera överflödiga. De kunde ju tänkas bli farliga. Enstaka, särskilt djärva ledare, som man misstrodde, kallades inför domstolsbordet och sattes inom lås och horn. Men de lida endast det öde, som de själva förtjänat.

*

Med N. S. D. A. P. hade det för första gången framträtt en rörelse, vars mål i motsats mot de borgerliga partiernas inte låg i att mekaniskt återupprätta det förgångna utan att skapa en organisk folkstat i stället för den existerande oförnuftiga statsmekanismen. *Från första dagen ställde sig den unga rörelsen på den ståndpunkten, att dess idé skulle hävdas med andliga medel, men att den, om det skulle bli nödvändigt, även måste skyddas med brutal kraft.* I enlighet med övertygelsen, att den nya läran var av oerhörd betydelse, var det självklart för rörelsens anhängare, att intet offer fick vara för stort att uppnå målet.

Jag har redan visat på de skäl, som förplikta en rörelse att, såvitt den vill vinna ett folks hjärta, organisera försvaret mot motståndarens terroristiska försök ur sina egna led. Det är också en av världshistoriens erfarenheter att en terror som vilar på en världsåskådning, aldrig kan brytas genom en formell statsmakt utan endast kan slås ned av en annan, ny världsåskådning, som går lika djärvt och beslutsamt till väga. Detta kommer nog i alla tider att upptagas illa av statsmaktens legala väktare. Men därigenom skaffas inte detta faktum ur världen. Statsmakten kan garantera lugn och ordning endast när statens innehåll överensstämmer med den för tillfället härskande världsåskådningen, så att våldsamma element blott komma att betraktas som enstaka brottsliga naturer. Men betraktas de som representanter för en åskådning extremt motsatt den statliga, kan staten under århundraden bruka det kraftigaste våld mot den terror, som hotar den och ändock komma till korta.

Den tyska staten angripas på det svåraste av marxismen. Dess sjuttioåriga kamp har ej kunnat förhindra denna världsåskådnings seger, utan den har tvingats till nästan fullständig kapitulation, trots de tukthus- och fängelsestraff om tillsammans tusentals år och de blodiga åtgärder, som den tyska staten i tallösa fall tillgripit mot förkämparna för den hotande marxistiska världsåskådningen. (Även detta torde den normala borgerliga statsmannen vilja förneka, självklart dock utan att kunna övertyga någon.)

Men staten, som den 9 nov. 1918 utan villkor kröp till korset för marxismen, kommer förvisso inte att en vacker dag uppträda som dess betvingare, tvärtom: borgerliga dumhuvuden på ministertaburetterna prata i dag redan om nödvändigheten av att ej regera mot arbetarna. Med begreppet arbetare är det då marxismen, som föresvävar dem. Men när de identifiera den tyske arbetaren med marxismen, begå de en lika feg som lögnaktig förfälskning av sanningen, och de försöka dessutom att genom sin motivering dölja sitt eget sammanbrott inför marxismens ide och organisation. Inför detta faktum, nämligen den nuvarande statens fullständiga underkastelse under marxismen, framstår för den nationalsocialistiska rörelsen desto tydligare plikten, att ej blott med intellektuella medel förbereda sin ides seger, utan också själv åtaga sig dess försvar gentemot den segerdruckna internationalens terror.

Jag har redan skildrat, hur det praktiska livet långsamt framtvingade en skyddsorganisation för möten inom vår unga rörelse, hur denna så småningom antog karaktären av en bestämd ordningsvakt och hur den utvecklades mot en organisatorisk form.

Hur mycket än den så småningom uppstående organisationen till det yttre kunde likna ett s. k. skyddsförband, var den att föga jämföra med ett sådant.

Som redan nämnts, hade de tyska skyddsorganisationerna inga egna bestämda politiska tankar. De voro i själva verket endast organisationer för självförsvar, med mer eller mindre ändamålsenlig utbildning och organisation, varför de närmast utgjorde ett illegalt supplement till statens dåvarande legala maktmedel. Deras karaktär av frikårer berodde på sammansättningen och den dåvarande statens tillstånd, men ingalunda tillkommer dem en sådan beteckning som någon sorts fria formationer i kampen för en egen fri övertygelse. Denna ägde de ej, trots den oppositionella hållning, enstaka ledare och hela förband intogo gentemot republiken. *Ty för att kunna tala om en övertygelse i högre mening, räcker det ej med att vara övertygad om, att ett existerande tillstånd är mindervärdigt, utan denna övertygelse måste rota sig i kunskapen om det nya, som måste komma, och att man inom sig anar ett tillstånd, vilket man finner nödvändigt att uppnå.* Sin högsta livsuppgift skall man se i dess förverkligande. Det är alltså detta som principiellt skiljer den nationalsocialistiska rörelsens ordningstrupper från alla andra skyddsförband, att de ej det ringaste tjäna eller avse att tjäna de genom revolutionen skapade förhållandena, utan uteslutande kämpa för ett nytt Tyskland.

Denna ordningsvakt ägde visserligen i början karaktären av ett mötesskydd. Dess första uppgift var ej omfattande: den bestod i att söka möjliggöra möten, vilka utan den lätt och ledigt hade förhindrats av motståndaren. Den hade redan då fostrats till att blint gå till angrepp, men det var inte alls, som man pratade i dumma tysk-folkliga kretsar för att den hyllade gummibatongen som sitt högsta väsen, utan emedan den förstod; att den största ande kan förintas, om dess ägare slås ihjäl med en gummibatong, alldeles som historiens mest betydande huvuden ofta fått ända sitt liv under obetydliga heloters hugg: Den ville ej uppställa våldet som mål, utan genom våld skydda förkunnaren av det andliga målet. Och den ansåg sig ej förpliktad att åtaga sig skydda en stat, som ej skänker nationen något skydd. Den måste tvärtom åtaga sig att skydda nationen gentemot dem, som hota att förintat folk och stat.

Efter det blodiga mötet i Hofbräuhaus erhöll ordningstruppen en gång för alla, till ständigt minne av det hjältemodiga stormangrepp, som den presterade, namnet "*Stormavdelning*". Som redan själva namnet säger, utgör den blott en *avdelning* av rörelsen. Den är en del av denna, liksom också propaganda, press, vetenskapliga institut och annat endast utgöra lemmar i partiet.

Hur nödvändig dess utbyggnad var, visade redan detta tankvärda möte men ännu mer vårt försök att från München så småningom sprida rörelsen över det övriga Tyskland. Så snart vi visat oss farliga för marxismen, lämnade denna intet tillfälle outnyttjat att kväva varje försök till nationalsocialistiskt möte redan i dess linda eller att förhindra det genom sprängning. Det var självklart, att marxismens partiorganisationer av alla nyanser i representationerna blint bistodo varje sådan avsikt och varje dylikt fall. Men vad skulle man väl säga om de borgerliga partierna, som själva voro nedklubbade av marxismen och på många platser inte alls vågade låta sina talare uppträda offentligt, men trots detta med en alldeles oförståelig, besynnerlig tillfredsställelse noterade, om våra strider mot marxismen fingo ett ogynnsamt förlopp. De glädde sig över att den, som de själva inte kunde rå på, utan tvärtom måste falla till föga för, ej heller kunde slås ned av oss. Vad skulle man säga om statstjänstemän, polispresidenter och t. o. m. ministrar, vilka med verkligt skamlös karaktärlöshet utåt med förkärlek uppträdde som nationella män, men vid alla uppgörelser vi nationalsocialister hade med marxismen gjorde denna de skymfligaste hantlangartjänster. Vad skall man säga om

människor, som gingo så långt i sin självförnedring, att de för litet ömkligt beröm i de judiska tidningarna, utan vidare förföljde de män, vars hjältemodiga insats av sitt eget liv de delvis hade att tacka för, att de ej några år förut hängts som sönderslitna kadaver i lyktstolparna av den röda hopen.

Dessa företeelser voro så sorgliga, att de en gång föranledde den oförgätlige, avlidne presidenten Pöhner, som i sin fasta rätlinjighet hatade alla krypare, som blott en människa med ärligt hjärta kan hata, att fälla följande hårda ord: "I hela mitt liv har jag inte velat vara annat än först och främst tysk och sedan tjänsteman, och jag skulle aldrig vilja förväxlas med de varelser, vilka som skökor prostituera sig inför var och en, vilken för ögonblicket kan spela herre."

Det sorgliga i saken var särskilt, att detta slags människor så småningom fingo under sitt välde tiotusentals hederliga och tappra tyska statstjänare och långsamt smittade dem med sin egen karaktärlöshet, medan de däremot med rasande hat förföljde de redbara och slutligen åta ut dem från ämbete och anställningar, samtidigt som de alltjämt med hycklande lögnaktighet presenterade sig som "nationella" män.

Av sådana män kunde vi aldrig hoppas något understöd, och vi ha heller aldrig fått det annat än i några sällsynta fall. Endast en utbyggnad av det egna skyddet kunde säkerställa rörelsens verksamhet och på samma gång tillkämpa rörelsen den offentliga uppmärksamhet och allmänna aktning, man ägnar den, som själv sätter sig till motvärn, när han angripas.

Den ledande tanken i denna stormavdelnings inre utbildning, var alltid att jämte all kroppslig träning utbilda den till en orubbligt övertygad representant för den nationalsocialistiska iden och bibringa densamma strängaste disciplin. Den skulle ingenting ha att göra med en skyddsorganisation enligt borgerlig uppfattning, men fick heller inte ha någon karaktär av hemlig rörelse.

Att jag redan vid denna tid på det skarpaste protesterade mot att låta uppfostra S. A. som s. k. skyddsorganisationer åt N. S. D. A. P., hade sin grund i följande tankegång:

Rent sakligt kan ett folks försvarsutbildning ej genomföras med privata förband, utan understöd av mycket stora statliga medel. Att tro något annat, tyder på en stor överskattning av den egna förmågan. Det är nu en gång uteslutet att med s.k. "frivillig disciplin" bygga upp organisationer av militärt värde över en viss numerär.

Befälsmaktens viktigaste stöd fatta, nämligen bestraffningsrätten. Visserligen var det ännu på hösten eller snarare våren 1919 möjligt att uppställa s. k. frikårer, men de bestodo då av frontkämpar, som till största delen gått igenom den gamla härens skola och de förpliktelser de fordrade av den enskilda, underkastade denne, åtminstone för viss fastställd tid, lika obetingat den militära lydnessplikten.

Denna saknas fullständigt hos dagens frivilliga "skyddsorganisationer". Ju större dessa bli, desto svagare disciplinen, allt ringare krav kan man ställa på gemene man och alltmer kommer det hela att antaga de gamla opolitiska krigar- och veteranföreningarnas karaktär.

En frivillig uppfostran till militärtjänst kan aldrig genomföras i stort utan säkerställd, obetingad befälsmakt. Det kommer alltid att finnas endast ett fåtal, som äro villiga att av fri vilja underkasta sig det tvång till lydnad, som vid hären är självklart och naturligt.

Vidare kan man inte genomföra en verklig utbildning med de löjligt små medel, som för sådant ändamål stå till ett s. k. skyddsförbands förfogande. Men en utmärkt och

tillförlitlig utbildning är just en sådan institutions huvuduppgift. Sedan kriget ha nu åtta år förflutit, och under denna tid har ingen årgång av vår tyska ungdom utbildats planmässigt. Men det kan väl ändock inte vara ett "skyddsförbands" uppgift, att taga hand om de redan en gång i tiden utbildade årgångarna, i så fall kan man ju matematiskt räkna ut, när den siste medlemmen kommer att lämna korporationen.

T. o. m. den yngste soldaten av 1918 skall om tjugo år vara stridsoduglig, och vi närma oss med betänklig hastighet denna tidpunkt. På det sättet kommer varje s. k. "skyddsförband" att med naturnödvändighet alltmer antaga karaktären av en gammal krigarförening. Men detta kan ej vara meningen med en inrättning, som ju inte kallas krigar- utan "skyddsförband" och som redan genom sitt namn vill uttrycka, att den ej ser sin mission blott i vidmakthållandet av traditioner och samhörigheten med forna soldater, utan även i att utbilda försvarstanken och praktiskt företräda den, alltså i att skapa en kår av vapenföra. Men denna uppgift fordrar ovillkorligen en utbildning av de hittills ännu ej militärt drillade elementen, och detta är i praktiken principiellt omöjligt. Man kan verkligen inte skapa några soldater med en utbildning av två eller tre timmar i veckan. Med de enormt stegrade krav, som krigstjänsten nu för tiden ställer på varje enskild man, är en tvåårig tjänstetid kanske precis tillräcklig att förvandla den utbildade unge mannen till en yrkessoldat. Vi ha alla i fält sett de fruktansvärda följderna, det hade för många, att de saknade en grundlig utbildning i krigaryrket. Formationer av frivilliga, som i gränslös hängivenhet till fosterlandet hade drillats med järnhård beslutsamhet under femton och tjugo veckor, blevo vid fronten inte desto mindre enbart kanonföda. Endast om de införlivades i gamla erfarna soldaters led, kunde rekryter med fyra till sex månaders utbildning bli nyttiga nummer i ett regemente; de leddes då av de "gamla" och växte sig sedan så småningom in i sina uppgifter.

Men om man tänker på detta, hur utsiktslöst verkar ej då försöket att, utan klar befälskraft och utan tillräckliga medel, med en s. k. utbildning under några timmar i veckan skapa en trupp. På den vägen kan man kanske träna upp gamla soldater, men aldrig göra unga människor till soldater.

Hur fullständigt värdelös en sådan utbildning är, kan särskilt bevisas av det faktum, att under samma tid som ett s. k. frivilligt "skyddsförband" med knapp nöd och stor möda utbildar eller försöker utbilda ett par tusen särskilt villiga individer (andra anmäla sig över huvud inte) till försvarsvilja, så berövar staten själv genom sin pacifistisk-demokratiska uppfostran konsekvent miljoner och åter miljoner unga människor deras naturliga instinkter, förgiftar deras logiska fosterländska tänkande och förvandlar dem gradvis till en hop beskedliga stackare, som tåligt finna sig i varje godtycke.

Med detta för ögonen inser man, hur löjliga skyddsförbandens ansträngningar att förmedla sina tankar till den tyska ungdomen ära. Nästan ännu viktigare är täljande synpunkt, som gjorde att jag alltid tog ställning mot varje försök till en verklig militärutbildning inom de frivilliga förbandens ram:

Om vi antaga, att det, trots de förut omnämnda svårigheterna, skulle lyckas för en sådan frivillig organisation att år för år utbilda ett bestämt antal tyskar till vapenföra män, såväl med hänsyn till karaktär som till kroppslig duglighet och skolning i vapnens bruk, så måste resultatet dock bli lika med noll i en stat, vars hela tendens går emot en sådan militärutbildning och direkt avskyr den, emedan den står i fullständig motsats till ledarnas - statens förstörars - innersta mål.

I alla händelser skulle ett sådant resultat vara värdelöst under regeringar, vilka i handling bevisat den ringa vikt de lägga vid nationens militära styrka och vilka framför allt inte alls skulle vara villiga att utfärda en appell till denna styrka, annat än på sin höjd om det gällde att stödja deras egen fördärvliga existens.

Och det är situationen i dag. Eller är det inte löjligt, att i gryningens halvdager vilja militäriskt utbilda några tiotusen man åt en regim, som få år förut skamlöst prissgav åtta och en halv miljoner utbildade soldater. Och det var ej nog med att den underlät att taga deras tjänster i anspråk, till back för deras offer utsattes de för allmän bespottelse. Man vill alltså utbilda soldater för en regim, som en gång smutskastade och skymf ode sina ärekrönta soldater, lät riva äretecknen från deras bröst, tog bort kokarderna, trampade fanorna under fötterna, och förklenade deras prestationer. Eller har den nuvarande regimen tagit ett enda steg för att återställa den gamla arméns äro eller avkräva dem, som upplöste och missfirmade den, räkenskap? Inte det ringaste! Tvärtom: vi kunna se de sistnämnda trona i statens högsta ämbeten. - Hur var det man sade i Leipzig: "Rätten följer med makten." Men efter som för närvarande makten i vår republik ligger i händerna på samma män, som en gång anstiftade revolutionen, och denna revolution är det gemenaste landsförräderi, den tyska historiens lumpnaste skurkstreck över huvud taget, så torde man verkligen inte kunna finna något skäl att öka just dessa karaktärers makt genom att bilda en ny, ung armé. Alla förnufts-skäl tala i varje fall däremot. Och hur stort värde denna stat även efter revolutionen 1918 tillmätte en förstärkning av sin militära position, framgick än en gång klart och tydligt av hållningen gentemot de då bestående stora skyddsorganisationerna. Så länge de behövdes till försvar för revolutionens fega kreatur, voro de ej ovälkomna. Men så snart faran, tack vare vårt folks gradvisa förfall, tycktes avlägsnad och skyddsförbanden kommo att betyda en förstärkning för den nationella politiken, voro de överflödiga, och man gjorde allt för att avvärpa och om möjligt upplösa dem.

Historien har blott sällsynta exempel att framvisa på tacksamhet hos furstar. Men att t. o. m. räkna på tacksamhet hos mordbrännare, folkutplundrare och nationalförrädare, det kan blott en nyborgerlig patriot göra. Jag kunde i varje fall aldrig vid en prövning av problemet, om man skulle skapa frivilliga skyddsförband, låta bli att ställa frågan: För vilka utbildar jag de unga männen? För vilket ändamål skola de användas och när skall man ropa på dem? Svaret på denna fråga ger de bästa riktlinjerna för, hur man själv skall uppföra sig.

Om den nuvarande staten någonsin skulle taga sin tillflykt till utbildade kårer av denna art, så skulle det aldrig vara för att utåt hävda nationella intressen utan blott för att inom landet skydda nationens våldsverkare för den vrede, som kanske en dag flammar upp hos det bedragna, förrådade och sålda folket.

N. S. D. A. P o S. A. fick redan av detta skäl ingenting ha att göra med en militär organisation. Den var ett skydds- och uppfostringsmedel för den nationalsocialistiska rörelsen och dess uppgifter låga på ett helt annat område än på de s. k. skyddsförbandens.

Men den skulle ej heller vara en hemlig organisation. De hemliga organisationernas ändamål kan endast vara lagstridigt. Men därigenom begränsas en sådan organisations omfång av sig självt. Det är ej möjligt, allra minst med tanke på tyska folkets pratsamhet, att bygga upp en organisation av någon storlek och samtidigt hålla den hemlig utåt eller ens dölja dess mål. Alla sådana avsikter komma att gå om intet. Förutom att det i dag till våra polismyndigheters förfogande står en stab av sutenörer och liknande slodder, som för judaslönens trettio silverpenningar förråder, vad den

kan finna, och letar upp sådant, som lämpligen kan förrådas, så kan man inte få de egna anhängarna att iakttaga den i sådant fall nödvändiga tystlåtenheten. Endast genom årslång gallring kan man få fram helt små grupper med karaktären av verkligt hemliga organisationer. Men redan deras ringa numerär skulle göra sådana organisationer värdelösa för den nationalsocialistiska rörelsen. *Vad vi behövde och fortfarande behöva, var och är ej hundra eller tvåhundra oförvägna konspiratörer, utan hundratusen och åter hundratusen fanatiska kämpar för vår världsåskådning. Det skall ej arbetas i hemliga konventiklar, utan med väldiga massuppmarscher, dolk och gift eller pistoler kunna ej röja väg för rörelsen, endast gatans erövring. Vi måste visa marxismen, att nationalsocialismen är gatans blivande herre, alldeles som den en dag skall vara statens herre.* Faran för de hemliga organisationerna ligger vidare i det faktum, att medlemmarna ofta fullständigt missförstå uppgiftens art och t. ex. kunna få för sig, att ett folks öde kan avgöras i gynnsam riktning genom en enda mordgärning. En sådan mening kan ha sitt historiska berättigande, nämligen då ett folk försmäktar under en genialisk förtryckares tyranni och man vet att det fientliga tryckets förskräckliga hårdhet beror enbart på hans överlägsna personlighet. I ett sådant fall kan en offervillig man träda fram ur ett folk för att stöta det dödsbringande svärdet i denne förhatlige individs bröst. Och endast obetydliga, skuldmedvetna uslingar med republikanskt sinne lag skola anse ett sådant dåd som något avskyvärt, ett dåd, som vårt folks störste frihetssångare dristat sig att förhärliga i sin "Tell".

Under åren 1919 och 1920 var den faran för handen, att den, som hörde till hemliga organisationer med historiens stora förebilder för ögonen och skakad in i mörken av fosterlandets gränslösa olycka, kunde komma på idén att försöka hämnas på hemlandets förstörare i tro, att han, därigenom kunde göra slut på sitt folks nöd: Men varje sådant försök hade varit en galenskap, därför att marxismen ju inte segrat tack vare överlägsen genialitet och personlig betydelse hos någon enstaka människa utan endast på grund av den borgerliga världens gränslösa uselhet och svek. Den grymmaste kritik, man kan underkasta vår borgerlighet, är, att revolutionen själv inte fört fram en enda begåvning av någon storhet men ändå besegrat borgerligheten. Det är förståeligt, om man kapitulerar inför en Robespierre, Danton eller Marat men det är förkrossande att ha krupit till korset för den magre Scheidemann, den fete herr Erzberger, en Friedrich Ebert och alla de andra otaliga politiska puttefnaskarna.

Det fanns ju inte en gestalt, som man hade kunnat peka på som revolutionens geniale man och fosterlandets olycka, utan där voro idel revolutionsvägglöss, ryggsäcksspartakister en gros och i detalj. Att skaffa någon av dem ur vägen, hade varit fullkomligt värdelöst och hade på sin höjd fått som följd, att ett par andra lika stora och lika törstiga blodsugare litet förr fått sina platser.

Under dessa år kunde man inte skarpt nog inskrida mot en uppfattning, som hade sin orsak och grund i historiens verkligt stora uppenbarelser, men ej det ringaste passade in i den dåvarande dvärgåldern.

Också i fråga om att avlägsna s. k. landsförrädare, kan man göra samma reflexioner. Det är löjligt ologiskt att bringa om livet en pojke, som förrätt en kanon, då bredvid honom på de högsta äreposter sitta skälmar, som sålt ett helt rike, ha det gagnlösa offret av två miljoner döda på sitt samvete, och måste stå till svars för miljoner krymplingar, men ändå med största sinnesro sköta sina republikanska affärer. Att undanröja små landsförrädare är meningslöst i en stat, vars regering själv befriar dessa landsförrädare från varje straff. Ty det kan få till följd, att den redbare idealist, som för ditt folk röjt ur vägen en gemen flykting, kommer att ställas till ansvar av renodlade landsförrädare. Och här uppstår en annan viktig fråga: skall man undanröja

ett litet förrådskt kreatur av den sorten genom ett annat kreatur eller genom en idealist? I det ena fallet blir resultatet tvivelaktigt och ett förråderi senare nästan säkert, i det andra fallet avlägsnas en liten skurk, men därjämte sättes livet på spel för en idealist, som kanske ej kan ersättas.

För övrigt intager jag i denna fråga följande ställning; man skall ej hänga små tjuvar för att låta de stora löpa; en gång skall i stället en tysk nationaldomstol fälla slutdom över och avrätta något tiotusental av de förbrytare som organiserade och äro ansvariga för novemberförråderiet. Ett sådant exempel kommer sedan att en gång för alla ge den obetydliga fanflyktingen den nödvändiga läxan.

Dessa reflexioner ha föranlett mig att alltid förbjuda varje samröre med hemliga organisationer och att energiskt söka bevara S. A. självt från att antaga en sådan organisations karaktär. Under dessa år har jag hållit den nationalsocialistiska rörelsen fjärran från alla dessa experiment, som företogos av mestadels ärliga, idealistiskt sinnade unga tyskar, vilka endast fingo offra sig själva för sin idé utan att kunna förbättra fosterlandets öde det ringaste.

*

Men om S. A. varken fick vara ett militärt skyddsförband

eller en hemlig organisation, så måste konsekvenserna bli följande:

1. *Dess utbildning fick ej ske enligt militäriska utan för partiet ändamålsenliga synpunkter.*

I medlemmarnas fysiska fostran får huvudvikten då ej läggas på militär exercis utan i stället vid sport. Boxning och jiu-jitsu ha alltid synts mig viktigare än skytteutbildning, som alltid blir bristfällig, emedan den drives blott till hälften. Om man ger den tyska nationen sex miljoner oklanderligt sporttränade individer, som alla äro upptänds av fanatisk fosterlandskärlek och uppfostrade i den starkaste offensivanda, så kan en nationell stat, om det blir nödvändigt, på mindre än två år skapa en armé av dem, åtminstone om det förut finns en viss kärna till en sådan. Men som förhållandena äro i dag, är det bara riksvärnet, som kan bilda denna kärna och inte ett skyddsförband, som fastnat i halvmesyren. Den fysiska träningen skall inympa övertygelsen hos var och en om hans överlägsenhet och ge honom den tillförsikt, som alltid ligger i medvetandet om ens egen styrka; därtill skall den bibringa honom de sportsliga färdigheter, som behövas för rörelsens försvar.

2. *För att från första början förebygga all hemlig karaktär hos S. A., måste, bortsett från den för alla genast igenkännliga klädseln, redan dess storlek visa den själv den väg, som gagnar rörelsen och är känd av offentligheten.* Den får ej sammanträda i det fördolda, utan under bar himmel skall den marschera och i och med detta bringas till en verksamhet, som slutgiltigt omöjliggör alla legender om "hemliga organisationer". För att också i andlig bemärkelse avlägsna den från alla försök att tillfredsställa sitt verksamhetsbegär genom småsammanväringar, var det nödvändigt att från allra första början fullständigt inviga den i rörelsens stora ide och utbilda den till att företräda denna ide så helt och fullt, att horisonten vidgades från början och den enskilda mannen såg sin uppgift i att gå in för upprättandet av en ny nationalsocialistisk folkstat - och inte i att slå ihjäl en eller annan skojare. Detta höjde också kampen mot den existerande staten från de små hämnd- och sammansvärjningsaktionernas nivå till en världsåskådnings utrotelsekrig mot marxismen och dess avläggare.

3. *S. A:s organisatoriska bildning såväl som dess beklädnad och utrustning skall i enlighet med dess mening icke göras efter mönster av den gamla armén utan endast med hänsyn till ändamålsenligheten.*

Dessa principer, som ledde mig under åren 1920 och 1921 och som jag gradvis sökte inympa hos den unga organisationen, rönste en sådan framgång att vi till högsommaren 1922 redan förfogade över ett ståtligt antal hundramannagrupper, vilka sent på hösten 1922 så småningom erhöles sin speciella dräkt. Tre tilldragelser fingo stor betydelse för S. A:s vidare gestaltning:

1. *Alla fosterländska sammanslutningars stora allmänna demonstration på Königsplatz i München sensommaren 1922 mot republikens skyddslag.*

Münchens fosterländska sammanslutningar hade just utfärdat ett uppprop, vilket uppfordrade till en jättelik demonstration som protest mot införandet av en skyddslag för republiken. Även den nationalsocialistiska rörelsen skulle delta i denna. Partiets slutna uppmarsch inleddes med sex hundramannagrupper från München, på vilka sedan partiets politiska sektioner följde. I själva tåget marscherade musikkårer och ungefär femton fanor buros med. Nationalsocialisternas ankomst till den redan till hälften fyllda, stora platsen, som för övrigt var tom på fanor, väckte omåttlig hänförelse. Själv hade jag äran framträda som talare inför människomassan, som nu räknade sextiotusen huvuden.

Framgången för denna demonstration blev överväldigande, i synnerhet därför att den, alla röda hotelser till trots, för första gången bevisade, att även det nationella München kunde marschera på gatan. Medlemmar av de röda republikanska skyddsförbunden, som försökte terrorisera de antågande kolonnerna, skingrades inom få minuter med blodiga skallar av S. A, hundramannagrupper. Den nationalsocialistiska rörelsen ådagalade då för första gången sin avsikt att för framtiden taga rätten till gatan i anspråk även för sig och därmed slå detta monopol ur handen på de internationella folkförrädarna och fosterlandsfienderna. Resultatet bevisade fullständigt, att våra principer för S. A:s utbyggnad voro psykologiskt och organisatoriskt riktiga. På denna grund, som så framgångsrikt bestått provet, utvidgades nu S. A. så att redan få veckor därefter det dubbla antalet hundramannagrupper hade organiserats i München.

2. *Tåget till Koburg i oktober 1922.*

En del "folkliga" organisationer hade för avsikt att anordna en s. k. "tysk dag" i Koburg. Jag själv erhöles en inbjudan till denna med den anmärkningen, att det vore önskvärt att jag även medförde något följe. Denna anhållan, som korn mig tillhanda kl. 11 på förmiddagen, kom mycket lägligt. Redan en timme senare voro anordningar vidtagna för att besöka denna tyska dag. Som "följe" avskilde jag åttahundra man ur S. A., vilka skulle befordras med extratåg från München till den numera bajerska lilla staden. Liknande order utgingo till nationalsocialistiska S. A.-grupper, som under tiden bildats på andra orter.

Det var första gången, som ett sådant extratåg gick i Tyskland. På alla platser, där nya S. A.-män stega på, väckte transporten det största uppseende. Många hade ej sett våra fanor tidigare; det intryck, de gjorde, var mycket stort.

Då vi anlände till stationen i Koburg, möttes vi av en deputation för ledningen för denna "tyska dag". Den överlämnade åt oss en som överenskommelse betecknad befallning från Koburgs gruvarbetarefacköreningar, respektive det oavhängiga och det kommunistiska partiet, av innehåll att vi ej fingo marschera in i staden med

utvecklade fanor och musik (vi hade med oss en egen, fyrtiotvå man stark musikkår) eller i slutet tåg.

Jag avböjde genast utan vidare dessa skymfliga villkor, och försummade inte att för de närvarande herrarna i ledningen uttrycka min förvåning över, att man förhandlade och träffade avtal med dessa människor och förklarade, att S. A. ögonblickligen skulle ställa upp samt med flygande fanor och klingande spel göra sitt intåg i staden. Så skedde även.

Redan på stationsplanen mottogos vi av en mångtusenhövdad skrålande och skrånande människohop. "Mördare", "banditer", "rövare", "förbrytare" voro de smeknamn, som den tyska republikens utomordentliga upphovsmän kärleksfullt överöste oss med. Den unga S. A. höll mönstergill ordning, hundramannagrupperna formerade sig på torget framför stationen och tog först ingen notis om den busaktiga behandlingen. Under eskort av oroliga polismän marscherade vi i väg, ej till vårt kvarter, en skyttehall i stadens närhet, utan till Hofbräuhauskeller, nära stadens centrum. Oväsendet från folkmassan, som ledsagade tåget tilltog allt mer och mer. Knappt hade den sista hundramannagruppen vikit in på källarens gård förrän stora folkmassor under öronbedövande larm försökte tränga sig efter. För att förhindra detta avstängde polisen källaren. Något sådant kunde vi inte tåla, och därför lät jag nu S. A. ånyo ställa upp, gav några korta förmaningar och fordrade, att polisen ögonblickligen skulle öppna portarna. Efter en längre tvekan efterkom man också min begäran.

Vi marscherade nu tillbaka den väg, vi kommit, för att nå vårt kvarter, och där måste vi nu slutligen bilda front. När man inte kunde rubba hundramannagruppernas lugn med skrik och sårande tillmälen, så grepo representanterna för den sanna socialismen, jämlikheten och broderskapet till stenar. Därmed var vårt tålmod slut och stenarna haglade förintande åter till höger och vänster under tio minuter, och en kvart senare fanns det inte längre några röda kvar på gatan.

Under natten kom det till ytterligare svåra sammanstötningar. Patruller ur S. A. hittade nationalsocialister, som blivit överfallna ensamma, i ett förskräckligt tillstånd. Sedan gjorde man processen kortare med motståndarna.

Redan nästa morgon hade den röda terror krossats, som Koburg lidit under i årtal.

Med äkta marxistisk-judisk lögnaktighet försökte man nu ännu en gång hetsa "det internationella proletariats kamrater" ut på gatan med tillhjälp av flygblad, där man med fullständig förvanskning av fakta påstod, att våra "mördarhänder" hade börjat "utrotningskriget mot fredliga arbetare" i Koburg. Klockan halv två skulle den stora "falkdemonstrationen", till vilken man väntade tiotusentals arbetare från hela trakten, äga rum. Fast beslutet att äntligen avskaffa den röda terrorn, lät jag därför S. A., som under tiden svällt ut till nästan ettusenfemhundra man, ställa upp kl. 12 och marscherade vi i väg mot slottet i Koburg, över den öppna plats, där den röda demonstrationen skulle äga rum. Jag ville se, om man ännu en gång skulle våga antasta oss. Då vi tågade in på platsen, var det i stället för de bebådade tiotusen, blott några hundra närvarande, som i allmänhet förhöllo sig lugna, då vi närmade oss, eller delvis togo till flykten. Blott på några få ställen försökte röda trupper, som under tiden kommit till utifrån och ännu ej kände oss, söka gräl, men i en handvändning berövades de grundligt lusten därtill. Och nu kunde man se, hur den hittills ängsligt förskrämda befolkningen, långsamt vaknade upp, fick nytt mod, t. o. m. vågade hälsa oss med tillrop och på aftonen vid vårt avtåg på många ställen bröt ut i spontant jubel.

Så, alldeles oförmodat, förklarade järnvägspersonalen vid stationen för oss, att tåget ej skulle avgå. Jag lät då meddela strejkledarna, att jag i så fall tänkte ta med mig de röda bonzer, som föllo i mina händer, att vi sedan själva skulle föra tåget och hade för avsikt att på både lokomotiv och tender och i varje vagn taga med ett par dussin av den internationella solidaritetens bröder. Jag försummade inte heller att göra herrarna uppmärksamma på, att denna färd med vår egen besättning givetvis skulle bli ett särdeles riskfyllt företag och att det ingalunda var uteslutet, att vi samtliga kunde bryta armar och ben av oss. Det skulle emellertid bereda oss en stor glädje, att vi åtminstone inte behöva vandra in i evigheten ensamma, utan i jämlikhet och broderskap med de röda herrarna.

Därpå avgick tåget mycket punktligt, och vi ankomma nästa morgon oskadda till München.

I Koburg återställde vårt uppträdande, för första gången sedan år 1914, medborgarnas likhet inför lagen. Ty om dumma högre tjänstemän drista sig påstå, att staten beskyddar sina medborgares liv, så var då detta ingalunda fallet vid denna tidpunkt, när medborgarna t. o. m. måste försvara sig mot den bestående regimens representanter.

Det var blott demokratin, som stönade över, hur man kunde understå sig att ej fredligt låta dem slå in skallen på en utan tillåta sig att i en demokratisk republik möta ett brutalt angrepp med knytnävar och käppar i stället för med pacifistiska sånger.

Den borgerliga pressen var i allmänhet både bedrövlig och simpel, som vanligt, och det var bara några få uppriktiga tidningar, som hälsade med glädje, att man åtminstone på ett ställe hade satt p för strålrövarnas framfart.

Men i själva Koburg hade i alla fall de nationalsocialistiska arbetarnas knytnävar lärt en del av de marxistiska arbetarna, som för övrigt själva måste betraktas som vilseledda, att även nationalsocialistiska arbetare kämpa för ideal. Ty enligt all erfarenhet slåss man ju bara för något, man tror på och håller kärt.

De största vinsterna drog emellertid S. A. själv. Den tillväxte nu så snabbt, att redan vid partidagen den 27 januari 1923 inemot sextusen man kunde delta i fanornas invigning, varvid de första hundramannagrupperna i sin helhet voro iklädda sina nya uniformer.

Erfarenheterna i Koburg hade visat, hur nödvändigt det var att införa en enhetlig beklädnad för S. A., och detta ej blott för att stärka kårandan, utan också för att undvika förväxlingar. Tidigare hade den burit blott armbindeln, nu tillkom vindjackan och den bekanta mössan.

Men erfarenheterna i Koburg fingo även en annan följd. Vi grepo oss nämligen nu an med att på alla platser, där den röda terrorn förhindrat oliktankande att hålla möten, planmässigt krossa denna och återställa mötesfriheten. Nationalsocialistiska bataljoner sammandrogos gång på gång till sådana platser, och så småningom föll den ena röda högborgen efter den andra i Bayern offer för den nationalsocialistiska propagandan.

S. A. hade vuxit sig allt fastare in i sin uppgift och kom att allt mindre och mindre likna de meningslösa och oviktiga skyddsförbanden. Den växte upp till en levande kamporganisation för upprättandet av en ny tysk stat.

Denna logiska utveckling varade till mars 1923. Då inträffade en händelse, som tvang mig att draga rörelsen ur dess hittillsvarande bana och underkasta den en omgestaltning.

3. Fransmännens ockupation av Ruhrområdet under de första månaderna av 1923 fick i det följande stor betydelse för S. A:s utveckling.

Det är fortfarande inte möjligt eller förenligt med nationens intressen att tala eller skriva om detta. Jag kan yttra mig endast så långt, som detta tama redan berörts i offentliga förhandlingar och därigenom bragts till offentlig kännedom.

Ockupationen av Ruhrområdet, som ej kom överraskande, uppväckte en välgrundad förhoppning, att man nu slutgiltigt skulle bryta med den fega defensivpolitiken och att därmed en bestämd uppgift skulle tillfalla skyddsförbanden. S. A. som då redan omfattade många tusen unga kraftfulla män, måste då också ställas till nationens förfogande. På våren och högsommaren år 1923 skedde deras ombildning till militär kamporganisation. Detta hade man till stor del att tacka den senare utvecklingen under 1923, såvitt denna berörde vår rörelse.

Då jag på annat ställe i stora drag behandlar denna utveckling, vill jag här blott konstatera, att S. A:s omgestaltning från rörelsens synpunkt var olycklig, när de förutsättningar, som föranlett den, alltså ett aktivt motstånd mot Frankrike, ej inträffade.

Hur förskräckligt det än kan synas i första ögonblicket, voro de händelser, som inträffade mot slutet av 1923 nästan nödvändiga, om man ser dem ur högre synpunkt. Med ett enda slag gjorde de slut på S. As omgestaltning, vilken ju genom den tyska regeringens hållning förlorat sin betydelse och nu var uteslutande skadlig för rörelsen. Detta avbrott skapade möjligheten att en dag åter börja uppbyggandet på den punkt, där man en gång måste lämna den riktiga vägen.

Det år 1925 nygrundade N. S. D. A. P. får nu ånyo uppställa, utbilda och organisera sitt S. A. enligt de i början omnämnda principerna. Det måste i och med detta återvända till sina ursprungligen sunda principer och bör nu åter anse som sin högsta uppgift att med S. A. skapa ett starkt verktyg i kampen för rörelsens världsåskådning.

Man får inte låta S. A. sjunka ned varken till ett skyddsförband eller en hemlig organisation; N. S. D. A. P. måste i stället sätta in all sin kraft på att bygga ut S. A. till ett den nationalsocialistiska och därmed djupast sett den folkliga idens hundratusenmannagarde.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

10

FEDERALISMEN SOM FÖRKLÄDNAD

Under vintern 1919 och ännu mer på våren och sommaren 1920 tvingades det unga partiet att taga ställning till en fråga, som redan under kriget fått en utomordentlig betydelse. I det avsnitt av detta arbetes första del, där jag i korthet skildrar de tecken, som för mig personligen visade hän mot ett hotande sammanbrott för Tyskland, har jag påpekat den speciella propaganda, som engelsmän och fransmän bedrevo för att vidga den gamla klyftan mellan söder och nord. Tidigt på våren 1915 dök de första organen upp, som hade till uppgift att bedriva systematisk hetspropaganda mot Preussen som ensamt skyldigt till kriget. Inemot 1916 hade systemet fulländats på ett lika genialt som avskyvärt sätt. Försöken att hetsa upp sydtyskarna mot nordtyskarna vädjade till de lägsta instinkterna och började redan efter kort tid bära frukt. Man måste rikta den förebråelsen mot dem, som sutto på de avgörande posterna, såväl i regeringen som i arméledningen - särskilt i den bajerska - att de i förblindad pliktförgätenhet inte inskridit mot denna propaganda med tillbörlig beslutsamhet, en förebråelse, som de ej kunna gendriva. Tvärtom, en del tycktes åse det hela utan större obehag. De voro kanske nog inskränkta att tro, att en sådan propaganda inte bara skulle sätta stopp för det tyska folkets utveckling till en enhet utan även samtidigt ;e de federativa krafterna ökat spelrum. Men knappast någonsin i historien har en illvillig uraktlåtenhet hämnat sig värre. Den försvagande stöt, man trodde sig rikta mot Preussen, träffade hela Tyskland. Följden blev, att sammanbrottet påskyndades, ett sammanbrott, som visserligen slog hela Tyskland i spillror men kanske ändå mest de olika delstaterna.

I den stad, där det slugt underblåste hatet mot Preussen rasade som häftigast, bröt den första revolutionen ut och det mot ett kungahus, som var besläktat med Preussens.

Nu vore det visserligen felaktigt att tro, att denna uppagiterade anti-preussiska stämning enbart kan tillskrivas den fientliga krigspropagandan och att det inte skulle finnas några ursäkter för dem, som gripits av den. Det sätt varpå vår krigshushållning organiserats och med sin fullkomligt vanvettiga centralisering behärskade - och utarmade - hela vårt land, var nog en av huvudorsakerna till denna anti-preussiska stämning. *Ty ett krigsföretag, som nu en gång hade sin central i Berlin, identifierade den vanlige, enkle mannen med Berlin, och Berlin var detsamma som Preussen.* Att sedan de, som organiserat detta utplundrings- eller s. k. krigsföretag, varken voro berlinare eller preussare, endast få av dem över huvud taget tyskar, hade ingalunda gått upp för gemene man. Han såg blott de grova misstag och de ständiga övergrepp, som dessa till rikshuvudstaden förlagda krigsinstitutioner begingo, och överflyttade helt begripligt hela sitt hat på denna rikshuvudstad och samtidigt på Preussen, så

mycket mer, som från visst håll inga åtgärder vidtogos, vilket i stället hälsades gned ett stilla leende.

Juden var alltför klok att inte redan på det stadiet förstå, att den skändliga utplundring av det tyska folket, som han bedrev under krigsföretagets täckmantel, till slut med natur nödvändighet måste uppkalla motstånd. Så länge det inte grep honom själv om strupen, behövde han ingenting frukta. Men ville man förhindra att massornas förtvivlan och hat bringades till utbrott mot utsugningen, fanns ingen bättre väg än att vända deras vrede åt annat håll och där låta den få sitt utlopp.

Låt bara lugnt Bavern vända sig mot Preussen och Preussen mot Bavern, ju häftigare desto bättre! Ju hetare striden blev; desto säkrare blevo judarna. Uppmärksamheten avleddes så fullständigt från den internationella folkröten, att man tycktes ha tömt den. Och när försiktiga element, som naturligtvis voro talrikt företrädna även i Bavern, manade till förstånd, självprovning och återhållsamhet och det därigenom blev fara för, att den förbittrade kampen skulle lägga sig, behövde juden i Berlin bara sätta i gång en ny provokation och sedan invänta resultatet. Alla, som drogo fördel av striden mellan söder och nord, störtade sig ögonblickligen över varje sådan tilldragelse och blåste, tills upprorets glöd åter flammande upp i klar låga.

Det var ett skickligt och raffinerat spel, som juden bedrev under denna tid, för att ständigt sysselsätta de tyska stammarna och avvända deras uppmärksamhet från den grundliga utplundring, han samtidigt utsatte dem för.

Sedan kom revolutionen.

Även om genomsnittsmannen, i synnerhet den mindre bildade kälkborgaren och arbetaren, ännu fram till 1918, närmare bestämt november detta år, inte riktigt kunde genomskada det verkliga förloppet av striden mellan de tyska stammarna, framför allt i Bavern, och dess oundvikliga följder, så måste åtminstone den del, som kallade sig "nationell" ha förstått det, när revolutionen bröt ut. Ty knappt hade kuppen lyckats, förrän den bajerska revolutionens organisatör och ledare uppträdde som talesman för bajerska intressen. *Den internationelle juden Kurt Eisner började spela ut Bavern mot Preussen.* Men det var väl tämligen tydligt, att just denne oriental, vilken ständigt drev omkring i hela Tyskland som veritabel tidningsmurvel, var den som minst lämpade sig att vinna bajerska intressen.

Bavern var nog för honom det likgiltigaste, som fanns i Guds vida värld.

När Kurt Eisner gav den bajerska resningen en mot det övriga riket medvetet riktad udd, så handlade han inte det ringaste ur bajerska synpunkter utan blott som ombud för judendomen. Han utnyttjade det bajerska folkets instinkter och aversioner för att lättare kunna krossa Tyskland. Ty ett raserat rike hade lekande lätt kunnat bli ett byte för bolsjevismen.

Den av honom använda taktiken fullföljdes även efter hans död. Marxismen, som alltid överöst de enskilda tyska staterna och deras furstar med det blodigaste hån, vädjade nu som "oavhängigt parti" till just de känslor och instinkter, som hade sina starkaste rötter i furstehus och delstater.

Rådsrepublikens kamp mot de anryckande befrielsestrupperna framställdes i propagandan i främsta rummet som "de bajerska arbetarnas kamp" mot den preussiska militarismen. Endast därför kan man också förstå, varför inte rådsrepublikens störtande i München, liksom på andra håll i Tyskland ledde massorna till besinning utan tvärtom till en ännu större förbittring och hätskhet mot Preussen.

Den skicklighet, varmed bolsjevikagitatorerna förstodo att framställa rådsrepublikens avskaffande som en seger för den preussiska militarismen över det antimilitaristiskt och antipreussiskt sinnade tyska folket, bar rik frukt. Medan Kurt Eisner vid valen till den lagstiftande bajerska lantdagen inte kunde samla ens tiotusen anhängare och det kommunistiska partiet t. o. m. stannade under tretusen, ökade båda partierna tillsammans till nästan hundratusen väljare efter rådsrepublikens sammanbrott.

Redan nu började jag min kamp mot de tyska stammarnas vanvettiga inbördesstrid.

Jag tror knappast, att jag någonsin företagit mig något mindre populärt än det motstånd, jag då reste mot den antipreussiska hetsen. Redan under rådsperioden hade de första massmötena i München ägt rum, vid vilka hatet mot det övriga Tyskland och i synnerhet Preussen piskats upp till en sådan höjd, att det var förbundet med livsfara för en nordtysk att bevista ett sådant möte, och ofta slutade dessa demonstrationer med ett vansinnigt skri: "Bort från Preussen!" - "Ned med Preussen!" - "Krig mot Preussen!", en stämning, som en särskilt lysande företrädare för de bajerska anspråken i den tyska riksdagen sammanfattade i stridsropet: *"Hellre dö som bajrare än råka i det preussiska fördärvet!"*

Man måste ha varit med på mötena under den tiden för att kunna förstå, vad det innebar för mig själv, när jag för första gången, omgiven av en handfull vänner, vid ett möte i Löwenbräukeller i München tog till orda mot detta vansinne. Det var krigskamrater, som då gav mig sitt bistånd, och man kan kanske sätta sig in i de känslor vi erforo, när en folkmassa, som förlorat allt förstånd, vrålade mot oss och hotade att slå oss till marken, en folkmassa, vilken när vi försvarade fosterlandet, till ojämförligt största delen hade drivit omkring i hemorten eller det besatta området bakom fronten som desertörer och fega stackare. För mitt vidkommande medförde dessa uppträden, att min trogna skara riktigt svetsades samman och snart var mig hängiven i liv och död.

Dessa strider, som ständigt upprepades och fortsatte under hela år 1919, tycktes bli ännu häftigare under slutet av 1920. Det fanns möten - särskilt erinrar jag mig ett, som hölls i Wagnersalen vid Sonnenstrasse i München - när min skara, som vuxit till under tiden, fick uppleva de hårdaste duster. Det slutade ganska ofta med, att man misshandlade, slog omkull samt trampade under fötterna. dussintals av mina anhängare, och slutligen kastade man ut dem ur salen mera döda än levande.

Den kamp, jag börjat fullkomligt ensam, med stöd endast av mina krigskamrater, den fördes nu vidare av den unga rörelsen som en, jag vågar nästan säga, helig uppgift.

Än i denna dag är jag stolt över att kunna säga, att vi nästan enbart med stöd av våra bajerska anhängare långsamt men säkert förberedde slutet på denna blandning av dumhet och förräderi. Jag säger dumhet och förräderi därför, att jag sannerligen är övertygad om, att massan av medlöpare i själva verket var välsinnad och dum, men inte vill räkna organisatörerna och anstiftarna någon enfald till godo. Jag betraktade dem då, och gör det än i dag, som förrädare, besoldade och betalade av Frankrike. I ett fall, nämligen Dorten, har ju historien redan hunnit uttala sin dom.

Den skicklighet, varmed man förstod att dölja de verkliga avsikterna, gjorde saken särskilt farlig. Man sköt nämligen federalistiska syften i förgrunden som de enda motiven. Men det ligger ju i öppen dag, att underblåsningen av hatet mot Preussen inte hade någonting med federalismen att skaffa. En verksamhet i federativ riktning, som arbetar på att upplösa eller uppdelade en redan existerande förbundsstat, är förvisso en ganska märklig företeelse. Ty en ärlig federalist, som inte citerar den bismarckska

rikstanken bara som en lögnaktig fras, torde inte i samma andedrag vilja avskilja delar av den preussiska stat, Bismarck skapade eller i varje fall fulländade, än mindre torde han vilja offentligen ge sådana strävanden sitt understöd. Om ett konservativt preussiskt parti hade understött eller t. o. m. offentligen fordrat och begärt, att Franken skulle avskiljas från Bajern, hur skulle man inte då ha skriat i München. Med allt detta för ögonen måste det göra en ont om de ärligt federalistiskt sinnade naturer, som inte hade genomskådat detta fördömda bedrägeri; de voro först och främst den bedragna parten. När den federativa tanken drogs ned på detta sätt, grävde dess egna anhängare dess grav. Man kan inte lämpligen propagera för en federalistisk nygestaltning av riket, samtidigt som man nedsätter, skymfar och smutskastar den mest betydande medlemmen i den blivande statsbyggnaden, alltså gör honom omöjlig som medlem i förbundet. Att det var federalismen, som låg dem om hjärtat, blev så mycket otroligare av den omständigheten, att de s. k. federalisterna riktade sin kamp mot just Preussen, som minst kan ställas i förbindelse med novemberdemokratien. Ty "federalisternas" kamp riktade sig inte mot fäderna till den weimarska författningen, vilka för övrigt själva till största delen voro sydtyskar och judar, utan mot det gamla konservativa Preussens representanter, alltså den weimarska författningens antipoder. Att man särskilt aktade sig för att angripa juden, är inte ägnat att förvåna, utan ger kanske nyckeln till hela gatan.

Liksom juden före revolutionen förstod att avleda uppmärksamheten från sina krigsföretag, eller snarare från sig själv, och förstod att stämma om massan, i synnerhet vända det bajerska folket mot Preussen, så måste han nu efter revolutionen hitta på något sätt att maskera det nya och tio gånger större roffartåget. Och åter lyckades han hetsa, i detta fall Tysklands s. k. nationella element mot varandra, *det konservativt inställda Bajern mot det likaledes konservativt orienterade Preussen*. Och han fullföljde sin aktion på det mest slipade sätt. Ensam höll han trådarna till rikets öde i sina händer och han kunde provocera så grova och taktlösa övergrepp, att blodet måste råka i svallning på alla, som varje gång drabbades av dem. Men aldrig var juden föremålet, alltid den tyske brodern. Bajraren såg ej det Berlin, som utgöras av fyra miljoner idogt arbetande, flitiga, skapande människor utan det lata, upplösta Berlin, det värsta Westen*. Men hans hat vändes ej mot detta Westen utan mot den "preussiska" staden.

Det var verkligen ofta så, att man kunde bli förtvivlad. Denna judens skicklighet att avleda den offentliga uppmärksamheten från sig själv och rikta den åt annat håll, kan man studera än i dag.

År 1918 kunde man absolut inte tala om en planmässig anti-semitism. Jag erinrar mig ännu de svårigheter, man stötte på, bara man tog ordet "jude" i munnen. Antingen stirrade folk dumt på en, eller också gjorde man häftigt motstånd. Våra första försök att visa på den verkliga fienden, tycktes nästan utsiktslösa, och endast mycket långsamt började uppfattningen ändra sig.

Hur förfelat än "Skydds- och anfallsförbundet" var till sin organisatoriska uppläggnings, så var det i alla fall dess förtjänst, att judefrågan som sådan åter togs upp. Under vintern 1918-19 började i varje fall något, som liknade antisemitism, att långsamt slå rot. Senare har visserligen den nationalsocialistiska rörelsen drivit fram judefrågan på ett helt annat sätt. Den har framför allt lyckats draga fram detta problem ur de högre och lägre borgerliga skiktens begränsade krets och förvandla den till bärande motiv för en hel folkrörelse. Men det hade knappast lyckats skänka det tyska

---

* De eleganta nöjeskvarteren. Övers. anm.

folket denna stora, enande kamptanke, förrän juden också satte sig till motvärn. Han tillgrep sitt gamla medel. Med otrolig snabbhet kastade han oenighetens brandfackla och sådde tvedräkt inom själva folkrörelsen. Den enda möjligheten att rikta den offentliga uppmärksamheten på andra problem och avvärja den samlade anstormningen mot judendomen låg, som förhållandena nu voro, i att *väcka till liv den ultramontana frågan om katolicism och protestantism och all den tvedräkt, den med förde*. De män, som slungade ut denna fråga bland vårt folk, ha försyndat sig mot det så djupt, att de aldrig kunna sona det. Juden har i varje fall uppnått det mål, han ville; katoliker och protestanter föra ett lovande krig mot varandra, och den ariska mänsklighetens och hela kristenhetens dödsfiender, skratta i mjugg.

Liksom juden en gång förstod att under årtal sysselsätta den offentliga meningen med kampen mellan federalism och unitarism och på så sätt trötta ut den, medan han schackrade bort vår nations frihet och förrådde vårt fosterland åt den internationella storfinansen, så har han nu fått det därhän, att de båda tyska konfessionerna löpa till storms mot varandra, medan bådars grundvalar sönderfrätas och undermineras av den internationella världsjudens gift.

Man bör iakttaga de förödelse, som den judiska uppblandningen ständigt förorsakar vårt folk och sedan betänka, att denna blodförgiftning kan avlägsnas ur vår folk kropp först, efter århundraden, om ens någonsin; man bör vidare betänka, hur denna rasupplösning drar ned och tillintetgör vårt tyska folks sista ariska värden, varför vår kraft som kulturbärande nation är stadd i synbart återtåg och vi löpa fara att åtminstone, vad storstäderna beträffar, komma dit Syditalien redan nått. Detta förpestande av vårt blod, vilket hundratusentals av vårt folk förbigår som i blindo, bedrivs systematiskt av juden. Planmässigt skända dessa svarta folkparasiter våra oerfarna, unga, blonda flickor och förstöra därmed något, som aldrig kan ersättas. Båda, ja, båda de kristna konfessionerna äro likgiltiga åskådare till detta oskärande och denna förstörelse av en ädel och enastående organism, som skänkts jorden genom Guds nåd. Men jordens framtid hänger inte på, om protestanterna besegra katolikerna eller vice versa utan huruvida den ariska människan kommer att leva kvar eller dö ut. Och ändock kämpa de båda konfessionerna i dag ingalunda mot den ariska människans förintare utan söka i stället förgöra varandra. Just de, som ha en folklig inställning, borde känna det som en helig plikt, att var och en inom sin konfession sörja för, *att man inte bara talar om Guds vilja utan även försöker uppfylla den och inte tillåter, att Guds verk skändas*. Ty Guds vilja var det, som en gång gav människorna deras gestalt, deras väsen och anlag. Den som förstör hans verk, uppreser sig mot Herrens skapelse, mot den gudomliga viljan. Därför må var och en verka, just inom sin egen konfession, och var och en må känna det som sin första och heligaste plikt att taga ställning till den, som i sin verksamhet, i ord eller handling träder ut ur sin egen trosgemenskap och försöker leta sig in i den andra. Ty kampen mot en konfessions väsenegenart betyder i Tyskland, med dess religiösa söndring, obönhörligen ett utrotningskrig mellan de båda bekännelserna. Våra förhållanden tillåta på denna punkt ingen jämförelse med vare sig Frankrike, Spanien eller Italien. I alla dessa tre länder kan man t. ex. proklamera en kamp mot klerikalismen eller ultramontanismen utan att man därför behöver befara, att det franska, spanska eller italienska folket, som sådant, faller isär. Något dylikt får man däremot inte företaga sig i Tyskland, där även protestanterna säkerligen skulle blanda sig i striden.

Det som på andra håll endast skulle få karaktären av katolikernas försvar gentemot sina egna biskopars politiska övergrepp, skulle här genast bli detsamma som ett protestantismens angrepp mot katolicismen. Det man kan fördraga från de egna

trosfrändernas sida, även om det är orättvist, det reagerar man genast emot, om angriparen kommer från en annan trosgemenskap. Detta går så långt, att även människor, som i och för sig utan vidare vore beredda att avskaffa ett uppenbart missförhållande inom sin egen religiösa gemenskap, genast avböja något sådant och vända sitt motstånd utåt, om en sådan förändring rekommenderas eller påfordras från ett håll, som ej tillhör deras egen krets. De känna det som ett både oberättigat, otillåtligt och opassande försök att blanda sig i förhållanden, som inte angå vederbörande. Sådana försök urskuldas inte ens, om de motiveras med den högre rätt, som ligger i den nationella gemenskapens intressen, ty nu för tiden ligga de religiösa känslorna alltid djupare än allt, som är ändamålsenligt ur nationell och politisk synpunkt. Och detta förhållande blir inte annorlunda, om man driver in de båda bekännelserna i ett förbittrat ömsesidigt krig. En förändring kan inträda endast om man genom ömsesidig fördragsamhet skänker nationen en framtid, som i sin storhet så småningom kommer att verka försonande även på detta område.

Jag tvekar inte att säga, att jag betraktar de män, vilka f. n. söka draga in den nationella rörelsen i de religiösa stridigheterna, som värre fiender till mitt folk än vilken internationellt inställd kommunist som helst. Ty den nationalsocialistiska rörelsen är just kallad att omvända en sådan. Men den i rörelsens egna led, som arbetar på att avlägsna den från dess verkliga uppgift, han handlar i allo förkastligt. Han är - om medvetet eller ej, det spelar ingen roll - en förkämpe för judiska intressen. Ty f. n. ligger det i judarnas intresse att låta den nationella rörelsen förblöda i en religiös kamp i samma ögonblick, den börjar bli farlig för judarna. Och jag betonar uttryckligen orden "låta förblöda". Ty endast en historiskt fullständigt obildad man kan föreställa sig, att han i dag med denna rörelse äger möjlighet att lösa en fråga, som stora statsmän under århundraden brytt sina hjärnor med.

För övrigt tala fakta för sig själva. De herrar, som år 1924 plötsligt upptäckte, att kampen mot ultramontanismen var rörelsens främsta uppgift, de skadade inte ultramontanismen utan den folkliga rörelsen. Jag måste också bestämt anmäla en avvikande mening, när något omoget brushuvud i den nationella rörelsens led tror sig kunna åstadkomma det, som inte ens Bismarck förmådde. Det är och måste förbli en absolut plikt för den nationalsocialistiska rörelsens högsta ledning att på det skarpaste göra front mot varje försök att blanda in rörelsen i sådana stridigheter. Den måste ögonblickligen ur rörelsens led avlägsna sådana som propagera för ett dylikt syfte. Faktiskt hade också detta lyckats ända till hösten 1923. I vår rörelses led kunde *den mest rättrogne protestant stå sida vid sida med den mest rättrogne katolik* utan att någonsin behöva råka i ringaste konflikt med sitt religiösa samvete. Den väldiga gemensamma kamp, som båda förde mot den ariska mänsklighetens förstörare, hade tvärtom lärt dem att ömsesidigt uppskatta och akta varandra, och ändock utkämpade rörelsen just dessa år sina häftigaste strider med centrumpartiet, men naturligen aldrig av religiösa skäl utan enbart av nationella, nationalekonomiska och rasbiologiska. Vår framgång talade för oss då, liksom den vittnar mot alla klokhuvudena nu.

Under de senaste åren har det mången gång gått så långt, att folkliga kretsar av sin konfessionella splittring drivits till en så gudsförgäten förblindelse, att de inte märkte, hur vansinnigt deras handlingssätt varit, ens när ateistiska marxist tidningar började uppträda som sakförare för religiösa tros samfund och slänga omkring sig med uttalanden, som ofta voro mer än lovligt enfaldiga; allt bara för att kompromettera än den ena, än den andra sidan och hålla striden vid liv.

Men en sådan kallelse till strid kan betyda livsfara, i synnerhet när det är fråga om ett folk som det tyska, vilket under sin långa historia redan ofta visat sig i stånd att slåss

till sista blodsdroppen för fantomer. Just så har vårt folks uppmärksamhet alltid avletts från de frågor, som haft någon verklig betydelse för dess existens. Medan vi förtärde varandra i religiösa stridigheter, försonades den övriga världen. Och medan den folkliga rörelsen funderar över, om den ultramontana faran var större än den judiska eller omvänt, förstör juden de rasbiologiska grundvalarna för vår existens och utrotar därigenom för alltid vårt folk. I fråga om dylika "folkliga" kämpar kan jag endast med uppriktigaste hjärta önska den nationalsocialistiska rörelsen och därmed också det tyska folket: "Herre, bevare det från sådana vänner, och det skall snart förgöra sina fiender!"

*

Den strid mellan federalism och unitarism, som judarna så slugt underblåste under åren 1919-21 och framåt, tvingade den nationalsocialistiska rörelsen att taga ställning till de väsentliga problem, som frågan inrymmer, även om den för övrigt inte hade något vidare intresse för frågan. Skall Tyskland vara en förbunds- eller en enhetsstat och vad menar man i praktiken med dessa uttryck? Mig förefaller det, som den andra frågan skulle vara den viktigaste, dels emedan den är grundläggande för förståelsen av hela problemet, dels emedan den kan verka både upplysande och utjämnande.

Vad är en förbundsstat?

Med en förbundsstat förstå vi en förening av suveräna stater, som av fri vilja sammansluta sig i kraft av sin suveränitet och därvid avstå den del av denna, som möjliggör och garanterar det gemensamma förbundet.

Denna teoretiska formulering passar i praktiken inte fullkomligt in på någon av de förbundsstater, som i dag existera på jorden. Allra minst på Förenta staterna, där man, beträffande det största antalet av de enskilda staterna, aldrig kan tala om någon ursprunglig suveränitet då många av dem under tidens gång så att säga införlivats med unionens område. Det är alltså i de flesta fall fråga om områden, som bildats av förvaltningstekniska skäl och många gånger avgränsats med en linjal, områden som tidigare inte ägt statlig suveränitet och ej heller kunnat det. Ty det var inte dessa stater som bildade unionen utan det är unionen, som skapat många av dessa s. k. stater. Den mycket omfattande självbestämmanderätt, som man då gav eller tillerkände de enstaka territorierna, är i full överensstämmelse med detta statsförbunds hela väsen men betingas även av de stora arealerna, som nästan kunna mäta sig med en hel kontinent. I fråga om de enskilda staterna i unionen kan man således inte tala om någon statlig suveränitet utan endast om författningsmässigt fastställda rättigheter eller hellre befogenheter.

Ovanstående formulering passar inte heller fullständigt in på Tyskland. Detta fastän de enskilda staterna först hade existerat som suveräna stater och riket sedan bildats av dem. Men riket bildades ej med de enstaka staternas fria vilja eller genom någon gemensam aktion från deras sida utan det var en av dessa stater, Preussen, som genomdrev sin hegemoni. Redan de stora territoriella olikheterna mellan de tyska staterna omöjliggör en jämförelse med t. ex. Förenta staterna. Skillnaden i storlek mellan de mycket små tyska delstater, som en gång funnos, och de större och största, pekar på olikheten i prestationer och andel i rikets grundande, förbundsstatens bildning. Men faktiskt kunde man inte heller i fråga om de flesta av dessa stater tala om en verklig suveränitet. Ordet statsuveränitet var ingenting annat än en officiell fras. I själva verket hade man såväl tidigare som i våra dagar avskaffat många av dessa stater och därmed ådagalagt den svaghet, som utmärkte dessa "suveräna" företeelser.

Jag skall inte här sysselsätta mig med enskildheterna i dessa staters historiska uppkomst, jag vill bara påpeka, att de i nästan intet fall ägde gränser, som motsvarade de olika stammarna. De äro rent politiska bildningar och sträcka för det mesta sina rötter ned i en tid, då det tyska riket befann sig i den sorgligaste vänmakt och vårt tyska fosterland led av en splittring, som förorsakade denna vänmakt och omvänt själv betingades av den.

Efter allt detta rättade sig även, åtminstone delvis, det gamla rikets författning, i det den inte medgav lika representation åt delstaterna i förbundsrådet utan vid rikets bildande företog graderingar, motsvarande de enstaka staternas storlek, faktiska betydelse och förmåga.

När delstaterna avstodo en del av sin suveränitet för att möjliggöra rikets bildande, var det inte mest, av fri vilja. För övrigt existerade i de flesta fall knappast någon högre bestämmanderätt eller också hade den undertryckts av den preussiska övermakten. Men Bismarck handlade inte efter principen att överflytta på riket allt, vad man kunde taga ifrån delstaterna, utan endast så mycket, som riket oundgängligen behövde. En lika måttfull som vis princip, vilken både tog den största hänsyn till sedvana och tradition och förskaffade den nya statsbildningen de olika riksdelarnas kärlek och hängivna medverkan. Men det är fullkomligt felaktigt att tillskriva detta Bismarcks beslut hans övertygelse, att riket givits för all framtid tillräckliga rättigheter. En sådan övertygelse hyste Bismarck ingalunda. Tvärtom! Han ville bara överlämna åt framtiden, vad som hade varit svårt att genomföra och förlika sig med för tillfället. Han hoppades på tidens långsamt utjämnande inverkan och på det tryck, som utvecklingen själv utövar, vilket han tilltrorde större kraft i längden än ett försök att genast bryta de enskilda staternas motstånd. Ett utomordentligt bevis för storheten i hans statskonst! Ty i verkligheten undergår rikets suveränitet en ständig ökning på bekostnad av delstaternas. Tiden har fullbordat det, som Bismarck hoppades av den.

Med Tysklands sammanbrott och den monarkistiska statsformens fall, har denna utveckling med naturnödvändighet påskyndats. Eftersom de enskilda tyska staternas existens vilade på rent politiska grundvalar mera än på de olika stammarna, måste dessa staters betydelse smälta ihop till ett intet, i samma ögonblick *den monarkistiska statsform och de dynastier*, som förkroppsligade deras politiska utveckling, försvunno. En stor del av dessa stater förlorade därigenom sin inre mening så fullständigt, att de själva avstodo från sin självständighet och av rena lämplighetsskäl sammanslöto sig med andra eller frivilligt gingo upp i större; det mest slående beviset för, hur obetydlig dessa småstaters faktiska suveränitet var och hur litet de uppskattades t. o. m. av sina egna medborgare.

Undanröjandet av den monarkistiska statsformen och dess anhängare har således givit rikets karaktär av förbundsstat en allvarlig stöt och detsamma ha de förpliktelser, som "freds"-fördraget medförde, gjort i ännu högre grad.

Den självständighet i finansfrågor, som delstaterna tidigare ägt, gick således helt naturligt förlorad till riket, när detta genom nederlaget i kriget pålades finansiella förpliktelser, som aldrig kunnat fyllas enbart genom delstaternas enskilda bidrag. De ytterligare åtgärder, som bestodo i att riket övertog post och järnvägar, voro nödvändiga konsekvenser av den förslavningspolitik, som fredsfördragen infört gentemot vart folk. Riket måste sätta sig i odelad besittning av ständigt nya värden för att kunna uppfylla de förpliktelser, som de ständigt stegrade kraven fordrade.

Detta rikets övertagande av förvaltningen försiggick ofta under vansinniga former, fast det ju var en i och för sig logisk och självklar utveckling. Och skulden hade de

partier och män, som inte ens gjorde allt vad de kunde för att föra kriget till ett lyckligt slut. I Bajern var det särskilt de partier, vilka under kriget med fullföljandet av sina egna egoistiska mål tillfogade rikstanken en skada, som sedan måste gottgöras tio gånger om, när denna höll på att förintas. Historien hämnat sig! Sällan kommer himlens straff så snabbt som i detta fall. Samma partier, som få år förut hade satt sina enskilda staters intressen före rikets - detta särskilt i Bajern - fingo nu uppleva, hur riksintresset under händelsernas tryck förintade delstaternas existens. Allt genom deras egen förskyllan.

Ett hyckleri utan like är det, när man inför väljarmassorna (det enda håll, åt vilket de nutida partiernas agitation riktar sig) klagar över, att delstaterna förlorat sin suveränitet, samtidigt som dessa partier utan undantag erbjuder varandra i en uppfyllelsepolitik, vars yttersta konsekvenser naturligtvis måste medföra djupgående förändringar i Tysklands inre konstitution. Bismarcks rike var utåt fritt och obundet. Finansiella förpliktelser av så tungt vägande och improduktiv art som dagens Dawes-Tyskland har att dragas med ägde detta rike inte. Men rikets befogenhet i avseende å det inre inskränkte sig också till det nödvändigaste. Därför kunde det mycket väl undvara finansiella befogenheter och leva av delstaternas bidrag. Det säger sig självt, att delstaternas suveränitet, parad med förhållandevis ringa ekonomiska skyldigheter mot riket, gjorde de enskilda staterna gynnsamt stämda mot riket. Men det vore oriktigt och falskt att driva den satsen, att den avoghet mot riket, som numera förefinnes hos delstaterna, blott vore att tillskriva deras *ekonomiska beroende*. Så ligger saken verkliga inte till. *Den minskade entusiasmen för rikstanken bör inte så mycket tillskrivas förlusten av suveräniteten utan snarare det eländiga sätt, varpå riket företräder det tyska folket för närvarande*. Trots alla hyllningar för riksbaneret och författningen, har riket förblivit främmande för folkets hjärta. Republiken kan nog med sina skyddslagar avskräcka från angrepp på de republikanska institutionerna, men den kan aldrig vinna en enda tysks tillgivenhet. *Just denna flödande omsorg från republikens sida att med paragrafer och tukthus skydda sig mot sina egna medborgare, innebär den mest förintande kritik och dom över institutionen i dess helhet*.

Men det påstående, som vissa partier bruka föra fram, att den tilltagande oviljan mot riket skulle vara att tillskriva dess övergrepp mot vissa av delstaternas rättigheter, är osant även av ett annat skäl. Även om riket inte hade genomfört någon utvidgning av sina befogenheter, så skall man inte tro, att delstaternas kärlek till riket vore större, om alla avgifter till riket förbleve desamma som nu. Tvärtom: om delstaterna skulle bli tvungna att dragas med så stora pålagor, som riket behöver för att fylla slaveridiktatens krav, så skulle fientligheten mot riket vara ännu större. Det skulle inte bara bli mycket svårt att driva in delstaternas bidrag till riket, det skulle nog t. o. m. behövas direkta tvångsmedel. Ty när republiken nu en gång står på fredsfördragets grund och varken har mod eller vilja att bryta dem, måste den räkna med sina förpliktelser. *Men skulden till detta ha ännu en gång endast de partier, som oavbrutet inbilla de tåliga väljarmassorna, att det är nödvändigt att delstaterna behålla sin självständighet men samtidigt understödja en rikspolitik, vilken med nödvändighet måste leda till, att delstaternas s. k. högre bestämmanderätt försvinner*.

Jag säger med nödvändighet, därför att det bestående riket inte har någon annan möjlighet att komma ifrån de bördor det dragit på sig genom en vansinnig in- och utrikespolitik. Varje missgrepp föder ett nytt, och varje skuld, som riket ådrager sig genom sitt brottsliga sätt att utåt företräda tyska intressen, måste inom landet utjämnas

med ett starkare tryck nedåt. Detta åter påskyndar avskaffandet av delstaternas alla rättigheter för att förhindra varje möjlighet till uppkomsten av något motstånd.

Man kan generellt konstatera en karakteristisk skillnad mellan den nutida rikspolitiken och den tidigare: Det gamla riket utmärktes av frihet inåt och styrka utåt, medan republiken utåt visar svaghet samtidigt som den undertrycker sina medborgare. I båda fallen utgör det ena en förutsättning för det andra: Den kraftfulla nationalstaten behöver inåt färre lagar till följd av den större kärlek och tillgivenhet, den åtnjuter från sina medborgare, den internationella slavstaten kan endast med våld få sina medborgare att fullgöra sina skyldigheter. Talet om "fria medborgare" är en av den nuvarande regimens största oförskämdheter. Sådana fanns det endast i det gamla Tyskland. Republiken är en utlandets slavkoloni och har inga medborgare utan på sin höjd undersåtar. Därför äger den inte heller någon national flagga utan endast ett varumärke, som införts och skyddas genom myndigheternas lagar och förordningar. Denna symbol betraktas som den tyska demokratiens Gesslerhatt* och kommer alltid att förbli främmande för vårt folk. Republiken, som på sin tid utan någon som helst känsla för tradition och utan någon vördnad för en gångens tids storhet trampade dennas symboler i smutsen, skall en dag med häpnad kunna konstatera, hur löst undersåtarna äro bundna vid dess egna symboler. Den har själv givit sig karaktären av ett intermezzo i den tyska historien.

Därför måste denna regim, för att trygga sitt eget bestånd, alltmera beskära delstaternas rättigheter, inte endast ur allmänt materiella synpunkter utan även ur ideella. Ty när den suger ut medborgarna till sista blodsdroppen med sin utpressningspolitik, tvingas den även att taga ifrån dem deras sista rättigheter, såvida den inte vill riskera, att det allmänna missnöjet en dag skall slå ut i full låga.

Om vi vända på ovanstående sats, få vi följande regel, av grundläggande betydelse för oss, nationalsocialister: *Ett starkt, nationellt rike, som med kraft iakttaget och värnar sina medborgares intressen utåt, kan ge stor frihet åt det inre utan att behöva frukta för statens styrka. Å andra sidan kan en kraftfull nationell regering företaga och påtaga sig ansvaret för mycket stora ingrepp i den enskildas och delstaternas frihet utan skada för rikstanken. Men då måste den enskilda medborgaren se, att dessa åtgärder befordra det egna folkets storhet.*

Med all säkerhet går utvecklingen för alla stater på jorden mot en viss organisatoriska enhetlighet. Och Tyskland kommer inte att utgöra något undantag. Det är en dumhet att numera ens tala om "suveränitet" för delstaterna. En sådan är ju löjlig bara med hänsyn till dessa staters storleksförhållanden. Delstaternas betydelse minskas alltmer, såväl på samfärdselns område som det förvaltningstekniska. Modern samfärdsel och modern teknik få avstånd och rum att alltmera krympa ihop. Det som en gång var en stat, utgör nu snarare en provins, och de nutida staterna betraktades förr som kontinenter. Ur teknisk synpunkt är det ej svårare att nu förvalta en stat som Tyskland, än vad det för etthundratjugo år sedan var att förvalta en provins som Brandenburg. Det går nu för tiden lättare att övervinna avståndet mellan München och Berlin, än det för hundra år sedan gick att komma från München till Starnberg. Och rikets hela nuvarande område är mindre än någon medelstor tysk förbundsstats under Napoleonskrigen, om man tänker på den tidens samfärdselteknik. Den som motsätter sig följderna av en gång givna fakta, han blir efter sin tid. Men det har alltid funnits

---

* Efter den från Telldramat bekante habsburgske ståthållaren Gessler, vilken krävde att schweizarna skulle hälsa en på en stång uppsatt hatt, symboliserande Habsburgs vapen. *Övers. anm.*

och kommer alltid att finnas människor, som göra detta. De kunna dock knappast hejda historiens hjul och aldrig få det att stanna.

Vi nationalsocialister få inte blint gå förbi konsekvenserna av dessa sanningar. Inte heller i detta fall få vi låta snärja oss av våra s. k. nationella, borgerliga partiers fraser. Jag använder ordet fraser, därför att dessa partier ingalunda själva allvarligt tro på möjligheten att realisera sina avsikter och för det andra, därför att de själva äro medskyldiga i tidens utveckling, rentav den förnämsta orsaken. I synnerhet är det bajerska ropet på centralisationernas slopande mest ett partipåfund utan allvarlig bakgrund. Alltid, när partierna ställts inför tvånget att göra allvar av sina fraser, ha de utan undantag ömkligen slingrat sig undan. Intet attentat från rikets sida mot Bajerns suveränitet har i praktiken mött något motstånd, om man frånser en del motbjudande gläfs. *Ja, om det verkligen var någon, som vågade göra allvarligt motstånd mot detta vansinniga system, så bannlystes, fördömdes och för följdes han av samma partier som "icke stående på den nuvarande statens grund", och förföljelsen varade ända tills man lyckats täppa till munnen på vederbörande genom fängelse eller ett lagstridigt talförbud.* Detta förhållande borde särskilt få våra anhängare att inse den inre förljugenhet, som utmärker dessa s. k. federalistiska kretsar. Liksom delvis religionen, är även den federalistiska statstanken för dem ett medel för deras smutsiga partiintressen.

*

På samfärdselns område te sig ju åtgärder, som syfta att skapa större enhetlighet, mycket naturliga, men liknande åtgärder på andra områden inom den bestående staten, vilkas uteslutande ändamål är att camouflera och möjliggöra en ödesdiger utrikespolitik, dem ha vi nationalsocialister skyldighet att på det skarpaste taga ställning mot. Just därför att den nuvarande regimen lagt järnvägar, post, finanser o. s. v. under rikets förvaltning inte av högre nationella motiv utan blott och bart för att få i sin hand de resurser, som krävas för att föra en ändlös uppfyllelsepolitik, måste vi nationalsocialister göra allt, som kan vara ägnat att försvåra och möjligen förhindra ett fullföljande av en sådan politik. Men då måste vi även taga upp kampen mot den centralisering av vårt folks viktigaste institutioner, som endast syftar till att göra miljardbeloppen och pantobjekten tillgängliga för efterkrigspolitiken gent emot utlandet.

Det är därför, som den nationalsocialistiska rörelsen gjort front mot dylika försök. Ett annat skäl, som kan föranleda oss att göra motstånd mot centraliseringen är, att en sådan kan öka den inre hållfastheten i ett regeringssystem, som på alla områden dragit de svåraste olyckor över den tyska nationen. *Den existerande judisk-demokratiska regimen, som blivit en verklig förbannelse för den tyska nationen, söker neutralisera kritiken från delstater, som ännu inte gripits av denna tidsanda, genom att prägla dem som fullständigt betydelselösa.* Med tanke på detta, ha vi nationalsocialister all anledning att försöka ge dessa enskilda staters opposition såväl en statlig karaktär, vilken kan ge den större kraft, som framför allt att över huvud taget göra kampen mot centraliseringen till ett uttryck för ett högre, nationellt tyskt intresse. *När därför det bajerska folkpartiet arbetar för de gamla rättigheternas bibehållande av rent vankelmod eller av partikularistiska bevekelsegrunder, så böra vi utnyttja denna inställning för att främja ett mot den existerande novemberdemokratien riktat, högre nationellt intresse.*

Ett tredje skäl, som kan föranleda oss att taga upp kampen mot centraliseringen, är övertygelsen, att den s. k. övergången till riksförvaltning till stor del inte är något

försök att skapa enhetlighet, i varje fall icke någon förenkling, utan att det i många fall endast gäller att undandraga delstaterna vissa institutioner för att sedan kunna öppna portarna för revolutionspartiernas protegéer. Ett skamligare gunstlingsvälde än den demokratiska republikens, har aldrig existerat i tysk historia. *En god del av centraliseringsraseriet kan skrivas på de partiets konto, som en gång lovade att bana väg för de dugande krafterna, men nu vid tillsättandet av ämbeten uteslutande fråga efter om vederbörande tillhör partiet eller ej.* Särskilt ha judarna alltsedan republikens tillkomst i otroliga mängder utbredd sig i de ekonomiska organisationer, som riket fuskat ihop samt i förvaltningsapparaten, så att båda nu äro en verklig bas för judisk verksamhet.

Denna tredje orsak förpliktar oss, framför allt av taktiska skäl, att grundligt pröva varje ny centraliseringsåtgärd och anmäla opposition, om det skulle behövas. *Men då måste vi alltid anlägga högre nationalpolitiska synpunkter och aldrig inskränkta eller partikularistiska.*

Den senare anmärkningen är nödvändig, för att inte den tanken skall få rum bland våra anhängare, att vi nationalsocialister inte tillerkänna riket som sådant att förkroppsliga en högre suveränitet liknande delstaternas. Det kan och får inte existera något tvivel i den riktningen. *Emedan staten för oss blott är en form och det väsentliga dess innehåll: nationen, folket, är det klart, att allt annat måste underordna sig dessa suveräna intressen. Vi kunna absolut inte bevilja någon enskild stat inom nationen eller det rike, som representerar denna, någon maktpolitisk suveränitet och statsöverhöghet.* De enskilda förbundsstaternas ofog att hålla s. k. beskickningar hos varandra och i utlandet, måste och skall en gång upphöra. Så länge något sådant är möjligt, få vi inte förvåna oss över, om utlandet alltjämt tvivlar på hållfastheten i vårt rikets fogar och uppför sig därefter. Ofoget med dessa beskickningar är desto större, som de inte göra den ringaste nytta, endast skada. De tyska intressen i utlandet, som ej kunna tillvaratagas av rikets sändebud, kunna ännu mindre bevakas av ett sändebud för en småstat, som ter sig löjlig inom den nuvarande världsordningens ram. Man kan verkligen betrakta dessa små förbundsstater som goda angreppspunkter för upplösningssträvanden inom och utom det tyska riket, särskilt gärna sedda av *en viss* stat. Vi nationalsocialister få inte heller visa någon förståelse för sådana skäl, som att en ålderdomssvag adelssläkt behöver plantera om något av sina förtorkade skott i ny jord och därför låter vederbörande bekläda någon sändebudspost i utlandet. Redan under det gamla riket var vår representation i utlandet så ömklig, att den sannerligen inte tål någon ytterligare försämring.

I framtiden komma delstaternas betydelse att mera obetingat ligga på det kulturpolitiska området. Den monark, som gjort mest för att stärka Bajerns ställning, var ej någon halsstarrig, antitysk partikularist, utan den lika stortyskt sinnade som konstantresserade Ludvig I. Han använde i första hand statens krafter för att bygga ut Bajerns kulturella position och inte för att stärka den maktpolitiska samt åstadkom därmed något bättre och varaktigare, än som annars varit möjligt. När han skapade om München från en föga betydande provinshuvudstad till en stor tysk konstmetropol, åstadkom han ett andligt tyskt centrum, som t. o. m. ännu förmår binda de väsensskilda frankerna vid Bajern. Om München hade förblivit, vad det var, skulle utvecklingen gått samma väg som i Sachsen med den enda skillnaden, att det bajerska Leipzig, nämligen Nürnberg, blivit en frankisk stad och inte en bajersk. Det är ej de, som ropade: "Ned med Preussen!", vilka skapat Münchens storhet, utan det var den konung, som ville skänka den tyska nationen ett konstens hemvist, vilket måste ses och beaktas och även blev det. Detta ger även en lärdom för framtiden. *Delstaternas*

betydelse kommer i framtiden inte längre att ligga på det stats- och maktpolitiska området utan, som jag ser det, blir det på det kulturpolitiska och som vårdare av de olika stammarnas traditioner. Men t. o. m. här kommer tiden att verka nivellerande. Den lätthet, varmed den moderna samfärdseln sker, blandar människor om varandra, så att gränserna mellan de skilda stammarna långsamt men säkert komma att utplånas och därmed även de kulturella olikheterna.

Särskilt armén måste hållas absolut utanför alla delstatsinflytanden. Den kommande nationalsocialistiska staten skall ej upprepa gångna tiders fel och giva hären en uppgift, som den varken har eller får ha. *Den tyska armén avser inte att vara en skola för vidmakthållande av de olika stammarnas karakteristiska egenskaper utan snarare en skola, där alla tyskar skola lära sig förslå och anpassa sig efter varandra.* Allt som annars kan verka splittrande i nationens liv, skall inom hären tjäna enigheten. Den skall ytterligare befria den unge mannen från det egna lilla landets trånga synkrets och infoga honom i den tyska nationen. Han måste lära sig att se fosterlandets gränser och inte delstatens, ty det är fosterlandets han en gång måste försvara. Därför är det mycket dumt, att låta den unge tysken stanna i sin hemtrakt under värnpliktstiden. Då skall man i stället visa honom Tyskland. Nu för tiden är detta så mycket nödvändigare, som den unge tysken ej mera i samma grad som förr ger sig ut på vandringar och därmed vidgar sin horisont. När man inser detta, är det väl ändå galet, att man försöker låta den unge bajraren stanna i München, franken i Nürnberg, badensaren i Karlsruhe, württembergaren i Stuttgart o. s. v. Är det inte förnuftigare att en gång visa den unge bajraren Rhen och Nordsjön, hamburgaren alperna, ostpreussaren Mittelgebirge o. s. v. Sina provinsiella karakteristiks kunna de behålla inom truppen men inte inom garnisonen. Varje annat försök till centralisering kan stöta på vårt motstånd men aldrig det som gäller armén. Tvärtom, ifall vi inte skulle välkomna något annat försök i den vägen, detta skulle vi dock glädja oss åt. Helt bortsett från, att det med arméns nuvarande storlek vore absurt, att bibehålla truppvindelningar i varje delstat, så betrakta vi varje åtgärd, vilken bidrager att göra rikets här mera enhetlig, som ett steg, man inte behöver frångå vid ett senare återupprättande av värnpliktsarmén.

För övrigt måste en ung, segerrik ide avvisa varje boja, som han förlama dess aktivitet, när det gäller att föra de bärande tankarna framåt. Nationalsocialismen måste principiellt göra anspråk på rätten, att, utan hänsyn till existerande delstatsgränser, påtvinga hela den tyska nationen sina principer och uppfostra den i sina idéer och tankar. Liksom kyrkorna ej känna sig bundna och begränsade av politiska gränser, lika litet känner sig den nationalsocialistiska idén bunden vid vårt fosterlands särskilda delstater.

Den nationalsocialistiska läran tjänar inte enskilda delstaters politiska intressen, den skall en dag behärska hela den tyska nationen. Den skall länka ett helt folks öden och måste därför med myndighet göra anspråk på rätten att överskrida de gränser, som en motsatt politisk utveckling dragit.

Ju fullständigare segern blir för dess idé, desto större fri- och rättigheter kan den skänka.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

11

PROPAGANDA OCH ORGANISATION

År 1921 fick i flera avseenden en alldeles särskild betydelse för mig och rörelsen.

Efter mitt inträde i tyska arbetarpartiet övertog jag omedelbart ledningen av propagandan. Jag ansåg denna gren som den för ögonblicket ojämförligt viktigaste. Den närmaste uppgiften var ju inte att lösa de organisatoriska frågorna, utan att skaffa rörelsen flera anhängare. Propagandan måste skynda organisationen långt i förväg och först skaffa organisationen det nödiga människomaterialet. Jag är för övrigt motståndare till ett alltför hastigt och pedantiskt organiserande. Sådant föder för det mesta blott ett dött mekaniserande och mycket sällan en levande organisation. Ty en organisation är något, som har det organiska livet och utvecklingen att tacka för sin existens. Idéer, som gripit ett antal människor, komma alltid att sträva mot en viss ordning, och denna inre urgestaltning är av mycket stort värde. Men även i detta fall måste man räkna med den mänskliga svagheten, som lockar individen att åtminstone till en början stödja sig mot någon överlägsen personlighet. Om en rörelse mekaniskt organiseras uppifrån, kan det bli fara för, att en ledare, som en gång utvalts, kanske utan att vara så riktigt känd och möjligen inte särskilt lämpad, på grund av avundsjuka söker förhindra att duktigare element arbeta sig fram inom rörelsen. Den skada en sådan företeelse medför, kan få en ödesdigert betydelse, i synnerhet för en ung rörelse.

Av detta skäl är det lämpligare att först under någon tid genom en centralt ledd propaganda ge idén en viss spridning och sedan med omsorg genomsöka och pröva det så småningom samlade människomaterialet för att finna ledarämnen. Ofta kommer det att visa sig, att människor, som kunna förefalla obetydliga, äro borna ledare.

Men det vore fullkomligt oriktigt att anse ett överflöd på teoretiska kunskaper som karakteristiska bevis på ledarbegåvning.

Motsatsen slår ofta in. Endast i mycket sällsynta fall äro de stora teoretikerna även stora organisatörer. Ty en teoretikers storhet grundar sig på, att han känner till och slår fast abstrakt riktiga lagar, medan en organisatör först och främst måste vara psykolog. Han är tvungen att ta människan, som hon är och därför måste han känna henne. Han får varken överskatta eller ringakta henne som massindivid. Tvärtom måste han försöka lämpa sig i lika mån efter svagheten och styrkan i hennes karaktär för att med hänsyn till alla faktorer skapa en rörelse, vilken som en levande organism är fylld av stark och bestående kraft och sålunda ägnad att uppbära en idé och föra den till framgång.

Mycket sällan är emellertid en stor teoretiker samtidigt en stor ledare. En sådan är snarare *agitatorn*, hur ogärna de, som blott ägna en fråga ett vetenskapligt intresse, än

vilja lyssna till ett sådant påstående; och ändock är detta så självklart. En agitator, som kan förmedla en ide till den stora massan, måste vara psykolog, t. o. m. om han blott och bart är en demagog. Därför är han alltid mera lämpad att vara ledare, än den människofrämmande, världsfrånvände teoretikern. *Ty att leda är detsamma som att kunna gripa massorna.* Gåvan att ge gestalt åt idéer har intet med ledartalang att göra. Det är fullkomligt fåfängt att strida om, vad som har den största betydelsen: att ställa upp ideal och mål för mänskligheten eller att förverkliga dem. Det är med detta som med så mycket annat här i livet, det ena vore fullkomligt meningslöst utan det andra. Den allra vackraste teoretiska insikt förblir utan ändamål och värde, om ej ledaren sätter massorna i rörelse mot målet. Och vad förmådde omvänt en ledares hela genialitet och hänförelse, om inte den snillrike teoretikern uppställde mål för den mänskliga kampen. Det är ytterst sällsynt, att teoretikern, organisationen och ledaren förenas i en person; en sådan kombination ger den store mannen.

Under min tidigaste verksamhet inom rörelsen ägnade jag mig, som redan nämnts, åt propagandan. Den måste så småningom skapa en liten kärntrupp, fylld av den nya läran, för att utbilda det material, som sedan kunde bli den första början till en organisation. Propagandans mål låg dock betydligt längre bort än organisationens.

Om en rörelse vill riva ned en hel värld och bygga upp en ny i dess ställe, så måste dess ledare vara fullkomligt på det klara med följande principer: *En rörelse måste först och främst uppdelas sitt material i två stora grupper, medlemmar och anhängare.*

Propagandans uppgift är att värva anhängare, organisationens att vinna medlemmar.

Anhängare av en rörelse är den, som förklarar sig gilla dess mål, medlem är den, som kämpar för den.

Anhängaren vinnas genom propaganda. Medlemmen drives genom organisationen att själv medverka till att värva nya anhängare, som sedan i sin tur kunna bli medlemmar.

Då det endast är förbundet med ett passivt erkännande av en idé att vara anhängare, medan däremot medlemskap kräver en aktiv insats, kommer det alltid att finnas bara en till två medlemmar på tio anhängare.

Anhängarskapet bottnar i kunskap, medlemskapet i mod att själv företräda och utbreda den ide, man lärt känna. Kunskapen i dess passiva form motsvarar majoriteten av mänskligheten, som är trög och feg. Medlemskapet är förbundet med en aktiv inriktning och motsvarar där för blott en minoritet.

Propagandans uppgift är alltså att oavbrutet sörja för, att en idé vinner anhängare, medan organisationen måste inrikta hela sin kraft på att göra de värdefullaste anhängarna till medlemmar. Propagandan behöver därför inte bry sin hjärna med, vad varenda en som den når egentligen är för en människa, hennes lämplighet, förmåga eller karaktär. Det är organisationen, som ur massan sorgfälligt skall plocka ut de element, vilka kunna bidra till rörelsens seger.

*

Propagandan försöker påtvinga hela folket en lära, organisationen innesluter endast dem, som inte av psykologiska skäl kunna komma att hämma rörelsens vidare utveckling.

*

Propagandan bearbetar hela allmänheten med sina idéer och gör den mogen för rörelsens seger, medan organisationen tillkämpar sig denna seger genom en

bestående, organisk och kampduglig sammanslutning av de anhängare, som äro villiga och i stånd att föra kampen till seger.

*

En idé segrar fortare, ju mera omfattande propagandan bearbetat hela allmänheten och ju exklusivare, hårdare och fastare den organisation är, som svarar för kampens praktiska sida.

Det framgår av detta, att anhängarnas antal aldrig kan bli för stort, medan medlemmarnas oftare blir för stort än för litet.

*

När propagandan preparerat ett helt folk med en idé, kan en organisation fullborda verket med en handfull människor. Propaganda och organisation, alltså anhängare och medlemmar stå därmed i ett bestämt förhållande till varandra. Ju bättre propagandan arbetat, desto mindre kan organisationen vara, och ju större antalet anhängare är, desto blygsammare kan medlemmarnas antal vara och vice versa: ju sämre propagandan är, desto större måste organisationen vara och ju mindre anhängareskara en rörelse vinner, desto större måste medlemsantalet vara, om den över huvud taget skall kunna räkna på någon framgång.

*

Propagandans första uppgift är att vinna människor för en senare organisation; organisationens uppgift är att vinna människor, som kunna föra propagandan vidare. Propagandans andra uppgift är att upplösa den bestående uppfattningen i samhället och genomtränga det med den nya läran, medan organisationens andra uppgift blir kampen om makten, vilken skall föra den nya läran till slutgiltig seger.

*

Sin mest avgörande framgång vinner en revolutionerande världsåskådning, när denna nått om möjligt alla människor, vilka senare påtvingas den nya läran, om det blir nödvändigt, medan idens organisatoriska uttryck, alltså rörelsen, lämpligast bör omfatta endast så många, som oundgängligen behövas för att besätta de viktigaste centra i den ifrågakommande staten.

Detta betyder med andra ord följande:

I varje verkligt stor, världsomstörtande rörelse är propagandans första uppgift att utbreda rörelsens idé. Den skall alltså utröttligt försöka att för andra klargöra de nya tankegångarna, alltså draga dem över till sin egen sida eller åtminstone göra dem osäkra på sin egen övertygelse. Eftersom detta arbete för spridningen av en lära, propagandan således, måste äga en ryggrad, är det nödvändigt, att läran skapar sig en fast organisation. Organisationen hämtar sina medlemmar ur skaran av anhängare, som vunnits genom propagandan. Deras antal växer snabbare, ju intensivare propagandan bedrives; och denna kan i sin tur arbeta bättre ju starkare och kraftfullare organisation, den har bakom sig.

Organisationens förnämsta uppgift är därför att sörja för, att inga inre slitningar bland rörelsens medlemmar leda till en söndring och därmed försvagning av arbetet inom rörelsen; vidare att den beslutsamma kamplusten inte dör, utan ständigt förnyas och befästes. Medlemsantalet behöver inte fördenskull växa i det oändliga, tvärtom; eftersom endast en bråkdel av mänskligheten är djärvt och energiskt anlagd, så skulle en rörelse, som ständigt utvidgar sin organisation, därigenom så småningom råka ut för en försvagning. *Organisationer, vilkas medlemsantal växer över en viss höjd,*

förlora med tiden sin slagkraft och kunna icke längre i beslutsamt angreppsmod understödja eller utnyttja propagandan för idén.

Ju större en idé är och ju mera revolutionerande till sitt innehåll, desto större kommer medlemmarnas aktivitet att vara, ty med lärans omstörtande kraft förenar sig ett faromoment för dem, som ansluta sig till den, vilket nog är ägnat att hålla småsinta och fega källborgare på avstånd. I stillhet kunna de känna sig som anhängare, men de vägra att erkänna detta för offentligheten genom att ingå som medlemmar. Till en verkligt omstörtande idéns organisation söka sig därför endast de mest aktiva av de anhängare, som vunnits genom propagandan. Just i denna aktivitet hos en rörelses medlemmar, garanterad genom ett naturligt urval, ligger förutsättningen för ett vidare aktivt propagandaarbete för iden liksom även för en framgångsrik kamp för dennas förverkligande.

Den största fara, som kan hota en rörelse, är ett genom en alltför hastig framgång abnormt ökat medlemsantal. Ty lika sant som en rörelse undvikas av fega och egoistiska människor, så länge den står i den bittra kampen, lika visst bruka dessa typer förvärva medlemskap, när partiet genom utvecklingens gång med sannolikhet står inför någon stor framgång eller redan vunnit den.

Detta faktum förklarar, varför så många segerrika rörelser, på grund av någon oförklarlig inre svaghet hejda sig, inställa kampen och slutligen dö ut, just som de vunnit stora framgångar och till synes stå inför sina önskningars mål. Den första segern har gjort, att så många dåliga, ovärdiga och särskilt fega element kommit in i deras organisationer, att dessa mindervärdiga element till slut få övervikt över de kampdugliga och tvinga rörelserna att tjäna sina egna intressen, draga ned dem till den obetydliga nivå, där deras eget hjältemod står, och underlåta allt, som kan fullborda den ursprungliga idéns seger. Det fanatiskt omfattade målet har därmed utplånats och kamplusten förlamats eller, som den borgerliga världen brukar uttrycka det: "Det har kommit vatten i vinet." Och sedan bli framgångarna förvisso ganska begränsade.

Så snart en rörelse börjat gynnas av framgång, måste den därför genast av ren självbevaringsdrift spärra tillträdet för nya medlemmar och sedan endast med den yttersta försiktighet utvidga sin organisation. Endast på så sätt kan den vidmakthålla rörelsens kärna oförfalskat frisk och sund. Den måste draga försorg om, att den fortsatta ledningen anförtros åt denna kärna ensam. Den skall alltså bestämma den väg, propagandan skall gå för att få rörelsens principer allmänt vedertagna samt vidare, som maktens innehavare, företaga de åtgärder, vilka krävas för att praktiskt förverkliga idéerna.

I den erövrade staten skall den besätta alla viktiga poster och bilda hela ledningen av medlemmar ur den gamla rörelsens grundstomme. Denna politik måste konsekvent drivas, ända tills partiets principer och läror blivit den nya statens fundament och innehåll. Först sedan kan den särskilda författning, som framfötts för staten ur rörelsens anda, fatta tyglarna. Men detta försiggår under tvekamp, ty här blir det mindre fråga om mänskligt förstånd än en strid mot vissa krafter, som visserligen äro kända, men trots detta inte kunna fjättras För alltid.

Alla stora rörelser, de må vara av religiös eller politisk natur, ha insikten om dessa principer och deras tillämpning, och endast detta, att tacka för sina stora framgångar. Men i synnerhet äro varaktiga framgångar otänkbara, om man inte tager hänsyn till dessa lagar.

Som partiets propagandaledare har jag ägnat mycken möda åt att bereda mark för rörelsens kommande storhet, men särskilt har jag genom den radikalism, jag ådagalagt under detta arbete, lyckats åstadkomma, att organisationen endast fick ett mycket gott material. Ty ju radikalare och mera upphetsande min propaganda var, desto mera avskräckte den svaga stackare och vankelmodiga naturer samt avhöll dem från att tränga in i vår organisations innersta kärna. De hade möjligen blivit anhängare, ett faktum som de nog inte hade betonat särskilt högljutt utan snarare ängsligt förtigt. Hur många är det inte, som försäkrat mig, att de egentligen helt och hållet gillade allt, vad jag sade men ändock inte under några omständigheter kunde bli medlemmar. Rörelsen var så radikal, att ett medlemskap utsatte vederbörande för kritik och t. o. m. faror, så man fick ej förtänka den ärbare, fredlige borgaren om han åtminstone till en början höll sig på avstånd, även om han i sitt hjärta fullkomligt tillhörde oss.

Och detta var egentligen bara bra.

Om dessa människor, som i grund och botten inte gillade revolutionen, samtliga hade gått in i vårt parti vid denna tid, till på köpet som medlemmar, hade vi nu kunnat betrakta oss som ett fromt brödraskap men ingalunda som en ung, kampglad rörelse.

Den levande och gåpåraktiga form, jag gav vår propaganda, befäste och garanterade vår rörelses radikala inriktning, ty numera var det endast radikala element - fränsett några få undantag - vilka voro beredda att bli medlemmar. Men vår propaganda hade i alla fall haft den verkan, att redan efter kort tid hundratusentals människor inte bara gävo oss rätt i sitt inre, utan önskade att vi skulle segra, även om de personligen voro för fega att offra något för segern eller ens ville gå in som medlemmar.

Till inemot mitten av år 1921 kunde denna verksamhet, alltså medlemsvärvning, vara tillräcklig och rörelsen till nytta. Men speciella händelser under högsommaren detta år gjorde det lämpligt att nu, sedan propagandan långsamt börjat bära frukt, anpassa och sammanfoga organisationen därefter.

Ett försök, som en grupp nationella fantaster gjorde, att med stöd av partiets dåvarande ordförande tillskansa sig ledningen, slutade med ett fiasko för den lilla intrigen, och en generalförsamling av medlemmar överlämnade enhälligt rörelsens hela ledning åt mig. Detta följdes omedelbart av ett beslut, enligt vilket hela ansvaret för rörelsen vilade på dess ordförande, kommittébeslut principiellt avskaffades och ett system av arbetsfördelning infördes i dess ställe, vilket sedermera haft de mest välsignelsebringande följder.

Från första augusti 1921 åtog jag mig denna rörelsens inre reorganisation och fick därvid stöd av en rad utmärkta krafter, som jag finner det lämpligt att omnämna i ett särskilt tillägg.

Vid försöket att nu organisatoriskt göra bruk av propagandans resultat och således fastslå dem, blev jag tvungen göra rent hus med en rad gamla vanor och i stället införa principer, som inga av de existerande partierna ägde eller hade erkänt.

Under åren 1919 och 1920 hade rörelsen, förutom sin ledning ett utskott, som valdes av medlemsrepresentationer, vilka själva i sin tur föreskrevs av statuterna. Utskottet bestod av en förste och en andre kassör, en förste och en andre sekreterare samt som chef en förste och en andre ordförande. Därtill kom även en representant för medlemmarna, chefen för propagandan och åtskilliga bisittare.

Utskottet förkroppsligade egentligen, hur komiskt det än låter, det som rörelsen själv på det skarpaste ville bekämpa, nämligen *parlamentarismen*. Det var ju tydligt, att det här rörde sig om en princip, som från den minsta ortgruppen över distrikten,

landskapen och upp till delstaterna förkroppsligade just det system, vi alla ledo under och än i dag göra.

Det var en trängande nödvändighet att snart åstadkomma en förändring i dessa förhållanden, såvida inte rörelsen, till följd av dålig grundval för sin inre organisation, skulle fördärvas för alltid och så bli ur stånd att en gång fylla sin stora uppgift.

Vid utskottssammanträdena förde man protokoll, voterade och träffade avgöranden med majoritet; de utgjorde i själva verket parlament i smått. Även här saknades varje slag av ansvar och ansvarighet. Även här härskade samma galenskap och samma oförnuft, som i våra stora statliga representationer. Till detta utskott utnämnde man sekreterare, män för kassaväsendet, män som skulle representera medlemmarna, män för propagandan och för Gud vet allt, men sedan lät man ändock alla gemensamt taga ställning till varje enskild fråga och träffa avgörandena med omröstning. Alltså röstade den man, som hade propagandan om hand, i en angelägenhet, som föll inom finanschefens område, medan denne i sin tur röstade i organisatoriska frågor och organisationschefen i en sak, som egentligen borde ha angått sekreteraren allena.

Men varför man avdelade en särskild man för propagandan, när kassörer, sekreterare och medlemsrepresentanter o. s. v. fingo döma i vidkommande frågor, det förefaller lika obegripligt för en frisk hjärna, som det skulle vara, om föreståndarna och konstruktörerna för vissa grenar inom ett fabriksföretag skulle avgöra frågor, som inte hade ett dugg att göra med deras eget fack.

Jag fogade mig emellertid inte i detta vansinne utan började redan efter kort tid att hålla mig borta från sammanträdena. Jag skötte min propaganda och därmed basta. Och för övrigt undanbad jag mig, att förste bäste odugling skulle få lägga sig i mina angelägenheter. På samma sätt lät jag bli att blanda mig i de övrigas angelägenheter.

Men sedan de nya statuterna antagits och jag utsetts till posten som förste ordförande samt detta givit mig nödig auktoritet och motsvarande rättigheter, blev det också ett brått slut på detta vansinne. I utskottsbeslutens ställe infördes principen om den absoluta ansvarigheten.

Förste ordföranden bär ansvaret för rörelsens hela ledning. De under honom stående utskottsmedlemmarna, såväl som andra behövliga medarbetare, indelar han efter det arbete, som skall uträttas. Var och en av dessa är sedan fullständigt ansvarig för den uppgift, han åtagit sig. Han är underordnad endast förste ordföranden, vilken skall sörja för, att alla samarbeta och kanske själv får leda detta samarbete genom att utse lämpliga personer och draga upp de allmänna riktlinjerna.

Denna lag om principiell ansvarighet har så småningom växt samman med rörelsen som någonting självklart, åtminstone vad partiledningen beträffar. Men det kommer att dröja år, innan dessa principer genomdrivas i de små ortsgrupperna, landskapen och distrikten, ty pultroner och oduglingar komma naturligtvis alltid att värja sig mot ett sådant system; de komma alltid att finna det obehagligt att ensamma behöva bära ansvaret för ett företag. De känna sig friare och bättre till mods om de vid varje avgörande kunna falla tillbaka på en utskottsmajoritet. Jag finner det i alla fall nödvändigt att vända mig mot sådana tänkesätt med yttersta skärpa. Man bör inte giva fegheten företräde framför ansvarsmedvetandet. Endast efter sådana linjer kan man, om än efter lång tid, skapa en uppfattning om en ledares plikter och kvalifikationer, vilket bringar det därhän, att endast de, som verkligen äro kallade och utvalda, nå fram till ledarställning.

I alla händelser måste en rörelse, som går till storms mot det parlamentariska vansinnet, själv vara fri från sådant. Och den kan endast på denna grund få kraft för sin kamp.

En rörelse som i majoritetsherraväldets tid på alla områden följer ledartankens princip, och den därav betingade ansvarighetsprincipen, den kommer med matematisk visshet att en dag likvidera det bestående och gå som segrare ur striden.

Inom rörelsen medförde denna princip en fullständig omorganisering. Och en logisk följd av den var en mycket skarpt dragen gräns mellan rörelsens affärsdrivande avdelningar och den politiska ledningen. I princip utsträcktes ansvarigheten även till samtliga partiföretag, och det medförde en säker sanering av dem, att de befriades från alla politiska inflytanden och inriktades på sina rent ekonomiska uppgifter.

När jag hösten 1919 trädde in i partiet, som då bestod av sex man, hade det varken någon expedition eller några anställda, inga formulär eller stämplat, lika litet som trycksaker. Som sammanträdeslokal användes till en början ett värdshus på Herrengasse och senare ett kafé vid Gasteig. Detta tillstånd var olidligt. Det dröjde inte länge, innan jag satte i gång och genomsökte en mängd restauranger och värdshus i München i avsikt att finna något enskilt rum eller någon annan lokal, som jag kunde hyra för partiet. I gamla Sterneckerbräu i Tal, fanns det ett litet välvt rum, som tidigare hade tjänat som någon sorts krogrum för de bajerska riksråden. Det var mörkt och skumt och därför lika lämpligt för sitt tidigare ändamål, som det var olämpligt för sitt tilltänkta nya. Den lilla gränden, dit rummets enda fönster vette, var så smal, att lokalen låg i dunkel även den ljusaste sommardag. Det blev vårt första kontor. Men eftersom hyran endast uppgick till 50 mark i månaden - för oss en jättesumma på den tiden - så kunde vi inte komma med så stora fordringar och hade inte rätt att klaga, ens när man till vår inflyttning rivit ned den för riksråden avsedda väggpanelningen, så att rummet mera gjorde intryck av en grift än kontor.

Men ändock var detta ett stort framsteg. Med tiden fingo vi elektriskt ljus, senare telefon, ett bord och några lånade stolar kommo dit, en öppen hylla och litet senare ett skåp, två serveringsbord, som tillhörde värden, använde vi som förvaringsplats för flygblad, affischer o. s. v.

Att sköta rörelsen, som man gjort förut, d. v. s. med ett utskottssammanträde i veckan, var omöjligt i längden. Det enda sättet för en effektiv skötsel av de löpande ärendena var att anställa en avlönad tjänsteman.

Men det ställde sig mycket svårt vid den tidpunkten. Rörelsen hade ännu mycket få medlemmar, och det var nästan omöjligt att bland dem finna en lämplig man, som med minsta anspråk för egen del var beredd att fylla rörelsens mångfaldiga anspråk.

En soldat *Schussler*, en f. d. kamrat till mig, befanns efter långt sökande lämplig och blev partiets förste tjänsteman. Till en början satt han dagligen mellan 6 och 8 på vår nya expedition, senare mellan 5 och 8, så hela eftermiddagen, och efter kort tid togs hela hans dag i anspråk, och han skötte nu sin tjänst från tidigt på morgonen till sent på natten. Han var en lika flitig, som redbar och bottenärlig människa, vilken inte sparade sig någon möda och särskilt var en mycket trogen anhängare till rörelsen. Schussler hade med sig en liten skrivmaskin, som var hans egen, den första apparat av detta slag, som användes inom vår rörelse. Partiet förvärvade den sedermera genom avbetalningar. Ett litet kassaskåp föreföll vara nödvändigt för att skydda kortregistret och medlemslistorna för tjuvaktiga fingrar. Det var ingalunda för att deponera några

stora penningsummor, som vi skaffade det. Vi hade det oändligt fattigt, och jag sköt ofta till av mina små besparingar.

Efter ett och ett halvt år blev expeditionslokalen för liten, och vi flyttade till en ny på Corneliusstrasse. Det var återigen ett värdshus, som vi flyttade in i, men vi hade nu inte längre bara ett rum utan hela tre och dessutom ett stort expeditionsrum med diskar. Vid den tiden tyckte vi, att det var ganska mycket. Här stannade vi till november 1923.

I december 1920 förvärvade vi *Völkischer Beobachter*. I enlighet med sitt namn företrädde denna tidning i allmänhet folkliga intressen och skulle nu ombildas till organ för N. S. D. A. P. Till en början kom den ut två gånger i veckan, i början av 1923 blev den daglig och fick i slutet av augusti 1923 sitt senare bekanta, stora format.

Som fullkomlig nybörjare inom tidningsyrket måste jag betala många dyra lärpengar.

Det faktum, att knappt en enda verkligt betydande nationell tidning existerade gentemot hela den väldiga judiska pressen, borde redan det ge en något att tänka på. Som den praktiska erfarenheten lärde mig, berodde detta till mycket stor del på de föga affärsmässiga metoder, enligt vilka de nationella företagen i allmänhet sköttes. Man utgick alltför mycket från den åsikten, att sinnelaget betydde mera än resultaten. En fullkomligt falsk uppfattning, eftersom sinnelaget inte får vara något innehållslöst utan bör taga sig sitt vackraste uttryck i gärningar. Var och en, som åstadkommer något av verkligt värde för sitt folk, bevisar med detta ett fosterländskt sinnelag, medan en annan, som bara hycklar ett visst intresse utan att i verkligheten göra sitt folk några nyttiga tjänster, är en kräftska för allt verkligt nationellt kännande. Han drar ned även sina meningsfränder.

Även "*Völkischer Beobachter*" var, som framgår av namnet, ett s. k. nationellt organ med alla de goda egenskaper och ännu mer fel och svagheter, som bruka behäfta nationella institutioner. Tidningens ekonomiska organisation var lika omöjlig, som dess innehåll var hedervärdt. Företaget sköttes enligt den principen, att en nationell tidning skall hållas vid liv med gåvor från nationellt intresserade i stället för att försöka klara sig i konkurrensen med de övriga. Man inser inte, att det är skamligt, att ädelmodiga fosterlandsvänner skola behöva gottgöra de förluster, som slarvet och bristerna hos företagets ledning åsamka.

Jag har i varje fall ansträngt mig att åstadkomma en förändring i dessa förhållanden, som jag snart fann ganska betänkliga. Och lyckan var mig bevågen, såtillvida som den förde i min väg en man, vilken sedermera gjort rörelsen mycket stora tjänster både som tidningens och partiets ekonomiske ledare. År 1914, alltså i fält, lärde jag känna partiets nuvarande överste ekonomiske ledare, *Max Amann*, som då var min överordnade. Under de fyra år kriget varade, hade jag nästan ständigt tillfälle att iakttaga min blivande medarbetares utomordentliga duglighet, flit och skrupulösa samvetsgrannhet.

Under högsommaren 1921 befann sig rörelsen i en svår kris. Det var några av de anställda, som jag inte längre kunde vara tillfreds med, särskilt en hade berett mig de bittraste besvikelser. Då vände jag mig till min forne regementskamrat, som slumpen en dag förde i min väg, och bad honom, att han skulle bli ekonomisk ledare för rörelsen. Efter lång tvekan Amann innehade en framtidsplats - gav han slutligen sitt bifall, men på det uttryckliga villkoret, att han inte skulle behöva bli exekutionsbetjänt åt några okunniga kommittéer utan böja sig för bara en herre.

Han blev alltså rörelsens förste ekonomiske ledare, och hans utomordentliga förtjänst är det, att ordning och reda infördes i de olika partiföretagen. Han ägde en verkligt omfattande merkantil utbildning. Denna sunda ordning har förblivit ett exempel inom organisationen, och ingen underavdelning har kunnat nå upp till den, än mindre överträffa den. Men som alltid här i livet, blir överlägsen skicklighet ofta anledning till avund och agg. Det måste man naturligtvis vänta sig även i detta fall och tåligt ta med på köpet.

Redan år 1922 fanns det på det hela taget fasta riktlinjer för rörelsens utbyggnad, såväl rent organisatoriskt som affärsmässigt. Det fanns redan ett fullständigt kortregister, vilket omfattade samtliga till rörelsen hörande medlemmar. Likaså hade rörelsens finansiering förts in på sunda banor. Löpande utgifter måste täckas med löpande inkomster, extrainkomster användes endast för liknande utgifter. Trots de svåra tiderna lyckades rörelsen därför hålla sig nästan skuldfri och t. o. m. öka sin egendom. Det arbetades som i ett privat företag: den anställda personalen måste meritera sig genom sitt arbete och kunde ingalunda åberopa sig på det berömda "sinnelaget". Hos en nationalsocialist kommer sinnelaget till synes först och främst i hans beredvillighet, flit och förmåga att utföra det arbete, som hans folk anförtrott honom. Den som ej uppfyller sin plikt i dessa avseenden, skall inte berömma sig av det sinnelag, han själv syndar emot. Partiets nye ekonomiske ledare hävdade mot alla möjliga intressen med yttersta energi den åsikten, att partiföretagen ej finge vara några sinekurer för mindre arbetsvilliga anhängare eller medlemmar. En rörelse, som så häftigt bekämpar korrupsionen i den nuvarande förvaltningsapparaten, måste hålla sig själv fri från sådana fel. Det förekom att man vid tidningen anställde sådana, som närmast tillhörde Bajerska folkpartiet men visade sig utomordentligt kvalificerade med hänsyn till sina arbetsprestationer. Detta försök fick i allmänhet utmärkta resultat. Just genom att på detta sätt öppet och ärligt erkänna vars och ens prestationer, lyckades rörelsen vinna sina anställdas hjärtan snabbare och grundligare än vad eljest varit fallet. De blevo senare goda nationalsocialister och förblevo så, inte endast till namnet utan även till gagnet, vilket de visade med det samvetsgranna, ordentliga och redliga arbete, de utförde i den nya rörelsens tjänst. Det säger sig självt, att man föredrog en välkvalificerad partikamrat framför en lika kvalificerad, som inte tillhörde partiet. Den beslutsamhet, varmed den nye ekonomiske ledaren hävdade dessa principer och allt motstånd till trots genomdrev dem, blev senare till största nytta för rörelsen. Detta allenast gjorde det möjligt för rörelsens ekonomiska ledning att under den svåra inflationstiden med dess tiotusentals ramlande företag och tusentals tidningar, vilka måste upphöra, hålla sig kvar och fylla sin uppgift och dessutom åstadkomma, att "Völkischer Beobachter" ständigt ökade sin upplaga. Vid denna tid hade den redan blivit en stor tidning:

År 1921 är av betydelse även därför, att jag då som partiets ordförande lyckades befria även de mindre partiorganen från kommittévåldet med dess kritik och inblandningar. Detta var mycket viktigt, ty det visade sig omöjligt att kunna värva en dugande förmåga till någon post, så länge oduglingar skulle ha rättighet att lägga sig i hans göranden och låtanden med sitt prat, komma med anmärkningar och ställa till ett obotligt virrvarr. Sedan brukade dessa allvetande herrar helt anspråkslöst draga sig tillbaka för att söka rätt på ett nytt fält för sin kontrollerande och inspirerande verksamhet. Det fanns människor, som voro besatta av en formlig mani att se något bakom allt, som skedde, vilka ständigt voro havande med utmärkta planer, tankar, projekt och metoder. Det mål, som då hägrade för dem, var mestadels att bilda ett utskott, vilket som kontrollerande organ skulle utöva en sakkunnig uppsikt över de

övrigas arbete. Det var nog inte många av dessa kommitterade, som blevo medvetna om, hur sårande det är och främmande för nationalsocialistisk mentalitet, när människor, som ingenting begripa, gång på gång lägga sig i de verkliga fackmännens åtgöranden. Jag har i alla fall ansett det som min plikt att skydda alla inom rörelsen, vilka hade en ansvarstyngd arbetsbörda, mot sådana element, hålla dem ryggen fri och ge dem möjlighet att i lugn och ro planera sitt arbete.

Den bästa metoden att göra sig kvitt dessa onyttiga kommittéer, som endast åstadkomma praktiskt ogenomförbara beslut, var att ålägga dem något verkligt arbete. Det var skrattretande att iakttaga, hur ljudlöst de då upplöstes och blevo osynliga. Jag kom i detta sammanhang att tänka på vår största institution av det slaget, riksdagen. Hur snabbt skulle inte samtliga försvinna, om man hänvisade dem att utföra ett verkligt arbete i stället för att prata. Särskilt, om detta arbete medfört ett personligt ansvar.

Redan då krävde jag, att man inom rörelsen skulle gå tillväga, som i privata företag, söka, tills man för varje detalj funnit en uppenbart duglig och ärlig tjänsteman, förvaltare eller ledare. Denne måste erhålla ovillkorlig auktoritet och handlingsfrihet gentemot sina underlydande, grundad på hans fullständiga ansvarighet inför sina överordnade. Ingen kan dock uppträda med nödig auktoritet om han inte bättre än de övriga behärskar sitt arbetsområde. Efter två års förlopp hade jag lyckats ganska fullständigt genomdriva mina åsikter i den vägen, och nu äro dessa principer självklara inom rörelsen, åtminstone vad beträffar den högsta ledningen.

Den 9 november 1923 visade sig resultatet av denna princip: När jag fyra år tidigare kom till partiet, fanns inte ens en stämpel. Den 9 november 1923 upplöstes partiet, och dess egendom beslagtogs: Denna uppgick med alla inventarier samt tidningen till hundrasjuttiotusen guldmark.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

12

FACKFÖRENINGSFRÅGAN

Rörelsens snabba tillväxt tvang oss att år 1922 taga ställning till en fråga, som ännu i dag inte blivit fullständigt löst.

Vid våra försök att finna de metoder, som snabbast och lättast skulle kunna bana väg för rörelsen till den stora massans hjärtan, mötte vi alltid den invändningen, att arbetarna aldrig skulle komma att tillhöra oss helt och fullt så länge deras ekonomiska och yrkesintressen företräddes av andra politiska organisationer.

Denna invändning hade naturligtvis mycket, som talade för sig. En arbetare i ett företag kunde enligt den allmänna åsikten absolut inte existera utan att vara medlem av en fackförening. Det var inte bara det, att hans yrkesförhållanden därigenom reglerades, utan hela hans ställning inom företaget hängde på medlemskap i fackföreningen. Denna hade genomkämpat kampen om avlöningen och slutit de avtal, som säkrade arbetaren en bestämd inkomst. Utan tvivel komma resultaten av dessa strider alla företagets arbetare till godo, och särskilt för en ärlig människa måste det medföra samvetskonflikter att hålla till godo med den avlöning, fackföreningarna kämpat sig till, men själv draga sig undan kampen.

Det var svårt att komma till tals med vanliga borgerliga företagare om hithörande problem. De hade ingen förståelse för frågans vare sig ekonomiska eller moraliska sida. Dessutom tala ju deras egna förment ekonomiska intressen emot varje organisation av arbetarna, varför de flesta redan av detta skäl ha svårt att bilda sig ett opartiskt omdöme. Det blir alltså i detta fall, som så ofta annars, nödvändigt att vända sig till utomstående, som ej falla för frestelsen att inte se skogen för bara träd. Med litet god vilja komma dessa att lättare få förståelse för en angelägenhet, som, hur man vänder sig, hör till de viktigaste för närvarande och i framtiden.

Redan i första bandet har jag yttrat mig om fackföreningarnas väsen, ändamål och nödvändighet. Jag har där intagit den ståndpunkten, att så länge inte vare sig genom statliga åtgärder (som dock för det mesta äro ofruktbara) eller att en allmän nyorientering inträder i arbetsgivarnas hållning gentemot arbetarna, så återstår för dessa ingenting annat än att, med åberopande av sin rätt som likvärdiga kontrahenter inom näringslivet, själva bevaka sina intressen. Jag betonade vidare, att en sådan intressekamp vore helt i folkgemenskapens anda, om därigenom sociala orättvisor förebyggdes, vilka annars i framtiden måste skada hela folkgemenskapen. Vidare förklarade jag detta var nödvändigt, så länge det bland företagarna finns sådana, som innerst inne sakna känsla för såväl sociala plikter som enklaste, mänskliga rättigheter. Och därav drog jag den slutsatsen, att när ett sådant självförsvar nu en gång tycks vara

nödvändigt, så kan det ske blott genom ett samarbete mellan arbetstagarna på fackföreningarnas grund.

I denna uppfattning har ingen förändring skett under år 1922. Men nu måste man försöka ge denna inställning en klar och bestämd formulering. Det gick inte an att nöja sig med att rätt och slätt konstatera fakta, det var nödvändigt att draga de praktiska slutledningarna ur dessa.

Följande frågor skulle besvaras:

1. *Äro fackföreningarna nödvändiga?*
2. *Skall N. S. D. A. P. självt grunda fackföreningar eller låta sina medlemmar i en eller annan form delta i någon annan fackföreningsrörelse?*
3. *Hur skall en nationalsocialistisk fackförening vara beskaffad? Vilka äro våra uppgifter och dess mål?*
4. *Hur skapas sådana fackföreningar?*

Den första frågan tror jag mig redan nöjaktigt ha besvarat. Som förhållandena nu ligga till, kan enligt min övertygelse fackföreningar inte undvaras. De höra tvärtom till de viktigaste institutionerna i en nations ekonomiska liv. Men deras betydelse ligger inte bara på det socialpolitiska området, utan i ännu högre grad på ett allmänt nationalpolitiskt. Ty när ett folks stora massa får sina livsbehov tillfredsställda och på samma gång uppfostras genom en god fackföreningsrörelse, kommer dess motståndskraft i kampen för tillvaron att undergå en utomordentlig stegring.

Framför allt äro fackföreningarna nödvändiga som murstenar i det blivande näringsparlamentet, respektive yrkeskamrarna.

Även den andra frågan är lätt att besvara. Om fackföreningsrörelsen är av betydelse, är det klart, att nationalsocialismen måste taga ställning till den, såväl teoretiskt som framför allt praktiskt. Sedan kan det bliva svårare att säga, *hur* detta skall ske.

Den nationalsocialistiska rörelsen, vilken som mål för sin verksamhet har den nationalsocialistiska folkstaten, måste förstå nödvändigheten av, att denna stats alla framtida institutioner växa fram ur rörelsen själv. Det är ett stort fel att tro, att om man bara äger en viss makt, så kan man helt plötsligt företaga en reorganisation ur intet, utan att redan förut äga ett visst människomaterial, som bibringats den nya mentaliteten och kan bli kärnan i verket. Även här gäller principen, att viktigare än den yttre formen, som man helt mekaniskt kan skapa ganska snabbt, är alltid den anda, som uppfyller denna form. På diktatorisk väg kan man mycket lätt inympa ledarprincipen i en statsorganism. Men levande kommer denna princip att bli, endast om den så småningom utbildat sig själv från en ringa början och genom livets hårda skolning under loppet av många år skapat det ledarmaterial, som är nödvändigt för dess genomförande.

Man får därför inte föreställa sig, att man helt enkelt kan plocka fram utkastet till en ny författning ur en portfölj och så "införa" den genom maktspråk från högre ort. Man kan ju alltid försöka sig på det, men resultatet kommer säkerligen inte att bli livsdugligt utan för det mesta ganska dödfött. Det påminner mig om Weimar författningens tillkomst och det försök man gjorde, att jämte den begåva det tyska folket med en ny fana, som saknade varje inre samband med vårt folks historia under senaste halvsekle.

Den nationalsocialistiska staten måste ävenledes taga sig i akt för sådana experiment. Den kan endast växa fram ur en organisation, som redan länge funnits till. Denna

organisation måste vara bärare av det nationalsocialistiska livet för att slutligen kunna skapa en levande, nationalsocialistisk stat.

Som jag redan framhållit, kommer det att bli de olika intressesammanslutningarna, framför allt fackföreningarna, som få bilda grunden till näringskamrarna. Men om denna yrkesrepresentation och det centrala näringsparlamentet skall bli en nationalsocialistisk institution, måste även dess viktigaste beståndsdelar besitta en nationalsocialistisk mentalitet och uppfattning. Rörelsens institutioner komma att gå upp i staten, men staten kan inte i ett slag skapa liknande inrättningar av intet, såvida de inte skola bli fullkomligt livlösa skapelser. Redan ur denna viktiga synpunkt måste den nationalsocialistiska rörelsen erkänna, att en egen fackföreningsrörelse är nödvändig.

Den måste inse det även av det skälet, att en verkligt nationalsocialistisk uppfostran av såväl arbetsgivare som arbetstagare, i betydelsen av ett ömsesidigt infogande inom folkgemenskapens ram, inte kan bibringas genom teoretiska kunskaper, utprop eller förmaningar, den gives i den dagliga livskampen. I denna och genom denna måste rörelsen uppfostra de skilda stora grupperna inom näringslivet och närma dem till varandra i fråga om de stora allmänna synpunkterna. Utan ett dylikt förberedande arbete är varje förhoppning om uppkomsten av en verklig folkgemenskap en tom illusion.

Blott det stora ideal, den världsåskådning, som rörelsen kämpar för, kan så småningom skapa den allmänna stöt, vilken en gång skall låta den nya tiden framstå, vilande på en fast inre grund och ej endast som en yttlig omvälvning.

Då får rörelsen inte blott intaga en positiv hållning till fackföreningstanken i och för sig, utan den måste även i praktiken bibringa det oerhörda antalet medlemmar och anhängare en erforderlig uppfostran för den kommande nationalsocialistiska Staten.

Svaret på den *tredje frågan* framgår av det, som nyss sagts. *Den nationalsocialistiska fackföreningar är intet klasskamp vapen utan en yrkessammanslutning. Den nationalsocialistiska staten vet icke av några klasser utan endast medborgare, vilka alla i politiskt hänseende ha samma rättigheter och därför, även samma skyldigheter. Dessutom tillkommer undersåtar vilka dock äro fullkomligt rättslösa i statspolitiskt hänseende.*

Fackföreningen i nationalsocialistisk bemärkelse har ej till uppgift, att genom att sammanlänka vissa grupper inom en nation efter hand organisera dem som en klass och sedan använda denna som vapen i kampen mot liknande bildningar inom folkgemenskapen. En sådan uppgift kan man inte tillägga fackföreningen som sådan, utan först i samma ögonblick, den blev ett vapen i den marxistiska kampen. *Det är inte fackföreningen, som är inställd på klass-strider utan marxismen har gjort den till ett verktyg för sin klasskamp.* Den skapade det ekonomiska vapen, som den internationelle världsjuden sedan använder för att krossa de fria, oavhängiga nationalstaternas ekonomiska grundvalar, för att tillintetgöra deras nationella industri och nationella handel samt på den vägen göra fria folk till slavar hos den överstatliga världsfinsansen - judendomen.

Den nationalsocialistiska fackföreningen däremot skall själv öka säkerheten för nationens näringsliv genom att organisatoriskt förena vissa av dem, som äro verksamma i det nationella näringslivet. Den skall öka dess styrka genom att korrigera och undanröja alla de missförhållanden, som verka nedbrytande på den

nationella folkroppen och skada folkgemenskapens samt därmed även statens levande kraft, vilket sedan länder näringslivet självt till olycka och fördärv.

Den nationalsocialistiska fackföreningen betraktar därför inte strejker som ett medel att krossa och rubba den nationella produktionen utan till att stegra och befria den från hindrande band genom att avlägsna alla de asociala missförhållanden, som verka hämmande på näringslivets prestations förmåga och därmed hota nationens existens. Ty den enskilda individens produktion står alltid i ett visst samband till den allmänt rättsliga och sociala ställning, han intager i den ekonomiska processen och den insikt, som kan växa fram allenast ur denna ställning, insikten om att hans egen välgång hänger på en gynnsam utveckling av näringslivet.

Den nationalsocialistiske arbetstagaren måste veta, att det nationalsocialistiska näringslivets blomstring betyder hans, egen materiella lycka.

Den nationalsocialistiske arbetsgivaren måste veta, att hans arbetstgares lycka och tillfredsställelse är förutsättningen för hans egen ekonomiska existens och utveckling.

Både nationalsocialistiska arbetstagare och arbetsgivare äro befullmäktigade sakförare för hela folkgemenskapen. Det större mått av personlig frihet, som kommer att beviljas dem i deras arbete, motiveras med, att enligt erfarenheten den enskildes arbetsförmåga stegras mera genom att man skänker honom en vidsträckt frihet än genom tvång från högre ort. Friheten förhindrar även, att den naturliga urvalsprocess hejdas, som skall föra fram den skickligaste, dugligaste och flitigaste.

Strejken blir sålunda för den nationalsocialistiska fackföreningen ett medel, som får och nog också måste användas endast så länge en nationalsocialistisk stat inte existerar. I stället för att nu de båda grupperna, arbetsgivare och arbetstagare, skaffa sig sin rätt genom masskampen (som alltid medför produktionsminskning och därmed skadar folkgemenskapen) kommer under en nationalsocialistisk regim staten att övertaga omsorgen för allas lagliga rätt. Förpliktelsen att hålla det nationella näringslivet vid makt, och avhjälpa dess fel och brister, kommer att åligga *näringskamrarna* själva. Det man f. n. reglerar genom miljoners strid, det kommer en dag att ombesörjas i *yrkeskamrarna* och det *centrala näringsparlamentet*. Då komma inte arbetsgivare och arbetstagare att rasa mot varandra om avlöningar och tariffer, vilket skadar båda parternas ekonomiska existens, utan tillsammans lösa dessa problem på högre ort, som i synnerhet ser framför sig i lysande skrift hela folkets och statens väl.

Även här måste, som i allmänhet, den gamla grundsatsen gälla, att fosterlandet kommer först, sedan partiet.

Den nationalsocialistiska fackföreningens uppgift är att uppfostra till och förbereda detta mål, som heter: *allas gemensamma arbete på att vidmakthålla och skydda vårt folk och dess stat, allt efter vars och ens med födda och genom folkgemenskapen utbildade krafter och färdigheter.*

Den *fjärde frågan*: hur skall man åstadkomma sådana fackföreningar, föreföll på sin tid vara den ojämförligt svåraste att besvara.

I allmänhet går det lättare att göra nyodling på ny mark än på gammal, där det redan finns. På en ort, där det inom en viss bransch ännu inte finns någon affär, går det lätt att sätta upp en sådan. Det är svårare, om det redan finns ett dylikt företag, och allra svårast, när förhållandena äro sådana, att endast *ett* företag kan blomstra. Ty här stå grundläggarna inför uppgiften att både inarbeta sin egen nya affärsrörelse och för att kunna existera konkurrera ut den, som redan fanns på orten.

En nationalsocialistisk fackförening vid sidan av andra fackföreningar är en meningslöshet. Ty även en fackförening måste känna sig genomträngd av den uppgift, som världsåskådningen ålägger, och därmed av förpliktelsen att visa absolut ofördragsamhet gentemot andra liknande, möjligen direkt fientliga, rörelser. Den måste betona, att endast den själv äger ett existensberättigande. Samförstånd eller kompromisser med besläktade strävanden få icke förekomma, den egna organisationens exklusiva rättighet skall till varje bris upprätthållas.

Två vägar fanns det, som ledde till en sådan utveckling.

1. Man kunde starta en egen fackförening och sedan så småningom upptaga kammen mot de internationella, marxistiska fackföreningarna eller

2. man kunde tränga sig in i de marxistiska fackföreningarna och försöka fylla dem med den nya andan samt omforma dem till verktyg för den nya tankevärlden.

Följande skäl talade emot den första vägen: Våra finansiella svårigheter voro alltför mycket stora och de medel, som stodo till vårt förfogande, ganska obetydliga. Inflationen grep alltmera omkring sig, och den försvårade ytterligare läget därför; att fackföreningarna knappast kunde skaffa medlemmarna några ekonomiska fördelar att tala om. Ur den synpunkten hade en arbetare för tillfället just ingen anledning att göra några inbetalningar till sin organisation. T. o. m. de gamla marxistiska fackföreningarna voro nära ett sammanbrott, tills plötsligt herr Cunos geniala Ruhraktion fick miljonerna att regna ned över dem. Denne s. k. "nationella" rikskansler kan betecknas som de marxistiska fackföreningarnas räddare.

Sådana finansiella möjligheter kunde vi inte räkna med vid den tiden; och ingen kunde väl lockas att gå in i en ny fackförening, som till följd av sin finansiella vanmakt inte kunde bjuda några som helst förmåner. Dessutom måste jag taga mig tillvara för att med den nya organisationen endast åstadkomma en replipunkt för större eller mindre "andar".

Personfrågan spelade över huvud taget en synnerligen stor roll. Jag hade vid den tidpunkten inte en enda man, som jag hade kunnat anförtro att lösa denna väldiga uppgift. *Den som hade kunnat krossa de marxistiska fackföreningarna vid den tidpunkten och förhjälpa den nationalsocialistiska idén till seger över den förintande klasskampsläran, han skulle en gång ha räknats till vårt folks stora män, och hans byst gått till eftervärlden i Regensburgs Walhalla.*

Men jag kände inte ett enda huvud, som skulle ha passat på ett sådant postament.

Det är felaktigt att låta sig rubba i denna åsikt av den omständigheten, att även de internationella fackföreningarna endast förfoga över idel medelmåttor. Den omständigheten betyder ingenting alls, ty när dessa en gång bildades, fanns det ingenting annat. Den nationalsocialistiska rörelsen måste taga upp kampen mot en sedan länge existerande och in i minsta detalj genomtänkt jätteorganisation. En erövrare måste alltid vara genialare än försvararen, om han vill betvinga denne. Även om den marxistiska fackföreningsborgen försvaras av vanliga frastuggare, kan den ändå endast erövras genom något överlägset genis glödande energi och utomordentliga skicklighet. Finns det ingen sådan personlighet, är det gagnlöst att kämpa mot ödet, och ännu dummare att försöka sig på saken med någon billig ersättning.

I detta fall måste man lära av den erfarenhet, som säger, att det mången gång är bättre här i livet att låta en fråga vila än att gripa sig an den utan lämpliga förmågor samt lösa den dåligt eller endast till hälften.

Ett annat skäl, som man inte bör kalla demagogiskt, tillkom även. Jag hyste då den övertygelsen och gör det än i dag, att det kan vara farligt att på ett för tidigt stadium knyta samman en stor, politisk världsåskådning med ekonomiska frågor. Detta i synnerhet, när det gäller vårt tyska folk. Ty då kommer den ekonomiska striden genast att till någon del avleda intresset från den politiska. Har man bara en gång blivit övertygad om, att man genom sparsamhet en dag skall kunna skaffa sig ett eget litet hem, så kommer man att helt gå upp i den uppgiften, och inte att få någon tid över för den politiska kampen mot dem, som en dag på ena eller andra sättet vilja beröva en den sparade slanten. I stället för att delta i den politiska kampen för sin övertygelse, gå de helt upp i sina tankar på det "egna hemmet" - och en vacker dag stå de där med tomma händer!

Den nationalsocialistiska rörelsen är ännu vid början av sin kamp. Den måste först i många stycken utforma och fullända sin världsåskådning. Med varje fiber måste den ägna sig åt att genomdriva sina upphöjda ideal, och framgången kan tänkas, endast om den sätter in hela sin kraft i denna kamp.

Och just nu kunna vi iakttaga ett klassiskt exempel på, hur sysslandet med ekonomiska problem förlamar den aktiva kampförmågan.

Novemberrevolutionen 1918 genomfördes icke med fackföreningarnas hjälp utan mot deras vilja. Den tyska borgerligheten bryr sig inte om någon politisk kamp för Tysklands framtid, därför att den anser denna framtid tillräckligt tryggad genom näringslivets uppbyggande arbete.

Av sådana erfarenheter borde vi draga lärdom; ty det skulle inte gå annorlunda för oss heller. Ju hårdare vi lägga ner vår rörelses hela kraft på den politiska kampen, desto förr kunna vi räkna på framgång över hela linjen. Men att *för tidigt* be tunga oss med fackföreningsproblem, egnahemsfrågor och dy likt, kommer att ge mycket ringa utbyte. Hur viktiga dessa problem än äro, så kunna vi i alla fall föra dem till en tillfredsställande lösning, först när den offentliga makten ger större tyngd åt våra åtgöranden. Dessförinnan komma dessa problem bara att förlama rörelsen, mera, ju tidigare vi ge oss in på dem och ju kraftigare de komma att inkräkta på rörelsens arbete för sin världsåskådning. *Det kunde lätt ge därefter, att det blev fackföreningssskäl, som ledde den politiska rörelsen och inte världsåskådningen, som tvingade fackföreningsrörelsen in i sina banor.*

Något av verklig nytta för såväl rörelsen som vårt folk över huvud taget kan växa fram ur en nationalsocialistisk fackföreningsrörelse, först när denna till sin världsåskådning påverkats så starkt av våra nationalsocialistiska idéer, att inte längre löper någon fara att råka in i marxistiska banor. En nationalsocialistisk fackorganisation som sågo sin uppgift endast i att konkurrera med den marxistiska, vore sämre än ingen alls. Den måste förklara krig mot den marxistiska fackföreningsrörelsen både som organisation och idé. Den måste komma åt den i dess egenskap av klasskampens och klasstankens förkunnare. Den nationalsocialistiska fackföreningen skall i stället bli väktare av tyska medborgares yrkesintressen.

Alla dessa synpunkter talade då, och göra så ännu i dag *mot* att grunda *egna* fackföreningar, såvida det inte oförmodat uppenbarade sig någon *man*, som ödet uppenbart kallat att lösa just denna fråga.

Det återstod alltså endast två möjligheter: antingen att anbefalla partikamraterna att gå ur fackföreningarna eller också stanna i de redan förefintliga för att inom dem bedriva en rent destruktiv verksamhet.

I allmänhet har jag anbefallt det senare tillvägagångssättet. I synnerhet under åren 1922 och 23 kunde man göra så. Ty till följd av vår rörelses ungdom och fåtalighet blev den finansiella nytta, som fackföreningarna under inflationstiden drogo av medlemmar ur våra led, lika med noll. Men skadorna blevo så mycket större, ty de nationalsocialistiska medlemmarna voro de, som utövade den skarpaste kritiken och därför verkade mest upplösande på den inre organisationen.

Jag avvisade vid denna tid alla experiment, som från första början voro dömda att misslyckas. Jag skulle ha ansett det som en förbrytelse att taga ifrån en arbetare så och så mycket av hans fattiga förtjänst till förmån för ett företag, vars nytta för medlemmarna jag inte var fullt övertygad om.

Ifall ett nytt politiskt parti försvinner en vacker dag, är det i allmänhet ingen skada skedd, snarare tvärtom, och ingen har någon som helst anledning att jämra sig över det, ty det som man ger åt en politisk rörelse ger man "à fond perdu". Men den som gjort inbetalningar till en fackförening, han har rätt att i gengäld fordra de förmåner, man lovat honom. Om fackföreningen inte kan uppfylla dessa krav, så äro de, som bildat den, bedragare, eller åtminstone lättsinniga människor, som måste ställas till ansvar.

Denna uppfattning blev även bestämmande för vår hållning under 1922. Andra förstodo sig tydligen bättre på saken och startade fackföreningar. De pekade på det faktum, att vi saknade sådana, som det mest framträdande tecknet på vårt bristande förstånd. Men det dröjde inte länge, innan dessa företag själva försvunna, varför slutresultatet blev detsamma som hos oss. Blott med den skillnaden, att vi varken bedragit oss själva eller andra.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

13

TYSK ALLIANSPOLITIK EFTER KRIGET

Det vankelmod, som präglat rikets utrikespolitiska ledning, när det gällde principiella riktlinjer för en ändamålsenlig allianspolitik, fortsatte efter revolutionen och blev om möjligt ännu större. Ty om det före kriget i första hand kunde tänkas vara allmänna politiska begreppsförvirringar, som orsakade bristerna i vår utrikesledning, så var det af ter kriget den ärliga viljan som fattades. Det var naturligt, att de kretsar, som genom revolutionen sågo sina destruktiva mål uppnådda, inte kunde äga något intresse för en allianspolitik, vars slutresultat måste bli en återupprättad fri tysk stat. En sådan utveckling hade dels kommit att stå i motsägelse till novemberförbrytelsens innersta mening, dels hade den avbrutit eller gjort slut på internationaliseringen av det hyska näringslivet och den tyska arbetskraften. De inre politiska resultat, som följt på en utrikespolitisk frihetskamp, skulle även i framtiden ha blivit ödesdigra för de nuvarande maktinnehavarna. Man kan inte tänka sig en nationell resning utan en föregående aktivisering av de nationella krafterna, liksom omvänt varje större utrikespolitisk framgång oemotståndligt får återverkningar i samma riktning. All frihetskamp medför enligt erfarenheten en stegring av nationalkänslan och självmedvetandet, men därmed också ökad ofördragsamhet gentemot antinationella element och strävanden. Företeelser och personer som under fredliga tider tålas, om man ens lägger märke till dem, mötas av en avoghet och ett motstånd, som ofta kan bli ganska ödesdigert i tider, när de nationella känslorna råka i svallning.

Man behöver endast erinra sig den allmänna fruktan för spioneri, som plötsligt bryter fram vid ett krigsutbrott, när den mänskliga lidelsen nått sin kokpunkt. Den leder till brutala och mången gång orättvisa förföljelser. Men var och en kan ju förstå, att spionerifaran är större under en fredsperiods långa år, om den också av naturliga skäl inte väcker lika stor uppmärksamhet.

Dessa statslivets parasiter, som komma upp sig genom novemberhändelserna, ana med sin fina instinkt redan av detta skäl möjligheten, att deras egen brottsliga existens kan tillintetgöras, om vårt folk med stöd av en klok koalitionspolitik lyckas resa sig mot förtrycket och de nationella lidelserna därigenom bringas att flamma upp.

På så sätt blir det möjligt att förstå, varför de sedan år 1918 bestämmande partierna svikit i utrikespolitiskt hänseende och varför statens ledning nästan alltid metodiskt arbetat emot den tyska nationens verkliga intressen. Det som vid första anblicken möjligen kan synas planlöst, avslöjar sig nämligen vid närmare påseende blott som en konsekvent fortsättning på den väg, som novemberrevolutionen 1918 för första gången i all öppenhet beträdde.

Här måste man förvisso skilja mellan de ansvariga ledarna av våra statsaffärer - eller de som borde vara ansvariga våra vanliga parlamentariska politikjobbare och den stora, stupida fårscock, som vårt tåliga folk utgör.

Somliga veta, vad de vilja. Andra följa med antingen därför att de veta det eller trots allt äro för feiga att resa sig mot något, som de förstå är skadligt och dåligt. Men de övriga foga sig på grund av oförstånd och dumhet.

Så länge det nationalsocialistiska arbetarpartiet bara var en liten och föga känd förening, kunde nog de utrikespolitiska problemen i många anhängares ögon ha en underordnad betydelse. Detta särskilt emedan vår rörelse ju alltid företrädde och principiellt måste företräda den uppfattningen, att den yttre friheten inte kommer som en gåva från vare sig himmelen eller jordiska makter utan fastmera endast är frukten av en inre kraftutveckling. *Men endast om man undanröjer orsakerna till vårt sammanbrott och förintar dem, som njuta frukterna av det, kan man skapa en förutsättning för en yttre frihetskamp.*

Ur den synpunkten kan man alltså förstå, om de utrikespolitiska frågorna fingo träda tillbaka något för de inre reformatoriska avsikterna under rörelsens första tid.

Men i och med, att den lilla föreningen utvidgades och till slut sprängde sin ram för att bli en organisation av betydelse, så blev det tydligt, att den måste taga ställning även till de frågor, som röra den utrikespolitiska utvecklingen. Det gällde att fastställa riktlinjer, som inte stodo i strid med vår världsåskådnings fundamentala föreställningar utan så mycket som möjligt bar deras prägel.

Just vårt folks bristande utrikespolitiska skolning förpliktat den unga rörelsen att förmedla en form för det utrikespolitiska tänkandet åt de enskilda ledarna såväl som åt den stora massan. Detta är nämligen förutsättningen för att man en gång skall kunna i praktiken genomföra de utrikespolitiska förberedelserna för det arbete, som syftar till att återgiva vårt folk dess frihet och riket dess suveränitet.

Den huvudprincip, som vi alltid måste följa vid bedömandet av denna fråga är, att även i utrikespolitiken se ett medel endast, målet är att gagna vårt folk: Någon annan princip får utrikespolitiken icke följa, endast den: *är detta till nytta för vårt folk nu och i framtiden, eller är det till skada?*

*

Var den tyska utrikespolitikens uppgift före kriget att nu och i framtiden säkra vårt folk ett uppehälle på denna jord genom att förbereda de vägar, som kunde leda till detta mål, och förvärva det nödiga stödet i form av lämpliga bundsförvanter, så är uppgiften av i dag densamma, blott med följande skillnad: *före kriget gällde det att med de medel, som den oavhängiga maktstaten förfogade över, trygga det tyska folkets existens, i dag gäller det att först återge folket dess kraft i form av den fria maktstaten, vilken är förutsättningen för en framtids utrikespolitik med vårt folks vidmakthållande utveckling och tryggade försörjning som mål.*

Med andra ord: målet för en tysk utrikespolitik av i dag bör vara att förbereda återerövringen av friheten av i morgon. Men en fundamental grundsats måste man alltid hålla i minnet: ett folks möjlighet att återvinna oavhängigheten är inte absolut beroende av ett slutet statsområde, utan beror fastmer på, att en om än aldrig så liten rest av detta folk och denna stat besitter den frihet, som är nödig för att denna rest skall såväl kunna uppbära hela folkets andliga gemenskap som förbereda den militära frihetskampen.

Det är sämre, att ett folk på hundra miljoner människor i sin helhet underkastar sig slaveriets ok bara för att bevara den statliga slutenheten, än att folket splittras och en liten del av det lyckas bevara sin fulla frihet. Men detta endast under den förutsättningen, att denna lilla rest är uppfylld av den heliga uppgiften att ständigt förfäkta hela folkets andliga och kulturella oupplöslighet och dessutom träffa förberedelser för att med vapnens hjälp slutligen befria och återförenera de olyckliga, undertryckta delarna av folket.

Vidare bör man betänka, att frågan om en återerövring av förlorade delar av folk och stat är densamma som frågan om ett återvinnande av moderlandets politiska makt och oavhängighet. I ett dylikt fall måste därför de förlorade områdenas intressen oryggligt få stå tillbaka för det enda, stora intresset: att återvinna frihet åt huvudområdet. Ty det är endast de maktmedel, varöver den mer eller mindre fria delen av det tidigare gemensamma fosterlandet förfogar, som kan åstadkomma en befrielse av ett folks förtryckta spillror eller ett lands förlorade provinser. Befrielsen följer förvisso icke på en därom uttalad önskan från de förtryckta eller på protester från den fria delen.

Förutsättningen för att återvinna de förlorade områdena är alltså, att den lilla kvarlevan av staten intensivt utvecklas och stärkas men även ett hjärtats orubbliga beslut att i det givna ögonblicket helga den pånyttfödda kraften åt att befria och ena hela folket. De *enskilda* områdenas intressen få alltså *stå tillbaka* för det enda, att förhjälpa den fria resten till den politiska makt och styrka, som är förutsättningen för att kunna påverka fientliga segermaktens vilja. *Ty förtryckta länder återför man ej till det gemensamma rikets sköte med flammande protester utan med slagkraftiga svärd.*

Att smida detta svärd är uppgiften för ett folks inre politiska ledning, att skapa trygghet medan svärdet smides, och att söka vapenbröder, det får bli utrikespolitikens.

*

I första bandet av detta arbete har jag utrett den halvhet, som präglade vår allianspolitik före kriget. Av de fyra vägar, som voro användbara tär att för framtiden bevara och försörja vårt folk, hade man slagit in på den sämsta. I stället för att föra en sund expansionspolitik på europeisk mark gav man sig in på kolonial- och handelspolitik. Detta var så mycket dummare, som man trodde att en uppgörelse med vapnen kunde undvikas på den vägen. Resultatet av detta försök att sätta sig på alla stolarna blev, som bekant, att man föll emellan dem. Världskriget var bara det sista kvittot på rikets förfelade utrikesledning.

Redan då hade det varit riktigare att slå in på den *tredje vägen: att förstärka kontinentalmakten genom förvärv av ny mark i Europa*. Då hade också en senare komplettering med kolonialområden blivit både naturlig och möjlig. Men en sådan politik hade varit möjlig endast i ett förbund med England eller också genom en så abnorm utveckling av de militära maktmedlen, att alla kulturella uppgifter fullständigt hade fått trängas i bakgrunden under fyrtio ä femtio år. En nations kulturella betydelse är nästan alltid beroende av dess politiska frihet och oavhängighet, vilken sålunda är förutsättningen för den förres existens eller snarare uppkomst. Ingen uppoffring kan därför vara för stor, när det gäller den politiska friheten. Det man undandrager de allmänt kulturella uppgifterna med att onormalt öka statens militära maktmedel, det kommer senare igen i rikt mått. Man kan t. o. m. säga, att en sådan sammanbiten ansträngning för att bibehålla statens oavhängighet ofta följes av en viss avspänning och utjämning i form av en mestadels alldeles överraskande uppblomstring av folkets

försummade kulturliv. Ur perserkrigets nöd uppstod Perikles-tidens blomstring och sorgen över de persiska krigen vände den romerska statens intressen åt den högre kulturen.

Men man kan givetvis inte anförtro åt en parlamentarisk majoritet av dumhuvuden och dagdrivare en sådan uppgift, som att fullständigt underordna ett folks alla vanliga uppgifter och behov under den enda, att förbereda ett kommande vapenskifte om statens fortsatta existens. En Fredrik den stores fader kunde med försummande av allt annat, förbereda ett sådant vapenskifte, men det kan ingalunda det judiskt-parlamentariska vansinnets profeter.

Redan av den orsaken kunde alltså under tiden före kriget rustningarna för ett markförvärv i Europa genomföras endast till en viss del, varför det blev mycket svårt att avstå från bundsförvanter.

Men då man över huvud taget inte ville veta av några planmässiga krigsförberedelser, avstod man från tanken på ett markförvärv i Europa och vände sig till kolonial- och handelspolitiken, varigenom man offrade ett annars inom möjligheternas gräns liggande förbund med England. Och man kompenserade det inte heller med ett ryskt förbund utan ramlade slutligen in i världskriget, övergiven av alla utom den österrikiska arvsynden.

*

Till karakteristiken av vår aktuella utrikespolitik måste fogas, att den synbarligen inte följer någon som helst begriplig princip. Före kriget slog man felaktigt in på den fjärde vägen - visserligen fullföljdes den endast till hälften - men efter revolutionen är det icke möjligt, ens för det skarpaste öga, att längre upptäcka någon väg. I ännu högre grad än före kriget fattas det en ordentlig plan, ja, det skulle i så fall vara den att förstöra den sista möjligheten för ett återupprättande av vårt folk.

Ett kallt överslag av de existerande europeiska maktförhållandena ger följande resultat:

Sedan tre århundraden tillbaka har vår kontinents utveckling på ett avgörande sätt bestämts av Englands försök att genom en väl avvägd maktbalans mellan de europeiska staterna skaffa sig ryggen fri för att kunna arbeta för sina världspolitiska mål.

Den brittiska diplomatiens traditionella strävan, vars enda tyska motsvarighet är traditionen inom den preussiska hären, har sedan drottning Elisabeths dagar gått ut på att planmässigt och med alla medel - om så behövdes även genom militära ingrepp - förhindra, att någon europeisk stormakt växte ut över sin normala storlek. De maktmedel, England använt för denna politik, ha varit olikartade; anpassade efter det förhandenvarande läget eller uppgiften; beslutsamheten och viljestyrkan ha likväl alltid varit desamma. Ju svårare Englands läge varit under tidernas lopp, desto nödvändigare har den brittiska statsledningen funnit det vara att vidmakthålla den allmänna förklaring, som bundit Europas stormakter till följd av starkt stridiga maktintressen. De nordamerikanska koloniernas politiska frigörelse medförde under den följande tiden de största ansträngningar från Englands sida att hålla ryggen fullständigt fri i Europa. Sedan Spanien och Nederländerna tillintetgjorts som sjömakter, koncentrerade sig därför den engelska statens kraft mot det uppåtsträvande Frankrike, tills slutligen faran för en hegemoni, utövad av denna militärt farliga makt för Englands vidkommande, kunde anses avvärjd genom Napoleon I:s fall.

Den inställning till Tyskland, som nu följde inom brittisk statskonst, utvecklade sig mycket långsamt, därför att den tyska nationen, till följd av bristande nationell enighet, till synes icke utgjorde något hot mot England. Men även därför att den offentliga meningen, som genom propaganda skapats i enlighet med statens syften, endast mycket långsamt kan, bringas att vända sig mot nya mål. Statsmannens nyktra kunskap är här omsatt i känslövärden, som ha större bärkraft, när det gäller aktuella uppgifter, och äro stabilare i anseende till sin varaktighet. Sedan statsmannen uppnått sin avsikt, lian han utan vidare vända sina tankar mot nya mål, medan massans känslor endast genom ett långvarigt propagandaarbete kunna omformas till ett verktyg för ledarens nya avsikter.

Redan 1870 till 71 hade England emellertid intagit sin nya position. De svängningar, som förekomma till följd av Amerikas uppmarsch i världshushållningen och Rysslands maktpolitiska utveckling, utnyttjades tyvärr inte av Tyskland, varför ett allt starkare befästade av den ursprungliga tendensen i brittisk statskonst måste bli resultatet.

England såg i Tyskland en makt, vars handelspolitiska och därmed även världspolitiska betydelse, inte minst till följd av den enorma industrialiseringen, befann sig i en så hotande tillväxt, att en jämförelse mellan de båda staternas styrka på vissa områden snart var möjlig. Den "fredliga, ekonomiska" världserövring, som våra styrande betraktade som den högsta vishetens yttersta fullkomning, blev anledningen för de engelska politikerna att organisera motståndet. Att detta motstånd fick formen av ett omfattande organiserat angrepp, motsvarade till fullo den engelska politikens väsen, en politik, som nog mindre gick ut på att upprätthålla en tvivelaktig världsfred än att befästa det brittiska världsväldet. Att England som bundsförvanter utnyttjade alla stater, som över huvud taget kunde komma i fråga i militärt avseende, var fullständigt i överensstämmelse med såväl dess traditionella försiktighet, när det gäller att uppskatta en motståndares styrka, som dess medvetande om sin egen tillfälliga svaghet. Men fördenskull kan man inte tala om "skrupellöshet", ty en så omfattande krigsorganisation får inte bedömas efter heroiska synpunkter utan efter ändamålsenlighet. *Diplomatien skall draga försorg om att folket bevaras och inte går en än så heroisk undergång till mötes. Varje väg, som kan leda därhän, är ändamålsenlig, och det måste anses som en pliktförgäten förbrytelse att inte slå in på den.*

Den tyska revolutionen gjorde slut på den hotande fara för en germansk världshegemoni, som den engelska statskonsten fruktat.

Men sedan har inte England längre något intresse av Tysklands fullständiga utplånande från den europeiska kartan. Det förfärliga sammanbrottet i november 1918 ställde tvärtom den engelska diplomatien inför ett nytt läge, som man närmast betraktat som en omöjlighet:

Under fyra och ett halvt år hade det brittiska världsväldet, kämpat för att krossa en viss kontinentalmakts förmenta övervikt. Nu inträffade en katastrof, som tycktes fullkomligt utplåna denna makt. Den ådagalade en sådan brist på allra enklaste självbevarelsesdrift, att den europeiska jämvikten tycktes upphävd genom ett händelseförlopp på knappt fyrtioåtta timmar: *Tyskland förintades och Frankrike blev den europeiska kontinentens starkaste makt.*

Den enorma propagandan, som bedrevs under detta krig samt fick det brittiska folket att hålla ut och hetsade upp alla urinstinkter och lidelser, måste nu komma att kännas de engelska statsmännen som en black om foten. Med Tysklands förintande som

kolonialmakt och krossande i ekonomiskt och handelspolitiskt hänseende, var det brittiska målet för kriget nått. Vad därutöver var, gick emot de engelska intressena. Endast Englands fiender kunde vinna på, att Tyskland som kontinental maktstat utplånades. Men en nyorientering var likväl omöjlig för den brittiska diplomatin under novemberdagarna 1918 och ända fram på sommaren 1919. Ty under krigets långa år hade den mer än någonsin förut fått lita till de krafter, som ligga i massans känslor. En nyorientering var omöjlig både med hänsyn till det engelska folkets en gång givna inställning och till de militära maktförhållandena. Frankrike hade lagt beslag på rätten att handla och kunde kommendera de övriga. Den enda makt, som hade kunnat åstadkomma någon ändring under dessa månader av köpslående och schackrande, var Tyskland, och det låg i ett inbördeskrigs konvulsioner och förkunnade genom sina s. k. statsmän oavbrutet sin beredvillighet att böja sig för varje maktpåbud.

Nu är det så i folkens liv, att om en nation till följd av sin totala brist på självbevaringsdrift upphör att som bundsförvant vara så "aktiv" som möjligt, så brukar den sjunka till slavfolkets nivå och landet bli en koloni.

För att inte låta Frankrike växa sig allt för starkt, var Englands enda möjlighet att delta i dess rofferi.

Men i själva verket har England inte uppnått sitt krigsmål. Det hade ej lyckats hindra en europeisk makt att höja sig över det kontinentala europeiska statssystemets storleksnorm, i stället hade kriget underlättat en sådan utveckling.

Militärstaten Tyskland var år 1914 inkilad mellan två stater, av vilka den ena förfogade över lika starka krafter, den andra över större. Därtill kom Englands överlägsna makt på havet. Frankrike och Ryssland ensamma kunde sätta stopp för en alltför kraftig tysk maktexpansion. Rikets utomordentligt ogynnsamma militärgeografiska läge fick betraktas som ytterligare en säkerhetskoefficient gentemot en alltför stor maktökning för detta land. I synnerhet var kuststräckan ur militär synpunkt särdeles ogynnsam vid en kamp mot England, liten och förträngd. Landgränsen var däremot mycket lång och öppen.

Annorlunda är Frankrikes ställning av i dag: den största militärmakten på kontinenten, utan någon allvarlig rival; i gränserna mot söder, Spanien och Italien till så gott som hela sin utsträckning naturligt skyddade; mot Tyskland säkrat genom vårt fosterlands vanmakt; dess kust på en lång sträcka belägen i omedelbar närhet till det brittiska rikets nervcentra. Dessa äro inte bara givande mål för flygmaskiner och fjärrbatterier, även för u-båtsraider ligga de viktigaste brittiska handelsvägarna blottade. Ett u-båtskrig, som stödde sig på den långa atlantiska kusten liksom på de lika stora kuststräckorna, tillhörande de franska randområdena i Europa och Nordafrika, skulle få rent förhärjande verkningar.

Alltså blev resultatet av kampen mot Tysklands maktillväxt politiskt upphovet till den franska hegemonien på kontinenten. Det militära resultatet blev ett bevästande av Frankrikes ställning som förnämsta landmakt och ett erkännande av Förenade staterna som jämnstark sjömakt. Handelspolitiskt: att de största brittiska intressesfärerna överlämnades åt de forna bundsförvanterna.

Alldeles som Englands traditionella politiska mål är en viss ur dess synpunkt önskvärd och nödvändig balkanisering av Europa, så önskar Frankrike nu en balkanisering av Tyskland.

Englands önskan är och förblir att förhindra, att någon kontinental makt höjer sig till världspolitisk betydelse, d. v. s. att upprätthålla en viss balans i de europeiska staternas inbördes makt förhållanden; detta är nämligen förutsättningen för en brittisk världshegemoni.

Frankrikes önskan är och förblir att förhindra tillkomsten av en enad tysk maktstat. Det strävar alltså att bibehålla ett system av småstater, som uppväga varandra och sakna enhetlig ledning samt att besätta västra Rhenstranden, vilket är förutsättningen för dess hegemoni i Europa.

Den franska diplomatiens yttersta mål kommer alltid att stå i motsatsställning till den brittiska statskonstens innersta avsikter.

*

Om man från ovanstående synpunkt företar en prövning av Tysklands nuvarande alliansmöjligheter, måste man komma till den övertygelsen, att den enda tänkbara förbindelsen är ett närmande till England. Hur förfärliga än följderna av den engelska krigspolitiken voro och äro för Tyskland, får man inte blunda för det förhållandet, att England *numera* inte har något absolut intresse av, att Tyskland *förintas*. Tvärtom måste Englands politik alltmera komma att gå ut på att stävja Frankrikes ohämmade hegemoni. Och nu förhåller det sig så, att allianspolitik inte bör föras med tanke på gångna misstämningar utan på de erfarenheter, man gjort. Och erfarenheten borde ha lärt oss, att allianser för att genomföra *negativa* mål bruka lida av inre svagheter. *Endast möjligheten till gemensam framgång, i form av gemensamma förvärv, erövringar, kort sagt en gemensam maktutvidgning, kan fast sammanlänka två folks öden med varandra.*

Man kan klart se, hur litet vårt folk tänker i utrikespolitiska ting, bl. a. på de ofta förekommande pressmeddelanden, som berätta att den eller den främmande statsmannen utmärker sig för tyskvänlighet. I dessa personligheters förmodade inställning till vårt folk, ser man en garanti för, att hans land kommer att föra en förstående politik emot oss. Detta är ju endast otroligt nonsens, en spekulation i den politiserande tyska kälkborgarens exempellösa enfald. Det finns ingen engelsk, amerikansk eller italiensk statsman, som kan vara "protyskt" inställd. Varje engelsk statsman är naturligtvis först och främst *engelsman*, varje amerikansk först och främst *amerikan*, och ingen italienare kan tänkas föra någon annan politik än en "*proitaliensk*". Om man tror sig kunna grunda en allians med en främmande nation på dess ledande statsmäns *protyska* inställning, är man antingen en åsna eller en lögnare. Förutsättningen för att två folks öden skola kunna länkas samman, är icke existensen av ömsesidig högaktning eller ens sympati, utan endast möjligheten, att en allians kommer att medföra fördelar för båda parterna. Vilket betyder: man kan visserligen säga, att en engelsk statsman alltid kommer att driva proengelsk politik och aldrig protysk, men det kan mycket väl hända att vissa intressen i denna engelska politik komma att sammanfalla med tyska intressen. Detta behöver naturligtvis vara fallet endast till en viss grad, och en dag kan det slå om i rena motsatsen; *men en framstående statsmans skicklighet visar sig just i hans förmåga att för genomförandet av vissa till tiden fixerade operationer, alltid finne de bundsförvanter, som måste gå samma väg i sina egna intressens tjänst.*

Svaret på följande frågor ger den praktiska tillämpningen av denna sats för vår tid: *för vilka stater är det för närvarande inte något livsintresse, att det tyska Mellaneuropa fullkomligt slås ned och den franska handels- och militärmakten uppnår obetingad*

hegemoni? Vilka stater måste, på grund av sina egna existensbetingelser och sin traditionella politik, betrakta en sådan utveckling som ett hot mot sin egen framtid?

En sak måste man fullständigt göra klar för sig: det tyska folkets obönhörliga dödsfiende är och förblir Frankrike. Det gör detsamma vem, som sitter vid makten i Frankrike, om det är bourboner eller jakabiner, napoleonanhängare eller borgerliga demokrater, klerikala republikaner eller röda bolsjeviker: målet för deras utrikespolitik kommer alltid att vara att besätta Rhen-gränsen och säkra Frankrikes intressen på denna flod genom att upplösa och splittra Tyskland.

England vill inte ha någon tysk världsmakt. Frankrike intet Tyskland alls. En mycket väsentlig skillnad. I dag kämpa vi emellertid icke för någon ställning som världsmakt, i dag måste vi kämpa för vårt fosterlands bestånd, för vår nationella enhet och våra barns dagliga bröd. Om vi från den synpunkten se oss om efter eventuella bundsförvanter i Europa, så återstå endast två stater: *England* och *Italien*.

England har intet intresse av ett Frankrike, vars pansrade näve ej möter något. motstånd i Europa och en dag kan komma att möjliggöra en politik, som på ett eller annat sätt måste komma att korsa engelska intressen. England kan aldrig önska, att Frankrike kommer i besittning av de oerhörda västeuropeiska järn- och kolgruvorna och därmed erhåller möjligheter att utöva ett verkligt hotande ekonomiskt världsherravälde. Och vidare kan England aldrig önska att Frankrike, genom det övriga Europas söndersplittring, erhåller en så stark position i kontinentalpolitiken, att det både kan och rentav måste taga upp den stora linjen i fransk världspolitik. Zeppelinbombarna från det förflutna kunde komma igen, varje natt, tusenfaldigade. Frankrikes militära övermakt trycker tungt på det brittiska världsríkets hjärta.

Italien kan inte heller önska, att den franska övermakten i Europa ytterligare stärkas. Italiens framtid kommer alltid att bero av utvecklingen omkring medelhavsbäckenet. Det som drev Italien ut i kriget, var verkligen inte någon åtrå att förstora Frankrike, utan fastmera att ge den hatade adriatiska rivalen dödsstöten. Men varje ytterligare stärkande av Frankrikes position på kontinenten betyder i alla fall ett hinder för Italiens framtid, och man må ingalunda tro, att släktskapsförhållandena de båda folken emellan på något sätt skulle utesluta rivalitet.

Om man klart och nyktert granskar förhållandena, blir det tydligt, att det för närvarande främst är de båda staterna *England* och *Italien*, vilkas naturligaste egna intressen åtminstone i det allra väsentligaste ej gå emot den tyska nationens livsbetingelser, utan t. o. m. till en viss grad sammanfalla med dem.

*

När vi bedöma en sådan koalitionsmöjlighet få vi förvisso inte glömma tre faktorer. Den första ligger hos oss, de båda andra hos de ifrågavarande staterna själva.

Kan man över huvud ingå en allians med det nuvarande Tyskland? Kan en makt, som betraktar en allians som ett medel att uppnå egna offensiva mål, ingå förbund med en stat, vars ledning sedan årtal erbjuder en bild av den jämmerligaste oduglighet och pacifistisk feighet, med ett folk, vars huvudpart i demokratisk-marxistisk förblindelse ps ett himmelskriande sätt förråder sitt eget lands och sitt eget skolks intressen? Kan någon stat räkna med att i förhoppning om en framtida gemensam kamp för gemensamma intressen träda i förbindelse med en stat, som tydligen varken har mod eller lust att röra ens ett finger för att försvara sitt eget liv? En makt, som räknar med, att ett förbund är och bör vara något mera än ett garantifördrag för att vidmakthålla ett tillstånd av långsamt förslöande, i stil med den gamla trippelliansen, kommer denna

makt någonsin att ikläda sig vittgående förpliktelser gentemot en stat, vars karakteristiska livsyttringar äro krypande underdånighet utåt och ett skändligt undertryckande av nationella dygder inåt; gentemot en stat, som ej längre har någon storhet och på grund av hela sitt uppträdande inte heller förtjänar någon; gentemot regeringar, som ej kunna berömma sig av den ringaste aktning från medborgarnas sida, varför utlandet omöjligen kan hysa någon större beundran för dem?

Nej, en makt, som håller på sitt eget anseende och begär mer av en allians än handpenningar för hungriga parlamentariker, den kommer ej att ingå något förbund med dagens Tyskland, den *kan* inte ens göra det. *Vår nuvarande oanvändbarhet i allianssyften är också den innersta orsaken till de fientliga rövarnas solidaritet.* Då Tyskland aldrig försvarar sig annat än genom ett par flammande "protester" från vår parlamentariska elit och den övriga världen inte har någon anledning att kämpa för vårt skydd och, eftersom den gode Guden - i motsats mot vad våra fosterländska föreningar tro sig åstadkomma med sina tårar - av princip aldrig befriar fega folk, så blir t. o. m. för de stater, som ej ha något *direkt* intresse av vår fullständiga undergång, intet annat övrigt än att deltaga i Frankrikes plundringståg, om också endast i avsikt att genom sitt deltagande förhindra, att Frankrike ensamt till sist blir den, som vinner på affären.

För det andra får man inte bortse från de svårigheter, som erbjuda sig, när det gäller att inom länder, som hittills varit fientliga mot oss, kasta om opinionen i de djupare folkskikten, som påverkats i en mycket bestämd riktning genom en omfattande propaganda. Det går inte just att först i årtal, framställa ett folk som "hunner", "rövare", "vandaler", o. s. v. och sedan plötsligt på en enda natt upptäcka, att det förhåller sig tvärtom och på morgonen hälsa den gamla fienden som bundsförvant.

Ännu större uppmärksamhet bör man dock ägna åt en tredje omständighet; som kommer att få en mycket stor betydelse för utformningen av de kommande europeiska alliansförhållandena:

Om England inte har något intresse av, att Tyskland undertryckes mera, än som skett, så har den internationelle börsjuden så mycket större intresse av en sådan utveckling. Klyftan mellan den officiella, eller riktigare uttryckt, traditionella brittiska statskonsten och de normgivande judiska börskretsarnas politik, framträder ingenstans så tydligt som i den olika hållningen inför den brittiska utrikespolitikens problem. Tvärtemot vad som är förenligt med det brittiska rikets intressen, eftersträvar den judiska finansen Tysklands fullständiga ekonomiska förintande och politiska förslavande. Det tyska näringslivets internationalisering, vilket betyder, att den tyska arbetskraften ställes i den judiska världsfinsansens tjänst, kan till fullo genomföras endast i en politiskt bolsjeviserad stat. Men endast om den får välvillig hjälp utifrån, skall det internationella judiska börskapitalets marxistiska trupper kunna definitivt knäcka den tyska nationalstaten. Därför måste Frankrikes arméer belägra den tyska staten, ända tills det murkade riket störtar samman för den internationella världsfinsansjudendomens bolsjevikiska stormangrepp.

Juden är det alltså, som leder den häftiga hetsen för Tysklands förintande. Överallt, där Tyskland angripas i press och litteratur, är det juden, som står bakom, på samma sätt som den judiska börs- och marxistpressen under freden och sedan under kriget planmässigt underbläste hatet mot Tyskland, ända tills den ena staten efter den andra uppgav sin neutralitet och mot folkets sanna intresse trädde i världskrigscoalitionens tjänst.

Judendomens avsikter med det hela ligger i öppen dag. Tysklands bolsjevisering, d. v. s. utrotandet av den nationella, folkligt tyska intelligensen och det därigenom möjliggjorda utnyttjandet av den tyska arbetskraften under den judiska världsfinsansens ok, är tänkt endast som ett förspel till den stora judiska världserövringen. Som så ofta förr i historien, är Tyskland den väldiga kampens medelpunkt. Om vårt folk och land falla offer för dessa blod- och rikedomstörstande folktyranner, så kommer hela jorden att snärjas av denna polyp. Men lyckas Tyskland befria sig från den kvävande omfamningen, kan man anse denna ohyggliga folkfara avvärjd för hela jorden.

Lika visst som judendomen kommer att sätta in hela sin underminerande kraft på att vidmakthålla nationens fiendskap mot Tyskland och om möjligt ytterligare stegra den, lika visst är det, att denna verksamhet endast till en ringa del sammanfaller med de verkliga intressena hos de folk, som den förgiftar. *I allmänhet torde judendomen bearbeta de olika folken med de vapen, som kunna vara verksamast med hänsyn till respektive nationers mentalitet, och som ge den största affekten.* I fråga om vårt i rashänseende utomordentligt splittrade folk blir det därför de ur denna splittring framsprungna pacifistiskt-ideologiska tankegångarna, drömmarna om världsriket, kort sagt de internationella tendenserna, den kommer att betjäna sig av i sin kamp om makten; i Frankrike har den förstått att liera sig med chauvinismen; i England arbetar den med ekonomiska och världspolitiska synpunkter; kort sagt, den betjänar sig alltid av de särskilda karaktärsdrag, som utmärka ett folk. Först när den på denna väg nått ett fast ekonomiskt och politiskt inflytande, börjar den på allvar använda de vapen, den på detta sätt kommit över och avslöjar sin innersta vilja och strävan. I allt snabbare tempo fullföljer den nu sin förstörande verksamhet, tills den ena staten efter den andra förvandlats till ett ruinfält, på vilket sedan det eviga, suveräna juderiket skall upprättas.

Beträffande såväl England som Italien kan man klart, ofta rent av påfallande tydligt iakttaga brytningarna mellan den nationella statskonsten och det internationella judiska börsväldets strävanden.

Endast i Frankrike finns det en *överensstämmelse*, som f. n. är större än någonsin, mellan börsens och börsjudarnas och den chauvinistiska nationella statskonstens *önsknings*. Denna samstämmighet betyder en mycket stor fara för Tyskland, ty just därigenom blir Frankrike dess farligaste fiende: *Detta folk, som självt alltmera negroiserar, utgör genom sitt intima samgående med de judiska världsherraväldesplanerna en lurande fara för den vita rasens bestånd i Europa.* Att Rhenlandet, i Europas hjärta, besudlas med negerblod överensstämmer lika mycket med den sadistiskt-perversa hämndlystnaden hos denna vårt folks chauvinistiska arvfiende som med judens, med iskall beräkning uppgjorda planer, att på denna väg börja bastardiseringen av den europeiska kontinenten i dess medelpunkt och genom en inympning av lägre raselement fördärva grunden till den vita rasens herravälde.

Den politik, som Frankrike under planmässig judisk ledning nu för i Europa, är ett brott mot den vita mänskligheten, och detta kommer en gång att mot det franska folket framman alla hämndens andar hos ett släkte, som lärt sig inse att rasskammen är mänsklighetens arvsynd.

För Tyskland medför den franska faran förpliktelsen, att utan hänsyn till känslor och stämningar räcka handen åt en var, som är utsatt för samma hot och inte vill fördraga Frankrikes härsklystnad.

Inom överskådlig framtid kan Tyskland endast få två europeiska makter som bundsförvanter: England och Italien.

Den som gör sig mödan att kasta en återblick på Tysklands utrikespolitiska ledning sedan revolutionen, han skall inför våra regeringars ofattbara, ständiga passivitet inte kunna göra annat än ta sig för pannan och resignera eller också i sjudande vrede förklara en sådan ledning krig. Med oförstånd ha dessa handlingar rakt ingenting att skaffa. Det som varje tänkande människa skulle ha hållit för otänkbart, ha våra novemberpartiers intelligenta cykloper gjort: *fikat efter Frankrikes gunst*. Under alla dessa år har man med en oförbätterlig fantastis rörande enfald ihärdigt sökt ställa sig in hos Frankrike, ständigt svansat för "den stora nationen", och varje låtsad vänlighet hos den franska bödeln har man betraktat som det första tecknet på en tydlig sinnesändring. *De, som bakom kulisserna faktiskt dirigera vår politik, ha naturligtvis aldrig trott någonting så vansinnigt. För dem har kurtisen med Frankrike endast varit ett lämpligt medel att sabotera varje praktisk allianspolitik*. De ha inte svävat i okunnighet om Frankrikes och de franska ledarnas mål. Det som tvingat dem att handla så, som om de likväl trodde på möjligheten att åstadkomma en ändring i Tysklands öde, var en nykter insikt om, att vårt folk i annat fall självt slagit in på en annan väg.

Det faller sig naturligtvis svårt även för oss; att för rörelsens medlemmar framställa England som en möjlig framtida bundsförvant. Vår judiska press förstod ju hela tiden att koncentrera hatet på England, och mången god tysk dumbom fastnade beredvilligt på limstången, som juden sträckte fram, och pratade om en "förnyelse" av Tysklands sjökrafter, protesterade mot, att vår a kolonier bortrövats, krävde att dessa skulle återerövas och lämnade därmed den judiske uslingen material, som han kunde anvisa sina stamfränder i England att använda i propagandan. Att vi inte längre kunna offra något krut för "Tysklands framtid på haven", det ska nog till slut även våra politiserande borgerliga dumbommar komma underfund med. Redan före kriget var det en dumhet att inrikta Tysklands nationella kraft på att nå ett sådant mål utan att först grundligt förankra vår ställning i Europa. I dag tillhör en sådan förhoppning de dumheter, man i politiken kallar förbrytelse.

Mången gång var man verkligen nära förtvivlan, när man måste åse hur de osynliga judiska härskarna lyckades sysselsätta vårt folk med sådant, som f. n. är fullkomligt utan betydelse, protester och demonstrationer, medan Frankrike slet stycke efter stycke ur vår folk kropp och planmässigt förintade grunderna för vår självständighet.

Jag måste tänka på en speciell käpphäst, som juden under dessa år red med utomordentlig skicklighet: Sydtyrolen.

Ja, just Sydtyrolen. När jag här ger mig in på denna fråga, är det inte minst för att hålla avräkning med detta förljugna pack, som i förtröstan på de breda lagrens glömska och dum het, understår sig att låtsas vara nationellt upprört; vilket är särskilt de parlamentariska bedragarna mera fjärran än ärlighet för en skata.

Jag tillåter mig betona, att jag personligen hörde till dem, som, när det gällde Sydtyrolens öde - alltså början av augusti 1914 till november 1918 - ställde mig där, varest det praktiska försvaret av jämväl detta område ägde rum, nämligen i hären. Jag har kämpat med under alla dessa år, inte för att Sydtyrolen skulle gå förlorat utan för att det, som andra tyska länder, skulle bevaras åt fosterlandet.

De, som ej deltog i kampen den gången, var de parlamentariska strålrövarna, detta utsökta politiserande partislödder. Tvärtom! När vi kämpade i den övertygelsen, att

endast ett segerrikt slut på kriget skulle kunna bevara även Sydtyrolen åt det tyska folket, så hetsade och uppviglade dessa eländiga pratmakare mot segern, ända tills den kämpande Siegfried föll för en dolkstöt i ryggen. *Ty Sydtyrolen kunde naturligtvis inte bevaras i tysk ägo genom driftiga parlamentarikers lögnaktiga brandtal på Rathausplatz i Wien eller framför Feldherrnhalle i München, utan endast genom de kämpande bataljonerna vid fronten. De som bröto sönder denna ha förrått Sydtyrolen liksom alla andra tyska områden.*

Men de som nu tro sig kunna lösa den sydtyrolska frågan genom protester, förklaringar, löjliga föreningsdemonstrationer o. s. v., äro antingen särskilt utpräglade uslingar eller också möjligen tyska kälkborgare.

Man måtte väl ändå kunna göra klart för sig, att man inte kan återvinna de förlorade områdena enbart med högtidliga böner till den gode Guden eller genom fromma förhoppningar på ett nationernas förbund utan endast genom vapenmakt.

Då kommer alltså frågan, vem är beredd att ställa sig till förfogande för ett försök att vinna tillbaka dessa förlorade områden med vapenmakt?

Vad mig själv beträffar, kan jag här med gott samvete för säkra, att lag fortfarande skulle kunna uppdriva tillräckligt mycket mod för att deltaga i ett segerrikt erövringståg mot Tyrolen i spetsen för en stormbataljon, sammansatt av parlamentariska pratmakare, övriga partikoryfeer och åtskilliga hovråd. Sannerligen skulle det inte bereda mig ett visst nöje att få se ett par granatkartescher krevera över huvudena på en sådan där "flammande" protestdemonstration. Jag tror nog inte att kocklandet kan bli värre, när en rävt tränger in i ett höns hus, eller hönornas flykt snabbare än en dylik praktfull "protestförenings".

Det verkligt bedrövliga i saken är emellertid, att herrarna själva inte alls tro sig kunna uppnå någonting på den inslagna vägen. De veta samtliga, hur utsiktslöst och barnsligt hela upptåget är. Men de gå på i alla fall, därför att det nu är lättare att *prata* för Sydtyrolens återerövring, än vad det förut var *att kämpa* för dess bevarande. Var och en ger vad han kan; då offrade vi vårt blod, och nu vässar det där sällskapet näbben.

Det är särdeles kostligt att se, hur kammen formligen sväller på legitimistkretsarna i Wien vid detta återerövringståg mot Sydtyrolen. Men för sju år sedan hjälpte deras höga härskarhus, genom att bryta sin ed och begå ett skurkaktigt förräderi, världsententen att vinna segern och därmed även Sydtyrolen. Då understödde dessa kretsar sin förrådiska dynastis politik och bekymrade sig inte det bittersta om vare sig Sydtyrolen eller något annat. Men det är givetvis enklare att taga upp den kampen i dag, när den utkämpas endast med "andliga" vapen, och det är nog också lättare att - av inre upphöjd indignation - tala sig het på ett protestmöte och skriva tidningsartiklar, tills fingrarna blöda, än att t. ex. spränga broar i luften vid besättandet av Ruhrområdet.

Anledningen till, att man i vissa kretsar ställt frågan om Sydtyrolen i centrum för de tysk-italienska förbindelserna under de senaste åren, ligger ju i öppen dag. *Juden och habsburgska legitimister ha det största intresse av att förhindra en tysk allianspolitik, som en vacker dag skulle kunna leda till pånyttfödelsen av ett fritt tyskt fosterland. Det är inte kärlek till Sydtyrolen, som åstadkommer dagens uppståndelse - ty Sydtyrolen har mera skada än nytta av den - utan ångesten inför en eventuell tysk-italiensk enighet.*

Det är i fullkomlig överensstämmelse med deras allmänna lögnaktighet och förtalsmaner när de kallt och fräckt försöka framställa saken, som om vi hade "förrått" Sydtyrolen.

Klart och tydligt måste man låta dessa herrar veta: att Sydtyrolen förrått, för det första av varje tysk, som inte trots oklanderlig fysik under åren 1914-18 låg någonstans vid fronten och ställde sina krafter till fosterlandets förfogande;

för det andra av var och en, som under dessa år inte hjälpte till att stärka vårt folks motståndskraft för ett lyckligt genomförande av kriget och befästa folkets uthållighet i denna kamp;

för det tredje har var och en förrått Sydtyrolen, som på något sätt tog del i novemberrevolutionen - vare sig direkt i handling eller indirekt genom att feget se på - och därmed bröt sönder det enda vapen, som kunnat rädda Sydtyrolen;

och för det fjärde har Sydtyrolen förrått av alla de partier och deras anhängare, som satte sina underskrifter under de skändliga fördragen i Versailles och S:t Germain.

Så, mina tappra herrar protestmakare, ligger saken till! Numera har jag insett den nakna sanningen, att man inte återtagit förlorade områden genom parlamentariska skvallertanters slipade munvighet utan endast med svärdet i hand, således genom blodig strid.

Men nu, när saken en gång är avgjord, tvekar jag inte att förklara, att jag dels anser en krigisk återerövring av Sydtyrolen för omöjlig och dels personligen skulle ställa mig avvisande till tanken på en sådan. Jag är nämligen övertygad om, att man inte för denna fråga skulle kunna arbeta upp en nationell hänförelse hos det tyska folket, vilken vore tillräckligt stor att säkerställa en seger. Jag anser tvärtom, att det skulle vara brottsligt våga allt detta blod för tvåhundra tusen tyskar, samtidigt som över sju miljoner försmäktade under främmande herravälde i rikets omedelbara grannskap och det tyska folkets pulsåder löper genom afrikanska negerstammars tummelplatser.

Om den tyska nationen vill göra ett slut på den hotande fara, den svävar i, att utplånas från Europas karta, så får den inte återupprepa felen från tiden före kriget och skaffa sig Gud och hela världen till fiende, utan då måste den göra klart för sig, vem som är dess farligaste motståndare och med hela sin samlade kraft gå löst på honom. Och även om segern över denne måste vinnas genom uppoffringar på annat håll, skola vårt folks kommande släkten ändock ej fördöma oss. Ju mer strålande resultaten blivit, desto djupare skola de kommande släktena förslå den svåra nöd och djupa oro, som födde det bittra beslutet och den lysande framgången.

Den grundläggande insikt, som måste leda vårt handlande i dag, är att återerövringen av ett lands förlorade områden i första hand utgör en fråga om återfåendet av dess egen politiska oavhängighet och makt.

En kraftfull utrikespolitisk lednings första uppgift blir att genom en klok allianspolitik möjliggöra detta.

Men just vi nationalsocialister måste taga oss tillvara för att råka i släptåg med de borgerliga fraspatrioter, som ledas av våra judar. *Ve vår rörelse, om också den skulle börja öva sig i protester i stället för att förbereda sig till kamp!*

De fantastiska idéerna om ett Nibelungen-förbund med det habsburgska statskadavret förde Tyskland till undergången. Och den fantastiska sentimentalitet, som präglar vår utrikesledning vid dess bedömande av våra nuvarande möjligheter, är det bästa medlet att för alltid förhindra den tyska nationens återupprättande.

*

Jag måste här i all korthet sysselsätta mig med de invändningar, som kunna göras i anledning av de tre frågor jag ställt, nämligen:

för det första, om någon över huvud kan tänkas ingå förbund med det nuvarande Tyskland och alla dess uppenbara svagheter,

för det andra, om de fientliga nationerna äro i stånd till en dylik omsvängning, och

för det tredje, om inte judendomens inflytande i alla fall är starkare än alla erfarenheter och all god vilja och därför kommer att korsa alla planer och göra dem om intet.

Den första frågan anser jag mig redan till hälften ha besvarat. Givetvis kommer ingen att ingå något förbund med det nuvarande Tyskland. Ingen i världen kan tänkas våga binda sitt öde vid en stat, vars regeringar måste vara utan allt förtroende. Men när många av våra folkkamrater försöka urskulda regeringspolitiken med vårt folks eländiga mentalitet, så måste man absolut ställa sig avvisande.

Den karaktärslöshet, som sedan sex år präglar vårt folk, är förvisso ytterst sorglig, likgiltigheten inför våra viktigaste frågor i sanning nedstämmande och fegheten många gånger himmelsskriande. Men man får trots detta inte glömma, att det gäller ett folk, som några år tidigare gav världen det mest beundransvärda exempel på mänskliga dygder. Intet folk på jorden har ådagalagt mera manligt mod, seg uthållighet och tålmod, än vad vårt numera så ömkliga tyska folk gjorde alltifrån augustidagarna 1914 till slutet på folkens väldiga tvekamp. Ingen skulle väl vilja påstå, att vår nuvarande förnedring är ett för det tyska folket naturligt tillstånd. Det, som vi i dag tvingas uppleva omkring oss och inom oss, är allenast ett fasansfullt verk av menedsstaten av den 9 november 1918. Mer än någonsin gäller i detta fall ordspråket, att det ena onda föder det andra. Men inte ens i denna förskräckliga tid har vårt folks goda kärna, dess bästa element helt gått förlorade, de slumra blott på djupet och ibland har man kunnat se dygder skimra fram som kornblixtar på det mörka firmamentet, dygder, vilka det Tyskland, som en gång kommer, skall minnas som det första tecknet på ett begynnande tillfrisknande. Mer än en gång har man sett tusenden och åter tusenden unga tyskar, beredda att liksom 1914 villigt och glatt frambära sina unga liv som offer åt ett älskat fosterland. Åter arbeta miljoner människor träget och flitigt, som om revolutionens förstörelse aldrig hade härjat. Smeden står åter vid sitt städ, bakom plojen går bonden, och i studiekammaren sitter den lärde, alla sträva de hårt, alla äro lika hängivna sin plikt.

Våra fienders förtryck mötes ej längre av det instämmande skrattet från fordom utan av förbittrade och förgrämda ansikten. En stor förändring i tänkesättet har utan tvivel ägt rum.

Om allt detta ännu ej tar sig uttryck i en pånyttfödelse av de politiska makttankarna och självbevarelsedriften hos vårt folk, så ligger skulden hos dem, som mera av egen kallelse än på himlens regera vårt folk till döds sedan 1918.

Nå, när man nu plägar beklaga vår nation, så bör man kanske ställa frågan: vad har man gjort för att förbättra den? Det ringa stöd, som våra regeringars åtgärder - i den mån det fanns några - åtnjöt hos folket, är det endast ett tecken på den obetydliga livskraft som vårt folk, i detta ords djupaste innebörd, äger, eller är det snarare en protest mot behandlingen av denna vår dyrbara egendom. *Vad ha våra regeringar gjort för att åter ingjuta i detta folk det stolta själv försvarets, det manliga trotssets och det glödande hatets anda?*

När fredsfördraget 1919 påbörjades det tyska folket, hade man haft rättighet hoppas, att detta verktyg för ett gränslöst förtryck skulle ha utlöst ett mäktigt rop på frihet för det tyska folket. *Fredsfördrag, vilkas villkor träffa folken som gisselslag, slå ofta de första trumvirvlarna till det kommande upproret.*

Vad hade man inte kunnat göra av fredsfördraget i Versailles?

Vilket medel hade inte detta instrument för gränslös utpressning och skamlöst förtryck kunnat bli i händerna på en viljekraftig regering, ett medel att piska upp de nationella lidelserna till kokpunkten. Hur hade man inte kunnat utnyttja dessa sadistiska gräsligheter i propagandans tjänst för att väcka folket från likgiltighet till harm och stegra harmen till sjudande vrede?

Man hade kunnat bränna in varje enskild punkt i fördraget i hjärna och hjärta på detta folk ända tills sextio miljoner människor, män och kvinnor, genom den gemensamt kända förnedringen och det gemensamma hatet blivit ett enda flammande hav, ur vars glöd en stålhård vilja hade stigit och ett rop pressats fram: *Vi vilja åter ha vapen!*

Ja, så kan man utnyttja ett dylikt fredsfördrag. Måttlösheten i förtrycket och fordringarnas skamlöshet voro ett utmärkt propagandavapen för att återuppväcka en nations insomnade livsandar.

Men då måste allt, från barnens abc-bok till den senaste tidningen, varje teater och biograf, varje annonspelare och varje fri vägg utnyttjas för detta stora mål, ända tills den bön, som våra föreningspatrioter i ångest uppsända: "Herre, gör oss fria!" i varje liten gosses hjärna blir ett glödande anrop: *"Allsmäktige Gud, välsigna en dag våra vapen; var rättfärdig, som Du alltid varit; döm nu, om vi förtjäna friheten: Herre, välsigna vår kamp!"*

Allt försummade man, intet gjorde man.

Vem kan då förvåna sig över att vårt folk inte är, som det borde vara. Om den övriga världen endast betraktar oss som den strykrädda hunden, vilken tacksamt slickar de händer, som nyss slagit honom?

Säkerligen kommer vårt folks nuvarande tillstånd att försämra våra alliansmöjligheter, men mest komma våra regeringar att göra det. I sin uselhet ha de skulden till, att viljan till frihet är så obetydlig efter åtta års gränslöst förtryck.

I lika hög grad, som en aktiv allianspolitik är beroende av den uppskattning, vårt folk åtnjuter, så är den beroende av, huruvida det finns en regeringsmakt, som inte nöjer sig med att vara främmande staters hantlangare, deras uppsyningsmän över nationens krafter, utan är det nationella samvetets härold.

Men om vårt folk ägde en sådan statsledning, så skulle det inte dröja sex år, innan rikets djärva utrikesledning skulle ha till sitt förfogande ett frihetsälskande folks lika djärva vilja.

*

Den andra invändningen, om svårigheten att skapa om de fientliga folken till vänskapliga bundsförvanter, kan nog besvaras som följer:

Den i de övriga länderna genom krigspropagandan åstadkomna psykoserna kommer med nödvändighet att hålla sig kvar till dess den tyska självbevarelsedriften återuppstått och det tyska riket därmed erhållit de kännetecken, som utmärka en stat, vilken spelar på det allmänna europeiska schackbrädet och som man kan spela med. Först när regering och folk ådagalägga sådana egenskaper, att de kunna tänkas som

lämpliga bundsförvanter, kan den ena eller andra makten, med sammanfallande intressen, börja stämma om den offentliga meningen genom propaganda. Men en sådan sak fordrar givetvis åratals oavbrutna och skickliga arbete. Just den långa tidrymd, som behövs för att ändra en folkstämmning, motiverar stor försiktighet, när man skall företaga något sådant, som man inte hade givit sig på, såvida man ej varit orubbligt övertygad om dess nytta och framtida resultat. Endast på grund av en mer eller mindre snillrik utrikesministers svammel kommer man säkerligen ej att vilja ändra på en nations själsliga inställning. Man kräver säkerligen garantier för att en nyorientering skall bli av något verkligt värde. Annars skulle en sådan aktion leda till en fullkomlig splittring av den offentliga meningen. Den tillförlitligaste säkerheten för möjligheten av en senare förbindelse med en stat, ligger ej i enskilda regeringsmedlemmars mer eller mindre svulstiga talesätt, utan fastmera i, att den ändamålsenliga regeringspolitiken äger en synbar stabilitet och att det dessutom existerar en analogt orienterad offentlig mening. Övertygelsen om en regerings lämplighet i bemälda avseende blir fastare, ju kraftfullare regeringsmakten bedriver det propagandistiska förarbetet samt understöder detta och ju otvetydigare den offentliga meningens vilja återspeglar sig i regeringens hållning.

Ett folk i vår ställning kommer man således att betrakta som en lämplig bundsförvant, när regeringen och den offentliga meningen med samma fanatism förkunna och ådagalägga sin vilja att återerövra friheten. Detta är förutsättningen för att andra stater skola vilja gripa sig an med att omforma den offentliga meningen inom sitt land; om dessa stater äro benägna att på grund av en vunnen insikt slå in på samma väg som en passande partner, alltså ingå ett förbund för att främja sina egna, djupaste intressen.

Ännu en sak bör tilläggas: *Det är en synnerligen krävande uppgift att genomföra en dylik andlig nyorientering inom ett folk och den kommer säkerligen också att möta motstånd hos många, därför är det brottsligt och dumt att samtidigt genom egna svagheter och fel ge dem, som motarbete denna nyorientering, vapen i händerna.*

Man måste förstå, att det nödvändigtvis kommer att dröja en tid, innan folket fullkomligt har fattat regeringens inre avsikter, ty man kan ju inte komma med förklaringar om, vad som är det yttersta målet för ett dylikt politiskt förarbete. I stället måste man räkna med massans blinda tro eller de intellektuellt högre stående, ledande skiktens intuitiva förståelse. Men eftersom en sådan politisk klarsyn och intuition ej är tillfinnandes hos många och upplysningar inte kunna lämnas av rent politiska skäl, så komma alltid en del av de intellektuella ledande skikten att vända sig emot dylika nya tendenser, vilka till följd av sin ogenomsködlighet kunna förefalla som blotta experiment. På detta sätt uppväckas de ängsliga konservativa elementens motstånd.

Därför blir det ännu nödvändigare att vrida alla användbara vapen ur händerna på dem, som störa förberedelserna till den ömsesidiga förståelsen. Särdeles när det, som hos oss, är frågan om uppblåsta föreningspatrioters och kälkborgerliga kafépolitikens orealiserbara och fantastiska pladder. Ty vid närmare eftertanke kan man väl knappast bestrida, att ropet på en ny krigsflotta, på återerövringen av våra kolonier o. s. v. i själva verket endast är löjligt svammel, och att man inte ägnar en tanke åt det praktiska realiserandet. Men det sätt, varpå man i England politiskt utnyttjar dessa dåraktiga utgjutelser av dels oförargliga och dels förryckta protestmakare, som dock alltid sig ovetande gå våra dödsfienders ärenden, kan icke betraktas gynnsamt för Tyskland. Man tröttnar på det viset ut sig genom skadliga smådemonstrationer mot Gud och hela världen och glömmer den grundsats, som är den första förutsättningen för all framgång, nämligen: Vad du gör, gör helt! Man är smått oförskämd mot fem

eller tio olika stater och glömmar att samla alla psykiska och fysiska krafter till en stöt i hjärtat på vår skändligaste motståndare och man offerar de möjligheter, som finnas att genom allianser förstärka kraften i denna stöt. Även på detta område har den nationalsocialistiska rörelsen en uppgift att fylla. *Den måste lära vårt folk att för det första bortse från småsaker; att inte splittra sig på bisaker, utan ständigt hålla för ögonen, att det mål vi i dag skola strida för, är vårt folks existens, och att den enda fiende vi måste träffa är och förblir den makt, som vill beröva oss denna.*

Mycket kommer att bereda oss bitter smärta. Men detta är inte anledning nog att avsvärja sig förnuftet och gräla med hela världen i stället för att med koncentrerad kraft vända sig mot sin bittraste fiende.

För övrigt har det tyska folket ingen rätt att anklaga den övriga världen för dess uppträdande, så länge det inte ställt de förbrytare in för rätta, som köpt och förrått sitt eget land. Det är intet heligt allvar, när man på långt, tryggt håll skymfar och protesterar mot England, Italien o. s. v. men låter de kräk gå fria, som i den fientliga krigspropagandans sold berövade oss vagnen, bröto vår moraliska ryggrad och förrådde riket för trettio silverpenningar.

Fienden gör endast, vad man kunde förutse. Vi borde lära av honom.

Men den som på inga villkor vill höja sig till en sådan uppfattning, må ändock betänka, att sedan återstår endast resignationen, ty sedan är all slags allianspolitik omöjlig för all framtid. Kunna vi inte ingå förbund med England, därför att det tagit kolonierna, inte med Italien, därför att det äger Sydtyrolen, inte heller med Polen eller Tjeckoslovakiet, skulle det inte återstå någon i Europa med undantag av Frankrike - som utom allt annat även stulit ifrån oss Elsass-Lothringen.

Huruvida det tyska folket skulle vara betjänt med något sådant - den frågan behöver man väl inte ens ställa. Det viktiga är emellertid, om dessa åsikter föras till torgs av en enfaldig stackare eller en förslagen skojare.

Är det fråga om ledande personer, tror jag för min del, att det senare är fallet.

Mänskligt att döma kan det således mycket väl åvägbringas en sådan nyorientering inom tidigare fientliga folk, vilkas intressen i framtiden komma att sammanfalla med våra. Men detta kan inträffa först, när vår stats inre styrka och dess vilja till självförsvar gör, att vi kunna anses som värdiga bundsförvanter och vi sluta upp med att genom otympligheter och rentav brottsliga handlingar sätta vapen i hand på dem, som äro motståndare till en sådan förbindelse med våra tidigare fiender.

*

Den tredje invändningen är svårast att besvara.

Är det tänkbart att de, som företråda de för en allians eventuellt ifrågakommande nationernas verkliga intressen, skola lyckas genomdriva sina åsikter mot de fria folk- och nationalstaternas judiska dödsfiender?

Skulle t. ex. den traditionella brittiska statskonstens krafter ännu räcka till för att krossa det förhärjande judiska inflytandet?

Denna fråga är som sagt mycket svår att besvara. Den beror på alltför många faktorer för att man skall kunna ge ett bestämt omdöme. En sak är i varje fall säker: *En stat finns det, där statsmakten är så fast stabiliserad och så obetingat inställd på att tjäna landets intressen, att man inte längre kan tala om judiskt inflytande som ett verksamt hinder för politiskt nödvändiga åtgärder.*

Den kamp, som det fascistiska Italien för mot judendomens tre huvudvapen, fast den kanske kämpas omedvetet (vilket jag själv dock inte tror), är det bästa tecknet på, att gifttänderna - må vara på indirekt väg - börja dragas ut på denna överstatliga makt. Förbudet mot hemliga frimurarsällskap, förföljelsen mot den övernationella pressen liksom den fortlöpande kampen mot den internationella marxismen samt den fascistiska statsuppfattningens fortgående befästande kommer att tillåta den italienska regeringen att alltmera ägna sina krafter åt att tjäna det italienska folket, utan hänsyn till den judiska världshydrans väsenden.

Sämre ligga förhållandena till i England. I detta den "fria demokratiens" hemland härskar i dag juden nästan oinskränkt via den offentliga meningen. Och likväl äger även där en oavbruten kamp rum mellan dem, som förfäktat brittiska statsintressen och dem, som kämpa för den judiska världsdiktaturen.

Hur hård kampen mellan dessa olika intressen är, kunde man efter kriget iakttaga på å ena sidan den brittiska statsledningens, å den andra pressens inställning till de japanska problemen. Strax efter krigets slut började den gamla friktionen mellan Europa och Japan att åter göra sig gällande. Naturligtvis kunde inte de europeiska stormakterna förhålla sig likgiltiga inför denna nya, stora krigsfara. All frändskap till trots kan England likväl inte hålla tillbaka en viss känsla av avund inför Förenta staternas framstöt på alla områden av internationell handels- och maktpolitik. Man förstår, att England i dag med oro och bekymmer prövar sina gamla förbindelser och att den brittiska statskonsten med ängslan ser fram mot den tidpunkt, då det inte längre skall heta: "*England, världshavens behärskare*", utan "*Förenta staternas hav*".

Det är svårare att komma åt den gigantiska amerikanska statskolossen med de enorma rikedomar, som en jungfrulig jord skänker, än det ansatta tyska riket. Om det någon gång skulle bli fråga om liv och död, så skulle England, hänvisat endast till sig självt, vara vigd åt undergången. Därför griper man begärligt den gula näven och klamrar sig fast vid ett förbund, som måhända är oförsvarligt ur rasens synpunkt men ur statspolitisk den enda möjligheten att stärka det brittiska världsväldet gentemot den uppåtsträvande amerikanska kontinenten.

Medan därför den engelska statsledningen, trots vapenbrödrskapet på de europeiska slagfälten, inte ville besluta sig för att upplösa förbindelsen med den asiatiska partnern, kastade sig hela den judiska pressen över just detta förbund.

Hur kommer det sig, att t. ex. Northcliffepressen, det brittiska rikets trogna vapendragare i kampen mot Tyskland, plötsligt uppsäger tro och loven och går sina egna vägar?

Tysklands förintande var ej i första hand ett engelskt, utan ett judiskt intresse, alldeles som nu ett förintande av Japan mindre motsvarar rent brittiska intressen än de vittgående önskemål, som det drömda judiska världsríkets ledare hysa. Medan England tröttnar ut sig på att vidmakthålla sin ställning i världen, organiserar juden sitt anfall för att erövra den.

Han ser redan de europeiska staterna som viljelösa verktyg i sin hand, antingen via en s. k. västlig demokrati eller i form av direkt herravälde genom den ryska bolsjevismen. Men han håller inte bara den gamla världen i sina tyglar, även den nya hotas av samma öde. Judarna är det, som regera de amerikanska börserna. För varje år blir deras kontrollmakt större över ett hundra-tjugomiljonersfolks arbete; endast helt få finnas, som till deras vrede hittills lyckats hålla sig helt oberoende.

Med förslagen skicklighet knåda de den allmänna meningen och forma den till ett vapen i kampen för sin egen framtid. Och redan tro sig judendomens främsta kunna skåda den dag, när det nedärvda ordet om den stora folkförödelsens dag skall gå i uppfyllelse.

Men förekomsten av en enda fri stat i raden av nationaliserade kolonialområden skulle kunna göra hela verket om intet i sista stund. Ty endast om den omfattar allt, kan en bolsjeviserad värld bestå.

Ifall ett enda land lyckas bevara sin nationella kraft och storhet, så kommer det judiska världssatrapriket att, liksom varje annan despoti här i världen, med nödvändighet duka under för den nationella tankens kraft.

Nu vet juden mycket väl, att han genom sin under årtusenden förvärvade anpassningsförmåga kan underminera europeiska folk och uppfostra dem till könlösa bastarder, men att han knappast skulle kunna bereda en asiatisk nationalstat av Japans karaktär ett dylikt öde. Tyskar, engelsmän, amerikanare och fransmän kan han efterlikna, men till de gula asiaterna har han inga bryggor. Därför försöker han efter beprövat mönster krossa den japanska nationalstaten för att bli kvitt denne farlige vedersakare, innan han i sin näve förvandlar den sista statliga makten till en despoti över alla värnlösa varelser.

Därför hetsar han nu folken mot Japan liksom förut mot Tyskland, och det är anledningen till, att den brittisk-judiska pressen, samtidigt som den brittiska statsledningen söker bibehålla förbundet med Japan, uppfordrar till kamp mot denna bundsförvant för att föra demokratien framåt och förbereder förintelsekriget med fältropet: Ned med den japanska militarismen och kejsardömet.

Så egenmäktig är numera juden i England.

Där kommer fördenskull kampen mot den judiska världsfaran att taga sin början.

Och här står den nationalsocialistiska rörelsen inför sin väldigaste uppgift.

Den måste öppna folkets ögon för de främmande nationerna och ständigt ånyo påpeka mänsklighetens verkliga fiende. I stället för att rikta vårt hat mot arter, som allting tycks vilja skilja oss från, men som trots allt, det gemensamma blodet och den gemensamma kulturen förenar oss med, skola vi rikta det mot mänsklighetens ende fiende, upphovsmannen till allt ont.

Men den nationalsocialistiska rörelsen måste draga försorg om, att man åtminstone i vårt land avslöjar dödsfienden och att kampen mot honom, som ett hoppets tecken om en ljusare tid, må visa även de andra folken vägen till den kämpande ariska mänsklighetens räddning.

För övrigt må förnuftet vara vår ledsagare och viljan vår styrka. Må handlingens heliga plikt giva oss ståndaktighet och vår tro förbliva vår högste beskyddare.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

14

ALLIANS- ELLER ERÖVRINGSPOLITIK I ÖSTEUROPA

Det finns två skäl, som föranleda mig att underkasta Tysklands förhållande till Ryssland en särskild granskning.

För det första rör det sig i detta fall om den tyska utrikespolitikens måhända mest avgörande spörsmål.

För det andra är denna fråga också en prövosten för den unga nationalsocialistiska rörelsens förmåga att tänka klart och handla därefter.

Jag måste tillstå, att särskilt den andra punkten mången gång fyllt mig med bekymmer. Eftersom vår unga rörelse inte hämtar sitt medlemsmaterial ur de indifferentas läger utan bland anhängare av oftast mycket extrema världsåskådningar, är det ganska naturligt, om dessa människor även i utrikespolitiska frågor äro behäftade med förutfattade meningar eller den ringa förståelse, som utmärkte de kretsar, vilka förut bibringat dem sin politiska uppfattning och sin världsåskådning. Detta gäller på intet sätt enbart dem, som komma till oss från *vänster*. Tvärtom! Hur skadlig deras tidigare undervisning i dylika frågor än varit, utjämnades den ändock ganska ofta, åtminstone delvis, av en förhandenvarande återstod av sund och naturlig instinkt. Sedan behövde man egentligen endast ersätta den gamla, påtvungna inställningen med en ny och kunde därvid som bundsförvant utnyttja det hederliga förnuft och den självbevarelsedrift, som ännu fanns kvar.

Mycket svårare är det då att få en människa till klart politiskt tänkande, vilkens tidigare uppfostran på detta område varit blottad på både förstånd och logik samt dessutom helt och hållet offrat den sista återstoden av sunt tänkande på objektivitetens altare. Just de, som tillhöra vår s. k. intelligens, äro svårast att förmå att verkligt klart och logiskt hävda sina egna lika väl som sitt folks intressen utåt. De äro inte endast belastade med en verklig blytyngd av de mest meningslösa föreställningar och fördomar, utan ha till på köpet förlorat och uppgivit hela sin självbevarelsedrift. Även den nationalsocialistiska rörelsen måste utkämpa mycket svåra strider med dessa människor, särskilt som de, trots fullkomlig oförmåga, ofta äro besatta av en utomordentlig inbilskhet, från vars höjder de utan något som helst berättigande blicka ned på människor, som för det mesta äro betydligt sundare. Högfärdigt arroganta förståsigpåare utan den ringaste förmåga att kallt pröva och bedöma, vilket måste anses vara förutsättningen för all utrikespolitisk verksamhet.

Eftersom dessa kretsar f. n. börjat på olyckligaste sätt ändra riktningen för vår utrikespolitik, så att den, i stället för att hävda våra verkliga, folkliga intressen, uteslutande kommer att tjäna deras egen fantastiska ideologi, känner jag mig förpliktad att inför mina anhängare underkasta vår viktigaste utrikespolitiska fråga

nämligen förhållandet till Ryssland, en speciell och grundlig behandling. Så grundlig, som det behövs för att bibringa en allmän förståelse för denna fråga och som det är möjligt inom ramen av detta verk.

Jag vill då i allmänna ordalag ytterligare förutskicka följande:

Om vi med utrikespolitik förstå regleringen av ett folks förhållanden till den övriga världen, så böra vi komma ihåg, att denna reglering betingas av vissa bestämda faktorer. Som nationalsocialister kunna vi vidare uppställa följande sats om utrikespolitiken.

Folkstatens utrikespolitik skall säkerställa existensen för den ras, som denna stat omfattar, detta genom att skapa ett sunt, livskraftigt och naturligt förhållande mellan å ena sidan folkets antal - med hänsyn även till folkökningen - och å andra sidan storleken och kvaliteten på det område folket bebor.

Ett *sunt* förhållande måste anses råda, när ett folk kan skaffa sig sitt uppehälle inom sitt eget område. Varje annat tillstånd måste betraktas som onormalt, om det så har bestått i århundraden och årtusenden; det kommer förr eller senare att leda till, att det ifrågavarande folket hejdas i sin utveckling eller helt förintas.

Endast ett tillräckligt stort bosättningsområde kan åt ett folk säkra en fri tillvaro.

Områdets nödvändiga storlek får emellertid inte beräknas uteslutande efter de aktuella behoven och ej ens efter jordområdets samlade avkastning, omräknad i antalet invånare. Ty det tillkommer en omständighet, som jag redan i första bandet utförligt klarlade under rubriken "Tysk allianspolitik före kriget", nämligen den, *att en stats område, utom sin betydelse som direkt näringskälla för folket, även har en militärpolitisk betydelse.* Om ett folk genom landets utsträckning har sin utkomst säkrad i och för sig, så måste man dessutom tänka på att även säkra området självt. Den säkerheten beror på statens allmänna maktpolitiska styrka, vilken åter i ganska betydande utsträckning bestämmes av militärgeografiska omständigheter.

Endast som världsmakt kan därför det tyska folket med lugn gå sin framtid till mötes. Sedan tvåtusen år tillbaka har Tysklands historia och den mer eller mindre lyckliga utrikespolitiska verksamhet, som bedrivits för att tillvarataga tyska folkets intressen, varit *världshistoria*. Vi ha själva varit i tillfälle att bevittna det: ty den gigantiska kampen mellan folken under åren 1914-18 var blott det tyska folkets kamp för sin existens, men tilldragelsen går ändock under namnet världskrig.

Som *förment* världsmakt inträdde det tyska folket i kriget. Jag säger förment, ty i verkligheten var det ingen världsmakt. Om förhållandet mellan det tyska folkets numerär och landets geografiska storlek varit ett annat, skulle Tyskland verkligen ha varit en världsmakt och kriget, fränsett alla andra faktorer, kunnat få ett gynnsamt slut.

Det är varken min uppgift eller min avsikt att här orda om, vad som kunnat inträffa, om inte "om" varit i vägen. Jag anser det emellertid vara fullkomligt nödvändigt att skildra det rådande tillståndet osminkat och sansat samt påpeka de oroväckande svagheterna, för att åtminstone inom den nationalsocialistiska rörelsens led skapa en djupare insikt om den bistra verkligheten.

Tyskland är f. n. ingen världsmakt. Även om vår nuvarande militära maktlöshet kunde övervinnas, skulle vi likväl inte kunna göra några anspråk på detta namn. Vilken betydelse kan man tillmäta en stat, som är så eländigt beskaffad med hänsyn till förhållandet mellan folkmängd och utsträckning som det tyska riket? Vid en tid, när

hela jorden efter hand delas upp mellan olika stater, av vilka flera omfatta nära nog hela kontinenter, kan man inte använda ordet världsmakt om en statsbildning, vars politiska moderland inskränker sig till löjligen 500,000 kvadratkilometer.

Rent territoriellt sett försvinner tyska riket fullkomligt inför de s. k. världsmakterna. Man kan inte anföra England som motbevis, ty det engelska moderlandet är i själva verket blott den stora huvudstaden i det brittiska världsriket, vilket kallar nästan en fjärdedel av hela jordytan för sin. Som jättestater måste vi vidare betrakta i första hand Förenta staterna, därefter Ryssland och Kina, alltsammans områden med delvis mer än tio gånger större yta än det nuvarande tyska riket. Och t. o. m. Frankrike måste räknas till dessa stater. Det är inte endast den omständigheten, att det i allt större utsträckning kompletterar armén ur sitt färgade människobestand, det gör dessutom så snabba framsteg i fråga om moderlandets negroisering, att man faktiskt kan tala om uppkomsten av en afrikansk stat på europeisk mark. Det nuvarande Frankrikes kolonialpolitik kan inte jämföras med det förgångna Tysklands. Om Frankrike fortsätter på nuvarande sätt i 300 år skulle de sista frankiska blodsresterna gå under i den europeisk-afrikanska mulattstat, som håller på att bildas. Ett väldigt, slutet kolonialområde från Rhen till Kongo, uppfyllt av en lågtstående ras, som långsamt uppstår genom den pågående bastardiseringen.

Detta skiljer den franska kolonialpolitiken från den gamla tyska.

Den kolonialpolitik Tyskland bedrev, var halv, liksom allt, vad vi företagit oss. Den vare sig förstörde den tyska rasens kolonialområde eller gjorde några försök - vilket för övrigt skulle ha varit brottsligt - att tillföra riket en maktförstärkning genom insats av svart blod. Askans i tyska Östafrika var ett litet tvekande steg på den vägen. Men det avsåg endast koloniens eget försvar. Alldeles bortsett från möjligheten att under världskriget genomföra en sådan avsikt, så hade det faktiskt aldrig funnits någon tanke på att överföra svarta trupper till en europeisk krigsskådeplats, medan detta för fransmännen alltid ansetts som ett av motiven till deras koloniala verksamhet.

Vi se således, att det finns ett stort antal makter, vilka vida överträffa vårt tyska folk genom sin folkmängd och framför allt genom sin utsträckning äga ett utmärkt stöd för sin politiska maktställning. Aldrig någonsin har det tyska rikets förhållande till andra världsmakter varit så ogynnsamt med avseende på yta och folkmängd, som vid början av vår historia för tvåusen år sedan och som det alltjämt är. Då stormade vi som ett ungt folk in i en värld av sönderfallande stora statsbildningar. Den siste jätten bland dem, Rom, hjälpte vi själva till att krossa. Nu befinna vi oss i en värld av stora maktstater under utveckling, där vårt eget land sjunker ned till allt större betydelselöshet.

Det är nödvändigt att kallt och nyktert hålla denna bittra sanning för ögonen. Och det är lika nödvändigt, att vi följa och jämföra Tyska rikets befolkningssiffror och yttinnehåll i förhållande till andra stater genom århundradena. Jag vet att var och en med bestörtning skall komma till det resultat, jag framlade redan i början av denna undersökning: *Tyskland är ingen världsmakt längre, oavsett om det är starkt eller svagt i militärt avseende.*

Vi ha kommit utanför de stora staternas krets och detta endast tack vare vår folks rentav ödesdigert odugliga utrikespolitiska ledning och den fullständiga avsaknaden av ett bestämt utrikespolitiskt mål och tack vare, att vårt folk förlorat all sund instinkt och all självbevarelsedrift.

Om den nationalsocialistiska regeringen verkligen inför historien vill framstå som bärare av en stor mission för vårt folk, måste den genomträngas av en smärtsam kunskap om landets verkliga läge och djärvt och målmedvetet taga upp kampen mot den planlöshet och oduglighet, som hittills lett vårt tyska folk på dess utrikespolitiska väg. Den måste visa mod att utan hänsyn till "traditioner" och fördomar samla vårt tyska folk på dess utrikespolitiska vägar. Den måste visa detta folk långt utom dess nuvarande snäva gränser till nya områden samt för all framtid befria det från faran att förintas eller nödgas göra tjänst hos andra som ett folk av slavar.

Den nationalsocialistiska rörelsen måste försöka avskaffa disproportionen mellan vår folkmängd och vårt yttnehåll detta sett både som näringskälla och maktpolitisk stödjepunkt - mellan vårt historiska förflutna och vår nuvarande hopplösa vanmakt. Den måste gå till verket i medvetande om, att vi, som vårdare av mänsklighetens bästa egenskaper, äga stora förpliktelser, som vi fylla bättre ju bättre vi sörja för, att det tyska folket bringas till besinning i rashänseende och ägnar sina omsorger åt sitt *eget* blod lika mycket som åt hundar, hästar och kattor.

*

Jag har kallat den hittillsvarande tyska utrikespolitiken planlös och oduglig. Mitt påstående bevisas av, att den faktiskt förblivit utan resultat. Om vårt folk varit andligt mindervärdigt eller feigt, kunde resultatet av dess kamp ej ha blivit sämre, än dem vi i dag se framför oss. Inte ens utvecklingen under de sista årtionena före kriget får skymma detta faktum för oss; ty man får inte fram en stats styrka genom att mäta den med sig själv utan endast genom en jämförelse med andra stater. Och en sådan jämförelse ger till resultat, att övriga staters maktillväxt både var mera proportionerlig och hade ett bättre slutresultat samt att Tysklands väg, trots att den skenbart bar uppåt, i själva verket mer och mer avlägsnade sig från de andra staternas så Tyskland blev efter; kort sagt att storleksförhållandena förändrades till vår nackdel. T. o. m. i fråga om folkmängden blevo vi efter, tydligare ju längre det led. Men eftersom vårt folk inte överträffas av något annat i fråga om hjältemod och säkerligen offrat mera blod än något annat folk för att trygga sin existens, så kan misslyckandet icke bero på något annat än en *förfelad* politik.

Om vi i detta sammanhang göra ett överslag över vårt folks politiska upplevelser under de senaste tusen åren, om vi låta de tallösa krigen och stridigheterna passera revy för våra ögon och betrakta de slutliga resultat, som i dag ligga framför våra ögon, så måste vi se, att ur detta hav av blod egentligen blott tre resultat framgått, vilka vi kunna beteckna som bestående frukter av klart avgränsade utrikespolitiska eller över huvud taget politiska tilldragelser.

1. Den huvudsakligen av bojovarer utförda kolonisationen av gränsländerna i öster,
2. förvärvet och kolonisationen av området öster om Elbe och
3. det av Hohenzollernarna genomförda uppbyggandet av den brandenburg-preussiska staten, förebilden till och kärnan i det nya riket

En lärorik varning för framtiden!

De båda förstnämnda stora resultatet av vår utrikespolitik ha blivit de mest bestående. Utan dem skulle vårt folk över huvud taget inte längre spelat någon roll. De representera det första och tyvärr också det enda lyckade försöket att bringa den stigande folkmängden i överensstämmelse med bosättningsområdets storlek. Och det måste anses som verkligt ödesdigert, att vår tyska historieskrivning inte riktigt förstått att värdera dessa prestationer, våra ojämförligt största och för eftervärlden mest

betydelsefulla, medan den däremot förhållig allt möjligt annat, beundrar och prisar fantastiska hjältedåd och tallösa äventyrliga strider och krig i stället för att erkänna, hur liten betydelse de flesta av dessa haft för nationens utveckling.

Det tredje stora resultatet av vår politiska verksamhet är den preussiska staten och den inom denna utmejslade statstanken samt den självbevarelse- och självförsvarsdrift, som i den tyska hären organiserats och anpassats efter den moderna tiden. Omvandlingen av den enskildas vilja till självförsvar, till tanken på en hela nationens värnplikt är en produkt av denna statsbildning och dess samhällssyn. Betydelsen av denna utveckling kan inte överskattas. Just det genom sin blodiga splittring överindividualistiskt uppdelade tyska folket återfick på disciplineringsväg genom den preussiska härorganisationen åtminstone en del av den samhörighetskänsla, som det för länge sedan förlorat. Det som andra folk ännu ha kvar av ursprunglig hjorddrift, det ha vi åtminstone delvis fått tillbaka på konstlad väg genom den militära utbildningen. Därför är också avskaffandet av den allmänna värnplikten - som för dussintals andra folk kunde vara utan vikt - för oss av den mest ödesdigra betydelse. Om tio generationer tyskar finge vara utan korrigering och uppfostrande militär utbildning och överlämnades åt de nedbrytande verkningarna av bristande enhet i ras och världsåskådning - så skulle vårt folk förlora den sista resten av självständighet. Den tyska anden skulle kunna verka endast genom enskilda individer inom främmande nationers ram, utan att identifieras ens till sitt ursprung. Dessa kulturspridare skulle existera tills den sista droppen av ariskt-nordiskt blod fördärvats och utsläcks inom oss.

Det är anmärkningsvärt, att våra motståndare vida bättre än vi själva förstå och uppskatta betydelsen av dessa bestående politiska resultat, som vårt folk vunnit under sina mer än tusenåriga strider. Vi svärma ännu i dag för en heroism, som berövat vårt folk miljoner av dess ädlaste blodsförvanter, men vars slutresultat ändock varit fullkomligt ofruktbara.

Det är av största betydelse för vårt folks nutid och framtid, att vi förstå att skilja de verkligt bestående politiska framgångarna från de ofruktbara ändamål, för vilka tyskt blod offrats.

Vi nationalsocialister få aldrig någonsin instämma i den nuvarande borgerliga världens övliga hurrapatriotism. Framför allt få vi akta oss för att betrakta utvecklingen under åren närmast före kriget som på något sätt bindande för våra egen väg. Inte en enda av de förpliktelser, som gå tillbaka till den historiska period, vi kalla adertonhundratalet, kan vara på något sätt bindande för oss nationalsocialister. I motsats till den tidens människor måste vi bekänna oss till plikten att kämpa för det viktigaste målet för all utrikespolitik: att bringa yttinnehållet i överensstämmelse med folkmängden. Av det förflutna kunna vi endast draga den lärdomen, att vår politiska verksamhet måste få en dubbel inriktning: utrymme för vårt folk måste bli målet för utrikespolitiken, dess förankring i en ny världsåskådning målet för inrikespolitiken.

*

Jag vill endast i största korthet behandla frågan, huruvida kravet på utrymme kan vara sedligt och moraliskt berättigat. Detta är nödvändigt, eftersom det t. o. m. inom s. k. folkliga kretsar tyvärr förekommer alla möjliga salvelsefulla pratmakare, vilka anstränga sig att framställa för tyska folket ett gottgörande av oförrätten 1918 som mål för en utrikespolitisk aktivitet, men trots detta känna sig nödsakade att försäkra hela världen sin broderliga sympati.

Jag måste då förutskicka följande: *Kravet på, att gränsen från 1914 måste återställas, är en politisk dårskap, som med hänsyn till sina verkningar närmar sig förbrytelsen. Helt bortsett från att rikets gränser av 1914 vara allt annat än logiska. Ty i själva verket vara de varken fullständiga med hänsyn till det tyska folkets utbredning eller förnuftiga ur militärgeografiska synpunkter. De voro inte resultatet av en överlagd politik, utan tillfälliga gränser, som åstadkommits genom en på intet sätt avslutad politisk kamp, delvis tillkomna endast genom Ödets nyck.* Med samma, och i många avseenden större rätt, skulle man kunna plocka ut ett annat årtal ur den tyska historien och förklara, att målet för tysk utrikespolitik var att återställa de förhållanden, som rådde vid tidpunkten i fråga. Men kraven motsvara fullkomligt andan inom den borgerliga världen, som ej heller på denna punkt äger en enda bärande politisk tanke för framtiden, utan blott lever i det förgångna och till på köpet i det allra närmast förgångna ty t. o. m. blicken bakåt når inte ut över deras egen tid. Tröghetslagen binder dem vid ett givet tillstånd och driver dem att göra motstånd mot varje förändring i detta. Motståndet stegras likväl aldrig över rena trögheten. Det är självklart, att dessa människors politiska horisont inte når över gränsen till 1914. Men när de proklamera, som sitt politiska mål, återställandet av dessa gränser, stärka de alltid på nytt våra motståndares sönderfallande förbund. Detta är enda förklaringen till, att ännu åtta år efter en världskamp i vilken stater gned de mest heterogena önskningar och mål gingo samman, de dåvarande segrarnas entente alltjämt kan bibehålla en mer eller mindre sluten form.

Alla dessa stater drogo å sin sida fördel av det tyska sammanbrottet. Frukta för vår styrka trängde tillbaka stormakternas girighet och inbördes avund. Det bästa skyddet mot vårt lands möjlighet att resa sig igen, sågo de i en så grundligt som möjligt genomförd uppdelning av dess rikedomar och delvis även territorium. Ett dåligt samvete och ängslan för vårt folks kraft är det kitt, som fortfarande binder de skilda medlemmarna inom detta förbund.

Och vi undandra dem inte vår hjälp. Så länge den borgerliga världen som mål för tysk politik uppställer återställandet av 1914 års gränser, håller den tillbaka de medlemmar av våra fienders entente, som annars skulle vilja lämna denna.

Ty de frukta att bli angripna isolerade och därigenom gå förlustiga de övriga förbundsmedlemmarnas stöd. Varje enskild stat känner sig träffad av denna hotande möjlighet.

Men borgerligheten begår här en dumhet av bl. a. följande två skäl:

För det första saknas de nödiga maktmedlen att överflytta programmet från klubbafnarnas atmosfär till verklighetens.

För det andra skulle resultatet, om denna gränsreglering verkligen kunde genomföras, bli så erbarmligt, att det sannerligen inte skulle löna sig att fördenskull gjuta vårt folks blod ånyo.

Ty ingen kan väl ens ifrågasätta, att 1914 års gränser skulle kunna återställas annat än med blod. Endast barnsligt naiva andar kunna vagga sig till ro med tanken, att en rättelse kan ernås på Versailles' smyg- och tiggarrvägar. Alldeles bortsett från, att ett försök i den riktningen skulle förutsätta en Talleyrand-natur, som vi inte äga. Den ena hälften av våra politiska existenser består av ytterst rivande men på samma gång karaktärlösa och över huvud taget mot vårt folk fientligt sinnade element, medan den andra hälften består av godmodiga, oförargliga och karaktärlösa stackare. Därhän ha tiderna ändrat sig sedan Wien-kongressens dagar: *det är inte furstar och furstliga*

mätresser som schackra och köpslå om statsgränserna, utan det är den obeveklige världsjuden, som kämpar för sitt herravälde över folken. Endast genom svärdet kan ett folk avlägsna hans näve från sin strupe. Endast den samlade, koncentrerade styrkan i en kraftfullt uppflammande, nationell lidelse, förmår trotsa det internationella världsförtrycket. Men detta kan endast ske på ett blodigt sätt.

Om man likväl hyllar den övertygelsen, att Tysklands framtid på ena eller andra sättet kräver en stor insats, måste anan utan hänsyn till alla invändningar, som den politiska klokheten kan komma med, redan för denna insats skull uppställa och förfäkta ett värdigt mål.

Gränserna från 1914 betyda ingenting för den tyska nationen. De betydde varken något skydd för det förgångna eller någon plattform för framtiden. Det tyska folket kan inte genom dem nå sin inre slutenhet och ej heller kan det erhålla ett tryggt uppehälle inom dem. Dessa gränser äro inte heller ur militär synpunkt ändamålsenliga eller ens tillfredsställande och till sist kunna de inte ens förbättra vårt förhållande till andra världsmakter, eller riktigare uttryckt gentemot de verkliga världsmakterna. Avståndet till England förkortas ej, U. S. A.:s storlek uppnås icke, och inte ens Frankrike skulle erfara någon väsentlig inskränkning i sin världspolitiska betydelse.

Blott ett är säkert: även om det finge en gynnsam utgång, skulle ett försök att återställa gränserna från 1914 medföra en sådan blodtappning av vår folkkropp, att det inte skulle bli någon kraft över för de beslut och handlingar, som sedan behövdes för att säkra nationens liv och framtid. Tvärtom! I glädjen över en dylik ytlig framgång skulle man ännu mindre bry sig om att ställa upp några större mål, eftersom "nationens ära" ju räddats och möjligheter för kommersiell utveckling åter öppnats, åtminstone till en tid.

Gentemot detta måste vi nationalsocialister orubbligt hålla fast vid vårt utrikespolitiska mål, nämligen att *tillförsäkra tyska folket det utrymme, som tillkommer det.* Kampen för det målet är den enda, som inför Gud och den tyska eftervärlden kan synas rättfärdiga en ny blodsutgjutelse: inför Gud, därför att vi satts till världen med uppgiften att kämpa för vårt dagliga bröd, som varelser, åt vilka ingenting skänks utan endast ha sin genialitet och sitt mod att tacka för sin ställning som jordens herrar; inför den tyska eftervärlden, därför att varje medborgares utgjutna blod kommer att skänka eftervärlden tusen nya. En insats i dag av våra söners liv skall betalas med den jord, på vilken tyska bondesläkten en gång skola kunna alstra nya kraftfulla söner, och denna jord skall då fritaga de ansvariga statsmännen från besyrollningen att ha uppoffrat sitt folk, även om samtiden nu förföljer dem.

I detta sammanhang måste jag med skärpa vända mig mot en del folkliga bläcksuddare, vilka uppge sig betrakta en expansionspolitik av det slaget som ett "brott mot människans heligaste rättigheter" samt ge sin skrivklåda utlopp för att förfäkta denna åsikt. Det är inte så gott att veta, vad som gömmer sig bakom dylika herrar. Ett är emellertid säkert, den förvirring, de alstra, kommer vårt folks fiender särdeles väl till pass. Genom sin brottsliga hållning bidra de att inifrån försvaga och förinta vårt folks vilja att hävda sina livsintressen på det enda sätt, som är möjligt. Det finns intet folk, som äger ens en kvadratmeter jord till följd av någon högre önskan eller enligt någon högre rätt. Liksom Tysklands gränser uppstått genom en tillfällighet och endast äga en tillfällig giltighet i tidens politiska strider, så äro gränserna för andra folks områden det också. Endast den tanklöse dumbommen tänker sig indelningen av vår jords yta oföränderlig som granit medan denna indelning i verkligheten är en för varje tid skenbar vilopunkt i en fortgående utveckling, skapad i

det ständiga vardandet genom naturens väldiga krafter. För att kanske redan i morgon förstöras eller ombildas genom ännu större krafter. Likadant förhåller det sig med gränserna för folkens bosättningsområden.

Statsgränserna skapas av människor och kunna därför även ändras av människor.

Det faktum, att ett omåttligt jordförvärv lyckas för ett folk, innebär för den delen inte någon högre förpliktelse att erkänna dess rättmätighet för all framtid. Det bevisar på sin höjd erövrarens styrka och den besegrades svaghet. Och rätten ligger då endast i styrkan. Om det tyska folket nu är hopträngt på ett orimligt litet område och därför går en jämmerlig framtid till mötes, innebär detta inte något Ödets påbud, och ett uppror mot dessa förhållanden skulle lika litet kunna rubriceras som någon brysk överträdelse av Ödets bud. Och precis lika litet har någon högre makt tillerkänt något annat folk större utrymme än det tyska eller förolämpat något med en orättmätigare fördelning. Den mark på vilken vi bo i dag, erhöles inte våra förfäder som någon gåva från himmelen, utan måste kämpa sig till den med insats av sitt liv. Och inte heller i framtiden kommer utrymmet, och därmed vårt folks liv, att skänkas oss genom någon folklig nåd, det vinna vi endast med våldets hjälp, med svärdet i hand.

Hur mycket vi än erkänna nödvändigheten av en uppgörelse med Frankrike, skulle en sådan ändock bli utan verkan i det stora hela, om hela vår utrikespolitiska aktivitet skulle nötas ut enbart på den uppgiften. Mening får en sådan uppgörelse blott, om den lämnar ryggen fri för en expansionspolitik åt annat håll i Europa. Lösningen på frågan om större utrymme för vårt folk få vi nämligen inte se i ett förvärv av kolonier utan helt och hållet i förvärvet av ett kolonial- eller nybyggarområde, som förstörar själva moderlandets yta och därmed kommer såväl de nya kolonisatörerna att förenas i den intimaste gemenskap med moderlandet som medföra de maktpolitiska fördelar, vilka dessa områdens sammanlagda storlek kunna innebära.

Den folkliga rörelsen bör inte vara advokat åt andra folk utan endast kämpa för sitt eget. I annat fall är den överflödigt och har i varje fall ingen rätt att jämra sig över det förflutna. Ty då upprepar den endast dettas dumhet. Den gamla tyska politiken leddes oriktigt efter dynastiska synpunkter - den kommande får inte lika oriktigt föras efter några svamliga ta-hela-världen-i-famn-principer. Framför allt äro vi inte någon skyddspolis för de bekanta "stackars små folken". Vi äro endast vårt eget folks soldater.

Ännu längre måste vi nationalsocialister emellertid gå: *rätten till expansion kan bli en plikt, om det bristande utrymmet synes komma att medföra ett stort folks undergång.* Framför allt som det inte rör sig om vilket negerfolk som helst, utan om den germanska modern till allt det liv, som givit världen hela dess kultur. *Tyskland måste vara världsmakt eller också inte existera alls.* För att bli världsmakt behöver det emellertid den utsträckning, som kan ge landet dess nödiga tyngd och dess medborgare trygghet uppehålle.

*

Därmed dra vi nationalsocialister medvetet ett streck över förkrigstidens utrikespolitiska inriktning. Vi börja igen, där man slutade för sexhundra år sedan. Vi hejda det eviga tåget av germaner till Syd- och Västeuropa och rikta blicken mot landet i öster. Vi göra äntligen ett slut på förkrigstidens kolonial- och handelspolitik och övergå till framtidens markpolitik.

Men när vi numera tala om nya områden i Europa, kunna vi i första hand endast tänka på *Ryssland* och de randstater, det behärskar.

Ödet självt tycks vilja ge oss en fingervisning i den riktningen, när det utlämnade Ryssland åt bolsjevismen, berövade det ryska folket den intelligens, vilken förut möjliggjort dess bestånd som stat. Ty organisationen av den ryska staten var inte ett resultat av de ryska slavarnas statsbildande förmåga utan snarare ett underbart exempel på germanska elements statsbetonade verksamhet inom en mindervärdig ras. På den vägen ha talrika mäktiga riken skapats. Lägre folk, med germanska organisatörer och herrar som ledare, ha mer än en gång växt ut till väldiga statsbildningar och hållit sig vid makt, så länge kärnan funnits kvar i den ras, som bildat staten. Sedan århundraden rekryterade Ryssland sitt ledande skikt ur denna germanska kärna. I dag kan man anse denna som nästan fullkomligt utrotad och förstörd. I stället har juden kommit. Men i längden blir det lika omöjligt för juden att hålla sig kvar i det mäktiga riket, som det f. n. är för ryssen att av egen kraft kasta av sig det judiska oket. Juden är själv icke ett organisatoriskt element utan ett sönderdelningens ferment. Jätteriket i öster är moget för sammanbrott. Och slutet på judeväldet i Ryssland kommer också att betyda epilogen av Ryssland som stat. Vi äro av Ödet utsedda att bli vittnen till en katastrof, som kommer att ge det mäktigaste beviset för riktigheten av teorien om folkkraserna.

Men vår uppgift, den nationalsocialistiska rörelsens mission, är att bibringa det tyska folket så mycket politisk insikt, att det inte kommer att se sitt framtidsmål i ett berusande, nytt Alexander-tåg utan i den tyska plogens flitiga arbete i den jord, som svärdet skall ge.

*

Det är klart, att juden kommer att proklamera det skarpaste motstånd mot en sådan politik. Bättre än någon annan förstår han vad det skulle innebära för hans egen framtid. Just detta faktum borde lära alla verkligt nationellt sinnade män att inse det riktiga i en sådan nyorientering. Men tyvärr är motsatsen fallet. Inte blott i tysk-nationella kretsar, utan även i "folkliga", reser man det häftigaste motstånd mot tanken på en sådan östpolitik, och åberopar sig då nästan alltid på en större tanke. Bismarcks åsikter citeras för att ge pondus åt en politik, som skulle vara både dåraktig, omöjlig och högst olycklig för det tyska folket. Bismarck lade på sin tid stor vikt vid goda relationer med Ryssland. Det är delvis riktigt. Men man glömmar därvid fullständigt att omtala, hur man satte lika stort värde på goda förbindelser med t. ex. Italien och att samme herr von Bismarck t. o. m. en gång ingick förbund med Italien för att lättare kunna klara av Österrike. Varför fortsätter man inte även *den* politiken? "Därför att Italien av i dag, ej är Italien av i går", kommer man att svara. Gott! Men då, mitt ärade herrskap, kan man göra den invändningen, att det nuvarande Ryssland inte heller längre är den tidens Ryssland. Det skulle aldrig ha fallit Bismarck in att vilja för alltid fast ställa en politisk väg, taktiskt principiellt. Han var i alltför hög grad stundens mästare för att vilja betunga sig själv med något sådant. *Frågan gäller alltså inte: Hur gjorde Bismarck på sin tid?, utan i stället: Hur skulle Bismarck göra i dag?* Och den frågan är lättare att besvara. *Med sin politiska klokhets skulle han aldrig slutit förbund med en stat vigd till undergång.* F. ö. betraktade Bismarck redan på sin tid den tyska kolonial- och handelspolitiken med blandade känslor, då det, som närmast låg honom om hjärtat, var att så säkert som möjligt konsolidera och befästa den av honom skapade statsbildningen. Detta var också enda skälet till, att han använde sig av det ryska skyddet i ryggen, vilket lämnade honom fria händer åt väster. Men vad som då gav Tyskland en fördel, skulle i dag skada det.

Redan under åren 1920-21, när den unga nationalsocialistiska rörelsen började höja sig över den politiska horisonten och här och var hälsades som den tyska nationens

frihetsrörelse, började man från åtskilliga håll göra närmanden till partiet för att söka åstadkomma ett samband mellan detta och *andra länders frihetsrörelser*. Det hela var någonting i stil med "De undertryckta nationernas förbund", som många propagerade för. Det var mest fråga om representanter för några Balkan-stater, för Egypten och Indien, och samtliga gjorde på mig privat intrycket av viktiga pratmakare utan något reellt underlag. Men det var inte så få tyskar, särskilt inom det nationella lägret, som läto dupera sig av dessa uppblåsta orientaler och trodde, att de i en indisk eller egyptisk student utan vidare hade framför sig "en företrädare" för Indien eller Egypten. Man gjorde inte klart för sig, att det var fråga om personer, som över huvud taget ingenting hade bakom sig och vilka framför allt inte voro auktoriserade att avsluta några fördrag med vem det vara månne, varför det praktiska resultatet av alla förbindelser med dessa element var lika med noll, såvida man inte ville bokföra den förlorade tiden som förlust. Mot dylika försök har jag alltid varit på min vakt. Det är inte bara det, att jag har annat att göra än slösa bort veckor på ofruktbara "överläggningar", utan jag skulle betrakta det hela som onyttigt och direkt skadligt, även om det rörde sig om auktoriserade ombud för vederbörande nationer.

Det var illa nog förut, under fredstiden, när den tyska allianspolitiken till följd av bristen på egna, aktiva angreppsmotiv, hamnade i ett defensivförbund med gamla, världshistoriskt pensionerade stater. Vare sig alliansen med Österrike eller Turkiet medförde någon vidare glädje. Medan jordens största militär- och industristater slöto sig samman till en verklig offensiventente, samlade den tyska utrikesledningen ihop ett par gamla impotenta stater och sökte bjuda en världskoalition spetsen med tillhjälp av denna ruttna bråte, som var dömd till undergång. Tyskland har dyrt fått betala detta utrikespolitiska misstag. Men tydligen inte dyrt nog eftersom våra evinnerliga fantasier genast vilja ge sig in på samma galenskap. Ett försök att genom ett "de undertryckta nationernas förbund" avväpna de allsmäktiga segrarna är både dumt och olyckligt. Det är olyckligt, därför att det avleder vårt folks uppmärksamhet från de reella möjligheterna och i stället får det att ge sig hän åt fantasifulla men ofruktbara förhoppningar och illusioner. Tysken av i dag liknar verkligen en drunknande, som griper efter varje halmstrå. Det rör sig ofta om i övrigt mycket bildade människor. Så snart ett irrbloss av en aldrig så överklig förhoppning lyser upp någonstans, sätta dessa människor genast i väg och jaga fantomet. Om det så endast är ett förbund av undertryckta nationer, ett Nationernas Förbund eller någon annan ny, fantastisk uppfinning, nog kan den i alla fall vinna tusentals troende själar.

Jag kan ännu erinra mig de både barnsliga och oförståndiga förhoppningar om ett förestående engelskt sammanbrott i Indien, vilka döko upp i folkliga kretsar under åren 1920-21. Några asiatiska bedragare, gärna för mig även några verkliga indiska "frihetskämpar", som drevo omkring i Europa vid den tiden, hade lyckats slå i människor, som för övrigt voro ganska förnuftiga, den fixa iden, att det brittiska världsriket, som ju har sin tyngdpunkt just i Indien, siade inför ett sammanbrott där. De begrepo naturligtvis inte, att deras egen önskan var fader till alla dessa tankar. Lika litet förstodo de det absurda i sina förhoppningar. Ty när de vänta, att ett sammanbrott av det engelska herraväldet i Indien skall bli slutet på det brittiska världsriket och Englands maktställning, så medge de ju själva, att just Indien har den eminentaste betydelse för England.

Denna livsviktiga sanning kunde väl i alla fall inte vara en tyskfolklig profets ensamma och djupa hemlighet, utan den måste väl förmodligen vara känd även av dem, som leda Englands öden. Det är ju mer än barnsligt att tro, att man inte i England skulle förstå att riktigt uppfatta det indiska kejsarrikets betydelse för den

brittiska världsunionen. Och det är ett tråkigt bevis för, att man inte lärt det ringaste av världskriget, och ett lika tråkigt tecken på, att man fullständigt misskännt eller inte velat erkänna den anglosaxiska beslutsamheten, då man inbillar sig att England, utan mobiliserande av sina sista krafter, skulle låta Indien glida sig ur händerna. Det bevisar bäst tyskens fullkomliga okunnighet om, hur det brittiska riket kontrolleras och förvaltas. Endast om det engelska förvaltningsmaskineriet hemfaller åt rasupplösning (vilket f. n. är fullkomligt uteslutet i Indien), eller om England besegras med vapenmakt av en starkare fiende, kommer det att förlora Indien. Men indiska upprorsmän komma aldrig att lyckas med något sådant. Vi tyskar ha tillfullo fått erfara, hur svårt det är att betvinga England. Alldeles bortsett från, att jag som german, trots allt mycket hellre ser Indien under engelskt herravälde än under något annat.

Lika eländigt är det med förhoppningarna om det sagolika upproret i Egypten. Det "Heliga kriget" må bibringa våra tyska fårskallar till politiker den angenäma känslan, att andra nu äro beredda att offra sitt blod för oss; - ty denna fega spekulering är, uppriktigt talat, upphovet till sådana förhoppningar - i verkligheten skulle detta "Heliga krig" ta en ända med förskräckelse under spärrelden från engelska kulsprutekompanier och granatkarteschernas skrotregn.

Det är fullkomligt omöjligt att med en samling krymplingar gå till anfall mot en mäktig stat, fast besluten att, om så krävas, offra den sista blodsdroppen till skydd för sin existens. Som jag är en man med folklig inställning, vilken bedömer mänsklighetens värde efter rasprinciper, kan jag, endast med kännedom om dessa "undertryckta nationers" rasliga mindervärdighet, inte tillåta mig att sammanlänka mitt eget folks öde med deras.

En fullkomligt liknande hållning måste vi intaga även gentemot Ryssland. Dagens Ryssland, avklätt sitt germanska överskikt, är alldeles oavsett de nya herrarnas inre avsikter, ingen lämplig bundsförvant i den tyska nationens frihetskamp. Rent *militärt sett skulle ett krig Tyskland-Ryssland mot Västeuropa och då sannolikt mot hela världen komma att gestalta sig fullkomligt katastrofalt. Kampen skulle utspela sig på tysk mark, inte på rysk* och utan att Tyskland kunde erhålla något som helst verksamt stöd från Ryssland. Tyska rikets nuvarande maktmedel äro så jämmerliga och så omöjliga för en kamp mot utlandet, att man inte skulle kunna åstadkomma det ringaste gränsskydd mot Västeuropa, England inbegripet, varför t. ex. det tyska industriområdet skulle komma att ligga fullkomligt värnlöst för våra motståndares gemensamma anfall. Kommer därtill, att mellan Tyskland och Ryssland befinner sig den polska staten i fullkomligt beroende av Frankrike. I händelse av ett tysk-ryskt krig mot Västeuropa måste Ryssland först besegra Polen för att kunna transportera några soldater till en tysk front. Men nu rör det sig mera om teknisk utrustning än om soldater. Och här skulle världskrigets erfarenheter upprepa sig, bara ännu förskräckligare. Då pungslogs den tyska industrien till förmån för våra ärofulla bundsförvanter, och Tyskland fick nästan ensamt sköta den tekniska krigsföringen. Nu skulle Ryssland inte alls komma i fråga som teknisk faktor. Mot den allmänna motoriseringen, som redan under nästa krig på ett överväldigande sätt kommer att fälla avgörandet, skulle vi inte kunna ställa upp just någonting alls. Det är inte bara det, att Tyskland självt är skamligt långt efter på detta viktiga område, utan det skulle dessutom, av det lilla det har, få underhålla Ryssland, som till dags dato inte kan kalla för sin egen en enda fabrik, vilken förmår visa upp en riktig automobil. Ett dylikt krig skulle därmed få karaktären av slakt. Tysklands ungdom skulle utsättas för ännu

större blodtappning än förut, ty som alltid skulle kampens börda komma att vila endast på oss. Följden skulle bli ett oavvisligt nederlag.

Men t. o. m. om man antager, att det skulle ske ett under och att kampen inte slutade med Tysklands fullständiga förintande, skulle slutresultatet ändock bli, att det förblödde tyska folket, efteråt liksom förut, förbleve omgränsat av stora militärstater. Dess verkliga läge skulle således på intet sätt ha undergått någon förändring.

Nu skall man ej komma med den invändningen, att man inte genast behövde tänka på krig vid ett eventuellt förbund med Ryssland, att man i varje fall först skulle kunna grundligt förbereda sig. Nej! *Ett förbund vars avsikt icke är krig, är menings- och värdelöst.* Allianser ingår man endast för strid. Även om uppgörelsen vid tiden för fördragets avslutande ligger aldrig så fjärran, är utsikten till en krigisk förveckling ändock dess innersta motiv. Och man må inte tro, att någon makt skulle uppfatta avsikten med ett dylikt förbund annorlunda. Antingen en tysk-rysk allians stannade på papperet - alltså för oss vore ändamåls- och värdelös - eller från fördragets bokstav blev verklighet - den övriga världen vore under alla omständigheter varnad. Då är det ju naivt att tro, att England och Frankrike skulle vänta ett årtionde, tills den tysk-ryska alliansen hade avslutat sina tekniska förberedelser till kriget. Nej, ovädret skulle blixtnabbt bryta ut över Tyskland.

Redan förekomsten av en allians med Ryssland skulle sålunda innebära fröet till nästa krig. Det skulle innebära Tysklands död.

Men därtill kommer dessutom följande:

1. *Rysslands nuvarande makthavare ha ingen tanke på att ingå ett ärligt förbund, mycket mindre att hålla det.*

Man bör dock aldrig glömma, att regenterna i det nuvarande Ryssland äro blodbestänkta, gemena förbrytare, att det är fråga om ett mänsklighetens avskum som, gynnat av omständigheterna, i en tragisk stund överrumplade en stor stat, i vild blodtörst förintade och utrotade miljoner av dess ledande intelligens och nu sedan snart tio år utöva historiens fruktansvärdaste skräckvälde. Man bör inte heller glömma, att dessa maktinnehavare tillhöra ett folk, som i en sällsam blandning förenar ohygglig bestialitet med en obegriplig förmåga att ljuga och som nu ännu mer än förr tror sig vara kallat att lägga hela världen under sitt blodiga förtryck. Man bör ej glömma att den internationelle juden, som i dag fullständigt behärskar Ryssland, inte betraktar Tyskland som en bundsförvant utan som en till samma öde som Ryssland förutbestämd stat. *Och man sluter ej fördrag med någon, vars enda intresse är motpartens förintande.* Framför allt gör man det inte med sådana, som ej hålla något fördrag heligt, eftersom de inte utgöra ärans och sanningens representanter i denna världen utan lögnens, bedrägeriets, stöldens, plundringens och rovgirighetens. En människa som tror sig kunna knyta fördragsmässiga förbindelser med parasiter, liknar ett träd, som försöker till egen fördel sluta avtal med en mistel.

2. *Tyskland svävar fortfarande i stor fara att undergå samma öde som Ryssland.*

Endast en enfaldig borgare kan inbilla sig, att bolsjevismen är en övervunnen fara. Hans ytliga tänkesätt gör, att han inte förstår, att det här rör sig om en impulsiv strävan hos det judiska folket att skaffa sig världsherraväldet, en strävan lika naturlig som anglosaxarens drift att sätta sig i besittning av herraväldet över jorden. Engelsmannen följer sin väg till detta mål och kämpar kampen med sina vapen, och så gör också juden. Han går sin väg, han smyger sig in i folken och urholkar dem inifrån, och han kämpar med sina vapen, med lögn och förtal, förgiftning och upplösning och

stegrar så småningom kampen till att blodigt utrota sin hatade motståndare. *Den ryska bolsjevismen få vi betrakta som nittonhundratalets judiska försök att erövra världsherraväldet.* Under andra tidsperioder har juden försökt uppnå samma mål genom andra men mycket besläktade metoder. Hans strävan ligger grundad i hans eget väsen. Andra folk avstå inte från att enligt sin drift utbreda sin art och sin makt, annat än om de av yttre omständigheter tvingas till det eller bli impotenta på grund av ålderdomssvaghet, och lika litet avbryter juden sin marsch mot världsdiktaturen som någon frivillig uppoffring eller genom att undertrycka sin eviga trängtan. Även om honom gäller, att han kan drivas från sin väg endast av krafter som ligga utom honom själv och att hans strävan efter världsherraväldet endast kan släckas av att han själv dör ut. Men folkens impotens, deras utdöende genom ålderdomssvaghet beror på, om de lyckas hålla sitt blod rent eller icke. Och det förmår juden bättre än något annat, folk på jorden. Därför kan han gå vidare på sin ödesväg ända tills en annan makt möter honom och efter en väldig tvekamp störtar himlastormaren tillbaka till Lucifer.

Tyskland är nu den bolsjevikiska kampens nästa, stora mål. Det krävs en ung, revolutionerande ides hela kraft för att ännu en gång rycka upp vårt folk, befria det ur den internationella bolsjevismens kvävande omfamning och sätta stopp för den genomgripande förpestningen av vårt blod. De nationella krafter, som då frigöras, måste sättas in för att säkra vårt folks existens och egenart och för långa tider avlägsna möjligheten av en upprepning av de senare årens katastrofala händelser. Men om man arbetar för ett sådant mål, är det ju rena vansinnet att alliera sig med en makt, vars herre är just denna vår framtids dödsfiende. Hur skall man kunna frigöra vårt folk ur denna giftiga omfamning, om man själv låter binda sig. Hur skall man kunna göra klart för den tyska arbetaren, att bolsjevismen är en avskyvärd förbrytelse mot mänskligheten, om man själv sluter förbund med det diaboliska avskummets organisationer. Med vilken rätt dömer man sådana i den stora massan, som hysa sympati för denna världsåskådning, om statens ledare själva välja till bundsförvanter just de förnämsta representanterna för denna åskådning.

Kampen mot den judiska världs bolsjevismen fordrar en klar inställning mot Sovjet-Ryssland. Man kan inte driva ut djävulen med Belsebub.

Om det finns några ur tyska folkliga kretsar, som svärma för ett förbund med Ryssland, så skulle jag endast vilja rekommendera dem att med öppna ögon se sig omkring i Tyskland för att komma underfund med, vems hjälp de i själva verket söker. Eller ha de nationella på senare tid börjat anse sådant välsignelsebringande för tyska folket, som den internationella marxistpressen anbefaller och kräver. När ha de börjat kämpa, iförda den judiske väpnarens rustning?

Det gamla tyska rikets allianspolitik var nog sådan, att den berättigar förebråelsen, att dess pendlande hit och dit, i sin sjukligt enfaldiga strävan att till varje pris skydda världsfreden, fördärvade Tysklands relationer åt alla håll. Men man kan inte lasta det för, att det inte längre upprätthöll det goda förhållandet till Ryssland.

Jag tillstår öppet, att jag redan före kriget ansåg, att det varit bättre, om Tyskland avstått från sin dåraktiga kolonialpolitik, från handels- och krigsflottan, och i förbund med England ställt sig emot Ryssland, alltså hade övergivit det dåraktiga försöket att driva världspolitik till förmån för en till Europa begränsad politik, gående ut på markförvärv på den europeiska kontinenten.

Jag kan inte glömma de ständiga, fräcka hotelser, som det dåtida; panslavistiska Ryssland vågade rikta mot Tyskland. Jag glömmer inte de ständiga provmobiliseringarna, vilkas enda avsikt var ett hänsynslöst uppträdande mot

Tyskland. Jag glömmer inte tonen hos den offentliga opinionen i Ryssland, hur man redan före kriget överbjöd sig själv i hatfyllda utfall mot vårt land och folk. Jag glömmer inte, hur den stora ryska pressen ständigt framhöll Frankrike på vår bekostnad.

Men trots allt detta hade man före kriget ändock kunnat slå in på den andra vägen, att med stöd av Ryssland vända sig mot England.

I dag ligga förhållandena annorlunda till. Om man ännu före kriget - visserligen med förkvävande av alla möjliga känslor - kunnat gå med Ryssland, så återstår inte längre den möjligheten. Visarna på världsuret ha gått vidare, och deras väldiga slag förkunna nu för oss, att den timme är inne, när vårt folks öde måste avgöras på ena eller andra sättet. Den konsolidering, som jordens stora stater f. n. undergå, är den sista varningssignalen att pröva oss själva och föra vårt folk åter från drömmens värld till den hårda verkligheten och att visa det enda väg mot framtiden, som kan pånyttföda det gamla riket.

Om den nationalsocialistiska rörelsen fäster blicken på denna stora och viktiga uppgift, frigör sig från alla illusioner och låter förnuftet bli den enda ledstjärnan, kan måhända katastrofen 1918 bli till oändlig välsignelse för vårt folks framtid. Kanske förmår sammanbrottet då medföra, att vårt folks utrikespolitiska aktivitet kan ledas in på fullkomligt nya vägar och att det sedan det vunnit inre styrka genom sin nya världsåskådning, även kan nå fram till en slutgiltig, utrikespolitisk stabilitet. Det kan då få det, som England äger och som även Ryssland en gång hade, *ett politiskt testamente*. Ett sådant är det, som gör att Frankrike alltid kan föra en konsekvent och för dess intressen gynnsam politik.

Det tyska folkets politiska testamente, dess handlingschema, kommer med nödvändighet att få följande lydelse:

Tål aldrig, att det uppstår två kontinentalmakter i Europa. Betrakta som ett angrepp mot Tyskland varje försök att vid de tyska gränserna organisera en andra militärmakt om det också endast gäller skapandet av en till militärmakt lämplig stat, och låt detta betraktelsesätt motivera rätten och plikten att med alla medel, även det väpnade våldet, förhindra en sådan stats uppkomst eller att slå ned den, om den redan organiserats. - Låt inte kolonier utan hemlandets jord i Europa bli grunden till vårt folks styrka. Anse aldrig rikets existens tryggad, förrän det för århundraden framåt kan skänka varje telning av vårt folk en egen jordlott. Glöm aldrig, att den heligaste rätten är rätten till den jord, man själv vill bygga på och det heligaste offret det blod, man gjuter för denna jord.

*

Jag skall inte avsluta dessa betraktelser utan att ännu en gång påpeka den enda alliansmöjlighet, vi f. n. ha i Europa. Redan i föregående kapitel, om det tyska alliansproblemet, har jag betecknat England och Italien som de båda enda stater i Europa, med vilka intimare relationer kunna vara eftersträvansvärda och ge något resultat. Här vill jag ytterligare helt kort beröra den *militära* betydelsen av en sådan allians.

Följderna av en sådan allians skulle på alla områden bli motsatta följderna av ett förbund med Ryssland. Det viktigaste är sedan, *att ett närmande till England och Italien i och för sig på intet sätt behöver frambesvärja någon krigsfara*. Den enda makt, som kunde tänkas vilja taga ställning mot förbundet, alltså Frankrike, skulle ingenting kunna göra. *Alliansen skulle då ge Tyskland möjlighet att i lugn och ro*

träffa de förberedelser, som kunna vara av nöden inom ramen av en sådan allians för en uppgörelse med Frankrike. Ty ett sådant förbunds största betydelse ligger just i, att Tyskland inte, i samma ögonblick det slutas, prisges åt en fientlig invasion, utan att den fientliga alliansen själv faller sönder. Ententen, som vi ha att tacka för så många olyckor, upplöser sig själv och vårt folks dödsfiende, Frankrike, drabbas av isolering. Även om en sådan händelse till en början skulle få enbart en moralisk verkan, så skulle det vara nog för att ge Tyskland en rörelsefrihet, som vi nu knappast kunna göra oss en föreställning om. Ty rätten att handla skulle sedan finnas hos det nya europeiska anglo-tysk-italienska förbundet och inte längre hos Frankrike.

Ett ytterligare resultat vore, att Tyskland i ett slag befriades från sitt ogynnsamma strategiska läge. Dels ett säkert flankskydd och dels full garanti för vår försörjning med livsmedel och råvaror skulle bli den välsignelserika följden av den nya ordningen.

Men av nästan ännu större vikt är det faktum, att den nya alliansen skulle komma att omfatta stater, som nästan fullständigt komplettera varandra i teknisk produktionsförmåga. Tyskland skulle för första gången få bundsförvanter, som inte skulle suga sig fast som blodiglar vid vårt eget näringsliv, utan i stället både kunna och vilja bidra till att fullkomna vår tekniska utrustning.

Ännu ett faktum tillkommer, som man inte får förbise, nämligen att det i båda fallen skulle röra sig om bundsförvanter, som man ej kan jämföra med Turkiet eller det nuvarande Ryssland. Jordens största världsmakt och en ungdomlig nationalstat skulle ge andra förutsättningar för en europeisk kamp än de kadaver till stater, angripna av röta, som Tyskland gått samman med i det senaste kriget.

De svårigheter, som stå i vägen för en sådan allians ära, som jag redan i föregående kapitel påpekat, ganska stora. Men var ententens bildande just något mindre svårt verk? *Det som lyckades för en konung Edvard VII, nästan emot naturliga intressen, måste också kunna lyckas för oss, om vi till den grad besjålas av det nödvändiga i att så sker, att vi i klok självövertvinnelse rätta vårt eget handlingssätt därefter.* Och detta blir möjligt om vi drivna framåt av den bistra nödvändigheten, i stället för att som de senaste årtiondena irra omkring i utrikespolitisk planlöshet, målmedvetet slå in på en bestämd väg och hålla oss på den. *En orientering åt öster får inte bli målet för vår kommande utrikespolitik, utan vi måste bedriva östpolitik i den meningen, att vi åt det hållet förvärva det nödiga utrymmet för vårt tyska folk. Men därtill krävas styrka och när vårt folks dödsfiende, Frankrike, obönhörligt söker kväva oss och beröva oss vår kraft, måste vi underkasta oss varje offer, som kan bidra till att göra om intet Frankrikes strävan efter hegemoni i Europa. Varje makt, som i likhet med oss finner Frankrikes traktan efter herraväldet på kontinenten outhärdlig, är i dag vår bundsförvant. Ingen väg, som kan föra oss till en sådan makt, får vara för svår, ingen uppoffring får synas för omöjlig, blott vi erhålla möjlighet att slå ned den, som hatar oss grymmast. Låt oss sedan lugnt överlåta åt tiden att läka våra mindre sår, om vi bara själva kunna bränna och läka de större.*

Naturligtvis råka vi nu ut för det hatfyllda skallet från vårt folks inre fiender. Må vi nationalsocialister aldrig låta detta förmå oss avstå från att förkunna, vad vår innersta övertygelse säger vara nödvändigt. Vål måste vi i dag trotsa den offentliga mening, som judarna skapat genom att bakslugt begagna sig av tyskens tanklöshet, vål rasa mången gång vredens och upphetsningens vågor omkring oss, och då märker man att det är lättare att simma med strömmen än mot den. I dag äro vi ett blindskär, men om

några år har kanske Ödet låtit skäret bli en hög klippa, mot vilken strömmen bryter sig för att flyta in i en ny fåra.

Det är därför nödvändigt, att den nationalsocialistiska rörelsen i den övriga världens ögon kommer att framstå som bärare av en bestämd politisk avsikt. Vad Ödet än, har i beredskap åt oss, så skall man känna igen oss genast på visiret.

Vetskapen om hur obetingat nödvändigt och riktigt vårt utrikespolitiska program är, skall skänka oss den ståndaktighet och styrka, som vi så ofta behöva, när det fientliga pressbyket utsätter oss för sin trumeld, så en och annan blir räddhågad samt känner en stilla önskan smyga över sig att åtminstone på ett enda område slippa ha alla emot sig och kunna tjuta med ulvarna.

MIN KAMP

ADOLF HITLER

15

RÄTTEN TILL NÖDVÄRN

Med vapenstilleståndet i november 1918 inleddes en politik, som mänskligt att döma så småningom måste leda till fullständig underkastelse. Liknande exempel ur historien visa; att sådana folk, som sträcka vapen utan tvingande skäl, i fortsättningen hellre underkasta sig de största förödmjukelser och förtryck, än söka genom en ny vädjan till våldet åstadkomma en ändring i sitt öde.

Mänskligt sett är detta förklarligt. En klok segrare söker alltid genomdriva sina krav i portioner. Är det då fråga om ett folk, som förlorat sin karaktär - och det har varje folk, som frivilligt underkastat sig - så kan han räkna med, att varje enstaka skärpning av kraven inte räcker till för att ännu en gång driva folket att gripa till vapen. Ju flera utpressningsaktioner ett folk finner sig i, desto mera oberättigat kommer man att anse det vara att sätta sig till motvärn mot någon ny, till synes isolerad aktion - som ju i själva verket endast är en länk i en lång kedja - med tanke på de många och stora olyckor man redan stillatigande och tålmodigt underkastat sig.

Kartagos undergång är ett dylikt, skrämmande exempel på ett folks långsamma, självförvållade avrättning.

Clausewitz tar också i sina "Tre bekännelser" särskilt fasta på denna tanke och hamrar på ett oförlikneligt sätt in den för all framtid. Han säger: "att den skamfläck, som en feg underkastelse utgör, aldrig kan tvättas bort; att den blir en giftdroppe i ett folks blod, vilken fortplantar sig till de efterkommande samt förlamar och undergräver senare släktens krafter"; men att däremot "den frihet, som förloras efter en blodig och ärofull kamp, innebär en garanti för folkets återuppståndelse då den är livets kärna, ur vilken ett nytt träd med djupa, fasta rötter en gång skall växa upp".

En nation, som förlorat sin ära och sin karaktär, kommer naturligtvis inte att fästa något avseende vid en sådan lära. Den som gör det, kan inte sjunka så djupt, endast den som glömmet eller inte vill veta av den sanningen, bryter samman. Av dem, som finna sig i en karaktärslös underkastelse, får man därför inte vänta, att de i plötslig självrannsakan, i förnuftets och all mänsklig erfarenhets namn skola slå om och börja en ny taktik. Tvärtom komma just dessa att avvisa alla sådan läror, ända tills folket antingen definitivt vant sig vid sitt slavok eller bättre krafter tränga upp till ytan och slå makten ur händerna på de fördömda förrädarna. De senare bruka i första fallet ingalunda känna sig särskilt mindervärdiga, då de ofta av de kloka segrarna erhålla slavuppsyningsmannens ämbete, vilket dessa karaktärslösa individer sedan, ofta obarmhärtigare än något främmande odjur, utöva gentemot sitt eget folk.

Utvecklingen i Tyskland sedan 1918 har visat, att förhoppningen om att vinna segrarens bevägenhet genom frivillig underkastelse, tyvärr på ett ödesdigert sätt är

avgörande för de breda lagrens politiska inställning och verksamhet. Jag skulle särskilt vilja betona de *breda lagren*, emedan ingen kan få mig att tro, att de *ledandes* göranden och låtanden skulle kunna tillskrivas samma fördärliga villfarelse. Eftersom det efter krigets slut är judar, som ohöjlt tagit hand om våra öden, kan man verkligen inte antaga, att det är bristande kännedom om orsakerna till vår olycka, som för vårt folk till undergången, utan man får nog snarare tänka sig, att det är en medveten avsikt. När man från den synpunkten undersöker de skenbara vanvettigheterna i vårt folks utrikespolitiska ledning, avslöja de sig som en högst raffinerad, iskallt logisk aktion för realiserandet av den judiska världserövringstanken.

Då blir det också klart, hur en lika lång tid, som åren 1806-1813 var tillräcklig att fylla det raserade Preussen med ny livskraft och ny kamplust, nu kunnat rinna förbi utan att utnyttjas, varför åren i stället alltmera försvagat vårt land.

Sju år efter november 1918 undertecknades fördraget i Locarno!

Händelseförloppet var det ovan skisserade: När man en gång undertecknat det skändliga vapenstilleståndet, kunde man inte uppbringa det nödiga modet och styrkan att med ens sätta sig till motvärn mot fiendens ständigt återkommande förtryck. Och fienderna voro alltför kloka att kräva allt på en gång. De inskränkte alltid omfånget av sina utpressningar, så att enligt deras - och den tyska ledningens - åsikt det var så pass uthärdligt, att man inte behövde befara någon explosion hos folkstämningen. Och ju flera sådana diktat som underskrevas och påbördades det tyska folket, desto mindre föreföll det naturligtvis berättigat att med anledning av en *enda*, ytterligare utpressning eller förödmjukelse, företa sig något, som man inte gjort alla de föregående gångerna, nämligen resa sig till motstånd. Detta är just den "giftdroppe", Clausewitz talar om: den första karaktärslösheten, som alltjämt måste stegra sig själv för att så småningom, som ett ohyggligt arv komma att hänga likt en blytyngd vid alla beslut, en boja som folket knappast mera kan befria sig ifrån den kommer definitivt att draga ned det till slavrasernas nivå och existens.

I Tyskland avlöste avvärnings- och förslavningsedikt, politisk värnlöshet och ekonomisk utplundring varandra för att slutligen moraliskt resultera i en anda, som kan se en lycka i Dawes-planen och en framgång i Locarno-fördraget. Ja man kan verkligen tala om en lycka i allt detta elände: att det nog går att bedåra människor men aldrig himlen. Dess välsignelse uteblir: nöd och bekymmer ha blivit vårt folks ständiga ledsagare, vår enda trogna bundsförvant är eländet. Ödet har inte heller i detta fall gjort något undantag utan givit oss, vad vi förtjäna. När vi inte längre förstå att uppskatta äran, lär det oss åtminstone att mäta friheten efter det dagliga brödet. Bröd ha människorna nu lärt sig ropa efter, friheten skola de en dag bedja om.

Lika bittert och uppenbart som vårt folks sammanbrott var under åren efter 1918, lika beslutsamt och häftigt förföljde man just under de åten envar, som understod sig att profetera om det, som senare i alla fall inträffat. Vårt folks ledning var lika inbilsk som erbarmligt dålig, särskilt när det gällde att komma obekväma sanningssägare till livs. Vid den tiden hände det ofta och gör så än i dag, att de största parlamentariska träskallarna, verkligt obetydliga personer - inte enbart med hänsyn till deras yrke - rätt som det var placerades på statsmäns upphöjda plats för att därifrån kunna läsa lagen för vanliga dödliga. Att en sådan "statsman", ofta redan i sjätte månaden av sin konstitutövning, demaskerades som en särdeles skum och tvivelaktig existens, som hånas och skälles ut av hela den övriga världen, en odugling som fullständigt bevisat sin mindervärdighet, det har ingenting med saken att göra! Nej, det gör ingenting alls. Tvärtom, ju bristfälligare republikens parlamentariska statsmän fylla sin uppgift, dess

vildare förfölja de dem, som väntat något av dem, som äro fräcka nog att peka på bristerna i deras verksamhet och förutsäga deras framtida misslyckande. Och lyckas man verkligen någon gång få fast en parlamentarisk hedersman av den kalibern så ordentligt, att han inte längre kan förneka sammanbrottet och dess följder, så hittar man på tusen sinom tusen olika skäl att urskulda misslyckandet. Aldrig skulle det falla någon in att erkänna, att roten till allt det onda ligger hos honom själv.

*

Senast under vintern 1922-23 borde man väl allmänt ha insett, att Frankrike även efter fredsslutet med järnhård konsekvens ansträngde sig att uppnå det mål, som ursprungligen föresvävat det. Ty ingen kan väl tro, att Frankrike kämpade den mest avgörande kampen i sin historia, samt under fyra och ett halvt års tid offrade sitt folks för övrigt inte alltför rena blod, bara för att få de under kriget lidna skadorna gottgjorda genom tyska reparationsbetalningar. Inte heller Elsass-Lothringen ensam räcker till att förklara energien i den franska krigföringen, endast den omständigheten, att det här rörde sig om den franska utrikespolitikens verkligt stora politiska framtidsprogram. Och dess mål heter: Tysklands upplösning i en samling småstater. För detta har det chauvinistiska Frankrike kämpat, och i den kampen har det utan tvivel sålt sitt folk som landsknektar åt den internationelle världsjuden.

Om det skett så, som man till en början hoppades i Paris, att kampen kommit att utspela sig på tysk mark, hade Frankrike säkerligen nått sitt mål redan i och genom kriget. Om man tänker sig, att världskrigets blodiga drabbningar inte hade ägt rum vid Somme, i Flandern, i Artois, vid Warschau, Nischnij Novgorod, Kowno, Riga eller alla de andra kända platserna, utan i Tyskland, i Ruhr, vid Main, Elbe, framför Hannover, Leipzig, Nürnberg, o. s. v., så måste man förstå, att det funnits möjligheter att förintna Tyskland. Det är mycket tvivelaktigt, att vår unga federativa stat under fyra och ett halvt år skulle kunnat bestå samma belastningsprov som det sedan år hundraden starkt centraliserade Frankrike med sin obestridda medelpunkt, Paris. Det var den enastående, gamla härens odödliga förtjänst, att den väldiga kampen mellan folken, till största lycka för Tysklands framtid, kunde hållas utanför vårt fosterlands gränser. Det är min bergfasta övertygelse, som många gånger gör mig beklämd, att det i annat fall inte mera skulle funnits något tyskt rike utan endast "tyska stater". Därför, och endast därför, har våra fallna vänners och bröders blod inte flutit alldeles förgäves.

Det gick emellertid annorlunda. Visserligen föll Tyskland blixtnabbt ihop i november 1918. Men när katastrofen i hemlandet inträffade, stod fälthärens arméer fortfarande djupt inne i fiendeland. Frankrikes främsta bekymmer var inte Tysklands upplösning utan fastmer, hur man så snabbt som möjligt skulle få de tyska arméerna ut ur Frankrike och Belgien. Och därför blev den närmaste uppgiften för ledningen i Paris, ifall det skulle bli ett slut på världskriget, att krossa de tyska arméerna och sedan genast tränga dem tillbaka till Tyskland. Först i andra hand kunde man ägna sig åt att nå det ursprungliga och egentliga målet för kriget. Men Frankrikes möjligheter i den vägen hade utan tvivel redan betydligt reducerats. För Englands vidkommande hade kriget verkligen fått ett segerrikt slut med Tysklands förintande som handels- och kolonialmakt och dess förvisande till en andrarangsplats. Något intresse av, att Tyska riket fullkomligt utplånades, ägde man inte. Tvärtom hade man all anledning räkna med det som en framtida rival till Frankrike i Europa. Därför måste nu Frankrike fortsätta sin politik i form av rent fredsarbete, i de spår, som kriget banat, och Clemenceaus uttalande, att för honom freden endast kunde vara en fortsättning på kriget, fick därmed en djupare innebörd.

Oupphörligen och vid varje anledning måste man söka komma åt rikets grundvalar. Genom att å ena sidan ständigt ålägga nya avvärningsbestämmelser och å andra sidan genom den därmed möjliggjorda ekonomiska utpressningen, hoppades man i Paris långsamt kunna luckra upp rikets stomme. Ju mera känslan för nationens heder dog bort i Tyskland, desto större kunde de politiskt destruktiva verkningarna av det ekonomiska trycket och den eviga nöden bli. En politik, sammansatt av politiskt förtryck och ekonomisk utplundring, fortsatt under tio eller tjugo år, måste så småningom komma att radera även den starkaste statsbyggnad och även fullständigt upplösa den ifall omständigheterna voro gynnsamma. Och då skulle Frankrikes krigsmål vara nått.

Under vintern 1922-23 måste man likväl ha förstått, att detta var Frankrikes avsikt. Men då återstod endast två möjligheter: antingen hänge sig åt förhoppningen, att det tyska folkets seghet så småningom skulle kunna försvaga Frankrikes vilja eller också resolut göra det man i alla fall inte kunde undgå till slut, nämligen att vid något särskilt krasst övergrepp vrida om riksskeppets roder och ramma fienden. Men detta skulle betyda en kamp på liv och död, och den enda utsikten till liv fanns, om man innan striden lyckats såvitt möjligt isolera Frankrike, så att denna andra uppgörelse inte behövde bli en Tysklands strid mot världen utan dess försvar mot ett Frankrike, som oavbrutet störde världen och dess frid.

Jag är fast övertygad om och betonar det ännu en gång, att denna andra uppgörelse en gång på ena eller andra sättet måste komma. Jag tror inte på, att Frankrikes avsikter mot oss någonsin komma att ändras; ty de ha sina djupaste rötter i den franska nationens självbevarelsedrift. Om jag själv vore fransman och hölle Frankrikes storhet lika kär och helig, som jag nu håller Tysklands, så kunde och ville inte heller jag handla annorlunda än Clemenceau. Endast genom Tysklands förintelse kan det Frankrike, vars befolkning och i synnerhet bästa raselement befinna sig i långsamt utdöende, i längden upprätthålla sin betydelse i världen. Den franska politiken må göra tusen omvägar, detta kommer i alla fall att vara målet för dess yttersta önskningar och djupaste längtan. Men det är oriktigt att tro, att en rent *passiv* vilja, en vilja endast till självbevarelse, i längden kan hålla stånd mot en jämnstark vilja med *aktiv* inriktning. Så länge den ständiga konflikten mellan Tyskland och Frankrike endast tar sig uttryck som tyskt motstånd mot fransk aggressivitet, kommer den aldrig att avgöras, Tyskland kommer endast att under århundradenas lopp förlora den ena positionen efter den andra. Om man följer den tyska språkgränsens vandring från elvahundratalet fram till vår tid, kan man svårligen längre vänta sig någon framgång av en inställning och en utveckling, som redan försakat oss så stor skada.

Först när man i Tyskland till fullo förstått detta och inte längre låter den tyska nationens vilja till liv tyna bort i enbart passivt motstånd utan samlar sig till en definitiv, aktiv uppgörelse med Frankrike och kastar sig in i en sista avgörande kamp med stora, klart uppfattade mål för Tysklands vidkommande, först då skall man kunna föra den beständiga och i sig själv så ofruktbara striden mellan oss och Frankrike till slut. Detta dock endast under förutsättningen, att Tyskland i Frankrikes förintande endast ser ett medel och sedan skaffar vårt folk det nödiga utrymmet på annat håll. I dag räkna vi åttio miljoner tyskar i Europa! Riktigheten av ovan skisserade utrikespolitik skall man dock förstå först när - och det dröjer nog knappa tvåhundra år - tvåhundra femtio miljoner tyskar komma att bo på denna kontinent, och inte sammanpackade som den övriga världens fabrikskullar utan som bönder och arbetare vilka genom sitt arbete ömsesidigt sörja för varandras existens.

I december 1922 tycktes situationen mellan Tyskland och Frankrike åter anta en hotande skärpa. Frankrike hade nya, oerhörda utpressningar i sikte och behövde panter för dem. Den ekonomiska utplundringen måste lämpligen föregås av politiskt tryck, och fransmännen tycktes anse, att det krävdes ett våldsamt grepp om vårt tyska folks livsnerv för att föra detta "motspänstiga folk" in under ett hårdare ok. Med Ruhrockupationen hoppades Frankrike inte endast definitivt kunna bryta Tysklands moraliska ryggrad utan även försätta oss i ett ekonomiskt tvångsläge av sådan art, att vi restlöst skulle tvingas taga på oss de tyngsta förpliktelser.

Alla metoder voro tillåtna, och Tyskland fogade sig mycken snart för att inom kort råka ut för ett fullständigt sammanbrott.

Med Ruhrockupationen bjöd Ödet ännu en gång det tyska folket handen till återupprättelse. Vid första ögonkastet kunde den synas som en svår olycka, men den betydde i själva verket en mycket lovande möjlighet att nu göra slut på Tysklands lidanden.

Utrikespolitiskt sett avlägsnade Ruhrockupationen för första gången högst avsevärt Frankrike från England. Med England menas då inte blott den brittiska diplomaten, som endast med kall beräkning slutit och upprätthållit det franska förbundet, utan även mycket vidsträckta kretsar av det engelska folket. I synnerhet såg den engelska affärsvärlden denna kolossala förstärkning av Frankrikes makt på kontinenten med illa dolt obehag. Ty förutom att Frankrike nu rent militärpolitiskt intog en ställning i Europa, som inte ens Tyskland hade ägt, fick det en ekonomisk basis, som kompletterade dess i militära konkurrensduglighet nära nog med ekonomisk monopolställning. De största järngruvorna och kolfälten i Europa hade därmed förenats i händerna på en nation, som, till stor skillnad från Tyskland, hittills förstått att lika beslutsamt som aggressivt tillvarataga sina intressen och nu under det stora kriget bragt sin militära färdighet i hela världens erinran. Med besättandet av kolfälten i Ruhr gled åter ur Englands händer frukterna av dess framgångar i kriget, och det var inte längre den flitiga och verksamma brittiska diplomaten, vilken stod som segrare, utan marskalk Foch och hans Frankrike.

Stämningen i Italien mot Frankrike, vilken för övrigt sedan kriget inte varit precis rosenröd, slog nu om till formligt hat. Detta var det stora historiska ögonblick, när de förbundna från i går kunde bli morgondagens fiender. Men att det gick annorlunda och bundsförvanterna inte som i andra Balkan-kriget råkade i fejd med varandra, berodde på den omständigheten, att Tyskland inte hade någon Enver Pascha utan en rikskansler Cuno.

Men fransmännens infall i Ruhr betydde inte endast utrikes- utan även inrikespolitiskt de största möjligheter för Tyskland. En stor del av vårt folk, som tack vare den lögnaktiga pressens inflytande alltjämt betraktade Frankrike som representanten för framåtskridande och liberalitet, botades nu helt hastigt från denna villfarelse. Liksom år 1914 jagade bort drömmarna om en internationell solidaritet ur de tyska arbetarnas huvuden och hastigt förde dem tillbaka till den eviga stridens värld, där alltid den ena varelsen livnär sig på den andra och den svagares död betyder den starkares bröd likadant skedde det också våren 1923.

När fransmannen gjorde allvar av sina hotelser och började rycka in i det lågtyska kolområdet, till en början mycket försiktigt och trevande, då hade ånyo en ödestimma slagit för Tyskland. Om vårt folk i denna stund låtit det ändrade sinnelaget följas av en ändring i hållningen, hade det tyska Ruhrområdet kunnat bli för Frankrike, vad Moskva blev för Napoleon. Det existerade ju endast två möjligheter: *antingen fann*

man sig även i detta och företag ingenting, eller också gav man det tyska folket, med blicken mot de glödande ässjornas och de rykande ugnarnas område, tillbaka den glödande viljan att göra ett slut på denna eviga skam samt hellre bära dödsögonblickets ångest än uthärda en ändlös sådan.

Den dåvarande rikskanslern Cunos odödliga förtjänst är det att ha upptäckt en tredje väg och vår borgerliga partivärlds ännu ärofullare förtjänst att ha vandrat den.

Jag skall här så kort som möjligt underställa denna väg en granskning:

Med Ruhrockupationen hade Frankrike begått ett eklatant brott mot Versaillesfördraget. Det hade därmed också ställt sig i motsatsställning till en rad garantimakter, framför allt England och Italien. Något som helst understöd från dessa stater för sitt egoistiska roffartåg kunde Frankrike inte hoppas på. Det måste således ensamt föra äventyret - ty ett sådant var det - till ett lyckligt slut på ett eller annat sätt. För en nationell tysk regering kunde det inte finnas mer än en väg, ärans. Det är sant, att man till en början inte kunde möta Frankrike med väpnat våld; men man måste göra klart för sig, att alla förhandlingar utan makt bakom orden hade varit löjliga och ofruktbara. Det hade varit meningslöst att utan möjlighet till aktivt motstånd ställa sig på följande ståndpunkt: "Vi underhandla icke"; men det var ännu mera meningslöst att till sist ändå göra det utan att under tiden ha skaffat sig den nödvändiga makten.

Med *militära åtgärder* hade man givetvis inte kunnat förhindra, att Ruhr besattes. Endast en vansinnig hade kunnat föreslå något sådant. Men man skulle ha tänkt på att under intrycket av denna Frankrikes aktion och medan den utfördes, utan hänsyn till Versaillesfördraget, som Frankrike självt brutit, försäkra sig om militära hjälpmedel, som man sedan hade kunnat ge underhandlarna med sig på vägen. Ty det var ju från början klart, att denna franska ockupation en dag skulle komma att tagas upp till behandling vid ett eller annat konferensbord. Men man skulle också ha gjort klart för sig, att inte ens de bästa underhandlare kunna uppnå något resultat, så länge inte den mark, de stå på och den stol, de sitta på, är deras folks väpnade kraft. En liten svag skräddare kan inte disputeras med en boxare, och en värnlös underhandlare måste tigande tolerera Brennessvärdet, såvida han inte kan kasta sitt eget i vågskålen för att få den att slå jämnt. Eller har det inte varit verkligt ynkligt att se alla dessa konferenskomedier, som ända sedan 1918 föregått alla diktaten. Det är vanärande skådespel, som man bjudit hela världen på, när man först liksom på hån inbjudit oss till konferensbordet för att sedan förelägga oss för länge sedan färdiga beslut och program, vilka man nog fick prata om men som i förväg måste anses omöjliga att ändra. Visserligen voro våra underhandlare knappast i ett enda fall över det anspråkslösaste genomsnittet och rättfärdigade i allmänhet fullkomligt det djärva yttrande, som Lloyd George fällde vid åsynen av dåvarande riksminister Simon: "att tyskarna inte förstodo att välja intelligenta män till ledare och ombud". Men inte ens genier skulle kunnat nå annat än obetydliga resultat, så stark, som fiendens maktvilja var gentemot det tyska folkets beklagansvärda värnlöshet.

Om man hade velat utnyttja den franska Ruhrockupationen våren 1923 som anledning att återställa Tysklands militärmakt, så hade man först fått ge nationen de andliga vapnen, stärka viljekraften och förintä dem, som förstörde denna nationella tillgång.

År 1918 hämnade det sig blodigt, att man 1914 och 1915 inte valde att en gång för alla söndertrampa huvudet på den marxistiska hydran, och lika olycksaligt skulle det komma att hämna sig, att man inte våren 1923 passade tillfället att äntligen sätta stopp för landsförrädarnas och folkmördarnas verksamhet.

Varje tanke på ett verkligt motstånd mot Frankrike var rena dårskapen, om man inte förklarade krig mot de krafter, som fem år tidigare inifrån hade brutit det tyska motståndet på slagfälten. Det skulle vara borgerliga element, som kunde komma till den otroliga uppfattningen, att marxismen nu vore en annan och att de skurkaktiga kreaturen till ledare, som 1918 känslolöst trampade två miljoner döda under fötterna för att lättare kunna klättra upp på taburetterna, år 1923 voro beredda att lämna sin tribut till det nationella samvetet. Vilken otrolig och verkligt meningslös tanke, att de tidigare landsförrädarna plötsligen skulle börja kämpa för Tysklands frihet. Något sådant tänkte de ingalunda på! En marxist överger inte fosterlands förräderiet mer än en hyena överger sitt kadaver. Kom nu bara inte med den dumma invändningen, att det ju i alla fall finns så många arbetare, som gjutit sitt blod för Tyskland. Tyska arbetare ja, men då fanns det ännu inte några internationella marxister. Om den tyska arbetarklassen 1914 verkligen innerst inne haft en marxistisk inställning, skulle kriget ha tagit slut inom tre veckor. Tyskland hade fallit samman, innan den första soldaten hunnit sätta sin fot över gränsen. Nej, den omständigheten, att det tyska folket då var berett att kämpa, bevisar att den marxistiska dårskapen ännu inte hunnit äta sig så djupt ned. Men allteftersom den hemvändande tyske arbetaren och soldaten kom under de marxistiska ledarnas inflytande, så gick han förlorad för fosterlandet. Om man någon gång vid krigets början och under dess lopp tagit femtontusen av de hebreiska folkförförarna under en likadan giftgasbehandling, som hundratusentals präktiga tyska arbetare ur alla grupper och yrken måste utstå i fält, hade krigets miljoner fallna icke dött förgäves. Tvärtom hade det kanske kunnat rädda till livet en miljon tyskar av stort värde för framtiden, om dessa femtontusen undanröjts i rätt tid. Men det var just i stil med den borgerliga "statskonsten" att utan en blinkning utlämna miljoner åt en blodig död på slagfälten men räkna några tusental folkförrädare, jobbbara, ockrare och bedragare som en dyrbar nationell egendom samt öppet proklamera deras oantastlighet. Sannerligen man vet, vad som är störst i den borgerliga världen, dåraktigheten, svagheten och fegheten eller det genomslumpna sinnelaget. Borgerligheten är verkligen en av Ödet till undergång dömd klass, som tyvärr drar ett helt folk med sig i avgrunden.

År 1923 befann man sig i fullkomligt samma situation som 1918. Det var detsamma vilken art av motstånd man beslöt sig för, den första förutsättningen för ett sådant var, att det marxistiska giftet rensades ut ur vår folkorganism. Och enligt min övertygelse var det den främsta uppgiften för en verkligt nationell regering att söka finna de krafter, som voro beslutna att förklara marxismen krig på liv och död, samt sedan ge dessa krafter fritt utlopp. En regeringsplikt var det, att inte längre taga någon hänsyn till det idiotiska kravet på "lugn och ordning" i en situation, då den yttre fienden tillfogade landet de mest förintande hugg och det inre förräderiet lurade i varje gathörn. Nej, en verkligt nationell regering skulle i stället önska sig oro och oordning, om bara denna möjliggjorde, att en principiell uppgörelse kunde komma till stånd med vårt folks marxistiska dödsfiende. Underlät man detta, vore varje tanke på motstånd, av vad slag det vara månne, rena vansinnet.

En dylik uppgörelse av världshistoriska mått sker inte efter något schema, som ett eller annat geheimeråd eller någon förtorkad ministersjäl satt upp, utan efter livets eviga lagar, som alltid ha hetat och alltid komma att heta kampen för tillvaron. Man måste draga sig till minnes, att ofta järnhårda, sunda folk växt fram ur blodiga medborgarkrig, medan den konstlat skyddade freden ofta fått förruttnelsens stank att stiga mot himlen. Folkens öden länkar man inte med silkesvantar. Därför måste man 1923 taga till hårdhandskarna för att oskadliggöra de ormar, som livnärde sig på vår

folkkropp. Först om detta lyckades kunde det vara någon mening med att vidtaga förberedelser till ett aktivt motstånd.

Jag talade mig ofta hes vid mina försök att göra klart åtminstone för de s. k. nationella kretsarna, hur mycket det var som stod på spel och att det med nödvändighet skulle komma ett nytt 1918, om man upprepade felet från och följande år. Jag bönföll dem enträget att låta ödet ha sin gång och ge vår rörelse möjlighet att göra upp med marxismen; men jag predikade för döva öron. Alla, från högste chefen för försvarsmakten, visste bättre - tills man slutligen stod inför alla tiders ömkligaste kapitulation. Då blev jag i djupet av mitt innersta medveten om, att den tyska borgerligheten nått till slutet av sin uppgift och inte har någon ny att fylla. Jag blev varse, hur alla dessa partier grälade med marxismen endast på grund av konkurrensavund och utan någon allvarlig önskan att förintna den. Alla hade de för länge sedan funnit sig i, att fosterlandet förstördes och det enda bekymmer de hade, gällde, att själva få vara med om gravölet. Endast därför "kämpade" de ännu.

Vid den tiden greps jag - jag tillstår det öppet - av den djupaste beundran för den store mannen söder om Alperna, som i sin lidelsefulla kärlek till sitt folk inte tillät sig att dagtinga med Italiens inre fiender utan på alla sätt och med alla medel strävade efter att förintna dem. Det som gör Mussolini till en av denna jordens store, är hans fast genomförda beslut att inte dela Italien med marxismen utan rädda fosterlandet från internationalismen genom att förintna den.

Hur eländigt dvärgaktiga te sig inte vid en jämförelse våra kvasistatsmän, hur äckligt är det inte, när dessa nollor i sin oförsämnda inbilskheter ta sig före att kritisera den, som är tusen gånger större; och hur smärtsamt är det inte att tänka på, att detta händer i ett land, som för knappt ett halvsekel sedan kunde kalla en Bismarck för sin ledare.

Denna uppfattning hos borgerligheten tillsammans med marxismens orubbade ställning gjorde, att allt aktivt motstånd i Ruhr på förhand var dömt att misslyckas. Att vilja ta upp kampen mot Frankrike, när man hade dödsfienden i de egna leden, var ju rena vanvettet. Det man ändock gjorde, kunde på sin höjd kallas vara spegelfäkteri för att i någon mån tillfredsställa de nationellt sinnade elementen i Tyskland och lugna den "kokande folksjälen" eller rentav dupera den. Hade man verkligen trott på vad man gjorde, hade man ändock tvingats erkänna, att ett folks styrka inte i första hand ligger i vapnen utan i dess vilja och att man för att kunna besegra yttre fiender först måste ha förintnat de inre; ve annars, om inte segern redan första dagen belönar kampen. Om så endast skuggan av ett nederlag stryker över ett folk, som ej är fritt från inre fiender, kommer dess motståndskraft att brytas och motståndaren att hemföra segern.

Detta kunde man förutsäga redan våren 1923. Man bör inte ens tala om möjligheten av framgång för en militär aktion mot Frankrike. Men om den tyska oppositionen mot fransmännen infall i Ruhr endast hade haft till följd, att marxismen i Tyskland krossats, skulle bara det ha inneburit, att framgången stått på vår sida. Ett Tyskland, befriat från dödsfienderna till dess existens och framtid, skulle fått krafter som ingen makt i världen kunnat avhända det. *Den dag, marxismens välde brytas i Tyskland, då brister i sanning för evigt dess fjättrar.* Ty hittills ha vi aldrig i vår historia besegrats genom våra motståndares styrka utan alltid genom egna fel och fienderna i vårt eget läger.

När den tyska statsledningen inte kunde samla sig till ett sådant hjältedåd, borde den valt den första vägen, nämligen att ingenting företaga utan låta utvecklingen ha sin gång.

Men i ett stort ögonblick skänkte jämväl himlen det tyska folket en stor man: Cuno. Han var egentligen inte statsman eller politiker till yrket och ännu mindre från födseln utan någon sorts politisk hjälpreda, som man endast tog till vid lösningen av vissa bestämda uppgifter; annars var han mera bevandrad i affärer. Vilket blev en förbannelse för Tyskland, emedan denne politiserande köpman betraktade även politiken som ett affärsföretag och rättade sina åtgärder därefter.

"Frankrike ockuperar Ruhrdistriktet; vad finns det i Ruhrdistriktet? Kol. Följaktligen besätter Frankrike Ruhrdistriktet för kolens skull?" Vilket kunde då vara naturligare för herr Cuno än tanken på att strejka, så fransmännen inte skulle få några kol, varför de enligt herr Cunos mening med all säkerhet en vacker dag skulle utrymma Ruhrdistriktet på grund av bristande räntabilitet hos företaget. Detta var ungefär tankegången hos denne "betydande" "nationella" "statsman", som man fick att tala till "sitt folk" i Stuttgart och på andra platser och vilkens göranden och låtanden hela folket följde med glädje och beundran.

Men för att strejka behövde man naturligtvis även marxisterna, ty i första hand måste ju arbetarna strejka. Följaktligen var det nödvändigt att bringa arbetaren (och en sådan är i en borgerlig statsmans hjärna alltid lika med en marxist) in i enhetsfronten tillsammans med alla andra tyskar. Man kunde verkligen se, hur de gamla mögliga, borgerliga partikonklaverna lyste upp inför en så genial paroll! Nationell och genial tillika - där hade man ju äntligen funnit, vad man ständigt sökt så ivrigt! Bryggan till marxismen var funnen, och nu kunde den nationella svindlaren med "tyska" miner och nationella fraser räcka handen åt den internationelle landsförrädaren till ett kraftigt handslag. Och denne skyndade sig att slå till. Ty liksom Cuno behövde de marxistiska ledarna för sin "enhetsfront", lika nödvändigt behövde de marxistiska ledarna herr Cunos pengar. Därmed voro båda parterna hjälpta. Cuno fick ihop sin enhetsfront, bildad av nationella pratmakare och antinationella gycklare, och de internationella bedragarna kunde med understöd av statens pengar arbeta för sitt upphöjda mål, d. v. s. att förstöra det nationella näringslivet, denna gång till på köpet på statens egen bekostnad. Vilken odödlig tanke, att rädda en nation med en betald generalstrejk! Men det är i varje fall en paroll, som t. o. m. den slöaste dagdrivare av fullaste hjärta kan ge sitt bifall.

Att man inte kan köpa ett folk fritt, torde vara allmänt känt. Men huruvida man inte på den vägen kan skaffa det friheten att slå dank, det fick först bli föremål för historisk prövning. Om herr Cuno den gången i stället för att uppfordra till betald generalstrejk, och på så sätt göra denna till grundval för "enhetsfronten", bara hade begärt två timmars längre arbete per dag av varje tysk, skulle svindeln med "enhetsfronten" ha självdött efter tre dagar. Man vinner inte friheten åt ett folk genom att låta det göra ingenting utan genom uppoffringar.

Det gick förvisso inte att hålla detta s. k. passiva motstånd vid liv i längden. Och endast en människa, som var fullkomligt främmande för allt vad krig heter, kunde väl inbilla sig, att man skulle kunna driva bort ockupationsarméer med så löjliga vapen. Det måste väl i alla fall ha varit avsikten med ett företag, som gick löst på miljarder och verksamt bidrog till att i grunden fördärva det nationella försvaret.

Naturligtvis kunde fransmännen med ett visst inre lugn börja göra sig hemmastadda i Ruhrdistriktet, när de sågo, att motståndet organiserades med dylika medel. Vi hade ju själva givit dem det allra yppersta recept på, hur man får den civila befolkningen att ta reson, om dess hållning skulle innebära någon verklig fara för ockupationstrupperna. Hur blixtnsnabbt hade vi inte tio år tidigare drivit de belgiska franktiförbanden på

flykten och gjort klart för civilbefolkningen, hur allvarliga följderna skulle bli, om de tyska arméerna hotades av allvarliga faror genom något guerillakrig. Om det passiva motståndet i Ruhr verkligen hade visat sig kunna medföra några faror för Frankrike, så hade ockupationstrupperna lekande lätt kunnat göra ett fruktansvärt slut på det barnsliga ofoget inom mindre än åtta dagar. Ty den sista frågan blir ändå: vad skall man ta sig till, när det passiva motståndet till slut gått motståndaren på nerverna och han tar upp kampen mot det med råa styrkan och krigiska maktmedel? Tänker man då göra ytterligare motstånd? I så fall måste man finna sig i att få utstå svåra och blodiga förföljelser. Men då är man i samma situation, som om man gjort aktivt motstånd, man står inför den direkta striden. Ett s. k. passivt motstånd får därför en inre mening, först när man utöver detta är besluten att i nödfall fortsätta motståndet med öppen kamp eller guerillakrig. I det stora hela beror utgången av en sådan strid på övertygelsen om, att framgången är möjlig. När en belägrad fästning, som hårt ansättes av fienden, måst ge upp sitt sista hopp om undsättning, så uppger den också praktiskt taget sig själv, särskilt som livet då lockar försvararen i stället för en sannolik död. Berövar man besättningen i en belägrad borg tron på möjligheten av befrielse, faller därmed hela försvarsstyrkan sönder.

Om man tänker på de konsekvenser, som ett passivt motstånd i Ruhr kunde och måste föra med sig för att verkligen bli någon framgång, så kunde det vara någon mening med det hela, endast om en aktiv front byggdes upp bakom detta motstånd. Men i så fall skulle man ha kunnat utföra det omöjliga med det tyska folket. Om alla dessa westfaler vetat, att hemlandet ställde upp en armé på åttio eller hundra divisioner, hade fransmännen fått sitta som på nålar. Och modiga män äro alltid mera beredda att offra sig för en verklig framgång än för det direkt ändamålslösa.

Det var ett klassiskt fall, som tvingade oss nationalsocialister att skarpt avvisa en s. k. nationell paroll. Det var inte små angrepp, jag under dessa månader hade att utstå från personer, vilkas hela nationella tänkesätt utgjorde en blandning av dumhet och yttre åthävor, människor som skreko med därför att de tilltalades av den angenäma möjligheten att kunna uppträda nationellt utan någon fara. Jag betraktade denna enhetsfront, den jämmerligaste av alla, som en mycket löjlig företeelse - och utvecklingen gav mig rätt.

Så snart fackföreningarna i det närmaste hade fyllt sina kassor med herr Cunos pengar och det passiva motståndet stod inför avgörandet mellan passivt försvar och aktivt angrepp, bröto sig de röda hyenorna genast ut ur den nationella fårahjorden och återtogo sin gamla gestalt. Utan pukor och trumpeter drog sig herr Cuno tillbaka till sina skepp*. Tyskland hade blivit en erfarenhet rikare och ett stort hopp fattigare.

Ända till sent frampå högsommaren var det många officerare och förvisso inte de sämsta, som inte ville tro på möjligheten av en så skymflig utveckling. Alla hade de hoppats, om inte öppet så dock i tysthet, att anstalter gjordes för att låta Frankrikes oförskämda infall bli en vändpunkt i tysk historia. Även inom våra led fanns det många, som åtminstone hoppades på rikshären. Denna övertygelse var så levande, att den kom att bestämma otaliga unga mäns verksamhet och i synnerhet deras utbildning.

Men när det skändliga sammanbrottet kom och man kapitulerade på ett så nedslående skymfligt sätt efter att ha offrat miljardförmögenheter och många tusen unga tyskar, som varit dumma nog att ta på allvar de utfästelser, rikets ledare gjort, då flammade

---

* Cuno var skeppsredare. Övers: anm.

reaktionen mot detta förrådande av vårt folk upp i ljusan låga. I miljoner huvuden klarnade plötsligt den övertygelsen, att Tyskland kunde räddas, endast om hela det härskande systemet krossades.

Aldrig hade tiden varit mera mogen, aldrig hade den ropat mera vädjande efter en dylik lösning, än i den stund, när det nakna fosterlandsförräderiet uppenbarade sig i hela sin skändlighet och folket utlämnades åt långsam hungersdöd genom desorganisationen i näringslivet. När staten själv trampade alla lagar om tro och loven under fötterna, förhånade sina medborgares rättigheter, bedrog miljoner av sina trognaste söner på deras offer och bestal miljoner andra på deras sista groschen, då kunde staten inte vänta sig annat än hat från sina medborgare. Och detta hat gentemot dem, som fördärvat folk och fosterland, krävde på ena eller andra sättet ett utlopp. I detta sammanhang kan jag endast hänvisa till slutmeningen i mitt sista tal i den stora processen våren 1924:

"Denna stats domare må gärna lugnt döma oss för vårt handlingssätt, historien, som gudinna för en högre sanning och en bättre rätt, skall likväl en gång leende bryta sönder denna dom och fria oss alla från skuld och straff."

Men hon kommer då att kalla inför sin domstol även dem, som nu med makten i sin hand trampa lag och rätt under fötterna, som förde vårt folk ut i nöd och fördärv och som, när fosterlandet var i olycka skattade sitt eget jag högre än folkets liv.

Jag vill icke här tillfoga en skildring av de händelser, som förde till den 8 november 1923 och fingo en för denna dag avgörande betydelse. Jag vill det ej därför, att jag inte väntar mig något gagn av det för framtiden och framför allt, emedan det är meningslöst att riva upp sår, som ännu knappast hava ärrats, och det dessutom är meningslöst att tala om skuld hos människor, som kanske alla i djupet av sitt hjärta hysa samma kärlek till sitt folk, fast de inte kunde finna den gemensamma vägen eller ej förstod den.

Inför vårt fosterlands stora, gemensamma olycka skulle jag nu heller inte vilja kränka dem och måhända skilja dem åt, som en gång i framtiden skola bilda den stora enhetsfronten av de i hjärtat verkligt trogna tyskarna gentemot den samlade fronten av vårt folks fiender. Ty jag vet, att den dag en gång skall komma, när t. o. m. de, som då stodo fientliga emot oss, i vörndnad skola tänka på dem, som gått dödens bittra väg för sitt tyska folk.

De aderton hjältar, vilka jag ägnat den första delen av mitt verk, vill jag här i slutet av den andra inför vår läras anhängare och förkunnare ställa fram som hjältar, vilka i klaraste medvetande offrade sig för oss alla. De skola ständigt kalla de vankelmodiga och svaga tillbaka till deras plikt, den plikt som de själva i bästa tro och med yttersta konsekvens uppfyllde. Till dem vill jag även räkna den man, en av de bästa, som ägnat sitt liv åt att väcka sitt folk, vårt folk, i dikt och tanke och slutligen i gärning:
Dietrich Eckart.

*

MIN KAMP

ADOLF HITLER

SLUTORD

Den 9 november 1923, under fjärde året av sin tillvaro, upplöstes och förbjöds Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet i hela riket. I dag, i november 1926, lever det åter fritt i hela riket, starkare och fastare inåt än någonsin förut.

Alla förföljelser mot rörelsen och dess ledare, alla smädelser och allt förtal kunde inte göra den något. Riktigheten av dess idéer, renheten i dess vilja, dess anhängares offerlust, ha hittills låtit den framgå starkare än någonsin ur alla försök att undertrycka den.

Om den i vår nuvarande värld av parlamentarisk korrupcion blir allt djupare medveten om sin kamps innersta väsen och känner sig som ett rent förkroppsligande av rasens och individens värde samt handlar därefter, så skall den med nästan matematisk visshet en gång hemföra segern. Alldeles som Tyskland med nödvändighet måste nå den ställning, vilken tillkommer det, om det ledes och organiseras efter dessa grundsatser.

En stat, som i rasförgiftningens tidsålder ägnar sig åt vården av sina bästa raselement, måste en dag bli jordens herre. Detta få vår rörelses anhängare aldrig glömma, om offrets storlek någon gång skulle locka till en jämförelse med det möjliga resultatet.

